

Giới thiệu Khuynh Thành Phong Hoa

Truyện Khuynh Thành Phong Hoa do tác giả người Việt với nghệ danh Bạch Ngọc Tuyết viết nên. Câu chuyện kể về một cô nàng rất máu lạnh ở thế kỉ hai mươi mốt, nghề của nàng chính là sát thủ thuê!

Sau khi bị một lý do nào đó nàng bị xuyên không trở thành con gái thừa tướng quyền uy nhất Long Việt quốc, là một cái không có văn hoá, không có nghề nghiệp, không có học vấn bao cô mỹ nhân. Một khi giả nhập hoàng thất, lại ngay đêm tân hôn bị đế vương vô tình đánh vào lãnh cung.

Vào đây dòng máu của nàng bắt đầu sôi dậy, vì kiếp trước nàng là một sát thủ máu lạnh cơ mà. Rồi đến lượt ai đó sẽ rơi vào tay nàng thì sẽ có hậu quả ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua làm khí hậu

- Hoàng hậu nương nương, ngài rốt cục tỉnh! Ô...ô... Trong lúc ngủ mơ Dạ Mị cảm giác vẫn có thanh âm ồn ào bên tai. Ôn nàng đau đầu vô cùng. Phiên đến mức chỉ muốn đánh người!

Cố gắng mở lên mí mắt nặng nề. Dạ Mị rốt cục thấy rõ người bên cạnh. Một tiểu cô nương rất thanh tú khả ái, lúc này đang dùng ánh mắt đỏ hoe vì khóc nhìn chăm chăm Dạ Mị. Bất quá cách ăn mặc của nàng như thế nào kì quái như vậy? Thế nhưng vẫn búi tóc cổ trang, trên người mặc cũng là cổ trang.

- Hoàng hậu nương nương ngài rốt cục tỉnh! Ô....ô...nô tỳ còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngài! - Tiểu nha đầu phục hồi tinh thần lại nhào vào giường khóc lớn, làm Dạ Mị đau đầu vô cùng, nàng sợ nhất là nước mắt nữ nhân. Huống chi bây giờ còn một đồng tình huống không có làm rõ. Hơn nữa không biết vì sao đầu mình cũng rất đau! Chẳng lẽ lúc ngủ bị người đánh lên?

- Từ từ, người trước đừng khóc! Nói cho ta biết đây là chỗ nào? Còn có vì sao ta lại ở chỗ này? - Dạ Mị cau mày hỏi.

-Hoàng...hoàng hậu nương nương, ngài làm sao vậy? Nơi này là lãnh cung a!..Ô...ô.. chẳng lẽ nương nương ngài té xuống đựng hư đầu rồi? - Tiểu nha đầu nghĩ đến Dạ Mị bị đựng hư đầu rồi nên mới có thể hỏi vấn đề kì quái này, vì thế càng khóc càng thương tâm.

Bất quá lúc này Dạ Mị không có tâm tư đi để ý tới nàng. Bởi vì cả đầu nàng đang rất rối rắm bởi từ - lãnh cung! Lúc đầu Dạ Mị còn không có chú ý tới tiểu nha đầu đối với nàng xưng hô, hiện tại nhớ đến mới phát hiện nguyên lai nàng thế nhưng kêu mình là " hoàng hậu nương nương "!

Hoàng hậu nương nương - lãnh cung - cổ trang! Nhìn lại xung quanh, cái bàn với phong cách cổ xưa, phòng ốc tuy rằng cũ nát, tiêu điều nhưng cũng không khó nhận ra đây căn bản không phải kiến trúc hiện đại! Còn có cái giường ngủ của mình, sa trướng (màn) từ xưa, khắc hoa cổ xưa, nguyên gian phòng đều lộ ra nét cổ kính.

Đầu óc Dạ Mị "Oanh" một tiếng, Mộng! Chính mình cũng không biết đập phải vận cứt chó nào? Loại chuyện hi hữu như mua vé số trúng đặc biệt này cũng bị nàng gặp phải! Cuối cùng nên nói vận khí của nàng quá tốt hay quá xấu đây?

Một bên tiểu nha đầu nhìn thấy nét mặt Dạ Mị thay đổi biểu tình, lo lắng hỏi:

- Nương nương, ngài có chuyện gì sao?

- Ngõ....ta giống như bị mất trí nhớ, không nhớ được chuyện trước kia! Người tên gì? Trước nói cho ta biết tên của ta và một chút tình huống cơ bản đi!
- Rơi vào đường cùng, Dạ Mị cũng đành phải " Kí đến tắc an chi" thôi, trước giả vờ mất trí nhớ thám thính tình báo rồi nói sau! Dù sao nghe tiểu nha đầu nói chủ nhân của thân thể này bị té đựng đầu, nói mất trí nhớ chắc là sẽ không chọc người hoài nghi.

- A! Tại sao có thể như vậy? Nương nương, nô tỳ đi cầu thái y đến xem cho người - Tiểu nha đầu thuần khiết hoàn toàn không có hoài nghi Dạ Mị nói, nôn nóng muốn chạy đi tìm thái y.

- Không cần, ta không sao! Người vẫn là trước nói cho ta biết một chút tình huống đi! - Đùa giỡn cái gì! Nếu tìm thái y đến làm lộ làm sao bây giờ? Ai biết y học kỹ thuật nơi này thế nào!

- Đây....nương nương, nô tỳ hay là vẫn nên đi tìm thái y tới chuẩn đoán cho ngài trước đi? - Tiểu nha đầu chưa từ bỏ ý định nôn nóng nói, lại bị một cái ánh mắt sắc bén của Dạ Mị cản lại, sợ tới mức trong lòng run run! Trực giác của nàng cho thấy nương nương có cái gì đó không giống với, nhưng cũng không nghĩ nhiều cái gì, chỉ nghĩ mất trí nhớ làm cho tính tình đại biến thôi!

- Nô tỳ kêu Tiểu Thuý, nương nương khuê danh kêu... - Tựa hồ là không dám nói ra, Tiểu Thuý do dự nhìn về phía Dạ Mị.

- Không có việc gì, trực tiếp kêu lên đi!

- Dạ nương nương khuê danh Thượng Quan Nhã Nhi, là nhị nữ nhi thừa tướng quốc ta, cũng là đệ nhất mỹ nhân Long Việt quốc chúng ta! Nương nương còn có một vị huynh trưởng kêu Thượng Quan Sở Hàn, Đại thiếu gia từ nhỏ đã rất yêu thương nương nương, cảm tình của nương nương cùng đại thiếu gia luôn rất tốt! Hiện tại đại thiếu gia đang làm việc bên ngoài, liền ngay cả nương nương vào cung cũng không biết. Nếu đại thiếu gia biết nương nương bị ủy khuất như vậy nhất định sẽ đau lòng muốn chết! Hẳn nhất định sẽ đi tìm hoàng thượng cầu tình, hoàng thượng cùng thiếu gia cảm tình rất tốt, khẳng định sẽ khai ân, đến lúc đó nương nương có thể ra khỏi lãnh cung!

Nhìn Tiểu Thủy vẻ mặt hưng phấn, Dạ Mị bắt đầu dĩ thời dài một hơi, thật đúng là nha đầu ngốc! Tâm để vương làm sao dễ dàng như vậy bị người ảnh hưởng? Cảm tình dù cho có tốt, hẳn cũng có kiều ngạo của đế vương! Huống chi tục ngữ không phải nói "gần vua như gần cọp" sao? Lãnh cung này tuy cũ nát, tiêu điều một chút. Nhưng vẫn có thể xem như một địa phương an toàn, thanh tịnh.

- Hoàng thượng tên là gì? Trừ bỏ Long Việt quốc, bên ngoài có quốc gia khác hay không?

- Này....nô tỳ không dám thắng hô tục danh hoàng thượng! - Tiểu Thủy run run nói.

- Không có việc gì, nơi này cũng không có người khác, nói đi! - Dạ Mị bắt đầu dĩ nói. Thật không hiểu này đó cổ nhân, tên đặt ra không phải để cho người khác kêu sao?

- Nô tỳ....nô tỳ thật sự không dám a! Bị người khác biết là bị chém đầu! Tiểu Thủy sợ hãi nhìn Dạ Mị, thật sự rất hi vọng nương nương nhà mình có thể tha cho nàng, đáng tiếc trời không chiều lòng người!

- Người nếu không nói, hiện tại ta sẽ chém đầu ngươi! - Dạ Mị lạnh giọng uy hiếp. Nàng vốn không phải người có kiên nhẫn gì, càng chán ghét người khác lặp đi lặp lại nhiều lần phản bác nàng!

- Nương nương không cần a! Nô tỳ nói! Hoàng thượng tên là Hiên Viên Thương, là đế vương lợi hại nhất trong lịch sử! Hơn nữa tướng mạo hoàng thượng cũng rất anh tuấn, rất nhiều nữ tử chưa lấy chồng đều chờ đợi có một ngày có thể tiến cung theo ngài đâu! - Tiểu Thủy đỏ mặt nói, một bên còn dùng ánh mắt rất ái muội nhìn Dạ Mị, nhìn xem trong lòng nàng một trận lạnh lẽo! Chẳng lẽ Thượng Quan Nhã Nhi lúc trước thế nhưng coi trọng tên hoàng đế ngựa đực này?

- Tiếp tục nói!

- Dạ tuy rằng có rất nhiều nữ tử đều thích hoàng thượng, nhưng mà phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất chỉ có một người! Là con gái Trần đại tướng quân Như Quý Phi, dung mạo chỉ hơi kém coi so với ngài một chút, là kinh thành đệ nhất tài nữ! Hơn nữa Như Quý phi làm người dịu dàng thiện lương, là một người tốt, khó trách hoàng thượng sẽ thích nàng! A! Thực xin lỗi nương nương, nô tỳ nói sai rồi! - ý thức được mình đã nói lời không nên nói, Tiểu Thủy vội vàng che miệng mình lại cầu xin tha thứ.

- không có gì, nói xem còn có quốc gia khác hay không. - Dạ Mị buồn bực, chính mình sẽ không thích tên hoàng đế ngựa đực kia, liền ngay cả bộ dạng hán là tròn hay là dẹp cũng không biết! Bất quá thủ đoạn của Như Quý Phi kia cũng thật tốt! Ha ha, nếu nàng thực sự giống như bên ngoài biểu hiện như vậy thì làm sao có thể sống sót trong hậu cung? Còn có thể độc bá quân ân, ngồi ổn Quý Phi vị. Nữ tử có thể sinh tồn trong hậu cung lại có mấy ai thực sự là thiện lương vô hại đâu?

- Hồi nương nương, trừ bỏ Long Việt quốc ta, bên ngoài còn có Tuyệt Yên quốc cùng Vũ Thần quốc, mặt khác xung quanh thân còn có mấy cái tiểu quốc. - Tuy rằng kì quái sự chuyển biến của nương nương, nhưng nàng cũng không dám tò mò tìm kiếm! Làm nô tỳ mà ngay cả điểm này cũng không biết thì đã chết không biết mấy trăm lần.

- Ân, ta đã biết, Sau này ngươi kêu ta tiểu thư đi! Còn có không cần quỳ xuống cũng không cần tự xưng nô tỳ, ta phiền lòng!

- Nương nương, này không hợp lễ nghi! - Tiểu Thủy sợ hãi nhìn Dạ Mị nói.

- Nếu ta là chủ tử thì nên nghe ta! Về sau ngươi kêu Thủy Y đi, đi giúp ta cầm cái gương lại đây! - Nhìn ra Dạ Mị không kiên nhẫn, Thủy Y (sau này sẽ kêu Tiểu Thủy là Thủy Y) cũng chỉ có thể cúi người đáp ứng.

Cầm lấy gương đồng Thủy Y đưa qua để tại trước mặt, Dạ Mị kinh ngạc ngay cả cảm đều muốn rơi xuống! Chỉ thấy thiếu nữ trong gương làn da nhẵn nhụi không một tia vết nào, ngũ quang tinh xảo phẳng phất như trong tranh vẽ. Cả gương mặt khéo léo có chút thần sắc có bệnh, không chút nào tổn hại mỹ cảm, ngược lại thêm một tia bệnh trạng mỹ, càng thêm chọc người triều mến. Lông mày lá liễu không vẽ mà to, mị nhãn như tơ câu hồn lòng người, lông mi dài đậm quăng xuống mí mắt một bóng ma, chiếc mũi cao khéo léo thẳng đứng, môi hồng không tô mà đỏ. Thấy thế nào đều là yêu tinh mê người! Chẳng sợ không có động tác gì, chỉ đơn giản một ánh mắt, một cái biểu tình cũng đủ để cho người ta tâm viên ý mãn.

Trời ạ! Này rõ ràng cùng mặt mình giống y như đúc thôi! Chỉ là tuổi trẻ một một ít mà thôi, khoảng chừng trên dưới 16 tuổi, chính mình thật đúng là lời to! Dạ Mị vừa lòng nở nụ cười.

Từ nay về sau Dạ Mị chính là Thượng Quan Nhã Nhi, Thượng Quan Nhã Nhi chính là Dạ Mị! Trong lòng lặp lại mấy lần sau, Dạ Mị liền đem gương đưa cho Thủy Y:

- Người trước đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

- Dạ, tiểu thư! - Thủy Y cung kính lui ra ngoài, chỉ chừa một mình Dạ Mị trong phòng miên man suy nghĩ.

Xem ra từ ngày mai bắt đầu muốn hảo hảo rèn luyện khối thân thể này một chút, bằng không cũng không thể luyện võ! Hoàng cung này dù sao cũng không phải nơi tốt để mình an thân lập mệnh, từ xưa tới nay hoàng cung đều là nơi đen tối dơ bẩn nhất, tuy rằng mình không sợ phiền toái, nhưng cũng không nghĩ bị phiền toái cuốn lấy! Vì sau này vẫn là nên nắm chặt thời gian luyện trước kia võ học, sớm một chút thoát khỏi hoàng cung mới tốt.

Bỗng nhiên Dạ Mị không cẩn thận liếc đến cổ tay mình, lúc này còn không có chú ý, hiện tại nhìn kỹ đó rõ ràng chính là cái vòng tay mình được đến ở thế kỉ 21 thôi! Chính mình không phải linh hồn xuyên qua sao? Như thế nào có thể đem nó mang đến đây?

Có cổ quái!

Dạ Mị muốn đem cái vòng lấy xuống, lại như thế nào cũng không lấy được, mỗi lần đến mu bàn tay lại tự động thu nhỏ lại! Thật sự là quỷ dị! Rơi vào đường cùng Dạ Mị đành phải đem tay giơ lên trước mặt cẩn thận quan sát chiếc vòng tay này. Cả vật thể là màu xanh biếc tinh oánh, nhìn không ra là dùng tài liệu gì làm thành, giống như ngọc cũng không phải ngọc! Mặt trên còn có một chút đồ văn cổ xưa, Dạ Mị tự nhận kiến thức coi như uyên bác, lại vẫn như cũ xem không hiểu đồ văn bên trên, chỉ cảm thấy rất xa xưa, rất tinh xảo!

- Thật sự là cổ quái a! trừ bỏ phong cách cổ xưa lại tinh xảo một ít cũng không có gì đặc biệt thôi! - Dạ Mị thấp giọng than thở nói - chẳng lẽ muốn dùng ý niệm xem như trong tiểu thuyết không gian huyền huyền?

Dạ Mị thật sự không có cách, biết rõ nơi này có cổ quái lại vẫn không tìm ra địa phương kì quái, vì thế muốn đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, không biết thật là bị nàng đánh bậy đánh bạ đụng phải!

- Ý niệm...tinh thần lực! Đúng, giống như chính là dùng tinh thần lực! - Dạ Mị cố gắng tập trung tinh thần lực tra xét vòng tay, chỉ chớp lát sau liền mơ hồ thấy được không gian bên trong, đẹp giống như tiên cảnh vậy!

Dạ Mị vẻ mặt vui mừng, bất quá lập tức tiếc nuối nói:

- Ai, nếu có thể vào xem là tốt rồi!

Vừa dứt lời, Dạ Mị liền cảm thấy một trận choáng váng, thời điểm lại mở mắt ra lại phát hiện mình đã đến bên trong vòng tay

- Chẳng lẽ muốn như thế nào chỉ cần nghĩ một chút là có thể sao?

Dạ Mị vui mừng đánh giá bốn phía, rất đẹp! Tiều kiều lưu thủy, núi cao thác nước...quả thực so với thắng cảnh du lịch hiện đại còn hoàn mỹ hơn! Bên trên có rất nhiều nhân sâm, tuyết liên và một số trân quý dược liệu không nhận ra! Bên cạnh dược phổ là một toà vườn trái cây, bên trong kết đầy đủ các loại trái cây. Tuy rằng đều là Dạ Mị chưa thấy qua, nhưng lại cảm giác được mặt trên có tiên khí nhẹ nhàng, tất nhiên không phải vật phẩm!

Dạ Mị suy nghĩ nửa cười rút qua!

Tiếp tục đi phía trước trong chốc lát, một toà cung điện tinh mỹ đập vào mắt, đình đài lầu các chạm trổ rồng cột, khí thế bàng bạc đẹp không sao tả xiết! Khấp nơi đều lộ ra uy nghiêm xa xưa, khí tức tinh xảo đồ sộ! Tâm Dạ Mị hưng hăng chấn động một chút. Trên chủ điện ba chữ rồng bay phượng múa viết "Hoa Thanh cung" thật to, Dạ Mị tâm tình kích động đẩy cửa vào.

Vừa mới vào trong điện, một lão đầu tiên phong đạo cốt từ từ xuất hiện trước mặt Dạ Mị, dọa Dạ Mị nhảy dựng.

- Ngươi là ai? - Dạ Mị cau mày hỏi. Tuy rằng trong lòng rất kinh ngạc, nhưng mà trên mặt lại bình tĩnh như trước, chỉ âm thầm đề phòng trong lòng.

- Tiểu oa nhi định lực hảo! Không cần lo lắng, này chỉ là một đoạn hình ảnh mà thôi! Ta là đại chương môn thứ 9 của Hoa Thanh phái, Phong Linh Tử, nơi này là tiên sơn động phủ Hoa Thanh phái. Hoa Thanh phái là một tu chân đại môn phái ở thời kì thượng cổ, nhưng là bảo bối nhiều lắm nên bị người đồ mất, bốn môn đệ từ bị các môn phái khác cùng tấn công, cuối cùng vì nhân số không địch lại nên toàn bộ ngã xuống. Ta không muốn đem này nọ của bốn môn đệ bọn bại hoại đó, nên trước khi ngã xuống đem cả toà tiên sơn dời đến bên trong vòng tay. lại dùng bí pháp đưa đến dị giới chờ đợi người hữu duyên. - Nghĩ đến dĩ vãng thảm thiết, Phong Linh Tử và mặt đầy bi ai thê lương.

- Tu chân? - Dạ Mị nghi hoặc nói.

- Đúng, tu chân! Một ngày kia khám phá đại đạo liền có khả năng phi thăng thành tiên! - Thời điểm Phong Linh Tử nói những lời này như thế nào có cảm giác thúc thúc phá hư đang dụ dỗ tiểu cô nương đâu?

- Trên đời này thật sự có người tu chân? - Dạ Mị kinh ngạc hỏi. Cho tới nay nàng đều nghĩ tu chân chỉ là trong truyền thuyết mà thôi, dù sao thành tiên là chuyện mà rất nhiều người nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Đương nhiên! Tiểu nữ oa, ngươi có nguyện ý làm đồ đệ ta, trở thành đệ thập đại chương môn Hoa Thanh phái, đem Hoa Thanh phái ta một lần nữa phát dương quang đại? - Phong Linh Tử vẻ mặt chờ mong hỏi.

- Chẳng lẽ ngươi muốn ta giúp ngươi trùng kiến môn phái? Kia không phải rất phiền toái? Ta có chỗ tốt gì? - Dạ Mị diễn hình là một con hồ ly, rõ ràng trong lòng đã có ý muốn bái sư, lại vẫn nghĩ đến tranh thủ thêm chút phúc lợi cho mình.

- Tiểu nữ oa ngươi cần phải nghĩ kỹ, lấy tư chất của ngươi phi thăng thành tiên là chuyện sớm muộn! Có bao nhiêu người nghĩ cả đời cũng đều không được đến, chỉ có thể chung thân thương tiếc đâu! - Phong Linh Tử cũng không nghĩ buông tha cho đồ đệ tốt như vậy, xem tư chất nàng, Hoa Thanh phái trong tay nàng lần nữa sáng rực cũng không phải là chuyện không thể nào!

- Có làm tiên hay không cũng có cái gì lớn lao? Làm phàm nhân thật tốt a, sau trăm tuổi vẫn như trước có thể luân hồi trọng sinh! - Dạ Mị chẳng hề để ý nói.

- Bao khiến thiên vật a!(nói thật cái này ta cũng không biết nó có nghĩa gì) Như vậy đi, chỉ cần ngươi đồng ý, tất cả thiên tài địa bảo nơi này đều là của ngươi, về sau vô luận ngươi dùng như thế nào ta cũng không xen vào! - Phong Linh Tử về mặt bị phần nói.

- Cho dù ta cầm trái cây này làm cầu đá ngươi cũng không xen vào? - Dạ Mị về mặt giả hoạt cười nói.

- Mặc kệ - Trời ạ! Cái này đều là thần quả thiên kim khó cầu ở Tu Chân Giới, nằng thế nhưng muốn cầm làm cầu đá.

- Hắc hắc vậy là tốt rồi, bằng không ta thật sự sợ lương tâm bất an a! Như vậy hiện tại ngươi có thể đem tất cả cấm chế đều giải đi? - Thời điểm ở bên ngoài Dạ Mị sớm biết được trên mặt đồ vật nơi này tựa hồ đều có một tầng cấm chế, cho đến sau khi nhìn thấy Phong Linh Tử nằng mới dám khẳng định.

- Thật sự là tiểu hồ ly! Ta hiện tại sẽ giải phong toàn bộ, bất quá sau khi xong thời gian của ta cũng không còn nhiều. Bên trong phòng lầu 2 có rất nhiều ngọc giản, bên trên là các loại công pháp, mặt khác có một ít đan dược cùng pháp bảo ngày xưa lấy được, còn có một chút tài nguyên khoáng sản luyện khí, sau này ngươi tiếp tục chăm chăm hiểu biết đi. - Phong Linh Tử nhất nhất công đạo hết, hai tay lập tức kết ấn, đem cấm chế toàn bộ đều giải.

Nhìn bóng dáng hần dần dần mờ hồ, trong lòng Dạ Mị cũng có chút buồn phiền, cung kính đối với Phong Linh Tử cúi đầu:

- Hoa Thanh phái đệ thập đại chương môn bá kiến sư phụ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thu đồ đệ

- Ha ha...Hảo! Hảo! Hảo! Vì sư tâm nguyện đã xong, tiếc nuôi duy nhất là không thể tự mình dạy dỗ ngươi, không thể tận mắt thấy ngươi thành tài! Ngươi nhất định phải hảo hảo nỗ lực mới được a! - Phong Linh Tử vừa vui mừng lại vừa tiếc nuối nói, còn có thêm một tia áy náy, lúc tu luyện nếu không có ai ở một bên chỉ điểm sẽ phải đi rất nhiều đường vòng, có thành tài hay không thì hoàn toàn dựa vào ngộ tính bản thân.

- Dạ, đồ nhi nhất định không làm Hoa Thanh phái xấu mặt! - Dạ Mị trịnh trọng bảo đảm nói. Theo âm thanh của nàng vừa rơi xuống, bóng dáng Phong Linh Tử cũng hoàn toàn biến mất. Tâm Dạ Mị không hiểu sao lại phiền muộn.

Sửa sang lại tâm tình mình một chút, Dạ Mị liền đi về phía lầu 2. Căn phòng thứ nhất bên trong trưng bày mười mấy cái ngọc giản và trên trăm cái bình ngọc tinh mỹ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì bên trong đó có lẽ là đan dược thôi?

Dạ Mị cầm lấy một cái ngọc giản xanh biếc có vẽ đặc thù lên xem xét. Khúc dạo đầu thứ nhất viết là "Tiên Linh Quyết" là bí pháp bổn phái, là của lịch đại chương môn chuyên tu, không thể một mình truyền cho bất cứ kẻ nào! - Nghĩ đây có lẽ là một quyền công pháp rất lợi hại đi? Có lẽ có quy định như vậy là vì đảm bảo thực lực của chương môn.

Kế tiếp là nội dung tầng thứ nhất, mặt sau Dạ Mị cũng nhìn không tới, chỉ có sau khi luyện thành tầng thứ nhất mới có thể mở cấm chế tầng thứ hai ra. Bởi vì tiến hành theo chất lượng, để tránh cho người tu luyện quá nóng lòng đòi cao mà tẩu hỏa nhập ma. Làm theo lời ngọc giản, sau khi Dạ Mị tìm được tẩy tẩy dịch ôn hoà cân đan liền ngồi trên chiếu tiến hành Trúc Cơ.

Tu Chân chủ yếu chia làm: Trúc Cơ, Ngưng Khí, Luyện Thần, Tâm Động, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp mười đại giai đoạn. Từng giai đoạn lại chia làm Tiền, Trung, Hậu tam kỳ, càng đi về phía sau càng khó tiến thêm một tầng.

Trải qua một phen thống khổ do tẩy tẩy dịch ôn hoà cân đan mơ hồ làm Dạ Mị ngất xỉu sau. Dạ Mị rốt cục nhập định bắt đầu Trúc Cơ. Năm ngày sau, Dạ Mị vui sướng mờ hai mắt.

- Ha ha, thành công!

Đắc ý quá suýt chút nữa làm nàng quên thân phận hiện tại của chính mình - lãnh cung khí hậu! Lập tức suy sụp sắc mặt.

- Xong rồi, cũng không biết đã qua bao lâu, tiểu nha đầu kia phát hiện không thấy ta chắc sẽ khóc chết mất!

Không dám chậm trễ nhiều lắm, ý niệm Dạ Mị vừa động, lại về tới cái giường băng lãnh kia.

- Chẳng lẽ nàng còn chưa có phát hiện ra ta mất tích rồi? - Dạ Mị khó hiểu lắm lắm, bởi vì nàng có thể rõ ràng cảm nhận được Thuý Y còn ở bên ngoài bận việc, một chút cũng không có sốt ruột.

- tiểu thư, ngài tỉnh rồi sao? Đã đến giờ ăn cơm chiều.

- Nga, người vào đi - Không đúng a! Ta ít nhất cũng phải dùng mấy ngày mới có thể thành công Trúc Cơ? Chẳng lẽ thời gian bên trong nhanh hơn so với bên ngoài? Tạm thời đem nghỉ hoặc giấu trong lòng. Dạ Mị định sau này mới hảo hảo thí nghiệm một chút.

- Tiểu thư..... - Thuý Y sau khi mở cửa đi vào ngáy ngốc nhìn mặt Dạ Mị.

- Làm sao vậy? - Dạ Mị khó hiểu sờ soạng mặt mình. Chẳng lẽ bị huỷ dung rồi? Kinh ngạc như vậy làm chi?

- Trời ạ! Tiểu thư người trở nên càng xinh đẹp! - Thuý Y phục hồi tinh thần lại kinh diễm kêu lên.

- Thật không? Đem gương cho ta xem.

- Đây, tiểu thư - Thuý Y mang gương qua đưa, một bên còn nhìn chăm chăm mặt Dạ Mị không tha, thậm chí Dạ Mị hoài nghi mặt mình có thể bị nàng nhìn mọc ra đoá hoa không nữa!

- Ách! - Dạ Mị sợ hãi nhìn mặt mình trong gương. Nguyên bản khuôn mặt tuyệt mỹ lúc này càng trở nên hoạ thuỷ! Nguyên nhân có lẽ là Trúc Cơ thành công, cả người đều nhiều hơn một chút linh khí, da thịt nõn nà trở nên càng óng ánh trong suốt, da thịt tuyết trắng thêm một tia đỏ bồng. Dạ Mị hoàn toàn cảm thấy chính mình có thể làm hoạ quốc yêu cơ một hồi, thật sự là hồng nhan hoạ thuỷ a!

- Cầm đi thôi, đem cơm chiều vào đây, ta đói bụng. - Dạ Mị bất đắc dĩ buông gương. Ai, xem ra về sau gương mặt này sẽ đem đến cho mình không ít phiền toái! Lớn lên như vậy rốt cục là đúng hay sai đây?

- Dạ, Thuý Y trước hầu hạ tiểu thư thay quần áo đi.

- Hào. - Thiếu chút nữa quên, mình căn bản không biết mặc y phục cổ đại a, quá rườm rà, một tầng lại một tầng! Bất quá nói thật, bộ dạng của thân thể này lớn lên cũng không sai, nên lời thì lời, nên lờ thì lờ, hoàn toàn là tiêu chuẩn đường cong chữ S.

Ngồi giữa cái bàn, Dạ Mị tròn mắt, há hốc mồm mà nhìn 2 món đồ ăn trên bàn - một mâm rau xanh và một chén canh đậu hũ!

- Chúng ta mỗi ngày đều ăn cái này à? Hoàng cung rất nghèo sao? - Dạ Mị hết nói nổi hỏi.

- Không phải! đều do bọn cậu nô tài thấy gió chiều nào che chiều đó này, gặp tiểu thư ngài thất sủng đã không cho ngài một cái sắc mặt tốt, tất cả Nội Vụ phủ phân cho đều bị bọn họ cắt xén! - Thuý Y cả một gương mặt bị phần nói, một bên còn vụng trộm chú ý nhìn sắc mặt Dạ Mị, thấy nàng không có biểu tình gì khác mới dám nói ra. Ngay từ lúc đầu, nàng đã bị tiểu thư mạnh mẽ đem nàng ngồi lên bàn, còn mệnh lệnh nàng phải cùng nhau ngồi ăn cơm, Thuý Y không lay chuyển được cũng đành phải đồng ý.

- Quên đi, đừng chấp nhặt với bọn nô tài này. Nếu không có ai chống sau lưng, cho dù cho bọn họ một trăm lá gan bọn họ cũng không dám làm như thế.

- Dạ Mị khinh thường nói. Những tiểu xiếc trong hậu cung đó mình đã sớm biết rõ đến không thể biết rõ! tục ngữ nói "chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao?". Tiểu thuyết hiện đại này, TV đã sớm chiếu hết.

- Tiểu thư! Ngài là nói.... - Thuý Y còn chưa có nói xong đã bị Dạ Mị đánh gãy, vì thế tiếp theo cả phòng chỉ còn lại âm thanh nhai nuốt, ai cũng không cần nhiều lời nữa.

Cơm chiều ăn xong, Dạ Mị lấy cơ thân thể không khỏe một mình ngồi trong phòng. Đóng chặt cửa phòng xong, vội vàng tiến vào vòng tay khăn cấp bắt đầu tu luyện, nàng nhìn đến linh khí bên trong vòng tay so với bên ngoài cao rất nhiều, tu luyện đứng lên cũng làm ít công to.

Kể tiếp ba tháng sau, trừ bỏ thời gian ăn cơm Dạ Mị đều vào bên trong vòng tay đốc lòng tu luyện. Sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, rốt cục cũng hiểu rõ vấn đề về thời gian. Thời gian bên trong vòng tay quả thật nhanh hơn so với bên ngoài rất nhiều, bên ngoài ba tháng, bên trong vòng tay lại ba năm.

Thời gian dài như vậy, Dạ Mị rốt cục gặp ghèn sờ soạng đến Luyện Thần hậu kỳ, nhưng lại bị đứng ở quan này không thể tiếp tục tiến thêm một tầng. Dạ Mị cũng biết là không thể khăn cấp, tu chân trừ bỏ chú ý thiên phú cùng ngộ tính, bên ngoài còn có tâm tình cũng rất trọng yếu! Cho nên nói Dạ Mị thiếu nhất chỗ hòng cũng chỉ là tâm tình linh ngộ thôi!

Tại trong khoảng thời gian này, Thuý Y vẫn tận tâm tận sức chiếu cố nàng, cùng với nàng ở chung trong lãnh cung này chịu khổ vẫn không có câu oán hận nào. Thông qua xem xét, Dạ Mị phát hiện tiểu nha đầu này rất thông minh, nhưng chỉ có điều là quá đơn thuần! Bất quá thật ra rất trung tâm với mình, không đúng, phải nói là rất trung tâm với Thượng Quan Nhã Nhi! Nhưng mà có gì khác nhau sao? Không phải hiện tại Dạ Mị chính là Thượng quan Nhã Nhi, Thượng Quan Nhã Nhi chính là Dạ Mị sao?

- Thuý Y, ta có thể tin tưởng người không? - Dạ Mị vừa hỏi vừa dùng một chút tinh thấp áp bức, nếu có thể dưới tình huống như vậy còn có thể nói dối mà không bị nàng phát hiện thì đúng không có ai làm được.

- Tiểu thư, mạng của Thuý Y đều là của tiểu thư, đời này Thuý Y cho dù đã chết cũng vĩnh viễn sẽ không phản bội tiểu thư! - Thuý Y cuống quýt quỳ xuống kiên định nói.

- Được rồi! Người đứng lên đi! Nhớ kỹ lời người đã nói hôm nay, nếu như có một ngày người phản bội ta, ta nhất định sẽ tự tay giết người. - Dạ Mị sắc bén nhìn chăm chăm Thuý Y nói, đôi mắt đẹp lạnh như băng không một chút độ ấm nào.

- Dạ, Thuý Y nhớ kỹ! - Thuý Y bị khí tức nguy hiểm mãnh liệt của Dạ Mị dọa tới mức tim đập chậm nửa nhịp, hàn khí không tự giác dâng từ lòng bàn chân lên, nàng luôn cảm giác từ ba tháng trước tiểu thư nhà mình sau khi tỉnh lại giống như đã thay đổi thành người khác, hiện tại nàng luôn làm cho người ta sợ hãi từ trong nội tâm!

- Tốt, người đi theo ta. Chờ một lát sau cho dù thấy cái gì cũng không cần kinh ngạc! Lại càng không cho người nhắc với bất kỳ kẻ nào, cho dù là phụ thân hay đại ca ta cũng giống nhau! - Dạ Mị nghiêm túc dặn dò.

- Dạ, tiểu thư! - Tuy rằng Thuý Y không rõ ràng nói những lời này là có ý tứ gì, nhưng đối với nàng mà nói, lời tiểu thư cũng như thánh chỉ, chính mình cho dù thế nào cũng không thể vi phạm.

Sau một trận hoa mắt choáng váng, hai người đồng thời biến mất tại chỗ. Bên trong vòng tay, Thuý Y mở to mắt không dám tin tất cả những gì mình thấy, nhìn cảnh tượng xa hoa xung quanh, trừ bỏ khiếp sợ ở ngoài, bên trong còn ghen một đồng nghi vấn lớn.

- Nơi này là tiên phủ Hoa Thanh phái, ta là chương môn đời thứ ba Hoa Thanh Phái!.... - Sau đó, Dạ Mị đem tất cả những gì liên quan đều nói cho Thuý Y, nghe đến Thuý Y chắc chắn lấy làm kỳ lạ, tròn mắt há hốc mồm, đầu óc đều không theo kịp hiện tại! Làm sau khi Dạ Mị nói xong, Thuý Y cả người đã ngốc lăng chết đứng.

- Thuý Y, người có đồng ý bái ta làm thầy? - Dạ Mị đã sớm nghe nói thế giới này nguyên lai trừ bỏ người luyện võ ra thì cũng có người Tu Chân, nên không có tiếp tục giải thích nhiều về chuyện Tu Chân.

- A? Nguyên....nguyên ý! Thuý Y bái kiến sư phụ! - Thuý Y quả thực bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống này đung choáng váng, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái sư. Thế giới này người Tu Chân cũng không ít, nhưng là một cái nha hoàn như nàng cũng không dám trông cậy vào chuyện có thể tu luyện. Tu Chân không những cần vào căn cốt thượng hạng, công pháp, còn cần tiêu phí tiền bạc rất lớn, thậm chí có cả tiền cũng không mua được! Tỷ như nói pháp bảo cùng đan dược của Tu Chân giới.

Không biết bao nhiêu người nằm mơ đều muốn có một ngày có thể bước vào cửa lớn của môn phái Tu Chân, chờ đợi một ngày kia có thể phi thăng thành tiên, nhưng mà tiêu chuẩn thu đồ đệ của môn phái rất nghiêm khắc. Trừ bỏ có tiền còn có thể vào dễ dàng, thường dân bình thường chỉ có căn cốt thật tốt mới có thể đi vào, làm thấp đẳng nhất ngoại môn đệ tử, chuyên làm việc nặng của hạ nhân. Hiện tại lại có cái kinh hi lớn như vậy xảy ra trước mặt, làm Thuý Y có thể nào không kích động?

- Tốt! Đứng lên đi, từ nay về sau người là tứ đại đệ tử Hoa Thanh phái ta! Sau này ở trước mặt người ngoài người cứ bảo ta là tiểu thư đi. Đến, ta đến giúp người Trúc Cơ. - Dạ Mị cũng thật cao hứng, ở trong lòng nàng Thuý Y giống như là tiểu muội muội, nàng tính thời điểm ra khỏi hoàng cung có thể đem Thuý Y mang theo, bằng không để tiểu nha đầu đơn thuần ở địa phương ăn thịt người này, phỏng chừng sẽ chết không toàn thây đi? Hơn nữa nàng phát hiện căn cốt của Thuý Y rất không sai, có lẽ là khá tạo chi tài.

- Dạ, sư phụ! - Thuý Y hưng phấn khó có thể hình dung, nàng không biết kiếp trước có phải là mình tích nhiều phúc, để kiếp này có thể gặp tiểu thư, cũng bởi vậy có cơ hội có thể hoàn thành được giấc mộng cả đời của người khác!

- Đây là tẩy tủy dịch ôn hoà cân đan, sau khi dùng sẽ rất thống khổ, trong khoảng thời gian này người nhất định phải chống đỡ được! - Bên trong lầu các, Dạ Mị về mặt trịnh trọng dặn dò Thuý Y.

- Sư phụ yên tâm, Thuý Y nhất định sẽ chống đỡ được! - Kiên định trong mắt Thuý Y là không thể nghi ngờ, nàng tuyệt đối sẽ không làm cho sư phụ thất vọng!

- Tốt, vậy bắt đầu đi - Trong mười ngày kế tiếp, Dạ Mị luôn nôn nóng chờ đợi bên cạnh. Rốt cục Thuý Y cũng từ trong nhập định tỉnh lại, hưng phấn nói với Dạ Mị:

- Sư phụ, ta thành công!

- Ha ha, chúc mừng! Về sau người phải nỗ lực tu luyện a! - Dạ Mị cũng rất cao hứng vì nàng, đây chính là đồ đệ thứ nhất của mình đâu!

- Dạ, sư phụ yên tâm, Thuý Y nhất định sẽ hết sức nỗ lực. - Đối với Dạ Mị, Thuý Y là kính ngưỡng từ trong lòng, trong lòng nàng đã sớm thề muốn cả đời đi theo bên người Dạ Mị, thề sống chết trung thành! Nếu tiểu thư cho ta một cơ hội, ta sẽ phải tốt lợi dụng cơ hội này làm cho chính mình trưởng thành lên, như vậy mới xứng đứng ở bên người tiểu thư.

- Tốt lắm, chúng ta trước đi ra ngoài đi, ta nhưng là đã sớm đói bụng đâu. mấy ngày nay ăn trái cây miệng ta lạc đến mức có thể ra chim chóc tới rồi! - Thật sự là không biết tốt xấu! Kia nhưng là tiên quả mà bao nhiêu người ước mơ a! Là tiên quả a!

- A! Đã qua bao lâu a?

- Bên trong này qua mười ngày, bên ngoài cũng chỉ mới có một ngày thôi!

- Nga, ta đây đi ra ngoài nấu cơm! - Cho tới bây giờ Thuý Y vẫn hết sức tò mò đối với nơi này, bất quá còn nhiều thời gian mà, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là cho tiểu thư nhà mình ăn no a!

- Ân, đi thôi.

Cơm chiều ăn xong, Dạ Mị đột nhiên có hưng trí muốn ca hát! Nghĩ chính mình vào thế giới này cũng ba tháng, mỗi ngày đều bận rộn tu luyện, còn không có thả lỏng tâm tình mình một chút đâu! Vì thế từ trong vòng tay mang ra Dao Nguyệt Cầm, cầm này chính là thượng phẩm tiên khí Hoa Thanh Cung, tiếng đàn có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, cũng có thể biến thành vũ khí giết người trong vô hình, bình thường thì chỉ đem làm cầm bình thường mà đàn tấu.

Dạ Mị tại trong Hoa Thanh Cung, liếc mắt một cái là nhìn trúng nó, chờ thực lực của mình nâng cao một bước là có thể tể luyện.

- Sư phụ, ngài có thể đánh đàn sao? - Thuý Y kinh ngạc nhìn cầm trong tay Dạ Mị, chính mình từ nhỏ đã theo bên người tiểu thư, như thế nào không biết nàng biết đánh đàn?

- Đúng vậy, ngươi cứ ngồi nghe thử xem đi! - Dạ Mị cười đắc ý. Tuy rằng kiếp trước chính mình là sát thủ, nhưng cũng nhiều khi vì nhiệm vụ mà nguy trang thành các loại nhân vật, nên có một thân tạp học! Cầm kỳ thư họa lại là cái gì? Hiện đại nàng là giới sát thủ có tiếng "thiên biến hồ ly", muốn làm nhân vật nào thì làm nhân vật ấy, không có chút sợ hãi, giao hoạt giống như hồ ly vậy.

Dạ Mị ngồi ở trên bàn đá chờ dọn xong cầm, ngón tay thon ngọc nhẹ nhàng kích thích huyền cầm, môi đỏ hé mở:

(Phát hiện chúng ta ý tưởng dần dần bắt đầu.)

Phát hiện chúng ta càng ngày càng thích khắc khắc.

Phát hiện của ngươi lãnh mạc dần dần trở nên hơn.

Phát hiện ngươi cũng không nghe ta giải thích.

Phát hiện ngươi hoàn thích kia một loại nhan sắc.

Phát hiện ngươi hoàn nghe kia thủ khả ái ca.

Phát hiện của ta yếu ớt dần dần trở nên lớn.

Phát hiện ta rốt cục tìm được tịch tịch.

Thân ái chúng ta rốt cục làm sao vậy.

Một môi đã nghĩ muốn buông tay.

Ái không phải muốn tới thì tới muốn đi thì đi đơn giản như vậy

Nếu chân như vậy ngươi cảm thấy đáng không đáng.

Nói cho ta biết chúng ta đến tốt cùng chỗ nào sai lầm rồi.

Giờ khắc này chúng ta trầm mặc.

Chúng ta vui vẻ thời khắc lại không nhớ rõ này bị thương cố tình phải nhớ như thế khắc sâu)

... ... (ta rất thích một bài hát "Thân ái, chúng ta đến tốt cùng làm sao vậy")

Khúc phong hoàn toàn mới, giai điệu bi thương, tiếng nói lược hiển trầm thấp, làm cho người ta bất giác say mê trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: mệnh định gặp gỡ bất ngờ

Cách lãnh cung không xa, một đám người chính là từ phương hướng khác đi tới. Bỗng nhiên vài câu tiếng ca theo gió bay đến làm ánh mắt mọi người sáng rực, hai nam tử mặc y phục quý giá đi tuốt đằng trước bỗng nhiên dừng chân lại, trăm miệng một lời nói:

- Ca tử đẹp quá a!

Sau đó liền bắt chấp bọn hạ nhân đang nôn nóng kêu gọi, nhanh chóng chạy đi tìm tiếng ca.

Khi bọn họ đi đến bên ngoài lãnh cung, thấy được một bức tranh đẹp làm bọn họ kinh diễm không thôi. Chỉ thấy một bạch y nữ tử ngồi dưới ánh trăng,

ba ngàn sợi tóc tuý ý rối tung, theo gió cùng múa. Gương mặt tuyệt đẹp dưới trăng hiện ra một tầng mỏng lung mờ ảo, đàn ra ca khúc là bọn hán chưa từng nghe qua, nhưng không thể phủ nhận rằng ca khúc rất hay.

Ca từ ưu thương từ môi đỏ của nữ tử phun ra, mang theo một chút từ tính câu lòng người, làm cho người nghe cũng cảm giác bị thương! Lúc này bọn họ thậm chí nghĩ rằng nàng là tiên nữ lạc nhập phàm trần, đẹp như thể kinh tâm động phách!

Một khúc kết thúc, ba người còn tại ý cảnh trong bài hát, không có hồn thần lại, Thuý Y càng là sớm rơi lệ đầy mặt.

- Ba...Ba...ba...

- Tài hoa cô nương thật tốt! Khúc đẹp, ca đẹp, người lại càng đẹp hơn! - Hiên Viên Thương dẫn đầu phục hồi tinh thần lại vỗ tay khen ngợi.

Kỳ thật Dạ Mị đã sớm phát hiện ra bọn họ, chỉ là làm bộ mình là thiếu nữ tay trái gà không chặt nên mới giả vờ không biết mà thôi! Chỉ là không nghĩ đến kia lại là tên hoàng đế ngựa đực! Thật đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, này thật đúng là tự làm tự chịu.

- Hoàng thượng? Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, An vương! - Thuý Y kinh ngạc nhìn hai người trong viện mau chóng đứng dậy hành lễ.

- Bình thân.

- Nô tỳ tham kiến hoàng thượng! - Mặc dù không tình nguyện, Dạ Mị vẫn là không thể không hành lễ, may là hoàng hậu không cần quỳ xuống! Nếu không Dạ Mị cũng không ngại cho Hiên Viên Thương biết hoa kia tại sao lại hồng như vậy.

Dạ Mị cúi đầu lén lút dùng khoé mắt nhìn trộm hai người bên dưới, không thể không khen ngợi một câu: "Mẹ nó soái quá"! Hiên Viên Thương mặc một thân long bào màu vàng có vẻ vừa cao quý lại khí phách, long bào tinh xảo đưa thân hình thon dài của hán hoàn mỹ thể hiện ra, gương mặt đẹp tinh xảo, bên trong ánh mắt toàn là "vương bát khí" thượng vị giả (là khí thế của người ở lâu trên địa vị cao), một đôi mắt xéch hiên về bá đạo, tà mị!

Mà An vương bên cạnh hán cùng hán lớn lên có bảy tám phần giống nhau, chỉ là khí chất của hai người hoàn toàn khác biệt. Hán là loại người mà người ta chỉ cần vừa nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác rất đau lòng, bên trong ánh mắt u buồn làm chua xót lòng người, rất nghĩ vượt lên ưu thương của hán.....một người nam nhân như vậy, chẳng sợ chỉ là nhìn thoáng qua trong đám người cũng làm cho người ta khó có thể quên.

- Nô tì? Chẳng lẽ ngươi là phi tử của trẫm?- Hiên Viên Thương thật kinh ngạc. Cho dù hán nghĩ vớ đầu cũng không nghĩ ra khi nào chính mình có nạp qua một vị nữ tử xuất sắc như vậy, nếu thật sự có như trong lời nói hán nhất định là sẽ không thể nào quên! Liền ngay cả Hiên Viên Ngọc bên cạnh cũng là vẻ mặt không dám tin, mơ hồ còn có chút mất mát.

- Hoàng thượng còn có vị phi tử nào ở trong lãnh cung nữa sao? - Dạ Mị cười lạnh trong lòng, không đáp mà hỏi lại.

- Nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương! - Một đám nô tài vừa vận đuối tới được Hiên Viên Thương cùng Hiên Viên Ngọc, nhao nhao quỳ xuống hành lễ. Tuy nói là hoàng hậu bị nhốt đánh vào lãnh cung, nhưng một ngày không bị phế thì một ngày còn là một quốc gia chi mầu, ít nhất bộ dạng bên ngoài thì vẫn phải làm.

- Hoàng hậu? Ngươi là Thượng Quan Nhã Nhi? - Hiên Viên Thương hoàn toàn kinh sợ. Hán như thế nào cũng không thể đem một cái bao cỏ mỹ nhân không học vấn không nghề nghiệp lại háo sắc đánh đồng với nữ tử như tiên tử này, kia căn bản là khác nhau một trời một vực a! Chẳng lẽ nói tất cả đều là lời đồn?

Kỳ thật Hiên Viên Thương là chưa bao giờ thấy qua Thượng Quan Nhã Nhi, cho dù nàng là nữ nhi thừa tướng, là muội muội của bằng hữu tốt mình, hán cũng chưa từng có cơ hội tiếp xúc qua. Huống chi hán còn nghe nói rất nhiều lời đồn về Thượng Quan Nhã Nhi, lại càng không có hứng thú muốn quen biết nàng! Cho nên ngay tại đêm tân hôn hán ngay cả hi khân cũng chưa mở đã đem nàng hung hăng nhục nhã một phen rồi nhốt đánh vào lãnh cung!

Về phần Thượng Quan Nhã Nhi đối với Hiên Viên Thương thôi, ngay tại đại điển kế vị của hán, gần chính là nhìn thoáng qua sau đó đã đánh mất tâm của chính mình, từ đó về sau thế không phải hán không lấy chồng.

- Dạ, nô tì khuê danh kêu Thượng Quan Nhã Nhi, nữ nhi thừa tướng, hoàng hậu Long Việt quốc ! - Dạ Mị nhìn thẳng Hiên Viên Thương báo ra thân phận của mình, không có biểu tình gì, cũng không nghe ra có cảm xúc gì, nhưng mà Hiên Viên Thương lại nhạy cảm phát hiện trong lời nói của nàng ẩn hàm có chút châm chọc!

- Ngươi....trở nên rất không giống với. - Hiên Viên Thương giống như cảm khái lại giống như nghi vấn, còn có một tia khó hiểu. Không rõ vì cái gì nàng lại khác biệt cùng nghe đồn như vậy, không rõ nàng làm sao có lá gan dám châm chọc hán.

- Là không giống với, nô tì té bị thương đầu từ ba tháng trước nên mất trí nhớ! - Dạ Mị nói dối mà không chớp mắt nói. Cùng với chờ đợi hán đến điều tra, còn không bằng chính mình tìm lý do cho hán.

- Cái gì? Ngươi có thỉnh thái y xem qua chưa? Hiện tại thế nào rồi? - Nghe nói nàng bị thương, Hiên Viên Thương cùng Hiên Viên Ngọc không biết vì sao lại có chút nôn nóng, thậm chí ngay cả chính họ cũng không phát hiện mình thế nhưng để bụng với một nữ tử lần đầu gặp mặt như thế. Tuy rằng Hiên Viên Ngọc cũng muốn quan tâm một chút, nhưng hán cũng hiểu được mình không có lập trường gì, nàng chính là đại tẩu của hán.

- Nô tì chỉ là khí hậu bị biếm lãnh cung mà thôi! Bất quá may là hiện tại đã không có gì đáng ngại, chỉ mất trí nhớ trước kia mà thôi. - Tuy rằng kinh ngạc phản ứng của Hiên Viên Thương, nhưng Dạ Mị cũng không nghĩ nhiều, thần nhiên châm chọc hán.

Hai người Hiền Viên Thương tự nhiên cũng nghe ra châm chọc của nàng, ngụ ý muốn nói nàng chỉ là khí hậu, làm sao còn có thái y nào chịu vì nàng chần trệ? tuy rằng Hiền Viên Thương đối với nàng châm chọc có chút không vui, nhưng cũng biết chuyện này có chút quá đáng, phỏng chừng bảy tám phần là có người phi tử nào ở phía sau chống lưng đi!

Trong lòng hắn thật tức giận, hậu cung này càng ngày càng chướng khí mù mịt! Về phần hắn đang giận cái gì, chỉ sợ chính hắn cũng chưa rõ ràng đi? Nếu không sau này lại làm sao có thể đi nhiều đường vòng như vậy, lại làm sao có thể hối hận đến muốn giết chính mình?

Dạ Mị thấy hắn á khẩu không trả lời được, trong lòng thật không kiên nhẫn, vì thế giả vờ suy yếu nhu nhược nói:

- Nô tì thân thể không khoẻ muốn sớm đi nghỉ ngơi, hoàng thượng cùng vương gia nếu không có gì để nói thì mời trở về đi - Nói xong còn làm bộ nhu nhu đầu.

- Nga, vậy hoàng hậu nghỉ ngơi đi, trầm đi rồi. - Biết rõ nàng là giả vờ, nhưng hắn cũng biết thời biết thế. Hắn chỉ nghĩ rằng Dạ Mị đang trách hắn lúc trưởng vắng về nàng nên mới có thể đối với hắn như vậy, thậm chí còn tự kỷ cho rằng sau này chỉ cần tốt tốt dỗ dành nàng là có thể! Đúng vậy, Hiền Viên Thương quyết định muốn tiếp nàng ra lãnh cung, nàng quả thật đã gọi lên hứng thú của mình!

- Cung tiền hoàng thượng! - trong lòng Dạ Mị thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể tiến bước ôn thần này đi rồi, nhưng nàng không biết cái này chỉ là bắt đầu mà thôi!

- Nô tài cáo lui!

Cứng rắn tiến bước Hiền Viên thương bọn họ, Dạ Mị liền khẩn cấp lôi kéo Thuý Y trở lại phòng, đem cửa khoá kỹ sau liền lập tức đi vào bên trong vòng tay. Thuý Y nhìn ra được nàng đang rất vui vẻ, có chút không rõ chân tướng, còn tưởng rằng nàng là vì gặp được hoàng thượng nên mới vậy đâu!

- Thuý Y, ta thăng cấp! - Ngay tại lúc vừa mới đánh đàn, bởi vì Dạ Mị tâm tình bình thản xuống dưới mà có điều hiểu được, một lần liền đột phá bình cảnh tiến vào tiền giai đoạn của cảnh giới Tâm Động!

- thật sự? Chúc mừng sư phụ rốt cục đột phá bình cảnh! - Thuý Y cũng rất vui vẻ cho nàng, cái bình cảnh này làm sư phụ phức tạp đã lâu, nay rốt cục đã phá. Đồng thời Thuý Y cũng đang chờ đợi trong lòng, chờ đợi một ngày cũng có thể lợi hại như nàng vậy.

giống như nhìn ra tâm tư của Thuý Y, Dạ Mị nhẹ giọng an ủi nói:

- Sau này ngươi chỉ cần cố gắng tu luyện, nhất định có một ngày sẽ tu thành chính quả, hiện tại trước tiên đừng nghĩ những chuyện khác nhiều lắm, nếu không sẽ dễ dàng nhập tâm ma!

- Dạ, sư phụ, Thuý Y nhớ kỹ! - Nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn của Thuý Y đầy vẻ kiên định, Dạ Mị vui mừng nở nụ cười, chỉ có người có tâm chí kiên định thì thời điểm nghênh đón lôi phách mới có thể nhiều ra chút khả năng sống sót, nếu không một khi bị tâm ma ăn mòn như vậy thì không phải hội phi yên diệt thì chính là ngộ nhập ma đạo thành ma.

Sáng sớm ngày thứ hai:

- Sư phụ! Thánh chỉ tới rồi! - Thuý Y vội vàng hấp tấp từ bên ngoài chạy vào

- Thánh chỉ gì thế? - Dạ Mị khó hiểu hỏi, trong lòng bỗng nhiên có cỗ dự cảm không rõ.

- Không biết nữa, Lý công công đang chờ ở bên ngoài, sư phụ nhanh ra tiếp thánh chỉ đi! - Thuý Y lo sợ nói.

- Được rồi! - Dạ Mị không sợ nhún nhún vai, dù sao thì bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn là được! Sau đó đứng dậy mang theo Thuý Y đi vào chính điện.

- Hoàng hậu nương nương tiếp chỉ! - Lý Đức Hải cao giọng nói, làm Dạ Mị nghe được trong lòng một trận ác hàn, thật là khó chịu đến cực điểm!

- Tuyên đi! - Dạ Mị thẳng đứng trước mặt hắn nói.

- Đây....còn xin hoàng hậu nương nương quỳ xuống tiếp chỉ. - Lý Đức Hải có chút không biết làm sao, chẳng lẽ hoàng hậu nương nương té ngã một cái ngay cả tiếp thánh chỉ phải quỳ xuống cũng không biết sao?

- Bàn cung trên không quỳ thiên địa, dưới không lạy cha mẹ! Chẳng lẽ hoàng thượng còn lớn hơn so với thiên địa sao? - vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh như trước, bên trong âm thanh nghiêm nghị còn có một chút ngạo khí.

Thậm chí Lý Đức Hải còn bị khí thế nàng thả ra trong nháy mắt sợ tới mức chân như nhũn ra, loại cảm giác này không chút thua kém nào so với khi hắn đối mặt hoàng thượng! Hắn cũng thật là đủ xui xẻo, một bên là hoàng thượng, một bên là hoàng hậu, hai bên bên nào cũng không chọc được, hẳn lúc này là trên ai chọc ai nha!

- Hoàng hậu nương nương cầu ngài đừng làm khó dễ nô tài, trong khi đọc thánh chỉ phải quỳ xuống là quy củ từ thiên cổ! Nương nương ngài như vậy nếu để người khác biết mà lợi dụng thì thật là không tốt! - Tận tâm khuyên bảo, lo lắng chỉ dẫn phát ra từ nội tâm, tất cả đều làm qua. Nhưng dường như người ta giống như là một chút cũng không có nghe vào lỗ tai!

- Không cần nhiều lời, bản cung tuyệt đối không có khả năng quý xuống! Nếu là như vậy không thể đọc thánh chỉ thì xin mời Lý công công trở về đi, chỉ cần bẩm báo chi tiết với hoàng thượng là được! - Nói xong sẽ đi vào nhà. Dạ Mị cũng có nguyên tắc của chính mình, một khi khác với nguyên tắc của nàng thì cho dù là cầm đao đặt lên cổ cũng đừng nghĩ nàng đi vào khuôn khổ!

Lý Đức Hải sao lại có thể trơ mắt nhìn nàng cứ như vậy đi rồi, tâm tư hoàng thượng hẳn cũng đã nhìn ra, này hoàng hậu nương nương sợ là thật sự được sủng ái a! Thôi cứ tuyên như vậy đi, dù sao cũng không có người khác biết.

- Xin hoàng hậu nương nương chờ! Nếu trên đùi nương nương bị thương không tiện quý xuống, vậy cứ đứng tiếp chi đi! - Lý Đức Hải cười giống như lão hồ ly, quả nhiên không hồ là đại tổng quản bên cạnh hoàng thượng, đầu óc xoay chuyển thật nhanh!

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, ban thưởng Loan Phụng cung cho hoàng hậu Thượng Quan Nhã Nhi, lập tức vào ở! Khâm thủ!

Một đạo thánh chỉ đánh xuống làm Dạ Mị thất điên bát đảo (không biết trời đất gì), Hiên Viên Thương này rốt cục đang giờ trò quý gì? Vốn nghĩ đến hẳn đã đem Thượng Quan Nhã Nhi người này quên, ai ngờ đem qua lại chết không từ tế gặp được! Chết tiết! Mặc kệ người có tâm tư gì, tốt nhất không cần trêu chọc đến trên đầu ta, nếu không ta nhất định đánh cho mặt người nở hoa!

- Hoàng hậu nương nương, mau lĩnh chỉ tạ ơn! - Lý Đức hải nhìn đến sắc mặt Dạ Mị âm tình bất định, còn tưởng rằng là nàng rất vui vẻ nên có chút không dám tin đâu!

- Nga, đã biết. Hiện tại đi liền sao? - Trong lòng đã sớm đem Hiên Viên Thương mắng trăm ngàn lần, Dạ Mị một lần nữa sửa sang lại tâm tình mình thản nhiên hỏi.

Tuy rằng Lý Đức Hải rất ngạc nhiên vì biểu hiện bên ngoài của nàng rất lạnh nhạt, cảm giác hoàn toàn bất đồng như suy nghĩ của bản thân, như thế nào hoàng hậu nương nương giống như không được vui a? Bất quá mấy cái đó không phải là phận nô tài như hẳn có thể quản, nếu không không biết khi nào thì chết sớm sớm đầu thai đầu!

- Dạ, hoàng hậu nương nương!

- Nga, người chờ một chút, bản cung đi thu dọn đồ vật. - Dạ Mị buồn bực dẫn Thuý Y trở về căn phòng rách nát, thật đúng là làm bậy a! Hiên Viên Thương chết tiết, cho người quấy rầy thanh tịnh của ta, lão nương không đem hậu cung của người quấy lật trời lão nương sẽ không gọi là Dạ Mị! Dạ Mị oán hận nghĩ trong lòng, đám hậu cung của Hiên Viên Thương đã bị nàng dán nhãn "món đồ chơi", xem ra tiền đồ Hiên Viên thương khó khăn a!

Vừa vào phòng, Thuý Y liền vui vẻ la lớn:

- Oa! Sự phụ, trong lòng hoàng thượng vẫn là có người a! Hiện tại rốt cục có thể ra khỏi lãnh cung!

- Thuý Y, tuy rằng ta không biết hẳn có tâm tư gì, nhưng ta chỉ biết ta đối hẳn không có ý tứ gì là được rồi! Đế vương yêu quá đậm bạc, hưởng chi ta vĩnh viễn cũng sẽ không cùng với một đám nữ nhân tranh đoạt một nam nhân! Huống hồ người đã quên thân phận của ta rồi? Ta đã đồng ý với sự phụ muốn một lần nữa khai sơn lập phái, sớm muộn gì cũng có một ngày phải rời khỏi, hoàng cung chung quy cũng không phải nơi ta ở lâu! Hiện tại ta chỉ hỏi người một câu, đến lúc đó người có nguyện ý theo ta rời đi không? - Dạ Mị đem ý nghĩ của mình tất cả đều nói cho Thuý Y, miễn cho sau này hảo tâm lại thành chuyện xấu loạn điểm yên ương phổ!

- Sự phụ, cho dù người đi nơi nào Thuý Y đều đi theo người! - Thuý Y vội vàng nói. Ở trong lòng nàng, tiểu thư là tất cả của nàng, nàng tuyệt đối không thể cùng tiểu thư tách ra.

- Tốt, chỉ cần người không phản bội ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại người.

- Sự phụ yên tâm, Thuý Y tuyệt đối sẽ không phản bội sự phụ! Thuý Y không chỉ một lần phát thệ trong lòng, lúc nào cũng nhắc nhở ân tình Dạ Mị đối với mình, không có nàng sẽ không có Thuý Y của hiện tại

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: vào ở Loan Phụng cung

- Ân, thu dọn một chút này nọ rồi chúng ta bước đi đi. - Dạ Mị vui mừng nở nụ cười, một đời này, chính mình không hề cô đơn.

Kỳ thật nói là thu dọn này nọ nhưng thật ra cũng không có gì để thu dọn, tổng cộng chỉ có vài bộ y phục mà thôi, còn có Dao Nguyệt Cầm nữa, tối hôm qua đã bị bọn Hiên Viên Thương thấy nên không thể bỏ vào vòng tay được.

- Lý công công, có thể đi rồi.

- Dạ, hoàng hậu nương nương. - Lý Đức Hải khom người đi phía trước dẫn đường, đoàn người hướng Loan Phụng cung đi đến, bởi vậy, cuộc sống

trong hậu cung của Dạ Mị cũng bắt đầu mở ra.

Ngau lúc Dạ Mị còn chưa tới được Loan Phụng Cung, chuyện hoàng thượng tiếp hoàng hậu ra khỏi lãnh cung và ban thưởng vào ở Loan Phụng cung đã sớm bay đi bốn phương tám hướng, làm rất nhiều người gấp gáp.

Bên trong Ngọc Thanh cung:

- Đáng chết, vì cái gì con tiện nhân kia được đi ra! Hoàng thượng là của ta, vị trí hoàng hậu cũng chỉ có thể là của ta! Là của ta! - Một vị nữ tử xinh đẹp lộ ra vẻ mặt hung hăng gào thét lớn, đem tất cả những gì có thể đập bên trong đều đập nát thành mảnh nhỏ.

Một bên thị nữ run run quỳ trên mặt đất:

- Xin nương nương bớt giận, có lẽ hoàng thượng vì ngại cho quan hệ của thừa tướng nên mới phải làm như vậy đâu? Có khả năng chính là che giấu không cho người biết a!

- Hừ! Mặc kệ là nguyên nhân gì, Thượng Quan Nhã Nhi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Không ai có thể tranh đoạt vị trí hoàng hậu với ta! Một cái Trần Tinh Như đã khó đối phó, hiện tại thế nhưng lại thêm một cái Thượng Quan Nhã Nhi! Thật là tức chết ta! - Vẻ mặt tàn nhẫn vận vẹo hoàn toàn đem một gương mặt xinh đẹp huỷ diệt rồi.

Tinh Hoa cung, một vị nữ tử trang dung tinh xảo hoa lệ vẻ mặt dữ tợn ngồi trên ghế, trên mặt biểu tình âm tình bất định, một đôi mắt đẹp lạnh lẽo thấu xương. Cẩn thận chú ý sẽ phát hiện được đôi tay nàng đã hung hăng nắm lại, cũng chưa từng phát hiện móng tay thật dài đã muốn đâm vào da thịt, ngực pháp phòng kịch liệt có thể thấy được người này đang cố gắng ấn nhẫn tức giận trong lòng.

Chỉ chớp lát sau, nguyên bản gương mặt âm ngoan dữ tợn trong nháy mắt đã trở nên ôn nhu thiện lương, giống như tất cả vừa nãy đều là ảo giác! Mà một bên thị nữ cũng không có nửa điểm kinh ngạc, giống như đã sớm tập mãi thành thói quen.

- Tiểu Liên, chúng ta đi xem Ngọc phi muội muội, hiện tại có lẽ nàng ta đang rất cần một vị tỷ muội tốt để khóc kể một chút đi? - Lúc này nàng hoàn toàn đã thành lại Như Quý phi dịu dàng cao quý, cùng thể vô tranh, chỉ là đôi mắt mau chóng hiện lên vẻ tàn nhẫn đã phá huỷ tất cả mỹ cảm.

- Dạ, nương nương! - Nhắc tới Ngọc phi kia, thị nữ Tiểu Liên bên cạnh Như Quý Phi hiện ra một chút tươi cười khinh miệt. Chỉ bằng cái nữ nhân ngực to ngốc nghếch kia cũng muốn đấu với nương nương nhà ta? Quả thực chính là ngu xuẩn đến cực điểm!

Bên kia, sau khi trải qua một phen mệt mỏi Dạ Mị rốt cục cũng thấy được Loan Phụng cung làm vô số nữ nhân thiết tha mơ ước kia, quả thật không hổ là cung điện gần với Càn Thanh cung điện của hoàng thượng! To lớn xa hoa, cung điện đồ sộ hoa lệ như thế đúng là rất có sức dụ hoặc, khó trách nhiều nữ nhân tranh muốn vô đầu cũng muốn vào ở!

Bất quá đối với Dạ Mị cũng chỉ cười nhạt, có xa hoa cách mấy thì nó cũng là cái lồng bằng tơ vàng thôi! Hơn nữa cung điện này so với Hoa Thanh cung của nàng thì như là gặp sư phụ, thế cho nên Dạ Mị cùng Thuý Y chỉ là thoáng nhìn thoáng qua, chưa từng kinh ngạc một chút nào, một bên Lý Đức Hải còn khen ngợi các nàng định lực thật tốt! Thật sự rất ít nữ nhân ngay lần đầu đến Loan Phụng cung còn có thể trấn định như vậy, toà cung điện này không những là bề ngoài xa hoa, nó còn tượng trưng cho địa vị và quyền lợi dưới một người trên vạn người.

- Hoàng hậu nương nương, nô tài đi trước về phục mệnh hoàng thượng. - Nét mặt già nua của Lý Đức Hải cười đến như đoá hoa cúc. Hắn có thể không vui sao? hoàng hậu nương nương này khó chơi như thế, nếu hôm nay không hoàn thành được nhiệm vụ mà hoàng thượng công đạo, phỏng chừng cái phen xương cốt già này của hắn cũng phải mất rồi!

- Ân, đi thôi. - Mỗi lần nghe được tiếng nói tiêm tể của hần Dạ Mị liền nổi hết cả da gà, tuy ý nói vài câu rồi dẫn Thuý Y vào chủ điện.

Bên trong chủ điện không cần nói cũng biết, để rất nhiều bình hoa lồi thời, tranh chữ danh nhân linh tinh gì đó, Dạ Mị xem cũng không xem nhiều một cái liền lập tức đi về phía nội điện. Bên trong nội điện cũng trưng bày vô cùng xa hoa, cảm giác một chút cũng không giống chỗ ngủ, ngược lại giống như phòng trưng bày bày triển lắm hơn! Trên bàn trang điểm để đầy son phấn bột nước, các loại châu sai (đồ trang sức trên đầu) rực rỡ muôn màu, phỏng chừng chỉ cần tùy tiện đem nọ ra ngoài bán đều là giá trị liên thành đi?

Bên trong nội điện còn có một trương giường siêu cấp lớn đến nỗi đủ cho mười người sống vai nằm xuống, tất cả đồ trên giường đều là thiên tằm ti dệt thành! Quả thực quá xa xỉ, quá phá sản! Dạ Mị nhìn không được đau khổ tấp lưởi đến.

Tiếp tục đi về phía nội điện, phía sau tấm bình phong lớn tinh xảo kia lại là một ôn tuyền nước chảy, Dạ Mị ở bên trong bơi lội cũng đủ! Trong toàn bộ cung điện, Dạ Mị vừa lòng nhất chính là ôn tuyền này, tuy rằng bởi vì Tu Chân, trên người lúc nào cũng không nhiễm hạt bụi nhỏ, nhưng là Dạ Mị vẫn thích tắm ôn tuyền. Thời điểm ở hiện đại, Dạ Mị sẽ thường xuyên đi hưởng thụ một chút cảm giác thoải mái mà ôn tuyền mang đến, còn có thể thuận tiện giảm bớt mệt nhọc. Nhưng từ sau khi đến đây, mỗi ngày đều tắm trong thùng gỗ, khiến Dạ Mị có khổ cũng không nói thành lời! Ai kêu nàng là khí hậu bị biếm lãnh cung đâu.

- sư phụ, hoàng thượng có ban thưởng tới! - Thuý Y bên ngoài bận việc gào to chạy vào.

Ban cho? Đến tột cùng Hiền Viên Thương muốn làm gì thôi? Chẳng lẽ đầu bị cửa kẹp rồi.

- Đi đi ra xem. - Dạ Mị nặng nề nghi hoặc trong lòng, không rõ Hiền Viên Thương làm hết thầy là có lợi ích gì, bắt đắc dĩ chính mình cũng không nghĩ ra, cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.

- Hoàng thượng có thưởng! Ban thưởng hai trăm cung nữ, hai trăm thái giám!

- Nô tỳ (nô tài) tham kiến hoàng hậu nương nương! - Bốn trăm người cùng lúc quỳ xuống hành lễ.

- Miễn lễ! - Dạ Mị đầu đầu nhìn nhiều người như vậy, mỗi người đều như vậy lắc lư trước mặt mình kia còn không phải phiền chết rồi? Hơn nữa ai biết trong đây có người an bài gian kế không?

- Hoàng thượng có thưởng! Ban thưởng trăm món đồ cổ, sáu đôi Ngọc Như Ý, trăm xuyến Nam Hải trân châu, mười kiện kim bộ điều, trăm món châu báu trang sức..... - Mười mấy tên thái giám đem những thứ giá trị liên thành này đó nhất nhất trưng bày trước mặt Dạ Mị, chân mày Dạ Mị cau lại càng ngày càng chặt! Tục ngữ nói bắt người tay ngắn, nhưng đây là hoàng thượng ban tặng, không thể không lấy! Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận rồi cực nên làm cái gì bây giờ, lại là một loạt gì đó xuất hiện trước mặt nàng.

- Hoàng thượng có thưởng! Ban thưởng một bộ Phượng Vũ, hai mươi bộ cung trang bốn mùa, trăm món la quần các loại, hai mươi thất gấm tằm ti....

Rất cực, nên đưa đều đưa xong rồi, Dạ Mị cũng đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi! Mặc kệ, nếu hấn muốn đưa thì ta lấy, nếu không lấy còn có thể đắc tội tên cao ngạo kia.

Dạ Mị ý cười ngậm ngậm cầm lấy một chuỗi Nam Hải trân châu nhét vào tay tên công công đầu lĩnh kia, ôn hoà nói:

- Công công vất vả, đây là chút tâm ý của bản cung, còn muốn thỉnh công công thay bản cung hướng hoàng thượng nói lời cảm tạ.

Quả nhiên, vừa được thứ tốt tên thái giám kia lập tức cười toe toét, vẻ mặt vui vẻ nói:

- Hoàng hậu nương nương khách khí, đây là nô tài phải làm! Xin nương nương yên tâm, nô tài nhất định đem tâm ý của nương nương báo cho hoàng thượng! Nô tài cáo lui!

- Tốt, vậy làm phiền công công. - Người ngoài đều đi rồi, vẻ mặt ý cười ôn hoà của Dạ Mị cũng lập tức biến mất, chỉ còn lại một chút cười lạnh.

Bên này vừa mới ban cho xong, các loại tin tức dường như mọc cánh bay đi. Trong lúc nhất thời, tin tức hoàng hậu nương nương được sủng ái rất nhanh truyền bá khắp nơi, một ít người miễn cảm nghĩ được một tia mùi chính trị tất cả nhao nhao cẩn thận đứng lên. Trên triều đình, giữa hậu cung có thể nói là mây nhà mừng mây nhà ưu!

Mà nhân vật chính Dạ Mị cũng là không hề biết chuyện, còn đang đau đầu vì đám nô tài kia đâu.

- Thuý Y, chọn lựa năm mươi cung nữ thái giám lưu lại, còn lại toàn bộ trả về chỗ cũ đi. - Dạ Mị nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương phân phó.

- Tiểu thư, làm như vậy được sao? Bọn họ đều do hoàng thượng đưa tới a. - Tuy Thuý Y biết rõ tiểu thư không thích nhiều người, nhưng vẫn còn băn khoăn trong lòng.

- Không có gì được hay không được, hoàng thượng có hỏi thì cứ nói là ta phân phó - Giữ lại năm mươi người đã là cực hạn của Dạ Mị, nếu không tại cung điện khá lớn, sợ không đủ người quét tước, nàng thật sự muốn một người cũng không giữ!

- Dạ, tiểu thư - Thuý Y bắt đắc dĩ lĩnh mệnh đi chọn người, trong lòng nàng thật sự rất lo lắng nếu hoàng thượng sinh khí lại đem tiểu thư biếm lãnh cung làm sao bây giờ? Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, lãnh cung không phải là nơi người ở mà.

- Tiểu thư, người đã muốn tuyển tốt lắm, còn lại Thuý Y đã đuổi đi hết. - Thuý Y dẫn một trăm người được tỉ mỉ chọn lựa đến trước mặt Dạ Mị.

- Ân. Ở đây ai là quản sự? Đứng ra. - Trước mặt người bên ngoài, Dạ Mị thủy chung vẫn sắm vai hình tượng một quốc gia chi mẫu, thật đúng là còn có chút giống!

- Nô tỳ Hải Đường, nô tài Tiểu Thuận Tử tham kiến hoàng hậu nương nương! . Một cái cung nữ lớn lên khá thanh tú cùng một tiểu thái giám gầy yếu đứng đây. Cái cung nữ Hải Đường kia có vẻ rất thông tuệ ôn trọng, mà cái Tiểu Thuận Tử kia làm cho người ta cảm thấy rất dối trá. Bên trong ánh mắt còn có một tia狡 hoạt, vừa thấy chính là quỷ cơ linh.

Dạ Mị vừa lòng gật đầu:

- Về sau Hải Đường chính là đại cung nữ của Loạn Phượng cung, Tiểu Thuận Tử chính là đại thái giám, sự vụ thường ngày đều giao cho các người phân phối nhân thủ quản lý. Tại lúc quản lý bọn cung nữ thái giám còn lại cũng muốn chú ý nhiều hơn, đừng làm cho một ít người không hiểu chuyện hoặc đừng làm ra cái sai lầm gì, đến lúc đó ngay cả bản cung cũng không bảo đảm các người! Bản cung hôm nay đem cái tin tức xấu nói cho các người, mặc kệ lúc trước các người là người hầu hạ của cung nào, vào Loạn Phượng cung thì là người của bản cung! Một khi bản cung phát hiện có ai dám can đảm bằng mặt không bằng lòng, sau lưng làm một ít động tác nhỏ không ra người, bản cung sẽ một mực nghiêm trị không tha, sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Trong nháy mắt, sát khí sát bén cùng khí phách thượng vị giả thẳng bức mọi người, làm đầy lòng mọi người phát run, cùng lúc nhao nhao quỳ xuống đất run giọng nói:

- Nô tỳ (nô tài) không dám!

Dạ Mị vừa lòng thu hồi khí thế của chính mình, mục đích uy hiếp đã đạt tới, chỉ hi vọng đừng người nào không dài ánh mắt đến trêu chọc mình!

- Đều đứng lên đi! Hải Đường sau này ngươi cùng Thuý Y đến hầu hạ bản cung cuộc sống hàng ngày. Thuý Y tuy rằng là nha hoàn bên cạnh bản cung nhưng là bản cung vẫn xem nàng là muội muội, ngày sau nàng chính là đại tống quân của Loan Phụng cung, ngày thường các ngươi đối với bản cung như thế nào thì cứ đối với nàng như thế đó! Các ngươi nghe rõ rồi chứ? - Dạ Mị nói lời này thật làm mọi người khiếp sợ. Thuý Y cảm động nhìn tiểu thư nhà mình, mà thái giám cung nữ còn lại đều vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Thuý Y.

- Dạ, nô tỳ (nô tài) tuân mệnh!

- Ân, Thuý Y, sau này buổi tối ngươi hãy vào ở tâm cung của bản cung, ta sẽ sai người làm một trương giường nhỏ bên trong, biết chưa? - Dạ Mị bất động thanh sắc nháy mắt với Thuý Y. Sớm chiều ở cung lâu như vậy, Thuý Y tự nhiên biết nàng là có ý gì, đó là vì phương tiện buổi tối đi vào vòng tay tu luyện đâu!

- Dạ, tiểu thư. - Thuý Y hiểu ý nở nụ cười.

- Được rồi, mỗi người đều tự lo việc của bản thân đi, đem những thứ hoàng thượng ban cho để ở chỗ nào cho tốt đi.

- Dạ. - Một đám người lĩnh mệnh tự động tản ra.

- Thuý Y, ta đi tắm một chút, ngươi giúp ta xoa bóp. - Thời điểm không có người ngoài, Dạ Mị luôn rất tùy ý, cũng sẽ không tự xưng bản cung.

- Dạ, sư phụ! - Thuý Y nhìn nàng chớp mắt nghịch ngợm cười nói, giống như đang chế cười tốc độ biến sắc mặt của nàng.

- Ngươi cái nha đầu đáng chết, lá gan nhưng thật ra càng lúc càng lớn thôi! - Dạ Mị hờn dỗi nói.

- Hi hi, kia còn không phải là sư phụ dạy có công thôi! - Hiện tại Thuý Y càng ngày càng hoạt bát, cũng sẽ thường xuyên cười đùa cùng nàng, đây mới là bộ dạng nên có của cô nương mười mấy tuổi thôi! Xã hội phong kiến ác độc a.... ..

- Tốt lắm, nha đầu chết tiệt kia! ta muốn đi tắm bồn, cả người khó chịu muốn chết!

Trong ngự thư phòng:

- Hoàng huynh, nghe nói hôm nay ngươi hạ chỉ đem hoàng hậu tiếp ra lãnh cung, thậm chí còn đem kiện Phụng Vũ kia cho nàng? - Hiền Viên Ngọc cau mày hỏi, trong lòng lại không tự chủ nhớ tới nữ tử tuyệt mỹ như tinh linh kia.

- Đúng vậy, tin tức của tiểu tử ngươi cũng thật linh thông a. - Hiền Viên Thương tựa tiểu phi tiểu (giống như cười nhưng không cười) nhìn đệ đệ cảm tình tốt nhất của mình, hoàn toàn đoán không ra hần đến tột cùng đang nghĩ cái gì.

- tin tức đã sớm truyền khai trong cung ngoài cung, ánh mắt trong cung chẳng lẽ còn thiếu sao? Bất quá, hoàng huynh, trước kia ngươi không phải rất chán ghét nàng sao? Ngay đêm tân hôn liền đem người ta đánh vào lãnh cung đâu! - Hiền Viên Ngọc không hiểu hỏi. Kỳ thật trong lòng hần ẩn ẩn đã có suy đoán, chẳng qua không muốn thừa nhận thôi, bởi vì hần đang sợ hãi.

- Nàng không phải rất không giống như trong lời đồn sao? Rất thú vị. Cũng không biết nàng đến tột cùng thật là đụng vào đầu mất trí nhớ, hay là đang đùa giỡn hoa chiêu cái gì. Mặc kệ là điểm nào, nàng đều khiến cho ta hứng thú. - Trong mắt Hiền Viên Thương toàn là quang mang khi phát hiện con mồi, mỗi lần nhớ đến tuyệt sắc bóng dáng kia, hạ phúc hần không ức chế được dâng lên dòng nước ăm. Đáng chết! Thế nhưng chỉ cần nhớ đến nàng lại sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy!

Bỗng nhiên, Hiền Viên Thương lại nhớ đến vấn đề cơ sở ngầm trong cung, trong lòng một trận tức giận đến nổi đập tặc chính mình cương lên. Hần làm hoàng đế này không phải là cái gì cũng không biết, mà là chỉ có thể giả không biết thôi, sớm muộn có một ngày mình phải đem tất cả những thứ chứng mất này giải quyết xong!

- Hoàng huynh thật sự có hứng thú với nàng? - Hiền Viên Ngọc cường chế chưa xót trong lòng gian nan hỏi.

- Nàng vốn là hoàng hậu không phải sao? - Hiền Viên Thương không đáp hỏi lại, hần cảm thấy hôm nay đệ đệ của mình thật sự quá kỳ quái, dĩ vãng hần sẽ không quan tâm chuyện gì khác!

Đúng vậy, nàng vốn là hoàng hậu, là nữ nhân của hoàng huynh, là hoàng tẩu của ta. Hiền Viên Ngọc thất hồn lạc phách nói:

- Vậy thỉnh hoàng huynh hãy đối đãi nàng thật tốt đi.

- Ngọc! Ngươi! - Trong lòng Hiền Viên Thương quá sợ hãi - Nàng là nữ nhi của Thượng Quan Diệu Tổ!

- Hoàng huynh, Thượng Quan Diệu Tổ là Thượng Quang Diệu Tổ, nàng là nàng! Ngươi đã không so đo Sở Hân chẳng lẽ không thể buông tha nàng sao? - Hiền Viên Ngọc như khẩn cầu nhìn sắc mặt hoàng huynh đại biến.

- Ngươi ta đều biết đến nàng cùng Sở Hân là tuyệt đối không giống nhau! Thượng Quan Diệu Tổ lão thất phu kia đem nàng đưa vào cung là sẽ không có cái gì hại tam! - Hiền Viên Thương lại nghĩ đến nàng dưới ánh trăng đêm qua, trong lòng cũng có chút không đành lòng, nữ tử ưu tú như vậy nếu không phải nữ nhi của Thượng Quan Diệu Tổ, chính mình nhất định sẽ đem nàng hảo hảo che chở dưới cánh chim đi! Chẳng qua thân là đế vương thì tuyệt đối không thể lòng dạ đàn bà!

- Hoàng huynh.....

- Đừng nói nữa, người trước tiên lui ra đi.

Tựa hồ Hiên Viên Ngọc còn muốn nói gì, nhưng lại bị Hiên Viên Thương nghiêm khắc đánh gãy. Tuy rằng cảm tình của họ rất tốt, nhưng hắn là một đế vương, đế vương uy nghiêm là không thể xâm phạm. Hiên Viên Ngọc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra, nghĩ sẽ tìm một thời cơ tốt khuyên nhủ hoàng huynh mình.

Nhìn bóng dáng thất lạc của hắn, Hiên Viên Thương lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đánh hoàng đế lão bà

- Ân.....thật là thoải mái! Lại dùng lực mạnh chút! Đúng, chính là như thế này! Ân.....

Trong Loạn Phượng cung, mỗi một tiếng thân ngâm truyền đi ra đều làm người ta mơ màng mặt đỏ tim đập. Đừng nghĩ sai lệch nga, kỳ thật là mỗi nữ nào đó đang tắm ôn tuyền hưởng thụ mát xa quá thoải mái mà thôi! (Ai hiểu sai đi vô góc tường ngồi hát quốc ca đi, ta là rất thuần khiết đấy)

- Thúy Y, sau này người muốn chú ý bọn nô tài đó một chút, đề phòng một ít người dụng tâm kín đáo, một khi phát hiện ra lập tức đăng báo cho ta! Sau hôm nay, ngày của chúng ta cũng sẽ không được thái bình. - Trong ôn tuyền sương mù lượn lờ, dáng người tuyệt diệu của Dạ Mị như ẩn như hiện, bất cứ một người nam nhân nào nhìn thấy cũng sẽ huyết khí dâng lên hóa thân thành sói đi? Lười biếng tựa vào thành ao, bên cạnh Thúy Y đang dốc lòng mát xa cho Dạ Mị, da thịt trơn mềm bởi vì Tu Chân càng trở nên óng ánh trong suốt, liền ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng phải đỏ mặt!

- Dạ, Thúy Y đã hiểu. - Thúy Y tuy rằng đơn thuần nhưng lại không ngốc, ngược lại nàng còn rất thông minh, chỉ cần Dạ Mị đề điểm một chút nàng cũng đã biết rõ ý tứ trong đó.

- Hoàng hậu nương nương. Như quý phi cùng Ngọc phi nương nương vội mang theo các nương nương khác cùng nhau tới thỉnh an ngài. - Bên ngoài bình phong, Hải Đường cung kính bẩm báo.

Vừa nghe thế, Dạ Mị nhin không được nhú mày, đầu đầu không thôi! Một đám nữ nhân nhàn chán nhanh như vậy đã tìm tới cửa, là muốn xem gương mặt thật của hoàng hậu nương nương như ta rồi đem ra ngoài nhục nhã một phen đi? Dù sao "chính mình" nhưng là ngay tại đêm tân hôn bị hoàng thượng biếm lãnh cung đâu, thậm chí ở một lần liền hơn ba tháng! Bất quá ta cũng không phải quả hồng mềm mà chịu người dẫn đo, tuy rằng ta không nghĩ tranh với các người, nhưng là nếu các người không chịu an phận, ta cũng không ngại theo các người chơi một trò chơi thú vị gọi là cung đấu, vì cuộc sống bình tĩnh này tăng thêm một ít gia vị!

Khóe miệng gợi lên nụ cười mang chút âm trầm nghiền ngẫm

- Dâng trà và điểm tâm, nói cho các vị nương nương bản cung đang tắm, rất nhanh sẽ đi ra!

- Dạ, nương nương

- Thúy Y, chúng ta có khách tới rồi, cũng nên đi ra ngoài gặp mặt. - Dạ Mị cười tà ác nói.

- Hừ! Các nàng nhất định muốn đến chê cười sự phụ, ta nhất định phải đem sự phụ ăn mặc thật đẹp, tức chết các nàng! - Thúy y cắn giận quyết miệng nói.

- Ha ha, nha đầu ngốc! Sự phụ người tốt xấu cũng là đệ nhất mỹ nhân đi? - Dạ Mị nhìn nàng buồn cười. Thật đúng là không phải nói khoác, dung mạo của bản thân cho dù không có ý ăn mặc cũng tuyệt đối được xưng là tuyệt sắc mỹ nhân.

- Dung mạo sự phụ tuyệt đối được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, làm sao mà dong chi tục phản bình thường có thể so với. - Thúy Y kiêu ngạo nói. Bất quá cũng không có quá khoa trương, sau này một ngày nào đó Dạ Mị thật đúng là làm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

- Tốt lắm, vẫn là trước tiên hạ hạ sự phụ ta thay quần áo đi! Bên ngoài còn một đám nữ nhân đang chờ đâu, nếu còn không ra, người ta còn tưởng rằng ta cố ý làm dáng đâu! - Dạ Mị bất đắc dĩ nói. Từ khi bước vào Loạn Phượng cung, Dạ Mị đã biết cuộc sống sau này của mình sẽ rất phấn khích. Ai!!! Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân a!

- Dạ, sự phụ nghĩ muốn mặc y phục như thế nào?

- Người chọn y phục nào đơn giản một chút đi.

--- ----phân--- ----cách--- ----tuyển--- ----

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Mọi người trong phòng vừa nghe đồng loạt đứng dậy nhìn phía ngoài cửa, trong lúc nhất thời đều đã quên hô hấp, chỉ kinh diễm nhìn bóng hình xinh đẹp, sắc mặt khác nhau. Ghen tị, oán hận, xấu hổ, âm ngoan.....tất cả đều bị người tới không dấu vết thu hết vào đáy mắt.

Chỉ thấy nàng mặc y phục xanh nhạt, váy dài ngực thấp, xương quai xanh xinh đẹp bại lộ trong không khí, bộ ngực trắng sữa lộ ra một chút, lại đủ để cho người huyết mạch căng thẳng. Hé ra khuôn mặt không trang điểm lại như trước làm người ta kinh diễm không thôi! Dạ thị như trẻ con vô cùng mịn màng, non mịn bóng láng không chút tý vết nào. Lông mày cao cao không vẽ mà to, hai tròng mắt nhắm đen chỉ cần tùy ý liếc một cái tựa hồ có thể đem người hút vào, lông mi dài phe phẩy để lại một bóng ma, mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ sẫm.....hết thấy đều tinh xảo hoàn mỹ như thế!

Mái tóc dài ngang eo búi lên rất đơn giản, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích tùy ý cố định, có vẻ vừa dày mà lại tùy ý. Trên người còn tỏa ra mùi thơm ngát thanh nhã, cả người đều làm cho người ta có cảm giác kinh diễm, tuyệt sắc, mỹ hoặc vô cùng!

Nàng chậm rãi đi vào trong điện, khoe miệng thủy chung tươi cười lộ ra một chút ôn hòa mà lại xa cách, gợn tay nhất chân đều tự nhiên toát ra vẻ quý khí tao nhã, làm cho người ta nhìn không ra một chút tật xấu! Làm nàng đi đến gần trước mắt mọi người mới đột nhiên hoàn hồn.

- Nô tì tham kiến hoàng hậu nương nương!

- Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương!

Làm các phi tần và cung nữ cùng nhau mà đến đều hành lễ xong, Thúy Y bên cạnh Dạ Mị cũng quy củ hành lễ với đám phi tần, để tránh cho chịu miệng lưỡi công kích!

Dạ Mị đi lên chủ vị ngồi xuống, ôn hòa nói:

- Miễn lễ, ban thưởng ngồi!

- Tạ hoàng hậu nương nương! - Một đám oanh oanh yến yến nhao nhao tạ ơn, quy củ ngồi xuống.

Dạ Mị rất tò mò đánh giá mọi người, càng xem càng không nói gì! Tên hoàng đế ngựa đực này thật đúng là đủ mạnh mẽ, mỹ nhân đầy đủ cao thấp mập ốm muôn hình muôn vẻ tổng cộng được hai mươi mấy người.

Trong đó xuất sắc nhất vẫn là phần y nữ tử ngồi bên phía dưới tay phải Dạ Mị. Ngũ quan tinh xảo có thể nói là tuyệt sắc, bên trong ánh mắt long lanh tấn hiển khí tức ôn nhu, trên mặt thủy chung tràn đầy tươi cười ấm áp, làm cho người ta có cảm giác rất ôn nhu, rất điềm tĩnh! Có lẽ nàng là cái Như quý phi ôn nhu như nước cùng thế vô tranh kia thôi? Quả nhiên là mỹ nhân bại hoại.

Bất quá trong nháy mắt nhìn đến Dạ Mị, đáy mắt hiện lên vẻ âm ngoan cùng ghen tị cũng không thoát được ánh mắt nàng! Lại nhìn bộ dáng mọi người tựa hồ đều bị vẻ bề ngoài giả dối của nàng mê hoặc, so sánh với mình nàng cũng là cao thủ diễn kịch thôi! Bất quá gặp được diễn viên xuất sắc như Dạ Mị, nghĩ đến nàng phải tự cầu nhiều phúc thôi!

Tiếp theo là nữ tử hồng y yêu mị ngồi dưới tay trái Dạ Mị, mặt dù ngũ quan không tuyệt sắc bằng Như quý phi, nhưng thật là tiểu mỹ nhân đứng đầu! Mặc đồ to gan bại lộ, bộ ngực sữa kiêu ngạo dường như tùy thời sẽ nhảy ra, làm người huyết khí dâng lên! Hơn nữa gương mặt dụ dỗ của nàng, còn có mị nhãn như tơ, nhất cử nhất động đều tràn ngập mị hoặc giống như con hồ ly tinh ngàn năm! Đây chính là vị Ngọc phi, phi tử được sủng ái khác thôi?

Bất quá nữ nhân này cũng không biết che giấu cảm xúc của mình, biểu tình gì đều bày ra trên mặt, điển hình của vị ngực to góc ghech thôi!

- Tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta biết tỷ tỷ cùng hoàng thượng đã hòa hảo trở lại, cho nên đều vàng tới chúc mừng đâu! Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của tỷ muội bọn ta mong rằng tỷ tỷ vui lòng nhận cho. - Như quý phi cười rất đúng mực nói

Tiếp theo tất cả đều đem lễ vật lên, Dạ Mị đều cười kêu Thúy Y nhận, trên mặt là một mảnh ôn nhu biết ơn, chỉ có chính nàng mới biết trong lòng nàng có bao nhiêu buồn nôn (mắc ói)! Nay tỷ tỷ muội muội kêu cũng thật thân thiết a, mẫu thân của bốn tiểu thư chỉ sinh một mình ta, chỗ nào đột nhiên toát ra tỷ muội nhiều như vậy a.

Mặc dù trong lòng buồn nôn muốn chết, nhưng là công phu ngoài mặt vẫn phải làm!

- Nhọc lòng các vị muội muội lo lắng, bản cung ở trong này đa tạ các vị!

- Tỷ tỷ đây là nói như thế nào? Đều là tỷ muội nhà mình, không cần khách khí.

- Ha ha, kia nhưng thật là bản cung làm kiêu.

- Tỷ tỷ, hôm nay muội muội đến là muốn đem phượng ấn trả lại cho ngài, lúc trước tỷ tỷ ở...hoàng thượng kêu muội trước chương quân, nay tỷ tỷ đã trở về trong cung, tự nhiên phượng ấn này cũng nên giao tỷ tỷ chương quân. - Như quý phi lấy ra một khối ngọc tỷ điêu khắc hình Phượng Hoàng nói, vẻ mặt kia thật đúng như là thành tâm thành ý đến trả lại a!

Đáng tiếc, Dạ Mị là ai? một điểm tâm tư nhỏ đó có thể lừa gạt nàng? Nay rõ ràng là hướng nàng thị uy a! Một quốc gia chi mẫu trên tay không có

phượng ấn, làm sao coi như chân chính quốc mẫu? Hơn nữa mệnh lệnh hoàng thượng là phía dưới có thể tùy ý sửa đổi sao?

- Nếu là ý chỉ của hoàng thượng vậy muội muội tiếp tục thay tỷ tỷ chường quân đi, thân thể bản cung luôn rất suy yếu, cũng không có nhiều tinh lực như vậy đi quân chuyện hậu cung này, còn làm phiền muội muội! - Dạ Mị không muốn tìm phiền toái cho chính mình đâu, loại chuyện ngu ngốc này ai muốn làm thì làm đi, có liên quan gì nàng?

- Này....vậy muội muội cung kính không bằng tuân mệnh. - Trần Tĩnh Như ngoài miệng cung kính đáp lại, kỳ thật trong lòng đã sớm hận nghiêng răng nghiêng lợi! Lời nói lúc này của Thượng Quan Nhã Nhi không chỉ nhắc nhở mình chỉ là người quản lý, nhưng lại còn nói giống như là nàng tặng cho mình! Thật là một trương miệng lợi hại!

Kỳ thật lúc này trong lòng Trần Tĩnh Như rất lo lắng, dĩ vãng nghe nói Thượng Quan Nhã Nhi là đệ nhất mỹ nhân, nàng còn không phục lắm, chỉ là hôm nay vừa thấy, lại không thể không thừa nhận mình thật sự kém nàng rất nhiều! Nàng đẹp giống như tiên nữ lạc xuống phạm trần, điều này làm cho đầy lòng Trần Tĩnh Như có cảm giác nguy cơ.

Kỳ thật điều làm nàng oán hận nhất là bộ Phụng Vũ kia! Bộ quần áo kia là tiểu quốc Nam Ninh quanh thân Long Việt tiến cống, nghe đồn là bên trên có lông đuôi của thần thú Phụng Hoàng. Tài liệu cũng là trên đời khó kiếm kim tâm ti, tuy rằng kim tâm ti cùng thiên tâm ti khác nhau có một chữ, nhưng chênh lệch giữa hai bên cũng là một trời một vực. Phụng vũ chế tác hoa lệ xinh đẹp, cứng rắn nước lửa bất xâm, là bộ y phục độc nhất vô nhị trên đời!

Trần Tĩnh Như vô cùng thích Phụng Vũ, từng vô số lần hướng Hiến Viên Thương ám chỉ qua, chỉ là đều bị hấn xấu diệu lảng tránh. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Hiến Viên Thương lại đem phụng vũ ban cho Dạ Mị, cái này làm nàng như thế nào không oán, như thế nào không hận?

Bỗng nhiên "Ba" một tiếng:

- Đồ tiện tỳ nguoi! Ánh mắt mù sao? Dám đem trà đổ lên người bản cung! Nguoi muốn phỏng chết bản cung à?

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, lại phát hiện là Ngọc phi đánh Thúy Y một cái tát, còn đang chửi ầm lên. Thì ra là lúc Thúy Y rót trà cho nàng không cẩn thận đổ lên người nàng, vì thế nàng liền hung hăng đánh Thúy Y một cái!

Nhìn nắm đấm tay trên mặt Thúy Y, Dạ Mị sắc mặt âm trầm xuống, trong mắt hàn quang lấp lánh. Người khác không thấy rõ, nhưng Dạ Mị lại thấy rất rõ ràng, kia rõ ràng chính là ngay lúc Ngọc phi tiếp nước trà thả lỏng tay xuống! Xem ra trong lòng nàng là không thoải mái, đem người bên cạnh bản thân ra trút giận đâu!

Trước mặt nhiều người như vậy đánh nha hoàn bên cạnh hoàng hậu, chẳng khác nào là đánh một cái tát trên mặt hoàng hậu thôi!

"Ba" "ba" lại là hai tiếng bàn tay vang, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, nguyên lai đúng là hoàng hậu nhìn như ôn nhu kia thường Ngọc phi hai cái tát.

- Nguoi! Nguoi dám đánh bản cung? - Liên Như Ngọc (Ngọc phi) vẻ mặt không dám tin nhìn Dạ Mị, không đợi được nàng trả lời lại bị hai cái tát tai.

- Không hỏi rõ chân tướng sự việc liền tùy ý xử phạt thị nữ của bản cung, nguoi có từng đem bản cung để vào mắt? Cho dù nàng thật sự phạm sai lầm kia cũng nên giao cho bản cung xử lý, nguoi một cái phi tử nhỏ nhỏ cũng dám ở trước mặt bản cung tự cao tự đại! Nói chuyện với một quốc gia chi mẫu mà không dùng kính ngữ (giọng điệu tôn kính) lại còn dám tự xưng bản cung! Chẳng lẽ hậu cung này muốn lật trời sao? - Mỗi một tiếng chất vấn ben nhon đem Liên Như Ngọc sợ tới hoa dung thất sắc (sắc mặt tái nhợt).

Chúng phi tần còn lại đều bị khí thế của Dạ Mị ép tới không dám thở mạnh, ai cũng đều không nghĩ tới một nữ tử nhu nhược như vậy cũng sẽ có khí thế làm cho người ta sợ hãi! Giờ phút này bên trong ánh mắt Dạ Mị toàn là sắc bén, khí tức tôn quý, giống như nữ thần trên trời, mỹ lệ, uy nghiêm, thần thánh không thể xâm phạm! Làm lòng mọi người bất giác khó hiểu, này vẫn là cái Thượng Quan Nhã Nhi không học vẫn không nghề nghiệp, kiểu căng vô cùng trong truyền thuyết kia sao?

- Hoàng thượng giá lâm! - Một bóng dáng màu vàng từ xa đi vào trong điện, tuần lã khí phách, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu làm người ta không thể nào suy đoán tâm tình của hắn.

- Nô tì tham kiến hoàng thượng!

- Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!

Một đám nữ nhân vừa nghe hoàng thượng đã đến, liền vui vẻ không thôi, nhao nhao bày ra dáng vẻ đẹp nhất của mình chờ đợi vị đế vương tuổi trẻ anh tuấn này liếc xem chính mình một cái. Nhưng là phu quân các nàng bắt đầu từ ngoài cửa vào ánh mắt đã không rời bỏ qua Dạ Mị, kinh diễm trong mắt chợt lóe qua, lập tức cười hướng nàng đi đến.

- Bình thân! Đây là có chuyện gì xảy ra rồi? - Hiến Viên Thương liếc mắt một cái liền phát hiện không khí trong điện có chút không đúng, còn có dấu tay trên mặt hai người cũng rất khả nghi.

Vừa thấy Hiến Viên Thương tới, Liên Như Ngọc liền vui vẻ! Bỏ nhào lên trên người Hiến Viên Thương, bộ ngực ngạo nhân tại cánh tay hắn cọ cọ, ừ ừ khụt khụt kể nói:

- Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho thần thiếp a!

- Ái phi đây là làm sao vậy? - Hiền Viên Thương ôn nhu hỏi. Nhưng Dạ Mị lại chú ý tới trong đáy mắt hần lóe qua lạnh lùng cùng chán ghét.

Xem ra nam nhân này cũng là diễn viên trời sinh a!

- Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...nàng đánh nô tì! - Liên Như Ngọc gặp Hiền Viên Thương đối nàng ôn nhu như thế, vì thế càng ra sức khóc, còn vụng trộm đem ánh mắt đắc ý hướng về Dạ Mị.

Dạ Mị cười lạnh trong lòng, thật bi ai thay nàng, một nữ nhân ngu xuẩn đến cực điểm!

- Nga? hoàng hậu, đây là thật sự? - Hiền Viên Thương vui vẻ nhìn Dạ Mị, rất chờ mong nàng trả lời như thế nào.

- Dạ!

Một chữ đơn giản làm tắt cả mọi người ở đây kinh ngạc, Hiền Viên Thương cũng không ngoại lệ, ai biết rằng nàng thế nhưng thừa nhận hào phóng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đại làm náo động, một chút đắc tội lưỡng

Hiền Viên Thương giả bộ giận giữ nói:

- Hoàng hậu đây là vì sao?

- Đám người chung quanh tất cả đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Dạ Mị, trong lòng ước gì hoàng thượng có thể đem nàng đá vào lãnh cung đi. Về mặt Liên Như Ngọc lại càng đắc ý, còn có....oán hận! Chỉ có Thuyết Y muốn lao tới vì Dạ Mị giải thích cầu tình, lại bị Dạ Mị lạnh lẽo dùng pháp thuật định trụ, miệng không thể nói thân không thể động, chỉ có thể tại chỗ lo lắng nước mắt lưng tròng!

Dạ Mị không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt của Hiền Viên Thương, không kêu không ngoa không siểm nịnh (nịnh nọt) mở miệng nói:

- Hoàng thượng, xin hỏi nô tì có còn là đương kim hoàng hậu?

- Đương nhiên, trẫm khi nào phế bỏ phong hào của ngươi rồi? - Hiền Viên Thương vẻ mặt nghi hoặc, không biết rốt cục nữ nhân này muốn nói cái gì.

- Xin hỏi hoàng thượng, hậu cung này do ai quản lý?

- Đương nhiên là hoàng hậu! Hoàng hậu chính là một quốc gia chi mẫu, thống lĩnh hậu cung tam cung lục viện là chuyện mà mọi người đều biết!

- Như vậy nếu có người tự cao tự đại, mơ ước muốn thay thế hoàng hậu vị, đây là phải bị tội gì?

Dạ Mị mắt lạnh liếc qua Liên Như Ngọc, làm nàng có cảm giác lạnh lẽo cả người, lo lắng hết lớn:

- Ngươi nói vậy! Ta khi nào thì tự cao tự đại muốn thay thế hoàng hậu vị?

Tuy nói nàng muốn làm hoàng hậu muốn đến mức muốn điên lên, nhưng cũng không dám thẳng thắn nói ra như vậy, nhất là ngay trước mặt hoàng thượng. Cho nên vừa nghe Dạ Mị nói nàng liền mau chóng vì chính mình giải thích.

Chẳng qua Dạ Mị sao lại có thể buông tha nàng dễ dàng như thế? Đánh người của nàng là phải trả đại giới (trả giá đắt):

- Ngươi nói chuyện với một quốc gia chi mẫu hoàn toàn không dùng kính ngữ, thậm chí còn dám tự xưng bản cung, không phải tự cao tự đại thì là cái gì? Bên trong hậu cung cho dù là việc lớn việc nhỏ đều do hoàng hậu chính mình xử lý, ngươi ngay tại trước mặt hoàng hậu như bên cung không hỏi thị phi đúng sai to gan tự chủ trương ra tay, chưa từng đem bản cung để vào mắt! Không phải vọng tưởng thay thế bản cung thì là có ý gì?

Nhìn Dạ Mị lớn tiếng trách mắng Liên Như Ngọc, trong lòng Hiền Viên Thương nhin không được vỗ tay khen ngợi nàng tâm tư kín đáo, tán thưởng đồng thời trong lòng còn khó hiểu, từ khi nào Thượng Quan Nhã Nhi lại thông minh như vậy rồi? Còn có khúc nhạc kia, tuyệt đối làm được danh xưng tài nữ! Nhưng một người làm sao có thể biến hóa lớn như vậy đâu? Chẳng lẽ lúc trước nàng đều là giả vờ? Nếu là giả vờ, kia lại có chuyện gì làm nàng tự hủy hình tượng đâu? trong đầu Hiền Viên Thương có bao nhiêu là thắc mắc, lại thủy chung không giải được một cái.

Phi tần bên trong đại điện đã sớm không còn vui sướng khi người gặp họa như lúc ban đầu, thủ đoạn của hoàng hậu làm các nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai biết kế tiếp có phải hay không là chính mình? Đương nhiên còn có Trần Tĩnh Như cũng đồng dạng nghi hoặc như Hiền Viên Thương, làm một cái nữ nhân tự cho là mình rất cao, tự nhiên là càng nhiều chú ý "Đệ nhất mỹ nhân" Thượng Quan Nhã Nhi này hơn người khác, đối với tác

phong, tính tình, tính cách của nàng hiểu biết phải nói là rõ ràng. Nhưng người trước mắt này cùng nghe đồn giống như hai người, có thể nói là một cái thiên một cái địa, đến cùng là sai lầm chỗ nào đâu?

Mà người duy nhất không có tâm tư đi nghỉ hoặc tự hỏi tự nhiên là Liên Như Ngọc bị dọa đến sợ hãi kia, nghe xong lời nói của Dạ Mị, nàng chỉ biết hôm nay là đã đến thiết bản. Ra oai phủ đầu còn chưa thành, ngược lại đem chính mình lôi vào, vì thế cuống quýt xuống đất nắm áo choàng của Hiên Viên Thương khóc nói:

- Hoàng thượng, nô tì oan uổng a! Là nàng vu oan cho nô tì!

Dạ Mị vừa nghe xong nhắm hai mắt lại, trong lòng châm chọc không thôi. Nói nàng ngược to ngốc nghếch quả thật một chút cũng không khoa trương, đến bây giờ thế nhưng còn muốn trả đũa, người làm đám nữ nhân ở đây đều chết hết cả sao? Người vẫn ý vào chính mình được sủng ái liền ngang ngược kiêu ngạo, ở đây người chưa bị ức hiếp qua sợ là không có vài người đi? Hiện tại thật vất vả được đến một cơ hội mọi người không bỏ đá xuống giếng mới là lạ a! Liền là vì thấy rõ điều này, Dạ Mị mới dám đem lời nói nói được nghiêm trọng như thế, nàng một chút cũng không lo lắng không ai vì nàng làm chứng.

- Ta có vu oan người hay không, tất cả phần đông tỷ muội ở đây đều có định luận, hoàng thượng có thể hỏi các tỷ muội? Dạ Mị khí định thần nhàn (câu này ta hiểu nhưng không cách nào giải thích được nhưng đại khái là không chút lo lắng nào đi) thần nhiên nhìn Hiên Viên Thương nói.

- Các vị ái phi, tất cả lời nói của hoàng hậu đều là thật? - Hiên Viên Thương hứng thú mười phần liếc nhìn Dạ Mị một cái quay đầu hỏi.

Trong lòng Dạ Mị máy động, một tia dự cảm không tốt dâng lên trong lòng. Bởi vì cái liếc mắt kia của Hiên Viên Thương nói rõ ràng hẳn có hứng thú với nàng! Dạ Mị nhìn không được nể to trong lòng Liên Như Ngọc người cái tên ngu xuẩn này, thật sự là hại người rất nặng.

- Hồi bẩm hoàng thượng, những lời của hoàng hậu tất cả đều là thật! - Quả nhiên, tất cả mọi người đều mau chóng bỏ đá xuống giếng, thậm chí còn có người thêm nắm muối, Dạ Mị cười lạnh trong lòng, hậu cung này quả nhiên là địa phương ăn thịt người, những nữ nhân bề ngoài nhu nhược đó sao lại là cái người thiện lương gì?

- Nói vậy! Các người nói vậy! - Liên Như Ngọc lớn tiếng khóc thét lên, trang dung tinh xảo trên mặt đã sớm bị khóc lem hết, hiện tại cả khuôn mặt giống như là một cái bảng pha màu, rất buồn cười.

- Ngọc phi, người còn không thừa nhận sao? - Hiên Viên Thương nhìn Liên Như Ngọc như diễn viên hát tuồng, đáy mắt chợt lóe ra vẻ chán ghét, híp mắt lạnh lùng nói.

- Hoàng thượng, nô tì là oan uổng! Điều tại người! Con tiện nhân người căn bản không có phượng ấn, dựa vào cái gì thống trị hậu cung! - Liên Như Ngọc đột nhiên hung tợn hướng về Dạ Mị đánh tới, ngoài miệng còn đang chửi ầm lên, không biết còn tưởng rằng nàng là người điên đâu!

Không đợi nàng bỏ nhào về phía Dạ Mị, đã bị Hiên Viên Thương hung hăng đánh một bạt tai, té xuống nền gạch bằng lạnh, khoe miệng còn lộ ra một tia đồ sẫm, có thể thấy được độ mạnh yếu của bạt tai này bao lớn. Ngay lúc nàng bị Hiên Viên Thương đánh cho choáng váng đầu óc, bên tai lại truyền đến thanh âm bằng lạnh không một tia độ ấm nào của hắn:

- Ai nói hoàng hậu không có phượng ấn, trăm hôm nay liền đem phượng ấn giao cho hoàng hậu, sau này việc lớn việc nhỏ trong hậu cung này đều từ hoàng hậu quản lý! Tình Như, đợi lát nữa người đem phượng ấn đưa tới cho hoàng hậu đi! - Hiên Viên Thương trên mặt không có biểu tình gì nói. Dạ Mị kinh ngạc nhìn hắn, Liên Như Ngọc vẻ mặt không dám tin, mà lúc này Trần Tình Như cũng là oán hận trong lòng không thôi.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Hiên Viên Thương thế nhưng thật sự sẽ đem phượng ấn giao cho Dạ Mị, nhưng lại trước mặt nhiều người như vậy làm nàng mất mặt như thế! Trong lòng hận ý càng sâu, hai tay bị ống tay áo che khuất đã gắt gao nắm lại thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào bàn tay cũng浑然 nhiên không biết. Mặc dù trong lòng có oán hận, nhưng là nàng vẫn giữ lên khuôn mặt ôn nhu tươi cười nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, hôm nay nô tì đã mang phượng ấn cùng nhau đến chuẩn bị giao cho tỷ tỷ. - Bộ dáng kia, thật đúng là một nữ nhân ôn nhu hiền lành, biết đại thể đâu! Nếu xem nhẹ âm ngoan chợt lóe qua trong mắt nàng mà nói.

- Nga? Vẫn là ái phi suy nghĩ chu đáo. Vậy hiện tại liền giao cho hoàng hậu đi. - Nhìn đến vẻ mặt ôn nhu của Trần Tình Như, trong mắt Hiên Viên Thương cũng hiện lên một tia nhu tình, xem hắn vẫn là thật sự sủng ái nàng.

Dạ Mị âm thầm cười lạnh, Hiên Viên Thương a Hiên Viên Thương, không biết lúc người phát hiện ái phi ôn nhu thiện lương mà chính mình vẫn sủng ái là một cái rắn rết mỹ nhân, người sẽ có vẻ mặt gì đâu? Trong lòng Dạ Mị hiện lên một cổ ác thú vị, chỉ là trên mặt lại bình tĩnh như trước tiếp nhận phượng ấn trên tay Trần Tình Như.

- Tạ hoàng thượng - Trong lòng Dạ Mị kêu một cái khổ a! Vốn định điệu thấp làm người, lại không nghĩ rằng phiền toái cũng có thể tìm tới chính mình. Bất quá nàng cũng không hối hận hôm nay trừng phạt Liên Như Ngọc, động người của nàng tuyệt đối không ai có thể toàn thân trở ra!

- Ân! Người tới a! Ngọc phi tự cao tự đại, nhục mạ đương kim hoàng hậu, khi quân phạm thượng tội nên xử tử! Chỉ là niệm tình đã từng trung tâm hầu hạ trăm, hiện tại miễn đi tử tội hàng xuống tằm tử (chức vị phi tần trong cung), trọng trách ba mươi biếm lãnh cung, suốt đời không thể bước ra lãnh cung một bước! Không có ý chỉ của trăm, bất luận kẻ nào cũng không thể đến thăm, nếu không đồng tội với Ngọc phi. - Một đạo khẩu dụ hoàn toàn đem Liên Như Ngọc đánh nhốt vào vực sâu.

Ba mươi đại bản, đánh lên thân mình một nữ nhân nhu nhược được nuông chiều từ nhỏ cho dù không chết cũng phải mất nửa cái mạng! Cho dù may mắn còn sống, nàng cũng chỉ có thể cô độc sống suốt quãng đời còn lại sau này tại lãnh cung lạnh lẽo, kia quả thật là sống không bằng chết! Không thể không

nói, Hiền Viên Thương thật là phi thường ác độc, đối với người đã từng cùng chung chăn gối với mình thật tâm ngoan thủ lạt! Thế nhưng còn khép vào tội danh khi quân phạm thượng, kia nhưng thật là tử tội! Bất quá Dạ Mị sẽ không đồng tình nài lại càng sẽ không cầu tình thay nài, chính là cảm thấy thật sâu bi ai cho nữ nhân hậu cung thôi.

Tất cả mọi người đều mắt lạnh nhìn Ngọc tài tử bị tha ra ngoài, nhìn nàng đại nháo khóc lớn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, mọi người không có bất kì ai động dung, ngược lại còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Thậm chí ngay cả tỷ nữ bên cạnh nàng cũng chỉ là lạnh lùng nhìn, thật sự rất khó tưởng tượng nàng đến cùng là làm người xử thế như thế nào!

Bất quá cũng đúng, hậu cung như chiến trường, dưới tình huống cạnh tranh kịch liệt như thế, các nàng tự nhiên hi vọng càng ít đối thủ càng tốt, huống chi Ngọc phi đã từng sủng quan hậu cung? Nhưng là những người này có từng nghĩ tới, hôm nay Hiền Viên Thương có thể tuyệt tình như thế đối với Liên Như Ngọc, kia ngày mai cũng có khả năng là một người trong đám bọn họ. Để vương có chính là sủng, khi hân cao hứng sủng người thì người là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng là khi hân chán ghét người thì người căn bản còn không bằng một cây cỏ dại.

Từ xưa tới nay nhất vô tình để vương gia, buồn cười là đám nữ nhân này còn tranh đến đầu rơi máu chảy, thậm chí đến chết cũng xa cầu hi vọng được để vương yêu! Cái lồng chim bằng tơ vàng mang tên hoàng cung này không biết đã mai táng bao nhiêu nữ nhân đáng thương, nhưng vẫn còn rất nhiều kẻ người trước ngã xuống, người sau đi lên tranh giành để thế thân, đây là hoàng cung hoa lệ lại dơ bẩn này a!

Dạ Mị nghĩ, trong lòng một mảnh bi thương, bên trong ánh mắt thần nhiên sâu bi xúc động đến Hiền Viên Thương luôn luôn vụng trộm (lén lút) quan sát nàng, lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động muốn ôm nàng vào lòng! Mạt bóng đáng có chút bi thương thê lương kia đã thâm sâu khắc vào trong đầu hân.

Nỗ lực dời tầm mắt của mình đi, Hiền Viên Thương thần nhiên nói:

- Các vị ái phi nếu không có chuyện gì thì đều tan đi.

- Dạ, nô tì cáo lui. - Một đám nữ nhân tuy rằng muốn ở chung với hân nhiều thêm chút lát, nhưng là hoàng thượng đã lên tiếng, các nàng cũng chỉ có thể không cam lòng lui ra.

- Hoàng hậu ngồi xuống đi.

- Tạ hoàng thượng.

Hai người phân biệt ngồi trên hai chủ vị trong đại điện, trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì. Dạ Mị căn bản không muốn cùng hân có nhiều cùng xuất hiện, nàng chính là đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể để cho Thượng Quan Nhã Nhi hoàn toàn biến mất! Nếu không lấy kiêu ngạo của một đế vương, hân nhất định cho dù lật tung cả thế giới cũng phải tìm ra nàng.

Mà tự nhiên Hiền Viên Thương cũng không biết nàng đang nghĩ gì, trong lòng hân còn đang nghi hoặc vì cảm giác kì quái khi này của chính mình.

- Đồ vật trảm phái người đưa đến hoàng hậu có thích không? - nửa ngày, Hiền Viên Thương nhin không được tìm đề tài.

- Nô tì rất thích, hoàng thượng đừng lo lắng. - Dạ Mị thần nhiên trả lời.

Tuy rằng miệng nàng nói thích, nhưng không thấy biểu tình vui sướng gì trên mặt nàng. Hiền Viên Thương thấy vậy nhủ mảy mai, chỉ là không có miệt mài tìm hiểu, chỉ nghĩ đến nàng còn đang oán mình đem nàng biếm lãnh cung:

- Như vậy không biết hoàng hậu có thể vì trảm khải một khúc nhạc tạ ơn trẫm không?

Thật sự là đồ da mặt dày a! Ta lại đâu có kêu người đưa, còn tạ ơn cái rắm a! Đương nhiên, ý tưởng này đó cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, hiện tại không phải là thời điểm làm phức tạp. Dạ Mị còn muốn an ổn ở chỗ này hưởng nhiều phúc đâu, như thế nào có thể không đem đại boss hầu hạ cho thật tốt!

- Đây là đương nhiên. Thúc Y, đi đem cầm của bản cung mang tới.

- Dạ, nương nương.

Hiền Viên Thương thấy vậy vừa lòng gọi lên khoe miệng, Dạ Mị liếc đến một cái trong lòng không khỏi cười lạnh. Đối với loại người ở lâu trên địa vị cao này mà nói, người càng phản kháng hân càng có hứng thú, thậm chí sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp chinh phục người. Đó là trò chơi phổ biến của những người trên cao kia, sẽ làm cho bọn họ rất có cảm giác thành tựu.

Chỉ chút lát sau, Thúc Y đã đem Dao Nguyệt cầm mang tới. Dạ Mị cầm lấy nhẹ nhàng vuốt ve, cầm huyền rất có linh tê (tâm ý tương thông) bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng, giống như đang biểu đạt tâm tình vui sướng của chính mình. Dạ Mị tươi sáng cười một tiếng, Nhật nguyệt âm dương!

Trước mắt Hiền Viên Thương ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cầm gì? Thế nhưng có linh tính như thế! - Kỳ thật cũng không trách Hiền Viên Thương không nhìn ra đây là một kiện tiên khí, trên người cầm được Dạ Mị dùng bí pháp thiết trí ảo thuật, vì che giấu người hiểu biết, cho nên tại trước mắt người bình thường đây chẳng qua là một phen cầm hơi có chút linh tính thôi!

- Cảm này tên gọi Dao Nguyệt, là trong một lần ngẫu nhiên được một ông lão tóc bạc tặng cho. - Kỳ thật Dạ Mị nói lời này cũng không tính là nói dối, Dao Nguyệt cảm vốn là sự phụ Phong Linh Tử để lại cho nàng, mà Phong Linh Tử chẳng phải là ông lão tóc bạc sao? Chỉ là Dạ Mị không có nói với hần Dao Nguyệt cảm là một kiện thượng phẩm tiên khí trong Tu Chân giới thôi!

- Nga? Vậy lão tiên sinh kia nhất định là một thể ngoại cao nhân rồi? Thật hi vọng có gặp mặt một lần.

- Thật là có chút tiên phong đạo cốt, chỉ là người này đến không hình đi không bóng, nô tì cũng chỉ gặp qua một lần mà thôi.

- Một khi đã như vậy, hần làm sao có thể bỏ được đem đồ tốt đưa cho một người chỉ là bình thủy tương phùng (gặp mặt vài lần không quen biết nhau) đâu? - Hiên Viên Thương làm như lơ đãng nói một câu, chỉ là thanh âm lạnh lùng không có một tia độ ấm.

Dạ Mị trong lòng nhảy dựng, Hiên Viên Thương chết tiệt này thật đúng là không dễ lừa gạt!

- Nô tì cũng không biết, hần chỉ nói nhìn nô tì thuận mắt, thật là thích. Những thể ngoại cao nhân này đó không phải là đều thật cổ quái sao? Ai biết được hần đang nghĩ cái gì trong lòng đâu? - Dạ Mị cũng không gấp, tiếp tục lừa gạt loạn xạ, về phần hần có tin hay không vậy không ở trong phạm vi lo lắng của chính mình, dù sao cho dù hần có bản sự thông thiên cũng đừng muốn tìm đến Phong Linh Tử.

- Hoàng hậu nói đúng, như vậy thỉnh hoàng hậu vì trẫm đàm một khúc đi. - Hiên Viên Thương cũng tự biết không hỏi ra cái gì, chỉ đành phải từ bỏ. Giống như tất cả mọi người đều nhìn lầm về vị hoàng hậu này, ngay cả hần cũng không nghĩ đến nàng lại khó chơi như vậy, nhưng là thử bao nhiêu đó cũng chưa phải kết thúc, Hiên Viên Thương xác thực muốn biết nàng đến tột cùng là có kỳ ngộ gì, vì cái gì bỗng nhiên chuyển biến lớn như vậy.

Chẳng qua cách mạng chưa thành công, đồng chí còn phải cố gắng a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tán thưởng, đến chi không dễ tình thân

- Dạ, nô tì bêu xấu. - Dạ Mị ghen khó chịu trong lòng cung kính ôm cầm đi đến trước bàn trà ngồi xuống, suy tư một lát liền vươn ngón tay ngọc thon dài bắt đầu đàn tấu. Tiếng đàn uyển chuyển trầm thấp, hơi thương cảm, thanh âm của Dạ Mị cũng trở nên thoáng khàn khàn từ tính:

Phồn hoa thanh xuất gia chiết sát thể nhân

Mộng thiên lãnh trần trở cuộc đời tình trái lại mấy bản

Như ngưoi cam chịu sinh tử khô đắng

Khô đắng một vòng lại một vòng niên kỉ luân

Phù đồ thấp chắt đứt mấy tầng chắt đứt ai hôn

Đau thẳng đến nhất trần tàn đắng khuynh thấp son môn

Dung ta đợi lát nữa lịch sử xoay người

Đắng rượi hương thuần chờ ngưoi đàn một khúc đàn tranh

Vũ nhao nhao bạn cũ lý thảo mộc thâm

Ta nghe nói ngưoi thủy chung một người

Loang lỗ cửa thành chiếm cứ lão rề cây

Trên đá phiến quanh quần là đợi lát nữa

Vũ nhao nhao bạn cũ lý thảo mộc thâm

Ta nghe nói ngưoi vẫn thủ cô thành

Ngoại ô mục tiếng địch dừng ở kia toà dã thôn

Duyên phận lạc địa sinh căn là chúng ta

Nghe thanh xuân ngênh đón tiếng cười tiện sát rất nhiều nhiều

Kia sử sách ôn nhu không chịu hạ bút đều quá ngoạn

Yêu hoa dịch lãnh nhân sự dịch phân mà người đang hỏi ta hay không còn còn thật sự

Ngàn năm hậu mấy đời nối tiếp nhau tình thâm còn có ai đang đợi

Mà sử sách há có thể không đúng nguy thư thành Lạc Dương

Như người tại trước mặt thế quá môn đi theo hồng trần đi theo ta lưu lạc cuộc đời

_____ (Một khúc "Yên hoa dịch lãnh" của Chu Đồng) _____

Kết thúc một khúc, Hiền Viên Thương và Thuý Y như cũ còn đắm chìm tại trong thủ ca bi thương, giống như chính mắt chứng kiến tràng tình yêu cảm động kia.

- Tốt! Tiếng đàn, tiếng ca của hoàng hậu đáng được xưng thiên hạ tuyệt nhất! Thủ khúc trầm chưa bao giờ nghe qua, không biết có phải do hoàng hậu làm? - Hiền Viên Thương vừa lòng khen ngợi, tiêu chuẩn như vậy sợ là ngay cả danh xưng "Kinh thành đệ nhất tài nữ" Trần Tinh Như phải cam bái hạ phong thôi?

- Tạ hoàng thượng khích lệ. Thủ khúc này là do nô tì sau khi vô tình nghe qua một chuyện xưa có cảm xúc mà làm ra, tên là "yên hoa dịch lãnh". - Thực xin lỗi Chu Đồng! Ta cuối cùng không thể nói cho hẳn đây là do một người tên là Chu Kiệt Luân tài tử ở dĩ thế làm ra a, đành phải trước tiên giả mạo một chút! Dạ Mị trong lòng vô tội nói.

- Tài hoa của hoàng hậu thật tốt! Thật nên cho bọn người nói hoàng hậu không học vấn không nghề nghiệp kia nhìn một cái xem cái gì gọi là tài nữ! - Bên ngoài khích lệ, kì thật cũng là thử, Dạ Mị sao lại không biết? Hiền Viên Thương này thật là chưa từ bỏ ý định!

- hoàng thượng quá khen rồi, chút tài mọn không đáng nhắc đến. Nguyên bản nô tì thâm nghĩ bình thường một chút, không nghĩ muốn bị bán đi như hàng hoá, cho nên mới chưa từng hiển lộ ra này đó, cũng không tưởng được bị người nghe nhầm đồn thành như vậy. Hiện tại đã gả vào hoàng cung, cần gì phải tiếp tục che giấu đâu, đã muốn không cần nữa, không phải sao? - Dạ Mị tự giấu cười cười, không kiêu không ngạo không siểm nịnh nói, đúng là thật giống như có chuyện như vậy a!

Một cái tiểu thư quan gia không muốn chính mình trở thành lợi thế của gia tộc, vì thế liền cố ý đem chính mình làm xấu đi. Thuý Y nghe được mà tròn mắt há hốc mồm, nàng có thể khẳng định là tiểu thư đang nói dối, chẳng qua nàng tin tưởng tiểu thư làm như vậy nhất định là có dụng ý riêng, tự nhiên sẽ không lăm miệng.

Còn Hiền Viên Thương lại là một trận giật mình, hẳn nghĩ tới mấy chục loại khả năng, lại duy độc không có nghĩ tới khả năng này, dù sao tại thời đại này lại có nữ tử nào dám to gan làm như vậy đâu? Hẳn cũng không biết mình đến tột cùng có nên tin tưởng nàng hay không, nhưng là có thể khẳng định hẳn đối với nàng càng ngày càng có hứng thú.

- Thì ra là thế, như thế ừy khuất cho hoàng hậu quá, một tài nữ lại bị mọi người nói là không có văn hoá.

- Không sao cả, bất quá là hư danh thôi. - Dạ Mị lạnh nhạt cười một tiếng, đáy mắt không có một tia gọn sòng. Đây thật đúng là không có giả vờ, đối với mấy cái hư danh này, Dạ Mị thật là chưa từng để ý qua. Miệng lớn lên ở trên người người khác, thích nói thế nào thì cứ nói như thế đi, có liên quan gì nàng đâu?

Hiền Viên Thương thấy ánh mắt nàng như trước là một mảnh trong sáng, trong lòng tán thưởng đối với nàng càng sâu:

- Tốt! Hoàng hậu thật sự là tiêu sái, người đời thật sự rất ít có ai tiêu sái như hoàng hậu vậy!

- Hoàng thượng quá khen, mỗi người đều có theo đuổi của chính mình, tín ngưỡng khác nhau tư tưởng tự nhiên cũng khác nhau.

- Như vậy hoàng hậu lại là theo đuổi cái gì đâu? - Hiền Viên Thương buột miệng hỏi, hẳn càng ngày càng muốn hiểu biết nàng.

Nửa ngày, Dạ Mị cười đậm nói:

- Hoàng thượng thật sự muốn biết?

- Ân, người nói xem.

- Đào hoa ỏ lý đào hoa am, đàm hoa am hạ đào hoa tiên;

Đào hoa tiên nhân chủng cây hoa đào, lại trích đào hoa bán tiền thương;

Rượu tình chỉ tại hoa tiền toạ, say rượu còn hoa hạ miên;

Bán tỉnh sau chuẩn choáng ngày phục ngày, hoa nở hoa lạc năm phục năm;

Chỉ mong chết già hoa tửu gian, không muốn cúi đầu xa mã tiền;

Xa trần mà tức giàu có thú, rượu tràn hoa chi bản giả duyên;

Nhược tương phú quý so với bản giả, nhất tại bản nhất tại thiên;

Nhược tương bản tiện bì xa mã, hấn khu tri ta phải nhân;

Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người kia nhìn không thấu;

Không thấy ngũ lăng hào kiệt mộ, vô hoa vô rượu sừ tác điên.

(Thôn hoa đào có “am” hoa đào (am lều tranh), “am” hoa đào có tiền hoa đào.

Tiền nhân hoa đào từ loài cây đào, lại đổi cảnh hoa lấy tiền rượu.

Chỉ tỉnh rượu lúc ngồi trước chốn hoa, say rượu lại chờ hoa hạ xuống.

Trước hoa, sau hoa, ngày lại ngày, say rượu, tỉnh rượu, năm lại năm.

Chẳng nguyện cúi mình trước xe ngựa, vẫn nguyện chết già chốn rượu hoa.

Xe ngựa trần, “chân quỳ” có kẻ đón, ly rượu, cảnh hoa, thiếu người có duyên.

Đem phú quý so với bản tiện, một chốn đất yên, một chốn tiền.

Đem bản tiện so với ngựa xe, người được cười ngựa, ta được chuông.

Nhân thể cười ta hóa khùng điên, ta cười nhân thể nhìn chẳng thấu.

Nhớ rằng mộ Ngũ Lăng hào kiệt, không rượu không hoa làm cuộc đất.)

Một thủ "Đào hoa am ca" của Đường Bá Hổ cũng đủ thể hiện ra Dạ Mị trong lòng hướng tới.

Nghe xong, trong lòng Hiên Viên Thương hoàn toàn chấn kinh (giật mình sợ hãi) rồi! Không chỉ là bị thuyết phục vì tài văn chương của nàng, hơn nữa là bị thuyết phục bởi tâm tính được biểu đạt từ trong câu nói kia. Nhưng là lòng hấn lại mang chút chua xót, cuộc sống như vậy sợ là cả đời của mình cũng không cho nàng được đi!

- Tốt cho câu "người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người kia nhìn không thấu; không thấy ngũ lăng hào kiệt mộ, vô hoa vô rượu sừ tác điên"! Hoàng hậu quả thật là hảo văn chương, hảo tâm tính! Tài hoa như vậy nếu là thân nam nhi nhất định sẽ là rường cột nước nhà! - Hiên Viên Thương không chút che giấu tán thưởng trong lòng của mình, tâm có chút tiếc nuối cũng có chút may mắn. Đáng tiếc là quốc gia của chính mình thiếu một rường cột nước nhà, mà may mắn là cái gì thì chính hấn cũng không rõ ràng lắm, chỉ là trong lòng có cảm giác như vậy.

Dạ Mị đối với tán thưởng của hấn tự động xem nhẹ, trong lòng hấn nghiêng răng nghiêng lợi, tên hoàng đế ngựa đực chết tiệt này cũng dám xem thường nữ nhân! Lão nương ta nguyên rửa người đi toilet không mang theo giấy (ta thể, nguyên văn nó chính là như thế =.)

- Hoàng thượng quá khen nô tì, nô tì làm sao dám đánh đồng cùng với rường cột nước nhà đâu! - Muốn hỏi đệ nhất diễn kịch là ai? Không phải Dạ Mị thì còn ai vào đây! Trong lòng sớm đem Hiên Viên Thương nguyên rửa trăm ngàn lần, thế nhưng trên mặt còn làm ra vẻ khiêm tốn cẩn thận ôn hòa!

- Hoàng hậu thật sự là quá khiêm nhường. Theo trăm thấy đệ nhất tài nữ Long Việt quốc không phải người thì còn ai vào đây! Tốt lắm, trăm còn có việc muốn xử lý, đi về trước. - Nữ tử tư sắc tuyệt mỹ lại tài hoa hơn người như vậy thật là thế gian hiếm thấy, nếu nàng không phải nữ nhi của Thượng Quan Diệu Tô thật là tốt biết bao! Nhưng là trời không chiều lòng người a! Bất quá Thượng Quan Nhã Nhi người yên tâm, trăm nhất định sẽ bảo vệ mạng của người, nếu không một cái diệu nhân thiên hạ như vậy mà mất chẳng phải là quá đáng tiếc rồi? Hiên Viên Thương trong lòng có chút tiếc nuối nghĩ. Hấn đã muốn bắt đầu hành động, nếu hấn có thể dự đoán được ngày sau của chính mình sẽ cỡ nào thống khổ hối hận mà nói, không biết hấn có còn không chút do dự nào ra tay với nàng hay không đâu?

Nhưng là ngàn vàng khó mua sớm biết rằng!

- Nô tì cung tống hoàng thượng!

- Nô tỳ cung tống hoàng thượng!

Dạ Mị cùng thúy Y trong lòng đều cùng lúc thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục đem tên ôn thần này tiễn bước!

Hôm nay không biết bị gió nào thổi trúng, bên này vừa tiễn bước một cái hoàng đế, lập tức lại tới thêm một cái thừa tướng, Dạ Mị quả thật khóc không ra nước mắt a!

- Vì thần tham kiến hoàng hậu nương nương! - Một trung niên nam tử tuổi gần bốn mươi tuổi ôn nhu đối với Dạ Mị cười nói.

- Phụ thân không cần đa lễ, mời người mau ngồi xuống đi. - Kỳ thật lúc đối mặt hẳn Dạ Mị còn có chút khản trương, dù sao chính mình là "đồ giả", thật sợ nhìn ra cái gì nói mình là yêu nghiệt đem đi thiêu đầu!

- Tạ hoàng hậu nương nương!

- Thúc Y bái kiến lão gia!

- Phụ thân kêu tên của nữ nhi là được rồi, không biết phụ thân tìm nữ nhi là có chuyện gì không? - Trong lòng Dạ Mị còn có chút quái dị, chính mình kiếp trước là cô nhi, còn chưa từng kêu ai là phụ thân đâu!

- Hoàng hậu nương nương, lễ không thể phế! Thần nghe nói lúc trước hoàng hậu nương ngay tại lãnh cung tể bị thương đầu mất trí nhớ, cho nên đặc biệt đến xem. - Thượng Quan Diệu Tổ thân thiết nhìn Dạ Mị nói, trong mắt quan tâm cùng sùng ái là không lừa người được, làm trong lòng Dạ Mị cũng không khỏi có chút lo lắng.

- Phụ thân đây là chiết sát (muốn giết chết) nữ nhi! Hiện tại nữ nhi đã không có việc gì, chỉ là trí nhớ bị mất đi sợ là không trở về được, làm phụ thân lo lắng.

- Ai! Nữ nhi đáng thương của ta! Lúc trước phụ thân không cho người vào cung nhưng người lại khư khư cố chấp, kết quả lại bị hoàng thượng đối đãi như thế! Người đây là tội gì a! - Lúc này Thượng Quan Diệu Tổ không còn là thừa tướng quyền khuynh triều dã, mà chỉ là một vị phụ thân quan tâm nữ nhi vì nữ nhi đau lòng mà thôi.

Dạ Mị nghe xong cũng khiếp sợ trong lòng không thôi, nàng vốn tưởng rằng Thượng Quan Diệu Tổ vì muốn củng cố địa vị của mình nên mới đưa nữ nhi của chính mình vào cung, cho nên đối với hẳn còn có chút bất mãn, ai ngờ sự thật lại là như vậy?

- Phụ thân đừng khổ sở, nữ nhi bây giờ không phải rất tốt sao? Hơn nữa hoàng thượng đã muốn tiếp nữ nhi ra khỏi lãnh cung, về sau nữ nhi sẽ không còn tiếp tục chịu khổ nữa.

- Phụ thân biết người thích hoàng thượng, nhưng là hoàng thượng hẳn.....ai!! Thôi thôi, nếu Nhã Nhi người đã vào cung rồi, vậy vạn sự phải muốn cẩn thận, không được sùng cũng không sao, chỉ cần sống tốt là được rồi! Người yên tâm, có phụ thân cùng đại ca người ở đây, chúng ta nhất định sẽ giúp người! - Thượng Quan Diệu Tổ thật là rất yêu thương nữ nhi của mình a! Lời nói này đã làm Dạ Mị phải động dung (cảm động), đối với ánh mắt sùng nịnh của hẳn, trong lòng Dạ Mị chất chất.

- Phụ thân người yên tâm, nữ nhi sẽ cẩn thận. Nữ nhi hiện tại chỉ muốn bình tĩnh mà sống, hoàng thượng hẳn muốn sùng ái ai không phải nữ nhi quân, nữ nhi cũng không muốn quân. - Mặc dù trong lòng Dạ Mị cảm động, nhưng nên nhắc nhở vẫn là phải nhắc nhở, nàng cũng không muốn hai người này hao tâm làm chuyện xấu, đem chính mình cùng Hiến Viên Thương hợp tác cùng một chỗ!

- Nhã Nhi người! Ha ha, nghĩ thông suốt là tốt rồi! Nghĩ thông suốt là tốt rồi! Như vậy vì phụ cũng yên tâm! - Thượng Quan Diệu Tổ giật mình một lát sau lập tức thoải mái cười to, hiển nhiên lúc trước vì nữ nhi của mình lo lắng không ít lòng, nay rốt cục nữ nhi của chính mình cũng nghĩ thông suốt không cưỡng cầu nữa đó là tốt đến không thể tốt hơn, mất trí nhớ cũng tốt a!

Cảm giác có người nhà quan tâm thật tốt, Trong lúc Dạ Mị quý trọng tình thân không dễ có được này đồng thời cũng nhin không được lo lắng cho hẳn, từ xưa tới nay công cao chấn chủ luôn luôn không có kết quả tốt, nàng không muốn nam nhân một lòng yêu thương nữ nhi của mình trước mắt này có chuyện.

- Phụ thân, Thượng quan gia chúng ta quyền thế lớn như thế, chẳng lẽ hoàng thượng không có ý nghĩ gì sao?

- Nhã Nhi người không cần lo lắng, Thượng quan gia chúng ta đời đời kiếp kiếp đều lấy việc phụ tá hoàng thượng thủ hộ Long Việt làm nhiệm vụ của chính mình, hoàng thượng hẳn sẽ hiểu rõ. - Thượng Quan Diệu Tổ tự tin nói, lại không biết tương lai không lâu sau, hoàng thượng mà bọn họ phụ tá tin tưởng lại tự tay đẩy Thượng Quan bộ tộc bọn họ vào địa ngục.

- Phụ thân vẫn nên coi chừng một chút vẫn tốt hơn, quân tâm khó lường! - Không biết vì sao, trong lòng Dạ Mị luôn có loại dự cảm bất an, loại dự cảm này làm nàng rất phiền rất lo lắng.

Thượng quan Diệu Tổ kinh ngạc nhìn nữ nhi "không học vấn, không nghề nghiệp" này của mình, cảm giác giống như đã thay đổi thành người khác, chỉ là nữ nhi của mình hẳn là rõ ràng nhất, lại làm sao có thể nhận sai đâu? Tự giễu cười cười, vui mừng nói:

- Nhã Nhi người trở nên ngoan ngoãn, phụ thân cũng yên tâm. Chuyện trên triều đình này đó Nhã Nhi người không cần lo lắng quá, phụ thân đều có sắp xếp, người chỉ cần yên tâm dưỡng tốt thân thể là được rồi.

- Dạ, phụ thân yên tâm đi, thân thể nữ nhi rất tốt! Đứng rồi, khi nào thì đại ca về? - Dạ Mị nhìn hẳn cười nghịch ngợm, vẫn rất muốn nhìn thấy đại ca trong truyền thuyết kia đâu, theo lời của Thúc Y hẳn nhưng là mỹ nam hiếm có đâu! Tuy rằng Dạ Mị không có mẹ trai, nhưng là lòng yêu cái đẹp ai đều phải có, nhìn mỹ nam đẹp mắt cũng rất tốt a!

- Ha ha, vậy phụ thân yên tâm, phỏng chừng mười ngày nữa là Sở Hàn về tới kinh thành, hẳn còn không biết chuyện người tiến cung chịu khổ sở đâu, nếu không bằng sùng ái của đại ca dành cho người đến lúc đó chỉ sợ không biết lại nháo ra chuyện gì nữa. - Thượng Quan Diệu Tổ lo lắng nói, hẳn biết rõ cảm tình của nữ tử đối với nữ nhi của chính mình, từ đó tới nay Thượng Quan Nhã Nhi đều là bảo bối được hẳn nâng niu trong lòng bàn tay, nếu để

hắn biết việc làm này của hoàng thượng không biết hắn có thể cảm kiếm đi thăm hoàng thượng vài cái hay không!

- Phụ thân không cần lo lắng, sau khi đại ca trở lại phụ thân nhanh chóng thông báo cho nữ nhi, nữ nhi sẽ đi khuyên nhủ hắn. - Xem ra giống như Thượng Quan Sở Hàn này cũng rất yêu thương muội muội của hắn? Thượng Quan Nhã Nhi à Thượng Quan Nhã Nhi, bên người người có hai người nam nhân yêu thương người như thế vậy mà người cũng không biết quý trọng, vì một người nam nhân không yêu thương mình mà đánh mất tánh mạng, thật sự đáng giá sao?

- Cũng chỉ có thể như vậy, lời nói của Nhã Nhi đại ca người hắn là có thể nghe vào đi, đến lúc đó người ngàn vạn lần phải ngăn cản hắn đừng để cho hắn xúc động đi tìm hoàng thượng.

- Dạ, nữ nhi biết

Vậy là tốt rồi, vì phụ nhìn đến người không có việc gì cũng yên tâm, Nhã Nhi chính người phải cẩn thận, vì phụ đi về trước - Thượng Quan Diệu Tổ không tha nhìn nữ nhi bảo bối của mình, tuy rằng rất muốn ở thêm chút thời gian với nàng, nhưng mà hoàng cung cũng có quy củ của hoàng cung, cho dù là chí thân (người thân nhất) cũng không thể lưu lại thời gian quá dài ở hậu cung.

- Ân, phụ thân đi thông thả, Thụ Y giúp ta tiễn phụ thân. - Hai kiếp được đến một phần tình thân duy nhất nên Dạ Mị phá lệ quý trọng, nếu có người muốn thương hại người nhà của nàng, cho dù là lên trời xuống đất cũng sẽ không buông tha cho! Dạ Mị âm thầm thề trong lòng, nhưng là thật sự đến lúc đó, nàng còn có thể lời thề son sắc như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khi dễ hoàng đế

Buổi tối, Dạ Mị vừa định cùng Thụ Y cùng nhau tiến vào vòng tay tu luyện, bỗng nhiên một tiếng "Hoàng thượng giá lâm" ngoài cửa trực tiếp đem nàng cứng ngắc tại chỗ. Đã trẻ thế này tên hoàng đế ngựa đực này không đi tìm mỹ nhân của hắn đến chỗ của ta làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn...?

- Nô tì tham kiến hoàng thượng!

- Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!

Vẫn là y phục long bào màu vàng như trước, cao quý, khí phách.

- Bình thân, người trước lui ra ngoài đi. - Hiên Viên Thương quay đầu đối với Thụ Y nói

Thụ Y khó xử nhìn Dạ Mị, thấy Dạ Mị nháy mắt với nàng liền mang theo lo lắng trong lòng lui xuống.

- Không biết trẻ như vậy hoàng thượng tìm nô tì là có chuyện gì? - Dạ Mị thân nhiên hỏi, kỳ thật trong lòng đã sớm rụt rụt cổ, hy vọng không cần giống như suy nghĩ của mình như vậy a!

- Trẫm đương nhiên là tới bồi thường cho hoàng hậu một đêm động phòng hoa chúc! Sao hoàng hậu còn chưa tắm rửa thay quần áo cho trẫm? - Hiên Viên Thương cực kỳ đáng ghét nói, dường như tất cả mọi người đều phải ngó tròn nhìn hắn đến sùng hạnh vậy!

Mà Dạ Mị đã sớm chết đứng tại chỗ, thật sự là miệng quạ đen a, vậy mà cũng để cho mình đoán trúng, tên Hiên Viên Thương này là tới "ăn" chính mình?

- Hoàng Thượng, thân thể nô tì không được khỏe, hôm nay không thể hầu hạ hoàng thượng - Dạ Mị giả bộ tiếc nuối nói, nhưng là Hiên Viên Thương căn bản không nghĩ buông tha nàng.

- Nga? Thân thể hoàng hậu không được khỏe, kia chẳng phải trẫm nên càng cố gắng bồi thường người sao? Như vậy đi, hôm nay liền để trẫm tới hầu hạ hoàng hậu tắm rửa đi! - Hiên Viên Thương tựa tiếu phi tiếu nhìn về mặt kinh ngạc buồn bực của Dạ Mị, nói xong liền đi lên thoát (cởi) y phục của nàng!

Dạ Mị sợ hãi lui từng bước ra sau, hai tay che ngực, rất giống bộ dáng sợ bị người cưỡng bạo:

- Hoàng thượng, nô tì không dám làm phiền hoàng thượng! Hôm nay hoàng thượng vẫn nên đi chỗ của tỳ muội khác đi.

- Hoàng hậu đây là muốn đẩy trẫm sang chỗ người khác sao? Hoàng hậu nhưng thật độ lượng a! - Giận, không biết vì sao, vừa nghe nàng nói muốn chính mình đi tìm nữ nhân khác hắn liền cực kỳ tức giận!

- Nô tì là hoàng hậu, theo lý thì nên rộng lượng. - Mặc dù không biết vì cái gì Hiên Viên Thương lại phát giận, nhưng Dạ Mị vẫn tiếp tục "hiền lành", lại không biết vì vậy nên lửa giận của Hiên Viên Thương càng cháy càng to hơn nữa.

- Nếu hoàng hậu đã hiền lành như thế, kia hắn là nên mang theo một chút bệnh nhỏ mà hầu hạ trẫm! Hoàng hậu, đêm xuân ngắn ngủi, hiện tại chúng ta

bắt đầu động phòng hoa chúc đi! - Ngay lúc Dạ Mị còn chưa phản ứng kịp, Hiền Viên Thương liền đem nạng bỏ nhào lên giường.

Nha nha! Ngươi kêu ta đàn khúc ta đàn, ngươi bảo ta ca hát ta cũng ca! Hiện tại ngươi còn muốn....?! Quả thật là thúc thúc có thể nhịn, thăm thăm không thể nhịn! Ta X ngươi muội a! Lão hồ không phát uy ngươi cho ta là mèo bệnh có phải hay không?

Trong lòng Dạ Mị tức giận tận trời, trực tiếp dùng Vô Ảnh Cước đạp hấn ra ngoài! Chỉ thấy vị hoàng đế đại nhân vĩ đại kia không lên tiếng trả lời ngã xuống đất, hai tay gắt gao che chỗ địa phương nào giữa hai chân?

Nguyên lai một cước của Dạ Mị thế nhưng đá đến cái "ây" của Hiền Viên Thương! Kinh sợ!

- Ngươi....ngươi to gan! Dám đá....đá long căn của trẫm! - Hiền Viên Thương cố gắng nén đau tức giận đứng lên nhìn nữ nhân to gan lớn mật kia, hai ngọn lửa trong mắt tựa hồ muốn đem Dạ Mị thiêu cháy sạch! Ai mà dám có lá gan đối với vua một nước như hấn vậy? Nữ nhân này chẳng lẽ mượn gan trời rồi sao?

Dạ Mị cũng ngây ngẩn cả người, ngàn tính vạn tính kêu mình phải cố gắng lấy lòng tên đại boss này cho tốt, kết quả thế thế nhưng đạp.... của đại boss? Bất quá làm cũng làm rồi, còn nhịn cái gì nữa! Dù sao mình giả làm hoàng hậu hiền thực này cũng giả đủ!

- Thế nào? Ta chính là đạp! Ai kêu ngươi muốn cưỡng gian ta! - Thấy chết không sòn (cũng giống như điếc không sợ súng) dù sao nếu thật sự không được thì mình mang theo Thúy Y bỏ chạy!

Hiền Viên Thương quái dị nhìn Dạ Mị, này vẫn là hoàng hậu ôn nhu kia sao? Lời nói thô lỗ như vậy sao nàng cũng nói ra được? Một chính mình đêm qua thế nhưng nghĩ nàng là tiên nữ! Bất quá hình như nàng nói là chính mình cưỡng gian nàng?

- Ngươi vốn là nữ nhân của trẫm a, vậy thì tằm cũng là thiên kinh địa nghĩa (lẽ thường tình)!

- ai là nữ nhân của ngươi a! Ta là của chính ta! - Nha! Nữ nhân của ngươi Thượng Quan Nhã Nhi đã sớm chết!

- Ngươi! Ngươi nữ nhân không thể nói lý này, ngươi có tin hay không hiện tại trẫm sẽ phế ngươi! - Hiền Viên Thương trong lòng giận dữ, người như thế nào có thể bên trong cùng bên ngoài khác nhau lớn như vậy?

- Có giỏi thì ngươi phế nha! Tốt nhất là hưu ta, như vậy là ta có thể đi ra ngoài tiêu dao! - Không có sợ hãi như Hiền Viên Thương đoán trước, nữ nhân này còn có vẻ mặt chờ mong hướng tới?

- Ngươi tiện nhân này! Có phải ngươi muốn trẫm hưu ngươi sau đó để ngươi với nam nhân khác của ngươi ở cùng với nhau hay không? Nói! Hấn là ai vậy?

- Ngươi mới là tiện nhân! Cả nhà ngươi đều là tiện nhân! Ai nói với ngươi ta có nam nhân khác? Hay là con mắt nào của ngươi thấy được? Đến tốt cùng là ngươi có hưu ta hay không! - Dạ Mị sắp điên mất, tên nam nhân này kết luận từ đâu ra là nàng có nam nhân khác? Hay là tư tưởng của tên hoàng đế ngày khác với người ta?

- Ta...trẫm vì cái gì muốn hưu ngươi? - Lực chú ý của Hiền Viên Thương hoàn toàn để trên người của "nam nhân khác", cho nên tự động xem nhẹ lời mắng của Dạ Mị với hấn, mà thời điểm nghe được nạng phủ nhận rằng nạng có nam nhân khác, hấn thế nhưng còn có cảm giác vui vẻ?

- ngươi...thôi đi! Ngươi thích thì làm sao thì làm, nhưng là ngươi đi ra ngoài cho ta, ta muốn đi ngủ! - Buồn bực a! Rốt cục là tư duy của nam nhân này như thế nào a?

- Trẫm hôm nay muốn ngủ ở đây! - Hiền Viên Thương đây là tiêu chuẩn của vết thương lành sẽ quên đau. Đây, lại không chút do dự nào nhảy lên giường của Dạ Mị rồi!

- Ngươi đi xuống dưới cho ta! Đây là giường của ta! - Dạ Mị tức giận muốn đem hấn đẩy xuống giường, nhưng kết quả mặc kệ kéo hấn như thế nào hấn cũng không chút sút mẻ, lại không thể dùng pháp thuật!

- Toàn bộ hoàng cung này đều là của trẫm, trẫm muốn ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó! - Hiền Viên Thương cũng không biết hôm nay chính mình rốt cục là bị sao vậy, bị đá một cước chẳng những không tức giận ngược lại còn đùa giỡn với nạng! Chẳng lẽ một cước cũng có thể đá choáng váng?

Dạ Mị không nói gì, đứng vậy, đây là địa bàn của người ta

- Được, ngươi muốn ngủ ở chỗ này cũng có thể, bất quá ngươi không được động thủ động cước (động đẩy tay chân)! - Nói xong tự mình đi lên trên giường, bọc chăn kín người rồi lăn đến bên trong cùng.

Nằm kế bên Dạ Mị, Hiền Viên Thương bất giác gọi lên nụ cười thần nhiên, là tươi cười phát ra từ nội tâm.

- Lấy móng vuốt của ngươi ra! - Dạ Mị đang ngủ ngon giấc bên trong, bỗng nhiên có cái móng vuốt vuron ra từ phía sau ôm lấy nạng, làm thân thể nạng bỗng nhiên cứng ngắc.

- Không lấy! - Nghe mùi thơm ngát trên người nạng, Hiền Viên Thương nở nụ cười thỏa mãn, trong tay ôm chặt hơn nữa.

- Đến cùng là ngươi có lấy ra hay không? - Dạ Mị lắc lắc thân thể muốn chạy ra khỏi ma trảo, lại càng muốn một cái tát đem chủ nhân của ma trảo này

chụp chết.

- Ngươi không nên tiếp tục nhúc nhích, bằng không trăm không dám cam đoan có thể muốn ngươi hay không! - Thanh âm của Hiên Viên Thương có chút khàn khàn, hiển nhiên là đang cố gắng khắc chế phản ứng tình dục. hiển tại hần buồn bức muốn chết, giai nhân (nữ nhân xinh đẹp) chẳng qua ở trong ngực nhúc nhích hai cái, chính mình thế nhưng đã muốn khắc chế không được!

Dạ Mị hiển nhiên cũng cảm giác được phản ứng của thân thể người nào đó, dù cho nàng thêm một trăm lá gan cũng không dám nhúc nhích!

Lại thêm một lát sau:

- Vì cái gì nó còn đứng ta? - Mặt Dạ Mị cũng nhìn không được đỏ lên, tựa hồ tim không thể không chế đập càng nhanh.

- Giai nhân trong ngực, là nam nhân đều sẽ có phản ứng. - Thanh âm buồn bức của Hiên Viên Thương vang lên, hần khi nào thì bị nghẹn khuất như vậy? Lúc trước những nữ nhân khác đều liều mạng cầu xin chính mình sung hạnh, nhưng là nàng này thế nhưng không cho mình chạm, làm hại hần còn phải vất vả chịu đựng như thế!

- Nếu không ta lại đá thêm một cước giúp ngươi dập tắt lửa đi? - Dạ Mị rất thành khẩn nói.

- Nếu ngươi lại đá thêm một cước nó sẽ phế đi! - Trong đầu nữ nhân này rốt cục là chứa những thứ gì? Chỗ đó của nam nhân nói đá là có thể đá sao?

- Kia chính ngươi chịu đựng đi, ta ngủ.....ngủ.....! - Dạ Mị còn chưa nói xong, bên miệng đã bị một cái mềm mềm gì đó ngăn chặn, sợ tới mức nàng ngây ngây ngẩn cả người, chịu đôi môi mềm mại kia ở trong miệng của chính mình hung hăng đòi lấy.

Hiên Viên Thương tựa hồ không vui nàng thất thần, vì thế tại trên môi nàng hung hăng cắn một cái, người là bị hần cắn tỉnh, nhưng là bị kịch của hần cũng tới rồi!

- Hiên viên Thương chết tiệt, dám ăn đậu hủ của lão nương! - Dạ Mị vừa thẹn vừa giận, trực tiếp dùng Định Thân Thuật đem hần định trụ!

- Ngươi thế nhưng biết pháp thật? - Hiên Viên Thương kinh ngạc hỏi. Chính hần cũng là người Tu Chân, tự nhiên liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra Dạ Mị vừa dùng Định Thân Thuật, nguyên bản tu vi của hần cao hơn Dạ Mị nên không thể nào bị nàng định trụ nhẹ nhàng như thế, chẳng qua hần căn bản là không có phòng bị nàng.

- Đúng vậy, kia thì thế nào? - Thật sự là muốn chết! Dưới tình thế cấp bách khi này thế nhưng bại lộ chuyện mình biết pháp thuật, khẳng định hần lại đa nghi nữa!

- sư phụ ngươi là ai? - Hiên Viên Thương cau mày lạnh lùng hỏi.

- Chính là ông lão tóc bạc tặng cảm cho ta mà ta đã nói với ngươi.

- Ngươi không lừa trăm? - Đa nghi vốn là thiên tính (tính tình trời sinh) của đế vương. Nếu là dễ dàng tin Dạ Mị như vậy nàng mới cảm thấy có quý đâu!

- Ta thế với trời là không có lừa ngươi! - Vốn là không có nói sai, thế lại tính cái gì! Trong lòng Dạ Mị rất vô sỉ nghĩ đến.

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt của Hiên Viên Thương mới được tốt một chút, đồng thời rốt cục cũng nhớ tới chính mình giống như bị mắng? Lại còn bị định trụ nữa?

- Ngươi nữ nhân đáng chết dám chửi trăm? Còn không mau cởi bỏ Định Thân Thuật cho trăm! - Hiên Viên Thương vốn là một người rất biết khống chế cảm xúc của chính mình. Nhưng là không biết vì sao một khi gặp được nữ nhân này lại đặc biệt dễ dàng tức giận như vậy.

- Ta chửi ngươi thì thế nào? Có bản lĩnh ngươi cắn ta a! - Dạ Mị đắc ý nói, còn thuận tiện quơ quơ đôi tay trắng nõn của mình trước mặt hần, nhưng là sau đó nàng lại không cười được nữa.

- A! Hiên Viên Thương ngươi là chó sao? - Thật ác a, một cái dấu răng cứ lưu lại trên cánh tay tuyết trắng của nàng như vậy!

- Là ngươi kêu trăm cắn. - Nhìn đến bộ dáng kinh ngạc của nàng, Hiên Viên Thương phát hiện trong lòng mình thế nhưng ần ần có chút đắc ý!

- Ta kêu ngươi cắn ngươi liền cắn a? Ta đây kêu ngươi đi chết ngươi có đi hay không a! - Dạ Mị tức giận nhìn hần, sau đó lại âm trầm nói - Ngươi đừng nghĩ ta sẽ cởi bỏ Định Thân Thuật cho ngươi, cứ như vậy qua suốt đêm nay đi!

Nói xong, Dạ Mị liền từ dưới thân hần chui ra, mà cả người Hiên Viên Thương hình thành tư thế hít đất.

- Ngươi nữ nhân chết tiệt này mau cởi bỏ cho trăm! Nếu không trăm liền phế ngươi cho ngươi vào lãnh cung! - Hiên Viên Thương tức quá giống như đã quên, chiều này căn bản không hữu hiệu đối với nàng.

- Tốt! Tốt nhất là ngươi hưu ta! Đi lãnh cung cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền! - Mặc kệ hần uy hiếp, chính mình lại thoải mái nằm một bên ngủ ngon.

- Ngươi....ngươi nếu không cởi bỏ, trăm liền....

- Ôn ào quá!

sau đó, đáng thương người nào đó còn chưa nói xong đã bị mỡ nữ vô lương tâm làm thêm Yên Tĩnh Chú, vì thế chỉ có thể dùng hai mắt bốc lửa nhìn nữ nhân đang ngủ say một bên.

Lúc này Hiên Viên Thương thật ghen khuấy muốn chết, chính mình rốt cục là tạo nghiệt gì mà lại có một hoàng hậu như vậy? Bị nàng "khi dễ" còn chưa tính, thế nhưng trong lòng mình còn có chút vui vẻ? Chẳng lẽ mình có khuynh hướng chịu ngược? Hiên Viên Thương sợ hãi nghĩ, càng nghĩ càng đối với chính mình không nói gì, nhìn nhìn lại nữ nhân "khi dễ" mình bên kia, Hiên viên Thương thế nhưng gọi lên nụ cười thỏa mãn!

Mà Dạ Mị lúc này lại ngủ cực kỳ yên ổn, hoàn toàn không chút lo lắng hậu quả của việc "khi dễ" hoàng đế, càng thêm không nhìn thấy nụ cười thỏa mãn kia của Hiên Viên Thương, nếu không nàng sẽ cho rằng hắn bị choáng váng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thượng Quan Sở Hàn VS Hiên Viên Thương

- Hoàng thượng, nên vào triều! - Sáng sớm, ngoài cửa vang lên thanh âm của Lý Đức Hải, Dạ Mị tựa hồ còn đang làm không rõ tình trạng gì, kéo chăn che đầu tiếp tục ngủ, lưu lại Hiên viên Thương ở một bên lo lắng suốt.

Nữ nhân chết tiệt này đem mình định ở chỗ này cả đêm còn chưa tỉnh, hiện tại đã tới thời gian lâm triều cũng không coi bỏ cho mình, chính mình nếu còn không lên tiếng không biết bọn người bên ngoài có thể nghĩ rằng hoàng thượng đã xảy ra chuyện hay không đâu?

- Hoàng thượng, nên vào triều sớm! - Lý Đức Hải ngoài cửa cũng thật là buồn bực, bình thường hoàng thượng kêu một tiếng là đứng dậy, như thế nào hôm nay kêu vài tiếng người còn không có trả lời? Chẳng lẽ tối hôm qua cùng hoàng hậu làm cho quá lửa nóng rồi? Trong lòng Lý Đức Hải cực kỳ vô si nghĩ.

- Ngõ....người như thế nào còn ở a? - Dạ Mị rốt cục mơ mơ màng màng mở hai mắt, mông lung buồn ngủ nhìn gương mặt phóng đại kia.

Nguyên bản Hiên Viên Thương nhìn đến bộ dáng quyến rũ này của nàng đầu óc còn có chút mê muội, kết quả vừa nghe đến lời nói của nàng liền hoàn hồn, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng! Chẳng lẽ nàng ta đã quên hành vi của mình tối hôm qua rồi?

- Đúng rồi, người không thể động dậy cũng không thể nói chuyện. - Bất giác mỡ nữ rốt cục nhớ lại hết thấy của tối hôm qua, cũng nghĩ tới nụ hôn làm nàng tim đập nhanh hơn kia, chẳng qua nàng tự động xem nhẹ cảm giác này.

- Người nữ nhân chết tiệt này! Rốt cục cũng chịu giải khai cho trẫm? - Vừa được đến tự do, Hiên Viên Thương liền oán hận trừng mắt nhìn Dạ Mị nói, hai cánh tay quả nhiên đã không có cảm giác.

- Nếu còn không vào triều liền không còn kịp rồi. - Dạ Mị tự nhiên biết hắn tức giận, người thông minh đều biết nói hiện tại không phải là lúc cùng đầu bạo long này tranh phong tương đối, cho nên đành phải cầm lâm triều đến can hắn.

Quả nhiên, Hiên Viên Thương vừa nghe nháy mắt liền hoàn hồn, đối với Dạ Mị hung tợn nói:

- Hừ, lát nữa về trẫm mới tính sổ với ngươi! - Lập tức phát tay áo chạy lấy người.

Về phần Dạ Mị, căn bản sẽ không đem lời nói của hắn để vào lòng, chờ hắn chân trước vừa đi, phía sau nàng liền phân phó Thụ Y canh cửa không cho bất luận kẻ nào tiến vào, mà chính nàng thì vào trong vòng tay tu luyện đi.

Bên trong vòng tay Dạ Mị căn bản không biết tin đồn bên ngoài, nếu không chỉ sợ nàng phải học máu ba thước.

- Ai, người nghe nói sao? Tối hôm qua hoàng thượng ngủ ở Loạn Phượng cung!

- Đúng vậy đúng vậy! Nghe nói hôm qua hoàng thượng còn.....trăng đêm cùng hoàng hậu, buổi sáng hôm nay phải kêu vài tiếng mới rời giường vào triều đâu!

- chính là vậy thôi! Nghe nói hoàng hậu nương nương mệt nhọc quá độ, cả ngày hôm nay đều nghỉ ngơi tại tẩm cung đâu!

- Ha ha, cảm tình của hoàng thượng và hoàng hậu nương nương tốt thật!

... ..

Lực lượng của lời đồn nhảm thật sự rất khủng bố, gần chỉ là một buổi sáng, người của toàn bộ hoàng cung cơ hồ đều biết hoàng thượng hôm qua đại

phát hùng vĩ trắng đêm sủng hạnh hoàng hậu nương nương, thế cho nên làm hoàng hậu nương nương mệt nhọc quá độ cả ngày không xuống giường được! Thậm chí ngay cả hai cánh tay của Hiến Viên Thương đều thành "chứng cứ phạm tội", bởi vì buổi tối vận động quá dùng sức, cho nên cánh tay mới mất hết sức lực.

Vì thế, chuyện xấu của Dạ Mị và Hiến Viên Thương bắt đầu.

Vốn Dạ Mị còn đang chờ đợi cái gọi là trừng phạt của Hiến Viên Thương, nhưng là liên tục hơn mười ngày đều không thấy bóng dáng của hắn, Dạ Mị cũng là mừng rỡ được thanh tỉnh, chỉ là vì cái gì trong lòng sẽ có cảm giác trống vắng? Giống như từ sau nụ hôn đêm đó tất cả chuyện tình đều không giống với...

- Tiểu thư! Lão gia phái người tới nói đại thiếu gia đã trở lại, vừa này đã nổi giận dùng đòn tiến cung! - Thúy Y thở hồng hộc chạy về Loan Phụng Cung, nóng nóng nói với Dạ Mị.

- Cái gì! Mau mang ta đi tìm hoàng thượng! - Hy vọng còn kịp, tên đại ca ngốc này ngàn vạn lần không nên làm chuyện điên rồ gì.

- Dạ tiểu thư!

Bên trong Càn Thanh cung:

- Vì thần tham kiến hoàng thượng

- Sở Hàn, khách khí như vậy làm gì? Chúng ta riêng về phía dưới không phải là tự xưng huynh đệ hay sao? - Hiến Viên Thương cau mày nói.

- Thần không dám, thần nghe nói xá muội lúc trước té bị thương đầu nên đặc biệt tới thăm, không biết hoàng thượng có thể truyền xá muội tới gặp mặt một lần với thần hay không? - Thanh âm Thượng Quan Sở Hàn lạnh lùng nói, tuy rằng ngoài miệng là nói quan hệ quân thần, nhưng trong giọng nói không mang một tia ý cung kính, ngược lại ả ả có chút tức giận.

- Ngươi là đang trách ta bạc đãi Thượng Quan Nhã Nhi sao? - Hiến Viên Thương biết Thượng Quan Sở Hàn rất sủng ái muội muội của hắn, nhưng là hắn (HVT) không thừa nhận hắn (TQSH) sẽ vì vậy mà đối với mình có gì không vui.

- Thần không dám! Thần chỉ nghĩ muốn gặp mặt xá muội một lần! - Vẫn là giọng điệu đậm nhạt như trước, chỉ là người hiểu hắn đều biết đến hắn thật sự tức giận.

- Sở Hàn, ngươi đừng quên, nàng họ Thượng Quan! - Hiến Viên Thương nửa hí mắt lạnh giọng nhắc nhở đến.

- Thần cũng họ Thượng Quan!

- Ngươi cũng biết rõ ngươi cùng nàng là không giống với!

- Thì tính sao? Thần chỉ biết nàng ấy là muội muội thần sủng ái nhất!

- Sở Hàn ngươi không nên ép ta, ngươi cũng biết đến, đối với chuyện kia ta sẽ không dùng tay!

- Ngươi muốn làm thế nào đó là chuyện của ngươi, nhưng chỉ cần có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ động vào một sợi lông của Nhã Nhi! Cho dù là ngươi cũng không được! - Trong lòng tức giận đã sớm thừa nhận đến biên giới, hai tròng mắt của Thượng Quan Sở Hàn bắn ra quang mang kiên định mà lại quyết tuyệt.

- Ngươi! Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đối nghịch với ta sao? - Hiến Viên Thương trầm giọng hỏi, hắn chẳng thể nghĩ tới tình cảm của Thượng Quan Sở Hàn đối với Thượng Quan Nhã Nhi đã thâm sâu như thế.

- Ta không nghĩ muốn đối nghịch với ngươi, nhưng là ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Nhã Nhi! - Không có ai còn trọng yếu hơn so với Nhã Nhi của hắn, càng không có ai có thể thương tổn Nhã Nhi của hắn, Nhã Nhi của hắn đều là bảo bối hắn nâng niu trong lòng bàn tay a.

- Ta chỉ có thể nói đến lúc đó ta sẽ cố gắng bảo vệ tính mạng của nàng.

- Sau đó đâu? Phế bỏ phong hào của nàng biếm vào lãnh cung sống hết quãng đời còn lại? Hay là đem nàng vòng cấm đứng lên để ngươi độc chiếm? - Nghe được Hiến Viên Thương trả lời, Thượng Quan Sở Hàn cười nhạo đến.

- Ta...vậy ngươi nói đến cùng là ngươi muốn thế nào? - Hắn sẽ không đem nàng biếm lãnh cung, nhưng là đời này nàng cũng đừng nghĩ chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn! Nhớ tới nữ nhân "trong ngoài không giống nhau" kia, , trong lòng Hiến Viên Thương nhìn không được vui vẻ lên, nhớ lại nụ hôn đêm đó, cảm xúc mềm mại cùng lưỡi hồng thom ngọt kia đã muốn dây dưa hắn hơn mười ngày!

- Ta muốn mang nàng đi!

- Điều đó không có khả năng!

Cơ hồ là không chút suy nghĩ, Hiến Viên Thương buột miệng kiên quyết phản đối đến. Lời vừa ra khỏi miệng chính mình cũng ngăn cả người, không rõ vì cái gì một khi nghĩ đến nàng sẽ đi khỏi chính mình lại có phản ứng lớn như vậy, vì che dấu xấu hổ của bản thân, Hiến Viên Thương tiếp tục nói:

- Nàng là hoàng hậu, tuyệt đối không thể theo người ra cung!

- Hoàng hậu? Người cho rằng đến lúc đó nàng có thể làm đường đường một quốc gia chi mẫu sao? - Thượng Quan Sở Hàn tức giận châm biếm đến.

- Ngay cả không thể tiếp tục làm hoàng hậu nàng cũng là phi tử của trẫm! - Nhìn đến Thượng Quan Sở Hàn châm biếm, Hiên Viên Thương cũng tức giận, mặc kệ thế nào hắn cũng sẽ không cho nàng ra đi! Hắn muốn đem nàng nhốt lại bên người cả đời!

- A! Người yêu nàng sao? - Thượng Quan Sở Hàn là người thông minh cỡ nào, sao lại không biết ý nghĩ trong lòng của Hiên Viên Thương? Nhưng là chỉ cần có hắn ở đây, hắn sẽ tuyệt đối không cho Nhã Nhi có gì không hạnh phúc, cho dù là cá chết lưới rách.

Yêu sao? Không! Ta làm sao có thể yêu nàng? Ta làm sao có thể yêu nàng!

Lúc này Hiên Viên Thương căn bản không biết rõ tình cảm mới bắt đầu nảy sinh trong lòng đến cùng là gì, cũng bởi vậy từng bước sai từng bước sai.

- Đại ca! - Ngay tại lúc hai người giằng co hết sức, một đạo bóng dáng kiều mỹ xông vào.

- Nhã Nhi! - Thượng Quan Sở Hàn vui vẻ nhìn xem muội muội mà mình ngày nhớ đêm mong trước mắt này, nàng trở nên đẹp hơn, đẹp như thể chói mắt. Thượng Quan Sở Hàn vui sướng ôm cổ Dạ Mị, đôi tay ấm áp xoa xoa đầu nàng.

Dạ Mị cũng thuận theo tựa vào lòng hắn hưởng thụ hắn sủng ái, rốt cục chính mình cũng gặp được đại ca trong truyền thuyết này, hắn thật là mỹ nam tử hiếm có đâu! Cùng khí chất của Hiên Viên Thương và Hiên Viên Ngọc không giống với, hắn hẳn là một người rất đậm nhạt (lạnh lùng không để ý tới bất kỳ chuyện gì) đi? Tựa hồ đáy mắt hắn không có một tia độ ấm, rất lạnh, nhưng Dạ Mị có thể cảm giác được hắn đối với muội muội của hắn là đặc biệt, hắn thật sự rất sủng ái muội muội của hắn đi?

Nhưng là, phần sủng ái này không thuộc về chính mình.

Hiên Viên Thương thấy hai người ôm nhau trước mắt này không biết vì sao cảm thấy phi thường chói mắt, rất muốn đem bọn họ tách ra...trên thực tế, hắn cũng thật sự làm như vậy!

- Hiên Viên Thương người làm gì? - Dạ Mị trừng mắt nhìn cái móng vuốt trên tay mình tức giận hỏi, tay đều sắp bị nắm gãy!

- Người là hoàng hậu của trẫm, cùng nam nhân khác ôm nhau còn ra thể thống gì! - Đối với xưng hô của Dạ Mị với hắn, hắn sau này cũng đã muốn chuẩn bị thói quen, hắn thật sự không biết nữ nhân này còn cái gì là không dám làm.

- Nam nhân khác gì chứ, hắn là đại ca của ta!

- Đại ca của người cũng là nam nhân!

- Người! Đại ca chúng ta đi, không cần để ý xu nam nhân không thể nói lý này! - Dạ Mị khinh bỉ liếc mắt nhìn Hiên Viên Thương một cái sau đó lôi kéo Thượng Quan Sở Hàn đi ra ngoài, nhưng lại bị Hiên Viên Thương nắm tay còn lại kia kéo về.

- Không được đi, muốn nói gì thì nói ở đây đi.

- Người còn không buông tay ta liền đem chuyện tối hôm đó nói ra, cam đoan ngày mai mọi người trong toàn kinh thành đều sẽ biết! - Dạ Mị hung tợn uy hiếp đến, người kiêu ngạo như hắn vậy, mặt mặt còn quan trọng hơn so với đánh mất tính mạng!

- Người nữ nhân chết tiết này! Người còn không biết xấu hổ nói! - Hiên Viên Thương nghĩ đến chính mình đêm đó bị đá một cước lửa giận trong lòng tăng cao.

- Làm ta đều dám làm vậy còn có cái gì không dám nói? Không tin thì người thử xem! Còn không buông tay? - Dạ Mị khinh thường nói, phòng chừng trên đời này cũng chỉ có nàng một người dám quang minh chính đại (đường đường chính chính) uy hiếp hoàng đế

Nghe vậy, Hiên Viên Thương đành phải không cam lòng buông tay, nếu ánh mắt có thể giết chết người mà nói, lúc này Dạ Mị có lẽ đã chết mấy ngàn lần! Đến thủy chung, Thượng Quan Sở Hàn đều chỉ lẳng lặng ở một bên nhìn bọn họ cãi nhau, nhưng không ai chú ý tới vẻ âm ỉ (buồn bã) trong mắt hắn.

Nhìn bóng dáng Dạ Mị cùng Thượng quan Sở Hàn ra đi, trong lòng Hiên Viên Thương vừa không biết tư vị gì, vừa tức giận nàng uy hiếp hắn. Nữ nhân chết tiết, một ngày nào đó trẫm nhất định cho người muốn sống không được muốn chết cũng chẳng xong.

Nhưng là chuyện đời khó biết trước được, đến tận cùng là ai bị ai ăn gât gao cũng không biết đâu!

- Nhã Nhi, người thay đổi thật nhiều. - Thượng Quan Sở Hàn ôn nhu nhìn Dạ Mị nói.

- Vậy đại ca thích ta của trước đây hay ta của bây giờ đâu? - Dạ Mị cười khê hời, kỳ thật trong lòng đã sớm bất an không yên, thật sự rất sợ mình sẽ nghe được đáp án mà mình không muốn nghe.

- Vô luận là Nhã Nhi của trước đây hay Nhã Nhi của bây giờ đại ca đều thích, mặc kệ người biến thành bộ dáng gì đi nữa người vĩnh viễn vẫn là tiểu

muội đại ca sùng ái nhất.

- Ha ha, cảm ơn đại ca. - Được đến đáp án này, Dạ Mị coi như là yên tâm. Từ nay về sau để cho ta thay thế Thượng Quan Nhã Nhi tới bảo vệ các người đi!

- Cảm tạ cái gì nha đầu ngốc? Đại ca thương người là thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên) - Thượng Quan Sở Hàn dừng một chút hỏi - Nhã Nhi, đại ca mang người đi được không? Hoàng cung không phải là nơi người nên ở.

- Đại ca, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng là ta cũng không muốn vì ta mà người cùng Hiên Viên Thương trở mặt. Nếu như ta không đoán sai, hắn là tuyệt đối sẽ không buông tha cho ta đi đi? - Một khi đã trở thành nữ nhân của hoàng đế thì vĩnh viễn cũng đừng hy vọng xa vời hắn sẽ thả người ra cung cho dù là hắn từ bỏ người cũng chỉ có thể chết già ở trong cung. Đây là ích kỷ và vô tình của hoàng đế!

- Người đoán đúng vậy, nhưng là chỉ cần người muốn ra cung, đại ca nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem người mang ra ngoài! - Thượng Quan Sở Hàn nghiêm túc nói.

- Đại ca, người không cần lo lắng cho ta, ta sẽ bảo vệ chính mình thật tốt. Chờ thời điểm ta muốn ra ngoài ta liền nói với người, thế nào? - Dạ Mị biết Thượng Quan Sở Hàn sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy, chỉ đành phải nghĩ biện pháp trước tiên ổn định hắn. Kỳ thật nàng muốn ra cung là thật, nhưng là tuyệt đối sẽ không đem hắn lôi xuống nước, như vậy cho dù đến lúc đó thật sự có ra sai lầm gì cũng sẽ không liên lụy tới hắn.

- Được rồi, vậy Nhã Nhi chính người cẩn thận, đại ca sẽ thường xuyên đến gặp người.

- Đại ca có thể thường xuyên ra vào hậu cung sao? - Dạ Mị khó hiểu hỏi.

Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy thần bí cười nói:

- Nếu đại ca muốn, bao giờ cũng có thể.

Dạ Mị cũng là người cực kỳ thông minh, đầu óc hơi chuyển một chút tự nhiên liền đoán được:

- Ngõ.....nguyên lai là đại ca muốn làm đầu trộm đuôi cướp (e hèm! Là.....trèo tường đẩy quý vị ==") a!

- Ha ha, vì Nhã Nhi của ta làm một lần đầu trộm đuôi cướp lại như thế nào? - Thượng Quan Sở Hàn nhướn miệng cười, như tuyết liên (hoa sen tuyết) nở rộ, thánh khiết, tao nhã, tuyệt mỹ!

- Đại ca....- Dạ Mị xem nam nhân kinh tài tuyệt đỉnh (vừa đẹp lại tài giỏi) trước mắt này bỗng nhiên thấy mũi ê ẩm, tựa hồ có một góc trong lòng bất đầu hòa tan, một loại tên là cảm động gì đó nảy sinh trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Uy hiếp, Ngờ vực vô căn cứ

Sau khi cùng Thượng Quan Sở Hàn phân biệt, Dạ Mị lại về Loan Phụng cung của chính mình làm nữ nhân ngoan ngoãn đại môn không ra nhị môn không mại (cửa lớn không ra cửa nhỏ cũng không đến).

- Hoàng thượng giá lâm! - Mông còn chưa ngồi nóng, cái bóng dáng màu vàng sáng kia lại xuất hiện trước mắt Dạ Mị.

- Người như thế nào lại tới nữa? - Dạ Mị liếc nhẹ nhìn hắn rồi tiếp tục nhai phẩm trà, đừng nói là hành lễ, liền mông cũng chưa rời ghế dựa qua, căn bản không đem hân hoàng thượng này để vào mắt.

Hiên Viên Thương nhìn bộ dáng này của nàng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Người nữ nhân chết tiết này, người xem người giống bộ dáng gì nữa! Ai cho người quyền lợi nhìn thấy trẫm mà không cần hành lễ rồi?

- Ta chính mình cho - Tức đi, tức đi, tức chết rồi không đền mạng.

- Người! Người hân là tự xưng nô tì! - Biết rõ lời nói của mình nàng không nghe vào, nhưng Hiên Viên Thương chính là muốn cũng nàng cãi, thật không biết nàng khi nào mới giống các nữ nhân khác đối với chính mình mọi điều thuận theo, khuôn mặt tươi cười đón chào!

- Thiếp? Ta là thiếp của ai? - Dạ Mị cười nhạt, khinh thường liếc mắt Hiên Viên Thương một cái.

Hiên Viên Thương chán nản, hân thật đúng là không có cách nào khác nói tiếp, Thượng Quan Nhã Nhi là hoàng hậu, cùng chữ thiếp này căn bản không liên quan (ở đây xin giải thích một chút nô tì = thiếp). Chẳng qua, nàng đây là cái tư duy gì? Một cái tự xưng cũng làm nàng nói ra lý đến? Lịch đại các

đời hoàng hậu đều tự xưng như vậy, như thế nào không thấy các nữ nhân khác nghĩ tới phương diện này?

Hiên Viên Thương thật sự rất muốn đem đầu óc nàng mở ra nhìn xem bên trong đến tột cùng là cái gì, như thế nào lại có nhiều ý tưởng ngạc nhiên cổ quái lại to gan như vậy?

- Tìm ta có chuyện gì? - Thấy bộ dáng ghen lời của hắn, Dạ Mị liền cảm thấy tâm tình đặc biệt sáng khoái, cục tức mấy ngày nay cũng trở nên sáng sủa.

- Trẫm không có việc gì liền không thể đến đây sao?

- Làm trò, người nhưng là người bận rộn, không có việc gì đến miếu nhỏ này của ta làm gì? - Lời này như thế nào hương vị có điểm u oán? Có điểm giống....oán phụ khuê phòng?

Dạ Mị chính mình không có phát hiện, nhưng Hiên Viên Thương lại nghe ra bên trong có một chút chua vị, bởi vậy không hiểu sao tâm tình liền tốt lên, nhìn cái gì đều thuận mắt hơn.

- Chẳng lẽ hoàng hậu là đang trách trẫm lâu như vậy không có tới xem người sao? - Nhìn hắn thật giống như đang nói "ta chỉ biết nhất định là như vậy, người mau thừa nhận đi, thừa nhận đi!"

Dạ Mị nghe hắn hỏi như vậy, trong lòng thế nhưng có chút mất tự nhiên, tựa hồ tìm đập cũng có chút nhanh hơn. Khuôn mặt tuyệt mỹ bắt gặp hiện ra hai mặt đỏ ửng, có vẻ càng thêm mê người, Hiên Viên Thương liền thất thần nhìn nàng như vậy.

- Người đứng ở chỗ nào không tước xòe đuôi!

- Có ý tứ gì? - Hiên Viên Thương khó hiểu hỏi.

- Chính là tự mình đa tình! Ngu muốn chết! - Khinh bỉ! Trần trụi khinh bỉ!

- Người! Hừ! Trẫm tới tìm người là muốn nói cho người hai ngày nữa sẽ có sứ giả của Tuyệt Yên quốc cùng Vũ Thần quốc đi sứ quốc gia ta, đến lúc đó sẽ có yến hội, hy vọng hoàng hậu đừng làm mất mặt trẫm! - Một hắn vừa rồi còn thấy nàng đẹp quá, nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng đầy người là gai! Nguyên bản Hiên Viên Thương muốn tốt đẹp nói chuyện này cho Dạ Mị, kết quả bị nàng tức đến cái gì đều quăng ra sau đầu, lời nói tự nhiên cũng không được xui tai.

- Có thể không tham gia hay không? - Dạ Mị nhún mày nói. Cái lại yến hội này quá nhàm chán, đều là một đám người mang ý xấu!

- Không thể! Người là hoàng hậu, lại tình huống này không những muốn tham dự, còn phải trang điểm tham dự! - Biết nàng không thích hắn liền ép nàng tham gia, biết nàng thích ăn mặc thanh nhã hắn liền ép nàng trang điểm ăn mặc lộng lẫy!

- Vì cái gì nhất định phải trang điểm? - Rất chán ghét y phục rườm rà này, màu sắc rực rỡ nhìn chói mắt muốn chết!

- Cái loại trường hợp long trọng này chẳng lẽ người muốn mặc một thân trang phục đơn giản sao? Quả thực là có nhục quốc thể! - Lời nói này của Hiên Viên Thương là có chút nghiêm trọng quá, tuy rằng cái loại y phục đơn giản này không hợp lễ, nhưng là cũng không phải không thể ăn mặc như vậy. Hắn chính là muốn nhìn bộ dáng khó xử của nàng, ai kêu trong lời nói chính mình chưa bao giờ chiếm thượng phong được đâu!

- Đừng tưởng rằng trẫm không biết người đang nghĩ cái gì, người nếu dám không nghe lời nói của trẫm kia toàn bộ cung nữ của Loan Phụng cung này liền sẽ vì người mà bị liên lụy. - Hiên Viên Thương làm một cái đế vương, tự nhiên rất giỏi về việc tìm nhược điểm của người khác mà không chừa, tui rằng làm như vậy vô sỉ một chút, nhưng là chỉ cần đạt được mục đích thì cần gì phải để ý quá trình đâu? Mà hắn phí nhiều tâm tư như vậy để nàng tham gia yến hội này chẳng lẽ mục đích của hắn thật sự là đơn giản muốn nhìn nàng khó xử vậy sao?

- Hiên Viên Thương người tên tiểu nhân ti bỉ này! - Lúc này Dạ Mị thật là suy nghĩ đến lúc đó viện cớ không đi là tốt rồi, nhưng ai biết Hiên Viên Thương lại miễn cảm như vậy, còn uy hiếp nàng! - Những người khác nàng có thể không lo lắng, nhưng là nàng tuyệt đối không thể không để ý Thụ Y, Hiên Viên Thương là nhìn trúng điểm này của nàng cho nên mới có thể dám nắm chắc như vậy đi?

- Đa tạ hoàng hậu khen thưởng, trẫm còn có việc đi trước, hoàng hậu người muốn lo lắng thận trọng một chút mới tốt. - Dạ Mị mắng hắn cũng không giận, vỗ vỗ mông liền chạy lấy người, chỉ để lại cho Dạ Mị một nụ cười đầy ẩn ý.

Buổi tối:

- Ai!

Một đôi mắt sáng ngời đột nhiên mở, vừa vặn trên giường nhiều ra thêm một bóng đen, Dạ Mị lớn tiếng la lên. Lập tức bắn ra ngón tay, đem ngọn nến đốt lên, lúc này mới thấy rõ bộ mặt thật của bóng đen kia.

- An thân vương? - Đúng vậy, người tới đúng là thiếu niên u buồn Hiên Viên Ngọc kia!

- Nhã Nhi....ta có thể gọi người là Nhã Nhi sao? - Hắn không muốn kêu nàng hoàng hậu nương nương, lại càng không muốn gọi nàng là hoàng tẩu!

- Đương nhiên, không biết đêm khuya An thân vương đến đây là có chuyện gì? - Một khi chạm vào ánh mắt u buồn của hắn, thanh âm Dạ Mị cũng đột nhiên nhu hòa xuống, nàng cứ có cảm giác nam nhân này rất làm cho người ta đau lòng.

- Nhã Nhi, bảo ta là Ngọc. - Mỹ nam cười một tiếng như gió xuân phất vào mặt, u buồn thật sự không thích hợp hẳn.

- Được rồi, Ngọc! Người tìm đến ta đến cùng có chuyện gì? Người đem Thuyết Y thế nào rồi? - Tuy rằng không rõ vì cái gì muốn kêu thân thiết như vậy, nhưng là tên đối với Dạ Mị mà nói chỉ là một cái danh hiệu thôi, kêu như thế nào đều không sao cả. Chẳng qua tại người khác xem ra là không phải chỉ có như vậy, tại cổ đại kêu thân mật như vậy chỉ có tình huống là người yêu hoặc thân nhân, mà bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống gì.

- ta chỉ là đem nàng mê đi mà thôi, sáng mai tự nhiên sẽ tỉnh dậy. Hoàng huynh có phải kêu người tham dự yến hội tối mai không? - Hiền Viên Ngọc nghe thanh âm Dạ Mị gọi hẳn "Ngọc" kia ngọt trong lòng, cảm giác cách nàng càng gần một bước.

- Đúng vậy, hôm nay cứ rần theo ta nói - Nhớ tới chuyện này Dạ Mị liền tức, một quốc gia hoàng đế thế nhưng là tiểu nhân tì bi!

- Không được! Nhã Nhi người ngàn vạn lần không được đi, không cần gặp người xa lạ gì! - Hiền Viên Ngọc vội vàng nói. Nguyên lai, hoàng huynh hẳn thật là nhìn không được.

... ..

- Vì cái gì? - Dạ Mị không rõ chân tướng nhìn hẳn, chẳng lẽ bộ dạng mình rất dọa người sao?

- Bởi vì...bởi vì Nhã Nhi người thật đẹp, ta sợ người khác nhìn đến liền không tự chủ được thích người. - Không thể lộ ra kế hoạch của hoàng huynh, cũng không muốn Nhã Nhi bị thương tổn, đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ?

"Phốc xuy" Dạ Mị không khỏi buồn cười nhìn Hiền Viên Ngọc nói:

- Hoàng huynh người cũng không lo lắng người còn lo lắng thay hẳn làm gì? Tốt lắm nếu như không còn chuyện gì, Ngọc người về trước đi, nếu để người khác phát hiện thật sự là không được tốt nha.

- Nhã Nhi...người hết thầy phải cẩn thận! - Hiền Viên Ngọc thâm sâu nhìn nàng một cái nói, đáy mắt ngoài trừ bỏ yêu say đắm không dễ phát hiện còn có thâm sâu áy náy. Thực xin lỗi Nhã Nhi, tha thứ ta, ta còn là vẫn lùi bước, tại người và hoàng huynh trong lúc ta cuối cùng vẫn là lựa chọn hoàng huynh.

- Ân, ta sẽ. - Sau khi nhìn Hiền Viên Ngọc đi ra, trên mặt ẩn ẩn ý cười của Dạ Mị cũng biến mất, ngược lại hiện ra thần sắc ngưng trọng. Bộ dáng muốn nói lại thôi và vẻ mặt của Hiền Viên Ngọc nàng xem rất rõ ràng, tựa hồ là có liên quan đến yến hội lần này. Hiền Viên Thương lao tâm lao lực muốn cho mình tham gia yến hội, mà nửa đêm Hiền Viên Ngọc lại chạy đến ngăn cản chính mình tham dự, đến tột cùng thì trận yến hội này có âm mưu gì? Hoặc là Hiền Viên Thương đang đánh chủ ý gì? Mà nhân vật chính của trận âm mưu này tựa hồ là cùng bản thân có liên lụy, đến cùng là cái gì đâu?

Nhưng là Hiền Viên Thương đem đường lui đều đóng kín, nếu là chính mình không đi, như vậy chờ đến có lẽ là thi thể của Thuyết Y thôi? Dạ Mị tuyệt đối tin tưởng Hiền Viên Thương là người nói được thì làm được, nàng không dám mạo hiểm. Muốn trốn? Trong hoàng cung thị vệ, ám vệ nhiều không đếm hết, thậm chí Dạ Mị còn cảm giác được trong chỗ tối còn có vài cái người Tu Chân tu vi cao thâm! Dưới tình huống như vậy muốn chạy trốn kia không thể nghĩ ngờ là người ngốc nói mơ, đến lúc đó còn phải liên lụy đến phụ thân và đại ca nữa.

Hiện tại Dạ Mị có cảm giác thật sâu vô lực, biết rõ phía trước khả năng có cạm bẫy, chỉ là nàng lại buộc lòng phải nhảy xuống! Cái nam nhân kia, hẳn đến tột cùng muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hai cái cực đoan, kinh tài tuyệt đỉnh

Trong lòng Dạ Mị cực kỳ bất an chịu qua hai ngày sau rốt cục nghênh đón yến hội long trọng kia, chỉ là nàng vẫn không có cách nào không làm theo lời của Hiền Viên Thương, chỉ có một con đường duy nhất là tham gia yến hội.

- Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng thượng phái các nô tỳ tiến đến trang điểm cho nương nương. - Sớm, vài cái cung nữ liền phụng mệnh đi Loan Phụng cung.

Xem ra hẳn thật sự là đem hết thầy đều an bài xong, cố ý gọi người đến trang điểm cho nàng xem ra là muốn làm theo tiêu chuẩn của hẳn đi?

- Ân, bắt đầu đi. - Dạ Mị thần nhiên nói, vô lực nhắm hai mắt lại.

Hy vọng, hết thầy là mình buồn lo vô có.

Bên trong Long Tường điện náo nhiệt vô cùng, các vị đại thần phần đông đều nhao nhao mang theo gia quyến (thê tử và nữ nhi) tới tham gia yến hội, ba năm người thành một nhóm bắt tay nhau nói chuyện, các nữ nhân liền vây cùng một chỗ nói nói nhà này lớn lên đẹp người kia lớn lên xấu....

- Thái tử Tuyết Yên quốc đến!

- Thừa tướng Vũ Thần quốc đến!

Âm thanh đàm tiếu đều ngừng lại im bật, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về phía hai đạo bóng dáng phong tư trác tuyệt kia, đều bị kinh ngạc tán thưởng, phần đông các nữ quyến thậm chí xấu hổ đỏ mặt vụng trộm đánh giá người tới.

Chỉ thấy thái tử Tuyết Yên quốc kia mặc y phục minh hoàng bào, làn da trắng nõn mềm mại thậm chí làm một ít nữ nhân xấu hổ cùng yêu thương, gương mặt cực kì tinh xảo, thậm chí có thể dùng từ "đẹp" này để hình dung hẳn! Nhất là đôi mắt hoa đào kia, giống như cứ muốn biểu lộ phong tình vô hạn, lại có chút mỉa mai! Có thể làm cho người ta bất giác mê say trong đó.....một đầu tóc đen tung bay chỉ dùng một nhánh trâm ngọc tùy ý vắn lên, tay cầm một chiếc quạt (quạt) nhìn như rất tầm thường mà đến, cả người có vẻ cực kỳ phong lưu không kèm chế được!

Một đường đi vào bên trong điện, ánh mắt hần cơ hồ đều dính vào trên người các tiểu thư thế gia, thường thường còn phóng điện quang mị nhãn, biến thành một đám tiểu thư thế gia đỏ mặt tim đập, nhao nhao đưa đến ánh mắt ái mộ. Nghe đồn vị thái tử điện hạ này cực kỳ yêu thích sắc đẹp, bên người nữ nhân như hoa nhiều không đếm hết, nghe nói chỉ cần hần thích thì cho dù là danh kỹ thanh lâu hay là con gái đẳng hoàng đều bị hần nghĩ đủ hết mọi biện pháp thu vào "hậu cung" của mình! Mà chuyện phong lưu của hần lại càng là mấy ngày mấy đêm cũng nói không xong, vung tiền như rác chỉ vì làm mỹ nhân cười một tiếng cũng là chuyện thường có!

Lại nhìn một vị khách quý khác, thừa tướng Phàm Trần của Vũ Thần quốc. Đùng có nghe nói là thừa tướng đại nhân liền cho rằng hần là ông lão đã qua tuổi bán trăm (đã qua 50 tuổi) a! Hần không chỉ không phải là lão già, ngược lại còn là một thiếu niên tuấn mỹ! Nhắc tới vị thừa tướng, Tại Vũ Thần quốc có thể nói là không người không biết không người không hiểu, sự tồn tại của hần giống như là một vị thần thoại của Vũ Thần quốc.

Nghe nói người Phàm Trần này trên biết thiên văn dưới biết địa lý, lại tinh thông thuật bói toán, chẳng qua muốn cầu được một quẻ của hần lại khó như lên trời. Không chỉ có như thế, nghe đồn hần vẫn là thiên tài tu luyện, năm ấy chỉ mới hai mươi lăm tuổi đã là cường giả Xuất Khiếu trung kỳ! Đây tuyệt đối là trăm năm khó gặp tuyệt đỉnh thiên phú. Nhưng là có một việc duy nhất làm mọi người cực kỳ khó hiểu và tức giận, thì phải là nam nhân ưu tú như vậy thế nhưng không gần nữ sắc! Phàm Trần cùng thái tử Nam Cung Ly của Tuyết Yên quốc quả thật là hai cái cực đoan, hơn nữa hần đối với người cũng rất lạnh nhạt, tựa như một tòa băng sơn ngàn năm không tan, hơn nữa bộ bạch y chưa bao giờ biến qua, cả người nhìn thật là có điểm trịch tiên bộ dáng.

Ngay tại hai người vừa ngồi xuống, chánh chủ yến hội rốt cục cũng xuất hiện.

- Hoàng thượng giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm! - Hiền Viên Thương mặc một thân minh hoàng bào dẫn Trần Tinh Như trang điểm tí mỉ đi vào chủ điện.

- Chúng thần tham kiến hoàng thượng, quý phi nương nương!

- Thái tử Nam Cung Ly của Tuyết Yên quốc tham kiến hoàng đế bệ hạ Long Việt quốc!

- Thừa tướng Phàm Trần của Vũ Thần quốc tham kiến hoàng đế bệ hạ Long Việt quốc!

Nam Cung Ly vẫn là bộ dạng không kèm chế được như trước, ánh mắt còn nhìn chằm chằm vào Trần Tinh Như, nhìn xem làm nàng mặt đỏ lên lại còn không thể không giả bộ trấn định vẫn duy trì bộ dáng ôn nhu hào phóng của nàng. Mà Phàm Trần vẫn lạnh nhạt như trước, liền ngay cả hành lễ cũng không nhìn ra hần có bộ dáng tôn kính gì, sắc mặt bình tĩnh vô cùng, đáy mắt là một mảnh băng lãnh

- Nam Cung thái tử và Phàm thừa tướng một đường vất vả, mọi người đều ngồi đi, các vị ái khanh hôm nay cũng đều hảo hảo thả lỏng vui vẻ một chút, không cần bận tâm thân phận. - Hiền Viên Thương ngồi ở chỗ cao nhất cười tủm tỉm nói, Trần Tinh Như bên cạnh vẫn vẻ mặt ôn nhu cười, thật đúng là có chút cảm giác tình chàng ý thiếp.

Trần Tinh Như hôm nay có thể nhìn ra được là đã trải qua dốc lòng trang điểm ăn mặc, trang dung tinh xảo thanh lịch, y phục quý phi màu hồng buột một vòng quanh mặt ngoài thân hình có hứng thú, tôn lên vẻ mặt như hoa đào của nàng, làm người nhìn cũng sẽ tâm viên ý mãn.

- không biết hoàng hậu của quý quốc vì cái gì không có tham dự đâu? - Nam Cung Ly cười nhìn về phía Hiền Viên Thương hỏi. Kỳ thật hần là không phải không để ý gì đến lễ nghi, chỉ là từng nghe nói hoàng hậu nương nương này là đệ nhất mỹ nhân Long Việt quốc, cho nên ngứa ngáy trong lòng muốn gặp mặt một lần thôi.

- Hoàng hậu nàng... - Nói một nửa, Hiền Viên Thương đột nhiên ngập ngừng cả người, trợn mắt há hốc mồm nhìn về cửa đại điện, trong mắt hiện lên quang mang kinh diễm. Nam Cung Ly cũng tò mò nhìn qua theo ánh mắt hần, chỉ một cái này. đã kêu hần khó dời đi tầm mắt.

- Hoàng hậu nương nương giá lâm! - Lập tức, mọi người liền thấy một màn kinh diễm đến cực điểm này.

Chỉ thấy nàng mặc y phục minh hoàng phượng bào (áo hoàng hậu màu vàng) tinh xảo, làn váy dài vẫn kéo đến bậc thang, lưng áo bên phải thêu một bức họa phượng hoàng giương cánh, đem thất lưng nhỏ nhắn mềm mại hoàn toàn phát họa ra. Gương mặt nguyên bản đã xinh xắn lại trang điểm sơ thêm một tầng nhẹ càng hiện vẻ kiều mỹ động lòng người, đôi mắt ngăm đen sáng như lưu ly, giống như có thể đem người hút vào. Ba ngàn tóc đen vẫn thành một cái Tù Yết Kinh Mỹ, lại dùng một nhánh kim sai phi phượng đem cố định, trừ cái đó ra thì chói mắt không thể nghi ngờ nhất là kim sắc mũ phượng (vương miện hoàng hậu hình phượng hoàng màu vàng) tượng trưng cho thân phận một quốc gia chi mẫu!

Dạ Mị không thể nghi ngờ là người đẹp nhất chói mắt nhất đêm nay, khoe miệng nàng thoáng giờ lên, mang theo nụ cười chân thành ôn hòa lại xa cách đi

đến trong điện, giờ tay nhắc chân đều mang theo khí độ thiên nhiên cao quý tao nhã. Không cần cố ý làm bộ, một quốc gia chi mẫu cao quý, tao nhã, uy nghiêm đều thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn (thành thực đến nỗi thành một thói quen) thể hiện trên người nàng, giống như nàng vốn nên là người cao cao tại thượng nhận vạn nhân cúng bái.

Khóe mắt Dạ Mị thoáng nhìn, đem về mặt của tất cả mọi người ở đây đều thu vào mắt. Hiên Viên Thương kinh diễm, Hiên Viên Ngọc mê ly, Trần Tinh Như ghen ghét....

Tại ánh mắt kinh diễm của mọi người, Dạ Mị cung kính thi lễ với Hiên Viên Thương:

- Nô tì tham kiến hoàng thượng!

- Bình thân, ái phi lại bên người trẫm đây! - Hiên Viên Thương vừa lòng nhìn nàng mỉm cười nói. Hắn rất vừa lòng hiệu quả mà hắn chế tạo ra đêm nay, tuy rằng thấy nhiều người dùng ánh mắt xích lửa (trần trụi) nhìn nàng như vậy làm trong lòng hắn thật không thoải mái, nhưng chỉ cần đạt được mục đích cái khác đối với hắn có thể không quan tâm!

Dạ Mị nghe được thanh "ái phi" kia da gà đều nổi lên, nhưng là vẫn bất đắc dĩ nhìn lại, nếu không tại trước mặt nhiều người như vậy làm hắn sợ mặt nàng không dám cam đoan nam nhân này có thể một kiếm làm thịt chính mình luôn hay không!

Thấy Dạ Mị thuận theo đi tới bên người hắn, Hiên Viên Thương đắc ý gọi lên khóe miệng, đưa tay lôi kéo nàng về phía long ý (ghế của vua) ngồi xuống! Trong lòng Dạ Mị cả kinh, muốn tránh ra ôm ấp của hắn lại không thể làm động tác lớn, trong lòng vừa tức vừa giận.

Mọi người ở đây đều bị hành động của Hiên Viên Thương khiếp sợ, đem long ý chia cho hoàng hậu một nửa là có ý gì? Chẳng lẽ thật là sủng ái đến cực điểm nên cam nguyện chia cho phân nửa giang sơn sao? Trần Tinh Như lại càng oán hận không thôi, ghen tị trong lòng tựa như có đại lan tràn mau chóng mọc lên, hoàn toàn che mờ mất nàng!

- Ái phi không cần lộn xộn nga, nếu không nô tỳ nhỏ của ngươi... - Hiên Viên Thương nghiêng người nói nhỏ bên tai Dạ Mị uy hiếp, trên mặt vẫn là nụ cười sủng nịnh, người bên ngoài xem thật giống như đôi phu thê nhỏ đang nói "chuyện khuê phòng", trong lúc vô ý làm vài người thương tâm.

Nghe vậy mặc dù trong lòng Dạ Mị tức giận đến cực điểm, chỉ là vẫn thuận theo hắn như cũ, thậm chí còn khuôn mặt tươi cười đón chào đối với hắn, thể hiện tất cả vẻ nữ nhi kiều thái, làm Hiên Viên Thương nhìn suốt nửa không kèm chế được!

- Hoàng hậu nương nương quả thật không hổ là đệ nhất mỹ nhân Long Việt quốc! Thật sự rất đẹp... - Từ thủy tới chung ánh mắt của Nam Cung Ly vốn không có rời Dạ Mị qua, đem nàng mỗi động tác nhỏ, mỗi nhẵn mày nụ cười đều thu tất cả vào mắt, ánh mắt hiện vẻ si mê.

Dạ Mị nghe vậy nhìn về phía hắn, kinh diễm qua đi trực tiếp ra một kết luận - Một con hồ ly táo bạo!

Mà Hiên Viên Thương nhìn thấy vẻ mặt si mê kia của Nam Cung Ly chẳng những không tức giận, ngược lại trong mắt còn hiện lên một chút quái dị:

- Nam Cung thái tử quá khen, nghe đồn bên người Nam Cung thái tử người đẹp như hoa đêm cũng không hết, nhất định gặp qua không ít tuyệt sắc nhân gian đi?

- Gặp qua hoàng hậu nương nương của quý quốc bản thái tử mới biết cái gì kêu là tuyệt sắc nhân gian, dám dong chi tục phần kia sao có thể so cùng tuyệt sắc mỹ nhân! Phàm thừa tướng người nói bản thái tử nói có đúng không? - Nam Cung Ly quả nhiên không hổ có tiếng phong lưu không kèm chế được, liền đối với một quốc gia chi mẫu cũng dám thẳng biểu đạt vẻ ái mộ!

- Nam Cung thái tử nói đúng cực kỳ, hoàng hậu Long Việt quả thật là tuyệt sắc mỹ nhân thế gian hiếm thấy. - Vẫn là thanh âm lạnh lùng không mang chút độ ấm nào như trước, làm cho người ta nghe không rõ hi, nộ, ái, ố của hắn, thậm chí còn có cảm giác thật giống như là không có cảm xúc gì!

Dạ Mị kinh ngạc về phía Phạm Trần, lại vừa lúc thấy tầm mắt băng lãnh của hắn, Dạ Mị trong nháy mắt giống như rớt xuống hầm băng!

- Hoàng thượng, nô tì nghe nói tỷ tài sắc song tuyệt, không biết mọi người có thể may mắn kiến thức đến một chút được không? - Nghe mọi người ca ngợi đối với Dạ Mị, Trần Tinh Như trong lòng càng phát ra vẻ ghen ghét, vì thế muốn làm nàng xấu mặt trước công chúng.

Nghe vậy, Hiên Viên Thương quái dị liếc Trần Tinh Như một cái, làm nàng có cảm giác bị nhìn thấu, mắt tự nhiên nghiêng mặt qua.

- Quả thật như thế? Không biết hoàng hậu nương nương có thể làm cho bản thái tử kiến thức một chút tài nghệ của mỹ nhân không? - Nam Cung Ly vội vàng nói, giống như căn bản không thấy đến vẻ mặt quái dị của mọi người.

Dạ Mị thấy Hiên Viên Thương không có ý tứ ngăn trở cũng chỉ cười nhạt nói:

- Một khi đã như vậy, kia bản cung liền bêu xấu. Thúi Y, đi đem cảm của bản cung mang tới!

- Dạ, nương! - Thúi Y lên tiếng trả lời liền vội vàng hướng Loan Phượng cung chạy tới, trong lòng còn nhìn không được đau khổ nói: "Một đám ngu ngốc! Còn muốn xem trò cười của sư phụ ta? Chờ một chút xem khiếp sợ chết các người!"

Hề nhô các nàng, hiện giờ ta ngủ không được, cũng chả có gì làm nên ta phúc hắc một tý, kêu gọi lòng tò mò của các nàng ấy mà. Các nàng nói ghét

anh Hiền Viên Thương, ừ thì lúc đầu ta cũng ghét thiết, mà cũng có nàng hỏi nỗi đau anh ấy gây cho Dạ Mị là bao sâu. Vậy giờ ta nói sơ sơ nhé, chỉ là sơ sơ thôi không phải chính văn đâu.

Đoạn 1:

Nàng đã từng thề phải bảo vệ cho phụ thân thật tốt, bất kỳ ai dám làm tổn thương người, nàng cũng sẽ giết không tha. Nhưng đến lúc này, người hại phụ thân nàng lại là người nàng yêu nhất. Nàng....không giết hẳn được a!

Ngon lửa dấy lên, thiêu xác phụ thân thành tro bụi, cầu phụ thân được đi chu du các nơi hưởng thụ tự do tự tại. "phụ thân người an tâm đi thôi, kiếp sau cầu mong người đừng có quan hệ nào với hoàng gia, nhất vô tình đế vương gia, kiếp sau ta vẫn muốn làm nữ nhi của người, kiếp này nợ người, kiếp sau ta sẽ bù lại. Xin tha thứ nữ nhi yếu đuối không thể chính tay đâm kẻ thù, nhưng nữ nhi có thể thề từ nay về sau nữ nhi với hân nhất đao lưỡng đoạn, không hề liên quan, nếu làm trái lời thề, liền đánh ta vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được siêu sinh" mà cũng ngay lúc đó ba ngàn tóc đen mềm mại của nàng hóa thành ngàn bạch sáng bóng, đủ để biết nàng bị thương cỡ nào, thống khổ cỡ nào. Nàng nói với hân:

- Người nghĩ phụ thân đưa ta vào cung là có mưu đồ giang sơn gì à, ta nói cho người không có, hân làm vậy là bởi vì nữ nhi của hân yêu người, mặc dù hân đã ngăn cản nhưng vì quá thương nữ nhi nên mới đưa ta vào cung, ta nhớ phụ thân ta từng nói "Không được sùng cũng không sao, chỉ cần người tốt là được rồi" người còn nói "Thượng Quan gia tộc chúng ta nhiều thế hệ lấy việc phụ tá hoàng thượng, bảo vệ Long Việt làm nhiệm vụ của chính mình, hoàng thượng hân sẽ hiểu rõ" Hiền Viên Thương người cảm thấy người như vậy sẽ có uy hiếp đến giang sơn của người sao?

Đoạn 2:

Bên trong Loạn Phượng cung lửa cháy hừng hực, bên ngoài lại là kết giới do nàng tạo ra rắn chắc nhất. Không ai đánh ra được, phía trong lại truyền ra tiếng đàn phiêu miểu bi thương, cùng với giọng ca của Dạ Mị truyền đến.

...lời ca ta không ghi đâu dài lắm.....

Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành thủ khúc bi thương hoàn mỹ thể hiện ra tâm tình giờ phút này của Dạ Mị, làm người nghe cũng không nhịn được rơi lệ. Nàng nói:

- Hiền Viên Thương ta không hận người bởi vì người không đáng. Ngay cả ta chết người cũng sẽ không lại có một vị trí nào trong lòng ta, cho dù hận cũng không có!

- Từ một khắc người tính kế ta, từ một khắc người hại ta gián tiếp trở thành hung thủ giết cha ta, tất cả giữa chúng ta đã xong hết, nay ta đối với người không yêu cũng không hận, từ nay về sau thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn cũng không gặp lại.

Từ nay về sau, hoàng hậu Thượng Quan Nhã Nhi biến mất trên đời.

10 năm sau.....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ghen ghét, động tình

Chỉ sau chốc lát, Thúy Y liền ôm Dao Nguyệt cảm vội vàng quay trở về, ánh mắt mọi người cũng lại tụ tập trên người Dạ Mị, bất quá đại đa số là đang chờ xem diễn.

Dạ Mị cười nhạt không nói, đem ánh mắt của mọi người ở đây thu hết vào đáy mắt, lúc nhìn đến ánh mắt lo lắng Thượng Quan Sở Hàn và Thượng Quan Diệu Tổ, lòng Dạ Mị âm lên, nở nụ cười long lanh, ý bảo họ không cần lo lắng. Mà cười một tiếng như thế mọi người mới biết thế nào gọi là "Ngoái đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc" (Quay đầu nhìn lại cười một cái mị hoặc trăm người, lục cung mọi người cũng chỉ có thể làm nền. À ừm câu này ta nghĩ là vậy hông biết đúng không nữa, ai biết thì nói với ta, ta sẽ sửa lại)

Tiếp nhận Dao Nguyệt đi đến một bên ngồi xuống, Dạ Mị thoáng suy tư một lát sau liền vươn ngón tay thon ngọc khẽ cảm huyền. "Trần Tinh Như, người muốn làm ta xấu mặt phải không? Khiến người phải thất vọng rồi đâu!" Dạ Mị làm như lơ đãng liếc nhìn Trần Tinh Như một cái, đáy mắt tràn đầy băng lãnh và cười nhạt, làm lòng Trần Tinh Như bất giác run lên! Tiếng đàn vang lên, mọi người biểu tình theo vừa mới bắt đầu đùa cợt chậm chậm chuyển biến thành khiếp sợ, tán thưởng! Một khúc "Xuân giang hoa nguyệt dạ" khiếp sợ toàn trường!

Bỗng nhiên, một tiếng tiêu truyền đến, đúng là có người nhạc đệm! Trong lòng Dạ Mị rất khiếp sợ, thủ khúc này tuyệt đối không thể xuất hiện tại thời không này, tất cả mọi người cũng nhất định là lần đầu tiên nghe được, mà chỉ nghe được một đoạn ngắn liền có thể nắm được giai điệu của cả thủ khúc, kia không thể nghi ngờ là thiên tài của giới âm nhạc! Dạ Mị kinh ngạc theo tiếng tiêu nhìn lại, nguyên lai đúng là đại ca Thượng Quan Sở Hàn của nàng! Dạ Mị tán thưởng nhìn hân một cái, hân cũng trả lại nụ cười ôn nhu.

Động tác của hai người tự nhiên cũng bị những người khác xem tại trong mắt, có ghen tị, tán thưởng, hâm mộ... nếu như không phải sớm biết bọn họ là

huynh muội, mọi người thậm chí còn nghĩ đến bọn họ là một đôi tình nhân! Hai người ăn ý làm cho người xem cảm thấy vậy là đủ rồi, dung mạo tuyệt sắc của hai người lại càng làm cho người ta kinh vi thiên nhân (kinh ngạc vì sắc đẹp như tiên), bọn họ tựa hồ rất....xứng đôi?

- Ba...ba..ba....

Một khúc kết thúc, tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng, các loại ca ngợi cũng liên tiếp. Đối với những lời ca ngợi đó Dạ Mị cũng chỉ trả lại nụ cười nhạt, chỉ có khi tiếp xúc đến ánh mắt phần hân không cam lòng của Trần Tinh Như nàng mới lộ ra nụ cười giống như có chút đắc ý lại giống như cười nhạo. Nhìn bộ mặt Trần Tinh Như vì vậy mà vắn vẹo lại, Dạ Mị cảm thấy phi thường thú vị, cái này kêu là tự làm nghiệt không thể sống!

- Hoàng hậu thật không hổ là tài sắc song tuyệt! Như bản thái tử xem, đệ nhất tài nữ Long Việt quốc này không phải hoàng hậu nương nương thì là ai! Mọi người có cảm thấy như vậy hay không đâu? - Nam Cung Ly tán thưởng nhìn Dạ Mị nói, còn thuận tiện quảng cho nàng một cái mị nhãn, khiến trong lòng Dạ Mị ác hàn (lạnh đến muốn nổi da gà) không thôi.

- Đúng vậy, thủ khúc của hoàng hậu nương nương chỉ có trên trời mới có, nhân gian như thế nào nghe được vài lần a!

- Đúng vậy! Quả nhiên là tác phẩm tuyệt thế!

... ..

Quả nhiên, một khi Nam Cung Ly mở màn kế tiếp chính là âm thanh phụ họa cuộn cuộn không dứt, Dạ Mị thấy vậy hưng hăng trừng mắt nhìn hân một cái, mà hân thế nhưng trả lại một ánh mắt vô tội! Dạ Mị thật không biết Nam Cung Ly này rốt cục là muốn làm gì, chẳng lẽ muốn hại Hiên Viên Thương "Cháy hậu viện"? (ý là muốn hại hậu cung của Hiên Viên Thương không được an bình đó mà) Hay là hân có thù oán gì với bản thân nên muốn hại chính mình? Biết rõ Trần Tinh Như là đệ nhất tài nữ kia, hân còn dám nói những lời đó trước mặt nàng a, này chẳng khác nào giữa công chúng hung hăng đánh náng một bạt tai sao? Điều này làm lòng của Trần Tinh Như sao có thể không sinh oán hận!

Kỳ thật Dạ Mị đoán được đúng vậy, lúc này Trần Tinh Như quả thật hận nàng đến tận xương tủy. Nguyên bản còn tưởng mượn cơ hội có thể cho nàng xấu mặt, lại không nghĩ rằng nàng có tài hoa như thế, đến bây giờ ngai vàng đệ nhất tài nữ này cũng phải chấp tay tặng cho nàng! Hơn nữa lúc trước Hiên Viên Thương cũng đem bộ Phượng Vũ kia tặng Dạ Mị, còn có thu hồi phượng ấn trên tay nàng, cùng với nghe những lời đồn mấy ngày gần đây của hai người, không một cái nào không khiến Trần Tinh Như lòng sinh hận ý! Ghen tị, oán hận giống như cò đại bình thường nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, rất nhanh tại trong lòng nàng lớn dần lên, trong lòng giống như có một ma chủ, đang từng chút từng chút cắn nuốt lý trí của nàng!

- Hoàng hậu thật là tài hoa hơn người, có thể nói là đệ nhất tài nữ Long Việt quốc! - Những lời tán thưởng đánh giá phía dưới cũng không dứt khoát như Hiên Viên Thương. Bởi vậy Thượng Quan Nhã Nhi thanh danh đệ nhất tài nữ Long Việt quốc cũng truyền đi ra ngoài, cũng vì vậy làm một chút lý trí cuối cùng trong lòng Trần Tinh Như cũng đánh mất.

- Nô tì tạ ơn hoàng thượng khen thưởng. - Dạ Mị thần nhiên trả lời, khi ánh mắt lơ đãng quét đến Trần Tinh Như lại miễn cưỡng bắt giữ đến một tia âm ngoan! Trong lòng Dạ Mị nhúc nhích, tự biết mình đã chọc giận đầu "sư tử cái" này, xem ra những ngày về sao sẽ không được bình tĩnh, trở về phải nhắc nhở Thủy y một chút mới tốt.

Dạ Mị trong lòng càng nghĩ càng giận, ngẩng đầu đang nghĩ muốn lại hưng hăng trừng Nam Cung Ly một cái, kết quả lại ngoài ý muốn đối diện với đôi mắt mỉm cười của Phạm Trần. Phạm Trần sẽ cười? Chẳng lẽ chính mình hoa mắt rồi? Dạ Mị ngạc nhiên, dụi dụi mắt sau đó nhìn lại, kết quả phát hiện ý cười trong mắt Phạm Trần càng sâu! Dạ Mị xấu hổ cười cười, ra vẻ động tác lúc này của chính mình có vẻ hơitế nhị!

Yến hội tiếp tục kéo dài tới đêm khuya, chính là một đám người vui chơi giải trí tâm sự, nhàm chán đến cực điểm! Suốt một đêm, Dạ Mị đều cảm giác giống như ngồi trên bàn châm, bên cạnh không chỉ có Hiên Viên Thương gắt gao ôm chính mình, phía dưới cũng có ánh mắt của Nam Cung Ly dính sát trên người nàng! Rốt cục chờ đến yến hội tan cuộc, Dạ Mị khẩn cấp muốn trốn về Loan Phượng cung của mình.

- Hoàng hậu, ngài đây là muốn đi đâu a? - Đằng sau truyền đến âm thanh âm trầm của Hiên Viên Thương, sợ tới mức dưới chân Dạ Mị lao đảo một cái.

- Đương nhiên là đi về ngủ! - Dạ Mị xoay người dùng một loại ánh mắt xem ngu ngốc nhìn hân tức giận nói.

- Trẫm say, hoàng hậu đỡ trẫm về Càn Thanh cung.

Say sao? Thật đúng là một chút cũng không nhìn ra, ta xem ngài lại uống thêm vài hũ cũng đều không có việc gì! Dạ Mị trong lòng đau khổ nói.

- Hoàng thượng, hay là để nô tì đỡ ngài trở về đi, hôm nay tỷ tỷ cũng đã mệt mỏi. - Dạ Mị còn chưa nói, Trần Tinh Như một bên liền ôn nhu nghênh đón, lại bị Hiên Viên Thương thần nhiên đẩy ra.

- Ái phi về cung trước nghỉ ngơi đi, để hoàng hậu đỡ trẫm là được rồi. - Ngừ khí thần nhiên lại mang theo một loại khí thế không thể phản kháng.

Trong lòng Trần Tinh Như hận cực kỳ, trên mặt lại ôn nhu tươi cười như trước:

- Dạ, nô tì lập tức cáo lui. - Lập tức xoay người bước đi, không ai biết, bàn tay của nàng đã bị nắm đến huyết nhục mơ hồ (máu thịt lẫn lộn)! Nàng, thật sự rất giỏi về ẩn nhẫn. Loại người này hoặc là không phát tác, hoặc là càng phát tác đứng lên nhất định là không chết không ngừng!

- Lại đây, đỡ trẫm trở về! Ngài, tự mình về Loan Phượng cung trước! - Không đợi Dạ Mị từ chối, Hiên Viên Thương liền trực tiếp đem nàng kéo đến bên người, cả người đều dựa hết tại trên người nàng, còn thuận tiện giúp nàng đem Thủy Y cũng đuổi đi! Dạ Mị chán nản, bỗng nhiên bị đè nặng làm

nàng suýt nữa té ngã, bất quá may là Hiền Viên Thương còn có chút lương tâm kéo nàng một phen.

- Ngươi sao lại ngốc như vậy a!

- Là ngươi quá nặng!

- Thân hình trăm phi thường hoàn mỹ! Nếu không cho ngươi xem thử?

- Vẫn là thôi đi, ta sợ bị đau mắt.

- Ngươi nữ nhân chết tiết này! Ngươi có biết bao nhiêu nữ nhân muốn nhìn còn không nhìn tới hay không, ngươi thế nhưng không cần?!

- Ai muốn nhìn thì ngươi cho người đó nhìn đi, đến lúc đó nhớ rõ báo cho ta biết một tiếng.

- Báo cho ngươi làm chi?

- Đương nhiên là đem cái ghế dựa ngồi ở cửa thu phí! Ngươi là hoàng thượng, giá trị con người ngươi khẳng định không nhỏ, ta đây chẳng phải kiếm được nhiều!

- Ngươi! Ngươi nghĩ trăm là người tùy tiện như vậy sao?

- Ta đương nhiên biết ngươi không phải người tùy tiện, ngươi nha một khi tùy tiện lên thì không phải người!

- Ngươi nữ nhân đáng chết!...

Đoạn đường không quá dài ngay tại tranh đấu không hề ý nghĩa của hai người đã đi xong.

Bên ngoài Càn Thanh Cung

- Uy, ngươi mau buông ta ra, ta phải đi về. - Vừa đến Càn Thanh Cung liền lập tức có vài tên thái giám đi lên hỗ trợ. Dạ Mị rất muốn đem hắn bỏ lại như vậy, nhưng là người nào đó chết cũng không chịu buông tay!

- Không buông!

- Ngươi không buông ta như thế nào về ngủ được?

- Vậy thì cùng trầm ngủ! - Tiếp theo, tại Dạ Mị còn chưa phản ứng lại liền hết sức đem nàng kéo vào trong điện, bỏ lại sau lưng một đám thái giám thị vệ hai mặt nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai bóng dáng kia. Bộ dáng này của hoàng thượng như thế nào giống như là cường đoạt con gái đang hoảng?

- Hiền Viên Thương, ngươi vừa mới nói cái gì? - Đến trong điện, Dạ Mị cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, đối với Hiền Viên Thương âm trầm hỏi.

- Trầm nói hôm nay ngươi cùng trầm cùng nhau ngủ!

- Có phải ngươi muốn lại bị ta đá một cước nữa?

- Lại đá một cước nữa thật sự sẽ phê đi!

- Vậy ngươi còn dám theo ta cùng nhau ngủ?

- Ta với ngươi cùng nhau ngủ ngươi không đá ta không phải tốt rồi sao? - Bất tri bất giác, Hiền Viên Thương tự xưng cũng biến thành "ta".

- Ngươi nằm mơ! Ngô.... - Lại giống lần trước như vậy, Một khi nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn lải nhải của nàng đã nghĩ dùng môi của chính mình đem nó ngăn chặn, nhưng là khi hắn chạm đến đôi môi mềm mại kia thế nhưng sẽ không muốn lại buông ra. Nhìn Dạ Mị sưng ngồng, Hiền Viên Thương giờ lên một chút cười xấu xa, đầu lưỡi khiêu khích mở ra hàm răng nàng đi vào bên trong tùy ý tìm kiếm cái lưỡi non mềm thơm ngát kia.

Hỏi Dạ Mị đang làm sao? Kỳ thật nàng luôn luôn đang tự hỏi một vấn đề rất triết học __ Vì cái gì Hiền Viên Thương vừa hôn nàng lại có cảm giác tim đập nhanh! Suy nghĩ nửa ngày rốt cục ra một kết luận : Mùa xuân của chính mình ra về đã tới rồi!

Sau khi nghĩ thông suốt ngược lại Dạ Mị thả lỏng xuống dưới, nàng vốn không phải nữ nhân thích giả bộ nói thêm, thích chính là thích, yêu chính là yêu, không có gì không dám thừa nhận! Tuy rằng hiện tại nàng đối với Hiền Viên Thương còn đang ở giai đoạn thích, nhưng nàng cũng không ngại cùng hắn bồi dưỡng cảm tình, hắn là sẽ rất....không sai đi?

Vì thế, kể tiếp Dạ Mị liền dùng hôn kỹ (kỹ thuật hôn) cực kì mới lạ của nàng đáp lại nụ hôn này. Hiền Viên Thương ngoài ý muốn được đáp lại vui vẻ không thôi, vì thế càng ra sức làm sâu sắc hôn này hơn, mang theo mới lạ cùng Dạ Mị cùng nhau múa. Không biết khi nào, hai người động tình đã muốn nằm ngả ra trên long sàng, quần áo lui hết... xem khối thân thể hoàn mỹ mềm mại trước mắt, Hiền Viên Thương cảm giác yết hầu (cổ) khô rát, dưới bụng nhanh chóng dâng lên dòng nước ấm, ôn nhu nhìn Dạ Mị nói:

- Nhã Nhi, người thật đẹp.

Mà Dạ Mị lúc này hiển nhiên là cũng động tình, hai mặt đỏ ửng lan tràn trên má, càng hiển về mặt kiều mỹ, ba ngàn tóc đen như mực tùy ý rối tung trên giường, dày mà lại quyến rũ, thân thể mềm mại cũng vì động tình mà trở nên có chút đỏ bừng...

- Nhã Nhi, gọi ta Thương. - Hiền Viên Thương một tắc lại một tắc tinh tế hôn thân thể Dạ Mị, giống như đang nhắm nháp mỹ vị nhân gian.

- Ân....Thương.... - Dạ Mị ôn nhu trả lời, thanh âm tràn đầy hương vị tình dục.

Bên trong sa màn phủ dung, một mảnh xuân sắc kiều diễm, nữ nhân ngăm thanh, nam nhân găm nhẹ thờ dốc, làm mọi người gác đêm ngoài điện đỏ mặt....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Môi tình đầu ngọt ngào, hồ ly táo bạo

Sáng sớm hôm sau, Dạ Mị cảm giác toàn thân đau nhức không thôi, hơi hơi mở mắt kết quả lại đối diện với gương mặt anh tuấn phóng đại. Trong nháy mắt, điện cuồng tối hôm qua tất cả đều như phim truyền hình phát lại trong đầu, Dạ Mị mắt tự nhiên xáu hổ đỏ mặt.

- Hoàng hậu của trẫm then thùng rồi? Tối hôm qua người nhưng là thật nhiệt tình đâu. - Hiền Viên Thương nhìn Dạ Mị xáu hổ đỏ mặt trên tức nói, ý cười thâm sâu trong đáy mắt chứng minh tâm tình hẳn giờ phút này phi thường tốt, trong lòng ngọt như uống mật.

- Kia....kia thì thế nào! - Nhìn ánh mắt ái muội (mờ ám) của hắn, Dạ Mị rất không có dũng khí nói lắp bắp.

- Tốt đến hết chỗ chê, ta rất thích, chúng ta lại đến nhiệt tình thêm một lần đi? - Nói xong cũng không chờ Dạ Mị trả lời, trực tiếp dùng miệng mình ngăn chặn đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng, hai tay còn tại trên người nàng nơi nơi đốt lửa.

- Ngõ....không cần! Toàn thân ta rất đau! - Rốt cục có thể nói, Dạ Mị tội nghiệp kêu lên.

- Yên tâm, ta sẽ rất ôn nhu.

- Không cần! Tối hôm qua người cũng nói như vậy, nhưng là ta vẫn rất đau!

- Lần này thật sự sẽ không, người hẳn tâm xem ta đáng thương như vậy sao? - Dạ Mị há hốc mồm, này vẫn là đế vương cao cao tại thượng Hiền Viên Thương kia sao? Như thế nào lại có một mặt khả ái ủy khuất như chú chuột nhỏ thế?

Giống như đoán trước, Dạ Mị quãng vũ khí đầu hàng, chậm chậm đầu nhập vào, Thấy vậy khoe miệng Hiền Viên Thương gọi lên nụ cười đắc ý. Quả nhiên, mặc kệ là dạng nữ nhân gì đối với sự vật khả ái đều sẽ không có sức chống cự.

Vì thế, trên long sán lại trình diễn một vòng sự kiện lãn sán đàn (là làm chuyện "ấy" đó) mới. Âm thanh ái muội bên trong tự nhiên lại mơ hồ rơi vào tai ngoài điện, trong lúc mọi người cảm khái hoàng thượng hoàng hậu tình lục trần đây đồng thời còn phải báo cho chính mình "phi lễ chớ nghe" (nếu nghe là một việc rất vô lễ nên không được nghe), lần đầu tiên, mọi người cảm thấy nguyên lai làm thị vệ cũng là một chuyện khổ sai! Phiền nào nhất phải nói đến Lý Đức Hải, một bên lo lắng hoàng thượng không dậy nổi lâm triều, một bên lại không dám quấy rầy "nhã hứng" của hoàng thượng. Nếu ngay lúc này hắn chạy tới kêu một tiếng kia không thể nghi ngờ là nhổ lông trên móng lão hổ, phỏng chừng ngày này sang năm là ngày giỗ của hắn. Còn có thể làm gì? Chỉ có thể đứng ở cửa lo lắng suông!

- Người đâu, thay quần áo cho trẫm! - Rốt cục tại thời điểm Lý Đức Hải chờ đợi đến đồ ăn hoa cúc đã lạnh (giống như từ lúc một bàn đồ ăn đang nóng mà phải chờ đến lúc nó đã lạnh luôn), trong điện truyền ra thanh âm thần thanh khí爽 (vui vẻ sáng khoái) của Hiền Viên Thương, một tiếng này đối với Lý Đức Hải đang trong cơn nóng mà nói kia không thể nghi ngờ là âm thanh của thiên giới! Nét mặt già nua cười thành như một đóa hoa cúc nở rộ, vội vàng phái người đi vào trong hậu hạ.

- Chỉ cho cung nữ tiến vào hậu hạ! - Một đạo mệnh lệnh làm mọi người bên ngoài không rõ chân tướng, nhưng là mệnh lệnh chủ tử không cần phải hiểu, chỉ cần nghe theo là có thể.

Hiền Viên Thương hạ đạo mệnh lệnh này chính mình cũng không rõ chân tướng, hắn chỉ biết là không muốn nam nhân khác nhìn đến bộ dáng xinh đẹp mỹ hoặc trên giường của nàng, cho dù là thái giám cũng không được!

Dạ Mị mệt đến mơ mơ màng màng nghe vậy nở nụ cười ngọt ngào. Nam nhân này, có đôi khi bá đạo đến mức làm cho người ta không thể không yêu.

Tắm rửa xong hết Hiền Viên Thương quay đầu nhìn Dạ Mị ngủ mơ, khoe miệng không tự giác gọi lên nụ cười hạnh phúc, đi đến bên giường nhẹ nhàng in lên trán nàng một nụ hôn, đối với cung nữ xung quanh phân phó nói:

- Đêm qua nương nương mệt mỏi, lúc này để nàng nghỉ ngơi thật tốt, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy! Lại phải một người đi Loan Phụng cung đem cung nữ tên Thúy Y mang qua, nương nương tính liền do nàng hầu hạ! Đứng rồi, chuẩn bị nước thuốc, chờ nương nương tỉnh lại cho nàng tắm thật tốt một chút.

Làm xong hết thấy Hiền Viên Thương chính mình đều không biết được tự thân khác thường. Tỷ như, hần khi nào thì lộ ra nụ cười hạnh phúc như vậy rồi? Hần khi nào sẽ lưu luyến không rời đối với một nữ nhân rồi? Giống như muốn cũng muốn không đủ, ôm như thế nào cũng ôm không đủ. Còn có, hần khi nào sẽ vì một nữ nhân suy nghĩ chu đáo như thế?

- Dạ, nô tỳ tuân lệnh! - Hiền Viên Thương không rõ không có nghĩa là đám cung nữ này cũng không rõ, một người sáng suốt nào cũng nhìn ra được hần đề ý cùng sủng ái đối với Dạ Mị, chỉ có hần này trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường (Chuyện người nhà chưa biết mà người ngoài đã biết tường tận rồi) mà thôi.

Hiền Viên Thương cho dù không nở rộ cực cũng phải đi vào triều, bên trong Càn Thanh cung cực lớn chỉ còn lại Dạ Mị đang ngủ say sưa, tối hôm qua quả thật đem nàng mệt nằm sắp xuống....

Chờ lúc Dạ Mị hết sức mở mắt ra bên ngoài đã gần kề chính Ngọ (gần 12h), sờ sờ cái bụng khô quắt, Dạ Mị bắt đắc dĩ thở dài, chưa thấy qua làm hoàng hậu lại giống nàng như vậy, thế nhưng bị bụng của mình đói tỉnh! Hơn nữa, xem ra hiện tại nàng hần là hoàng hậu được sủng ái đi?

- Người đâu!

- Tiểu thư, người đã tỉnh! - Thúy Y vẫn canh ở ngoài cửa nghe tiếng rất nhanh chạy đi vào, còn mang theo hai con mắt thâm quầng to to.

- Thúy Y? Người thế nào lại ở chỗ này? Còn có ánh mắt của người là bị sao vậy? - Dạ Mị kinh ngạc nhìn Thúy Y hỏi.

- Là buổi sáng hoàng thượng gọi người mang ta tới, nói là chờ tiểu thư tỉnh lại liền do Thúy Y hầu hạ. Còn ánh mắt này....

- Ánh mắt này sẽ không là do tối hôm qua lo cho ta cả đêm không ngủ được đi? - Thấy bộ dáng áp a áp úng của nàng, Dạ Mị liền biết cùng bản thân thoát không ra quan hệ, nghĩ cũng là sợ sẩy của chính mình, tối hôm qua đã quên phải người báo cho nàng một tiếng.

- Ta....ta sợ tính tình của tiểu thư người sẽ chọc giận hoàng thượng....

- Nha đầu ngốc! Tính tình của ta nhìn không tốt vậy sao? Yên tâm, về sau ta sẽ không lại có ý chọc giận hần! - Dạ Mị buồn cười nhìn Thúy Y nói. Nhớ tới nam nhân bá đạo kia, Trong lòng Dạ Mị liền cảm giác ngọt ngào, giống như là tiểu nữ sinh trải qua mối tình đầu, luôn luôn sẽ nhịn không được cười trộm. Hần, cố ý đem Thúy Y tìm tới là sợ chính mình sẽ ngượng ngùng để mọi người nhìn thấy chứng cứ ái muội trên người đi?

- Đứng rồi Thúy Y, mau gọi người chuẩn bị đồ ăn cho ta, ta đều sắp chết đói!

- Tiểu thư yên tâm, hoàng thượng đã sớm phân phó người làm giữ nhiệt cho người, khi nào thức dậy đều có ăn! Ngay cả nước tắm cũng chuẩn bị tốt lắm đâu, nhưng lại là nước thuốc có thả rất nhiều dược liệu trân quý nha! - Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Dạ Mị, Thúy Y nhịn không được bật cười, giọng điệu thậm chí còn mang chút hương vị dụ dỗ tiểu hài tử.

Bất quá hiện tại Dạ Mị cũng không có tâm tư nghĩ khác, cả đầu đều là lời nói của Thúy Y, trong lòng lại không tự giác nhớ tới cái nam nhân làm nàng có chút rung động kia, nhớ nam nhân kia bá đạo, ôn nhu, khả ái, sẵn sốc....

Thúy Y nhìn Dạ Mị đang ngẩn người bắt đắc dĩ nở nụ cười, tuy rằng nàng đơn thuần nhưng lại không có nghĩa là nàng nhìn không ra tiểu thư nhà nàng trong lúc cùng hoàng thượng khẳng định đã xảy ra chuyện gì, tất cả hôm nay đều quá khác thường. Không biết vì sao, trong lòng Thúy Y chẳng những không vui vẻ thay cho tiểu thư nhà mình, ngược lại còn có chút lo lắng, chẳng qua đang lo lắng gì thì chính nàng cũng nói không rõ.

- Tiểu thư, người yêu hoàng thượng sao? - Thúy Y hồng cả mặt cười nhìn toàn thân Dạ Mị che kín dấu hôn xanh tím trong bể do dự hỏi.

- Yêu? Có lẽ đi. Có đôi khi trong thích và yêu chỉ cách nhau có một đường mà thôi. - Yêu sao? Dạ Mị chính mình cũng nói không rõ, nàng chỉ biết là thích cùng hần ở một chỗ, thích cùng hần cãi nhau, thích nhìn bộ dáng tức giận của hần, thích hần ngẫu nhiên bá đạo, thích hần ôn nhu sẵn sốc....

- Nhưng là tiểu thư người không phải đã nói tương lai chúng ta muốn xuất cung sao? Hơn nữa người còn đã đồng ý với sư tôn xây dựng lại Hoa Thanh phái a!

- Thúy Y, người muốn ra cung sao?

- Tiểu thư ở đâu Thúy Y liền ở đó!

- Nha đầu ngốc, cả đời nữ nhân còn có cái gì có thể quan trọng hơn so với tìm được một nam nhân thật tâm yêu mình đâu? Ta không hi vọng người sẽ vì ta mà cả đời không lấy chồng, như vậy tội lỗi của ta có thể đã rất lớn! - Dạ Mị vừa lòng nhìn Thúy Y sắc mặt đỏ bừng, dừng lại một chút rồi nói tiếp. - Hơn nữa ta hi vọng người lập gia đình là cũng có tư tâm (tâm tư riêng). Nếu Hiền Viên Thương thật sự đáng giá để ta yêu, ta nghĩ ta nguyện ý vì hần bỏ gậy đôi cánh chim của mình cả đời ở lại cái lồng tơ vàng hoa lệ này, đến lúc đó, tâm nguyện của sư phụ sợ là phải nhờ người tới hoàn thành.

- Nhưng là tiểu thư, Thúy Y không muốn tách ra với người. - Đối diện đôi mắt xin lỗi của Dạ Mị, Thúy Y gấp đến độ đều mau khóc ra.

- Nha đầu ngốc người khóc cái gì? Ta lại không nhất định bắt người phải lập gia đình. Nếu tương lai người không có gặp được người trong lòng ta đây

cũng sẽ không miễn cưỡng ngơoi, đến lúc đó ta lại nghĩ biện pháp là được. - Dạ Mị có chút dở khóc dở cười (nửa muốn cười nửa muốn khóc) giải thích, Chẳng lẽ mình nhìn giống như ác nhân cường thủ cường giả? (mạnh mẽ đòi cưới mạnh mẽ ép gả)

- Ô...ô...cám ơn tiểu thư! Lúc này Thúy Y suýt nữa bị người hù chết! - Tăng đá treo trong ngực của Thúy Y rốt cục có thể buông, lau đi nước mắt trên mặt dường như nghĩ mà sợ vô ngữ nói.

Thấy vậy, Dạ Mị thoải mái nở nụ cười, thậm chí hiện tại nàng cảm giác tất cả đều hoàn mỹ như vậy, có phụ thân, đại ca, Hiền Viên Thương còn có Thúy Y, hạnh phúc cũng không hơn.

Chẳng qua, nhân sinh thật sự có thể vẫn hoàn mỹ hạnh phúc như thế sao?

Buổi tối, Dạ Mị dùng xong bữa tối trở lại phòng liền miễn cưỡng cảm bắt giữ được trong phòng của mình có hơi thở của người sống, âm thầm đề cao cảnh giác nói:

- Không biết vị nào đại giá quang lâm, đi ra cho bản cung nhận thức một chút. - Nói xong còn nhàn nhã ngồi trên ghế đồ ly trà uống, giống như một chút cũng không đem người tới để vào mắt, làm người che giấu ở một nơi bí mật gần đó tán thưởng một phen.

- Nga? Hoàng hậu nương nương thật sự muốn cùng bản thái tử nhận thức một chút sao? - Theo thanh âm hơi ngả ngón, một tên có đôi mắt đào hoa thình lình xuất hiện trước mắt Dạ Mị, chính là Nam Cung Ly cái con hồ ly táo bạo kia.

- Nguyên lai là Nam Cung thái tử a, bản cung thật không biết nguyên lai Nam Cung thái tử thế nhưng có ham mê làm đầu trộm đuôi cướp. - Dạ Mị hơi kinh ngạc nhìn Nam Cung Ly châm chọc nói. Tuy rằng người kia thích dùng cái loại ánh mắt mê đắm nhìn chính mình, nhưng cũng không phủ nhận rằng nàng cũng không chán ghét hẳn, bởi vì ánh mắt hắn nặc dù sắc (mê gái) nhưng không đáng khinh, nếu không thì Dạ Mị sẽ không phải chỉ là châm chọc đơn giản như vậy.

- Vì mỹ nhân, bản thái tử vui vẻ làm đầu trộm đuôi cướp. - Nam Cung Ly tựa hồ là không có nghe ra châm chọc trong lời nói của Dạ Mị, vẫn là vẻ mặt ngả ngón như trước, còn thuận tiện quăng mị nhãn cho nàng.

- Ánh mắt ngươi rút gân a?

Nghe vậy, dưới chân Nam Cung Ly lão đảo một cái, không dám tin nhìn Dạ Mị:

- Cái gì...cái gì? Mị nhãn phong lưu tiêu sái của bản thái tử ngươi thế nhưng không hiểu thưởng thức?!

- Đây cũng kêu phong lưu tiêu sái? Đây cũng kêu mị nhãn? Thiết! - Dạ Mị khinh bỉ nhìn hắn một cái khinh thường cười nhạo nói. Nàng chính là xem con hồ ly táo bạo này khó chịu, ai kêu hắn dám đem chính mình giao đầu cùng cái nữ nhân âm hiểm Trần Tĩnh Như kia! Hiện tại Dạ Mị cơ hồ có thể khẳng định một trăm phần trăm cái nữ nhân kia tuyệt đối hận chết chính mình, cũng không biết nàng sẽ nghĩ ta cái chủ ý ác độc nào đến đối phó chính mình!

- Trời ạ! Chẳng lẽ sức quyến rũ của bản thái tử giảm xuống rồi? - Nói xong, hắn thế nhưng không biết từ nơi nào cầm ra chiếc gương đồng nhỏ xem lên - Kiểu tóc không loạn, làn da trắng nõn như trước, mũi cũng rất cao...

Khóe miệng Dạ Mị run rẩy nhìn con hồ ly táo bạo đang lăm bầm lâu bầu trước gương kia, khi đang nghe đến hắn bình luận chính mình nói "Bản thái tử trước sau như một anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích hoa gặp hoa nở", khóe miệng Dạ Mị nhịn không được rút mạnh vài cái

- Nam Cung Ly, ta có câu muốn nói với ngươi

- Nói cái gì? Có phải mỹ nhân ngươi muốn nói bỗng nhiên phát hiện mình yêu bản thái tử rồi hay không? - Nguyên lai hắn không những táo bạo, còn rất đáng ghét nói.

- Ta nghĩ nói, nam nhân táo bạo ta xác thực đã gặp qua, nhưng là nam nhân táo bạo giống ngươi như vậy ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy! Quả thật không làm ta thất vọng, có thể nói là cực phẩm! - Dạ Mị cố nén xúc động muốn phun hắn hai miệng nước miếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Cái gì? Mỹ nhân ngươi nói bản thái tử như vậy, lòng của bản thái tử đều tan nát....

- Ngươi một đại nam nhân có thấy mắc ói không a! - Dạ Mị cảm giác da gà nổi trên người đều muốn rơi xuống, nam nhân này sao có thể như vậy....buồn nôn? đúng rồi, là ai nói? Không thể nhìn được nữa thì không cần nhìn! Vì thế, Dạ Mị đối với con hồ ly táo bạo kia ngoắc ngoắc nói:

- Ngươi, lại đây!

- Làm sao vậy mỹ nhân? Là cái biến chủ ý muốn cùng bản thái tử tiếp xúc gần gũi một chút sao? - Người nào đó hoàn toàn không biết tình huống vui vẻ vẻ vẻ chạy tới đứng kế bên người Dạ Mị, khóe miệng còn giơ lên nụ cười tự nhận là rất có sức quyến rũ, nhưng là một giây kế tiếp hắn rốt cục liền cười không nổi. Bởi vì, Dạ Mị thừa dịp hắn còn chưa hết sức chú ý, mở ra cửa sổ dùng Cách Thuật đem hắn đánh ra ngoài sau đó lại đóng cửa sổ còn dùng pháp thuật đem cửa sổ che! Toàn bộ động tác làm lưu loát liền nhau, tất cả chỉ phát sinh trong vòng vài giây mà thôi.

Bên trong phòng Dạ Mị đắc ý nở nụ cười, lại xem nhẹ một vấn đề rất nghiêm trọng: Nơi này là hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, Nam Cung Ly rốt cục có năng lực bao lớn mà có thể dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào trốn vào tầm cung hoàng hậu? Vẫn là nói, căn bản chính là có người cố ý cho hắn vào đâu?

Bên trong Càn Thanh cung

- Khởi bẩm chủ thượng, quả nhiên hết thấy không ra ngoài dự đoán. - Một cái toàn thân hắc y chỉ lộ ra đôi mắt đối với nam nhân cung kính nói, xem trang phục người này, hẳn chính là ảnh ám vệ hoàng gia trong truyền thuyết! Mà cái nam nhân gương mặt âm trầm kia không phải Hiên Viên Thương thì là ai?

- Ân, tiếp tục nhìn chăm chăm! Trẫm phải biết mỗi một động tác của họ! Hiên Viên Thương lạnh giọng phân phó nói, trong lòng ngoài việc đang vì kế hoạch thuận lợi tiến hành cảm thấy vui vẻ vẫn còn có một chút cảm giác hồ thẹn. Nhã Nhi, thật xin lỗi. làm sau khi kết thúc tất cả mọi chuyện trẫm nhất định sẽ bồi thường ngươi thật tốt!

Nhưng là, thật sự bất kì dạng thương tổn nào đều có thể dùng cái gọi là bồi thường kia để bù lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nguy cơ, hứa hẹn

Buổi tối hôm nay nhất định là đêm sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Lúc này, một nữ tử có khuôn mặt tuyệt sắc mỹ lệ bỗng nhiên xuất hiện bên trong lãnh cung tiêu điều, không biết đến tột cùng nàng dùng cái biện pháp gì có thể ẩn nấp thân hình của mình, khó trách nhiều thủ vệ trong cung như vậy đều không có phát hiện! Đứng ở bên trong lãnh cung âm u, nữ tử dường như chán ghét nhũn mảy lại, đôi mắt đẹp như chớp như không nhìn chăm chăm bóng dáng gầy yếu trên giường kia.

Hồi lâu, người trên giường tựa hồ cũng có phản ứng, chậm chậm mở hai mắt nhìn về phía người tới:

- Ngươi là ai?

- Chắc chắn, nhìn xem ai vậy a? Đây vẫn là Ngọc phi nương nương xinh đẹp như hoa kia của chúng ta sao? Như thế nào ba phần không giống người bảy phần lại giống quý rồi? - Ngón tay nữ tử bắn ra, nháy mắt chạm lên ngọn nến duy nhất trong lãnh cung, theo ánh sáng yếu ớt, nữ tử tinh tế đánh giá Liên Như Ngọc chăm chọc nở nụ cười.

Mà lúc này, rốt cục Liên Như Ngọc cũng thấy rõ người tới - Đúng là cái Trần Tinh Như "tay trái gà không chặt" kia! Nhưng là, một hậu cung nữ tử tay trái gà không chặt có biện pháp tránh né thủ vệ một mình đi vào lãnh cung sao? Còn có thể bắn tay ra liên chạm ngọn nến?

- Dĩ nhiên là ngươi? Trần Tinh Như, ngươi là đến cười nhạo bản cung sao? - Liên Như Ngọc oán hận nhìn nàng nói. Lúc này một chút cũng không nhìn ra bộ dáng yêu mỹ trước kia của Liên Như Ngọc nữa, cả người gầy chỉ còn xương bọc da, đầu tóc khô vàng như cỏ dại, sắc mặt trắng bệnh không một tia huyết sắc! Thật sự là chứng minh câu "ba phần không giống người bảy phần lại giống quý" kia của Trần Tinh Như! Kỳ thật này cũng khó trách, làm một cái đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước như nàng phải sống cuộc sống ở lãnh cung một mình, kia không phải làm nàng từ từ chết dần chết mòn thì là cái gì? (thật ra câu gốc là "mạn tính tự sát" chính là tự sát theo một thời gian dài ta viết vậy cho hay)

- Ha ha, ngươi nghĩ ngươi vẫn là cái Ngọc phi nương nương kia sao? Xem ngươi biến thành bộ dáng gì kia, người không giống người quý không giống quý!

- Trần Tinh Như ngươi con tiện nhân này! - Liên Như Ngọc tức giận đến cả người phát run, ánh mắt sát khí nhìn chăm chăm Trần Tinh Như cách đó không xa, Liễu mạng giả dựa nghĩ muốn xuống giường, nhưng là cả người không có một chút khí lực.

- A a a, ngươi muốn hận cũng không nên hận bản cung a, cũng không phải bản cung hại ngươi biến thành như vậy! Ai, ngươi xem ngươi phải chịu khổ cực ở cái chỗ rách nát như thế, còn biến thành bộ dáng như quý này, nhưng là người ta đâu? Người ta hiện tại nhưng là độc bá thánh sùng đâu! Kia nhưng là giai nhân khuynh thành tài sắc song tuyệt được văn võ bá quan công nhận a, ngươi lấy cái gì so với người ta? Ngươi biết không? Hoàng thượng mà ngươi nhớ mong ngày đêm đem nàng ngủ lại tại Càn Thanh cung! Càn Thanh cung là chỗ nào ngươi sẽ không quên đi? Đó là nơi mà ngươi cả đời cũng không thể nào bước thêm một bước nào vào! Ha ha... - Trần Tinh Như đang nhục nhã Liên Như Ngọc đồng thời làm sao không phải đang nhục nhã chính mình? Càn Thanh cung, cũng là nơi mà nàng hy vọng xa vời, lại thủy chung không có một nữ nhân nào có thể nằm trên long sàng kia, chỉ trừ bỏ cái nữ nhân kia! Nguyên bản đường như nhục nhã cười to cũng dần dần biến thành cười khổ, cười điên cuồng.

Trên giường Liên Như Ngọc ngậy ngấn cả người, miệng vẫn ni non lặp lại:

- Hắn làm sao có thể như vậy... làm sao có thể... - Dần dần, ánh mắt đầy bất lực thương tâm biến thành hận ý thấu xương! Cái nữ nhân đã cướp đi hết thấy của nàng kia hiện tại đang nằm tại trong lòng nam nhân nàng yêu nhất! Trong đầu tựa hồ có một cái âm thanh không ngừng kêu gào - Giết nàng! Giết nàng!

- Thế nào? Có phải rất hận nàng hay không a? Đây là "Cẩn tâm cổ", tìm một cơ hội cho nàng ăn đi, nàng liền sẽ biến mất vĩnh viễn. - Thanh âm thân nhiên mang theo một chút mê hoặc từ trong miệng Trần Tinh Như truyền đi ra, mà Liên Như Ngọc nghe vậy liền có chút ngẩn ngơ tiếp nhận bình sứ trên

tay nàng.

Trần Tình Như thấy vậy, vừa lòng gọi lên khoe miệng:

- Liên Như Ngọc, hy vọng người đừng cho ta thất vọng! - Lập tức xoay người rời khỏi, mục đích nàng tới chỗ này đã đạt đến, kế tiếp nàng chỉ cần chờ đợi là tốt rồi.

Kế tiếp liên tục hơn mười ngày, Hiến Viên Thương ngày ngày làm bạn cùng Dạ Mị, hàng đêm ân ái triền miên, sủng nàng có thể nói là sủng đến cực hạn, không biết ganh ghét muốn giết bao nhiêu người! Cảm tình hai người đang trong tình trạng kịch liệt tăng cao.

Một ngày này là ngày thứ mười lăm sứ giả Tuyết Yên quốc cùng Vũ Thần quốc đi sứ Long Việt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là ngày bọn họ về nước. Vì thế Hiến Viên Thương quyết định tại trước một ngày bọn họ về nước dẫn đường bọn họ một hồi, dẫn bọn họ đi dạo kinh thành thật tốt, cũng bởi vậy liền có một màn kế tiếp.

- Người liền mang ta đi theo thôi! - Dạ Mị lôi kéo ống tay áo của Hiến Viên Thương ủy khuất nói.

- không được! - Dẫn lòng đem tay ngọc đang nắm ống tay áo bỏ ra, Hiến Viên Thương kiên quyết phản đối nói. Hắn cũng không muốn cho bọn người thô tục đó nhìn đến tuyệt sắc dung mạo của nàng, chỉ cần một khi nghĩ tới sẽ có người dùng loại ánh mắt đáng khinh này nhìn nàng, Hiến Viên Thương liền hận không thể móc mắt người đó ra!

- Vì cái gì người không mang ta đi? Từ khi ta vào cung cũng chưa từng ra ngoài qua, người dẫn ta đi ra một chút sẽ chết sao? - Mềm không được thì mạnh bạo, năn nỉ không được ta sẽ miễn cưỡng! Tóm lại chỉ có một câu: vô luận như thế nào cũng không bỏ qua cơ hội lần này!

- Không có vì cái gì, tóm lại không được chính là không được! - Hối lý do? Đánh chết hắn cũng không nói là vì không muốn để cho người khác nhìn đến nàng!

- Người! Hiến Viên Thương người có giỏi thì bắt đầu từ tối hôm nay người đừng hòng lên giường của ta! Còn có, nếu người dám đi lên giường của nữ nhân khác ta cam đoan ngày hôm sau sẽ hưu (bỏ vợ hoặc bỏ chồng) người! - Dạ Mị oán hận nhìn Hiến Viên Thương nói.

- Cái gì? Người dám! - Hiến Viên Thương chán nản, nữ nhân này thật sự có thể xưng là hãn thê (thê tử mạnh mẽ)! Lời kinh hãi thế tục (lời nói làm tất cả mọi người đều kinh sợ và ngạc nhiên) như vậy mà nàng cũng dám nói ra khỏi miệng!

- Người xem ta có dám hay không! Người là nam nhân của ta, có ta ở đây người đừng mơ tưởng đi gặp nữ nhân khác một chút! Trước kia người có bao nhiêu nữ nhân ta mặc kệ, nhưng là từ khi có ta sau người nếu còn suy nghĩ đến nữ nhân khác vậy thật xin lỗi, một tờ hưu thư đưa, từ nay về sau nam hôn nữ gả hai người không liên quan gì! Nam nhân bắt trung một lần vậy chung thân không cần! - Nếu nói đến phương diện này, Dạ Mị cảm thấy có thể nên đem lời nói sáng tỏ. Hiến Viên Thương là vua của một nước, sớm đã thói quen với tam cung lục viện, nhưng Dạ Mị là một cái tiêu chuẩn người hiện đại, muốn cho nàng phải đầu người chết ta sống với một đám nữ nhân để tranh một người nam nhân? Trừ phi là trời mưa màu đỏ. Ba vợ bốn nàng hầu (tam thê tứ thiếp) kia cũng phải là hai bên đồng ý y phải không?

- Người nữ nhân này....như thế nào cả đầu đều là các loại ý tưởng loạn thất bát tao kinh hãi thế tục? - Lúc đầu Hiến Viên Thương nghe vậy rất không hiểu thậm chí có chút tức giận trong lòng nhưng nghe được câu "người là nam nhân của ta" kia hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi bóng dáng, có lẽ hắn có thể đem ý nghĩ của nàng lý giải vì ghen tị? Ghen? Nghĩ như vậy trong lòng hắn liền thoải mái rất nhiều!

- Thế nào? Người là đồng ý hay không đồng ý? Không có người miễn cưỡng người, chính mình suy nghĩ rõ ràng. - Cùng lúc đồng thời đợi đáp án, lòng Dạ Mị cũng là bất an không yên, thậm chí không dám nhìn ánh mắt hắn. Nếu hắn không đồng ý, kia chính mình sẽ bỏ được ra đi sao?

Đợi hồi lâu cũng không đợi được đến đáp án Dạ Mị nóng nảy, lại tại lúc ngẩng đầu lên đối diện với đôi môi mọng ẩm áp, là hương vị nàng quen thuộc....

- Ta có thể đem cái hôn này của người lý giải là đồng ý sao? - Không có nghe đến chính miệng hắn nói ra, trong lòng Dạ Mị vẫn là sẽ không an tâm được.

- Đương nhiên, bé ngốc. - Nhã Nhi, nếu đây là bồi thường người muốn, ta đây sẽ cho người.

Nghe vậy, Dạ Mị hạnh phúc nở nụ cười, chủ động trúc trắc hôn lên đôi môi mọng kia, bên trong một mảnh hạnh phúc ẩm áp.

- Như vậy hiện tại người có thể mang ta ra ngoài sao? - Hồi lâu, hai người cũng đã xong nụ hôn dài triền miên đầy tình ý này, Dạ Mị hạnh phúc tựa vào trong ngực Hiến Viên Thương hỏi.

- Vẫn là không được a, Nhã Nhi của ta đẹp như vậy, đi ra ngoài nhất định là có rất nhiều người nhìn chăm chăm người! - Bất đắc dĩ, nếu không nói thật tình ra, chỉ sợ tới nay hắn sẽ là đệ nhất hoàng thượng từ trước tới giờ bị hoàng hậu đuổi ra khỏi nhà! Tuy rằng thân phận của hắn tôn quý, nhưng là hắn cũng không muốn đem thân phận của chính mình ra áp chế nàng, hắn rất hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi theo nàng cùng một chỗ.

- Làm nữa ngày chính là vì nguyên nhân này a! Ta giả nam trang không phải là được rồi sao? - Dạ Mị không nói gì hỏi trời, phía trước sao không phát hiện nam nhân này là một hang dâm chua lớn a?

- Nhưng là dung mạo này của người cho dù mặc nam trang cũng vẫn là sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt!

- Kia cũng là hấp dẫn nữ nhân, người sẽ không phải là ngay cả nữ nhân cũng sẽ ăn dâm chua ỉm? - Dạ Mị cười hề hề nói. Nữ phần nam trang, nghe lên

ra về cũng không tệ lắm, có lẽ còn có thể mượn cơ hội thể nghiệm một chút tư vị quảng mị nhân?

Hiên Viên Thương buồn cười nhìn nụ cười hề hề kia của nàng, không cần nghĩ cũng biết là nàng lại toát ra ý tưởng ngạc nhiên cỡ quái gì!

- Được rồi, mang người ra ngoài cũng có thể, nhưng là người nhất định phải gắt gao theo sát bên người ta không được chạy loạn, nếu không đến lúc đó nhiều người lạc đường sẽ không tốt lắm.

- Ân, tốt tốt tốt! - Cần nhân nửa ngày rốt cục cách mạng cũng thành công, Dạ Mị vẻ mặt vui mừng đáp ứng.

- Đức Hải, đi tìm y phục vài năm trước của trẫm, tìm một bộ thích hợp hoàng hậu nương nương đưa tới. - Hiên Viên Thương bắt đầu đi lác đào, đối với Lý Đức Hải ngoài cửa phản phó nói.

- Dạ, hoàng thượng!

Một lúc lâu sau, bốn mỹ nam tử phong tư trác tuyệt song song đi trên đường cái kinh thành phồn hoa, dẫn tới vô số người nhao nhao ghé mắt, âm thanh tán thưởng liên tiếp. Đương nhiên, cũng không hề thiếu một đám nữ nhân mê trai liên tiếp nhìn trộm về bốn người.

- Nam Cung Ly, người có thể không cần táo bạo như vậy hay không? Thật sự rất mất mặt! - Dạ Mị ăn mặc một thân nam trang tuấn mỹ vô song khinh bỉ nhìn Nam Cung Ly đang không ngừng liếc mắt đưa tình nói, hai người kia tuy không nói gì, nhưng về mặt kia cũng là vô cùng đồng ý.

- Ai nha! Mỹ nhân có phải đang ghen tị hay không? - Nam Cung Ly ái muội nhìn Dạ Mị cười nói. Lúc ban đầu khi hắn cùng Phàm Trần nhìn thấy Dạ Mị ăn mặc một thân nam trang đều kinh ngạc đã lâu, hắn còn nhỏ nhỏ ghen tị nàng một chút đâu! Vì cái gì nữ trang nàng có thể diễn ảo chúng sinh, nam trang vẫn là tuấn mỹ phi phàm như thế? Thế nhưng đem một nam nhân chính quy như hắn cũng đều không so bằng....

- Đi tìm chết! Nam nhân táo bạo, người cho bản công tử đi kiểm chỗ nào mất mẽ mà bị cảm đi! - Dạ Mị ghét bỏ trừng mắt nhìn hắn một cái nói. Bên cạnh Hiên Viên Thương cùng Phàm Trần đối với "động tác" của hai người đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng là trong lòng Hiên Viên Thương vẫn rất bị đè nén, có ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng hắn, chẳng qua nhỏ không nhìn sẽ hồng đại sự những lời này hắn vẫn là biết.

- Nổi máu mẽ nhất chính là bên cạnh mỹ nhân ta đây tự nhiên cũng muốn tới bên cạnh mỹ nhân bị cảm! - Nói xong còn cười xinh đẹp một tiếng, hướng về bên người Dạ Mị dấn qua. Dạ Mị cuối cùng cũng là kiên thức đến công phu miệng lưỡi của Nam Cung Ly, lần nào cũng là nàng tức giận đến không nói gì hồi trời, chẳng lẽ da mặt dày còn có ưu việt tức chết người không đền mạng?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trùng trị nam nhân đầu heo, trúng độc hôn mê

- Công tử, van vầu người xin dừng a! - Trong đám người, một thanh âm mềm mềm yếu yếu mang theo khóc nức nở nói.

- Cái gì mà xin dừng? Được bản công tử coi trọng là phúc khí của người, cho người làm nha hoàn ẩm giường người còn thấy ỷ khuất phải không! - Nha hoàn ẩm giường tức là ban ngày làm việc, buổi tối phải theo ngủ cùng chủ nhân, ngay cả thiếp cũng không bằng.

- Công tử xin người thương xót đi! Phụ thân ta còn chưa có chôn đâu!

- Bản công tử gọi hai người tùy tiện tìm một chỗ đem chôn không phải là được rồi sao? Đi mau! - Nói xong, lôi kéo nữ tử muốn đi, trong đám người xem diễn không phải là ít, nhưng chỉ là không ai dám đứng ra nói lời công đạo.

Đám người Dạ Mị vừa vắn đi qua nơi này, vừa nghe đoạn nói chuyện, Dạ Mị chỉ biết chính mình sợ là gặp phải tiết mục cũ bản mình tâng phụ sau đó bị công tử có tiền coi trọng mạnh mẽ cướp đoạt, hơn nữa tướng mạo của vị công tử này nhất định là rất kinh sợ, nếu không sao lại có người liều mạng khóc kêu như vậy?

Dạ Mị chen vào đám người nhìn xem, quả nhiên! Bộ dạng vị công tử kia là tai to mắt lớn, ngũ quan (miệng, mũi, mắt, tai, lông mày nói chung là cả gương mặt) đầy mỡ chen thành một đồng, còn cả nguyên cái bụng to núc ních, rất giống anh em của Trư Bát Giới! Mà tên nữ tử kia đâu, đáng người cũng coi như có hứng thú, khuôn mặt thanh tú tinh xảo, nước mắt không ngừng lăn dài xuống theo hai má, thật là có chút cảm giác lệ hoa mang vũ! (mưa rơi xuống trên cánh lệ hoa)

Nguyên bản Dạ Mị không muốn xen vào chuyện của người khác, cho tới bây giờ nàng cũng không phải là người tràn đầy tình thương, nhưng là thời điểm nghe được cái công tử đầu heo kia muốn đem cha nàng kia tùy tiện tìm một chỗ chôn, nàng liền nhịn không được, nàng đoán đại khái người này là muốn trực tiếp đem người quăng ra bãi tha ma đi! Người chết lớn nhất cũng không biết sao? Cho dù lúc sống có ác độc bao nhiêu, một khi đã chết cũng phải được hưởng quyền lợi con cháu lo tang, huống chi đây vẫn là một lão nhân bình thường.

- Uy, đưa tiền đây! - Dạ Mị đối với Hiên Viên Thương vẫn che chở bên người nàng vươn tay nói.

- Đòi tiền làm chi? Ngươi muốn giúp nàng kia? - Kì lạ, nữ nhân này khi nào lại có ngày bộc phát thiện tâm rồi?

- Ân, đưa đây! - Dạ Mị đương nhiên biết ánh mắt quái dị kia của Hiên Viên Thương là có ý tứ gì, chẳng qua là mặc kệ thôi.

Hiên Viên Thương cũng không lại hỏi nhiều, trực tiếp quăng tờ ngân phiếu một ngàn lượng cho nàng, không phải hân hào phóng, mà là ra khỏi cửa tất cả bạc vụn đều do tùy tùng mang theo, nhưng là lần này trừ bỏ ám vệ ở ngoài hân là một người cũng không mang.

Dạ Mị tiếp nhận ngân phiếu tùy ý liếc nhìn một cái rồi đưa về phía nàng kia, này cũng không phải nàng phá sản, mà là nàng căn bản không biết giá trị bạc, chỉ là cảm thấy từ trên tay Hiên Viên Thương cầm đi ra hân là sẽ không ít đi?

- Ngân phiếu này cho ngươi, cầm rồi đem cha ngươi an táng đi. - Đối với người không liên quan, tới bây giờ Dạ Mị vẫn là lạnh nhạt.

Nữ tử kinh ngạc nhìn về phía Dạ Mị, sau đó ngờ ngác tiếp nhận ngân phiếu trên tay nàng, công tử đầu heo ở một bên thấy có người phá hư chuyện tốt của hân, quay đầu đã nghĩ mở miệng mắng to, lại trong nháy mắt nhìn đến Dạ Mị liền mê dại!

- Đẹp, thật sự là quá đẹp! Bộ dạng vị công tử ngươi còn hoàn mỹ hơn so với vị mỹ nhân này, không bằng ngươi theo bản công tử hồi phủ đi! - Hai mắt công tử đầu heo biến thành trái tim hồng, khoe miệng ần ần còn có chất lỏng khả nghi, một móng heo thế nhưng hướng khuôn mặt Dạ Mị sờ soạn đi. Lại ngay một giây sau kêu thảm một tiếng cả người bay ra ngoài.

Nguyên lai, tại một khắc móng heo hướng về Dạ Mị, bốn đạo khí kinh đồng thời đánh trúng vị công tử đầu heo kia! Trong đó một đạo tự nhiên là Dạ Mị đánh ra, nàng làm sao có thể cho phép người đáng khinh như vậy chạm vào nàng, không trực tiếp giết chết đã xem như nhân từ, kia còn không phải hôm nay tâm tình tốt không muốn chọc phiền toái sao! Còn ba đạo khác trừ bỏ nhất kích trần ngập tức giận của Hiên Viên Thương dĩ nhiên là hai người Nam Cung Ly và Phạm Trần đánh ra, Dạ Mị nghĩ hoặc nhìn hai người kia một cái, một cái gấp mặt qua vài lần nhưng vẫn cãi nhau nam nhân táo bạo, còn có một cái là nam nhân băng sơn căn bản là không có gì cùng xuất hiện! Hai người bọn họ thế nhưng sẽ ra tay vì chính mình?

Đối diện ánh mắt trần ngập nghi vấn của Dạ Mị, Nam Cung Ly trả lại một nụ cười trần ngập mỉa mai và cộng thêm mỉa mai diện lực mười phần, làm Dạ Mị nhìn ác hàn. Mà Phạm Trần vẫn duy trì gương mặt băng sơn ngàn năm không biến kia thân nhiên liếc mắt nhìn Dạ Mị một cái liền chuyển hướng về chỗ khác.

Dạ Mị còn không có lo lắng tiếp tục rồi rầm suy nghĩ trong đầu, bên tai liền truyền đến âm thanh dường như heo bị thọc tiết của nam nhân đầu heo kia:

- Các ngươi có biết bản công tử là ai hay không? Dám động thủ với ta, ta thấy chắc là các ngươi chán sống thôi!

Dạ Mị không kiên nhẫn nhíu mày, thật là phiền toái! Bọn họ vài người đều là muốn nhò nhò giáo huấn hân một chút, cho nên căn bản không có hạ thủ ác độc, chỉ là tùy ý làm gãy mất vài căn xương cốt của hân, bằng không sao hân còn có thể ở chỗ này cái lộn?

- Nga, kia ngươi nói một chút ngươi rốt cục là ai? - Dạ Mị nhíu mày thân nhiên hỏi.

- hừ! Các ngươi nghe rõ cho bản công tử! Bản công tử chính là cậu em vợ của đương kim hoàng thượng, tỷ tỷ của ta là Như quý phi mà hoàng thượng sủng ái nhất!

Dạ Mị vừa nghe liền ngây ngẩn cả người. Trần Tinh Như cũng là mỹ nhân hiếm có, vì cái gì đệ đệ của nàng lớn lên lại là bộ dáng này? Chẳng lẽ bị đột biến gen rồi?

Mà vị Trần công tử kia gặp Dạ Mị ngây ngẩn cả người còn tưởng rằng là nàng sợ, cực kỳ cao ngạo nói:

- Thế nào? Sợ rồi? Hừ, nếu bốn người các ngươi ngoan ngoãn theo bản công tử trở về có lẽ bản công tử còn có thể lo lắng một chút tha cho các ngươi một mạng!

Nghe vậy, Dạ Mị bị tức vui vẻ. Quay đầu nhìn lại ba tên nam nhân đang xem diễn kia, không ra ngoài đoán trước, quả nhiên nhìn đến mặt bọn họ đều biến sắc. Ba người bọn họ đều là nhân trung chỉ long (rồng trong loài người), thói quen cao cao tại thượng, khi nào thị chịu quá vũ nhục như thế này rồi? Mặt của Hiên Viên Thương và Nam Cung Ly đều đen, mà mặt Phạm Trần tuy không biến, nhưng là hân khí toàn thân lại phát ra nặng hơn, đều là dự triệu trước bão táp a!

Dạ Mị đi đến bên người Hiên Viên Thương trên tức nói:

- Uy, cậu em vợ thân ái của ngươi muốn đem tất cả chúng ta đều mang trở về làm nam sủng đâu, ngươi nhìn rồi chính mình làm đi. - Được rồi, Dạ Mị thừa nhận, chính mình là cố ý chọc giận hân! Ai kêu cái nam nhân đầu heo kia vừa nói Trần Tinh Như là phi tử Hiên Viên Thương sủng ái nhất rồi? Độ lượng của nữ nhân ở phương diện này rất nhỏ!

Hai người Nam Cung Ly và Phạm Trần nghe vậy, gương mặt bình tĩnh lại nhìn về phía Hiên Viên Thương, hiển nhiên là chờ hân cho bọn họ một cái công đạo. Hiên Viên Thương bắt đầu nhìn Dạ Mị một cái, điểm tâm tư nhỏ này của nàng hân xem một cái liền hiểu rõ, trong lòng có chút đắc ý nhưng càng nhiều là phần nộ, mặt âm trầm hướng về phía bên cạnh nam nhân đầu heo kia đi đến.

Lúc này, cho dù người lại ngu ngốc cũng biết sự tình có chút không thích hợp, nam nhân đầu heo run run nhìn mặt âm trầm Hiên Viên Thương nói:

- Ngươi....ngươi muốn làm gì? Ta cảnh....cảnh cáo ngươi không được....xăng bậy!

- Hừ!

Hiên Viên Thương hừ lạnh một tiếng, rất nhanh đánh ra một đạo kinh khí tại chỗ các đốt ngón tay chân của hắn, theo mỗi tiếng kêu thảm thiết thống khổ kia, cả người nam nhân đầu heo liền mềm như bông ngã xuống đất. Nguyên lai, Hiên Viên Thương kia vừa lúc xuất thủ mọi nơi đã trực tiếp đập nát xương cốt của hắn! Cái này cho dù được đến thuốc tiên trong truyền thuyết cũng khó có thể đứng lên!

- Công tử! Công tử người thế nào rồi? - Gã sai vật bên cạnh thấy công tử của mình ngất xỉu qua, một đám khăn trương la lớn lên. Vừa này không phải là bọn họ không muốn hỗ trợ, mà là bọn họ không có đường sống để nhúng tay vào, bốn người kia động thủ lưu loát nhanh chóng, làm sao là vài người bọn hắn có thể ngăn cản được. hơn nữa cho dù bọn họ có xông lên hỗ trợ đi nữa cũng chẳng qua là lại thêm vài người nằm trên mặt đất thôi!

- Cảm cái này trở về nói cho Trần Thanh Vân, đã nói mạng con trai bảo bối của hắn bản công tử trước nhớ kỹ! Cút! - Hiên Viên Thương cảm ra một cái ngọc bội trong người quăng cho bọn sai vật Trần gia lạnh giọng nói. Bọn người đó nghe vậy đều là bộ dáng vẻ mặt thấy quý nâng lên công tử của chính mình bỏ chạy, người kia dám nói chuyện như vậy cùng Trần đại tướng quân thân phận tự nhiên không phải là người mà bọn họ có thể chọc được!

Đám người vây xem thấy nam tử đầu heo bị đánh chạy vui mừng nở nụ cười, nghĩ hắn là cũng bị ức hiếp đã lâu nhưng giận không dám nói gì đi!

- Chúng ta đi thôi.

- Công tử xin chờ một chút! - Nữ tử bị đùa giỡn bên cạnh vội vàng ngăn cản đường đi của bốn người.

- Cô nương người còn có chuyện gì? - Dạ Mị nhăn mày hỏi.

- Công tử dừng tiền mua tiểu nữ, kia tiểu nữ chính là người của công tử, mong rằng công tử nói cho biết tên phủ đệ, chờ sau khi tiểu nữ an táng phụ thân rồi đi tìm công tử!

- Không cần! Ta ra tay là xem trên mặt mũi người chết, về phần cứu người, chẳng qua là thuận tiện. - Dạ Mị nói lời này tuy có chút quá đáng, nhưng cũng là sự thật. Nữ tử bị thảm trên đời cả ngàn vạn người, nàng còn không có chí lớn làm thánh mẫu cứu vớt thế giới!

Nữ tử vừa nghe, lúc này trên mặt xuất hiện vẻ xấu hổ, chỉ là vì điểm tính toán nhỏ nhặt trong lòng, nàng vẫn là cười nói:

- Mặc kệ thế nào, công tử dừng tiền mua tiểu nữ là sự thật, tiểu nữ tự nhiên là phải làm theo hứa hẹn đi theo bên người công tử.

- A! Ta xem người cũng là người thông minh, chẳng lẽ người thật sự cho rằng chính mình dựa vào một kẻ có tiền là có thể hạnh phúc vui vẻ cả đời sao? Cho dù người thật sự theo một kẻ có tiền, lấy thân phận của người chỉ sợ nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một người trong phần đông tiểu thiếp của hắn đi? Cái loại ngày chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc người thật sự có thể chịu đựng sao? Nữ nhân cũng không phải không có nam nhân liền sống không nổi, đừng lãng phí chính người! - Sở dĩ hôm nay Dạ Mị đặc biệt nói nhiều như vậy với người xa lạ tất cả đều là vì nhìn trúng ánh mắt kiên định (bền vững kiên cố) của tên nữ tử kia, nếu không nàng sẽ mặc kệ không quan tâm! Nói xong, đi khỏi cũng không quay đầu lại, hoàn toàn mặc kệ ánh mắt quái dị khiếp sợ của mấy người Hiên Viên Thương.

Mà tên nữ tử kia liền đứng ngốc tại chỗ, nàng thật là nhìn ra thân phận bốn người họ không phú cũng quý, hơn nữa người người tuấn mỹ phi phạm, cho nên mới có điểm tâm tư nhỏ như vậy. Nhưng là nghe Dạ Mị nói chuyện xong, lại nhìn ngân phiếu trong tay, ánh mắt ngốc lãng dần dần trở nên kiên định, nhìn bóng dáng Dạ Mị tràn ngập cảm kích.

Lúc này chỉ sợ Dạ Mị căn bản không nghĩ đến, buổi nói chuyện hôm nay thế nhưng sẽ vì Long Việt quốc sau này tạo nên một nữ cường nhân của đệ nhất thương nghiệp.

Vừa ra náo loạn như vậy, mấy người Dạ Mị cũng không có tâm tư lại đi dạo, vì thế liền quyết định dẹp đường hồi phủ.

- Qua hai tháng nữa là tân niên, đến lúc đó sẽ có đại tái muôn hoa đua thắm khoe hồng phi thường nổi danh của Long Việt quốc ta, hai vị nếu không có việc gì sao không lưu lại cùng nhau thưởng thức rồi về nước đâu? - Hiên Viên Thương nói xong còn ý vị thâm trường (ý nghĩa sâu xa) nhìn Nam Cung Ly một cái, thấy trong mắt hắn toát ra vẻ hướng tới liền vừa lòng thu hồi tầm mắt.

- Quả nhiên vẫn là Hiên Viên huynh hiểu tại hạ nhất, sự kiện như thế tại hạ làm sao có thể bỏ qua đâu? - Người đời đều biết Nam Cung Ly này không có khác ham mê, lại duy độc thích đi về phía đám mỹ nhân, loại trường hợp muôn hoa đua thắm khoe hồng này tự nhiên hắn không chịu bỏ lỡ!

- Như vậy Phạm huynh nghĩ như thế nào đâu?

- Kiến thức một chút cũng tốt.

- Ha ha, Phạm Trần huynh rốt cục cũng thông suốt! - Nam Cung Ly nghe vậy ái muội liếc nhìn Phạm Trần một cái nói, nhưng là người ta căn bản sẽ không để ý đến hắn, ngay cả ánh mắt thân thiện cũng không có, hắn chỉ có thể sờ mũi không thú vị vọt qua một bên đường tiếp tục thưởng thức mỹ nhân.

- Tiểu thư, người đã trở lại!

- Ân, mau chuẩn bị giùm ta chút điểm ăn, đi dạo nguyên ngày ta đều sắp chết đói, gì đó bên ngoài cũng không ăn ngon như người làm! - Dạ Mị nóng vội nói với Thúy Y. Vừa trở về trong cung Hiên Viên Thương liền vội vàng về xử lý tấu chương của hắn, chính nàng thì lại vội vàng đi tìm ăn trấn an bụng nàng.

- Dạ, tiểu thư chờ chút! - Thúy Y nghe vậy cười lên tiếng trả lời chạy ra ngoài.

Một lát sau, Thúy Y liền trở lại:

- Tiểu thư, đây là cháo tổ yến Thúy Y đã làm nóng, người mau ăn trước đi, chờ một chút sẽ dùng bữa tối.

Dạ Mị nghe vậy, vội vàng nói câu cảm ơn liền khẩn cấp ngồi xuống ăn lên. Vừa ăn vài miếng, Dạ Mị liền cảm giác trái tim tựa hồ bị cái gì đó găm cắn, đau đớn tan lòng nát dạ làm nàng không có sức lực bỏ rơi cái thìa (muỗng) trên tay, trên trán đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, lập tức phun một ngụm máu đen ra ngoài!

- Tiểu thư người làm sao vậy? Người đừng dọa Thúy Y a! Ô...ô... tiểu thư! - Thúy Y nước mắt lưng tròng nhìn Dạ Mị đau đến ngất xỉu trước mắt, vội vàng hô lớn - Người đâu! Thỉnh thái y! Nhanh đi thỉnh thái y! Còn có, nhanh đi bẩm báo hoàng thượng, nói với hoàng thượng hoàng hậu nương nương học máu té xỉu!

Nghe được tiếng la mang theo khóc nức nở của Thúy Y vài tên thái giám cung nữ đều ngây ngốc xem hết thấy trước mắt, không rõ vì cái gì một khắc trước hoàng hậu nương nương còn tốt đẹp lúc này lại học máu té xỉu. Phản ứng được trước hết là Hải Đường và Tiểu Thuận Tử, hai người nôn nóng liếc nhau lập tức chạy ra ngoài.

Hiên Viên Thương đang ở ngự thư phòng xử lý tấu chương vừa nghe được Hải Đường bẩm báo, tim đập chậm nửa nhịp. Đau, ở trong lòng lan tỏa ra. Khi Hiên Viên Thương lòng nóng như lửa đốt chạy tới Loạn Phụng cung, lại thấy được cái bóng dáng tuyệt sắc lúc trước còn nói chuyện cười đùa cùng bản thân kia giờ lúc này sắc mặt trắng bệch chết ngất trên giường, giống như tùy thời sẽ rời khỏi chính mình, đôi mày xinh đẹp tuyệt trần còn không tự chủ được gất gao hẳn thành một chỗ, giống như đang thừa nhận thống khổ rất lớn. Trong nháy mắt, Hiên Viên Thương cảm giác trong lòng trống rỗng, lần đầu tiên, hẳn biết đến nguyên lai chính mình cũng sẽ sợ hãi. Sợ rốt cục sẽ nhìn không tới nữ nhân mạnh mẽ này cùng hẳn cái nhau, sợ rốt cục nhìn không tới khuôn mặt tươi cười long lanh sáng lạn của nàng, sợ rốt cục nghe không được nàng ôn nhu gọi hẳn Thương...

- Khởi bẩm hoàng thượng, thái y tới rồi! - Âm thanh thờ hốt hốt của Tiểu Thuận Tử bên cạnh rốt cục đem Hiên Viên Thương đang trong suy nghĩ kéo lại.

- Thái y, mau nhìn xem đến cùng hoàng hậu là thế nào! - Hiên Viên Thương vội vàng nói với đám thái y bên cạnh, liền ngay cả cơ hội để thở dốc cũng không cho.

- Là, chúng thần tuân mệnh! - Thái y có y thuật cao nhất trong Thái Y Viện đều bị Tiểu Thuận Tử kêu lại đây, mọi người vừa nghe hoàng hậu nương nương mà hoàng thượng sủng ái nhất bị bệnh, ai còn dám chậm trễ một lát, đều cảm lên hòm thuốc bỏ chạy.

Hiên Viên Thương ngồi trên giường gất gao cầm đôi tay lạnh như băng của Dạ Mị, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm thái y đang chuẩn đoán cho nàng, nhìn thấy sắc mặt thận trọng của các thái y sau khi thay phiên chuẩn đoán kia, hẳn cảm thấy âm thanh của mình đều run run:

- Thế nào? Đến cùng là hoàng hậu bị làm sao vậy?

- Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương là trúng độc, chúng thần vô năng! - Vài tên thái y run rẩy quỳ trên mặt đất xấu hổ nói.

- Vô năng? Vô năng là có ý gì!

- Là....chính là tra không ra là độc gì, cũng không thể hốt thuốc đúng...đúng bệnh! - Nhìn đến sắc mặt Hiên Viên Thương càng phát ra âm trầm, thù tọa Thái Y Viện Vương thái y gian nan trả lời, sợ hoàng thượng đang trong cơn giận dữ chém đầu của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chân tình biểu lộ, lấy mạng đổi mạng

- Người đây là có ý gì? Người không phải là thái y có y thuật cao nhất Thái Y viện sao? Thế nhưng ngay cả là độc gì cũng không tra được, trăm nuôi đàn thừng côm như các người còn có tác dụng gì! - Hiên Viên Thương nghe vậy lửa giận tận trời, hung hăng đập Vương thái y một cước hết, trong âm thanh tràn đầy bi thương, tuyệt vọng.

- Xin hoàng thượng bớt giận! Vì thần tra không được nhưng là có người có thể chuẩn đoán ra a! - Vương thái y run run bộ xương cốt già quỳ rạp trên mặt đất nói.

- Ai? Nói mau!

- Người này là Phàm thừa tướng Vũ Thần quốc, nghe đồn y thuật của hắn cũng đồng dạng xuất sắc như thuật bói toán a!

- Ngươi đâu, nhanh đi tìm Phàm thừa tướng đến! Còn có, phái người đi thông tri phụ tử Thượng Quan thừa tướng! - Hiền Viên Thương đây là quan tâm sẽ bị loạn, mà ngay cả bản sự của Phàm Trần cũng quên.

- Dạ, nô tài tuân lệnh!

Phân phó xong hết thấy, Hiền Viên Thương không có chút sức lực ngồi bên giường, gất gao cầm tay Dạ Mị một khắc cũng không chịu buông ra, cứ lẳng lẳng nhìn gương mặt trắng bệch bị tra tấn có chút vặn vẹo như vậy. Thẳng cho đến giờ phút này, Hiền Viên Thương mới biết được nguyên lai không biết khi nào thì, tiểu nữ nhân cả đầu đều là những ý tưởng ngạc nhiên cổ quái kinh hãi thế tục đã muốn cắm rễ sâu trong lòng hắn....

Một lát sau, Phàm Trần vội vàng theo thái giám tới rồi, Bên cạnh còn đi theo Nam Cung Ly cũng gấp gáp như vậy, chỉ là gương mặt hắn giờ phút này không có ngà ngọc như ngày xưa. Ngay sau đó, Thượng Quan Diệu Tổ và Thượng Quan Sở Hàn cũng vội vàng chạy tới, trên mặt toàn là vẻ nôn nóng lo lắng, bên cạnh Hiền Viên Ngọc vẫn đi theo. Nguyên lai lúc ấy hắn cũng vừa vặn đi tìm Thượng Quan Sở Hàn, nghe được thái giám bẩm báo liền vội vàng theo Thượng Quan phụ tử cùng nhau chạy đến, cùng theo hắn đến còn có lo lắng, khủng hoảng.

- Nhã Nhi thế nào rồi? - Thượng quan Sở Hàn lo lắng hỏi, còn lại mấy người cũng nôn nóng nhìn về phía Hiền Viên Thương.

- Phàm thừa tướng, phiền toái ngươi. - Hiền Viên Thương không nói, chỉ dùng vẻ mặt trầm trọng nhìn Phàm Trần.

Phàm Trần nhẹ gật đầu ý bảo đã biết, lập tức tiến lên vì Dạ Mị chẩn đoán. Hồi lâu, Phàm Trần thu tay lại vẻ mặt nặng nề nhìn về phía mọi người nói:

- Đây không phải độc, là cổ! Xem ra người hạ cổ nhất định là cực hận hoàng hậu nương nương, nếu không cũng không hạ cổ ác độc như vậy.

- Là cổ gì? Giải như thế nào? - Hiền Viên Thương vội vàng hỏi.

- Đây tên Cẩn Tâm Cổ, người trúng cổ mỗi ngày đều chịu đau đớn cổ trùng cắn tâm, cho đến mười ngày sau đứt hơi bỏ mình. Cổ này có cách giải, nhưng cũng tương đương không có. - Phàm Trần lạnh lùng nói, trong âm thanh lại mang theo một chút lo lắng không dễ phát hiện.

- Lối này là như thế nào?

- Thuốc giải Cẩn Tâm Cổ là Xích Viêm quả chỉ lớn lên tại Xích Viêm Cực, các ngươi có từng nghe đến có người hái được quả này?

Nghe vậy, mọi người trầm mặt. Đúng vậy, chưa có người nào có thể hái được Xích Viêm quả từ trong Xích Viêm Cực, bởi vì lửa ở nơi đó sẽ thiêu cháy tất cả vật thể trên thế gian.

- Cho dù còn một chút hy vọng cũng không thể buông tha cho! Chẳng qua đi đi lại lại Xích Viêm Cực ít nhất cũng mất hai tháng, Nhã Nhi chỉ có thời gian mười ngày, căn bản là không kịp! - Hiền Viên Thương trầm mặt một lát nặng nề nói. Cho dù chỉ có một con đường sống, hắn cũng không muốn buông tha cho, chẳng sợ đã biết rõ chuyện đó là không ai có thể làm được.

- Ta có hai viên Tục Mệnh Đan có thể kéo dài mạng sống hai tháng, nhưng là xem ra thể chất của hoàng hậu nương nương chỉ sợ là khó có thể thừa nhận đau đớn cắn tâm trong hai tháng!

- Kìa không còn biện pháp nào sao? - Đúng vậy, đau đớn như thế trong hai tháng tuyệt đối không phải người thường có thể chịu đựng được, huống chi vẫn là một nữ tử mềm mại như thế? Cho dù là người tu luyện, thể chất nữ tử cũng kém hơn so với nam tử rất nhiều.

- Có! Thì là phải dùng máu của người nàng yêu đem cổ trùng dẫn tới cơ thể của chính mình, thay thế nàng thừa nhận đau đớn, nhưng là nếu đến lúc đó còn chưa lấy được Xích Viêm quả, như vậy người này liền không thể không chết! Đây chính là nguyên nhân trọng yếu mà ta nói Cẩn Tâm Cổ này ác độc. - Nói xong, Phàm Trần thâm sâu nhìn Hiền Viên Thương một cái, mấy người khác cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, lời đồn hoàng thượng hoàng hậu thâm tình trong khoảng thời gian này đã sóng lan truyền khắp hoàng cung.

Nghe vậy Hiền Viên Thương trầm mặc hồi lâu, thâm sâu nhìn Dạ Mị một cái nói:

- Hãy dùng biện pháp này.

- Không thể được hoàng huynh! Ngươi là vua một nước sao có thể cầm mạng của chính mình mạo hiểm đâu? Mạng không phải là của một mình ngươi, mà còn là của ngàn vạn lê dân bách tính! - Hiền Viên Ngọc vội vàng ngăn cản nói, tuy rằng hắn cũng rất không muốn nhìn đến nàng gặp chuyện không may, nhưng là nếu cho hắn đứng trên lập trường của Long Việt quốc hắn tuyệt đối không cho phép hoàng huynh làm như vậy. Nếu có thể, hắn thật sự tình nguyện chính mình đem cổ trùng dẫn đến thay thế nàng, chẳng qua hắn biết mình không có tư cách đó.

- Ngọc, ngươi biết được, chuyện ta đã quyết định là tuyệt đối sẽ không sửa đổi. Vạn nhất nếu ta có chuyện ngoài ý muốn, liền từ ngươi đăng cơ thủ hộ Long Việt, mọi chuyện như cũ! - Hiền Viên Thương ý vị thâm trường nói câu cuối cùng với Hiền Viên Ngọc liền dùng pháp thuật đem hắn định tại chỗ, còn cấm hắn nói chuyện.

Hiền Viên Ngọc chỉ phải nôn nóng đứng tại chỗ mở to mắt ánh mắt phức tạp nhìn hắn. Có lẽ người khác không biết câu cuối cùng của hắn có nghĩa gì, nhưng là Hiền Viên Ngọc lại hiểu rõ ràng nhất, một câu "mọi chuyện như cũ" kia ý nói là hết thấy kế hoạch vẫn như cũ, kêu hắn không cần bởi vì chuyện này mà có điều băn khoăn, đồng thời cũng chính xác biểu hiện thái độ kiên định của hắn đối với sự kiện kia!

- Thương, ngươi thật sự quyết định rồi? - Thượng Quan Sở Hàn cũng là người trừ bỏ Hiền Viên Ngọc ra biết rõ chuyện kia nhất, cho nên mới sẽ có câu hỏi thử vừa này.

- Người hiểu ta mà! - Hiền Viên Thương thâm sâu nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái, lập tức nói với Phàm Trần - Cần chuẩn bị những thứ gì người cứ phân phó xuống đi.

Thấy Phàm Trần hơi gật đầu, Hiền Viên Thương mới yên lòng, nói với Thượng Quan Sở Hàn:

- Sở Hàn, người theo ta đến.

Trong ngự thư phòng

- Người cũng đã yêu nàng, kia tại sao lại còn cố ý muốn tổn thương nàng? - Thượng Quan Sở Hàn khó hiểu nhìn Hiền Viên Thương đang lập chiếu thư hỏi.

- Vì nàng ta có thể buông tha cho tánh mạng của mình, chỉ là vì Long Việt, ta lại không thể không tổn thương nàng.

- Chuyện đó căn bản là chưa có xác định mà!

- Hết thầy nguy hiểm phải bóp chết từ trong nội, đợi một ngày đó thời điểm chân chính đến hết thầy đều đã muộn! Thượng Quan gia uy vọng tại Long Việt đã rất cao, thậm chí còn sắp cao hơn Hiền Viên thị! Nhiều thế hệ Thượng Quan bộ tộc đều là quan cao, quyền thế lớn như thế nào có thể nghĩ, không một vị đế vương nào có thể cho phép một thứ như vậy tồn tại! - Đế vương chính là như thế, thời điểm không ai làm việc vì chính mình thì sẽ liều mạng mượn sức nhân tài, nhưng khi hẳn cho rằng thế lực mình bồi dưỡng lên đã sắp không thể bị mình nắm trong tay sẽ hao hết tâm tư nhai tâm gât bỏ!

- Người sẽ hối hận. - Biết rõ tính cách Hiền Viên Thương, Thượng Quan Sở Hàn cũng sẽ không lại nói thêm cái gì, sau khi thu lại chiếu thư truyền ngói liền lưu lại câu nói ý vị thâm trường rồi bước đi.

Hối hận sao? Sẽ không! Vì giang sơn Long Việt sẽ không thay đổi triều đại làm cái gì cũng đáng giá! Lúc này Hiền Viên Thương đối với cam đoan của chính mình là tin tưởng tràn đầy, chỉ hy vọng thời điểm đã xảy ra hết thầy hẳn còn có thể kiên định như thế.

- Hiện tại bắt đầu đi, chờ Nhã Nhi tỉnh lại không được nói với nàng chuyện này. - Sau khi trở lại Loan Phụng cung, Hiền Viên Thương liền vội vàng yêu cầu bắt đầu dẫn cổ trùng, hẳn thật sự là không muốn nhìn đến nàng lại chịu chút khổ sở nào.

Phàm Trần không nói, cầm lấy một cây đao phân biệt cắt qua cổ tay Hiền Viên Thương và Dạ Mị một vết, sau đó đem miệng vết thương của hai người kẻ sát cùng một chỗ, cuối cùng đem một tia lực chân nguyên của mình đánh vào cơ thể Dạ Mị tìm kiếm cổ trùng. Cổ trùng ở trong cơ thể Dạ Mị bị chân nguyên lực ngoại lai xua đuổi vận vẹo kịch liệt, gấp gáp muốn tìm chỗ ra ngoài, trong quá trình này cơ hồ là thống khổ hơn trước mấy chục lần, Dạ Mị cũng vì vậy mà vô ý thức rên rỉ lên. Ngay tại lúc khi cổ trùng sắp chịu không nổi lực chân nguyên xua đuổi sắp nổ tan xác, hương vị máu đến từ Hiền Viên Thương làm nó không hiểu sao vui vẻ lên, vì thế nhanh chóng xoay đến chỗ cổ tay Dạ Mị theo miệng vết thương của hai người thuận lợi tiến vào cơ thể Hiền Viên Thương.

Cổ trùng vừa tiến vào cơ thể Hiền Viên Thương liền mau chóng đi đến trong tim hần, đau đớn thành linh xảy ra làm Hiền Viên Thương nháy mắt mặt trắng bệch, cùng Dạ Mị gối nhau, sau khi phun ra một ngụm máu đen liền ngất xỉu qua. Thượng Quan Sở Hàn đứng lúc tiến lên đỡ thân thể hẳn, lo lắng nhìn về phía Phàm Trần.

- Hoàng hậu đã không có việc gì, sau khi nghỉ ngơi hai ngày sẽ tỉnh lại, Về phần Hiền Viên hoàng, từ giờ trở đi mỗi giờ mỗi khắc đều phải thừa nhận đau đớn cổ trùng cắn tâm, có thể qua được hay không là xem ý chí của hẳn. Hai viên Tục Mệnh Đan này các người cho hẳn ăn vào, chỉ cần hẳn có thể chịu được đau đớn, vẫn là có thể kéo dài mạng sống hai tháng. Việc gấp gáp nhất bây giờ ta thấy các người vẫn là nên suy nghĩ biện pháp hái Xích Viêm quả đi. - Nói xong Phàm Trần liền tự mình đi khỏi, hẳn không có lòng tốt như vậy phải luôn luôn canh giữ hoàng đế ngoại quốc.

Mà Nam Cung Ly luôn luôn tại một bên nhìn thấy Dạ Mị đã thoát khỏi nguy hiểm cũng theo hẳn đi khỏi, hẳn là thái tử quốc gia khác, tự nhiên không thể đi quan tâm an nguy hoàng đế của người ta, không có nhân lúc cháy nhà mà hỏi của đã là việc vui lớn.

- Ngọc, ngọc tỷ Thương để chỗ nào người biết đi? Chờ một chút lấy ngọc tỷ đem toàn thể ảnh vệ xuất động đi Xích Viêm cực, bắt luận dùng biện pháp gì đều nhất định phải hái được Xích Viêm quả! Còn có chuyện này ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài, để tránh khủng hoảng, đối với người bên ngoài liền tuyên bố hoàng thượng đã bí mật cải trang vi hành, lệnh người thay thế hẳn xử lý quốc sự. Phụ thân, chuyện trấn an các vị đại thần trong triều chỉ sợ còn phải dựa vào người. - Thượng Quan Sở Hàn coi bỏ pháp thuật trên người Hiền Viên Ngọc bình tĩnh nói. Đối mặt với sự kiện trọng đại hẳn luôn là người tỉnh táo nhất, luôn có thể trong thời gian ngắn nhất phân tích xử lý cả một chuyện.

- Các người cứ yên tâm đi, chuyện trên triều ta sẽ xử lý thỏa đáng. - Thượng quan Diệu Tổ cảm kích nhìn Hiền Viên Thương nói. Hẳn thật không ngờ vua của một nước như hẳn sẽ vì nữ nhi của chính mình mà không để ý tánh mạng, tại lúc vui mừng vì nữ nhi đồng thời từ đáy lòng cũng hy vọng có thể có kỳ tích xuất hiện thuận lợi hái được Xích Viêm quả, nếu không tội lỗi của Thượng Quan bộ tộc đã có thể quá lớn.

Được đến tự do Hiền Viên Ngọc lập tức bước nhanh đến bên người Hiền Viên Thương đỡ lấy hẳn, lăm bằm:

- Hoàng huynh, kỳ thật ta rất hâm mộ người đâu.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn cùng Thượng Quan Diệu Tổ ngây ngẩn cả người.

Sau đó, sau khi ba người Thượng Quan Sở Hàn đem Hiền Viên Thương bí ẩn để tại Càn Thanh cung liền rất nhanh lấy thủ đoạn mau chóng mạnh mẽ xử lý các sự vụ, bảo đảm trong khoảng thời gian này Long Việt quốc sẽ không có rung chuyển gì, còn có chuyện trọng yếu nhất là Xích Viêm quả. Nếu hái

không được, kia chuyện bọn họ làm hết thấy đều là công dã tràng, có lẽ trong lòng mọi người cơ hồ đều biết chuyện này muốn hoàn thành trừ phi là phát sinh kỳ tích, chẳng qua lại không hèn mà cùng nhau nỗ lực thuyết phục chính mình chờ mong kỳ tích buông xuống đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khủng hoảng đột kích, hoàng hậu mạnh

Hai ngày sau, rốt cục Dạ Mị cũng từ trong mê man dần dần thanh tỉnh lại, chỗ trái tim mơ hồ lưu lại đau đớn cùng miệng vết thương trên cổ tay đều nhắc nhở nàng tất cả chuyện lúc trước đều không phải mơ.

- Tiểu thư, người rốt cục tỉnh! Ô...ô... Thuy Y không có hại người! - Thuy Y hai ngày qua không ngủ không nghỉ canh giữ trước giường thấy Dạ Mị tỉnh lại liền vui quá mà khóc, làm một khắc nàng xem đến Dạ Mị học máu kia sợ đến mức trái tim đều muốn ngừng đập, bởi vì chén cháo tổ yến kia là nàng (Thuy Y) mang lên cho nàng (Dạ Mị) ăn, nếu là Dạ Mị có chuyện gì, sợ là cả đời nàng cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

- Thuy Y? Ta đây là làm sao vậy? - Dạ Mị nghi hoặc nhìn về phía Thuy Y dung nhan tiều tụy hỏi.

- Tiểu thư, người trúng cổ, bất quá hiện tại đã muốn không có việc gì! Tiểu thư, thật sự không phải Thuy Y hại người, người phải tin tưởng Thuy Y a!

- Đừng khóc, ta tin tưởng người sẽ không hại ta, đến cùng là ta trúng cổ gì?

- Là căn tâm cổ! Tiểu thư, người hạ cổ thật là quá ác độc, thế nhưng dùng cổ âm độc như thế đến hại người! - Ngày Dạ Mị trúng cổ đó Thuy Y từ đầu tới đuôi đều theo bên người nàng, vốn nhược là có người hỏi nguyên nhân Dạ Mị trúng cổ mà nói nàng sợ là không thể chạy thoát khỏi quan hệ, trừ bỏ Dạ Mị ra không có ai sẽ tin tưởng 100% Thuy Y tuyệt đối không hại nàng, chẳng qua ngày đó mọi người thấy tình huống của Dạ Mị đều sợ tới hồn bất phụ thể (linh hồn không còn trong cơ thể nữa tương đương với câu "hồn phi phách tán"), sau lại là Hiên Viên Thương dẫn cổ hôn mê, tất cả mọi người bận tới mảy tới mất, trong lúc nhất thời đều quên tra tìm hung thủ.

- Căn tâm cổ? Cổ này như thế nào ác độc rồi?

- Nghe Phạm thừa tướng nói, người trúng căn tâm cổ mỗi ngày đều phải chịu đau đớn do cổ trùng căn tâm, thẳng đến mười ngày sau khí tuyệt bỏ mình! - Thuy Y tức giận nói. Giết người thì cũng là thôi, đến cùng là có bao nhiêu thù oán thế nhưng muốn dùng biện pháp ngoan độc như vậy đến đối phó tiểu thư nhà nàng? Liền ngay cả đơn thuần thiện lương như Thuy Y đều có lòng muốn giết người.

Dạ Mị nghe vậy trầm mặc hồi lâu, chẳng lẽ người nợ muốn giết là chân chính Thượng Quan Nhã Nhi? chẳng qua nếu là nghĩ muốn đối phó nàng hẳn là đã sớm động thủ, làm gì còn chờ lâu như vậy đâu? Không phải nàng vậy nhất định là chính mình, nhưng là mình đi vào thế giới này không đến thời gian một tháng, hơn nữa vẫn đều ở trong hậu cung, căn bản không có cơ hội đi đắc tội với người, trừ bỏ... nữ nhân trong hậu cung!

Nghĩ như vậy, trước mắt Dạ Mị bỗng nhiên sáng ngời! Giữa hậu cung muốn nói nữ nhân có thù oán với bản thân liền chỉ có Trần Tĩnh Như cùng với Liên Như Ngọc vì bản thân mà bắt đi hết thấy kia! Hiện tại Dạ Mị cơ hồ đã muốn có thể xác định hung thủ nhất định là một trong hai người, vô luận là ai, dám can đảm dùng biện pháp ác độc như vậy đến hại chính mình thì phải có giác ngộ phải trả giá đại giới!

- Cổ lợi hại như vậy hẳn là sẽ không dễ dàng giải như vậy đi? Phạm thừa tướng là giải như thế nào? - Người hạ cổ nhất định là nhất quyết muốn lấy mạng mình, hẳn là sẽ không phải loại dễ dàng tùy tiện là giải được đi? Như vậy xem ra cái tên Phạm Trần kia thật là có chút bản sự. Dạ Mị trong lòng là có chút thương thức Phạm Trần tới rồi.

- Bây giờ...ta cũng không rõ lắm. - Thuy Y vừa nghe Dạ Mị hỏi như vậy sắc mặt đều thay đổi, áp ứng trốn tránh tầm mắt Dạ Mị.

Dạ Mị thấy vậy bỗng nhiên có cảm giác không tốt, từ thời điểm lúc đầu tỉnh lại không nhìn thấy Hiên Viên Thương là đã có. Theo đạo lý hẳn biết chính mình trúng cổ lợi hại như vậy là tuyệt đối không có khả năng chẳng quan tâm, cho dù không có canh giữ ở bên mình cũng có thể sẽ phân phó người đứng lúc nói cho hẳn tình huống đi? Nhưng là hiện tại....

- Thuy Y, người thành thật nói cho ta biết, đến tột cùng hoàng thượng ở đâu? Vì cái gì hẳn chưa có tới xem ta? - Dạ Mị mặt âm trầm lạnh giọng hỏi. Nàng có thể phóng túng người bên cạnh tùy ý đùa giỡn, có thể cho tự do vô hạn, nhưng là tuyệt đối không cho phép có sự lừa gạt tồn tại!

Thuy Y gặp tiểu thư nhà nàng thật là tức giận, trong lòng không yên bất an, nhưng là vẫn ghi nhớ phân phó của hoàng thượng và đại thiếu gia. Còn có, nàng biết cảm tình tiểu thư đối với hoàng thượng, nếu là để cho nàng biết sự thật, hậu quả..... vì thế nàng vẫn lựa chọn giấu diếm sự thật như cũ.

- Hoàng...hoàng thượng hẳn đi....đi cải trang vì hành!

- Người đang nói dối! Người biết tính tình của ta, nếu là người còn muốn đi theo bên người ta thì liền nói thật! Nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình! Đây là ta đưa cho người một lần cơ hội cuối cùng, cho dù người không nói, ta vẫn là có biện pháp biết chuyện ta muốn biết! - Dạ Mị là thật nổi giận, dù Thuy Y đi theo bên người nàng chưa đến một tháng, nhưng là nàng (DM) lại sớm thăm dò tính cách nàng (TY), nàng căn bản là không tự ý nói dối. Như thế áp dụng còn liều mạng trốn tránh mắt mắt của mình, như vậy nếu là chính mình đều có thể tin tưởng kia nhiều năm kiếp sống sát thủ đã sớm không biết

là đã chết bao nhiêu lần! Thiên tính sát thủ vốn chính là đa nghi cẩn thận.

- Tiểu thư! Tiểu thư người đừng đuổi Thuý Y đi, Thuý Y cái gì đều nói cho người! - Thuý Y vừa nghe Dạ Mị muốn đuổi nàng đi, trong lòng sợ hãi không thôi, nàng biết tiểu thư đã không còn là tiểu thư trước đây, tiểu thư hiện tại là thật sự nói được thì làm được. Tiếp theo, Thuý Y liền đem tất cả chuyện xảy ra đều nói cho Dạ Mị, liền ngay cả sau hai tháng nếu là còn không hái được đến Xích Viêm quả Hiên Viên Thương liền phải chết không thể nghi ngờ cũng nói ra.

Nghe xong Thuý Y kể ra, trong lòng Dạ Mị "dát đặng" một tiếng, vô tận khủng hoảng hướng nàng đánh tới. Cái nam nhân kia.... cái nam nhân bá đạo lại ôn nhu kia, thế nhưng sẽ vì chính nàng mà bỏ qua tính mạng mình không để ý! Chỉ cần một khi nghĩ đến hấn hiện tại lúc nào cũng luôn luôn ở thừa nhận đau đớn cô trùng căn tâm, trong lòng Dạ Mị đau đớn giống như bị đao rành rạch rạch một khối! Thống khổ kia vốn nên là nàng thừa nhận a.... lần đầu tiên, Dạ Mị biết được nguyên lai chính mình cũng sẽ có một mặt yếu ớt như vậy, nước mắt không chịu không thể trào ra hốc mắt.

Đã bao nhiêu năm? Bao nhiêu năm không có nếm thử tư vị nước mắt rồi? Nguyên lai đúng là chua xót như vậy, còn có loại hương vị đau lòng...

- Tiểu thư, tiểu thư người đừng khóc a! Hoàng thượng hấn nhất định không có việc gì! Hoàng thượng hấn là ngôi cữu ngũ chí tôn, nhất định sẽ cát nhân thiên tướng! - Thuý Y gặp Dạ Mị thương tâm như thế, cuống quýt vì nàng chà lau nước mắt an ủi nói.

- Đúng, hấn nhất định không có việc gì! Ta nhất định sẽ không làm cho hấn có việc! Người ta muốn giữ lại cho dù là Diêm Vương cũng đừng muốn mang đi! - Dạ Mị hung hăng lau nước mắt trên mặt kiện định nói, khí phách lãnh liệt không hề giữ lại phóng xuất ra. Thuý Y cứ ngỡ ngác xem tiểu thư trước mặt như vậy, thậm chí nàng cảm thấy giờ phút này tiểu thư là xa không thể chạm như vậy, thật giống như là nữ thần trên chín tầng trời kia, toàn thân đều tản ra khí tức làm cho người ta kính ngưỡng tin phục.

- Tiểu...tiểu thư, người có muốn nhanh lên đến xem hoàng thượng?

- Ta xác thực rất muốn thấy hấn, chỉ là bây giờ không phải thời điểm. - Nói xong, Dạ Mị liền vô lực tựa vào trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thuý Y thấy vậy mặc dù lòng có nghi vấn lại vẫn an tĩnh một bên cùng nàng, nàng liền vô điều kiện tin phục Dạ Mị như thế.

Tại trong Dạ Mị nôn nóng chờ đợi, màn đêm rốt cục dần dần buông xuống.

- Thuý Y, chuyện hoàng thượng dẫn cổ cho ta còn có ai biết?

- Trừ bỏ ta ra ngoài còn có đại thiếu gia, lão gia, An thân vương còn có Phàm thừa tướng cùng Nam Cung thái tử.

- Ân, ta đã biết, chuyện ta đã tính lại người trước không cần nói cho những người khác, người cũng phải giả thành bộ dáng nôn nóng thương tâm như trước. Ta hiện tại đi Càn Thanh cung, người phải thời thời khắc khắc canh giữ chỗ này đừng làm cho bất luận kẻ nào tiến vào. - Nói xong, Dạ Mị liền thay một thân y phục giản dị tiện lợi từ cửa sổ phi thân ra ngoài. (Ta cũng không phải muốn chen ngang nhưng đến khúc này thật sự là không nhịn được nữa, mấy người biết võ công sao lại kì lạ như thế nhỉ, có cửa chính không ra lại đi đường cửa sổ, làm như vậy cho thấy nó khóc ắc. Mười người thì có hết chín người thích đường cửa sổ, thật là không thể hiểu nổi :)

Nay thủ vệ hoàng cung đã lơ lửng rất nhiều, nguyên bản ám vệ cùng ảnh vệ trong tối cũng bị phái ra ngoài đi hái Xích Viêm quả, cho nên Dạ Mị mới có thể thực nhẹ nhàng né tránh thị vệ tuần tra, Tại sau vài cái thuần di liên tiếp, Dạ Mị rốt cục đi tới Càn Thanh cung.

- Ai?

- Đại ca, là ta. - Dạ Mị nhẹ giọng đáp, lập tức nhanh chóng vào trong nội điện.

- Nhã Nhi? Người rốt cục tỉnh! - Thượng Quan Sở Hàn vừa nhìn thấy Dạ Mị lược hiển gầy yếu liền lập tức kích động đi lên đón đem nàng gắt gao ôm vào lòng.

- Nhã Nhi... - bên cạnh, Hiên Viên Ngọc cũng kích động nhìn nàng. Nhưng là lời đến bên miệng lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đứng ở một bên hâm mộ nhìn về phía tay Thượng quan Sở Hàn gắt gao ôm Dạ Mị.

- Đại ca, Ngọc, cho các người lo lắng. Ta muốn nhìn Thương một chút. - Dạ Mị nhẹ nhàng đẩy Thượng Quan Sở Hàn ra, đối với hai người miễn cưỡng bày ra một cái mỉm cười, nhưng là bên trong nụ cười lại mang theo hương vị chua xót, làm hai người lâm vào đau lòng.

- Người vẫn là đã biết. Đi xem hấn đi, hấn là hấn cũng rất muốn gặp người. - Thượng Quan Sở Hàn sùng nịnh vuốt ve đầu Dạ Mị thờ dài nói. Lập tức cùng Hiên Viên Ngọc cùng nhau di chuyển thân mình, Hiên Viên Thương nằm ở sau lưng họ bại lộ đi ra.

Đương khi Dạ Mị vừa thấy đến gương mặt trắng bệch của Hiên Viên Thương, khủng hoảng trong lòng lại đánh tới, xoay quanh trong lòng nàng lại đi không được. Nguyên bản gương mặt anh tuấn khí phách kia lúc này lại tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc, nếu không nhìn đến đôi mày gắt gao nhăn cùng một chỗ cùng mồ hôi lạnh không ngừng từ chỗ trán chảy ra, thậm chí Dạ Mị đều nghĩ đến người trên giường đã muốn không có sinh khí.

Nâng lên chân, Dạ Mị gian nan đi đến phía bên giường, ánh mắt như chớp như không nhìn gương mặt từ từ gầy yếu kia.

Thượng Quan Sở Hàn cùng Hiên Viên Ngọc đằng sau thâm sâu nhìn nhìn thiên hạ đang giả bộ kiên cường kia, tuy rằng nàng không có khóc lớn một hồi giống như họ tưởng tượng, nhưng lại có thể từ bước đi hỗn loạn của nàng nhìn ra được lúc này nàng có bao nhiêu bối rối không biết làm sao. Đôi khi, quá mức an tĩnh lại càng thêm làm người ta lo lắng hơn là lớn tiếng khóc nháo.

- Đại ca, Ngọc, ta có chuyện muốn cùng các ngươi nói. - Tiếp theo, Dạ Mị liền đem kế hoạch của mình báo cho hai người bên cạnh, chẳng qua toàn bộ quá trình ánh mắt nàng lại dừng ở trên người Hiền Viên Thương như trước, một khắc cũng không từng rời đi qua.

- Tốt, chúng ta đã biết, chúng ta sẽ phối hợp ngươi. - Lập tức, Thượng quan Sở Hàn cùng Hiền Viên Ngọc ăn ý lách mình ra ngoài. Thời gian kế tiếp là thuộc loại hai người kia.....

Dạ Mị nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, nắm tay Hiền Viên Thương dính sát vào tại mặt mình nhẹ giọng nói:

- Thương, ta đến xem ngươi. Ngươi như thế nào có thể không hỏi ý kiến ta liền tự ý quyết định đâu? Ngươi sẽ không sợ ta sẽ hận ngươi sao? Ngươi làm hoàng đế đã lâu, vẫn đều là ngươi ở ra lệnh, lúc này đây đòi thành ngươi nghe ta. Hiền Viên Thương ngươi nghe tốt lắm cho ta, ngươi nhất định phải chống đỡ đi xuống, nếu không ta sẽ hận ngươi cả đời!

- Không...không đúng, nếu ngươi dám rời bỏ ta, ta tuyệt đối không cần hận ngươi, ta sẽ cố gắng quên ngươi... bởi vì hận ngươi liền đại biểu ta vẫn nhớ kỹ ngươi, như vậy ta sẽ rất thống khổ..... ngươi là một người cao ngạo bá đạo như vậy, nhất định sẽ không hi vọng bị người quên đi đi? Vậy ngươi phải nghe mệnh lệnh của ta, nhất định phải chống đỡ đi xuống... ngươi nghe thấy được sao? - Nước mắt không tự chủ được chảy xuống tại khuôn mặt, làm ẩm ướt tay hai người găt gao nắm thành một chỗ.

Liên tục vài ngày, Dạ Mị cũng không từng ly khai giường nửa bước qua. Một mỗi liền cùng Hiền Viên Thương ôm nhau mà ngủ, tình liền vẫn không ngừng cùng hần nói chuyện, tuy rằng không biết hần có thể nghe thấy hay không, nhưng là chỉ có như vậy Dạ Mị mới sẽ cảm thấy tinh thần mình có chỗ ký thác.

Ngày mai hần đó là ngày "cẩn tâm cổ" phát tác.

- Thương, ta phải đi. Chờ ta hai tháng, ta nhất định đem Xích Viêm quả mang về đến. - Nhẹ nhàng tại trên môi hần hạ xuống nụ hôn, lướt qua lo lắng cùng không tha trong lòng, lập tức rời đi Càn Thanh cung cũng không quay đầu lại.

Ngày thứ hai sáng sớm

- Không tốt! Hoàng hậu nương nương "manh" rồi! - Mọi người chỉ thấy thị nữ Thụ Y bên người hoàng hậu khóc đỏ hai mắt nghiêng ngả lao đảo từ trong nội điện hoàng hậu chạy đi ra, tin tức mang đến làm tất cả mọi người sửng sốt. Chuyện hoàng hậu trúng độc ngày đó mọi người đều có nghe thấy, nhưng là mặc cho ai cũng không thể ngờ hoàng hậu nương nương tuyệt sắc khuynh thành kia thể nhưng liền như vậy đi rồi! Tại lúc mọi người cảm khái hồng nhan bạc mệnh đồng thời cũng là gương mặt khóc tang, mặc kệ thật tâm hay là giả ý, bộ dáng tổng yếu phải làm được.

Không được một lát, An thân vương cùng phụ tử Thượng Quan hiện tại đang làm chủ sự trong cung cũng đều vội vàng tới rồi, trên mặt cũng mang theo thần sắc cực kỳ bi thương. Thượng Quan thừa tướng lại càng lão lệ tung hoành, khóc than đau đớn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh! Rất nhanh, tin tức hoàng hậu đã "manh" liền truyền khắp hậu cung, có người thật tình lâm vào sầu não, cũng có người vỗ tay hô to thống khoái.

trong Tinh Hoa cung

- Nương nương, cái tiện nhân kia rốt cục đã chết!

- Ai? Ai đã chết? - Trần Tinh Như khó hiểu hỏi.

- Chính là cái tiện nhân Thượng Quan Nhã Nhi kia a! - Tiểu Liên hưng phấn mà nói.

- Cái gì? Thượng Quan Nhã Nhi thật sự đã chết? - Trần Tinh Như nghe vậy lại khó bình tĩnh, kích động lôi kéo tay Tiểu Liên hỏi.

- Đúng vậy! Nghe nói là vì mười ngày trước trúng độc không có cách giải, sáng sớm hôm nay liền đã chết! Hiện tại An thân vương cùng phụ tử Thượng Quan đều ở Loạn Phụng cung đâu! - Sự kiện kia Trần Tinh Như làm được cực kỳ bí ẩn, liền ngay cả thị nữ bên người cũng không từng lộ ra nửa điểm tiếng gió.

- Ha ha! Đã chết! Rốt cục đã chết! Thật sự là ông trời có mắt a! - Trần Tinh Như điên cuồng mà cười phá lên, liền hận ý bị đè nén mấy ngày nay rốt cục cũng có thể bùng nổ, hiện tại nàng thật sự rất muốn phải đi xem tận mắt, mới làm cho nàng kỉ niệm thật tốt! Chẳng qua, bây giờ còn không thể.

Trần Tinh Như điên nộ nụ cười hồi lâu bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, làm tính cách cẩn thận như nàng cũng không thể không nghi hoặc đứng lên. Nguyên lai mười ngày trước sau khi phụ thân nàng Trần Thanh Vân nhìn đến gã sai vặt nhà mình mang về ngọc bội liền nhận ra đó là của Hiền Viên Thương, sau khi cẩn thận hỏi xong cả chuyện liền lập tức tiến cung cầu kiến Hiền Viên Thương, muốn chịu đòn nhận tội. Nhưng là đến trong cung lại bị cho hay hoàng thượng đã muốn cải trang đi vi hành, rơi vào đường cùng chỉ phải đến cầu cứu nơi nữ nhi này, bất quá lúc đó Trần Tinh Như cũng không quá để ý, chuyện hoàng thượng cải trang vi hành cũng không phải là chuyện khó thể tin gì.

Nhưng là hiện tại nhớ tới lại không thể không nghi hoặc, Thượng Quan Nhã Nhi trúng độc cũng vào ngày hôm đó sau khi về cung không lâu, hoàng thượng có nhanh nữa cũng không thể nào vừa hỏi cung lại lập tức ra cung. Nhưng là một khi hần biết được sinh mạng Thượng Quan Nhã Nhi đang bị đe dọa lại làm sao có thể tại thời điểm đó rời đi đâu? Nhưng mấy ngày nay không thấy hoàng thượng lại là sự thật, liền ngay cả việc trong triều cũng giao cho An thân vương quản lý... trong đầu Trần Tinh Như giống như đánh mấy trăm nút kết, làm nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, bất quá vẫn là quyết định cẩn thận một tí.

Đêm khuya, một đạo bóng dáng mảnh khảnh lén lút đi đến Phụng Loan cung đèn đuốc sáng trưng, vài cái thị nữ bên trong đang vì hoàng hậu đã mất

thủ lĩnh. Bỗng nhiên, một trận hương thơm đánh tới, vài cái thị nữ liên tiếp ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thân ảnh lén lút thể này mới hiện ra thân hình, nhẹ nhàng đi đến bên người hoàng hậu đã mất. Bởi vì sự tình quá đột nhiên, người trong cung thậm chí liền ngay cả quan tài đều chưa chuẩn bị, chỉ phải tạm thời làm nàng nằm trên một khối đá cẩm thạch tinh xảo, chung quanh thân thể để đầy hoa tươi, mặc cũng là cung trang hoàng hậu, cả người vẫn là tuyệt mỹ cao quý như trước vậy.

- Ha ha! Thượng Quan Nhã Nhi rốt cục nguoi đã chết! Bị chết tốt! Bị chết tốt! Ha ha... - tiếng cười điên cuồng bén nhọn xuyên thấu qua đêm tối yên tĩnh. - Đã chết còn ăn mặc đẹp như vậy làm gì? Hiện tại ta sẽ phá hủy mặt nguoi, nhìn nguoi còn lấy cái gì quyền rũ hoàng thượng! - Nói xong, liền đem thanh chủy thủ sắc bén trên tay kia đâm về phía mặt Dạ Mị.

Bỗng nhiên, một cái tay ngọc thon thon gắt gao chế tị cò tay người cầm chủy thủ nọ, tại bên trong ánh mắt khiếp sợ của người kia, nguyên bản Dạ Mị đã "chết" đi thong thả chậm rãi mở hai mắt, lộ ra nụ cười âm lãnh một chút. Song, hết thấy còn chưa kết thúc, chỉ thấy Loan Phụng cung nguyên bản không có một bóng người lúc này lại vây đầy người, An thân vương Hiến Viên Ngọc, phụ tử Thượng Quan, còn có mấy trăm tên ngự lâm quân cầm trong tay cung tiễn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tàn nhẫn cổ tay, xích viêm cực

- Liên Như Ngọc, dĩ nhiên là nguoi. - Dạ Mị hừ lạnh một tiếng thân nhiên cười nói. Kỳ thật người tới là Liên Như Ngọc nàng vẫn là rất kinh ngạc, bởi vì suy đoán của nàng càng thiên về hướng Trần Tĩnh Như cái nữ nhân âm hiểm kia hơn, tại trong mắt nàng Liên Như Ngọc căn bản chính là ngực to ngực nhỏ nghề nguyền xuẩn mà thôi, hơn nữa thân ở lãnh cung, làm sao có thể sẽ có cổ lợi hại như vậy đâu? Chẳng qua nếu bắt đến là nàng, vậy nhất định cùng nàng thể nào cũng thoát không được quan hệ, mặc kệ đằng sau nàng có người hay không, Dạ Mị đều không thể nào sẽ bỏ qua cho nàng!

- Thượng Quan Nhã Nhi! Nguoi thể nhưng không chết? Nguoi làm sao có thể không chết! - Lúc này Liên Như Ngọc cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, trừng đôi mắt lớn thấy Dạ Mị như bệnh tâm thần hết lớn.

- Hừ! Nguoi đều còn chưa chết ta làm sao có thể chết trước nguoi đâu? Thành thật khai báo, đến cùng nguoi có phải là người hạ cò cho ta hay không?
- Cầm tay Liên Như Ngọc dùng một chút lực, xương cốt liền lên tiếng trả lời "đắt đắng" một tiếng mà gãy, Liên Như Ngọc kêu thảm một tiếng hai mắt gắt gao nhìn thẳng Dạ Mị.

- Là ta! Nguoi tiện nhân đáng chết này! Đều tại nguoi! Tại nguoi hại ta mất đi hết thấy, là nguoi đoạt đi hoàng thượng của ta, là nguoi đoạt đi vị trí hoàng hậu của ta! Nguoi vì cái gì không chết? Vì cái gì! Ta muốn nguoi chết, muốn nguoi chết! - Cảm xúc của Liên Như Ngọc dữ dội phát kích động đứng lên, điên cuồng mà gào thét lớn, lập tức dùng tay kia nhặt lên chủy thủ rơi trên đất sắc mặt dữ tợn đánh về phá Dạ Mị.

- Không biết tự lượng sức mình! - Dạ Mị thấy vậy khinh thường liếc nàng một cái, lập tức một chân mang theo chân nguyên lực đánh hướng Liên Như Ngọc, đem hàng hung hăng đánh bay ra ngoài.

Liên Như Ngọc bị đánh đi ra tuy rằng té trên mặt đất miệng phun máu tươi, chỉ là nàng giống như không có ý thức đau đớn, vẫn hung hăng nhìn chăm chăm Dạ Mị, miệng càng không ngừng ni non:

- Ta muốn nguoi chết! Muốn nguoi chết! - Sắc mặt toàn là vẻ điên cuồng.

Thượng Quan Sở Hàn thấy vậy sắc mặt âm trầm đi về phía trước, tinh tế đánh giá mới phát hiện Liên Như Ngọc khác thường

- Nhã Nhi, nàng điên rồi.

- Điên rồi? Như vậy liền điên rồi? - Dạ Mị khinh bỉ nhìn Liên Như Ngọc người không giống người, quý không giống quý kia, năng lực thừa nhận của người này có phải quá kém một chút hay không, thế nhưng như vậy liền điên rồi? Chính mình còn có câu muốn hỏi nàng đây, hiện tại đối với một người điên còn có thể hỏi ra cái gì?

- Nàng nhất định là cực hận nguoi, tâm tình tại trải qua mừng rỡ cùng bi thương quá sau tinh thần đã muốn băng đến cực hạn, cuối cùng liều chết một phát lại bị nguoi dễ dàng hoá giải, một đạo phòng tuyến cuối cùng trong đáy lòng cũng tùy theo sụp đổ. - Thượng Quan Sở Hàn ôn nhu đối với Dạ Mị giải thích nói. Tuy rằng bản sự lúc này nàng bày ra chính xác làm hắn rất kinh ngạc, nhưng là nếu nàng không muốn nói, kia hẳn nhất định sẽ không hỏi nhiều, tại trong lòng hắn, vô luận Thượng Quan Nhã Nhi biến thành bộ dáng gì nữa vĩnh viễn đều là bảo bối hắn yêu thương nhất.

- Hừ! Cho dù là điên rồi ta cũng sẽ không cứ buông tha nàng như vậy! Thương bây giờ còn đang chịu khổ, nếu không thu điểm lợi tức ta thật sự khó giải mối hận trong lòng! - Một khi nghĩ đến Hiến Viên Thương, trong lòng Dạ Mị đều nhin không được đau lòng, ánh mắt nhìn Liên Như Ngọc cũng dữ dội phát tàn nhẫn lên, toàn thân cao thấp tản mát ra một cỗ sát khí nồng đậm, làm tất cả mọi người ở đây chấn động, nhao nhao kinh ngạc nhìn về phía bóng dáng tuyệt sắc kia. Tất cả mọi người nghĩ không rõ, vì cái gì là thân thể gầy yếu đơn bạc lại có thể phát ra khí thế khiến lòng người sợ hãi.

Dạ Mị cũng không quản ánh mắt kinh ngạc của mấy người kia, lệ khí đầy người hướng về phía Liên Như Ngọc chậm chậm đi đến.

- Liên Như Ngọc, cho dù ngươi điên rồi ta cũng tuyệt đối không cho ngươi thoải mái, đây là đại giới ngươi nên trả! Muốn trách, thì trách ngươi không nên đụng chạm vào ta! - Nói xong, Dạ Mị nhanh chóng tại các đốt ngón tay của tứ chi nàng hung hăng đánh vào một chuông, chân nguyên lực mạnh mẽ nhanh chóng truyền khắp các nơi tứ chi, dần dần một chút đập nát xương cốt nàng. Thống khổ thật lớn như thế, Liên Như Ngọc muốn điên rồi cũng nhịn không được kêu rên đứng lên, nguyên bản gương mặt tái nhợt giờ phút này lại càng trắng như tờ giấy, cả gương mặt cũng thống khổ vằn vẹo.

Mắt thấy Liên Như Ngọc đã muốn sắp ngất xỉu đi qua, Dạ Mị đưa tay vói vào trong lòng, lúc cầm đi ra trên tay đã hơn một khoả đan dược, thỉnh linh chính là trân quý Tục Mệnh Đan! Dạ Mị đem Tục Mệnh Đan mạnh mẽ nhét vào miệng Liên Như Ngọc, trân quý gì đó như thế cho nàng ăn chỉ vì treo một hơi cho nàng, làm nàng có thể tiếp tục thanh tỉnh thừa nhận chính mình trả thù!

Gặp sau khi Liên Như Ngọc ăn đan dược dần dần tỉnh táo lại, khoé miệng Dạ Mị giờ nên nụ cười thị huyết. Nhặt lên chủy thủ Liên Như Ngọc mang đến, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo lại nghe được tiếng kêu cực kỳ thảm thiết của Liên Như Ngọc, thanh âm bén nhọn xuyên thấu màng tai mọi người, làm lòng mọi người cũng đi theo hung hăng rung rung vài cái! Ngưng mắt nhìn lại, đã thấy nguyên lai Dạ Mị đã đánh gãy gân tay gân chân của nàng!

Yên tĩnh, toàn trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người bất khả tư nghị nhìn Dạ Mị, thủ đoạn tàn nhẫn như thế thật là một cái nữ nhân như hoa như ngọc sử dụng ra sao? Thủy Y, Hiên Viên Ngọc cùng phụ tử Thượng Quan cũng khiếp sợ xem hết thầy trước mắt, trong ánh mắt có khiếp sợ, đau lòng, nghi hoặc, lại duy độc không có chán ghét cùng e ngại. Hết thầy đều bị Dạ Mị không chút dấu vết thu hết vào đáy mắt, lập tức lộ ra nụ cười thoải mái, lòng, rốt cục buông xuống rồi. Sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, Dạ Mị lo lắng nhất liền là người thân của mình không thể tiếp thu chính mình như vậy, bất quá còn tốt, không có làm nàng thất vọng.

- Đại ca, phiền toái ngươi giúp ta cầm chút mặt đến được không? - Dạ Mị quay đầu xông lên xem Thượng Quan Sở Hàn ôn hoà cười nói, làm sao còn bóng dáng tàn nhẫn kia? Thậm chí mọi người cảm thấy có phải mình hoa mắt hay không, này thật là cùng một người sao?

- Tốt. - Cho tới bây giờ Thượng Quan Sở Hàn đều là như thế này, cho dù lòng có nghi vấn cũng sẽ không hỏi ra đến, hẳn liền là vô điều kiện tín nhiệm nàng như thế này, giúp nàng.

Không được một lát, Thượng Quan Sở Hàn liền cầm một hủ mặt đi trở lại, Dạ Mị mỉm cười tiếp nhận, lập tức lại đi đến bên người Liên Như Ngọc đã muốn mất đi nửa cái mạng kia. Tất cả mọi người mở hai mắt nghĩ muốn nhìn đến tận cùng nàng muốn làm cái gì, không rõ vì sao muốn trừng trị người còn muốn lấy mặt. Nhưng là một màn kế tiếp lại làm mọi người rung động, ngơ ngác trong này đều là quân nhân huấn luyện có tố, nhưng trong lòng lại không khỏi phát run đứng lên.

Chỉ thấy Dạ Mị tay cầm chủy thủ, rất nhanh tại trên mặt, trên người Liên Như Ngọc vẽ lên, theo một tiếng tiếp một tiếng kêu thảm thiết của Liên Như Ngọc, thẳng đến cuối cùng khàn khàn khóc kêu, suốt 108 đao che kín toàn thân nàng! Máu hồng tiên diễm không ngừng từ trong người nàng tràn ra đến, chói mắt lại xinh đẹp như thế. Lập tức, Dạ Mị đem hủ mặt đầy toàn bộ đổ lên các miệng vết thương của nàng, đối với Liên Như Ngọc đã bị tra tấn bất tỉnh nhân sự cười xinh đẹp một tiếng, đẹp kinh tâm động phúc như thế, chỉ là lời nói ra lại âm ngoan độc ác như thế!

- Liên Như Ngọc, hảo hảo hưởng thụ đại tiệc ta chuẩn bị cho ngươi đi, ngươi đem Thương của ta hại thảm như vậy, cho dù đem ngươi thiên đao vạn quả cũng khó giải mối hận trong lòng ta! Ngươi hẳn là nên cầu nguyện thật tốt, cầu nguyện Thương của ta không có chuyện gì, nếu không ta dùng tánh mạng toàn bộ tộc nhân ngươi cho hắn chôn cùng! Từ lão nhân tám mươi tuổi, cho tới trẻ con mới sinh, toàn bộ đều phải chết!

- Đem nàng quăng đến bãi tha ma cho bản cung, phái người thay phiên canh gác, cho đến khi nàng tắc thở mới rồi đi! Nếu nàng bị người cứu đi, như vậy kết cục của các ngươi cũng sẽ giống như nàng vậy! - Vứt bỏ bình mặt trong tay, Dạ Mị lạnh giọng đối với ngơ ngác xung quanh phân phó nói.

- Dạ, hoàng hậu nương nương! - Mọi người vừa nghe, ai còn dám không vâng theo? Kết cục như thế, quả thật chính là sống không bằng chết! Lập tức, mấy đại hán về mặt ghét bỏ đem Liên Như Ngọc tha đi xuống, các ngơ ngác khác xung quanh cũng tùy theo mà tản đi.

- Phụ thân, đại ca, Ngọc, ta biết các ngươi có nghi vấn, về sau ta sẽ nói cho các ngươi, hiện tại ta mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước. - Nói xong, Dạ Mị liền mang theo Thủy Y xoay người rồi đi. Nàng thật là mệt mỏi, ngay cả trừng phạt Liên Như Ngọc tàn nhẫn như vậy lại như thế nào? Thương của nàng vẫn thời thời khắc khắc thừa nhận đau đớn cắn tâm như trước, nếu hái không được Xích Viêm quả như vậy hậu quả.... giờ phút này thể xác và tinh thần của Dạ Mị đã sớm mỏi mệt, nhưng là lại vẫn chống đỡ không cho ngã xuống rồi. Thương của nàng còn đang chờ nàng đi cứu.

Sáng sớm hôm nay, Dạ Mị mặc thân nam trang phi thân mà ra, tại thâm sâu liếc mắt về phía Càn Thanh cung một cái sau đó liền kiên quyết nhảy ra tường cung.

- Ngươi làm sao có thể ở chỗ này? - Dạ Mị nghi hoặc nhìn về phía người trước mắt.

- Ta với ngươi cùng đi.

- Ngươi có biết ta muốn làm gì?

- Hái Xích Viêm quả.

- Ta thể nhưng đã quên, thể nhân truyền thuật bói toán của Phạm thừa tướng cực kỳ chính xác, chỉ có ngươi không muốn biết, không có ngươi không thể biết được. - Dạ Mị lạnh nhạt cười một tiếng, thỉnh linh trước mắt đúng là cái nam nhân băng sơn Phạm Trần kia, bất cứ lúc nào nhìn thấy hắn, hắn luôn phiêu miêu xuất trần như vậy. Giống như hoa sen trên đỉnh núi tuyết, di thể độc lập.

- Ta với người cùng đi. - Không để ý tới đến tới cùng lời nói của Dạ Mị là thật lòng khen hay châm chọc, Phàm Trần đậm mặt như trước lặp lại nói.

- Vì cái gì? - Nếu nhớ không lầm thì nói, chính mình cùng hấn hấn là không có giao tình gì đi?

- Ta mang người ngự kiểm phi hành (cưỡi kiểm bay trên trời) có thể nhanh một ít. - Không có chút ý kiêu ngạo, thuần túy chính là đang ở kể rõ sự thật, làm cho người ta muốn chán ghét cũng không chán ghét được.

Dạ Mị nghe vậy cẩn thận suy nghĩ một lát, đúng vậy, nếu có hấn mang theo mình hấn là có thể tiết kiệm không ít thời gian. Tuy rằng chính mình ngự kiểm phi hành cũng không phải không kịp, chỉ là loại tình huống như hiện tại này có thể nhiều thêm một điểm thời gian tự nhiên là tốt. Vì thế gật đầu nói:

- Tốt, chúng ta cùng nhau. Nếu thuật bói toán của Phàm thừa tướng thần thông như thế, kia không biết lần này chúng ta đi Xích Viêm cực kết quả là như thế nào đâu?

- Phúc họa cùng đến.

Phúc họa cùng đến? Nói đúng là có phúc cũng có họa rồi? Chính là không biết phúc họa này đến tới cùng chỉ cái gì, xem Phàm Trần thật là không có ý muốn giải thích, Dạ Mị cũng không thuận tiện hỏi nhiều. Dù sao nàng cũng không quá tin tưởng cái gọi là thuật bói toán này, vừa này chính mình cũng chỉ là thuận miệng hỏi, lại không nghĩ rằng Phàm Trần thật sự cho ra đáp án, này ngược lại lại làm nàng kinh ngạc sững sờ.

- Đi thôi. - Gọi ra phi kiểm của bản thân, Phàm Trần cùng Dạ Mị song song nhảy lên, do phi kiểm chở bọn họ nhanh chóng đi trước.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không có nói chuyện với nhau được vài câu, Phàm Trần là thuộc loại người người hỏi hấn một câu hấn trả lời một câu, hơn nữa dừng từ còn cực kỳ ngắn gọn. Mà Dạ Mị còn là không có tâm tình nói chuyện, tất cả tâm tư của nàng đều tràn đầy trên người Hiên Viên Thương cùng Xích Viêm quả.

Rốt cục, tại sau khi trải qua hai mươi ngày ngự kiểm phi hành, hai người cũng tới mục đích - Xích Viêm cực. Vừa tới gần Xích Viêm cực, Dạ Mị liền cảm giác được một cỗ nóng rực đập vào mặt mà đến, Xích Viêm cực lớn đều bị một đoàn lửa vây quanh. Kia đó là Xích Viêm, là dị hỏa do thiên địa dựng dựng đi ra, đã muốn tồn tại trong này hơn một ngàn năm, ngày đêm càng không ngừng thiêu đốt, bất kỳ thứ gì cũng không thể dập tắt. Càng đi vào độ âm càng cao, toàn bộ Xích Viêm cực thể nhưng không có một ngọn cỏ, khắp nơi đều là đất đá lửa đỏ, này đều là kết quả bị Xích Viêm rèn luyện trăm ngàn năm. Tại chỗ trung tâm Xích Viêm cực, một khóa cây cối màu đỏ ngạo ngễ đứng thẳng, mặt trên chỉ có một quả, quả này nhỏ như nắm tay lại màu đỏ cực kỳ chói mắt. Kia đó là mục tiêu lần này của Dạ Mị - Xích Viêm quả.

Xa xa thấy được Xích Viêm quả, trong lòng Dạ Mị kích động vạn phần, đối mặt Xích Viêm nóng cháy như thế, trong lòng Dạ Mị một chút cũng không có ý sợ hãi, cho dù chết, cũng nhất định phải đem Xích Viêm quả hái xuống!

- Người ở chỗ này chờ ta, ta chính mình đi vào. - Dạ Mị về mặt trầm trọng hướng về Phàm Trần bên cạnh nói, bên trong đôi mắt đẹp tràn đầy thần sắc kiên định.

- Tốt, cẩn thận. - Thăm sâu nhìn Dạ Mị một cái, Phàm Trần khó được một lần quan tâm người khác.

- Dạ Mị trả lại hấn nụ cười tuyệt mỹ, hơi hơi gật đầu, lập tức hít sâu một hơi quyết liệt đi về phía trước. Vừa tiếp xúc với Xích Viêm, y phục toàn thân Dạ Mị liền bị thiêu hủy, thậm chí nàng cảm thấy mình sắp bị nướng chín! Dạ Mị cũng không dám chậm trễ nhiều, nhanh chóng vận khởi chân nguyên, vài cái thuần di liên tiếp hướng về phía Xích Viêm quả lao đến. Song, Xích Viêm quay chung quanh thân lại làm toàn thân nàng đau đớn khó nhịn, mồ hôi trên trán càng không ngừng chảy xuống, Dạ Mị cảm thấy chính mình tựa hồ thật sự sắp chống đỡ không nổi nữa, đầu óc thậm chí đã bắt đầu dần dần mơ hồ. Nhưng là mỗi lần nàng đầu gối cứng khớp hàm cố gắng chống đỡ, trên môi đỏ mọng cũng bị cắn ra dấu răng thâm sâu, máu đỏ tươi nhất thời tràn ra liền lập tức bị Xích Viêm cực nóng làm bốc hơi. Muốn hỏi vì sao nàng có ý chí vững bền kiên cố như thế, giải thích duy nhất chỉ là vì nàng còn nhớ tới nam nhân vì nàng tình nguyện buông tha cho sinh mệnh của chính mình kia! Hấn, chính là động lực để nàng kiên trì đi xuống.

Song, có một chút lại rất kỳ quái, ngay cả toàn thân Dạ Mị đã muốn bị nướng thành màu đỏ hồng, nhưng là lại như trước không có dấu vết bị nướng đen. Nói như thế nào đâu, giống như Dạ Mị có loại cảm giác rất kỳ quái, thì phải là Xích Viêm cũng không giống như thật sự muốn đốt chết nàng, nếu không phải nói như vậy lấy độ âm của Xích Viêm, nàng tuyệt đối tin tưởng khả năng nàng bị đốt thành tro bụi đều có! Loại ý tưởng này thật sự có điểm như là thiên phương dạ đàm (một sự việc rất khó tìm thấy hay nhìn thấy), khả cổ tình năng lại sinh ra ý nghĩ như vậy!

Rốt cục, tại thời điểm thể lực tinh thần của Dạ Mị đều đã băng đến cực hạn, Xích Viêm quả tới tay! Song, Dạ Mị còn chưa kịp hoan hô một tiếng, dị biến nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gân mạch đứt đoạn, phá rồi sau đó lập

Chỉ thấy nguyên bản Xích Viêm còn an tĩnh quay chung quanh bốn phía bỗng nhiên hướng về Dạ Mị mãnh liệt toàn bộ đánh tới, lúc này Phàm Trần bên ngoài cũng phát hiện không thích hợp, nhưng thời điểm không đợi hấn làm ra phản ứng gì, chợt nghe bên trong Dạ Mị:

- A. - Kêu thảm một tiếng. Tại trong ánh mắt khiếp sợ của Phàm Trần, Xích Viêm trong Xích Viêm cực thể nhưng tất cả đều biến mất!

Mắt thấy bộ dáng Dạ Mị bên trong giống như rất thống khổ, thân thể lung lay thoáng động làm như tùy thời đều có thể ngã xuống đất, Phàm Trần nhanh chóng thuận di tiến lên đỡ được nàng. Rốt cục, trước một giây khi Dạ Mị hoàn toàn mất ý thức trần như nhộng (không mặc gì cả) ngã vào lòng Phàm Trần, từ thủy đến chung, nàng đều đem Xích Viêm quả gắt gao nắm vào trong tay, thậm chí câu nói trước khi hôn mê đều là:

- Không cần bận tâm ta, nhất định phải mau chóng đem Xích Viêm quả mang về hoàng cung!

Phàm Trần thâm sâu nhìn thoáng qua nữ nhân trần như nhộng trong lòng mình, sắc mặt có chút xấu hổ đứng lên, đôi tay lạnh lẽo chạm đến da thịt nàng có loại cảm giác rất kỳ diệu, tê tê.... nhưng hắn cũng hiểu rõ, giờ phút này căn bản không có thời gian cho hắn đi suy nghĩ miên man, vừa nãy nếu không nhìn lầm thì nói, Xích Viêm này hắn là tiến trong thân thể nàng. Bình tĩnh trong lòng, Phàm Trần cẩn thận giúp nàng kiểm tra thân thể một chút, nhưng kết quả lại làm hắn chấn kinh rồi.

Kinh mạch toàn thân đứt đoạn! Hơn nữa Xích Viêm này lại vẫn ở trong thân thể nàng chạy tán loạn, tùy ý hủy hoại thân thể nàng!

Gân mạch đứt đoạn có nghĩa là, về sau nàng chính là một phế nhân! Không nói tu vi biến mất, liền ngay cả cuộc sống giống như người thường cũng là xa cầu!

Phàm Trần lo lắng nhìn nàng hôn mê, nữ nhân này kiêu ngạo như thế, mạnh mẽ như thế, sau khi biến thành phế nhân nàng nên làm gì bây giờ? Phàm Trần là lần đầu tiên mê man, đau lòng cùng lo lắng trong lòng không cách nào lái đi được. Ôn nhu lau đi mồ hôi lạnh trên mặt thay nàng, Phàm Trần cõng y phục bên ngoài của bản thân đem nàng gắt gao ôm lấy, lập tức triệu hồi ra phi kiếm của mình nhanh chóng quay về.

Hắn thật sự không nắm chắc chữa khỏi thương thế của nàng, nhưng là nếu bỏ lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất, như vậy chính là một chút khả năng thành công cũng không có! Hắn, tuyệt đối không muốn nhìn đến kết quả như vậy!

Lúc trở về tốc độ ngự kiếm phi hành của Phàm Trần hiện rõ nhanh hơn không ít, cơ hồ đã muốn đến cực hạn, tại hắn không ngủ không nghỉ nỗ lực bay nhanh đem thời gian rút ngắn đến còn mười ngày!

- Phàm thừa tướng! Nhã Nhi nàng là làm sao vậy? - Phàm Trần trực tiếp mang theo Dạ Mị hôn mê như trước bay đến Càn Thanh cung, Thượng Quan Sở Hàn liếc mắt một cái liền nhìn đến biểu tình thống khổ dị thường của Dạ Mị, bay nhanh tiến lên đỡ được nàng nôn nóng hỏi, Hiền Viên Ngọc nghe tiếng tới rồi cũng về mặt lo lắng quan tâm.

- Gân mạch đứt đoạn! - bốn chữ ngắn ngủi, lại làm trong lòng Thượng Quan Sở Hàn cùng Hiền Viên Ngọc sóng ta gió lớn, khiếp sợ? Đau lòng? đều không biểu đạt ra tâm tình của họ giờ phút này.

- Tại sao có thể như vậy?

- Xích Viêm hóa đi vào trong cơ thể nàng.

- Cái gì? - Ngày đó bọn họ phát hiện không thấy Dạ Mị cũng đã đoán được nàng nhất định phải đi Xích Viêm cực, nhưng là mặc cho thể nào bọn họ cũng không từng nghĩ đến kết quả chờ đợi lại là như thế này! Nếu sớm biết rằng, có lẽ hắn là nên can nàng đi....

Chính là, thật sự bọn họ muốn ngăn thì ngăn được sao?

- Xích Viêm quả lấy được, sau đó ta sẽ vì Hiền Viên hoàng làm giải được, bất quá hiện tại ta muốn nhìn thương thế của hoàng hậu trước.

- Thật sự? Là Nhã Nhi hái đến? - Kỳ tích! Thật là thiên đại kỳ tích! Tốt xấu cuối cùng cũng có tin tức tốt, trong lòng bọn họ buộc chặt lâu như vậy rốt cục cũng có thể thoải mái một lát, nhưng là đại giới phải trả có phải quá lớn một chút hay không? Thật đáng giá sao? Thượng Quan Sở Hàn cùng Hiền Viên Ngọc đều mê man, nếu để nàng biết, người yêu nàng lao lực thậm chí mất nửa cái mạng cứu trở về sẽ hưởng người nhà nàng thân nhất hạ thủ, tâm tình của nàng sẽ là như thế nào?

- Ân, hiện tại đem nàng đưa đi Loạn Phượng cung.

Lập tức, hai người Thượng Quan Sở Hàn cùng Hiền Viên Ngọc đi theo Phàm Trần hướng Loạn Phượng cung đi đến, thời gian đã qua đi lâu lắm. Cho dù hắn đã muốn dùng hết toàn lực chạy, vẫn là bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

- Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy? - Từ khi Dạ Mị đi rồi, trong lòng Thúy Y liền vẫn níu chặt, mỗi ngày đều đứng ở ngoài điện chờ, hy vọng có thể sớm ngày nhìn thấy nàng bình an trở về. Nhưng là khi nàng thấy đến tiểu thư mà bản thân tâm tâm niệm niệm nhớ, tim đều phải bị dọa đến nhảy ra ngoài, lập tức khóc đỏ mắt chạy tiến lên.

- Thúy Y, người trước tránh ra, để Phàm Thừa tướng trị liệu cho Nhã Nhi. - Thượng Quan Sở Hàn trầm giọng nói.

Thúy Y nghe vậy nhanh chóng tránh ra một đường tuy rằng trong lòng cực kỳ lo lắng, chỉ là nàng tin tưởng y thuật của Phàm thừa tướng, nàng tin chắc Phàm thừa tướng nhất định sẽ trị khỏi cho tiểu thư nhà nàng!

Chẳng qua, lúc này đây sợ là nàng phải thất vọng.

- Phàm thừa tướng, đến cùng là Nhã Nhi có thể khôi hân hay không? - Nhìn biểu tình càng phát ngưng trọng của Phàm Trần, tìm Thượng Quan Sở Hân, Hiên Viên Ngọc còn có Thủy Y đều lên tới cổ họng.

- Xích Viêm hỏa còn tại trong cơ thể nàng tán loạn, hiện tại căn bản không thể trị liệu, trừ phi nàng có thể thu phục được Xích Viêm hỏa!

- Thu phục Xích Viêm hỏa?! Điều này sao có thể! Xích Viêm hỏa thế nhưng là hỏa chủng lợi hại nhất thế gian! - Tại Tu Chân Giới, kỳ hỏa nhập thể cũng không phải chuyện lạ gì, muốn trở thành luyện đan sư hay luyện khí sư phải thông qua cách này mới có thể được đến hỏa chủng, người đã từng tại trong quá trình thu phục bị phản phệ cũng không phải số ít, mà hậu quả phản phệ nhẹ là dung mạo hủy hoại, gân mạch đứt đoạn, nặng thì hội phi yên diệt (tan thành tro bụi)! Kỳ hỏa bình thường đều có nguy hiểm lớn như vậy, Xích Viêm hỏa lại càng là bá chủ trong hỏa diễm, như vậy tính nguy hiểm càng thêm không cần nhiều lời.

Trong lòng đám người Thượng Quan Sở Hân như trầm xuống đáy cốc, thu phục Xích Viêm hỏa, cái kia căn bản chính là thiên phương dạ đàm (chuyện ngàn lẻ một đêm ý là chuyện không thể xảy ra được hoặc là rất hiếm xảy ra)! Nhưng một khi không thể thu phục, Xích Viêm hỏa kia liền sẽ luôn luôn tại trong cơ thể Dạ Mị, tùy thời đều có nguy hiểm hóa thành tro bụi.

- Hiên tại chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng nàng. - Nói xong, Phàm Trần liền xoay người rời đi, hân còn muốn hoàn thành kỳ vọng của nàng.

Mấy người luôn luôn ở lo lắng cho Dạ Mị căn bản không biết, căn bản giờ phút này Dạ Mị lòng muốn chết đều có! Bắt đầu từ khi Xích Viêm hỏa đi vào trong cơ thể nàng liền luôn luôn tùy ý phá hư kinh mạch toàn thân nàng, sau đó lại vì nàng chữa trị, lại phá hư.... giống như là một trò đùa dai không biết mệt của tiểu hài tử!

Tuy rằng Dạ Mị đã muốn hôn mê, nhưng ý thức nàng cũng là thanh tỉnh, đau đớn phải chịu trong khoảng thời gian này đã vượt xa tổng cộng cả kiếp trước lẫn kiếp này của nàng.

Trong lòng Dạ Mị đã sớm đem Xích Viêm hỏa mắng mấy chục lần, nhưng mỗi một lần đổi lấy cũng là trừng phạt càng thêm thống khổ! Được rồi, hảo nữ không ăn một trước mắt, món nợ này nàng trước nhớ kỹ. Vì thế Dạ Mị liền an tĩnh thừa nhận đau đớn mỗi lần đứt gân mạch, dần dần cũng liền chết lặng. Dạ Mị đang trong cơn nghey khuất căn bản không phát hiện sau khi gân mạch của chính mình mỗi lần trải qua đứt gãy lại chữa trị độ kiên cường dẻo dai đều phải so với lúc trước tốt hơn một chút, nhưng lại có dấu hiệu mờ rộng!

Rốt cục, Xích Viêm không hề tra tấn gân mạch nàng, trong lòng Dạ Mị vừa định hoan hô một tiếng, lại đột nhiên phát hiện nó thế nhưng lại bắt đầu phá hư các khí quan khác! Thậm chí còn có.... đan điền!

Ta nguyện rửa ngươi! Dạ Mị gấp gáp, đan điền là địa phương bảo bối nhất của người tu luyện, một khi đan điền bị hủy, đời này cũng đừng nghĩ lại tu luyện! Nha nha, ngươi Xích Viêm chết tiết này! Đến tốt cùng lão nương cùng ngươi có cái thù oán gì mà ngươi muốn tra tấn ta như vậy! Trong lòng Dạ Mị tức giận đến cực điểm, nhưng lại không thể làm gì, ai bảo đối phương là một ngọn lửa đầu?

Đánh? Đánh không thấy! Mắng? Nghe không hiểu! Giết? Mộng tưởng hào huyền (suy nghĩ những gì không có thật)!

Hôm nay là tết âm lịch mỗi năm một lần, nhưng là không khí trên dưới hoàng cung cực kỳ quái dị, giống như toàn bộ hoàng cung đều bị một đám mây mù đen bao phủ bên trong. Nguyên lai, từ sau khi Hiên Viên Thương dùng giải được tình lại biết được tình trạng của Dạ Mị liền ngày đêm canh giữ tại trước giường nàng, tự tay đứt nàng ăn canh, uống nước, chà lau thân thể cho nàng.... trừ bỏ chiếu cổ Dạ Mị bên ngoài hân liền không nói, không cười, cũng không để ý tới bất kỳ chuyện gì, sắc mặt giống như than đen, mặc cho ai đều có thể nhìn ra tâm tình của hân.

Đối với hết thảy này, tự nhiên là Dạ Mị hoàn toàn không biết gì cả, giờ phút này nàng còn đang chìm đắm trong vui sướng tấn chức nhanh chóng đâu! Nguyên lai, ngày đó sau khi trải qua Xích Viêm hỏa cải tạo thân thể, đạt tới cảnh giới phá rồi sau đó lập trong truyền thuyết, tu vi tăng lên liên tục, đã muốn đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ! Ưu việt to lớn như vậy Dạ Mị tự nhiên là vui sướng đến cười toe toét!

Bất quá nàng vẫn nhớ kỹ tra tấn mà Xích Viêm quả gây cho nàng đâu! Nay không, trải qua một tháng "chiến đấu", Dạ Mị rốt cục thành công đem Xích Viêm hỏa thu phục! Thật có thể nói là song hỷ lâm môn! Không đúng, hơn nữa hái đến Xích Viêm quả, hân là tam hỉ lâm môn mới đúng! Nay không phải vừa vận xác định câu "phúc họa song đến" kia của Phàm Trần sao?

- Nhã Nhi! Ngươi tỉnh? - Hiên Viên Thương vẫn thâm tình nhìn chăm chú vào Dạ Mị đột nhiên phát hiện bé con trên giường thế nhưng mở hai mắt, vui vẻ vội vàng ôm cổ nàng.

Dạ Mị cẩn thận đánh giá nam nhân trước mắt này, có điểm bộ dáng ba phần không giống người bảy phần thật giống quỷ, nhìn nửa ngày mới thử hỏi một câu:

- Thương?

- Đúng vậy! Nhã Nhi ngươi như thế nào ngay cả ta cũng không biết! - Hiên Viên Thương vẻ mặt ủy khuất nói. Một hân còn canh giữ nàng ngày đêm đâu, vừa mở mắt ra thế nhưng không biết chính mình!

- Dựa vào! Ngươi như thế nào biến thành bộ dáng quỷ này rồi? - Dạ Mị thật sự không thể tin được, Thương tuần mỵ khí phách nhà nàng thế nhưng biến thành bộ dáng giống quỷ này rồi, gây trở cá xương, khuôn mặt tiêu tụy, vẻ mặt dơ bẩn.... vì thế kích động chửi tục một câu đi ra.

Nghe vậy, rốt cục Hiên Viên Thương cũng hiểu rõ nguyên nhân, nhưng là lại càng ủy khuất:

- Thời gian dài như vậy ta vẫn canh giữ ngươi, nào có tâm tư sửa sang lại dung nhan a!

Giờ phút này, cuối cùng Dạ Mị mới lấy lại tinh thần, khẩn trương hỏi:

- Ngươi thế nào rồi? Giải cổ được không?

- Đã sớm giải, đã muốn không có việc gì. Nhã Nhi, ngươi sao lại ngu như vậy? Nếu ngươi bởi vậy mà có chuyện gì mà nói ngươi muốn ta làm sao bây giờ? Chuyện nguy hiểm như vậy về sau tuyệt đối không thể lại làm! - Tuyên ngôn có chút bá đạo nho nhỏ, lại bao hàm vô tận đau lòng cùng lo lắng.

- Vậy còn ngươi? Ai lại cho phép ngươi làm chuyện nguy hiểm như vậy rồi? Ngươi là vì ta mới biến thành như vậy, Thượng Quan Nhã Nhi ta cũng không muốn thiếu bất cứ kẻ nào, huống chi vẫn là một cái mạng.

- Ta là nam nhân của ngươi!

- Nam nhân của ta cũng không thể được! Ta cảnh cáo ngươi, nếu còn có lần sau ta cam đoan sẽ không xen vào ngươi nữa, cho dù ngươi bởi vì ta mà chết ta cũng sẽ không đau lòng, ngược lại có thể sẽ cố gắng quên tiếp tục cuộc sống tươi đẹp! - Lời nói nhìn như tuyệt tình, cũng là biến đổi phương pháp quyết tuyệt để đạt tới mục đích của chính mình, thì phải là tuyệt đối không cho phép hắn có lần tiếp theo, bởi vì nàng thật sự là sợ.

- Ngươi! Ngươi nữ nhân này thật tuyệt tình! Bất quá ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi quên ta, lại có lần sau ta sẽ không lại làm như vậy, ta sẽ cùng chết với ngươi! Cho dù đến âm phủ, ngươi cũng sẽ vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta, ngươi vĩnh viễn đều là nữ nhân của Hiên Viên Thương ta! - Khí phách vương giả hiển lộ không thể nghi ngờ, Hiên Viên Thương hung hăng đem Dạ Mị ôm cổ, gắt gao ôm vào trong lòng bản thân, giống như phải đem nàng tan vào máu thịt chính mình, như vậy hắn sẽ không cần lo lắng sẽ lại mất nàng...

- Thương, chúng ta đều không có việc gì, thật tốt. - Dạ Mị ôn nhu nhu thuận dán ở trong lòng hắn, hưởng thụ ấm áp đã lâu này, hai tay cũng gắt gao ôm phía sau lưng rộng lớn của hắn.

Hai người ôm nhau gắt gao thế mới biết, nguyên lai sinh li tử biệt thật sự cách bọn họ rất gần.... nhưng bọn họ vẫn vịn vịn không nghĩ tới là, lần sinh tử một đường này không có thể làm cho bọn họ tách ra, mà sinh ly không lâu sau đó lại làm cho bọn họ vĩnh viễn trời nam đất bắc!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mưa gió đêm trước

Tân niên này, bởi vì hoàng hậu Thượng Quan Nhã Nhi tình lại làm cho cả hoàng cung lại tràn ngập hương vị vui mừng, hoàng hậu tính tự nhiên hoàng thượng vui vẻ, một khi hoàng thượng vui vẻ tất cả mọi người đều được giải phóng. Buổi tối hôm nay, Hiên Viên Thương cũng qua một lần tết âm lịch ấm áp như gia đình người bình thường, cùng Dạ Mị, Hiên Viên Ngọc, phụ tử Thượng Quan Sở Hàn vây cùng một chỗ ăn một chút bữa cơm đoàn viên, người một nhà cùng một chỗ vui chơi giải trí tiếng nói tiếng cười không ngừng bay ra ngoài điện, thật sự ghen tị chết bao nhiêu người.

Trần Tinh Như tự nhiên là người đứng đầu trong đó, nàng sớm đã bị ghen tị oán hận biến thành che khuất tâm của mình, đang suy nghĩ hết mọi biện pháp thế phải đem Dạ Mị nhốt đánh vào địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh!

Ngày hai năm mới, cũng là ngày lại mặt. Sáng sớm, Hiên Viên Thương liền mang theo Dạ Mị còn có một xe ngựa lễ vật hắn tự mình chuẩn bị chậm rãi xuất phát đi về phía Thượng quan gia. Đọc theo đường đi, tất cả người vây xem cuối cùng cũng mất kiên nhẫn đến sủng ái mà hoàng thượng đối với hoàng hậu, nhao nhao cảm khái quốc quân cùng quốc mẫu phu thê tình thâm, phong cảnh trường hợp như thế đủ để cho bất kỳ nữ tử gì ghen tị không thôi! Từ xưa tới nay có phi tử nào có được vinh hạnh để được hoàng thượng tự mình cùng đi lại mặt?

- Phụ thân, đại ca!

- Vì thân tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương! - Phụ tử Thượng Quan hướng Dạ Mị mỉm cười, trong mắt đều là yêu thương cùng sùng nịnh khó có thể che giấu, lập tức hướng hai người cung kính thi lễ.

- Nhạc phụ đại nhân, đại cữu tử đa lễ, hôm nay là ngày lại mặt, chúng ta sẽ không cần xen vào những lễ nghi nhàm chán này nữa, coi như là người bình thường một hồi đi! - Hiên Viên Thương cười nói, còn tự mình nâng phụ tử Thượng Quan dậy, quả nhiên là cho bộ tộc Thượng Quan mặt mũi!

- Phụ thân, đại ca các ngươi này không phải chiết sát Nhã Nhi sao? Thương hắn là trưởng phu của ta, chính là con rể của phụ thân, muội phu của đại ca, nào có các người hướng hắn hành lễ? Ngươi nói có đúng không? - Dạ Mị tà tà liếc Hiên Viên Thương một cái, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ uy hiếp, giống như đang nói "Nếu ngươi dám không đồng ý cách nói của ta, kia về sau cũng đừng nghĩ lên giường của ta!"

Hiên Viên Thương thấy vậy nở nụ cười sùng nịnh, hắn nào dám đắc tội tiểu nữ nhân này a? Vì thế rất thuận theo phụ họa nói:

- Dạ, Nhã Nhi nói đúng, nhạc phụ đại nhân còn có đại cữu tử các ngươi tạm tha tiểu tử đi!

phụ tử Thượng Quan nhìn Hiên Viên Thương đùa giỡn bộ dáng đều sùng sốt, lập tức cười ha ha lên, không khí nhất thời liền ấm áp náo nhiệt lên. Dạ Mị

thấy vậy mới vừa lòng thu hồi tầm mắt

- Phụ thân, đại ca, nơi này đều là một mảnh tâm ý của Nhã Nhi cùng Thương, các người đều nhận lấy đi.

- Nhã Nhi, như thế nào chuẩn bị nhiều như vậy? - Nhìn một rương lại một rương lễ vật, Thượng Quan Diệu Tổ nhin không được kinh ngạc nói.

- Phụ thân, từ khi xuất giá Nhã Nhi đã không từng về nhà qua, lần này chuẩn bị lễ vật nhiều một chút cũng nên là, ngài hãy nhận lấy đi!

- Đúng vậy, nhạc phụ đại nhân, nơi này đều là Nhã Nhi tự mình chọn lựa cho các người, không nhận lấy nhưng là làm phát tâm ý của nàng. - Hiên Viên Thương thấy bộ dáng Thượng Quan Diệu Tổ còn có chút do dự liền lập tức đi ra hát đệm, quả nhiên, Thượng Quan Diệu Tổ nghe nói là nữ nhi của mình đích thân chọn lựa liền lập tức cười hề hề nhận.

Thấy vậy, đáy mắt Hiên Viên Thương hiện lên một tia ánh sáng thực hiện được không dễ phát hiện. Nhưng Dạ Mị lại không chú ý tới, bởi vì nàng đang ở nghỉ hoặc lời Hiên Viên Thương nói, lễ vật này rõ ràng đều là hấn tự mình chọn lựa, chính là nàng cũng đại khái nhìn thoáng qua vài thứ này một chút! Bởi vì nàng cũng là tin tưởng Hiên Viên Thương chọn gì đó tuyệt đối sẽ không sai, cho nên mới dám yên tâm mà cho hấn toàn quyền làm chủ, nhưng là hiện tại vì cái gì hấn sẽ nói như vậy?

- Nhã Nhi, vào nhà. - Hiên Viên Thương thấy Dạ Mị đang ngăn người, ánh mắt loé sáng liền bước nhanh đi đến bên người ôm eo nàng cùng nhau theo phụ tử Thượng Quan vào sân. Dạ Mị cũng bởi vậy mà đánh gãy suy nghĩ, rất nhanh lại dung nhập vào trong bầu không khí.

buổi tối mừng năm, Hiên Viên Thương tại trong thư phòng vội vàng xử lý công việc chồng chất xuống dưới trong khoảng thời gian này, mà Dạ Mị thì một người nhàm chán ở Loạn Phụng cung ngăn người. Đôi mi thanh tú gắt gao nhăn cùng một chỗ, hiển nhiên là đang tự hỏi chuyện phiền lòng nào. Kỳ thật nàng chính là đang mâu thuẫn đến cùng có muốn đem chuyện Hoa Thanh phái nói cho Hiên Viên Thương không. Hấn là một thế hệ đế vương, lấy việc gì cũng lo lắng cho quốc gia trước tiên, bên trong Hoa Thanh phái bảo vật chồng chất như núi, muốn bồi dưỡng ra một đám cao thủ cũng không phải việc khó, nếu hấn cũng nghĩ như vậy kia nên làm cái gì bây giờ? Chính mình còn đáp ứng với sư phụ muốn trọng chấn Hoa Thanh phái, vài thứ kia chính mình là như thế nào cũng không thể lấy ra dùng riêng. Nhưng nếu là không nói, nàng lại sẽ cảm thấy chính mình thực xin lỗi Hiên Viên Thương, bởi vì hai người cùng một chỗ quan trọng nhất là thẳng thắn thành khẩn.....

- Thượng Quan tiểu thư, ngài người nghiêm trọng quá cũng không phải là chuyện tốt gì. - Ngay tại khi Dạ Mị còn vây giữa mâu thuẫn, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh nhạt, đem nàng làm hoảng sợ, thế cho nên nàng căn bản là không chú ý tới người kia xưng hô đối với nàng.

- Phàm thừa tướng? Sao người lại tới đây? - Dạ Mị kinh ngạc nhìn trong phòng bỗng nhiên nhiều ra đến một cái bóng dáng màu trắng, nay chính nàng cũng là cao thủ Xuất Khiếu kỳ, nhưng lại bởi vì ngày người một chút cũng không từng phát hiện có người lên vào! Nếu người đến muốn mạng nàng mà nói, phỏng chừng chính mình không biết đã chết bao nhiêu lần!

- Đến nói lời từ biệt, ngày mai ta sẽ khởi hành về nước. - Phàm Trần rất muốn duy trì đậm mực của hấn, nhưng không biết vì sao, từ sau khi chuyển đi Xích Viêm cực, trong lòng hấn liền thường xuyên không tự chủ được nhớ tới bóng dáng tuyệt sắc kia. Tối nay lại càng ma xui quỷ khiến ả vào cung đến, chính là muốn tại trước khi đi gặp mặt nàng một lần.

- Nga, kia cầu chúc Phàm thừa tướng thuận buồm xuôi gió. - Dạ Mị quái dị liếc nhìn Phàm Trần một cái nói. Đây thật là cái nam nhân băng sơn kia? Sẽ không là có người giả mạo đi? Quan hệ của mình với hấn khi nào thì tốt như vậy, thế nhưng còn muốn nói lời từ biệt riêng?

- Chúng ta còn có thể gặp lại.

- Nga? Phàm thừa tướng tính khi nào lại đi sứ Long Việt?

- Không phải đi sứ Long Việt. Cho người một lời khuyên, đừng đối với Hiên Viên hoàng dùng tình quá sâu! - Nói xong, bóng dáng Phàm Trần chợt lóe, không đợi Dạ Mị hỏi ra nghỉ hoặc của bản thân là không thấy bóng người.

- Bảo ta không cần đối với Thương dùng tình quá sâu? Phàm Trần khi nào thì cũng bát quái như vậy rồi? Chẳng lẽ hấn coi trọng ta không được? - Trong lòng Dạ Mị rất bức tức nghĩ, bất quá cũng không thực sự đem lời nói Phàm Trần để ở trong lòng.

- Mỹ nhân, có phải đang nghĩ bản thái tử hay không a? - Kéo tiếp Phàm Trần sau, lại một cái thanh âm ngả ngón vang lên tại bên tai Dạ Mị.

Đến cùng hôm nay là ngày mấy? Như thế nào một đám đều hướng về phía nàng chạy?

- Nam Cung Ly, trộm vào tầm cung hoàng hậu cũng không phải là thói quen tốt gì.

- Hắc, bản thái tử cũng là quá nhớ nhưng mỹ nhân thôi.

- Hôm nay không phải người đi xem đại hội muôn hoa đua thắm khoe hồng sao? Như thế nào sẽ không gặp đến một người người thích? Bản cung còn tưởng rằng hôm nay Nam Cung thái tử nhất định là muốn trái phải ôm ấp mỹ nhân trắng đêm triền miên đâu. - Dạ Mị xem nam nhân táo bạo dài một đôi mắt hoa đào này chăm chọc nói. Dù sao không có lý do gì, mỗi lần Dạ Mị nhìn đến hấn liền muốn "khi dễ" một chút, ai kêu bộ dạng hấn đáng đánh đòn như vậy đâu?

- Mỹ nhân nhưng là ghen tị? dong chi tục phần này sao có thể đánh đồng với mỹ nhân người? Từ sau khi bản thái tử nhìn thấy mỹ nhân sẽ thấy không có tâm tình xem nữ nhân khác, quá xấu. - Mặc kệ Dạ Mị đối với hấn thế nào, mỗi lần Nam Cung Ly nhìn thấy nàng nhất định đều phải nói "tâm sự" với nàng thật tốt một phen, khiến cho Dạ Mị lúc nào cũng đau đầu vô cùng, dở khóc dở cười.

- Nam Cung Ly, người có thể không buồn nôn như vậy hay không? Người tốt xấu gì cũng là thái tử một quốc gia, như thế nào lại táo bạo như vậy? Nói đi, tìm ta có chuyện gì? - Dạ Mị dường như ghét nhìn hần nói, khuôn mặt kia nhưng thật cực phẩm, nhưng tính cách như thế nào cũng cực phẩm như vậy đâu? Tuyệt Yên quốc hoàng đế sẽ không cũng là cực phẩm đi? Không phải đều nói cha nào con nấy sao? Dạ Mị nghĩ, trong lòng một trận ác hần. Người nghĩ nghĩ a, nếu người nhìn thấy một cái lão đầu nói lời nói táo bạo như Nam Cung Ly vậy, vậy người có thể hay không nghĩ một cái nắm đấm đem hần đánh ngay cả mẫu thân cũng không biết? Hoặc là trực tiếp một cước đem hần đá đến ngoài không gian đi?

- Mỹ nhân người luôn làm bản thái tử thương tâm như vậy, nhưng là bản thái tử càng ngày càng thích người làm sao bây giờ? Ngày mai bản thái tử từ muốn đi, nhưng là rất luyến tiếc rồi đi mỹ nhân a, bằng không mỹ nhân người cùng bản thái tử bỏ trốn đi?

"Phốc" Dạ Mị nghe vậy trực tiếp phun một ngụm nước vắng ra ngoài, Nam Cung Ly này quả nhiên là cực phẩm! Một hần nghĩ ra, thái tử một quốc gia lại dụ dỗ mang hoàng hậu quốc khác bỏ trốn? Kia phỏng chừng là chuyện xấu đầu tiên từ trước đến nay đi? Nói không chừng còn có thể bị ghi vào sử sách....

- Mỹ nhân người đừng kích động như vậy a, có phải rất vui vẻ hay không? Đồng ý lời bản thái tử nói rồi? - Nam Cung Ly mắt đầy chờ mong tiến đến trước mặt Dạ Mị hỏi, nhưng là lại bị Dạ Mị một chương không lưu tình chút nào hất ra xa.

- Đồng ý cái đại đầu quỷ nhà người! Nam Cung Ly người nam nhân táo bạo này, nếu không có chuyện thì cút nhanh lên cho bản cung! Bản cung chúc người thuận buồm xuôi gió! - Dạ Mị nhìn Nam Cung Ly về mặt ủy khuất nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vì cái gì mỗi lần đều là nàng bị tức đến đỉnh đầu bốc khói? Nam Cung Ly này quả thật là khắc tinh của mình! Muốn hỏi người da mặt dày nhất rốt cục là ai? Dạ Mị cam đoan sẽ không chút do dự trả lời là Nam Cung Ly! Đánh, đánh không đi! Mắng, mắng không chạy! Người muốn châm chọc hần đi, hần còn có thể cho là khen ngợi! Nếu lời nói thật sự khó nghe đâu, hần thế nhưng trực tiếp giả vờ không biết! Tinh thần quả thật so với tiểu cường (tên một con gián trong phim hoạt hình ý nghĩa là rất lý lợm đánh hoài không chết) còn tiểu cường, cũng chính là phụ thân trong truyền thuyết của tiểu cường.

- Mỹ nhân, bản thái tử tuyệt đối là sẽ không buông tay! Đây là ngọc bội bên người của bản thái tử, là mẫu hậu của bản thái tử truyền xuống muốn giữ lại cho con dâu tương lai, hôm nay bản thái tử liền đem nó tặng cho người chứng minh cho lòng của bản thái tử đối với người! - Nam Cung Ly nói xong nhanh chóng đem một khối ngọc bội quăng vào trong tay Dạ Mị, Dạ Mị phản xạ có điều kiện đem nó bắt lấy vào tay, thời điểm đang muốn trả lại cho hần lại phát hiện người thế nhưng kích động chạy! Dạ Mị ngạc nhiên, nếu không nhìn lầm thì nói, nàng thế nhưng nhìn đến bên tai Nam Cung Ly đỏ!

Là kỳ tích hay là chính mình hoa mắt? Nam Cung Ly trường kỳ trà trộn ở trong đám nữ nhân thế nhưng thẹn thùng rồi?

Dạ Mị ngờ ngác nhìn nhìn khối ngọc bội tinh xảo trong tay, mặt trên điêu khắc một con phượng hoàng giương cánh muốn bay, mặt trái còn có khắc hai chữ Nam Cung, thỉnh linh chính là bảo bối của bộ tộc hoàng hậu tương truyền nhiều thế hệ, đồng thời cũng là tượng trưng thân phận một quốc gia chỉ mẫu Tuyệt Yên quốc!

Dạ Mị chỉ cảm thấy chính mình cầm một củ khoai lang phòng tay, vừa định vứt bỏ nó lại nhớ đến Nam Cung Ly nói đây là gì đó mà mẫu hậu lưu lại cho hần, Dạ Mị chần chờ. Nếu là nàng không nhớ lầm thì nói, hoàng hậu Tuyệt Yên quốc đã chết rất nhiều năm, Tuyệt Yên hoàng đế cùng hoàng hậu kiêm điệp tình thâm, cho nên đến hiện tại đều không có lại lập hậu. Khối ngọc bội này cũng chính là di vật của mẫu hậu Nam Cung Ly, nếu là nàng liền đem nó đánh mất như vậy có phải hơi quá đáng hay không?

- Quên đi, vẫn là về sau có cơ hội thì trả lại cho hần đi. - Dạ Mị bất đắc dĩ thở dài đem ngọc bội cất về. Kỳ thật trước kia tại thế kỷ 21 nói Dạ Mị là người vô tình cũng thật oan uổng nàng, ít nhất nàng đối với thân tình chính là cực kỳ coi trọng, bởi vì không có được đến qua, cho nên mới đương lúc nàng có được về sau lại càng sẽ quý trọng thêm. Đồng dạng suy bụng ta ra bụng người, Nam Cung Ly hần là cũng cực thương mẫu hậu hần đi? Bằng không lại làm sao có thể đem di vật của nàng mang theo bên người đâu.

Ngoài phòng, một cái bóng đen rất nhanh lác mình bay về phía ngự thư phòng, bóng dáng nhanh như thiểm điện, giống như là chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Khởi bẩm hoàng thượng, Nam Cung Ly vừa rồi đi Loan Phượng cung, còn đem ngọc bội Tuyệt Yên hoàng hậu đưa cho hoàng hậu nương nương.

- Nga? Nam Cung Ly này quả thật là đủ phong lưu a! - Hiền Viên Thương nghe vậy mặt đều đen hơn phân nữa, nghiêng răng nghiêng lợi nói. - Kia hoàng hậu nương nương có nhận lấy không?

- Hoàng hậu nương nương đem nó để ở bên trong hộp trang điểm, thuộc hạ giống như mơ hồ nghe được hoàng hậu nương nương lầm bầm lầu bầu nói chờ về sau nếu có cơ hội nhìn thấy Nam Cung Ly lại đem ngọc bội trả lại cho hần.

- Hừ! Người đưa lỗi tại lại đây! - Tiếp theo, Hiền Viên Thương liền tại bên tai ảnh vệ nói ra kế hoạch của mình, mà kế hoạch liền thực hiện tại trong hai ngày này! Nam Cung Ly, nếu là người chủ động đưa lên đến kia nếu trăm không cần chẳng phải là thật xin lỗi người rồi? Ban đầu trăm còn đang lo lắng có muốn giả họa người hay không, người nhưng thật ra giải ưu cho trăm! Hừ! Trong lòng Hiền Viên Thương hừ lạnh một tiếng, tuy rằng Nam Cung Ly đem khối ngọc bội cho Dạ Mị chính xác làm hần rất không dễ chịu, bất quá cũng quả thật giúp hần một cái đại ân, đối với toàn bộ kế hoạch của hần là trăm lợi mà không một hại!

- Hoàng thượng, Phàm Trần đã từng xuất hiện ở Loan Phượng cung qua. Hần còn nói với hoàng hậu nương nương kêu nàng ngàn vạn lần không nên đối với hoàng thượng dùng tình quá sâu! - Ảnh vệ chi tiết đem hết thảy đều nói cho Hiền Viên Thương, chức trách của hần chính là đem những gì nhìn thấy và nghe thấy bẩm báo chi tiết cho chủ tử của mình, cho nên sẽ không lo lắng tin tức có thể làm chủ tử mất hứng hay không hay là vẫn sẽ thế nào.

Hiền Viên Thương nghe vậy trong lòng nhúc nhích, bản sự của Phàm Trần hần tự nhiên là biết được, chẳng lẽ hần tính ra cái gì nên mới sẽ nhắc nhở nàng sao?

- Hần còn nói cái gì? Hoàng hậu có phản ứng gì?
- Khác cũng là lời nói từ biệt, hoàng hậu nương nương giống như cũng không quá để ý.
- Ân, trăm đã biết, bắt đầu từ lúc này người sẽ không cần lại đi giám thị Loạn Phượng cung, đi làm chuyện trăm đã nói đi! Nhớ kỹ, nhất định phải "không dấu vết", không thể để người hoài nghi!
- Dạ, thuộc hạ cáo lui!
- Hiền Viên Thương tựa vào trên ghế thường (thường ở đây có nghĩa chỉ là ghế bình thường chứ không phải ghế vua hay còn gọi là long ngai) thở phào nhẹ nhõm.
- Hết thấy đều phải đã xong, Nhã Nhi, người ngàn vạn đừng có trách ta, ta làm hết thấy đều là vì Long Việt. Ta có thể vì người đi chết, nhưng là lại không thể đem giang sơn mà Hiền Viên thị nhiều thế hệ thù hận làm tiền đặt cược! - Hiền Viên Thương trầm trọng nhắm lại hai mắt, hắn có một loại dự cảm không tốt, giống như có cái gì đó cực kỳ quan trọng sẽ vĩnh viễn cách hắn mà đi. Hắn không biết là cái gì, cũng không muốn biết, tại thời điểm cuối cùng này, hắn tuyệt đối không cho phép có gì đó có thể dao động chuyện tình hắn quyết tâm xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Phế hậu, tái nhập lãnh cung

Hôm sau,

- Nương nương, nô tỳ vừa mới nghe một tin tức rất thú vị! - Tiểu Liên vẻ mặt hưng phấn mà chạy tiến vào Tĩnh Hoa cung nói.
- Tin tức gì? - Trần Tĩnh Như lười biếng hỏi, hiện tại đối với nàng mà nói, chỉ có tin tức nữ nhân kia đã chết mới kêu là tốt.
- Nô tỳ nghe nói Nam Cung thái tử từ sau ngày yến hội ấy liền thường xuyên nửa đêm lên vào Loạn Phượng cung cùng Thượng Quan Nhã Nhi lên gấp, buổi tối hôm qua còn đem tín vật Tuyệt Yên hoàng hậu đưa cho nàng!
- Cái gì? Người nói đều là thật? - Trần Tĩnh Như kích động hỏi. Nếu là thật, như vậy lần này cái nữ nhân kia nhất định phải chết! Cái này kêu nàng có thể nào không kích động? Nàng nằm mơ cả ngày đều muốn nữ nhân kia chết!
- Thiên chân vạn xác! Nô tỳ là nghe tỳ nữ Loạn Phượng cung nói chuyện với nhau nhắc tới.
- Ha ha! Trời cũng giúp ta, lần này xem cái Thượng Quan Nhã Nhi kia còn không chết? Lần này bản cung không chỉ có muốn đồn ngã nàng, còn muốn đem Thượng Quan bộ tộc nhổ tận gốc! - Trần Tĩnh Như bộ mặt dữ tợn nói. Trong lòng nàng đã có ý tưởng, thế nhất định phải đem Thượng Quan bộ tộc nhổ tận gốc!
- Hiện tại hoàng thượng ở đâu?
- Hồi nương nương, hoàng thượng hiện tại đang ở Loạn Phượng cung.
- Hừ! Chúng ta đi, đi Loạn Phượng cung cho Thượng Quan Nhã Nhi nàng một phần đại lễ! - Tiệp nhân chết tiệt, nhìn người còn có thể kiêu ngạo đến bao lâu! Xem lần này hoàng thượng có thể bảo vệ người hay không! Lòng nghĩ đến tận đây, Trần Tĩnh Như lập tức khẩn cấp mà dẫn dắt một đám nô tài chậm rãi xuất phát đi về phía Loạn Phượng cung.
- Như quý phi đến! - Mới vừa đi đến ngoài điện, thái giám liền lập tức thông báo nói.
- Tĩnh Như? Sao người lại tới đây? - Hiền Viên Thương ánh mắt loé sáng nhìn Trần Tĩnh Như, lập tức khôi phục bình thường nghi hoặc hỏi.
- Nô tì tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng, nô tì có việc bẩm báo.
- Bình thân, có chuyện gì bẩm báo?
- Dạ Mị ở một bên nghi hoặc nhíu mày, nàng có trực giác, chuyện Trần Tĩnh Như muốn nói tuyệt đối có liên quan đến mình, nhưng là nàng thật sự nghĩ không ra mình có cái nhược điểm gì cho nàng bắt được.
- Hoàng thượng, sự tình liên quan trọng đại, nô tì còn kính xin hoàng thượng trước thứ nô tì vô tội!
- Nga? Người nói, trăm thứ người vô tội!

- Tà hoàng thượng! Nô tì khẩn cầu hoàng thượng trừng trị tội của hoàng hậu Thượng Quan Nhã Nhi! Thượng Quan Nhã Nhi cùng với phụ thân tư thông Tuyết Yên quốc, là quân bán nước của Long Việt! Thượng Quan Nhã Nhi lại càng cùng thái tử Tuyết Yên quốc kiêm điệp tình thâm, vì trợ giúp hần tiêu diệt Long Việt ta không tiếc hy sinh nhan sắc tiến cung mê hoặc hoàng thượng! - Trần Tinh Như về mặt chính nghĩa nói, khiến cho thật giống như chính mắt nàng thấy được, suýt nữa khiến Dạ Mị đều nghĩ đến chính mình thật là như nàng nói vậy!

Bất quá trong lòng Dạ Mị lại vẫn có nghi hoặc, Trần Tinh Như không phải cái loại nữ nhân không đầu óc, nàng nếu dám tới nơi này nói như vậy, liền nhất định là có chứng cứ gì, đến cùng là cái gì đâu? Nàng thật không nhớ rõ chính mình là cái quân bán nước gì, còn cùng Nam Cung Ly kiêm điệp tình thâm!

- Cái gì? Nói xấu hoàng hậu cùng thừa tướng nhưng là tội chết! Đừng tưởng rằng trăm thứ tội cho người là người có thể tùy ý nói xấu hoàng hậu cùng trọng thần trong triều! Lời nói không có chứng cứ trăm muốn duy người là hời! - Hiền Viên Thương nghe vậy tức giận nói. Bên ngoài là đang quở trách Trần Tinh Như không đứng, kỳ thật lại cho nàng cơ hội nói ra chứng cứ!

- Hoàng thượng bớt giận, nô tì tự nhiên là có chứng cứ, Nam Cung thái tử đã đem ngọc bội Tuyết Yên hoàng hậu đưa cho hoàng hậu nương nương làm tín vật, mọi người đều biết, hoàng ngọc chính là tín vật Tuyết Yên hoàng hậu, nếu là Thượng Quan bộ tộc cùng Tuyết Yên không có gì liên quan, Nam Cung thái tử làm sao có thể đem hoàng ngọc tặng cho hoàng hậu nương nương Long Việt quốc chúng ta đâu? Muốn nói hoàng hậu nương nương cùng Nam Cung thái tử không có ước định gì, chỉ sợ ai cũng đều không tin tưởng đi?

Dạ Mị nghe vậy giật mình trong lòng, khối ngọc bội kia là tối hôm qua Nam Cung Ly mới cho nàng, nữ nhân này làm sao mà biết được? Nếu thật sự bị tìm đi ra, chỉ sợ chính mình thật là hết đường chổi cũi! Dạ Mị phản xạ có điều kiện nhìn về phía Hiền Viên Thương, đã thấy hần chau mày, tựa hồ đang giãy dụa cái gì! Chẳng lẽ hần thật sự tin tưởng lời nói của Trần Tinh Như? Dạ Mị ngáy ngẩn cả người, một khi nghĩ đến khả năng hần không tin mình, trong lòng nàng liền nhin không được co rút đau đớn lên.

- Hoàng Thượng nếu là không tin thì có thể phái người tìm tìm xem.

- Hừ! Vì ngăn chặn miệng của mọi người, trăm tự nhiên sẽ tìm! Trăm không chỉ muốn tìm Loan Phụng cung, còn có thể phái người đi tìm trong thừa tướng phủ, nhưng cho dù có ngọc bội cũng không đủ để chứng minh chuyện Thượng Quan bộ tộc cùng Tuyết Yên quốc tư thông này! - Lời nói của Hiền Viên Thương nhìn như đang bảo vệ, sự thật lại không hẳn vậy.

Dạ Mị nghe vậy ngáy người nhìn hần, hần thật sự không tin chính mình?

- Người đâu! Tìm cho trăm! Lại phái một đội người đi lục soát thừa tướng phủ, nếu phát hiện có gì đó khả nghi thì lập tức đem phụ tử Thượng Quan mang về!

- Dạ, hoàng thượng! - Lập tức, một đội người lập tức đi vào Loan Phụng cung lục soát khắp nơi lên, Dạ Mị thấy vậy cũng không ngăn cản, nàng biết hôm nay nhất định là trốn không thoát. Bất quá là một khối ngọc bội thôi, còn không có đến mức có thể chứng minh tội lớn tư thông bán nước như vậy!

Chỉ chốc lát sau, thị vệ liền cầm khối ngọc bội Nam Cung Ly đưa cho đi ra

- Hồi hoàng thượng, lục soát được!

Trần Tinh Như thấy vậy, trong lòng thoáng chốc vui mừng đứng lên, vốn nàng cũng chỉ là ôm thái độ đánh cược một keo, cơ hội có thể đối phó được Dạ Mị quá ít, nàng đương nhiên không thể nào tùy ý buông tha cho một cái nào! Mà Hiền Viên Thương nhìn đến khối ngọc bội thị vệ đang cầm trên tay lập tức đen mặt, vẻ mặt toàn là biểu tình mưa gió muốn đến.

- Hoàng hậu, người còn có gì để nói?

- Người không tin ta? - Dạ Mị thần nhiên nhìn hần hỏi, không ai biết, trong tay áo tay nàng đã giấu gao nắm thành nắm đấm, thể hiện đầy đủ khản trương cùng bất an của nàng.

- Sự thật xảy ra trước mắt!

Một câu, đem Dạ Mị hoàn toàn đánh nhốt vào vực sâu! Hần không tin, hần thật sự không tin chính mình! Đây là nam nhân mà mình yêu sao? Hai người yêu nhau không phải hẳn là tin tưởng lẫn nhau sao?

- Hồi hoàng thượng, có thuộc hạ trong nhà Thượng Quan thừa tướng lục soát ra một phong thư, chứng thật là tín kiện tư thông cùng Tuyết Yên quốc, mặt trên còn có con dấu của Tuyết Yên hoàng đế!

Dạ Mị không dám tin quay đầu nhìn đội thị vệ từ trong nhà mình quay về, trong nhà mình làm sao có thể sẽ có tín kiện như vậy? Dạ Mị cảm thấy chuyện này càng ngày càng không đơn giản, thật giống như là một cái âm mưu thật lớn, một cái âm mưu nhất định phải nhổ tận gốc Thượng Quan bộ tộc! Nàng tin tưởng phụ thân của mình tuyệt đối sẽ không phản bội Long Việt! Nghi hoặc nhìn về phía Thượng Quan Diệu Tổ cùng Thượng Quan Sở Hân bị thị vệ cùng nhau mang đến, hy vọng bọn họ có thể nói đáp án cho nàng, nhưng là lại không ngoài ý muốn thất vọng rồi.

Hiền Viên Thương tiếp nhận thư tín xem xong về sau sắc mặt càng thêm âm trầm, mà Trần Tinh Như còn lại là suýt nữa cười vỡ bụng, thật không nghĩ tới nàng chỉ hãm hại thế nhưng lại thành sự thật! Không phải trời đang giúp nàng chứ là cái gì?

- Thượng Quan thừa tướng, người còn lời gì để nói? - Hiền Viên Thương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- Vì thần không biết vì sao sẽ có phong thư này trong nhà. - Bây giờ còn có thể nói cái gì? Thư là từ trong nhà hẳn tìm ra, hiển nhiên là có người muốn hãm hại Thượng Quan bộ tộc.

- Không biết? Một câu không biết là có thể chấm dứt sao? Hiện tại tang chứng cũng lấy được, thư tín đến từ Tuyết Yên quốc trong nhà người tìm ra, mặt trên rõ ràng ghi lại tội chứng người thông đồng với địch bán nước! Hơn nữa tại nơi nữ nhi của người cũng lục soát ra tín vật hoàng hậu Tuyết Yên quốc, dù thế nào đều đủ chứng minh quan hệ của Thượng Quan bộ tộc người cùng hoàng thất Tuyết Yên quốc không phải là ít! Người đâu! bắt đầu từ hôm nay phế bỏ danh hiệu hoàng hậu của Thượng Quan Nhã Nhi, biếm vào lãnh cung! Thượng Quan bộ tộc còn lại toàn bộ đánh nhốt vào thiên lao, tất cả tài sản sung nhập quốc khố! - Hiền Viên Thương lạnh giọng phân phó nói, thậm chí ngay cả xem đều không có xem cũng không liếc mắt một cái.

Dạ Mị liền nhìn chằm chằm Hiền Viên Thương như vậy, nàng không thể tin được đây thật là Hiền Viên Thương mà mình yêu kia, đều nói để vương vô tình, chẳng lẽ hết thấy hắt đối với mình lúc trước đều là giả sao? Nếu là thật, hẳn vì cái gì sẽ không tin chính mình, không tin Thượng Quan gia? Vẫn là bộ tộc Thượng Quan công cao cái chủ (thể lực, danh vọng quá lớn, còn lớn hơn chủ nhân mình), cho nên hẳn có điều cố kỵ, bởi vậy muốn mượn cơ hội này trừ bỏ Thượng Quan gia? Dạ Mị không biết, nàng cũng không dám suy nghĩ, nàng thật sự rất sợ biết đáp án cuối cùng, sợ cái đáp án kia sẽ xác minh phần bất an trong lòng nàng.

- Hoàng thượng, này khẳng định là có người hãm hại a! Thượng Quan bộ tộc chúng ta nhiều thế hệ đều nguyện trung thành với Long Việt, làm sao có thể phản quốc a! - Thượng Quan Diệu Tổ chưa từ bỏ ý định nói, mà Thượng Quan Sở Hàn bên cạnh hẳn chính là đang lo lắng nhìn Dạ Mị, tại trong tràng kế hoạch này, hẳn sợ nhất là nàng sẽ bị tổn thương.

- Tha đi xuống! - Hiền Viên Thương hừ lạnh một tiếng phân phó nói, song vừa quay người lại lại đúng lúc đối diện ánh mắt bị thương của Dạ Mị, làm tim hẳn hung hăng run một chút. Nhưng là việc đã đến nước này, hẳn tuyệt đối không có khả năng buông tha cho! Vì thế ngoan quyết tâm gọi người cũng đem Dạ Mị đưa vào lãnh cung, bất quá coi như hẳn có chút lương tâm, cho nàng mang theo Thúy Y.

Dạ Mị cứ không khóc cũng không nháo như vậy theo thị vệ đi hướng lãnh cung, trừ bỏ Dao Nguyệt cầm bên ngoài thứ khác cũng tùy tiện thu dọn vài món y phục mà thôi. Từ thủy đến chung nàng cũng không có nói thêm một câu, nàng biết hết thấy chuyện này đều có người có ý lên kế hoạch, hôm nay bất luận nàng có nói gì cũng không hữu dụng, căn bản cứu không được phụ thân cùng đại ca của mình, thậm chí ngay cả chính nàng cũng không cứu được! Kỳ thật trong lòng nàng đã muốn ả ả có suy đoán, nhưng nàng căn bản là đang trốn tránh, không cho chính mình suy nghĩ cái khả năng kia, bởi vì nàng sợ sau khi chứng thật nàng sẽ không thừa nhận nổi....

Hiền Viên Thương hung hăng nắm chặt tay nhìn bóng dáng Dạ Mị thê lương đơn bạc, móng tay đâm phá bàn tay cũng vẫn không để ý đến, hẳn thật sự sợ mình sẽ một lúc không đành lòng mà phá hủy tất cả kế hoạch. Còn kém một bước cuối cùng, nhanh, thật sự nhanh....

Buổi tối, Dạ Mị một mình ngồi trong viện ngăn người, bỗng nhiên Hải Đường vội vàng hấp tấp chạy tiến vào.

- Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng vừa mới hạ chỉ nói ngày mai sẽ xử tử Thượng Quan thừa tướng cùng Thượng Quan thiếu gia!

Nghe vậy, trong lòng Dạ Mị nhúc nhích, lập tức ngẩng người lên, thanh âm run rẩy hỏi:

- Đây là thật vậy chăng?

- Là thật! Hoàng thượng vừa mới hạ chỉ!

- Ta đã biết, người trở về đi, cảm ơn. - Dạ Mị thất hồn lạc phách nói.

- Dạ, nô tỳ cáo lui.

- Tiểu thư, làm sao bây giờ a? Hoàng thượng hẳn như thế nào nhẫn tâm như vậy a! - Thúy Y nôn nóng đều sắp khóc ra, nàng từ nhỏ lớn lên tại Thượng Quan gia, sớm đem nơi đó trở thành nhà của mình. Hiện tại nàng lại càng thấy không đáng giá thay cho tiểu thư nhà nàng, càng thêm oán hận Hiền Viên Thương nhẫn tâm! Nàng cũng không rõ, vì cái gì không lâu trước hai người còn tốt đẹp sẽ biến thành bộ dáng như hiện tại.

Dạ Mị không có trả lời câu nói của Thúy Y, cả đầu nàng đều là nghĩ Hiền Viên Thương, cái nam nhân mình dùng tâm đi yêu kia. Hẳn thật sự muốn nhẫn tâm như thế sao? Như vậy chính mình nên làm cái gì bây giờ? Không được! Tuyệt đối không có khả năng nhìn bọn họ gặp chuyện không may!

- Thúy Y, ở chỗ này chờ ta, thu dọn xong đồ vật, ta đi cứu phụ thân cùng đại ca, sau đó chúng ta cùng nhau thoát đi hoàng cung! Nếu một lúc lâu sau ta còn chưa trở về, vậy người liền tự mình tìm cơ hội ra cung đi. - Dạ Mị biết, lúc này Hiền Viên Thương thật sự muốn làm tan rã Thượng Quan bộ tộc, nếu không trốn, như vậy kết quả cũng chỉ có thể là chết! Hoặc là cho dù bản thân còn không đến mức bị xử tử, chỉ là phụ thân cùng đại ca của mình cũng nhất định là khó thoát khỏi cái chết! Hẳn sao có thể bỏ qua nam đinh (con trai) của Thượng Quan gia đâu?

- Tiểu thư chuyện này quá nguy hiểm! Trong thiên lao thủ vệ sâm nghiêm, một mình người là không thể nào cứu lão gia và thiếu gia ra! - Cho dù Thúy Y lại nôn nóng cũng sẽ không đứng nhìn nàng mạo hiểm, đối với Thúy Y mà nói, không ai có thể quan trọng hơn so với tiểu thư.

- Thúy Y, cho dù lại nguy hiểm ta cũng phải đi, ta không thể nhìn phụ thân cùng đại ca của chính mình uống mạng! - Trong mắt Dạ Mị tràn đầy thần sắc kiên định, không ai có thể cướp đi thân nhân của nàng, cho dù là Hiền Viên Thương cũng không được!

- Tiểu thư.....

- Thúy Y, đừng cho nửa đời sau của ta phải sống trong hối hận! - Nói xong, Dạ Mị liền rời đi cũng không quay đầu lại. Hiền Viên Thương chỉ là phế đi vị trí hoàng hậu của nàng biếm vào lãnh cung, cũng không có phái người giám thị nàng, cho nên nàng chỉ cần cẩn thận một chút tránh khai ảnh vệ âm thầm là

tốt rồi.

Lúc này Dạ Mị lại không biết, nguyên nhân vì tâm tình gấp gáp nghĩ muốn cứu người của nàng mới có thể gián tiếp hại chết thân nhân của chính mình, mà người làm chủ hết thảy sau màn tất nhiên là cũng tính đến điểm này. Kỳ thật, nàng vẫn đều là một quả quân cờ trong tay người nọ, chỉ là tại trong quá trình này, người chơi cờ lại không cẩn thận yêu thương quân cờ trong tay mình.....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phụ phệ, nhập tâm ma

Một mình Dạ Mị một người tại trong đêm tối bay vọt rất nhanh, vốn tưởng rằng còn phải trải qua không ít khó khăn mới có thể đến mục đích, kết quả dọc theo đường lại ngoài ý muốn thuận lợi vô cùng. Đây làm Dạ Mị thoáng nghĩ hoặc một chút, nhưng trước mắt là sốt ruột cứu người, vừa thấy đến thiên lao nên cái nghĩ hoặc gì đều đã quên.

- Phụ thân, đại ca! - Dạ Mị nhanh chóng sạch sẽ lưu loát đem vài cái thủ vệ thiên lao đánh hôn mê bất tỉnh, rất nhanh tìm được phụ thân và đại ca mặc tù phục (y phục trong tù) rồi, Dạ Mị kích động lập tức tìm ra cái chìa khoá mở cửa đi vào.

- Nhã Nhi? Sao ngươi lại tới đây? - Thượng Quan Sở Hàn nghi hoặc nhìn Dạ Mị hỏi. Không phải trong kế hoạch không có bước này sao? Hẳn tin tưởng nếu Hiên Viên Thương thật sự muốn coi chừng nàng tuyệt đối không phải việc khó! Nhưng là vì cái gì bây giờ....

- Đại ca, đừng nói nữa, đi mau! - Hiện tại không phải thời điểm giải thích tình huống này, quân đội của Hiên Viên Thương còn không biết khi nào sẽ đột nhiên tiến đến.

- Nhã Nhi, ngươi đi mau! Phụ thân không muốn liên lụy ngươi! - Cho dù đến giờ phút này Thượng Quan Diệu Tổ cả đầu nghĩ vẫn là an nguy của nữ nhi mình, với hấn mà nói, có lẽ có thể trước khi chết gặp mặt nữ nhi một lần cũng đã thỏa mãn thôi? Đối với Hiên Viên Thương, hấn đã muốn mất đi tin tưởng. Một người ở trong quan trường lăn lộn cả đời như hấn vậy lại làm sao có thể nhìn không thấu mưu ngáy trong phương diện này đâu? Cho tới bây giờ, hấn làm sao chỉ là trải tìm băng giá? Bất quá ít nhất còn có một chút an ủi là hấn nhìn ra được đến Hiên Viên Thương thật tâm đối với nữ nhi mình, có thể bảo vệ được nữ nhi của chính mình hấn cũng đã thỏa mãn.

- Phụ thân, ngươi không đi ta cũng không đi! Nữ nhi làm sao có thể ném phụ thân cùng đại ca một mình tham sống sợ chết đâu?

- Ai! Nhã Nhi ngươi đây là tội gì đâu?

- Phụ thân, đi nhanh đi, lại kéo dài chúng ta ai cũng không trốn thoát! - Nói xong, kéo ngoại bào (y phục bên ngoài) đắp lên cho Thượng Quan Diệu Tổ, quay đầu đã thấy Thượng Quan Sở Hàn còn đang tại chỗ ngăn người,

- Đại ca, đi mau a!

- Ân? Nga, tới đây. - Không biết vì sao, giờ phút này trong lòng Thượng Quan Sở Hàn đã có chủng dự cảm không tốt, giống như kế hoạch đã muốn lệch ra khỏi quỹ đạo phạm vi mình nắm giữ, chẳng lẽ là hấn muốn đối ý sao? Rất nhanh, suy đoán của hấn đã được chứng thật!

Ba người vừa mới chạy ra khỏi thiên lao đã thấy đến bên ngoài đã muốn vây đầy binh lính, mà đầu lĩnh lại đứng là Hiên Viên Thương!

- Người đâu! Thượng Quan Diệu Tổ mưu đồ chạy án, đem giết chết ngay tại chỗ! Thượng Quan Sở Hàn cùng Thượng Quan Nhã Nhi chịu mệnh hoặc phạm vào đại sai, bắt giữ sau này xử trí! - Một đạo khẩu dụ bằng lãnh đã hoàn toàn đem phụ tử Thượng Quan Sở Hàn cùng Dạ Mị đánh nhốt vào vực sâu, hàn ý dưới đáy lòng không thể đè nén lan tràn mở ra.

- Hiên Viên Thương! Ngươi đã đáp ứng ta không giết hấn! - Nhưng vào lúc này, một câu tràn ngập tức giận của Thượng Quan Sở Hàn lại đem Dạ Mị thâm sâu định ở tại chỗ! Nếu, đến lúc này nàng còn không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra thì nói, kia nàng liền không khỏi quá ngu ngốc. Nguyên lai, từ đầu tới đuôi đều là một âm mưu của nam nhân kia, liền ngay cả Hải Đường cũng là người của hấn! Còn có đại ca của chính mình, thế nhưng cũng là đồng lõa của hấn? Tim, giống như trong nháy mắt bị xé rách....

- Nguyên bản trăm có thể niệm tại Thượng Quan bộ tộc nhiều thế hệ công lao vất vả lớn tha cho hấn một mạng, nhưng là hiện tại hấn dám chạy án, trăm đương nhiên không thể nào dễ dàng tha thứ! Lên! - Không có chờ Thượng Quan Sở Hàn cùng Dạ Mị lại nói thêm cái gì, một đám binh lính liền tiến lên bao vây bọn họ. Dạ Mị lo lắng nhìn Thượng Quan Diệu Tổ cách đó không xa, từ đầu tới đuôi hấn cũng không có nói qua một câu, đã kích như vậy làm sao hấn có thể thừa nhận được? Còn có nhiều binh lính vây đánh như vậy, tuy rằng Dạ Mị biết hấn cũng là người Tu Chân, nhưng lại không biết thực lực hấn đến tột cùng như thế nào, rất muốn tiến lên đi giúp hấn nhưng lại bị đám binh lính gắt gao vây ở bên trong thoát thân không được! Trong lòng Dạ Mị gấp gáp, đột nhiên trong tay phát một cái, mang theo chân nguyên lực Xích Viêm hỏa liền đánh về phía mọi người, người chỉ cần dính lên hỏa tinh kia một chút liền mất mạng! Tuy rằng binh lính rất đông, nhưng là đối với Tu Chân giả mà nói, vô luận có bao nhiêu binh lính phạm nhân, kia nhiều nhất chẳng qua là con số gia tăng thôi.

Rất nhanh, binh lính vây quanh ba người bị xử lý không sai biệt lắm, nhưng là không đợi Dạ Mị thả lỏng một chút, liền miễn cưỡng bắt giữ đến ba cổ khí tức

rất mạnh gia nhập chiến đấu, thỉnh linh đúng là Tu Chân giả! Ba gã Tu Chân giả phân biệt đối phó ba người Dạ Mị, Dạ Mị thận trọng đánh giá người trước mắt một chút, lại phát hiện chính mình căn bản nhìn không thấu tu vi của hắn, nói cách khác thực lực của hắn còn mạnh hơn so với nàng! Như vậy người này ít nhất là Phân Thần kỳ rồi? người bên cạnh Hiên Viên Thương quả nhiên là ngơ ngác hồ tằng long!

Dạ Mị thấy vậy cũng không dám khinh thường, triệu hồi ra Bích Hàn kiếm liền phi thân nghênh đón, nàng biết Hiên Viên Thương nhất định là đối với người này ra lệnh không được thương tổn nàng, cho nên so sánh xuống dưới nàng cũng có ưu thế, thì phải là không cần bó tay bó chân! Bích Hàn kiếm vừa ra, người ở đây liền lập tức cảm giác một cỗ hàn khí đập vào mặt mà đến, binh lính bình thường căn bản khó có thể ngăn cản hàn khí của kiếm, nhao nhao sợ hãi lui về phía sau.

- Thương phẩm tiên khí?! - Người cùng đối chiến với Dạ Mị kinh ngạc kêu lên, vốn hắn cũng đã đối với tu vi của vị hoàng hậu này cảm thấy phi thường chấn kinh rồi, mà lúc này thế nhưng còn có càng khiếp sợ! Thương phẩm tiên khí a, bảo bối mà tại toàn bộ Tu Chân giới cũng không có vài món, bên trong đại môn phái cho dù là có cũng đem cho làm trấn phái chi bảo cung phụng lên! Nghĩ đến đây, trong lòng hắn cũng ần ần dâng lên một cỗ tham dục, chẳng qua Hiên Viên Thương một câu thỉnh linh lại làm hắn lập tức thu lại tâm thần.

- Thương Dương chân nhân, sư phụ lão nhân gia hắn hẳn là sẽ không hi vọng ngươi làm việc sai gì đi?

Nghe vậy, Thương Dương chân nhân ngây ngẩn cả người. Đúng vậy, tuy rằng Hiên Viên Thương là vua của một nước, hắn thân là Phân Thần kỳ cao thủ hoàn toàn không cần cố kỵ, nhưng là sư phụ hắn cũng không phải là người mình có thể chọc được! Bảo bối cùng tánh mạng, người ngu cũng biết chọn! Chẳng qua một lát, ánh mắt Thương Dương chân nhân đã khôi phục thanh minh, hắn không giống có chút người không thấy quan tài không rơi lệ, ngay cả đã biết kết quả còn nghĩ muốn liều mạng một lần tìm may mắn.

Mà bên kia Dạ Mị đang ở toàn lực cùng hắn quyết đấu cũng là càng đánh càng kinh hãi, ngay cả nàng không cần bó tay bó chân, trong tay lại cầm thượng phẩm tiên khí, nhưng là thủy chung vẫn không thể tạo thành thương tổn gì cho hắn! Mà hắn cũng chỉ là vừa đứng hoá giải công kích của chính mình, cũng không chủ động ra tay với nàng, nhưng là mỗi khi Dạ Mị muốn dứt ra đi giúp Thượng Quan Diệu Tổ hắn sẽ giống như quý mị đột nhiên tiến lên triển đấu gần người cùng nàng lên, làm nàng căn bản không có cách nào thoát thân!

Bên kia Thượng Quan Sở Hàn hiển nhiên cũng gặp tình trạng giống vậy, đối thủ mạnh hơn so với hắn, nhưng là sẽ không đối với hắn tạo thành thương tổn gì, chỉ một mặt ngăn cản bước chân hắn, không cho hắn thoát thân đi hỗ trợ. Về phần Thượng Quan Diệu Tổ hiển nhiên sẽ khó khăn hơn, tu vi của hắn cũng không cao lắm, chỉ là vừa mới đến giai đoạn Nguyên Anh tiền kỳ không lâu, mà đối thủ của hắn cũng là một người tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, lại chiêu chiêu sát thủ, vừa mới trong chốc lát, trên người Thượng Quan Diệu Tổ liền vết thương che kín, chật vật không chịu nổi.

Bỗng nhiên, Dạ Mị nghe được một tiếng hét thảm,

- A!

Trong lòng hoảng hốt, quay đầu nhìn lại lại vừa lúc thấy được một màn làm nàng suốt đời khó quên. Chỉ thấy tên tu sĩ cùng Thượng Quan Diệu Tổ đánh nhau kia cầm kiếm đâm thủng Nguyên Anh của Thượng Quan Diệu Tổ, Nguyên Anh chết, tức hồn diệt! Dạ Mị nghĩ muốn ngăn cản lại chậm từng bước như trước, nước mắt không tự chủ được cuộn cuộn rơi xuống, cảm xúc bị thương lập tức bạo phát ra rồi,

- Phụ thân! - Tiếng gầm lên giận dữ tràn ngập bi thương tuyệt vọng vang vọng chín tầng trời, làm tất cả mọi người ở đây cũng không khỏi lâm vào động lòng!

Tại lúc mọi người còn không phản ứng lại đây, Dạ Mị đã muốn đem Bích Hàn kiếm hung hăng cắm vào chỗ đan điền của tên tu sĩ kia, đối diện với Nguyên Anh của hắn, lập tức đem huỷ diệt! Lúc rút ra Bích Hàn kiếm cũng không thấy một giọt vết máu, nguyên lai, người nếu như bị Bích Hàn kiếm làm bị thương thì máu toàn thân sẽ đông băng ngay lập tức, cho nên căn bản không có một giọt máu chảy ra. Lúc trước Dạ Mị chọn thanh kiếm này cũng là vì nhìn trúng điểm này, phù hợp cả tính nàng, sạch sẽ lưu loát không chút ướt át bẩn thỉu nào! Song nàng lại không nghĩ rằng, người đầu tiên mà mình dùng thanh kiếm này giết chết lại là kẻ thù giết cha của nàng!

Dạ Mị hoảng hốt bước lên phía trước ôm lấy Thượng Quan Diệu Tổ đã muốn không có hơi thở gì, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng bệch của hắn, trong đầu lại không tự giác được nhớ tới hai tròng mắt kia của hắn luôn tràn đầy vô hạn yêu thương cùng sung sướng. Tuy rằng thời gian ở chung cùng hắn cũng không nhiều, nhưng là đối với một người chưa bao giờ hưởng thụ quá một chút tình thân như nàng mà nói, này đó cũng là đủ, đủ nàng quý trọng cả đời! Nhưng là hiện tại, hết thảy lại bị huỷ hoại không chút nào lưu tình, mà người huỷ nó thế nhưng là người yêu của chính mình, cái này bảo nàng đến tột cùng làm sao chịu nổi?

- Hiên Viên Thương, hết thảy này là kế hoạch ngươi chuẩn bị tí mi sao? - Dạ Mị ngẩn đầu nhìn về phía Hiên Viên Thương thân nhiên hỏi, ánh mắt vô thần cùng giọng điệu đậm nhạt kia lại làm hắn không hiểu hoảng hốt đứng lên.

- Đúng. - Một chữ, lại cơ hồ để hắn dùng hết khí lực đang có.

- Haha, để ta tới đoán kế hoạch của ngươi một chút được không? - Dung nhan tuyệt mỹ cười tươi như hoa, lại làm cho người ta như thế nào cũng không thể bỏ qua quanh thân nàng lan tràn nhiều điểm bi ai, thương tâm còn có tuyệt vọng!

- Từ lúc ngươi đưa ta ra khỏi lãnh cung cũng đã bắt đầu bố cục đi? Ngươi trước để ta tham dự yến hội long trọng, cố ý an bài cho ta tại cuối cùng, là vì muốn khiến cho oanh động, làm cho Nam Cung Ly ham mê mỹ sắc chú ý tới ta, thậm chí cảm thấy hứng thú với ta. lúc đó Trần Tĩnh Như ý muốn làm khó dễ ta, nhưng ngươi không có ngăn cản, là vì ngươi biết rõ bản sự của ta, cho nên muốn kế hoạch của mình lại tăng thêm một chút thú vị! Sự thật chứng minh, ngươi đã thành công!

- Sau lại Nam Cung Ly nhiều lần tiến vào Loan Phụng cung cùng ta "tư hội", mà ngươi đã sớm phái người giám thị toàn bộ động tĩnh của Loan Phụng

cung. Cho nên tất cả đều không trốn thoát ánh mắt của ngươi. Mà ngươi đối với ta vô cùng sùng ái cũng là muốn làm cho Trần Tĩnh Như điên cuồng ghen tị, để đến thời điểm mấu chốt giúp ngươi một phen. Nếu ta không có đoán sai, cái phong thư gọi là tư thông Tuyết Yên cũng là ngươi ngụy tạo ra, mà cách đưa vào phù thừa tướng lại đúng là một xe lễ vật khi lại mặt kia đi, khó trách ngươi nói tất cả đều là do ta tự mình chọn lựa. Ha ha, Hiền Viên Thương, bản lĩnh của ngươi cũng lớn thật a, đến ngay cả ngọc tỷ của Tuyết Yên quốc cũng lấy ra được.

- Khó trách lúc đó ngươi dùng cái cớ tham dự đại hội muôn hoa đua thắm khoe hồng để giữ Nam Cung Ly lại, bởi vì kế hoạch của ngươi còn chưa có thành công. Ngươi lại làm sao có thể cho hắn rời đi dễ dàng như vậy đâu. Ta đoán nguyên bản ngươi hẳn là muốn ta bị Trần Tĩnh Như "bắt gian" đi. Tựa hồ ngay cả ông trời cũng giúp ngươi, Nam Cung Ly đối với ta thật sự động tình, còn đem khối hoàng ngọc kia tặng cho ta, cơ hội tốt như vậy, có chứng cứ hữu lực sao ngươi có thể buông tha đâu? Vậy nên ngươi liền phái người "trong lúc vô ý" đem tin tức tiết lộ cho Trần Tĩnh Như. Phòng chừng nguy trang của Trần Tĩnh Như từ trước tới nay ngươi đều xem hiểu rõ hết đi? Cho nên nàng cũng thành quân cờ của ngươi, lại là một quân cờ cực kỳ mấu chốt! Không thể không nói, làm nữ nhân của ngươi thực đau xót đâu. - Thanh âm đậm mạc lại châm chọc làm sắc mặt Hiền Viên Thương xấu đến cực điểm, nghĩ muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện chính mình căn bản vô lực lại nói thêm một lời nào, bởi vì lời nàng nói toàn bộ là sự thật.

- Còn có đại ca thân ái Thượng Quan Sở Hàn của ta, nga, không đúng, ngươi ngay cả tư cách mang họ Thượng Quan cũng không có. Từ đầu đến cuối ngươi căn bản là biết rõ toàn bộ kế hoạch của Hiền Viên Thương, thậm chí đến muội muội ngươi bị hắn lợi dụng ngươi cũng không quan tâm, quả nhiên là huynh muội tình thâm a! - Hiện tại Dạ Mị không muốn nhìn hắn, sợ nhìn đến ánh mắt sùng nịnh kia của hắn chính mình sẽ mềm lòng....

- Nhã Nhi ta...

- Đại ca thân ái của ta a, ngươi có phải còn đang ngây thơ nghĩ đến Hiền Viên Thương thật sự sẽ bỏ qua cơ hội này đâu? Ta nói ngươi nga, tối hôm qua Hiền Viên Thương sai người đến nói với ta ngày mai sẽ xử tử hai người các ngươi, muốn dụ ta tới cứu người. Mà hắn lại làm trò đường lang bộ thuyền hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve chim tước ở đằng sau, có nghĩa là mình đang rình bắt người đằng trước thì đằng sau cũng có người rình bắt mình)! Tư thông với ngoại quốc hơn nữa chạy án, đủ để đem người xử tử một trăm lần! Đến lúc đó mọi người thậm chí còn có thể tuyên truyền hoàng thượng nhân từ vĩ đại của chúng ta đã hết lòng hết dạ, Thượng Quan bộ tộc đây là trừng phạt đúng tội! - Đến cuối cùng ánh mắt Dạ Mị vẫn không rời khỏi mặt Hiền Viên Thương. Hết thấy cảm xúc của hắn đều bị nàng xem ở trong mắt. Mỗi khi chứng thật một cái suy đoán tìm của nàng lại phát đầu thêm một phần, cố kìm nén bị thương cùng thống hận đã muốn sắp đem nàng bức điên rồi, nhìn gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia, nàng thậm chí có thể cảm giác được tâm của chính mình một chút một chút bị xé rách, đau đến nàng sắp hít thở không thông....

- Hiền Viên Thương, có phải ngươi nghĩ đến Thượng Quan Diệu Tổ lòng mang ý xấu, thậm chí đem nữ nhi của hắn đưa tiến trong cung đều là không có hảo tâm hay không đâu? Ha ha, ta nói cho ngươi nga, hắn đem nữ nhi của hắn vào cung là vì nữ nhi của hắn yêu thương ngươi, Mà đối với sự sùng ái của Thượng Quan Diệu Tổ dành cho nữ nhi lại làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thấy nữ nhi thương tâm thất vọng đâu? Ta còn nhớ rõ phụ thân từng nói với ta "Nhã Nhi, không được sùng cũng không sao, chỉ cần ngươi sống tốt là được." hắn còn nói "Thượng Quan bộ tộc chúng ta nhiều thế hệ lấy việc phụ tá hoàng thượng cùng bảo vệ Long Việt làm nhiệm vụ của mình, hoàng thượng hẳn sẽ hiểu rõ!" Ha ha.... Hiền Viên Thương, ngươi thấy một người như vậy có thể có gì uy hiếp đối với giang sơn của ngươi sao? - Nói xong, Dạ Mị điên cuồng mà phá lên cười, nước mắt lại không tự chủ được rơi xuống, nhìn ánh mắt không dám tin của Hiền Viên Thương thậm chí nàng cảm thấy trong lòng có một cỗ sung sướng trả thù, nhưng càng nhiều là bị thương cùng tuyệt vọng khó có thể lau đi.

Đây chính là nam nhân mình một lòng yêu a, vì ngai vàng băng lãnh kia thế nhưng đem tất cả mọi người đều tính kế đi vào! Cúi đầu lại nhìn thoáng qua thi thể đã muốn dần dần chậm chậm lạnh lẽo, trong lòng Dạ Mị toàn là tự trách cùng hối hận, mà mỗi khi tự trách cùng hối hận sâu sắc một phần, hận ý nàng đối với Hiền Viên Thương lại càng nhiều một phần, thế nhưng nàng vẫn không thể hạ thủ đối với hắn vì phụ thân báo thù. Các loại cảm xúc hợp cùng một chỗ đã muốn hoàn toàn vượt qua phạm vi nàng thừa nhận, một thứ gì đó trong lòng đang bay nhanh lớn lên....

- Hiền Viên Thương, ngươi cả ngày sống ở bên trong tính kế không sợ mệt mỏi sao? Đã từng có một phần tình yêu thuần khiết xảy ra trước mắt ngươi, nhưng là ngươi lại tự tay đem nó phá hủy ngươi có biết không? Hiền Viên Thương, vì cái gì ngươi muốn hại ta gián tiếp trở thành hung thủ giết chết phụ thân của chính mình? Ngươi có biết ta có bao nhiêu hận ngươi sao? Nhưng là ngươi lại không biết, người ta càng hận là chính bản thân ta!

- Ta hận vì cái gì chính ta sẽ yêu thương ngươi lại cho ngươi có cơ hội tốt hạ thủ đối với phụ thân ta!

- Ta hận vì cái gì chính ta không có sớm đi phát hiện không đúng ngược lại còn vẫn chìm đắm bên trong cái ngươi gọi là yêu kia!

- Ta hận chính ta thẳng đến lúc này vẫn không có dũng khí giết ngươi báo thù thay cho phụ thân!

- A! - Một tiếng thét lên hỗn loạn các loại cảm xúc tràn ngập màng tai mọi người, thậm chí binh lính bình thường đã muốn không chịu nổi mà học máu ngã xuống đất, chỉ còn lại vài người Tu Chân còn đang vận công miễn cưỡng chống đỡ. Song, giờ phút này Dạ Mị lại tay cầm Bích Hàn kiếm tùy ý tàn sát mọi người chung quanh, bên trong mắt toàn là điên cuồng cùng tuyệt vọng, giờ phút này trong lòng nàng chỉ còn một thanh âm đang điên cuồng mà kêu gào.

- Giết! Giết sạch tất cả mọi người! Giết! - Tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một người lại một người binh sĩ ngã trong vũng máu, tướng chết cực kì khủng bố, phần còn lại của tay chân đã bị cắt, máu thịt bay tứ tung.... Hết thấy tất cả đều làm Dạ Mị đang lâm vào điên cuồng cảm thấy cực kì vui sướng, thậm chí trong mắt còn xuất hiện nhiều điểm đỏ hồng! Mà đầu đầy tóc đen của nàng cũng tùy theo chậm chậm biến sắc....

- Mau ngăn cản nàng! Nàng nhập tâm ma! - Tại trong ánh mắt kinh ngạc cùng sợ hãi của mọi người, Hiền Viên Thương đánh mạnh về phía Dạ Mị đang phát cuồng, Thượng Quan Sở Hàn cùng vài tên Tu Chân giả nghe vậy cũng nhanh chóng phi thân chạy lên. Người nhập tâm ma là không có lý trí gì, dưới tình huống bình thường trừ phi là đã bị đã kích cực kì to lớn mới có thể như thế, mà tìm Dạ Mị lại bị vài loại cảm xúc không ngừng tra tấn, thế cho nên đến bây giờ đã muốn hoàn toàn đột phá điểm mấu chốt thừa nhận của nàng, vì thế tất cả cảm xúc liền bạo phát trong giờ khắc này. Mà tại trước khi nàng mất đi lý trí là nghĩ muốn thay phụ thân báo thù, cho nên tại sau khi nhập tâm ma cả đầu đều là xúc động muốn giết người, nếu không thể ngăn cản, như vậy về sau nàng sẽ trở thành một đại ma đầu gặp người liền giết!

Chương 23: Hạn cực hạn

Mấy người đồng thời bay nhanh nhào lên dây dưa cùng Dạ Mị, muốn cam đoan chính mình không bị thương đến còn phải không chế tốt không thể làm nàng bị thương, này thật đúng là nhiệm vụ khiêu chiến khó khăn hạng nhất. Rốt cục được đến một cơ hội, đám người Hiên Viên Thương cùng lúc đem chân nguyên lực của chính mình đánh nốt vào trong cơ thể Dạ Mị giúp nàng áp lực tâm ma, tại mọi người không ngừng nỗ lực, cảm xúc của Dạ Mị cũng dần dần lấy được khống chế, bên trong đôi mắt màu máu tình cùng điên cuồng dần dần tán đi một chút, chỉ là một đầu đầy tóc đen lại biến thành chi bạc, vĩnh viễn cũng không biến trở lại được....

Hiên Viên Thương cùng Thượng Quan Sở Hàn thấy vậy đau lòng không thôi, bọn họ là biết Dạ Mị sẽ bởi vì vậy mà bị tổn thương, chỉ là thật không ngờ lại bị thương nặng như vậy! Kỳ thật bọn họ làm sao sẽ biết, đối với người như Dạ Mị mà nói, hoặc là không động tình, một khi động tình chính là toàn tâm toàn ý trả giá không một chút giữ lại, cho nên cuối cùng bị thương tổn tự nhiên cũng sẽ càng thêm sâu so với người thường.

Sau khi bình tĩnh Dạ Mị chỉ thần nhiên nhìn mọi người một cái, ánh mắt trống rỗng không có một tia cảm xúc, thật giống như trong mắt nàng không có sự tồn tại của người hoặc đồ vật gì. Hiên Viên Thương cùng Thượng Quan Sở Hàn tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng là khi vừa đối diện ánh mắt trống rỗng kia của nàng, lời nói liền nghẹn ở tại cổ họng, đáy lòng là hồi hận cùng đau tiếc.

Dạ Mị không nói được lời nào, cũng không có biểu tình gì, xoay người chậm rãi đi đến bên cạnh Thượng Quan Diệu Tổ, lập tức tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Mị bắn ra một chút Xích Viêm hỏa quang đến thân thể đã muốn trở nên băng lãnh của Thượng Quan Diệu Tổ nhanh chóng bốc cháy lên, một chút hóa thành khói bụi bay về không trung....

- Phụ thân, người an tâm đi thôi, rồi đi chỗ hoàng cung băng lãnh này, từ nay về sau trời cao biển rộng mặc cho người đi, kiếp sau nhớ rõ không cần cùng hoàng gia nhắc lên bất cứ quan hệ như thế nào. Nhất vô tình để vương gia, phụ thân nhớ lấy. Nếu có kiếp sau, ta nhất định còn muốn lại làm nữ nhi của người, kiếp này nợ người, kiếp sau ta sẽ dùng cả đời để bù lại. Phụ thân, xin tha thứ nữ nhi yếu đuối, không thể chính tay đâm kẻ thù, nhưng lúc này nữ nhi có thể thế, từ nay về sau, tình ý của ta cùng với Hiên Viên Thương nhất đao lưỡng đoạn (một đao chia cách hai bên), từ nay về sau lại không có gì liên quan, nếu làm trái lời thế này, liền để ta bị đánh nốt vào mười tám tầng địa ngục trọn đời không thể siêu sinh! - Dạ Mị nhìn thi thể Thượng Quan Diệu Tổ từng chút biến thành tro bụi, tim cũng tùy theo đóng băng đứng lên....

- Không! Nhã Nhi người không thể như vậy, ta là thật tâm yêu người! - Hiên Viên Thương đứng một bên nghe được Dạ Mị lập lời thế nghiêm trọng như thế lập tức hoảng hốt đứng lên, nhất là giọng điệu đậm nhạt kia của Dạ Mị, hẳn thậm chí không thể nghe ra một chút hận ý nào từ bên trong! Chẳng sợ có một chút hận ý cũng tốt, ít nhất chứng minh hẳn còn ở trong lòng nàng, nhưng là hiện tại chẳng lẽ ngay cả cái này cũng là xa cầu sao?

- Người là yêu ta, nhưng là người càng yêu giang sơn của người. Một khi đã như vậy, vậy người liền canh giữ giang sơn cấm tú của người cả đời đi, yêu của người, ta không có phúc xài được. - Giờ phút này Dạ Mị mới biết được chính mình có bao nhiêu ngốc, biết rõ để vương vô tình, rõ ràng nàng xem rõ ràng hơn so với ai khác, nhưng là sau khi chính mình thật sự gặp được lại vẫn tồn tại ảo tưởng. Rõ ràng lúc ban đầu chính mình còn cười nhạo trong lòng những nữ tử hậu cung ngu ngốc, nhưng là chỉ chớp mắt chính nàng cũng chìm vào, thế nhưng bắt đầu hy vọng xa vời được để vương yêu....

- Không phải! Không phải như thế! Nhã Nhi, ta sai lầm rồi, người tha thứ ta được không? Người đánh ta, mắng ta đều có thể, nhưng là cầu người không cần đối với ta như vậy! Đến cùng người muốn làm thế nào mới bằng lòng tha thứ ta? - Lúc này Hiên Viên Thương làm sao còn có bộ dáng của một đế vương? Hiện tại hẳn chỉ là người nam nhân một lòng muốn vãn hồi người yêu thôi, chẳng qua sớm biết như thế làm gì lúc trước đâu? Tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hiên Viên Thương từ bỏ tôn nghiêm ngày xưa nắm chặt cánh tay Dạ Mị hèn mọn cầu xin nàng tha thứ, nhưng là Dạ Mị lại như trước không động lòng chút nào.

- Hiên Viên Thương, làm người không thể quá tham lam. Thứ người muốn, vĩnh viễn không thể nào đồng thời có được, người đã làm ra lựa chọn, như vậy phải có giác ngộ cùng dũng khí để gánh vác. Một câu hỏi hận ta sẽ quay đầu sao? Một câu hỏi hận có thể làm cho phụ thân ta sống lại được sao? Một câu hỏi hận đã nghĩ muốn vãn hồi hết thấy sao? Thực xin lỗi, tình yêu của ta cũng không rẻ mạt như thế. - Lời nói hơi châm chọc đem Hiên Viên Thương trực tiếp định tại chỗ, nói xong, Dạ Mị liền tránh ra hẳn đầu cũng không quay lại rời khỏi. Dưới ánh trăng, Dạ Mị một thân bạch y cùng ngân phát (áo trắng cùng tóc bạc) giống như nữ thần trên chín tầng trời kia, làm cho người ta không dám lên được nửa điểm tâm tư tiết độ, tóc bạc không chỉ không làm hư hao xinh đẹp nguyên bản của nàng, ngược lại còn vì nàng tăng thêm một loại tuyệt mỹ thần thánh. Chỉ là, bóng dáng của nàng cũng là cô tịch, bi thương như thế....

Thậm chí Hiên Viên Thương cùng Thượng Quan Sở Hàn có loại cảm giác, giống như tùy thời nàng đều có thể theo gió mà đi. Mà bọn họ, tựa hồ cách nàng càng ngày càng xa....

Trong Tinh Hoa cung, Dạ Mị đầu đầy tóc bạc trong bóng đêm tựa hồ có vẻ cực kì chói mắt, mà băng lãnh trong mắt nàng làm mọi người trong Tinh Hoa cung cùng Trần Tinh Như dâng lên dự cảm bất an.

- Thượng Quan Nhã Nhi, người tới làm gì!

- Trừ bỏ Trần Tinh Như, còn lại không muốn chết liền rút! - Dạ Mị lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Tinh Như đối với nô tài xung quanh nói. Tuy rằng nàng hận Trần Tinh Như, nhưng là lại còn không phải ma đầu lam sát kẻ vô tội, oan có đầu nợ có chủ.

Mọi người chung quanh nghe vậy bay mất hồn vía nhìn nhau một cái, tuy rằng bọn họ thật sự rất muốn chạy trốn, nhưng là khi nhìn đến ánh mắt tàn nhẫn kia của chủ tử nhà mình lại sinh sôi đem ý nghĩ muốn chạy trốn đè ép đi xuống. Bởi vì bọn họ đang nghĩ đến, cho dù Dạ Mị lại tức giận như thế nào cũng sẽ không giết chủ tử nhà mình, vạn nhất sau này chủ tử nhà mình đến một cái thu sau tính sổ (những hình phạt ngày xưa thường tổ chức vào cuối thu, như là "thu sau xử quyết" hay đại loại là vậy) liền xong rồi!

Thấy vậy, khoe miệng Dạ Mị gọi lên một chút nụ cười tàn khốc lại huyết tinh, các người đã nghĩ muốn chịu chết, vậy không thể trách ta!

- Thật sự là một đám nô tài trung tâm, như vậy ta liền phát lòng tốt đem bọn người cùng nhau tổng xuống dưới tiếp tục hầu hạ chủ tử các người đi! - Nói xong, Dạ Mị triệu hồi ra Bích Hân kiểm vùng lên, tuy rằng tàn sát những người này căn bản không cần dùng Bích Hân kiểm, nhưng là Dạ Mị muốn sạch sẽ, hơn nữa nhìn đến quá nhiều máu nàng sẽ càng ngày càng hưng phấn, đến lúc đó nàng sợ mình sẽ không khống chế tốt ý chí của bản thân mình, dù sao nàng vừa mới từ trong tâm ma đột phá đi ra, cho nên hết thảy vẫn là cẩn thận trên hết.

- Thượng Quan Nhã Nhi người điên rồi? Nơi này là hoàng cung, làm sát một mình là muốn chém đầu! - Mọi người thế mới biết tính nghiêm trọng của sự tình, nhưng là muốn chạy cũng không còn kịp rồi, theo mỗi một tiếng kêu thảm thiết, Trần Tinh Như trở mắt nhìn một người lại một người từ nữ không một tiếng động ngã xuống, nhưng không có cách nào ra tay ngăn cản, bởi vì tu vi của nàng so sánh cùng Dạ Mị căn bản là một trên trời một dưới đất.

- Thượng Quan Nhã Nhi người dừng tay! Đến cùng là người muốn làm gì? Người không sợ hoàng thượng trách tội sao? - Trần Tinh Như oán hận hô lớn.

- Hừ! Làm gì? Người nói ta tới làm gì? Đương nhiên là có thù báo thù! Hiện Viên Thương muốn trách tội thì cho hắn trách tội đi, hôm nay cho dù ai tới cũng không thể nào cứu được người! Trong lúc nói chuyện, Dạ Mị đã muốn giải quyết xong cung nữ cuối cùng, khắp phòng đều là thi thể chồng chất, liền ngay cả thị nữ bên người Trần Tinh Như Tiểu Liên cũng khó trốn vận xui, hiện tại toàn bộ Tinh Hoa điện liền chỉ còn lại có hai người Thượng Quan Nhã Nhi cùng Trần Tinh Như.

- Thượng Quan Nhã Nhi người người điên này! Người không cần lại đây! - Nhìn khoe miệng Dạ Mị khẽ nhếch cười đi từng bước một đến gần, trong lòng Trần Tinh Như che kín khủng hoảng, không tự giác đi lùi về phía sau từng bước.

- Đúng, ta là điên rồi, là bị các người bức điên! Trần Tinh Như à Trần Tinh Như, ta vốn không muốn cùng người là địch, nhưng vì cái gì người luôn không buông tha cho ta đâu?

- Ai cho người cướp đi vị trí hoàng hậu của ta còn cướp đi hoàng thượng! Ta hận không thể khiến người phải chết! - Nhắc tới này đó, Trần Tinh Như liền không để ý tới sợ hãi trong lòng, tất cả oán hận lập tức toàn bộ tràn vào đầu óc, gắt gao nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Dạ Mị hung hăng nói.

- Phải không? Ha ha, vậy xem xem đến tội cùng trong chúng ta là ai chết đi! Yên tâm, ta sẽ không cho người chết nhanh như vậy, ta vừa nghĩ đến một trò chơi rất vui, vừa lúc lấy người làm thực nghiệm đi. - Dạ Mị cười tươi như hoa ôn nhu đối với Trần Tinh Như nói, chỉ là lời nói ra cũng là âm trầm khủng bố như thế, làm trong lòng Trần Tinh Như không khỏi dâng lên thấy lạnh cả người. Không đợi Trần Tinh Như làm ra phản ứng gì, liền gặp một đạo ánh sáng xanh chột lóe, thoáng chốc cánh tay trái truyền đến một trận đau nhức toàn tâm.

Trần Tinh Như thống khổ kêu thảm một tiếng,

- A! - Sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, trên trán cũng chảy ra nhiều điểm mồ hôi lạnh. Khó khăn quay đầu nhìn về phía cánh tay trái của chính mình, lại phát hiện nơi đó đã muốn trống không có một vật, mà cánh tay trái của mình lại lẳng lẳng nằm cách đó không xa! Trần Tinh Như thấy vậy oán hận nhìn Dạ Mị nói. - Thượng Quan Nhã Nhi người thật sự điên rồi sao? Người dám đối với ta như vậy chính người cũng không sống được!

- Ha ha, người yên tâm, ta khẳng định sẽ sống rất tốt. - Nói xong, nâng tay là lại một đạo ánh sáng xanh, lập tức chặt bỏ tay phải của Trần Tinh Như! Trần Tinh Như khó có thể chịu đựng thống khổ như vậy suốt chút nữa ngất xỉu đi qua, Dạ Mị thấy vậy lập tức đưa cho nàng một khóa Tục Mệnh đan, cho nàng treo một hơi vẫn duy trì thanh tỉnh, sau đó đối với nàng cười nói. - Trần Tinh Như, người nhất định không biết ta muốn làm gì đi? Ha ha, để ta tới nói cho người đi, ta muốn đem người trở thành người lợn! Người có biết người lợn là cái gì sao? Chính là đem tứ chi của người chặt bỏ toàn bộ, sau đó lại cắt đi lỗ tai của người, mũi, móc đi đôi mắt của người....

Trần Tinh Như nghe vậy hoảng sợ nhìn nàng, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một người điên! Hiện tại nàng (TTN) xác định 100% nàng (DM) tuyệt đối có thể làm được ra, vì thế mất dầy sợ hãi kinh hoàng dùng hai cái đùi liều mạng đạp nghĩ muốn lui về sau, muốn rời xa cái ma quỷ kia! Nhưng là vô luận nàng cố gắng như thế nào, gương mặt ma quỷ tươi cười lạnh lẽo trước mắt kia vẫn gắt gao đi theo chính mình.

Dạ Mị nhìn đến biểu tình sợ hãi của nàng trong lòng cũng sung sướng đứng lên, lập tức cười tà mị một tiếng, nhất thời lại đem chân trái của Trần Tinh Như sinh sôi chặt bỏ, đau đớn kịch liệt làm Trần Tinh Như thống khổ đến cực điểm. Lúc này nàng đã sớm tuyệt vọng, thật sự hận chính mình không thể lập tức chết đi, nhưng là nàng lại bị treo một hơi như trước, thậm chí ngay cả ngất xỉu cũng không thể nào! Hiện tại nàng làm sao còn có khí lực chửi ầm lên? Liền ngay cả muốn mấp máy môi một chút đều có vẻ khó khăn như vậy!

Rất nhanh, Dạ Mị liền đem đùi phải, mũi, lỗ tai của nàng tất cả đều hung hăng chặt bỏ, mà Trần Tinh Như đã sớm liền ngay cả kêu thảm thiết cũng muốn phát không ra, chỉ có thể ngơ ngác nằm trên mặt đất thừa nhận đau đớn tan lòng nát dạ này, thậm chí cả người đều sắp điên rồi. Cuối cùng, Dạ Mị lạnh lùng nở nụ cười:

- Trần Tinh Như, ta muốn cho người vĩnh viễn đều nhớ kỹ, chọc ai cũng không thể chọc tới ta! Lại càng không nên gián tiếp hại người ta để ý! - Nói xong, Dạ Mị liền tàn nhẫn khoét đi hai con mắt của nàng, cũng không thèm nhìn liếc mắt tới một cái Trần Tinh Như đã muốn thành người lợn kia lập tức xoay người liền đi.

Đi ra Tinh Hoa cung không xa, một đội thị vệ thấy nàng tay cầm Bích Hân kiếm từ Tinh Hoa cung đi ra nhao nhao cảm thấy có chút nghi hoặc, vì thế muốn vào xem đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng là vừa tiến vào liền thấy được thi thể đầy đất còn có cái người lộn nhào nhìn không ra bộ mặt kia, vì thế hoảng sợ nhao nhao kêu lớn lên. Mỗi một tiếng hoảng sợ thét chói tai này tại trong đêm tối yên tĩnh có vẻ phá lệ rất rõ ràng, rất nhanh liền đưa tới thị vệ khác, còn có Hiên Viên Thương, Thượng Quan Sở Hân nghe theo tiếng mà đến cùng Hiên Viên Ngọc vừa vặn đuổi tới. Khi bọn hắn nhìn đến cảnh tượng trước mắt không một ai không sợ hãi vạn phần, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy lại là do cái hoàng hậu nhìn như nhu nhược tuyệt mỹ kia làm được sao? Cơ hồ không ai dám tin tưởng, nhưng là sự thật lại xảy ra trước mắt, đội thị vệ tuần tra kia là tận mắt thấy đến nàng cầm kiếm đi ra....

Mà lúc này "đầu sỏ gây nên" cũng đã trở lại bên trong lãnh cung, bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch của nàng.

Không được một lát, mọi người còn đang bận rộn trong Tinh Hoa cung lại nhận được một tin tức khiến bọn họ khiếp sợ không thôi __ lãnh cung cháy! Cơ hồ là cùng thời khắc đó, huynh đệ Hiên Viên Thương cùng Thượng Quan Sở Hân hướng về phía lãnh cung bay nhanh đi, lo lắng sợ hãi trong lòng lái đi không được. Rất nhanh, ba người liền đến lãnh cung, đã thấy bên trong lãnh cung lửa cháy tận trời, cơ hồ không chút suy nghĩ ba người đã xông lên muốn đi cứu người, nhưng là lại đều bị kết giới Dạ Mị bố trí tốt trước đó hung hăng bắn ngược trở về!

- Nhã Nhi! Nhã Nhi người mau ra đây a! - Ba người nôn nóng hướng về phía lãnh cung tê thanh hò hét, sợ hãi cùng tuyệt vọng trong thanh âm là rõ ràng như vậy. Song, đáp lại bọn họ cũng là ngọn lửa càng thêm cháy sạch mãnh liệt.....

Bỗng nhiên, bên trong lửa lớn ầm ầm truyền ra một trận tiếng đàn phiêu miểu bi thương, âm thanh bi thương của Dạ Mị cũng tùy theo vang lên:

Trừ bỏ tương ngời trừ bỏ ái ngời.

Ta cái gì đều nguyện ý.

Mở ra nhật kí sửa sang lại tâm tình.

Ta thật sự tưởng buông tha cho.

Ngời thủy chung không có ái quá ngời tại có lệ ta.

Một lần lại một lần xem nhẹ của ta cảm thụ.

Ta thật sự cảm thấy lực bất tòng tâm vô lực tiếp tục.

Này cảm tình không đáng ta do dự không đáng ta lo lắng không đáng ta ái quá ngời.

Loại này nhớ lại không đáng ta nhắc tới không đáng nhớ tới không đáng khóc.

Đoạn cảm tình này sớm nên buông tha cho đã sớm không nên nương ta lãng phí thời gian tìm kỳ tích.

Như vậy ngời không đáng ta hận ngời không đáng ta vi ngời mà hồng rồi tâm tình,

Ta quyết định không vi ngời mà bị hủy tâm buông tha cho ái ngời.....

lời dịch :

Trừ việc thương nhớ em

Trừ việc mến yêu em

Anh nguyện ý tất cả

Mở ra quyển nhật ký

Sắp xếp lại tâm tình

Anh thật sự thật sự

Muốn buông rơi tất cả

Em chưa hề yêu anh

Chỉ ứng phó với anh

Một lần rồi một lần

Bỏ mặc tình yêu anh

Anh thật sự cảm thấy

Mình hoàn toàn vô vọng
Không thể tiếp tục nữa
Cuộc tình này
Không xứng đáng để anh do dự
Không xứng đáng để anh xem xét
Không xứng đáng để anh yêu em
Hồi ức này
Không xứng đáng để anh nhắc tới
Không xứng đáng để anh nghĩ tới
Không xứng đáng để anh roi lệ
Tình yêu này
Sớm đã nên phải rời bỏ
Sớm không nên phí thời gian
Tìm kỳ tích gì ở đó
Còn em
Không xứng đáng để anh hận em
Không xứng đáng để anh vì em
Mà hủy hoại tâm tình
Anh đã quyết không thể vì em
Mà hủy hoại tâm tình
Từ bỏ yêu em
Anh quyết định từ bỏ yêu em
Vì em mà từ bỏ tình yêu
Không vì em mà hủy hoại tâm tình
Anh đã quyết không thể vì em
Mà hủy hoại tâm tình
Anh quyết định từ bỏ yêu em
Từ bỏ yêu em
(không xứng đáng - Mộng phi thuyền)

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ hoá thành thủ khúc bị thương hoàn mỹ nói ra tâm tình giờ phút này của Dạ Mị, thậm chí làm người nghe cũng không ngừng roi lệ.

- Hiên Viên Thương, ta không hận ngươi, bởi vì ngươi không đáng. Ngay cả là chết, trong lòng ta cũng sẽ không lại vì ngươi lưu lại một điểm vị trí, cho dù là hận cũng không có! Từ một khắc ngươi quyết định tính kế ta, từ một khắc ngươi hại ta trở thành hung thủ gián tiếp hại chết phụ thân, giữa chúng ta cũng đã xong, nay ta đối với ngươi không yêu cũng không hận, từ nay về sau thượng bầu trời hạ hoàng tuyền đời đời kiếp kiếp vĩnh không phân gặp! - Thanh âm lực hiện thể lương của Dạ Mị từ bên trong truyền ra, làm Hiên Viên Thương bên ngoài lửa lớn nhất thời hoảng sợ, cả người giống như té xuống hầm băng, toàn thân đều là hàn ý khó có thể ức chế. Kỳ thật, Dạ Mị quên đi làm sao không phải hình phạt tàn khốc nhất đối với Hiên Viên Thương? Đối với một cái người yêu của ngươi mà nói, thống khổ nhất cũng không phải là bị ghi hận....

- Nhã Nhi! Ta thật sự biết sai lầm rồi, ngươi mau ra đây được không! Ngươi đi ra a! Đi ra! Nếu ngươi muốn đi ta thả ngươi rồi đi, chỉ cầu ngươi đừng dùng phương thức quyết tuyệt như vậy đến trừng phạt ta! Ngươi mau ra đây a! - Hiền Viên Thương dường như điên rồi rống lớn kêu, Hiền Viên Ngọc cùng Thượng Quan Sở Hàn cũng đồng dạng dường như điên cuồng liều mạng một lần lại một lần va chạm cái kết giới kia, nhưng lại lần lượt lấy thất bại chậm rãi quỳ xuống, trên mặt cũng đầy vẻ hối hận, thương tâm còn có tuyệt vọng, nước mắt cũng không tự chủ được cuộn cuộn rơi xuống. Người ta nói nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Đối với một thế hệ kiêu hùng như Hiền Viên Thương mà nói, hành vi của hắn giờ phút này không phải vì yêu đến cực hạn thì lại là cái gì đâu? Chỉ là, hắn thân tại hoàng gia từ nhỏ cũng chỉ học biết tính kế, chưa bao giờ biết yêu là cái gì, lại càng không biết nên như thế nào đi yêu, cũng bởi vậy mới tạo nên cả đời bi ai của hắn.....

Mà giờ phút này Hiền Viên Ngọc cùng Thượng Quan Sở Hàn một bên mới biết vậy chẳng làm, nếu sớm biết rằng sẽ có kết quả như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn như vậy! So với nỗi đau đớn triệt tâm mất đi người yêu, giang sơn băng lãnh này lại bị cho là cái gì? Đến cuối cùng, thắng được thiên hạ lại mất đi năng, thật sự đáng giá sao?

Người luôn như thế, phải chờ đến sau khi mất đi mới hiểu được quý trọng. Song, cũng không phải tất cả chuyện làm sai lầm đều có thể quay đầu, tựa như theo lời nói của Dạ Mị, yêu của nàng cũng không giá rẻ như vậy. (Hoàn quyền một)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mười năm sinh tử lưỡng mang mang

Đình Tuyết Sơn, một nữ tử tuyệt mỹ bạch y ngân phát (áo trắng tóc bạc) đón gió mà đứng, gió nhẹ nhàng ôn nhu thổi bay tóc bạc của nàng, y phục tuyết trắng cũng theo gió mà múa, ngân phát, bạch y cùng mạn sơn tuyết trắng phau phau đan vào cùng một chỗ, hình thành một bộ hình ảnh tuyệt mỹ. Chỉ sợ mọi người chỉ cần gặp qua một màn này sẽ cho rằng đây là nữ thần băng tuyết buông xuống thôi?

- Sư phụ! - Một nữ tử xinh đẹp y phục hồng phấn kinh hi đối với mặt bóng dáng màu trắng kia kêu lên.

Bạch y nữ tử quay đầu lên tiếng trả lời, người chỉ cần gặp qua khuôn mặt tuyệt mỹ kia một lần chỉ sợ kiếp này đều khó có thể lại quên,

- Thuý Y, đã lâu không thấy.

Đúng vậy, thành linh người này chính là Dạ Mị! Vẫn là gương mặt tuyệt sắc trước sau như một, thậm chí càng thêm đẹp so với trước kia, chẳng qua ánh mắt nguyên bản rất đậm đặc nay lại càng thêm lạnh lẽo.... lúc trước sau khi nàng cùng Thuý Y giả chết thoát đi hoàng cung ngẫu nhiên phát hiện chỗ tuyết sơn này có một linh mạch thật lớn, vì thế nàng liền đem Hoa Thanh cung trong vòng tay an trí tại nơi này, chung quanh tuyết sơn thiết hạ tầng tầng cấm chế, ảo thuật che mắt người hiểu biết. từ nay về sau nơi này liền thành căn cứ địa của Hoa Thanh phái, các nàng ở trong này khai sơn lập phái quảng thu môn đồ, đến nay môn đồ Hoa Thanh phái đã đạt tới hơn ngàn người! Mà Dạ Mị cũng chỉ tại lúc ban đầu thành lập môn phái xuất hiện qua, chờ sau khi hết thấy sự vật đều vào quỹ đạo nàng liền biến mất, cho tới nay toàn bộ Hoa Thanh phái cũng đều là do Thuý Y thủ tịch đại đệ tử này quản lý, nay chương môn không chịu trách nhiệm này rốt cục cũng xuất hiện, cái này kêu Thuý Y có thể nào không kích động?

- Sư phụ! Rốt cục người đã trở lại! - Thuý Y đỏ vành mắt có chút ủy khuất nói.

- Ha ha, nha đầu ngọc khóc cái gì? Vài năm nay tu vi của ngươi tiến bộ không ít a. - Có lẽ hiện tại, chỉ có tại khi nhìn thấy Thuý Y nàng mới có thể càng như là một người sống đi? Sự kiện kia đối với nàng đã kích thích sự quá lớn, thế cho nên nàng đã muốn tự động đóng băng tâm của chính mình....

- Lại tiến bộ như thế nào cũng vẫn thua sư phụ rất xa. - Lời này nói nhưng thật ra đúng vậy, vừa mới này nàng chính là cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện, cho nên nàng mới có thể cẩn thận tìm đến xem đến cùng là loại người nào. Hơn nữa sở dĩ nàng có thể cảm giác được cũng là bởi vì cỗ hơi thở kia là do Dạ Mị cố ý thả ra, bởi vậy giờ phút này nàng đứng ở trước Dạ Mị căn bản là không cảm giác được một chút hơi thở, nay Dạ Mị bình thường tựa như một cái giếng cổ không gợn sóng không sợ hãi nhưng lại thâm sâu đáng sợ!

- Nha đầu ngọc, tu vi của ta nếu không thể cao hơn so với ngươi còn như thế nào làm sư phụ ngươi a? - Dạ Mị buồn cười bắn một chút vào ót Thuý Y nói.

- Ha Ha, cũng đúng vậy! Đúng rồi, vài năm nay sư phụ ngươi đều đi đâu vậy?

- Ta cũng chỉ là tùy tiện tìm địa phương an tĩnh bế quan thôi, ai ngờ thời điểm vừa mở mắt lần nữa thời gian đã qua đi lâu như vậy. Thế nào? Hiện tại bên trong môn phái có tốt không? - Ngươi tu chân bế quan nhập định một lần vài năm coi như là ít, thậm chí có rất nhiều người bế quan một lần chính là vài chục năm! Cho nên thường xuyên sẽ có người nói những lời "Trong núi không có ngày tháng" này.

- Sư phụ, người không nói suýt chút nữa ta đã quên. Gần nhất Nhạc Nam phái giống như có ý đồ muốn nhất thống Tu Chân Giới, đã có vài môn phái phụ thuộc về môn hạ bọn họ, mà không phục tùng bọn họ, bọn họ sẽ thi hành chính sách dụ dỗ đe dọa, nếu còn không được vậy sẽ đem diệt môn! Thời gian này ngoại môn đệ tử của Hoa Thanh phái ta cũng bị bọn họ giết vài tên! - Thuý Y tức giận nói, cho dù là ngoại môn đệ tử thì cũng vẫn là đệ tử Hoa Thanh phái, cứ như vậy không rõ ràng bị người giết mặc cho ai trong lòng cũng sẽ không được tốt quá.

- Nhạc Nam phái kia là từ chỗ nào toát ra đến?

- Trước kia Nhạc Nam phái vẫn chỉ là một môn phái tu chân nhỏ, không có địa vị gì tại Tu Chân giới, tu vi đệ tử nội môn cũng đều không cao lắm. Nhưng là không biết vì sao gần nhất lại bỗng nhiên toát ra một đám cao thủ đến, mỗi lần có môn phái khác không phục tùng bọn họ đều là những người này ra mặt giải quyết, có thể nói là mọi việc của những người này đều thuận lợi, chưa bao giờ từng thất thủ!

Nghe vậy, Dạ Mị trầm mặc, nguyên sự kiện cũng không đơn giản giống như mặt ngoài vậy. Một tiểu môn phái nhỏ không có tiếng tăm gì làm sao có thể đột nhiên quật khởi, nhưng lại đột nhiên hơn một đám cao thủ mọi việc đều thuận lợi? Bất quá mặc kệ đến tột cùng là cái mục đích gì, chỉ cần có Dạ Mị nàg ở, liền mơ tưởng động Hoa Thanh phái? Đám giết đệ tử Hoa Thanh phái vậy phải có giác ngộ trả giá đại giới!

Bên trong ánh mắt Dạ Mị nhất ngưng, đối với Thuý Y nghiêm túc phản phó nói:

- Thuý Y, vì tránh cho đệ tử trong môn lại có tổn thương gì, từ giờ trở đi không được một mình xuống núi, hết thầy người vì phạm tự gánh lấy hậu quả! chờ một chút ta liền đem cấm chế cùng ảo thuật chung quanh núi lại thiết trí một lần nữa, những người đó là tuyệt đối không có khả năng tiến lên! - Đối với thực lực hiện tại của chính mình, Dạ Mị vẫn là rất có tin tưởng, đương kim trên đời muốn còn hơn nàng thật sự là ít ỏi không có mấy.

- Sư phụ, người muốn đối phó Nhạc Nam phái? - Thuý Y lo lắng hỏi.

- Nhạc Nam phái muốn Tu Chân Giới thậm chí là muốn thiên hạ cũng không liên quan ta, nhưng là ta vẫn còn biết đạo lý môi hở răng lạnh. (Nếu môi bị hở thì gió lùa vào răng cũng lạnh có nghĩa là nếu môn phái khác có chuyện thì Hoa Thanh phái cũng bị liên lụy) Nếu đến cuối cùng chỉ còn lại một nhà Hoa Thanh phái chúng ta cùng họ đối lập, vậy người nói đến lúc đó còn có khả năng sống hay không đâu? Nếu chúng ta muốn cuộc sống an ổn, muốn bảo vệ Hoa Thanh phái không bị làm bẩn, vậy chỉ có để Tu Chân giới quay về thái bình.

Nghe xong, Thuý Y trầm mặc hồi lâu. Đúng vậy, Hoa Thanh phái là tâm huyết của sư phụ và chính mình, lại càng là nhà của các nàng, như thế nào có thể cho phép bị người khác làm bẩn?

- Sư phụ, ngày sáu tháng sau chính là lần tỷ thí trăm năm một lần của Tu Chân giới, người thắng được tỷ thí liền có thể trở thành lãnh tụ toàn bộ Tu Chân giới, liền cùng vô lâm minh chủ trong chốn vô lâm không sai biệt lắm. - Thuý Y cảm thấy, vô luận thế nào Nhạc Nam phái cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, một khi bọn họ thắng được trận đấu, như vậy muốn thống nhất Tu Chân giới sẽ dễ dàng làm hơn.

- Ha ha, Thuý Y, lâu như vậy không gặp đầu nhỏ này của ngươi nhưng thật ra thông minh hơn không ít a! - Đối với biến hoá của Thuý Y, Dạ Mị tự nhiên vui mừng mười phần, nguyên nhân trọng yếu lúc trước đem Hoa Thanh phái lớn như vậy giao cho nàng quản lý chính là hy vọng nàng có thể trưởng thành đứng lên rất nhanh, thậm chí có thể làm được một mình đảm đương một phía. Rất hiển nhiên, hôm nay xác thực nàng đã làm được!

- Sư phụ, người cũng đừng quên trêu ghẹo Thuý Y, còn không phải là bị sư phụ ép ra đến thôi!

- Nha đầu ngốc ngươi muốn đến khi nào mới bỏ được tật xấu hay thẹn thùng này thì tốt rồi, động bất động liền hồng cả gương mặt về sau như thế nào lập gia đình nga!

- Sư phụ, người..... đúng rồi sư phụ, lần này người mang Thuý Y cùng đi đi! - Là ai đã nói? Đang lúc thời điểm chính mình lâm vào xấu hổ nói sang chuyện khác vĩnh viễn là lựa chọn chính xác nhất!

- Mười năm... chỉ chớp mắt đã vượt qua mười năm, cũng là thời điểm chúng ta nên xuống núi đi xem. Tìm người có thể phục chúng đem sự vụ trong môn phái giao tiếp tốt, lại chọn lựa một ít đệ tử từ chất thượng thừa theo chúng ta cùng đi, ta này chương môn Hoa Thanh phái lần đầu thể hiện thái độ như thế nào cũng không thể thiếu phô trương phải không? - Đúng vậy, từ rồi đi hoàng cung đến bây giờ cũng đã muốn mười năm. Mười năm đối với người thường mà nói có thể là một đoạn thời gian tương đối dài, nhưng là đối với người tu chân mà nói lại chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt trong nháy mắt là qua thôi. Mười năm này Dạ Mị vẫn bắt buộc chính mình không nên nghỉ đủ loại trong quá khứ, nhưng là càng muốn quên lại càng ghi nhớ sâu sắc, Hiên Viên Thương đối với chính mình yêu cũng thương tồn trong dĩ vãng, còn có đại ca Thượng Quan Sở Hàn sùng nịnh cùng tôn thương, mỗi một dạng ký ức với nàng hãy còn mới mẻ! Mỗi khi nhớ tới vẫn là sẽ có chúng cảm giác đau lòng, nàng biết nếu là chính mình vẫn không thể đi ra tâm ma này, như vậy đợi cho lúc Độ Kiếp chính mình thậm chí sẽ có 99% khả năng tan thành tro bụi!

Song, có một số việc là nhất định sẽ ghi nhớ khắc sâu cả đời trong trí nhớ.

Thuý Y thấy đôi mày của Dạ Mị nhăn lại, trên người tràn ngập một cỗ thần nhiên ưu thương, trong lòng cũng liền suy đoán đến nàng nhất định là lại nghĩ tới chuyện trước kia, nàng như vậy thật sự rất làm cho người ta đau lòng...

- Sư phụ, bằng không người vẫn là không cần xuống núi thôi?

- Vì cái gì? - Dạ Mị nghi hoặc hỏi.

- Bởi vì... ta sợ người sẽ gặp đến hoàng thượng cùng đại thiếu gia.

- Ha ha, nha đầu ngốc, người sẽ không là cảm thấy nhiều năm như vậy ta luôn luôn tại tránh mặt họ đi? Tuy rằng xác thực ta không muốn gặp đến họ, nhưng là cũng không đáng có ý né tránh, hơn nữa nói không chừng người ta sớm đã nghĩ ta là "người chết" quên đi đâu? - Dạ Mị nghe vậy nở nụ cười thoải mái, nàng Dạ Mị cũng sẽ không có ý né tránh cái gì, nên đối mặt sớm muộn gì cũng phải đối mặt, tránh được nhất thời chẳng lẽ còn có thể tránh được cả đời sao? Trốn tránh, cho tới bây giờ cũng không phù hợp tính cách của nàng!

Song, như thế nào Dạ Mị cũng không ngờ được, ngày đó sẽ đến nhanh như vậy, thậm chí đem nàng đánh cho trở tay không kịp!

(Chương này thật sự là ngắn như vậy, không phải ta cố ý ăn xén ăn bớt đâu nha, mọi người có thể kiểm tra ^^)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phế bỏ đáng khinh nam, kinh hiện Tu Ma giả

- Sư phụ, chẳng lẽ thật sự không tính tha thứ đại thiếu gia sao? Nói không chừng đại thiếu gia hẳn có nỗi khổ riêng gì đâu? - Thuý Y biết tiểu thư nhà mình tuy rằng bề ngoài lãnh mạc (lạnh lùng đậm mạc), nhưng là cho tới nay lại phá lệ coi trọng tình thân, hiện tại người thân cũng chỉ còn thừa lại một người Thượng Quan Sở Hàn, nàng thật sự rất hi vọng bọn họ có thể hòa hảo như lúc ban đầu, bởi vì nàng có thể cảm giác được tựa hồ Dạ Mị càng thêm lãnh mạc....

- Có nỗi khổ riêng gì có thể khiến hần không lưu tình chút nào giúp người ngoài đến hại phụ thân của chính mình đâu? Quên đi, không cần nói này đó! - Dạ Mị phiền chán đánh gãy lời nói của Thuý Y, một khi nghĩ tới Thượng Quan Sở Hàn, trong đầu nàng liền sẽ không tự giác hiện ra ánh mắt sùng nịnh của hần! Kỳ thật trong lòng Dạ Mị vẫn rất là nhớ nhung ôm ấp ấm áp của hần, chỉ là lại vẫn không thể xem nhẹ sự thật cái chết của phụ thân hần cũng có phần này!

- Sư phụ.... kia sư phụ người có muốn trông thấy đệ tử trong môn hay không? - Roi vào đường cùng, Thuý Y chỉ phải nói sang chuyện khác, nàng (TY) biết khúc mắc của nàng (DM) cũng không phải có thể coi bỏ dễ dàng như vậy. Đầu nói thời gian có thể hoà tan hết thảy, nhưng là vì cái gì đều đã mười năm nàng vẫn không thể quên chuyện năm đó đâu? Trong lòng Thuý Y nôn nóng, nhưng là lại không biết nên làm gì.

Song, Dạ Mị làm sao chỉ là không có phai nhạt? Quả thực vẫn là ký ức hầy còn mới mẻ! Hiện tại nàng còn có một việc phải làm, đã muộn mười năm rồi, là thời điểm muốn chấm dứt.

- Hiện tại trước không thấy, ta còn có việc muốn làm, ngày sáu tháng sau cử hành tỷ thí đại hội ở nơi nào?

- Cử hành tại đệ nhất môn phái Tu Chân Hoa Dương phái, từ nơi này ngự kiếm phi hành mười ngày là có thể đến.

- Hiện tại là đầu tháng, ta sẽ cố gắng quay về trước khi xuất phát, các người tuyệt đối không cần một mình xuống núi, nói không chừng bên ngoài sẽ có người của Nhạc Nam phái đang mai phục, bọn họ không có đạt tới mục đích là sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

- Dạ, sư phụ chính người phải cẩn thận.

- Ân, ta đi trước. - Tiếp theo, Dạ Mị liền triệu hồi ra Bích Hàn kiếm của chính mình bay lên trời, hướng ngoài núi bay đi.

Ngoài Tuyết Sơn,

- Sư huynh, chung quanh Hoa Thanh phái này đều là cấm chế cùng ảo thuật, chúng ta căn bản không vào được! Người ở bên trong lại không ra, vẫn chờ như vậy cũng không phải biện pháp a!

- Tháng sau chính là tỷ thí đại hội, bọn họ nhất định sẽ đi tham gia, nói không chừng còn có thể gặp được chương môn Hoa Thanh phái, nếu có thể đem hần bắt được kia nhưng là một công lớn a!

- Nhưng là hành tung của chương môn Hoa Thanh phái này luôn luôn là mê (khó hiểu mê man), liền ngay cả đệ tử bốn phái bọn họ cũng không vài người gặp qua! Chúng ta ngay cả chương môn Hoa Thanh phái lớn lên trông thế nào, là nam hay nữ cũng không biết, muốn bắt như thế nào a?

- Đây.... chúng ta liền đợi ở đây, đến lúc đó xem đệ tử Hoa Thanh phái lấy ai làm trung tâm vậy bắt người đó, cho dù không phải chương môn kia cũng nhất định là có địa vị!

- Không cần chờ, bản chương môn đã muốn tới rồi! - ngay tại vài cái người mai phục bên ngoài còn đang vì kế hoạch của "đại sư huynh" đắc chí khi, một đạo thanh âm nữ băng lãnh đột nhiên rơi vào trong tai mọi người, đem mấy người kia hoảng sợ! thực lực của bọn họ khi nào thì thấp như vậy? Thế nhưng ngay cả có người tới rồi cũng không biết! Vẫn là nói.... thực lực của đối phương quá mạnh mẽ rồi? Nghĩ đến tận đây, trong lòng mọi người chấn động, xem ra lần này là gặp được kinh địch! (đối thủ lớn mạnh mẽ).

- Xin hỏi các hạ là người phương nào, vì sao dấu đầu lộ đuôi không dám ra đây? - Mấy người bọn họ đều là quen kiêu ngạo, căn bản không biết hai chữ cúi đầu nên viết như thế nào, giọng điệu vừa ra miệng vẫn là càn rỡ như vậy.

- Hừ! Khẩu khí thật không nhỏ, bắt quá người dám kiêu ngạo cùng bản chương môn luôn luôn đều không có kết cục tốt! - Một tiếng hừ lạnh mang theo uy áp cường giả cao đến đáy lòng mọi người, nếu thực lực của mấy người kia không tệ lắm thì nói chỉ sợ lúc này đã sớm học máu ngã xuống đất. Chỉ ngay cả như vậy, uy lực như vậy cũng làm cho tâm thần bọn họ chấn động, Trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực không thể vượt qua, kiêu ngạo lúc ban đầu sớm quăng đến chín tầng mây, theo bản năng liền buông xuống đầu cao ngạo của bọn họ.

- Tiền bối chó nên tức giận, là chúng tiểu nhân có mắt như mù. Không biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì? Vì sao phải nhúng tay vào việc của Hoa Thanh phái? - Mở miệng là đại sư huynh trong đám người kia, lúc này trong lòng hẳn thật là bất an, nếu là Hoa Thanh phái có một cường giả như vậy hỗ trợ thì nói kia kế hoạch của bọn họ khả năng sẽ không thuận lợi như vậy....

- Vừa nãy không phải các ngươi còn đang nói bắt đến bản chương môn là một chuyện công lớn sao? Như thế nào hiện tại nhìn thấy bản chương môn ngược lại nói không biết rồi?

Theo thanh âm hơi châm chọc này, trước mắt mọi người xuất hiện một nữ tử bạch y ngân phát tuyệt mỹ, thanh linh đúng là Dạ Mị vừa xuống núi! Trong nháy mắt, tầm mắt mọi người đều chắt chẻ chăm chú vào trên người Dạ Mị, trong ánh mắt toàn là kinh diễm, si mê, đáng khinh, hạ lưu, còn có không dám tin! Ai dám tin tưởng cái loại uy áp cường đại vừa mới nãy đúng là vọng lại từ trên người nữ tử tuyệt mỹ tuổi còn trẻ? Muốn hay không kích thích quá như vậy a! Vẫn là nói nữ tử tuyệt mỹ trước mắt là một lão yêu tinh không biết sống bao nhiêu năm?

Mà thực lực mạnh nhất trong mấy người này chính là cái đại sư huynh kia, bởi vậy ánh mắt của hắn tự nhiên cũng là tốt nhất trong mấy người. Trong mắt hắn chỉ có tại lúc ban đầu nhìn thấy Dạ Mị xuất hiện một chút kinh diễm, rất nhanh liền khôi phục thanh minh, thay vào đó là ngưng trọng. Bởi vì tại trên người nữ tử trước mắt này hắn cảm nhận được một cỗ uy áp rất mạnh, làm lòng hắn rất e ngại sợ hãi, mà người duy nhất đã cho hắn loại cảm giác này đó là sư phụ! Chỉ cần vừa nghĩ đến cái nam nhân kia, trong lòng hắn liền ức chế không được sinh ra e ngại, đây là thời gian nhiều năm như vậy trường kỳ tích lũy xuống dưới, chỉ sợ đời này cũng khó có thể quên....

- Chẳng lẽ các hạ là chương môn Hoa Thanh phái? - Gian nan hỏi những lời này, trong lòng thật sự rất hy vọng chính mình suy đoán sai lầm rồi, song, trời không chiều lòng người!

- Đúng, ta chính là đệ thập đại chương môn Hoa Thanh Phái Dạ Mị! Nghe nói trước đó vài ngày Hoa Thanh Phái ta bị giết vài tên đệ tử, không biết có phải là do các ngươi làm hay không đâu? - Dạ Mị cười như không cười hỏi, khẩu khí rất ôn nhu, nhưng lại ẩn giấu một tia ý lạnh lẽo, hơi có chút đầu óc đều có thể nghe ra khẩu khí của nàng không tốt, nhưng là hiển nhiên trên đời này không phải tất cả mọi người đều lớn lên có đầu óc.

- Liền là chúng ta làm! Mỹ nhân, nếu ngươi làm cho Hoa Thanh phái thành thành thật thật quy thuận chúng ta, còn đem bản chân nhân hầu hạ thật thoải mái thì nói bản chân nhân có thể hướng sư phụ cầu tình tha cho ngươi một mạng nga! - Một cái nam nhân lớn lên xem tương đương anh tuấn đáng khinh nói, ánh mắt nhìn Dạ Mị đều là trần trụi dâm dục, khoe miệng lại càng hận không thể chảy ra nước miếng đến.

Dạ Mị nghe vậy cười đến càng phát kiêu ngạo, nhưng là ánh mắt cũng hiện rõ càng thêm băng lãnh, hai tròng mắt lạnh lẽo phụt ra sát ý thị huyết. Mấy người đi cùng nam tử đáng khinh kia thấy vậy trong lòng hô to không ổn, nhao nhao ở trong lòng mắng tên tinh trùng thượng não này, thần kinh toàn thân thoáng chốc cũng đều căng thẳng, tính một khi có động tĩnh liền ra tay cứu người. Tuy rằng trong lòng bọn họ đều rất thống hận cái tên không đầu óc này, nhưng là ai kêu miệng hắn ngọt sẽ làm sư phụ bọn họ vui vẻ đâu? Nấu hắn thật sự ra chuyện gì, phòng chừng vài người bọn họ cũng trốn không thoát một chút trách phạt! Một khi nghĩ đến thủ đoạn của nam nhân kia, trong lòng mấy người đều nhin không được run run đứng lên....

- Nga? Ngươi thích ta? - Dạ Mị tươi cười mỉa hoặc nhìn hắn hỏi.

- Đúng vậy đúng vậy! Ngươi là nữ nhân đẹp nhất bản chân nhân từng gặp qua, lần đầu tiên mắt nhìn thấy ngươi bản chân nhân đã thích ngươi! Không không, bản chân nhân không phải thích ngươi, là yêu ngươi! - Dạ Mị vốn là dài một khuôn mặt họa thủy nghiêng nước nghiêng thành, lúc này lại thêm nụ cười phong hoa tuyệt đại, thử hỏi thiên hạ còn có mấy người có thể kiên trì được trước dụ hoặc như vậy? Mà cái nam nhân đáng khinh kia đã sớm phân vân không rõ động tâm nam bắc, hai mắt nhìn chằm chằm Dạ Mị, giống như nhìn thế nào cũng nhìn không đủ dường như!

- Nhưng là... nhưng là các ngươi muốn Hoa Thanh phái của ta, Hoa Thanh phái là của phụ thân lưu lại cho ta, ta như thế nào có thể để nó cái danh dõi họ đâu? - Chuyện vừa chuyện, Dạ Mị ừm khua khóc kể nói. Bên trong mắt đẹp tràn đầy nước mắt thương tâm, giữa ánh mắt cũng toàn là một mảnh ảm đạm u buồn, chân chính đem hoa lệ dầm mưa phát huy đến cực hạn! Lúc này nàng làm sao còn có một chút bộ dáng lạnh lẽo thị huyết? Hoàn toàn chính là một cái thiên hạ nũng nịu, làm tất cả mọi người ở đây không khỏi tâm sinh thương tiếc.

- Về phần cái nam nhân đáng khinh kia lại càng khoa trương, vừa thấy mỹ nhân khóc, hắn cảm giác nguyên trái tim mình đều phải nát. tuy rằng bộ dáng mỹ nhân rơi lệ cũng rất đẹp, nhưng là hắn vẫn càng thích xem mỹ nhân cười, vì thế dưới chân cũng bắt trì bất giác đi về phía Dạ Mị đến, mà chính hắn cũng chưa phát giác, hiện tại cả đầu hắn nghĩ đều là nên vì mỹ nhân lau khô nước mắt, chọc nàng vui vẻ....

Thấy vậy, Dạ Mị lộ ra một chút ý cười âm ngoan tàn nhẫn, trong tay rất nhanh đánh ra một đạo khí kinh, mấy người kia nghĩ muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp rồi. Ngay sau đó, mọi người liền nghe được một tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo, nhìn kỹ lại phát hiện cái nam nhân đáng khinh kia lúc này đang thống khổ ngã vào bên chân Dạ Mị lẫn lộn, hai tay gắt gao ôm nơi nào đó giữa hai chân của chính mình, mà bộ vị tượng trưng nam tính của hắn lúc này không ngừng thấm huyết ra bên ngoài!

Vài tên nam tử kia thấy vậy trong lòng đều chấn động run run, không dám tin nhìn phía tuyệt sắc mỹ nhân đang cười đến phá lệ "sáng lạn" kia. Nàng... nàng thế nhưng đem một người nam nhân phế đi?! Đối với một người nam nhân mà nói, còn có cái gì càng tàn khốc hơn so với phế đi hắn? Hơn nữa này dĩ nhiên là việc làm của một mỹ nhân như hoa như ngọc? Trời ạ! Hiện tại mỹ nhân có phải quá cường hãn rồi hay không?

Dạ Mị khinh bỉ nhìn nhìn mấy nam nhân đau đến lẫn lộn trên mặt đất, ghét nhứt mảy. Vừa nãy nàng thật là nổi giận, nhưng là cũng không muốn một kiếm giết chết hắn thống khoái như vậy, nếu không thế nào còn cần nàng dùng mỹ nhân kế đem hắn dẫn lại đây? Nếu nàng thật sự muốn động thủ giết hắn mà nói, chỉ bằng vài cái phế vật kia còn nghĩ ngăn cản? Kia Dạ Mị nàng còn muốn lẫn lộn hay không? Nhưng nếu muốn đưa hắn phế đi theo chính mình nghĩ như vậy tương đối mà nói có chút gian khổ, trong tay phải dùng mực nếu lỡ đem hắn giết kia đã có thể thiếu rất nhiều thú vui...

- Ngươi... ngươi tiện nhân này! Sư phụ ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! - Lúc này nam tử đáng khinh là hối tiếc không kịp, chính mình làm chi tùy tiện trêu chọc mỹ nhân rắn rết này? Hiện tại khiến cho về sau liền ngay cả nam nhân cũng làm không được! Không chỉ có như thế, còn có cũng không bị "phân thân" tàn nhẫn như vậy! Người khác nhìn không đến không có nghĩa là chính hắn không cảm giác được, thật không biết nếu chính mình cò quẩn

sẽ là một phen tình cảnh như thế nào... nhớ tới mỹ nhân cất chứa trong nhà lòng hấn liền hồi hận một trận, hận ý đối với Dạ Mị càng thêm sâu. Chẳng lẽ về sau nhất định chỉ có thể nhìn không thể ăn rồi? Loại ngày này nên như thế nào qua a!

Tình tròng lên não chính là tình tròng lên não, thẳng đến giờ phút này cả đầu hấn vẫn nghĩ đám mỹ nhân thiên kiều bá mị kia, này coi như là cực phẩm thể gian thôi?

- Hừ! Sự phụ ngươì tính là cái gì? Cho dù hấn không đến tìm ta ta cũng đi tìm hấn, động người Hoa Thanh phái ta phải có giác ngộ trả giá đại giới! - Dạ Mị lạnh giọng nói, giữa ánh mắt khí phách hiển rõ, giọng điệu cực kì kiêu ngạo, nhưng sẽ không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, ngược lại có loại cảm giác đương nhiên!

- Ngươi.... ngươi to gan! - Cái đại sư huynh kia thấy vậy cũng thật là khiếp sợ trong lòng, căn bản không biết nên nói cái gì tốt, cuối cùng chỉ lắp bắp nói một câu như vậy, lại làm Dạ Mị suýt nữa cười khàn giọng.

- Lá gan Dạ Mị ta luôn luôn đều rất to, trên thế gian này người có thể khiến ta e ngại còn không có sinh ra đâu! Hôm nay trước hết ta sẽ thu điểm lợi tức cho Hoa Thanh Phái, trừ ngươi cùng tên đáng khinh này ra bên ngoài khác tất cả mọi người đều phải lưu lại một vật này nọ cho ta!

- Cái gì.... cái gì vậy?

- Mạng của các ngươi! - Như thế nào là kiêu ngạo? Xem Dạ Mị liền đã biết!

Ngay sau đó, tại mọi người còn không có phục hồi tinh thần lại Dạ Mị liền động thủ. Chỉ thấy tay nàng cầm Bích Hân kiếm bay nhanh nhắm phía mọi người, thân hình nhanh như tia chớp, thường thường tại lúc mọi người còn không phản ứng lại đây đã đem kiếm đâm vào đan điền bọn họ, trực tiếp hủy diệt nguyên anh! pháp bảo cấp thấp này của mọi người như thế nào có thể so sánh cùng Bích Hân kiếm của Dạ Mị, tề ra một cái hủy một cái, thậm chí có người liền ngay cả cơ hội tề pháp bảo cũng không có trực tiếp bị mất mạng!

Mà người duy nhất có thể cùng Dạ Mị đánh nhau hai tay đó là cái đại sư huynh kia, phi kiếm của hấn là một thanh thượng phẩm linh khí, tại trong tu chân giới đã tính là một pháp bảo cao cấp, nhưng là so sánh cùng thượng phẩm tiên khí của Dạ Mị vẫn là kém một mảnh lớn. Nhưng là tu vi của hấn cũng không tệ lắm, đúng là tu sĩ Phân Thân hậu kỳ! Dạ Mị thấy vậy chấn động trong lòng, tu sĩ phân thân hậu kỳ tại toàn bộ tu chân giới cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, thể lực sau màn của nhóm người này rốt cục là có bao lớn? Một tên đồ đệ cũng có tu vi cao như thế, như vậy tu vi của sư phụ hấn chẳng phải là càng thêm bí hiểm?

Song rất nhanh, Dạ Mị liền phát hiện chỗ khả nghi, khi nam tử này giao thủ cùng nàng trên người thể nhưng ẩn ẩn xuất hiện một cỗ khí đen! Loại tình huống này tại Tầng Thứ Các Hoa Thanh phái Dạ Mị từng xem đến có ghi lại qua, chỉ là trong lúc nhất thời lại có chút nghĩ không ra, vì thế nàng liền cố ý hạ thấp thực lực của mình triển đấu cùng hấn đứng lên.

Mà tên nam tử kia thấy vậy tuy rằng không biết ý Dạ Mị muốn như thế nào, nhưng là vẫn dùng hết toàn lực như cũ muốn tìm kiếm đột phá, nếu không thì nói hấn cũng không dám tưởng tượng hậu quả chờ đợi bọn hấn sẽ là cái gì! Nhưng là Dạ Mị giống như vực sâu không đáy, như thế nào cũng không thấy được lối ra, cho dù hấn áp dụng cái dạng biện pháp gì nàng vẫn có thể hoá giải dễ dàng! Đến tận đây, hấn cuối cùng cũng nhận rõ thực lực của Dạ Mị, thì phải là bốn chữ - sâu không lường được! Muốn nói trên cái thế giới này còn có ai có thể so sánh cùng sư phụ hấn, phỏng chừng liền chỉ có nữ nhân tuyệt mỹ trước mắt chính mình này!

Hồi lâu, rốt cục Dạ Mị cũng nhìn ra manh mối, người nam tử này đúng là Tu Ma giả trong truyền thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cảnh còn người mất, chỉ xích thiên nhai

Công pháp Tu Ma giả tu luyện đều thuộc loại tà ác, cho nên vẫn bị người đời xưng là "tà", Tu Chân giả cũng đều đem bọn họ quy về dị tộc, một khi phát hiện Tu Ma giả, Tu Chân giả được xưng chính đạo này đều sẽ đem hết toàn lực đuổi giết tuyệt! Bởi vậy, Tu Ma giả bình thường đều qua những ngày không thấy mặt trời, giống như là chuột trên đường bị người thường theo đánh.

Tuy rằng Dạ Mị không giống những Tu Chân giả tự xưng là chính nghĩa, không đến mức nhìn đến Tu Ma giả "tà ác" này đó sẽ kêu đánh kêu giết, nhưng là nếu dám đến trêu chọc nàng, vậy không thể trách nàng ác độc tàn nhẫn! Nghĩ đến, Dạ Mị hừ lạnh một tiếng, một chương đánh về đan điền của vị đại sư huynh kia, chỉ nghe hấn hét thảm một tiếng

- A! - thân thể liền lập tức như bùn nhão bình thường ngã xuống đất. - Ngươi.... ngươi dĩ nhiên phế đi tu vi của ta! - Hai mắt của đại sư huynh bắn ra hận ý mãnh liệt, hướng về phía Dạ Mị hét lớn

- Hừ! Phế đi tu vi của ngươi đã muốn xem như ta nhân từ, nếu không phải còn muốn ngươi trở về mang cái khẩu tín (thư bằng miệng) cho sư phụ các ngươi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ lưu lại một cái mạng tiện của ngươi sao? - Tu vi của nam tử này đã muốn cao như thế, nếu là không thừa dịp cơ hội lần này phế bỏ hấn thì nói, nói không chừng về sau còn có thể tạo thành cái phiền toái gì cho mình. Dạ Mị luôn luôn không phải người nhân từ, tuy rằng nàng cũng biết tu vi đến cảnh giới như thế nhất định cũng là phí không ít tâm huyết, nhưng là ai kêu hấn muốn đối địch cùng chính mình đâu? Người cùng đối

ngịch với chính mình luôn luôn chỉ có hai loại kết cục - -một cái là chết, còn có một cơ hội là sống không bằng chết!

- Người nữ nhân ác độc này! Người có biết ta dùng bao nhiêu năm mới tu luyện đến Phân Thần kỳ hay không? - Một khắc bị phế tu vi bị kia, tâm hần đã muốn như tro tàn, đã không có tu vi, cái nam nhân kia còn không biết sẽ dùng cái dạng phương pháp gì trừng phạt chính mình....

- Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta? Muốn trách chỉ có thể trách người học sai lầm người rồi! - Dạ Mị nghe vậy khinh thường bĩu môi nói, chết sống của người khác có liên hệ gì tới nàng? Nàng đương nhiên biết Tu Ma giả có thể có cấp bậc như hần vậy tự nhiên cũng là nhân tài kiệt xuất trong đó, kỳ thật cấp bậc phân chia của Tu Ma giả cùng Tu Chân giả đại đồng tiểu dị (lớn giống nhỏ khác, nói chung là chỉ khác một chút thôi) đại khái chính là Trúc Cơ, Ngưng Khí, Luyện Thần, Tâm Động, Ma Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Ma Độ. Lên Phân Thần kỳ thật là rất không dễ dàng, tư chất tốt thì chỉ cần nỗ lực ngàn năm phỏng chừng có thể phi thăng.

Cho dù như thế, trong lòng Dạ Mị cũng không có một chút cảm giác hổ thẹn, giống như nàng nói, có thể lưu lại cho hần một cái mạng cũng đã là lòng nâng từ bi! Dạ Mị cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc người khác, chỉ là nếu có người muốn trêu chọc nàng, kia nàng nhất định cũng sẽ không nhân từ nương tay!

- Mang theo cái tiện nam nhân đáng khinh kia trở về nói cho sư phụ các người, nguyên bản mặc kệ hần muốn làm gì ta đều sẽ không nhúng tay, chỉ là các người ngàn không nên vạn không nên chính là đánh chủ ý tới Hoa Thanh phái ta! Những gì ngày hôm nay đó là ta thu một điểm lợi tức nho nhỏ, kêu hần rửa cổ chờ, sớm muộn gì cũng có một ngày Dạ Mị ta sẽ giết tới ổ của các người đi đem đầu hần chém xuống làm cầu đá! Cút! - Trong nháy mắt, thân hình gầy yếu của Dạ Mị phóng xuất ra một cỗ khí thế mạnh mẽ làm người ta sợ hãi, sát khí lãnh liệt mang theo một tia uy áp cường giả đánh úp về phía đại sư huynh nằm trên mặt đất, làm hần dậy lên không nổi một chút lòng phản kháng, chỉ phải run run rẩy rẩy đứng lên mang theo cái nam nhân đáng khinh kia té chạy.

Dạ Mị thấy vậy khoe miệng gọi lên một chút nụ cười quỷ dị, đã thảo kinh xà (đánh có động rần có nghĩa là đánh vào chỗ thì chỗ sẽ run động làm rắn biết có nguy hiểm mà sợ hãi chạy trước) cũng không phải là chuyện không tốt gì. Thực lực nàng bày ra hôm nay hần là cũng sẽ làm cho người sau màn này có điều cô kỵ, này cũng có thể tạm thời cam đoan an toàn của Hoa Thanh phái, hơn nữa ổ của bọn hần hần là che giấu cực kỳ bí ẩn, không dùng điểm phương pháp đặc thù làm sao có thể tìm hiểu nguồn gốc đâu?

Sau đó, Dạ Mị lập tức đem cảm chế cùng ảo thuật chung quanh tuyết sơn bố trí một lần nữa, còn thuận tiện thêm nhiều hơn vài cái vây trận (trận pháp vây khốn giữ chân người xâm nhập lại không cho vào cũng không cho ra) mạnh mẽ, mặc kệ là ai, đi vào liền mơ tưởng trở ra! Đồng dạng pháp thuật từ người tu vi bất đồng sử dụng đến kia hiệu quả tự nhiên cũng là khác nhau một trời một vực, hơn nữa xuất ra từ Hoa Thanh phái gì đó cái nào cũng giống nhau không phải từ thời kì thượng cổ truyền xuống tới? Chỉ là Tu Chân giới hiện nay có thể bằng được? Những người đó chỉ sợ ngay cả gặp cũng chưa thấy qua!

Sai khi bận hết, Dạ Mị liền ngự kiếm bay lên trời, phương hướng đúng là Long Việt quốc!

Phi hành không vội không chậm mười ngày sau, Dạ Mị rốt cục trở lại cái đế đô Long Việt làm nàng lòng thương tâm chết kia! Vẫn là phồn hoa trước sau như một, chỉ là giờ phút này Dạ Mị đứng ở chỗ này lại vẫn cảm thấy không hợp nhau như thế, quả nhiên là hàng năm tuổi tuổi hoa tương tự, tuổi tuổi năm năm người bất đồng (qua hàng năm thì những đoá hoa hay cảnh vật vẫn chẳng có gì thay đổi, nhưng người thì đã khác trước nhiều rồi)... ..

Lướt qua đau thương thân nhiên trong lòng, Dạ Mị nỗ lực làm tâm của chính mình bình phục xuống dưới. Quá khứ chung quy đã qua đi, chấp nhất cũng chẳng qua là tăng thêm thương cảm thôi.

Vì không làm cho oanh động, từ lúc trước khi vào thành Dạ Mị liền đội đầu lạp, đem đầu đầy tóc bạc cùng khuôn mặt tuyệt sắc toàn bộ giấu dưới đầu lạp. Chỉ ngay cả như vậy, dáng người mạo hiểm của Dạ Mị vẫn là đưa tới không ít ánh mắt người, cũng bởi vậy càng thêm tò mò dung mạo bên trong đầu lạp, vì thế ánh mắt nhìn về hướng nàng không giảm ngược lại còn tăng, làm nàng hung hăng nổi da gà một phen.

Tuỳ ý tìm một gian tửu lâu ngồi xuống, tuy rằng Dạ Mị đã sớm không cần lại ăn ngũ cốc hoa màu (lúa gạo, rau quả) này đó, nhưng là thói quen nhiều năm như vậy vẫn là khó có thể lập tức cải biến, hơn nữa tửu lâu luôn luôn là cách tốt nhất hỏi thăm tin tức. Này không, vừa ngồi xuống liền có tin tức đưa lên cửa, nhưng lại là tin tức dù đi có thể làm tâm thần Dạ Mị không yên!

- Ai, người nói đương kim hoàng thượng có phải có cái bệnh không tiện nói ra gì hay không a, vì cái gì sau nhiều năm như vậy cũng đều không có một nữ nhân đâu?

Nghe vậy, ly trà trong tay Dạ Mị run lên, suýt nữa làm nước trà đổ ra ngoài. Không có một nữ nhân? Năm đó thời điểm nàng rời đi trong hoàng cung rõ ràng còn có hai mươi mấy nữ nhân, hơn nữa hàng năm còn muốn tuyển tú, làm sao có thể không có một nữ nhân đâu? Chẳng lẽ hần..... rất nhanh, suy đoán của Dạ Mị liền chiếm được chứng thật.

- Cái này người không biết đâu? Hoàng thượng nhưng là thuộc loại si tình, mười năm trước bởi vì hiểu lầm giết sai Thượng Quan thừa tướng lúc ấy, bởi vậy Thượng Quan hoàng hậu thương tâm muốn chết, tại bên trong lãnh cung tự sát! Lúc ấy cảm tình của hoàng thượng và hoàng hậu người đời đều biết, vì sự kiện kia hoàng thượng là hối tiếc không kịp, phân phát tất cả nữ nhân hậu cung ngày ngày một mình ngủ ở tẩm cung Loạn Phụng cung mà hoàng hậu từng ở qua, nhưng lại phát ra tội kỳ chiêu sát hỉ đầu!

Hối tiếc không kịp sao? Phân phát tất cả nữ nhân một mình ở tại Loạn Phụng cung? Còn có.... tội kỳ chiêu! Nghe một loạt tin tức thế, Dạ Mị không biết trong lòng mình đến cùng cảm giác ra sao, cảm động sao? Hần là có đi. Làm một thế hệ đế vương, tài cán vì một nữ nhân làm được nhường này cũng đúng là không dễ thôi?

Tội kỳ chiêu, tức là để vương hướng tới người trong thiên hạ chiêu cáo sai lầm của chính mình để sám hối...

Một thế hệ đế vương vì nàng vứt bỏ kiêu ngạo, tôn nghiêm, thậm chí còn đặt cược cả ngôi vị hoàng đế! Nhưng cho dù là thế này còn có năng lực thay đổi cái gì? Đại sai đã muốn làm thành, sau lại nhiều bồi thường còn có cái ý nghĩa gì? Không thể phủ nhận, nghe đến mấy chuyện này trong lòng Dạ Mị là có chút cảm động, nhưng là cảm động không có nghĩa là nàng sẽ tha thứ, càng không thể nghĩ hết thấy đều không có phát sinh qua! Muốn trách, thì trách kiếp này hữu duyên vô phận đi.

Chỉ hy vọng kiếp sau ngươi không hề là đế vương, ta cũng không lại là đế hậu, chỉ làm một đôi phu thê bình thường.

- Đây là thật vậy chăng? Ngươi làm sao có thể biết nhiều hoàng cung bí sự như vậy a?

- Đương nhiên là thật! Ta có thân thích đang làm tại hoàng cung, trong cung có cái gió thổi cỏ lay (chỉ là một tin tức hay động tĩnh rất nhỏ) gì ta rất nhanh có thể biết! Còn có a, ta nghe nói....

Gặp người nọ còn muốn nói chuyện trong hoàng cung, sau khi Dạ Mị bỏ lại một thôi bạc liền quay người đi, chuyện cùng chính mình không liên quan nàng luôn luôn sẽ không lãng phí nhiều thời gian....

Đúng lúc này, một nam tử tuấn mỹ khí phách trên lầu hai dường như là cảm ứng được cái gì, cuống quýt nhìn về phía lầu dưới, lại vừa lúc thấy được bóng dáng Dạ Mị xoay người rời đi,

- Nhã Nhi! - Một tiếng nữ non không dám tin, nam tử tuấn mỹ nhanh chóng đứng dậy hướng dưới lầu hai chạy đi, một nam tử tuấn mỹ đồng dạng sau lưng thấy vậy bất đắc dĩ thở dài, lập tức cũng đứng dậy đuổi theo.

Đang lúc khi hai người chạy tới bên ngoài lầu, lại sớm không thấy bóng dáng giai nhân,

- Hoàng huynh, ngươi lại nhận sai người, Nhã Nhi nàng đã qua đời được mười năm - Nói chuyện đúng là An thân vương Long Việt quốc Hiến Viên Ngọc, mà hoàng huynh hẳn tự nhiên chính là bản thân Hiến Viên Thương.

Hiến Viên Thương nghe vậy giống như mất hồn, thì thào nói nhỏ :

- Đúng vậy, mười năm. nàng đã muốn rời đi ta mười năm...

Nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của hoàng huynh mình như thế, trong lòng Hiến Viên Ngọc cũng cực kì khó chịu, hẳn làm sao không phải vì bóng dáng tuyệt sắc giữ mình cô tịch mười năm đâu? Từ sau khi tròng đại hoạ mười năm trước, tựa hồ Hiến Viên Thương càng thêm chán ghét hoàng cung cái địa phương dơ bẩn kia, rãnh đến không có gì làm liền thích mang theo hắn cùng nhau đến trên đường cái đi một chút. Mà mỗi khi nhìn đến nữ tử có bóng dáng tương tự với nàng một chút, Hiến Thương liền sẽ giống người điên đuổi theo tiến đến giữ chặt người khác, song, lần lượt thất vọng là không thể tránh được.

Nhìn hoàng huynh như vậy, trong lòng Hiến Viên Ngọc nói không nên lời là cái tư vị gì. Nếu không phải nhìn đến tại trên việc xử lý chính vụ hắn vẫn là khôn khéo giỏi giang trước sau như một, mạnh mẽ vang dội thì nói, chỉ sợ chính mình thật sự sẽ cho là hoàng huynh bị điên rồi, bởi vì hắn luôn nói nàng chưa chết! Nhưng là tròng đại hoạ mười năm trước là bọn hắn tự mất nhìn thấy, hoá kia thậm chí vẫn là Xích Viêm hoạ của nàng, cho đến cuối cùng tại bên trong kết giới sau khi đem hết thấy đều đốt thành tro tàn mới dần dần tắt....

Đối với này đó, đương nhiên Dạ Mị sẽ không biết, lúc này nàng đã muốn đứng ở trước cửa một toà phủ đệ xa hoa, ngửa đầu nhìn đến bảng hiệu thật lớn, lãnh ý thấu xương trong lòng Dạ Mị đột nhiên dâng lên, hai tròng mắt thoáng chớp bắn ra nhiều điểm ánh sáng lạnh, sát ý chọt lên! Mười năm, không nghĩ tới nhaoáng lên một cái đã là trôi qua mười năm, có chút nợ đã muốn thiếu lâu lắm, là nên trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Huỷ diệt tướng quân phủ

- Ngươi là loại người nào - hai gã thủ vệ nhìn đến Dạ Mị tạm dừng trước cửa lập tức hung thần ác sát hỏi.

- Người giết các ngươi! - Dứt lời, hai gã thủ vệ còn chưa kịp lại nói thêm một câu liền mở to hai mắt ngơ ngác nhìn một cái lỗ thủng trên ngực của chính mình, liền ngay cả đôi phương là ra tay như thế nào bọn họ đều không có thấy rõ cứ như vậy mất đi tính mạng....

- Giết người rồi! Giết người rồi! - Người lui tới trên đường thất vậy lập tức kinh hãi chạy trốn chung quanh, không được một lát, ven đường trừ bỏ Dạ Mị bên ngoài sẽ không nhìn tới một bóng người.

Thấy vậy, Dạ Mị chỉ cười tà mị một tiếng, muốn chính là oanh động! Lập tức bay nhanh chạy tiến bên trong toà phủ đệ xa hoa kia, còn thuận tay tại chung quanh cả toà phủ bày ra một cái kết giới, hôm nay một cái vật sống bên trong này đều đừng nghĩ chạy được!

Từ khi Dạ Mị tiến vào phủ đệ liền bắt đầu gặp người giết người, cơ hồ người nhìn đến nàng còn chưa kịp hỏi một câu nàng là ai cũng đã bị mất mạng, đây là một trường đơn phương tàn sát! Bên trong sân tuy ý có thể thấy được phần còn lại của tay chân đã bị cụt, máu thịt bay tứ tung, máu đỏ tươi cơ hồ

phun tại khắp mọi ngõ ngách sân!

Dạ Mị cầm Bích Hân kiếm trong tay lạnh khốc đứng ở giữa sân, nàng giống như là một Tu La thị huyết lấy mạng, chỉ là toàn thân cao thấp lại thuần khiết không một tia vết máu, giống như thể kết hợp giữa tiên nữ cùng Tu La, mâu thuẫn lại hài hoà ngoài ý muốn.

- Dừng tay! Ngươi là loại người nào? Dám làm càn tại phủ đại tướng quân ta! - Trần Thanh Vân nghe tiếng mà đến nhìn thấy thi thể nằm chồng chất đầy sân tức đến lửa giận tận trời, hất tay cầm binh quyền hơn mười năm? Liên ngay cả đương kim hoàng thượng còn không phải cũng cho hất vãi phần mặt mũi!

- Người đến đòi nợ - Rất tốt, chính chủ tới rồi!

- Đòi nợ? Đòi cái nợ gì? - Trần Thanh Vân nghe vậy đầu óc lập tức không chuyển qua được, đại tướng quân phủ hân gia tài bạc triệu, khi nào thì thiếu nợ người khác rồi? Hơn nữa đòi nợ có cần ngoan tuyệt như vậy sao?

- Tục ngữ nói phụ trái tử hoàn (cha thiếu con trả), trái lại như vậy nữ nhi ngươi thiếu nợ ta có phải cũng nên do ngươi tới trả lại hay không đâu? - Dạ Mị cũng không vội mà động thủ, dù sao chung quanh phòng ốc đều có kết giới, người bên ngoài không vào được, người ở bên trong cũng không ra được, liền để cho bọn họ âm ỉ đi thôi.

Nghe được thanh âm hình như có chút trêu tức của Dạ Mị, Trần Thanh Vân liền càng thêm nghi hoặc, nữ nhi duy nhất của hân chính là Trần Tinh Như, từ lúc mười năm trước đã chết thảm trong cung! Nhưng người trước mắt lại không giống đang nói giỡn, vì thế Trần Thanh Vân chỉ phải hỏi thử :

- Ngươi nói nhưng là Tinh Như?

- Ha ha, trí nhớ của Trần đại tướng quân quả nhiên thật tốt! Đúng là Trần Tinh Như thiếu nợ ta, không biết Trần tướng quân có thay nàng trả lại hay không đâu?

- Tinh Như thiếu ngươi bao nhiêu bạc? Bản tướng quân thay nàng trả! - Nếu có thể sử dụng bạc đuổi đi rồi tự nhiên là tốt không thể tốt hơn, chính hân cũng là một gã tu sĩ, nhưng lại nhìn không thấu tu vi của nàng! Loại tình huống này chỉ có hai loại khả năng -- hoặc là nàng cũng chỉ là một gã võ sĩ bình thường, hoặc chính là tu vi cao hơn so với hân! Nhưng là một gã võ sĩ bình thường có thể ở tướng quân phủ thủ vệ sâm nghiêm này của hân tàn sát nhiều người như vậy còn không chịu chút thương nào sao? Đáp án đương nhiên là tuyệt đối không thể nào!

- Bạc? Ha ha.... nàng thiếu ta lại làm sao có thể dùng bạc đến thương lượng đâu!! Đại tướng quân không xem xem ta là ai chăng? - Dạ Mị nghe vậy tức vui vẻ, mặc dù đang cười ha ha, nhưng lại làm cho người nghe cảm giác được một cỗ hàn khí thấu xương!

Song, tại một khắc Dạ Mị tháo đầu lập xuống, ánh mắt mọi người đều đại ra! Tuyệt đại đa số người là khiếp sợ vì đầu đầy ngân phát (đề tóc bạc nghe nó xấu và già quá, thôi thì để ngân phát nghe cho đẹp nghe) và gương mặt tuyệt sắc của nàng, còn có một bộ phận nhỏ người từng có hân hạnh gặp qua hoàng hậu nương nương đều là vẻ mặt không dám tin cùng hoảng sợ, một người đã chết mười năm bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt ngươi vậy ngươi sẽ là cái phản ứng gì?

- Thượng Quan Nhã Nhi! Không phải ngươi đã chết sao? - Trần Thanh Vân kinh hoàng kêu to lên. Nếu nàng thật là Thượng Quan Nhã Nhi, như vậy chỉ sợ hôm nay Trần gia của hân thật sự khó thoát khỏi một kiếp! Năm đó Thượng Quan bộ tộc xuống dốc, Thượng Quan Diệu Tổ chết đều là vì chính nữ nhi của mình gián tiếp tạo thành, vốn tưởng rằng sau khi Thượng Quan Nhã Nhi chết hân là có thể vô tư, nhưng là ai biết....

- Nợ còn không có đòi lại, ta lại làm sao có thể chết trước đâu? hôm nay, Thượng Quan Nhã Nhi ta tất làm cho cao thấp Trần gia ngươi không lưu một cái người sống! - Nói xong, ánh sáng xanh trong tay Dạ Mị chợt loé, thoáng chốc lại thêm mấy cái sinh mạng tươi sống như vậy đi đến hồi chung kết, tàn sát, lúc này mới chính thức bắt đầu! Mà mấy người liều mạng muốn ra bên ngoài trốn cuối cùng đều bị kết giới đánh trở về, căn bản không thể bước ra tướng quân phủ một bước, cơ hồ tất cả mọi người đều tuyệt vọng. Mọi người thế này mới chân chính cảm nhận được cái gì kêu là kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay! Trần Thanh Vân mất thấy gia đình, người nhà của mình một đám lại một đám bị chết, hận ý sinh sôi trào ra, hai mắt đỏ máu giống như muốn phun ra lửa đến, lập tức triệu hồi ra nhất kiện thượng phẩm linh khí Lưu Tinh Chuỷ sư phụ ban cho mình phi thân ra nghênh đón.

- Thượng Quan Nhã Nhi, hôm nay lão tử liều mạng với ngươi!

- Hừ, mẽ lập ánh sáng cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy! (ánh sáng của đom đóm (đèn điện) cũng dám tranh với ánh sáng của mặt trăng (mặt trời) ý rằng không biết tự lượng sức mình) - Dạ Mị khinh thường hừ lạnh một tiếng, đừng nói là tu vi của hân không thể so sánh cùng chính mình, cho dù là pháp bảo của hai người cũng là khác nhau một trời một vực! Chính diện giao phong (xung đột đánh trực tiếp) chỉ một chiêu, đầu của Trần Thanh Vân liền bị chặt bỏ!

Đồng thời tại lúc thân thể hân ngã xuống, một cái vật thể hình người nhỏ bé như nắm tay từ thân thể hân nhanh chóng động ra, hoảng sợ hướng về phía xa xa mà chạy trốn đi. Mà vật thể hình người này đúng là Nguyên Anh của Trần Thanh Vân! Hân vốn định thừa dịp thời điểm Dạ Mị không chú ý đến mà bỏ chạy, chờ đợi ngày sau trọng tổ thân thể, nhưng ai biết Dạ Mị sớm đem hành vi của hân nhìn xem rõ ràng, khoé miệng gọi lên nộ cười châm chọc, sau đó một bàn tay long lanh màu vàng đem "tiểu Trần Thanh Vân" đang dương dương tự đắc phía xa xa nắm vào trên tay!

Tại trong ánh mắt hoảng sợ của "tiểu Trần Thanh Vân", Dạ Mị nở nụ cười châm chọc,

- Muốn chạy trốn? Hỏi qua ta sao? Hậu quả của việc tự cho là thông minh rất nghiêm trọng nga.

Nghe vậy, Trần Thanh Vân chán nản. Chạy trốn còn muốn hỏi ngươi? Kia không phải đốt đèn dầu trong hầm cầu --- tìm phân sao! (giống như là muốn chạy trốn còn hô to để người đó biết, muốn tìm chết)

- Đây là Đại Ân Kim Cương chúng ta gần nhất mới luyện thành, vừa lúc đem người đến thử xem uy lực đi. - Một câu nhẹ nhàng băng qua của Dạ Mị lại kêu cả vật thể Trần Thanh Vân phát lạnh, tại trong tay Dạ Mị liễu mạng vận vẹo tiểu thân hình muốn thoát khỏi "ma chương" này, nhưng thủy chung không thể di động nửa phần. Lúc này hân giống như một thằng hề nhảy nhót, động tác buồn cười như thế Dạ Mị nhìn xem tâm tình phá lệ sung sướng! Giết người, nguyên bản nàng không thích phức tạp, một đao sạch sẽ lưu loát bị mất mạng mới là tác phong của nàng. Nhưng là đối với kẻ thù của mình lại không hân vậy, một đao giết quá thống khoái, căn bản không thể để cho nàng hả giận, chỉ có hung hăng tra tấn đủ lại giết mới là vương đạo! Vô luận là tra tấn trên thân thể hay tra tấn trên tinh thần đều tốt, đều đủ để bọn họ hưởng thụ một chút "niềm vui" từ vong thật tốt!

- Chúng ta đến chơi trò chơi được không? - Tuy là câu hỏi, chỉ là hiển nhiên lúc này Trần Thanh Vân không có đường lựa chọn, - Ta buông người ra, sau đó người có thể liễu mạng chạy trốn, tổng cộng có ba lần cơ hội, trong ba lần nếu như có một lần người không bị ta bắt đến như vậy người liền tự do, hơn nữa ta vẫn là đứng tại chỗ không động đậy nga!

Nhìn bộ dáng Dạ Mị cười tươi như hoa, Trần Thanh Vân chỉ cảm thấy vô cùng âm trầm khủng bố, nhưng là lời nói nàng thật quá dụ hoặc, nếu có thể chạy đi kia hân không chỉ có không cần vứt bỏ tánh mạng, thậm chí về sau còn có cơ hội báo thù!

Nghĩ đến, lập tức Trần Thanh Vân gật đầu thống khoái, Dạ Mị thấy vậy cười đến càng tà mị, bàn tay vừa động, Nguyên Anh của Trần Thanh Vân lập tức độn đi ra ngoài! Mắt thấy hân càng chạy càng xa, Dạ Mị cũng không gấp, ngược lại còn nhàn tản rảnh rỗi đứng tại chỗ, ngẫu nhiên thuận tay lại diệt vài người.

Mà lúc này tâm của Trần Thanh Vân từ một khắc trong tay Dạ Mị chạy đi ra liền gắt gao thu ở cùng một chỗ, một bên chạy trốn còn muốn một bên quay đầu lại xem, gấp không có bàn tay màu vàng làm hân sợ kia mới thả lỏng một lát, mắt thấy chính mình sắp chạy trốn khỏi phạm vi tầm mắt nàng, trong lòng Trần Thanh Vân nhìn không được hoan hô đứng lên. Nhưng là không đợi hân cao hứng được vài giây liền cảm giác được thân thể của chính mình tựa hồ bị cầm giữ, đứng là bàn tay không lồ màu vàng chói mắt kia!

Nguyên lai, từ thiên đường đến địa ngục chỉ cách có một đường!

Như thế thẳng đến lần thứ ba, bức tường phòng tuyến cuối cùng trong lòng Trần Thanh Vân cũng hoàn toàn sụp đổ, hân rốt cục cũng hiểu rõ, Dạ Mị chính là đem hân làm thằng hề đang chọc hân chơi đây! Nhưng là một chút may mắn nhỏ nhoi cùng bản năng cầu sinh xuất phát từ đáy lòng, hân vẫn là liễu mạng chạy trước sau như một. Rốt cục, rốt cục thoát đi phạm vi tầm mắt của cái ma nữ kia!

Tự do! Ha ha, lão tử tự do! Thượng Quan Nhã Nhi người tiện nhân này, một ngày nào đó lão tử sẽ đem người bầm thây vạn đoạn! Nhớ tới mấy trăm mạng cả nhà mình còn có tra tấn mà chính hân phải chịu, đáy lòng Trần Thanh Vân sớm hận thấu Dạ Mị, nay mới thoát ra được liền lập tức tưởng tượng trong đầu phải báo thù như thế nào. Càng nghĩ hân lại càng hưng phấn, tựa hồ đã muốn thấy được kết cục bi thảm của Dạ Mị sau này, nhưng là tựa hồ hân quên một câu -- vui quá hoá buồn!

- Trần Thanh Vân, trò chơi đã muốn chấm dứt, hưởng thụ đủ khúc nhạc dạo tử vong như vậy hiện tại để cho ta vì người tấu lên một khúc tử vong đi! - một đạo thanh âm băng lãnh hơi trên tức hoàn toàn đem Trần Thanh Vân đánh nhót vào địa ngục, tuy rằng chưa nhìn thấy đến bóng người, nhưng thanh âm này cho dù chết hân cũng sẽ không quên, đứng là cái ma nữ kia!

Song, hết thấy còn chưa kết thúc, Nguyên Anh nhỏ nhoi của Trần Thanh Vân vẫn đều không có buông tha cho chạy trốn, chỉ là không biết sắc trời vì sao thế nhưng càng lúc càng tối rồi? Ngửa đầu nhìn lên, tâm Trần Thanh Vân thoáng chốc liền té xuống đáy cốc, sợ hãi khôn cùng hướng hân đánh tới, ngay ngắn tại trên đỉnh đầu hân là ác mộng của hân -- Đại Ân Kim Cương chương của Dạ Mị!

Không có cho hân lại suy nghĩ nhiều chút cái gì, càng thêm không thể thông qua rỗng to thả ra sợ hãi cùng tuyệt vọng trong lòng, Đại Ân Kim Cương chương của Dạ Mị nháy mắt đem Nguyên Anh của hân vỗ dập nát! Không chỉ như vậy, một chương này Dạ Mị chỉ dùng năm thành công lực, lại đem toàn bộ tướng quân phủ vô băng sơn địa liệt (núi sụp đất nứt), tất cả phòng ốc nhảy mất sập, đem nguyên bản vài người còn sống sót cũng trực tiếp chôn sống tại trong hố vỡ ra.

Một toà tướng quân phủ xa hoa xa xỉ cứ như vậy tại trong ánh mắt hoảng sợ của đám người bên ngoài nhảy mất hoá thành phế khu!

Đồng thời tại tiếng kinh hô của mọi người ở đây, một bóng dáng màu trắng đầu đội đầu lạp từ trên tướng quân phủ bay lên trời, gió lớn thổi bay một góc cái khăn che mặt trên đầu lạp, vừa lúc bay ra một luồng ngân phát chói mắt kia!

- Nhã Nhi! - Nguyên lai, hai người Hiên Viên Thương cùng Hiên Viên Ngọc vừa vận tại ngoài cung, nghe nói tướng quân phủ xảy ra chuyện cũng liền lập tức chạy đến trước tiên, ai ngờ lại vừa vận thấy được một luồng ngân phát chói mắt kia! Hiên Viên Thương chỉ cảm thấy tâm của chính mình đều phải nhảy lên đến cổ họng, từ sau khi nàng rời đi, thậm chí hân cảm thấy tâm của mình đã muốn chết. Song, ngay tại thời điểm nhìn đến lũ ngân phát kia, sau mười năm hân lại có thể cảm nhận được tim đập của chính mình, thậm chí hân có thể khẳng định mặt bóng dáng màu trắng kia tuyệt đối là Nhã Nhi của hân!

Trên đời này trừ bỏ nàng bên ngoài còn ai có thể có được ngân phát chói mắt như thế?

Trên đời này trừ bỏ nàng bên ngoài còn có ai có thể đủ tác động đến tâm hân như vậy?

Không hề dừng lại, Hiên Viên Thương lập tức kích động phi thân đuổi theo kịp đạo bóng dáng kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thương tình

Hiên Viên Thương bỗng nhiên biến mất này thật đúng là làm Hiên Viên Ngọc gấp chết người, căn bản hắn không có nhìn đến bóng dáng của Dạ Mị, chỉ sau khi nghe đến Hiên Viên Thương hô một tiếng "Nhã Nhi" người liền biến mất. Trong lòng Hiên Viên Ngọc bất đắc dĩ cười khổ, không biết lần này hoàng huynh hắn lại thấy được người nào tương tự nàng.....

Mà lúc này trong lòng Dạ Mị đang ở hướng xa xa thuần di rất nhanh có thể nói là vạn phần khẩn trương, nàng đương nhiên nghe được Hiên Viên Thương la lên, càng thêm biết được hắn liền luôn luôn tại đuổi theo phía sau chính mình! Lần này thật là thất sách, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Hiên Viên Thương hoàng đế này không ở trong hoàng cung thế nhưng chạy tới ngoài cung đến, hơn nữa thế nhưng còn nhận ra chính mình! Tuy rằng nàng nói qua sẽ không cố ý lảng tránh, nhưng là giờ phút này một chút chuẩn bị nàng cũng không có, căn bản không biết nên đối mặt với người yêu ngày xưa, kẻ thù hôm nay như thế nào.....

Tuy rằng nàng có thể bỏ rơi hắn rất dễ dàng, chỉ là trốn tránh như vậy thật sự hữu dụng sao? Lấy phản ứng hôm nay của hắn đến xem, chỉ sợ là thật sự còn chưa có quên chính mình đi, lấy hiểu biết của mình với hắn, hắn cũng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho như vậy. hơn nữa một khi chính mình lộ mặt tại trên ty thị Tu Chân giới, còn muốn chối cũng chối không xong, một khi đã như vậy, cần gì phải chạy trốn chết như vậy đâu? Quyết định chủ ý, bước chân chạy tới của Dạ Mị im lặng ngừng lại, cứ lảng lảng dừng ở nguyên chỗ chờ đợi như vậy.

Một lát sau, Hiên Viên Thương rút cục đuổi theo kịp thở hồng hộc, đang khi nhìn đến Dạ Mị cách đó không xa, tất cả cảm giác mọi mệt mỏi liền nhảy mất biến mất, còn lại cũng chỉ có đầy ngập thâm tình cùng hổ thẹn.

- Nhã Nhi... là người sao? - Ngay cả trong lòng đã sớm nhận định là nàng, nhưng là mười năm nay lần lượt thất vọng sớm làm tâm hắn hoàn toàn tê xuống đáy cốc, hắn sợ lần này sẽ lại là một giấc mộng, hắn đã muốn không thể chịu đựng bất kì đã kích gì nữa....

- Không biết vị công tử này có chuyện gì mà sao vẫn đuổi theo tiểu nữ tử? - Thanh âm thanh nhiên đặc hữu thuộc loại Dạ Mị từ trong đầu lạp truyền đi ra, chỉ là so với lúc trước càng nhiều một tầng lãnh mạc.

- Nhã Nhi, thật là người! Chẳng lẽ người không biết ta sao? - Thanh âm này làm bạn hắn mười năm, đều tại quanh quẩn bên tai hắn mỗi giấc mộng đêm khuya, hắn lại làm sao có thể sẽ quên đâu? Tâm tình kích động giờ phút này khó lại ức chế, chỉ là nháy mắt lại bị Dạ Mị lãnh mạc đánh trở về hiện thực.

- Thượng Quan Nhã Nhi đã chết từ mười năm trước, ta gọi là Dạ Mị. - Đúng vậy, Thượng Quan Nhã Nhi đã sớm hương tiêu ngọc vẫn (hương tan ngọc nát, ý tương tự như ngọc đá cùng tan), Dạ Mị nàng chẳng qua là một lũ cô hồn đến từ thế kỷ 21 thôi.

- Nhã Nhi, người vẫn là không chịu tha thứ ta sao?

- Không có hận, tại sao lại nói tha thứ. - Hận sao? Nàng xác thực chưa từng hận hắn qua, bởi vì nàng hiểu biết sự đau khổ của người thân trong hoàng thất, nàng chỉ là hận chính nàng thôi, vì cái gì sau khi đã nhìn thấy quá nhiều việc sinh sôi ví dụ tâm nàng lại vẫn tồn tại một tia ảo tưởng, tự phụ cho rằng chính mình là đặc biệt, có lẽ có thể cải biến vận mệnh thế tử của đế vương.

Song, Hiên Viên Thương lại hiểu sai ý, nghe được Dạ Mị nói không hận hắn lập tức liền khôi phục đến tâm trạng nhảy nhót lúc ban đầu,

- Ta chỉ biết, Nhã Nhi người nhất định là vẫn yêu ta, lúc trước là ta không đúng, ta đã biết sai rồi, người về được không? Về bên người của ta, chúng ta còn có thể giống nhau như trước, mỗi ngày tranh cãi, cãi nhau, như vậy qua cả đời được không? Ngày không có người ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, ta thậm chí cũng không biết mười năm này ta là vượt qua đến như thế nào. Ta tìm người suốt mười năm, mong đợi mười năm, cũng thất vọng mười năm, thời điểm mỗi lần muốn buông tay trong lòng luôn luôn có thanh âm đang không ngừng nói cho ta biết "Nhã Nhi không chết, Nhã Nhi không chết"! Vì thế ta liền giống như người điên tìm người mười năm, ngay tại thời điểm ngay cả chính ta đều sắp chống đỡ không nổi muốn buông tha cho rốt cục người cũng xuất hiện! Nhất định là ông trời nghe được tiếng lòng ta, cho nên đem người đưa về bên người của ta, lúc này đây vô luận như thế nào ta đều sẽ không lại cô phụ người!

- Nhã Nhi người theo ta trở về được không? Người nói ta là nam nhân của người, trừ người ra bên ngoài không cho gặp mặt nữ nhân nào, hiện tại ta đã muốn đem hậu cung đều phân phát, từ nay về sau ta chỉ có một nữ nhân là người.....

- Không cần nói nữa, ta đối với người không yêu cũng không hận, hiện tại ta chỉ xem người là người xa lạ thôi. Giữa chúng ta vĩnh viễn không thể nào trở lại như lúc trước, tuy rằng ta không hận người, nhưng là không có cách nào đem hết thấy đều nghĩ chưa có phát sinh qua. Kiếp này chúng ta nhất định có duyên không phận - Dạ Mị cố nén cảm giác ần ần co rút đau đớn trong lòng kia lạnh lùng đánh gãy lời nói của Hiên Viên Thương, nếu đã quyết định muốn buông tay như vậy liền hoàn toàn một chút đi!

- Không! Không yêu cũng không hận cái gì? Có duyên không phận cái gì? Ta không tin! Ta không tin! Nhã Nhi, ta thật sự biết sai lầm rồi, tra tấn những năm gần đây người đối với ta chẳng lẽ còn không đủ sao? Đến cùng người muốn thế nào mới bằng lòng tha thứ ta? Nhã Nhi, ta xin người, theo ta trở về được không? Ta thật sự không thể không có người, coi như ta xin người.....

Nhìn đến Hiên Viên Thương hèn mọn cầu xin như thế, đôi mắt tràn đầy hối hận cùng đau lòng kia, tâm Dạ Mị đau như bị kim đâm. Hắn đã từng kiêu ngạo, bá đạo bức nào, nhưng hôm nay....

Có trong nháy mắt, thậm chí Dạ Mị muốn nhào vào trong lòng ấm áp của hắn như vậy, nhưng là nàng biết không có thể! Cho dù hiện tại nàng nhất thời mềm lòng một lần nữa ở chung cùng hắn, nhưng là như thế nào cũng không thể trở lại trước kia, chuyện phát sinh quá khứ sẽ giống như như là một cây gai vĩnh viễn đâm vào tại trong lòng nàng! Giống như gương bị vỡ, cho dù người đem nó lại dán hoàn mỹ như thế nào, cũng không thể lau đi những đạo dấu vết từng vỡ nát kia như trước.

- Nhân sinh nếu được như lần đầu gặp gỡ, sao phải như gió thu giành quạt? Hiên Viên Thương, buông ra đi, là thả ta, cũng đồng dạng là giải thoát chính người. Những lời nước đổ khó hốt này chẳng lẽ người chưa từng nghe qua sao? Chỉ hy vọng nếu có kiếp sau, người không cần lại là đế vương gia. - Khó khăn nói xong mấy câu nói đó, nháy mắt Dạ Mị liền biến mất tại chỗ, chỉ là tại nháy mắt lúc xoay người rời đi, một giọt nước mắt lướt qua khuôn mặt. Thương, đây là một giọt lệ cuối cùng ta vì người rớt xuống, từ nay về sau chúng ta thật sự kiều quy kiều, lộ quy lộ (câu này ta không biết giải thích nhưng chắc có nghĩa là ai đi đường nấy ấy) đi.

- Không! Nhã Nhi! Ta không cần kiếp sau, ta muốn là đời đời kiếp kiếp! Đời đời kiếp kiếp bất luận là trên bầu trời dưới hoàng tuyền Hiên Viên Thương ta đều sẽ không buông người ra, đời đời kiếp kiếp người đều là thế tử duy nhất của Hiên Viên Thương ta! - Hiên Viên Thương nghe vậy tức giận công tâm, thoáng chốc phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn lại giống như một chút cũng không thêm để ý, vẫn hướng về bóng dáng Dạ Mị rời đi tê tâm liệt phế gào thét lớn như trước, mỗi giọt nước mắt tuyệt vọng hỗn hợp máu tươi trên khoé miệng chậm chậm rơi xuống.....

- Nhã Nhi, vì cái gì người chính là không chịu tha thứ ta? Ta thật sự biết đến sai lầm rồi a..... người có biết hay không, không có người hoàng cung giống như là một toà nhà giam lạnh lẽo..... Người vì cái gì chính là không chịu tin tưởng, ta thật sự vẫn đều yêu người, thậm chí yêu người còn hơn yêu chính mình a.... người không thích ta làm hoàng đế ta có thể không làm, ta sẽ dẫn người du sơn ngoạn thủy khắp nơi, hoặc là "Vô hoa vô rượu sử tác điền" (không rượu không hoa làm ruộng đất) như người nói cũng tốt, chỉ cần có người tại bên người ta, bất luận ở nơi nào với ta mà nói đều là thiên đường nhưng là vì cái gì người tuyệt tình như thế, hoàn toàn đập nát giấc mộng trong lòng ta? Nhiều năm như vậy, ta luôn luôn đang lừa chính mình, lừa chính mình nói Nhã Nhi sẽ không hận ta, nhất định nàng còn yêu ta, nàng chỉ là tạm thời không thể rời bỏ khúc mắc thôi. Chỉ cần ta chờ đợi, một ngày nào đó Nhã Nhi sẽ về, đến lúc đó chúng ta sẽ là phu thê hạnh phúc nhất trên đời này. Người thích cãi nhau với ta, ta liền phối hợp người, người muốn hoà hảo, ta đây nhất định sẽ cúi đầu nhận sai.... cứ cãi nhau như vậy qua cả đời thật tốt.... kỳ thật ta biết, hết thảy này là ta đang lừa mình dối người thôi, chỉ là nếu không lừa gạt chính mình như thế này, thật sự ta không biết chính mình nên vượt qua mười năm không có người như thế nào. - Hiên Viên Thương cứ suy sút quỹ giới tại chỗ thì thảo nói nhỏ như vậy, nước mắt càng không ngừng theo khuôn mặt chậm chậm chảy xuống, trong mắt kia thâm sâu bị thương đau đớn là lòng ai....

Ai nói đế vương vô tình? Chỉ là đế vương không thể không đem tình của chính mình chôn sâu dưới đáy lòng thôi, chôn quá sâu lâu lắm, thế cho nên chính hắn đều đã quên chính mình cũng là người có tình.

Ai nói đế vương vô yêu? Chỉ là đế vương hắn căn bản không biết nên đi yêu như thế nào thôi, chờ sau lúc hết thảy đều sáng tỏ lại nước đổ đổ khó hốt từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Yêu nghiệt mỹ nam Tử Thần

- Sư phụ, rốt cục người đã trở lại! - thời khắc Thuý Y tại trên tuyết sơn chờ đợi gấp gáp thấy một đạo bóng dáng màu trắng từ xa xa rất nhanh bay tới lập tức hưng phấn mà tiến ra đón. Tuy rằng nàng chưa từng hỏi qua Dạ Mị muốn đi đâu, có chuyện gì, nhưng là từ lúc nàng đi rồi lại không lúc nào là không tại lo lắng. Hiện tại Tu Chân giới rất không bình tĩnh, nàng còn không biết thực lực chân chính của Dạ Mị, cho nên rất lo lắng nàng sẽ gặp đến cái bất trắc gì, hiện tại thấy nàng bình yên trở về tâm rốt cục cũng có thể buông xuống.

- Thuý Y, cho người lo lắng. Điều chuẩn bị tốt sao? - Biểu tình thờ ơ nhẹ nhàng trong mắt Thuý Y kia tự nhiên không thể chạy ra ánh mắt của Dạ Mị, tâm bị đóng băng nháy mắt cũng ấm áp một ít. Nguyên lai, trên cái thế giới này còn có người vô điều kiện quan tâm chính mình như vậy....

Nghe vậy, Thuý Y dường như ngưng ngừng cười cười nói:

- Điều chuẩn bị tốt, sẽ chờ sư phụ về đâu.

- Ân, vậy người đi đem mọi người triệu tập đến đi, chúng ta tức khắc xuất phát. - sau khi từ Long Việt đi ra Dạ Mị cũng không có lập tức trở về tuyết sơn, mà là đang lơ đãng vòng vo chung quanh một vòng lớn gấp thời gian sắp không còn kịp mới nhanh chóng ngự kiếm mà về. Lúc ấy sau khi gặp qua Hiên Viên Thương tâm tình của nàng thật sự rất lo lắng, có thể nói hắn xuất hiện hoàn toàn làm quấy nhiễu tâm của nàng, nguyên lai, nàng cũng không tuyệt tình giống trong tưởng tượng của chính mình như vậy. Thời gian trong kiếp trước kiếp này dài như vậy, hắn là nam nhân duy nhất nàng động tâm qua, là người nam nhân đầu tiên nàng yêu, phần tình này đến tột cùng phải như thế nào mới có thể buông?

- Sư phụ, người đến! - Nghe vậy, Dạ Mị tự giễu cười cười, chính nàng một cao thủ tuyệt đỉnh làm cũng thật đủ là không xứng chức. Dọn dẹp hết những chuyện phiền lòng này, Dạ Mị lại khôi phục lãnh mạc trước sau như một chậm chậm xoay người sang chỗ khác.

Hơn một trăm người theo Thuý Y tiến đến đều là một thế hệ tuổi trẻ nổi bật trong môn, trong đó cũng không thiếu vài cái thiên tài tuyệt đỉnh, khi bọn hắn biết lần này sẽ theo chương môn trong truyền thuyết cùng đi tham gia sự kiện lớn như vậy, người người kích động khó có thể ngủ ngon, nhao nhao nghĩ nhất định phải tại trước mặt chương môn biểu hiện thật tốt! Nhưng là khi bọn họ chân chính nhìn thấy chương môn trong truyền thuyết lại tập thể ngây

dại, này thật sự là chương môn môn phái lớn như vậy của bọn họ sao? Dĩ nhiên là trẻ tuổi, tuyệt mỹ như thế....

- Khụ khụ! - Thủy Y thấy vậy chỉ phải bắt đắc dĩ lấy ho khan làm nhắc nhở, nàng chỉ biết nhất định sẽ là cảnh tượng vậy, ai kêu sư phụ đẹp nhân thần cộng phần (người thần cùng ghét) như thế đâu!

- Tham kiến chương môn! - Mọi người phục hồi tinh thần lại đều lộ vẻ mặt sợ hãi cung kính thi lễ. Trời ạ! Còn muốn làm cho người ta sống hay không? Bọn họ thế nhưng xem chương môn đến ngay người? Nếu chương mất hứng một cái....

- Miễn lễ, lần sau không được viện cớ này nữa. - Thanh âm rõ ràng cực kì bình thản nhưng mang theo một cỗ uy nghiêm làm người ta không dám vượt qua, mọi người chột nghe câu thế còn không phản ứng lại đây là có ý gì, chỉ là người nơi này nói như nào cũng đều là người nổi bật trong hơn ngàn người trong môn, bất luận là thiên phú hay là chỉ số thông minh đều tài trí hơn người, đầu óc vừa chuyên liền lập tức suy nghĩ cẩn thận, nói cách khác lần này chương môn tha thứ bọn họ!

- Dạ, tuân theo chương môn dạy bảo!

- Ân, ở chỗ này tu vi của ai cao nhất?

- Hồi sư phụ, tu vi cao nhất là Tử Thần, tiền bốn môn đã được tám năm, nay là một gã tu sĩ Phân Thần trung kỳ!

- Nga? Người nào là Tử Thần? - Dạ Mị nghe vậy không khỏi kinh ngạc một chút, nếu trong thời gian tám năm là có thể tu luyện đến Phân Thần trung kỳ thì nói kia nhất định là tuyệt đỉnh thiên tài!

- Ta chính là Tử Thần. - Cùng với một đạo bóng dáng cao ngất đi ra đám người, một cái thanh âm thanh lãnh không mang theo một tia cảm tình rơi vào trong tai Dạ Mị.

- Ngẩng đầu lên.

Dạ Mị thấy hần nghe vậy thân hình khẽ run lên, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, chậm rãi đem đầu nâng lên, chỉ là hiện tại lại đến phiên thân hình Dạ Mị run run một chút, suýt nữa muốn đứng không yên.

Đây là một gương mặt yêu nghiệt như thế nào? Đường cong khuôn mặt nhu hoà như nữ nhân, lại càng thêm một phần khí chất yêu mị so với nữ tử bình thường, Dạ Mị dám nói, nếu hần là nữ nhân thì nói tuyệt đối là có thể tuyệt sắc so sánh cùng chính mình! Thậm chí có lẽ hần hần sẽ càng thêm được thể nhân truy phùng, bởi vì khí chất dịu dàng cùng sinh theo đến tuyệt đối là vu vật lý tưởng nhất trong cảm nhận của nam nhân! Này... này quả thật chính là tiểu thụ vạn năm thôi!

Chỉ là làm Dạ Mị kinh ngạc nhất cũng không phải là tướng mạo tuyệt mỹ của hần, mà là ánh mắt của hần, kia đúng là một đôi con ngươi màu tím! Ánh mắt hần phi thường sạch sẽ, chỉ là Dạ Mị lại luôn cảm thấy bên trong giống như thiếu một thứ --- sinh khí! Đúng, chính là thiếu sinh khí mà một cái người sống nên có! Ánh quá kia quá không linh động, thật giống như bây giờ, rõ ràng hần đang nhìn chính mình, chỉ là Dạ Mị lại cảm thấy trong mắt hần cái gì đều không có như trước....

- Sư phụ! Sư phụ, xin người đừng đuổi Tử Thần đi, hần thật sự rất đáng thương! Người bên ngoài căn bản không dung dưới hần, đều nói hần là cái yêu nghiệt chuyển thế gì! - Thủy Y thấy thân hình Dạ Mị khẽ run, còn tưởng rằng nàng cũng nghĩ hần là yêu nghiệt, vì thế bùm một tiếng quỳ gối trước thân thể nàng cầu tình đến, biến thành Dạ Mị lại dờ khóc dờ cười.

Bất quá cuối cùng nàng cũng hiểu rõ vì cái gì ánh mắt thiếu niên này sẽ trống rỗng như vậy, trừ bỏ bị người đời coi là yêu nghiệt đuổi giết bên ngoài, chỉ sợ còn có chuyện không tốt gì khác phát sinh qua đi? Nếu không phải trải qua cái đả kích đặc biệt lớn gì, trong mắt của một người sống rành rành làm sao có thể không có sinh khí đâu? Nghĩ đến, trong lòng Dạ Mị cũng không khỏi dâng lên một tia thương tiếc đối với thiếu niên nhìn như kiên cường này.

- Ta khi nào thì nói muốn đuổi hần đi qua rồi? Thủy Y, người theo ta lâu như vậy còn không biết ta là dạng người gì sao? Thật sự là quá làm ta thương tâm.... - Dạ Mị giả bộ thương tâm đối với Thủy Y ngốc ngây người nói.

Thủy Y thấy vậy lập tức nín khóc mỉm cười, đúng vậy, nàng như thế nào cũng nghĩ sư phụ là đám người cổ hủ kia đâu? Vì thế ngượng ngùng nói:

- Hắc hắc, là Thủy Y sai lầm rồi, sư phụ người liền tha thứ cho Thủy Y đi.

- Cách lễ mừng năm mới còn sớm đi? Người vội vã chúc tết vì sư như vậy cũng không có bao lì xì nga! - Đã lâu không có trêu chọc tiểu nha đầu này, quả nhiên nàng vẫn là thích khóc thích đỏ mặt như vậy.

- Sư phụ! - Nhìn đệ tử trong môn chung quanh cố gắng nén cười, mặt Thủy Y đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu rồi, cuống quýt đứng lên hờn dỗi nói.

- Tử Thần phải không? Về sau người liền theo bên người ta đi. - Dạ Mị vốn tưởng rằng cho dù hần không vui cũng có thể không có biểu cảm gì đi, nhưng là vì cái gì mặt hần thế nhưng càng phát ra âm trầm rồi? Bên trong mắt cũng xuất hiện một cỗ đau đớn thâm sâu.

- Ta không phải tiểu quan. (tựa như kỹ nữ nhưng là con trai làm)

Nháy mắt, ngũ lôi oanh đỉnh (Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn), đem Dạ Mị bỏ trong sông ngoài đen, dưới chân lão đạo một cái suýt nữa trở thành đệ nhất cao thủ tuyệt đỉnh té chết!

Thủy Y đứng một bên nghe vậy buồn cười đến nghẹn cổ cả gương mặt, mà một đám đệ tử khác đều dùng cái loại ánh mắt ái muội này quét qua quét lại Dạ Mị cùng Tử Thần, còn vẻ mặt biểu tình ta hiểu rõ, làm Dạ Mị loại tính cách gặp nguy không sợ hãi này cũng không khỏi đỏ mặt...

- Trong đầu ngươi đều nghĩ cái loạn thất bát tao (bảy nghiêng tám ngã, lộn xộn, ngã nghiêng, bừa bãi) gì đâu! Ý tứ của ta là muốn thu ngươi làm đồ đệ! Ngươi nếu không muốn thì thôi quên đi! - Thật sự là.... tức chết ta a! Bộ dạng của chính mình có đáng khinh như vậy sao? Quả thật là không có thiên lý a! Dạ Mị quả thật muốn lệ tuôn đầy mặt, thật vất vả thương tiếc người khác một hồi, thế nhưng lại bị người xem thành là....

- Tử Thần bá kiến sư phụ! - Mọi người bị một màn trò cười trước mắt này khiến cho còn không có phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy đến Tử Thần cung kính cúi đầu với Dạ Mị, một tiếng sư phụ này quả thật làm ghen tị chết bao nhiêu người, có thể được chương môn thu làm đệ tử nhập môn là vinh hạnh bậc nào a? Trong nháy mắt, ánh mắt ghen ghét hâm mộ của tất cả mọi người đều hướng tại trên người Tử Thần.

- Đứng lên đi, trở thành đệ tử của ta về sau vô luận đi đến nơi nào đều thẳng thẳng cột sống của ngươi lên cho ta, không được cúi đầu tại trước mặt bất luận kẻ nào! Tôn nghiêm là chính ngươi cho, nếu ngay cả chính ngươi cũng xem thường mình kia còn dựa vào cái gì trông cậy người khác tôn trọng ngươi? Mặc kệ trước kia ngươi từng chịu qua đau khổ như thế nào, quá khứ khiến cho nó qua đi thôi, người còn sống là muốn hướng về phía trước xem - Kỳ thật Dạ Mị rất muốn nói, về sao ta sẽ che chở ngươi, ngươi có thể có thù báo thù có oán báo oán, có chuyện gì để sư phụ ta chống. Nhưng là nàng biết, lòng tự trọng của thiếu niên này nhất định rất mạnh, nếu chính mình nói như vậy, có lẽ hắn sẽ cho rằng mình có ý muốn khinh thường hắn....

Tử Thần nghe vậy, nguyên bản ánh mắt gọn sóng không sợ hãi hơi loé loé, quá khứ thật sự có thể qua đi sao? Chính mình thật sự có thể xem như cái gì cũng không phát sinh qua sao? Không, không thể nào! Cái ác mộng kia vĩnh viễn không thể nào biến mất!

Đau đớn cùng tuyệt vọng chợt loé trong đáy mắt hắn cũng không có chạy khỏi ánh mắt của Dạ Mị, thấy vậy, trong lòng Dạ Mị cũng chỉ khẽ thở dài một cái. Thật không biết thiếu niên tuyệt sắc này đến tột cùng đã trải qua việc gì, sẽ làm hắn biến thành cái bộ dạng hiện tại này! Bất quá mặc kệ là ai đối với hắn làm chuyện gì, làm sư phụ như chính mình về tình về lý có phải cũng nên giúp giúp hắn hay không đâu?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tà mị nam tử sơ hiện

- Xuất phát đi. - Dạ Mị khẽ thở dài một cái nhìn nhìn Tử Thần còn đang trong trầm tư nói.

- Dạ, chương môn (sư phụ)!

Nháy mắt, các loại phi kiếm ngũ quang thập sắc (năm ánh sáng mười màu sắc) bay lên trời, trường hợp thật đồ sộ, đương nhiên rõ ràng nhất vẫn là chuỗi thượng phẩm tiên khí này của Dạ Mị, ánh mắt mọi người đều nhìn thẳng. Chương môn nhà mình thật đúng là kiêu ngạo, thế nhưng đem tiên khí dẫm nát dưới chân! Trong Tu Chân giới này cho dù có kiện tiên khí cũng đều là được thờ phụng như tổ tông, chưa từng thấy qua có ai cầm tiên khí đi ra đánh nhau, càng đừng nói dẫm nát dưới chân! Thương không dậy nổi a....

Lúc này bên trong một căn cứ bí mật, hai nam tử hình tượng chạt vật, rồi bù đang nghiêng ngả lão đảo nâng đỡ cho nhau đi tới.

- Đứng lại! Các ngươi là loại người nào! - Một đội thủ vệ nhìn đến hai cái nam tử chạt vật không chịu nổi lập tức tiến lên chất vấn, một bên còn đang nghi hoặc, đến tột cùng là ai có bản sự lớn như vậy tra ra được căn cứ của bọn họ.

- Người cái đầu ngươi! Lão từ khi nào thì cũng không thể trở lại? Hay là các ngươi muốn tạo phản a! - Một tiếng thanh âm không nam không nữ bén nhọn đâm vào màng tai mọi người, tuy rằng thanh âm này có chút quái, nhưng là mọi người vẫn nghe ra, này dĩ nhiên là cái "Hoa hồ điệp" nổi danh kia! Nhưng là bình thường không phải hắn rất chú ý hình tượng của chính mình sao? Như thế nào hôm nay lại giống như khát cái? (ăn này nhưng là vẫn cổ nên để khát cái cho hay)

- Tốt lắm, nhanh đi bẩm báo sư phụ, ta có chuyện quan trọng bẩm báo!

- Ách, đại sư huynh?

- Ân, mau đi đi.

- Dạ, đệ tử tuân lệnh! - Buồn bức a buồn bức, việc lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều! Một cái "Hoa hồ điệp" bình thường chú ý hình tượng nhất cùng một cái đại sư huynh bình thường ổn trọng nhất thế nhưng đều biến thành bộ dáng khát cái?!

Kỳ thật hai cái gọi là khát cái này chính là hai Tu Ma giả ngày đó Dạ Mị để cho chạy kia, chẳng qua bị phé hết tu vi bọn họ lại không thể ngự kiếm phi hành, hơn nữa đến cái tu vi như bọn họ kia bình thường không cần ăn cơm, cho nên căn bản trên người cũng không mang theo bao nhiêu bạc, kết quả đừng nói thuê xe ngựa, liền cơm còn không đủ ăn nói gì tới xe ngựa! Còn có hương vị trên người hai kẻ này cũng thật đủ để cái gì kia, rất giống từ trong đồng rác lao ra, trên dưới toàn thân đều tản ra một cỗ hôi thối..... quả thật làm cho người ta e sợ không kịp tránh xa!

- Tham kiến sư phụ!

- Các ngươi làm sao có thể biến thành như vậy? Những người khác đâu? - Chỉ sợ mặc cho ai đều không ngờ, sư phụ trong miệng hai người này đúng là một nam tử đẹp cực phẩm, quả thật là cùng cấp bậc với cái Từ Thần yêu nghiệt kia! Chẳng qua khí chất hai người hoàn toàn bất đồng, nam tử trước mắt này cả người đều tản ra một cỗ hương vị nguy hiểm, tà mị lãnh khốc, bên trong ánh mắt tràn đầy màu huyết tinh bạo ngược! Quần áo cẩm bào màu đen lại càng làm hấn tựa như tu là địa ngục, lúc này hấn chính là nửa híp một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm hai đồ đệ đang quỳ trên mặt đất run run, con ngươi dần dần biến hồng chứng thật hiện tại hấn vô cùng phần nộ. Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn đến bọn họ, hấn liền phát hiện tu vi bọn họ thể nhưng mắt hết! Đồng thời cũng cực kì khiếp sợ trong lòng, người có thể phế bỏ một cái tu sĩ Phân Thần kỳ trừ phi là cùng cấp bậc với hấn, chẳng lẽ thế gian này còn có nhân vật đứng đầu như vậy tồn tại sao? Nếu là như thế này, kế hoạch kia.....

- Hồi.... hồi bẩm sư phụ, sư huynh đệ khác đã muốn chết toàn bộ! Là.... là Hoa Thanh phái chương.... chương môn kia làm! Nàng còn kêu đệ tử tiện thể nhấc nói.... nói....

- Nói cái gì? - Nam nhân này càng là bình tĩnh liên càng làm cho người ta bất an, toàn thân hai người dưới kia đều đã run rẩy, mỗi lần đối mặt nam nhân này từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng đều dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi, làm cho người ta nhịn không được muốn chạy đi....

- Nói.... nói nguyên bản vô luận sư phụ muốn làm gì cũng không liên quan nàng, nhưng là nếu động Hoa Thanh phái của nàng liền..... nàng nói.... nói....

- Nói! - Một tiếng rống giận bạo ngược của nam tử hỗn loạn uy áp cường giả, làm tâm thần hai người chấn động, cùng lúc học ra một ngụm máu tươi.

- Nàng nói sư phụ vừa cổ chò, sớm hay muộn nàng cũng giết tới ổ của chúng ta! - Tròn cũng chết thẳng cũng chết, chết sớm sớm siêu sinh! Vì thế cái nam tử được gọi là đại sư huynh kia liền đơn giản nghĩ ngang, đem toàn bộ lời nói của Dạ Mị kể đi ra.

Quả nhiên, mặt của nam tử tà mị hoàn toàn đen, trên dưới cả người đều tản ra hàn khí dọa người, ánh mắt cũng hoàn toàn biến thành màu đỏ máu!

- Lão bất tử (lão già không chết) kia gọi là gì?

Lão bất tử? Ai là lão bất tử? Sẽ không là nói chương môn Hoa Thanh phái đi? Hai người thật sự rất khó đem cái tuyệt sắc mỹ nữ kia cùng từ lão bất tử này liên hệ đứng lên, chết đã đến nơi còn suýt chút nữa phun cười đi ra.

- Sư phụ, chương môn Hoa Thanh phái không phải lão....lão bất tử, là một.... nữ tử tuyệt sắc tuổi còn trẻ, gọi Dạ Mị!

- Nữ tử tuyệt sắc tuổi trẻ? Dạ Mị phải không? Ha ha, bản tôn nhớ kỹ. - Một cách không ngờ, nam tử tà mị không giận ngược lại còn cười, trong mắt còn lấp lánh ánh sáng phát hiện con mồi. Hấn vốn tưởng rằng chính mình đã là người ưu tú nhất trên đời này, tuổi trẻ như thế đã có tu vi cao minh vô cùng, hơn nữa hấn là năm mơ cũng không nghĩ đến là trên đời này lại xuất hiện một người có thể so sánh cùng bản thân, nhưng lại là nữ nhân! Hấn cảm giác tâm của chính mình đều phản khởi đứng lên, máu toàn thân nháy mắt đã sôi trào, khoe miệng chậm chậm gọi lên một chút nộ cười tà nịnh.

Một ngọn núi không thể có hai con hổ, ngươi và ta bên trong chỉ có thể giữ lại một người. Kẻ chặn đường ta, giết không tha!

- Sư phụ, xin sư phụ báo thù cho đệ tử a! Cái nữ nhân ác độc kia đem đệ tử..... rớt cục đệ tử không chạm nữ nhân được!

Nghe vậy nam tử tà mị còn nở nụ cười hứng thú. Đây đến tốt cùng là một cái nữ tử như thế nào, thế nhưng ngay cả nơi đó của nam nhân đều dám phệ?

- Bản tôn sẽ giết nàng, chỉ là không phải vì ngươi. Ngươi đã ngay cả nam nhân đều không làm được, kia bản tôn cho ngươi giải thoát đi.

Ngay sau đó, cái nam nhân đáng khinh kia cứ trừng lớn hai mắt như vậy bùm một tiếng té xuống đất, thậm chí liền hấn ra tay như thế nào cũng chưa từng thấy rõ... thấy vậy, tâm của vị đại sư huynh kia nháy mắt cũng như tro tàn, hấn chỉ biết, nam nhân này tuyệt đối sẽ không giữ lại phế vật. Người vô dụng, bỏ qua! Đây mới là tác phong của hấn. Cho dù thời gian chính mình đi theo hấn dài nhất lại như thế nào? Nếu vô dụng, vậy chỉ cần chết. Cho nên khi nam tử tà mị vươn tay đánh về phía hấn hấn cũng không có gạt mình thái quá, chỉ là bình tĩnh nhắm hai mắt lại nghênh đón cái chết. Không phải hấn không nghĩ trốn qua, mà là hấn biết căn bản không có người nào có thể từ trên tay nam tử này chạy đi, phản kháng sẽ chỉ làm nam nhân này càng thêm bạo ngược, cuối cùng sẽ không là chết đơn giản như vậy...

- Dạ Mị, hy vọng ngươi sẽ không làm bản tôn thất vọng. - Hứng thú mười phần nói xong câu đó, thân hình nam tử tà mị chợt loé biến mất ở tại chỗ, xem cũng không từng lại liếc mắt nhìn hai cái quần cò bỏ đi dưới kia. Hấn, vĩnh viễn đều là lãnh khốc vô tình như vậy.

Giờ phút này bên trong đệ nhất đại môn phái Tu Chân giới Hoa Dương phái có thể nói là người ta tấp nập, tỷ thí lần này vô luận môn phái lớn nhỏ đều có thể tham gia, cho nên rất nhiều môn phái nhỏ như đậu xanh cũng đến lộ mặt, thuận tiện nhìn xem có vì chính mình tìm được núi dựa hay không.

- Ha ha, Thanh Phong chân nhân, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp) a!

- Ha ha, nhờ phúc của Tịch Không chân nhân ngươi a!

- Phạm thừa tướng đã lâu không thấy.

- Là đã lâu không thấy, Thượng Quan công tử.

- Di? Đồ đệ, các ngươi quen biết a? - Về mặt Thanh Phong chân nhân kinh ngạc nhìn đồ đệ bảo bối của chính mình hỏi, Tịch Không chân nhân một bên cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

- Dạ, mười năm trước từng gặp qua một lần. - Thanh âm đậm mạc trước sau như một, lại hơn phần thê thương không muốn người biết, người này thành linh chính là Thượng Quan Sở Hàn! Nguyên lai, từ sau khi Dạ Mị rời đi mười năm trước, hân cũng bởi vì tức giận Hiên Viên Thương lừa gạt mà tuyệt giao, sau đó liền trở về Hoa Dương phái bên người sư phụ hân cố gắng tu luyện.

- Chương môn, canh giờ đã đến, chỉ là người Hoa Thanh phái lại chưa xuất hiện, còn muốn tiếp tục chờ hay không? - Đúng lúc này, một vị trưởng lão Hoa Dương phái đánh gãy bốn người nói chuyện.

- Hoa Thanh phái sao? Quên đi, bắt đầu đi, chư vị cũng đều chờ sốt ruột. - Thanh Phong trầm tư một lát sau phản phó nói, này thật không phải hân khinh thường Hoa Thanh phái, mà là để một đám người chờ như vậy đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ khiến cho tức giận, hơn nữa cho dù bắt đầu tỷ thí bọn họ mới đến cũng có thể tham gia, sẽ không tổn thất cái gì.

- Dạ! Các vị im lặng, tỷ thí hiện tại bắt đầu... - Lời còn chưa nói hết, đã bị một đạo giọng nữ xa xa truyền đến đánh gãy.

- Chư vị không đợi Hoa Thanh phái ta mà bắt đầu tỷ thí, là khinh thường Hoa Thanh phái ta? Hay là khi dễ Hoa Thanh phái không có người! - Nghe không rõ đến cùng là ý tứ giọng điệu hàm xúc ra sao, duy nhất có thể khẳng định người đến chính là tuyệt đỉnh cường giả! Mà lúc này, Thượng Quan Sở Hàn nguyên bản bình tĩnh không cảm xúc sau khi nghe thanh âm như thể ánh mắt cũng là sáng lên, bên trong hai tròng mắt cũng lấp lánh ánh sáng không dám tin. Liền ngay cả gương mặt băng son ngàn năm không biến kia của Phạm Trần cũng lộ ra một chút cười đậm, nhưng đôi mắt không có nửa điểm kinh ngạc, giống như đã sớm biết được....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Khí sát lão yêu bà

Tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hơn một trăm người từ trên bầu trời ngự kiếm mà đến, cầm đầu là một nữ tử tuyệt sắc bạch y ngân phát. Trong nháy mắt, mọi người chỉ cảm thấy như là tiên nữ hạ phàm, khuôn mặt tuyệt sắc thanh lệ, lãnh mạc, trong mắt ẩn hàm khí phách uy nghiêm càng làm cho mọi người cảm thấy nặng giống như nữ thần, thần thánh không thể xâm phạm!

Mà lúc này Thượng Quan Sở Hàn đã sớm kích động không biết phải làm gì cho đúng, bên trong hai tròng mắt ẩn hàm sương mù cùng môi mỏng run rẩy không một không tỏ rõ tâm tình kích động của hân. Là Nhã Nhi! Thật là nàng! Nguyên bản khi nghe được âm thanh hân còn có chút không dám tin, nhưng là ngân phát này, khuôn mặt quen thuộc này vô luận như thế nào hân cũng sẽ không nhận sai! Nhiều năm như vậy đến đêm khuya xuất hiện tại trong mộng của chính mình không phải chính là dung nhan tuyệt sắc quen thuộc này sao!

- Nhã Nhi!

Một tiếng kêu gọi hỗn loạn rất nhiều tình cảm không rõ làm tâm Dạ Mị run lên, ngừng đầu đối diện dung nhan anh tuấn quen thuộc kia, kích động, yêu thương cùng sùng nịnh trong đôi mắt hiển rõ như thế, làm đau đớn thâm sâu tâm của Dạ Mị. Nhìn đến thần tình sùng nịnh trước sau như một của đại ca, thậm chí Dạ Mị sẽ có một loại cảm giác cái gì đều không có phát sinh qua, hết thấy vẫn là giống như lúc ban đầu nàng thấy hân vậy. Hân sùng nàng thương nàng, nàng rúc vào trong lòng ấm áp của hân hưởng thụ ôn nhu làm người ta không muốn xa rời kia.... song, thương tổn đau triệt nội tâm này cùng khuôn mặt trắng bệch của phụ thân khi lâm chung không có lúc nào là không đang nhắc nhở nàng, hết thấy không phải là mơ!

Dạ Mị lược hiển kích động quét qua đi, lại vừa lúc đối diện đôi con ngươi tràn ngập thương tiếc, đúng là Phạm Trần! Thương tiếc cái gì? Chẳng lẽ là đang thương tiếc đầu đầy ngân phát của bản thân sao? Hay là hân căn bản biết chuyện xảy ra năm đó? Dạ Mị dường như tự giễu cười cười, thiên hạ không có gió không ra tuyền, huống chi chuyện có thể giấu giếm Phạm Trần này chỉ sợ còn không có đi? Bởi vì nàng nhớ rõ ràng nhắc nhở của hân đối với chính mình năm đó trước khi đi, song khi đó chính mình lại bị cái gọi là hạnh phúc che mờ tâm trí thôi....

- Xin hỏi vị này có phải là chương môn Hoa Thanh phái? - Mẫn cảm bắt giữ đến không khí quý dị giữa ba người, Thanh Phong hợp thời tiến lên phá hoại bầu không khí này.

- Đúng là, chương môn Hoa Thanh phái Dạ Mị.

- Xin Dạ chương môn thứ lỗi, chúng ta đều không phải là xem thường Hoa Thanh phái, chỉ là vì canh giờ tỷ thí đã đến, lại chờ nữa thì nói chỉ sợ đưa tới bất mãn, cho nên.... - Vừa mới thanh âm kêu "Nhã Nhi" của đồ đệ hân nhưng là nghe được rất rõ ràng, lại nhìn biểu tình kia của đồ đệ, muốn nói giữa bọn họ không có gì phóng chừng quý đều không tin tưởng đi?

- Dạ Mị nên xin Thanh Phong chần nhân không cần chú ý mới đúng, vừa nãy cũng là vì Dạ Mị không rõ nguyên nhân nên mới có điều mạo phạm, thất lễ! - Dạ Mị làm người chính là như thế, người kính nàng một thước, nàng kính người một trượng, trái lại cũng như thế.

- Ha ha... tốt, chúng ta sẽ không cần nói này đó, xin mời Dạ chương môn ngồi!

Thanh Phong thấy Dạ Mị khiêm tốn như thế trong lòng tự nhiên là càng phát cao hứng, gương mặt già nua cười lên liền mang theo Dạ Mị đi đến chỗ phân phối vị trí của Hoa Thanh phái. Song, lúc này lại truyền đến từng đợt kinh hãi thét chói tai.

- A! Yêu nghiệt!

- Thật là yêu nghiệt a! Giết hần!

... ..

Mắt thấy không ít người hướng về Tử Thần bị gọi là yêu nghiệt xông đến, mà tựa hồ hần cũng không có chút bộ dáng tránh né, trong lòng Dạ Mị giận dữ, bàn tay vừa lật, một cổ chân nguyên lực mạnh mẽ lập tức lấy xu thế bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển, mạnh mẽ không gì bằng) đánh hướng về phía mấy chục người kêu đánh kêu giết kia. Thoáng chốc, mấy chục người một khắc trước còn vui vẻ đồng loạt mất mạng ngã xuống đất, liền kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra! Nguyên lai, Dạ Mị vừa mới tránh ra thân hình vừa lúc bại lộ Tử Thần đứng đằng sau, đám người kia vừa nhìn đến đôi tử mâu (đôi mắt màu tím, đề tử mâu vậy cho nó có hơi thờ cổ kính) của hần liền nhận đúng hần là yêu nghiệt, không làm rõ ràng liền muốn giết hần. Dạ Mị thấy vậy có thể nào không giận? Người của nàng là có thể để người khác tùy tiện nói giết liền giết? Nhưng là càng làm Dạ Mị tức giận chính là Tử Thần thể nhưng không có ý muốn tránh né! Chẳng lẽ hần cứ khinh thường tính mạng của chính mình như vậy sao? Trong nháy mắt kia, không biết vì sao trong lòng Dạ Mị xuất hiện tức giận ngập trời, tất cả tức giận cũng đều hoá thành một chưởng bổ về phía đám người kia, có thể nghĩ, Dạ Mị tràn ngập phần nộ toàn lực một kích những người này thể nào còn có nửa điểm cơ hội sống?

Thấy vậy, tràng tử thí to như vậy nháy mắt an tĩnh xuống dưới, giặt mình nhìn một màn trước mắt này. Lúc này, mặt của Tử Thần rốt cục cũng không thể bình tĩnh, nhìn Dạ Mị chằm chằm. Nàng cũng đang nhìn hần, chỉ là mặt băng lãnh trong ánh mắt kia lại làm hần không hiểu hoảng hốt đứng lên. Nàng là đang trách mình sao? Trách hần không hiểu quý trọng sinh mạng của chính mình? Nhưng là biết rõ tránh không khỏi vì sao lại phải gây dựa đầu? Một khắc lúc này hần đã làm tốt quyết tâm hần phải chết, bởi vì hần căn bản không nghĩ tới sẽ có người vì "yêu nghiệt" như hần này xuất đầu....

- Dạ chương môn, ngươi này là có ý gì? Vì sao lại tàn sát đệ tử trong môn của chúng ta! Hôm nay ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo!

- Đúng! Phải cho chúng ta một cái công đạo!

... ..

Mọi người phục hồi tinh thần lại thấy thi thể nằm chồng chất trên đất tức giận rống lên, tuy rằng chỉ là một ít môn phái nhỏ, hơn nữa từng cái môn phái cũng chỉ tồn tại vài người, nhưng là loại cảm giác bị đánh một bạt tai trước mặt mọi người thật sự quá ghen ghét!

Dạ Mị nghe vậy khinh thường xà ra một chút cười lạnh,

- Đệ tử của các ngươi là người, đệ tử Hoa Thanh phái ta đây không phải là người sao? Tử Thần là đệ tử thân truyền của bản chương môn, bọn người đạo chích dám có ý muốn làm hại hần, bản chương môn sao có thể ngồi yên không để ý đến? Các ngươi nếu có ai không phục, cứ việc đến tìm bản chương môn báo thù! - Nháy mắt, khí thế Dạ Mị che giấu chợt phát ra ngoài, uy áp mạnh mẽ làm rất nhiều người ở đây đều có loại cảm giác hít thở không thông, làm sao còn có nửa điểm hùng tâm tráng chí (quyết tâm làm một việc) muốn báo thù? Một đám chỉ phải xám xịt ngậm miệng lại, khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy vừa ra, lập tức làm cho bọn họ hiểu rõ chênh lệch giữa mình và Dạ Mị, đó là một khe rãnh không thể vượt qua! Lúc này bọn họ là vừa kinh lại sợ, đương nhiên còn có chút oán hận cùng không cam lòng nhỏ nhỏ, chẳng qua thực lực không bằng người ta, cho dù lại có nhiều không vui cũng chỉ phải tự nuốt vào trong bụng bản thân đi.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm yêu mị có thể làm xương cốt nam nhân đều ngứa ngáy vang lên,

- A, cho dù là đệ tử thân truyền cũng không cần phải bảo vệ như vậy đi? Sẽ không là nam sùng do Dạ chương môn ngươi nuôi đi? Ha ha, kia thật trùng hợp, bản tiên cô trùng hợp cũng đã từng hưởng qua tư vị của hần, đúng là không sai nga.....

Mọi người vừa nghe, ánh mắt đồng loạt bắn về phía Dạ Mị, Tử Thần còn có nữ tử yêu mị kia, ánh mắt không ngừng đảo quanh tại trên thân ba người. Trong chốc lát khinh bỉ, trong chốc lát khinh thường, trong chốc lát lại là hâm mộ ghen ghét.....

Song, lúc này Dạ Mị lại không có tâm tình đi chú ý ánh mắt của người khác, bởi vì nàng sâu sắc bắt giữ đến khi tử Thần nghe đến cái thanh âm kia thân hình chấn động mạnh, trong mắt để lộ ra đúng là oán hận, chán ghét còn có đau đớn vô tận! Chẳng lẽ cái nữ nhân kia nói là thật sự? hần thật sự đã từng bị nữ nhân ác tâm kia.....

Một khi nghĩ đến sẽ có khả năng này, trong lòng Dạ Mị lại nhấc lên tức giận ngập trời, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện kia. Cảm giác thứ nhất là vu vật, cảm giác thứ hai là hồ ly tinh, cảm giác thứ ba là bà mẹ xấu xí ác tâm! Ăn mặc vô cùng bại lộ, hai luồng thịt tròn trước ngực lộ ra hơn phân nửa, pháp phòng theo hô hấp của nàng, giống như là tùy thời đều có thể nhảy ra. Trên mặt cũng không biết thoa bao nhiêu tầng phấn, phồng chùng trên mặt tùy tiện lộ ra một cái biểu tình đều có thể rót mấy cân (hai cân bằng một kilogram) xuống dưới, bất quá cho dù lại thoa nhiều cũng vẫn là che không được rất nhỏ nếp nhăn trên mặt. Hừ! Dĩ nhiên là lão yêu bà!

Lúc này cái lão yêu bà ác tâm kia đang ghen tỵ nhìn mặt của Dạ Mị, hai người cùng so với, quả thật là một trên trời một dưới đất! Thấy vậy, cuối cùng Dạ Mị cũng hiểu rõ nữ nhân này vì cái gì sẽ chửi bới chính mình, lập tức câu ra một nụ cười mang chút nghiền ngẫm chậm rì rì đi tới bên người cái lão yêu bà kia.

- Uy, lão yêu bà, ngươi sẽ không là ghen tỵ bộ dáng bản chương môn còn đẹp hơn so với ngươi nên mới có ý chửi bới bản chương môn đi? Kỳ thật bộ dạng xấu cũng không phải là lỗi của ngươi, là vấn đề về gien, nhưng là bộ dạng xấu lại còn noi noi khoe khoang phong tao ngươi không biết là ác tâm sao? Xem xem khuôn mặt này của ngươi, nghĩ đến trét với nhiều chút là có thể che khuất vẻ nếp nhăn trên mặt ngươi sao? Người a, lớn tuổi không tiếp thu già cũng là không được, năm tháng không buông tha người a! - Dạ Mị giả bộ cảm khái nói, không biết từ nữ nhân xinh đẹp như hoa là nàng nói ra những lời 'năm tháng không buông tha người' châm chọc nhiều cỡ nào. Nhìn đến mặt vôi của lão yêu bà kia liên tục biến sắc, trong lòng Dạ Mị cười lạnh, lập tức mở miệng nói tiếp theo. - Di, hai luồng thịt cầu trước ngực ngươi này, thật sự rất cao đầu!

Dạ Mị giống như phát hiện tân đại lục hưng phấn mà nói, không đợi lão yêu bà kia đắc ý một phen, lời nói kế tiếp liền lập tức làm nàng học máu,

- Chiều theo tuổi này của ngươi đến xem hân là nên sớm rũ xuống, như thế nào còn cao như vậy đâu? Ngươi là dùng biện pháp gì đen hai luồng thịt cầu nhào rũ xuống làm cao đứng lên? Dạy ta được không, ta trở về dạy lại cho nãi nãi ta.

- Ha ha.... - Nháy mắt, mọi người ở đây đều ồn ào phá lên cười, thật không nghĩ tới nữ nhân tuyệt sắc như thế lại nói lời nói ác độc vậy! Bất quá cần thận đem một đôi hai người so sánh với, ai! Thật sự là người so với người tức chết người a! Đây đâu chỉ là khác nhau một trời một vực? Quả thật là một cái ở trên mây, một cái là bùn nhão dưới đất thôi! Làm người giận nhất vẫn là câu cuối cùng kia, trực tiếp đem người ta đánh đồng cùng "nãi nãi" của nàng, đối với một nữ nhân tự nhận rất tuổi trẻ rất có sức quyến rũ mà nói, chẳng lẽ này còn không đủ làm nàng học máu? Đơn giản, lão yêu bà kia cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, tức giận đến phát run cả người, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt vừa hận vừa ghen tị nhìn về phía Dạ Mị.

- Tiểu tiện nhân! Lão nương liều mạng với ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Khiến trách, kiên quyết xoay người

Theo thanh âm nổi giận rống to này, lão yêu bà bỗng dưng nhanh chóng hướng Dạ Mị đánh tới. Lão yêu bà này cực kì gian xảo, vì là không nhìn thấu tư vi của Dạ Mị cho nên không dám quang minh chính đại khiêu chiến, còn muốn thừa dịp mọi người còn không có hoàn hồn lại đánh lên nàng! Song, Dạ Mị sao lại có thể sẽ dễ dàng bị nàng tính kế đến như thế? Không biết, nhất cử nhất động của nàng đã sớm dừng ở trong mắt Dạ Mị, muốn chính là nàng ra tay!

A! - Nháy mắt một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn đâm đau màng tai của mọi người, lập tức liền nhìn đến một vật thể hình người bay đi ra ngoài theo đường vòng cung, lại nhìn bên kia, nữ tử tuyệt sắc bạch y ngân phát chỉ câu lên một chút ý cười lãnh khốc lạnh lẽo đứng tại chỗ nhìn.

- Ánh sáng đom đóm mà cũng dám tranh giành toả sáng! - Một đạo tàn ảnh màu trắng hiện lên, Dạ Mị đã muốn thuận đi đến bên người lão yêu bà, giờ khắc này nàng vẫn đang nằm trên mặt đất kêu thảm. Chỉ vừa một kích kia, xương cốt một bàn tay của nàng đã bị đập nát! Lúc này vừa thấy đến Dạ Mị bên người, nàng lập tức cảnh giác lên tựa như gà xù lông.

- Tiểu tiện nhân....a! - Song, còn chưa có nói xong, ba đạo chân nguyên lực đến từ phương hướng khác nhau lập tức lại làm nàng thống khổ kêu rên lên!

- Còn dám mắng nàng một câu, chết! - Lúc này bên trong ánh mắt đậm đặc của Thượng Quan Sở Hàn tràn đầy lửa giận bạo ngược, hung hăng nhìn chằm chằm lão yêu bà giống như muốn phun ra lửa đến đem nàng đốt thành tro.

- Nàng, không phải ngươi có thể chọc được. - Trên dưới cả người tản ra khí tức âm hàn không phải Phạm Trần thì là ai? Tầm mắt lạnh lẽo thấu xương đảo đến ai đều có thể làm cho người ta có loại cảm giác như là rớt xuống hầm băng, hân như vậy cho dù lại tuấn kiệt phi phạm cũng làm cho người ta nhìn không được muốn thoát đi, không dám lại liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái!

- Người nhục sự phụ ta, đáng chết! - Từ Thần cũng không biết vì cái gì chính mình sẽ ra tay, hân chỉ biết là nghe được có người vũ nhục nàng trong lòng liền rất tức giận, có loại cảm giác muốn giết người, nhưng hân lại cùng hai người bọn họ ăn ý không có hạ sát thủ, bởi vì bọn họ đều biết, nếu muốn giết, một kích lúc này của nàng liền tuyệt sẽ không tại trên tay lão yêu bà.

Thấy vậy, trong lòng Dạ Mị nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, nàng có cảm giác muốn chạy trốn tránh. Bởi vì nàng hẳn cảm ý thức được, lần này lại gặp mặt Thượng Quan Sở Hàn cùng Phạm Trần tựa hồ đã có làm sao không giống, cảm giác.... đúng, chính là cảm giác không giống! Chỉ là Từ Thần này lại là muốn làm gì? Vừa nãy người khác muốn giết hân đều không có phản ứng, hiện tại như thế nào đột nhiên "sống" lại đây rồi?

- Dạ chương môn...này, này không tốt lắm đâu? - Làm một phương tổ chức lần tỷ thí này, Thanh Phong nhìn đến loại cảnh tượng này quả thật là khóc không ra nước mắt, tỷ thí còn chưa có bắt đầu đâu, lại nháo ra mấy chục mạng người.

- Có gì không tốt? Ta chỉ là đứng đắn tự vệ, vừa nãy mọi người cũng đều thấy được, nhưng là nàng ra tay với ta trước, hơn nữa trên tay lại đúng là sát chiêu! Ta không có giết nàng đã muốn xem như nhân từ, hiện tại như thế nào lại là ta không đứng rồi? Chẳng lẽ ta nên đứng nơi đó để nàng giết? Hay là các ngươi thật khi dễ Hoa Thanh phái ta không có người sao? - Cho tới bây giờ Dạ Mị sẽ không là kẻ dễ bắt nạt gì, nghe lời nói này một chút, ai dám khi dễ nàng a? Đề đem tứ chi của người ta phế đi còn nói chính mình nhân từ, kia nếu không nhân từ lại nên thế nào?

- Đây.... Dạ chương môn hiểu lầm, ta không có ý tứ này. Ngươi xem hiện tại nàng cũng đã bị trừng phạt, không bằng cứ như vậy coi như xong?

- Thanh Phong chân nhân yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của nàng.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.... - Trong lòng Thanh Phong chân nhân vừa định khen ngợi Dạ Mị tâm địa thiện lương, kết quả giây tiếp theo lập tức liền

đứng ở tại chỗ. Nàng... nàng thế nhưng đem một thân tu vi của người ta hoàn toàn phế đi! Không có vô cùng tàn nhẫn, chỉ có ác hơn, chỉ thấy Dạ Mị cười một tiếng khuyh thành hướng về phía lão yêu bà mắt lộ ra mãnh liệt hận ý, nháy mắt nhặt nguyệt thất sắc!

Song, lời nói nói ra cũng là vô cùng âm trầm tàn nhẫn, tương phản mãnh liệt làm trong lúc nhất thời mọi người không phân biệt được người nào là thật người nào là giả:

- Lão yêu bà, không phải ngươi thích nam nhân sao? Ta đây sẽ thành toàn cho ngươi. Người đâu, đem nàng quăng đi đến ổ khát cái cho bản chương môn, các người khát cái mỗi ngày hành khát đã rất vất vả, như thế nào cũng phải thương bọn họ thật tốt một chút.

- Dạ, sư phụ. - Thuý y là người thứ nhất phản ứng tới được, đối với thủ đoạn của Dạ Mị nàng sớm đã biết đến, điểm ấy lại cho là cái gì? Tại trong ánh mắt kinh ngạc khiếp sợ của mọi người, nàng sớm cùng một đệ tử khác cùng nhau mang theo người đi xa. Đến thủy chung, lão yêu bà cũng chưa thể nói ra một câu sau đến, mọi người cũng chỉ nghĩ đến nàng là bị dọa choáng váng, kỳ thật không phải, nàng sớm đã bị người nào đó thần không biết quỷ không hay..... độc cảm.

Đến tận đây, cuối cùng mọi người cũng lĩnh hội đến Dạ Mị ngoan độc, nàng là không lấy mạng người ta, chỉ là loại trừng phạt này so với trực tiếp đem người giết còn ác độc ngoan tuyệt hơn! Nghĩ nghĩ đều thấy nổi da gà, cả ngày bị một đám khát cái bản thủ chia xẻ, hơn nữa tay chân cùng tu vi cũng bị phế đi, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể giống hoạt tử nhân (người chết, người thực vật) nằm tại nơi đó chịu người hành hạ.....

Canh giờ hôm nay cũng đã muộn, mọi người liền tạm thời nghỉ ngơi tại Hoa Dương phái ta một ngày, ngày mai lại tỷ thí như thế nào? - Thanh Phong gấp đồ đệ nhà mình nháy mắt với hắn, chỉ phải bắt đắc đi đi ra hoà giải.

- Như thế liền làm phiền.

- Làm phiền Thanh Phong chân nhân.

... ..

- Ha ha, hết cách. Người đâu, mang các vị khách quý đi sương phòng.

Buổi tối, Dạ Mị một mình một người lẳng lặng ngồi trong viện, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng là lại có thể rõ ràng cảm giác được ưu thương từ trên người nàng phát ra. Khi nào, đã từng quát tháo hắc bạch lưỡng đạo như nàng cũng có một mặt đa sầu đa cảm như vậy rồi?

- Nhã Nhi... - Âm thanh yêu thương đầy cõi lòng vang lên tại sau lưng Dạ Mị, làm tâm của nàng không tự chủ được hưng hăng run lên.

- Công tử gọi sai rồi, ta tên là Dạ Mị. - Không có xưng hô hắn là Thượng Quan công tử, bởi vì nàng từng nói qua, hắn không xứng mang họ Thượng Quan.

- Nhã Nhi, ta biết là ngươi! Cầu xin nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đã đem ngươi cầu trở lại... ngươi có biết nhiều năm như vậy ta có bao nhiêu thống khổ hay không? Mỗi ngày mỗi đêm trong đầu toàn bộ đều là bóng dáng của ngươi, một nhãn mày một tiếng cười của ngươi... ta thật sự rất hối hận lúc trước vì cái gì không có đem ngươi mang ra cung, vì cái gì muốn đem ngươi ở lại bên người Hiên Viên Thương làm ngươi yêu hắn! Vốn ta nghĩ đến như vậy ngươi sẽ hạnh phúc, nhưng là cuối cùng lại..... nếu là thời gian có thể trở lại, ta nhất định sẽ đem ngươi cột vào bên người ta cả đời, cho dù ngươi hận ta cũng tốt. Ít nhất ngươi sẽ không lại bị tổn thương.

Nghe vậy, tâm Dạ Mị rung rung, này giống như đã muốn vượt qua loại tình cảm huynh muội? Chẳng lẽ hắn....

- Ngươi đừng quên, ta từng là muội muội của ngươi.

- Không! Ngươi không phải là thân muội muội của ta.

- Cái gì? Ngươi nói cái gì! - Lúc này rốt cục Dạ Mị cũng ngồi không yên, dưới tình thế cấp bách nắm được tay Thượng Quan Sở Hàn, độ ẩm quen thuộc kia làm tâm nàng sinh ý không muốn xa rời....

Nhìn đến nàng một bên xấu hổ bỏ ra tay của chính mình, Thượng Quan Sở Hàn thất vọng, đau khổ, đau xót, khi nào thì, nàng thế nhưng cùng hắn xa lạ như vậy rồi? thiên hạ đã từng thích dựa sát vào trong lòng mình kia chẳng lẽ thật sự rốt cục không thể về được sao?

- Kỳ thật chuyện này vốn sớm đã muốn nói cho ngươi, chỉ là vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Ngươi và ta không phải thân sinh huynh muội, ta là cô nhi, toàn bộ trí nhớ trước năm tuổi kia đều không có, chỉ nhớ rõ tại năm năm tuổi ấy là phụ thân đem ta mang trở về nhà, dạy ta đọc sách nhận biết chữ, đưa ta đến Hoa Dương phái bái sư học nghệ, cho ta hết thảy đều tốt nhất, cho tới nay ta đều rất cảm kích hắn... - Giống như trở lại quá khứ, trên mặt Thượng Quan Sở Hàn nở ra một nụ cười dào dạt hạnh phúc, lại làm đau đớn thâm sâu tâm Dạ Mị.

- Cảm kích phụ thân? Chẳng lẽ ngươi liền báo ân như thế này sao? Cùng người khác cùng nhau hãm hại phụ thân, cuối cùng còn làm hắn uống mạng! - Nàng không rõ, thật sự không rõ vì cái gì sự tình sẽ như vậy, vì cái gì rõ ràng là người một nhà tương thân tương ái cuối cùng sẽ biến thành như vậy!

- Không phải! Ta không có giúp hắn! - Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy thống khổ kêu lớn lên, này cũng vẫn là tâm ma những năm gần đây của hắn, hắn không muốn thừa nhận phụ thân mà chính mình vẫn kính yêu là bị hắn hại chết, nhưng là trên thực tế chính mình cũng là hung thủ gián tiếp tạo thành trận bi kịch này! Nhưng là này căn bản không phải ước nguyện ban đầu của hắn...nhưng, hiện tại nói này đó còn có cái ý nghĩa gì sao? Nàng, là thật hận chính mình.

- Ngươi là không có hỗ trợ, nhưng là ngươi lại bảo trì không nói, chính mình cam chịu đứng ở hần bên kia! Trước kia ta còn không nghĩ ra, vì cái gì nhi tử lại giúp người ngoài đến hại phụ thân của chính mình, hiện tại cuối cùng ta cũng hiểu rõ, bởi vì ngươi căn bản không phải nhi tử ruột thịt của phụ thân, cho nên cho dù ngươi hại chết hần cũng sẽ không có cảm giác gì! Đến tốt cùng Hiên Viên Thương hần cho ngươi cái lợi ích gì? Quyền lợi? Địa vị? Hay là cho ngươi nửa giang sơn?

Nghe được Dạ Mị dường như trào phúng chất vấn, thân hình Thượng Quan Sở Hàn chấn động mạnh, trong mắt lấp lánh quang mang không dám tin, chôn giấu đau đớn thâm sâu kia là chói mắt như thế. Chẳng lẽ, tại trong lòng nàng chính mình là cái dạng người này sao? Quyền lợi địa vị, thậm chí là nửa giang sơn đối với chính mình mà nói lại như thế nào có thể so sánh được nàng nửa phần? Nhưng là nàng không biết, cái gì nàng cũng không biết!

- Nhã Nhi, không phải như thế, ngươi hãy nghe ta nói....

- Đủ! Ta không muốn lại nghe lời giải thích gì của ngươi, phụ thân đã chết, nay giải thích của ngươi cho dù êm tai lại như thế nào? Với ta mà nói bất quá là chuyện xưa ngươi nghĩ ra vì muốn che dấu tội lỗi ngươi đã làm mà thôi! Thượng Quan Sở Hàn, nếu ngươi và ta đã không phải thân huynh muội, như vậy nói cách khác chúng ta liền ngay cả một chút quan hệ huyết thống cuối cùng cũng không tồn tại, ta cũng không cần lại cô kỵ cái gì, từ nay về sau ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta. Cả đời này, không qua lại với nhau! - Nói xong, Dạ Mị liền quyết tuyệt xoay người rời đi, không hề lưu nửa điểm đường sống. Chỉ là, vì sao xoay người rời đi tâm lại đau như vậy? Không phải nói tốt lắm sẽ không rơi lệ sao? Vì cái gì hiện tại còn có thể có một loại xúc động muốn khóc....

Trên bầu trời, rơi xuống mưa phùn nhỏ nhỏ, không biết đến cùng là mưa hay là nước mắt, làm ẩm ướt hốc mắt ẩm áp của hai người. Một người xoay người đi xa, một người dừng lại tại chỗ chờ, chỉ hi vọng thiên hạ xoay người rời đi kia có thể quay đầu liếc nhìn hần một cái.

Nhã Nhi, mặc kệ ngươi hận ta như thế nào, cả đời này ta đều không thể lại buông ngươi ra.

Mặc kệ ngươi có tin hay không, trên thế giới này người duy nhất tuyệt đối không có khả năng làm ngươi bị thương chính là ta.

Chẳng sợ phụ hết người trong thiên hạ, ta cũng sẽ không làm ngươi bị nửa điểm thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Động tình, rung động

Thân hình Dạ Mị lung lay thoáng động đi đến cửa phòng, lại miễn cưỡng phát hiện trong phòng thế nhưng có người. Tối nay, nhất định là đêm không bình tĩnh.

- Ngươi đã đến rồi.

- Ân, vì cái gì ngươi luôn không biết chiều cổ mình thật tốt? - Ân thanh lược hiển đậm mực, cũng không khó nghe ra thương tiếc ẩn giấu trong giọng nói, người trong phòng đúng là Phàm Trần.

- Khi nào thì nam nhân băng sơn cũng sẽ quan tâm người khác?

- Còn có tâm tình nói giỡn, xem ra còn không có không tốt như trong tưởng tượng của ta. Gặp qua hần rồi? - Trong tay Phàm Trần cầm một cái khăn mặt sạch sẽ ôn nhu vì nàng chà lau tóc ướt sũng, một chút cũng không cảm thấy động tác ái muội như vậy có cái gì không thích hợp.

- Ân.

- Ai... có một số việc không cần chỉ nhìn mặt ngoài. Hần, rất yêu ngươi.

Nghe vậy, trong lòng Dạ Mị đau xót, không cần chỉ nhìn mặt ngoài sao? Như vậy bên dưới mặt ngoài lại sẽ là cái gì? Hần là đồng lõa điểm này không thể nghi ngờ, đến tốt cùng có cái nguyên nhân lớn hơn trời gì có thể làm hần đối đãi với dưỡng phụ của chính mình như vậy đâu? Hần rất yêu chính mình sao? Đúng vậy, chính mình có thể cảm giác được đến, yêu thương hần đối chính mình đã sớm vượt qua cảm tình huynh muội, nhưng là....

- Có cái gì càng quan trọng hơn so với phụ thân dốc lòng nuôi mình lớn sao? Ân dường như lớn hơn trời! Làm chính là làm, bất luận cái nguyên nhân gì ta đều sẽ không tha thứ cho hần.

- Ngươi vì cái gì quật cường như thế đâu? Quật cường thái quá sẽ làm chính mình bị thương. Hần... rất không dễ dàng. - Phàm trần đau lòng xem thiên hạ trước mắt. Bắt đầu từ mười năm trước lần đầu tiên nhìn thấy nàng hần chỉ biết chính mình trốn không thoát, không là vì mỹ mạo của nàng, chỉ vì bền vững kiên cố quật cường trong mắt nàng. Chỉ là, nàng có kiếp của chính mình, ngay cả chính mình biết vận sự thiên địa lại vẫn không thể giúp đỡ, chỉ có thể trợ mắt nhìn nàng bị thương hại. Nếu không, chờ đợi nàng tiếp theo chỉ có thể là tử kiếp....

- Mười năm trước ngươi đã biết sẽ phát sinh chuyện đúng không? - Không có tiếp lời nói của hần, bởi vì chính Dạ Mị nàng cũng không biết nên trả lời như thế nào, bỗng nhiên nàng có chút sợ biết cái đáp án kia.

- Đúng.

- Vậy vì cái gì ngươi không nói cho ta biết? Nghe vậy, Dạ Mị tức giận hỏi. Nếu hắn nói cho chính mình, hết thấy liền sẽ không như bây giờ, có lẽ nàng sẽ thất vọng đối với Hiên Viên Thương, sẽ rời đi hắn, nhưng là không phải chỉ cần phụ thân không có chuyện gì thì tốt rồi sao? Còn có hắn....

- Bởi vì đó là tình kiếp của ngươi, nếu ta giúp ngươi vượt qua, kia chờ đợi ngươi tiếp theo sẽ là từ kiếp, ta không thể nhìn ngươi gặp chuyện không may. Ngay cả khi ta có thể biết trước tương lai, vẫn là không thể nghịch thiên sửa mạng. - Nghịch thiên sửa mạng.... hắn đã thử qua, nhưng là cuối cùng lại thành kẻ giết người, gián tiếp hại chết bằng hữu tốt nhất của chính mình. Từ đó về sau, hắn sẽ không kết bằng hữu với người khác, bởi vì hắn thật sự sợ.

- Cái gì kiếp cái gì mạng! Ta không tin! Cho tới bây giờ Dạ Mị ta cũng không tin này đó! Vì cái gì ngươi không chịu giúp ta, vì cái gì không giúp ta cứu phụ thân? Ngươi có biết hắn yêu thương nữ nhi hắn bao nhiêu hay không? Một phụ thân tốt như hắn vậy dĩ nhiên là bị nữ nhi, con rể còn có con nuôi của hắn cùng nhau hại chết, ta thật sự sợ hắn sẽ hận chúng ta, sẽ chết không nhắm mắt a! - Không biết vì sao, tại trước mặt Phạm Trần rốt cục Dạ Mị cũng không không chế được cảm xúc của chính mình, như bệnh tâm thần khóc rống lên. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên phóng túng cảm xúc của chính mình như thế, loại cảm giác an tâm này ngay cả Thuyết Y cũng chưa từng cho nàng.

- Không cần khổ sở, hắn yêu thương ngươi như thế lại làm sao có thể nhẫn tâm hận ngươi đâu? Huống hồ ngươi cũng không phải cố ý, ngươi cũng không muốn nhìn đến kết cục như vậy, ngươi cũng là người bị hại. Không cần tạo áp lực quá lớn cho mình, quá khứ khiến cho nó qua đi thôi. Phụ thân của ngươi yêu thương ngươi như vậy, hắn làm sao có thể nhẫn tâm nhìn ngươi thống khổ như thế đâu? Ngươi như vậy, bảo hắn làm sao có thể an tâm đi đâu thai chuyển thế? Nếu ngươi thật sự muốn tốt cho hắn, vậy tính lại một chút, để hắn có thể an tâm, cũng để tất cả những người yêu thương ngươi đều có thể an tâm. - Phạm Trần nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào trong lòng mình nhẹ giọng lầm bầm nói, thanh âm của hắn giống như có ma lực vậy, ngoài ý muốn làm tâm Dạ Mị bình tĩnh xuống dưới.

- Người đã chết thật sự có thể đầu thai chuyển thế sao?

- đương nhiên có thể.

- Vậy là tốt rồi, như vậy kiếp sau ta nhất định còn muốn làm nữ nhi của phụ thân, cả đời đều ở bên người hắn hết sức báo hiếu thật tốt, tính cả đời này cùng nhau cho hắn! Nếu Diêm Vương không đồng ý yêu cầu của ta, ta đây liền san bằng Diêm Vương điện của hắn! - Phụ thân, nếu.... nếu thật sự có kiếp sau, ta nhất định phải làm nữ nhi chân chính của ngươi.

- Ân, đến lúc đó ta nhất định giúp ngươi. Như vậy ngươi sẽ không cần lại khổ sở thôi? - Nàng yếu ớt như vậy, chính mình chưa từng gặp qua, lại đồng dạng tác động tâm của hắn, làm hắn nhìn không được đau lòng, muốn đem nàng ôm vào trong ngực hết lòng che chở....

- Vì cái gì đối với ta tốt như vậy? - Mười năm trước, hắn cùng với chính mình cũng không có cùng xuất hiện nhiều lắm, ngay cả bằng hữu đều không phải, vì cái gì nay lại.... ôn nhu như thế đối với chính mình?

- Bởi vì ngươi khổ sở, ta sẽ đau lòng. - Âm thanh đậm đặc như trước, lại bao hàm vô hạn thâm tình, làm tâm Dạ Mị không thể ức chế hưng phấn nhảy lên một chút.

Hắn nói, ngươi khổ sở ta sẽ đau lòng. Một câu cực kì đơn giản như vậy lại làm tâm Dạ Mị nổi lên sóng to gió lớn, nơi mềm mại nào đó tận đáy lòng tựa hồ bị xúc động. Nhưng là, chính mình còn dám lại đi yêu sao?

- Thực xin lỗi, ta.... còn không có chuẩn bị tốt.

- không có gì, ta chờ ngươi.

- Như vậy, đáng giá sao?

- Chỉ cần ta cảm thấy đáng kia liền đáng giá. - Nếu không đáng, lại vì sao qua mười năm ta còn không quên được ngươi? Nếu nói trên cái thế giới này còn có cái gì đáng giá ta quý trọng, kia đó chính là ngươi.

Chẳng bao lâu sau, cơ hồ Dạ Mị đã muốn quên tâm của chính mình còn có thể nhảy lên. Chỉ là nay, trái tim này cũng thật sự vì cái nam nhân nhìn như vô tâm này rung rung, chỉ vì mấy câu nói đơn giản của hắn....

- Ngươi không cần có cái áp lực gì, ta muốn đưa cho ngươi không phải là gánh nặng.

Dạ Mị nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, nam nhân này tựa hồ luôn hiểu biết chính mình như vậy, luôn có thể biết chính mình đang nghĩ cái gì. Với hắn cùng một chỗ, tựa hồ chính mình không cần có kị nhiều như vậy, cũng không có gánh nặng tâm lý gì. Muốn nói liền nói, muốn cười liền cười, muốn khóc liền khóc... cảm giác bình thản mà âm áp như vậy là bất luận kẻ nào cũng chưa từng cho nàng.

Lúc trước với Hiên Viên Thương cùng một chỗ mặc dù là hưởng hết vinh hoa phú quý, chịu vạ người tôn sùng, nhưng là lại luôn cảm giác thiếu chút cái gì, hiện tại rốt cục nàng đã biết -- là cảm giác an tâm! Hiên Viên Thương đem chính mình dấn quá sâu, cho tới bây giờ vẫn không làm nàng an tâm như thế. Nàng không biết hắn đang nghĩ cái gì, hắn cũng không biết đến tận cùng nàng muốn cái gì...

- Ân, ta đã biết. Ta... sẽ cố gắng. - Nàng không thể cho hắn cái hứa hẹn gì, chỉ có thể thử mở ra tâm của chính mình, chỉ là không biết quả tâm bị phá thành mảnh nhỏ kia còn có thể thừa nhận hết thấy hay không.

- Không nên ép chính mình, mặc kệ bao lâu ta đều có thể chờ. Phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ tỷ thí, hẳn là tỷ thí sẽ không rất thuận lợi, ngươi phải cẩn thận.

- Sẽ phát sinh chuyện gì sao?

- Ta... nhìn không thấu. - Phàm Trần ngưng trọng nói. Lần đầu tiên trong nhiều năm như vậy, có chuyện hẳn nhìn không thấu, có lẽ nói đúng ra là.... người!

Nghe vậy, Dạ Mị cũng kinh ngạc, đối với bản sự của Phàm Trần nàng là biết đến rõ ràng nhất. hiện tại thế nhưng có chuyện hẳn cũng nhìn không thấu? Không đúng, bởi vì là nói có người khiến cho như vậy! Đến tốt cùng người này sẽ là có lai lịch gì? Là địch hay là bạn?

- Không cần lo lắng, ta sẽ canh giữ ở bên người ngươi. - Nhìn đến bộ dáng ngưng trọng như thế của nàng, Phàm Trần cười nhạt an ủi đến. Mặc kệ là thần thánh phương nào, ta đều sẽ không bỏ lại một mình ngươi.

- Cảm ơn ngươi. - Trả lại một chút mỉm cười thật tình, nam nhân này có lẽ thật là nam nhân tốt đáng giá nữ nhân phó thác cả cuộc đời....

- Ta đi trước, nghỉ ngơi thật tốt. - Nhẹ nhàng hôn một cái trên trán của nàng. Một loại gì đó tên là rung động đâm rẽ tại trong lòng Dạ Mị.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đông Phương Hi

Sáng sớm hôm sau, trên tràng tỷ thí liền vây đầy người, người người đều đang hưng chí bừng bừng thảo luận cuộc tỷ thí long trọng sắp tới. Đương nhiên, thảo luận nhiều nhất vẫn là cái chương môn Hoa Thanh phái vừa hiện hào hoa phong nhã ngày hôm qua kia, cái gì tuyệt mỹ a, tàn nhẫn a, tu vi cao thâm a.... tóm lại là một ngàn người có một ngàn cái nhìn khác nhau, bất quá duy nhất giống nhau là bọn họ đều rất chờ mong hôm nay nàng sẽ lên sân khấu hay không, còn có đến tốt cùng tu vi của nàng đã đến loại nông nổi nào.

Tại trong tiếng nghị luận ồn ào nhao nhao của mọi người, nhân vật chính Dạ Mị mang theo đệ tử Hoa Thanh phái chậm rãi đi về hướng khán đài. Tuy rằng là y phục màu trắng cực kỳ bình thường, nhưng chính nàng là một vật sáng, hào quang chói mắt trên người nàng là tuyệt sẽ không bị sự vật gì che giấu. Lại nhìn sau thân thể nàng, liên quan đệ tử trong hàng cũng đều lấy tuổi nam nữ nhiều nhất, xuất sắc nhất trong đó đương nhiên là Thuý Y cùng Từ Thần.

Hai người một trái một phải gắt gao đi theo sau lưng Dạ Mị, tướng mạo của Từ Thần sẽ không cần nhiều lời, cực phẩm nhân gian cũng không gì hơn cái này, gọi là yêu nghiệt cũng có đạo lý nhất định. Về phần Thuý Y, nguyên bản bộ dạng cũng cực kỳ thanh tú khả ái, sau khi trải qua mười năm tu luyện còn có năm tháng ma luyện, thiếu nữ thanh tú khả ái trước kia đã muốn trở mặt càng phát mỹ lệ động lòng người, mơ hồ còn mang theo một tia thành thực quyền rũ của nữ nhân, cũng làm không ít nam tính ở đây đối với nàng thêm nhỏ dãi.

Đối mặt với ánh mắt khác thường của mọi người, Dạ Mị cũng không chút để ý, đối với nàng mà nói, ánh mắt này đó đã sớm tập mãi thành thói quen, huống hồ cho tới bây giờ cuộc đời của nàng liền sẽ không vì ánh mắt người đời mà có cái biến gì, một khi đã như vậy kia làm sao phải quá để ý đâu? Chỉ là, trong đó có hai đạo ánh mắt cực kỳ nóng cháy làm nàng muốn xem nhẹ cũng xem nhẹ không được.

Dạ Mị theo ánh mắt thân nhiên nhìn lại, đối diện cũng là cặp ánh mắt bao hàm tình yêu cùng đau đớn kia của Thượng Quan Sở Hàn, làm tâm nàng trong nháy mắt "dắt dăng" một chút, cảm giác ần ần đau làm tâm Dạ Mị khó lại bình tĩnh, bói rồi quay đầu lại đối diện tầm mắt an ủi của Phàm Trần. Nguyên bản hai trông mắt băng lãnh kia chỉ có trong nháy mắt nhìn đến Dạ Mị mới có thể trở nên ôn nhu như thế, mỗi mòng gọi cảm cũng tùy theo giờ lên nụ cười ôn nhu, trong mắt thương tiếc cùng sùng nịnh để tâm Dạ Mị lâm vào động một chút, tự nhiên mà vậy liền lộ ra một chút mỉm cười tuyệt mỹ.

Một tiếng cười này, nhạt nguyệt núi sông đều lâm vào thất sắc, mọi người lúc này mới hiểu được như thế nào là giai nhân cười một tiếng khuynh thành, lại cười một tiếng khuynh quốc.

Thượng Quan Sở Hàn thấy vậy, đau lòng đến cơ hồ muốn hít thở không được. Khi nào thì, nàng cách chính mình xa như thế? Khi nào thì, xuất hiện một nam nhân có thể làm nàng lộ ra nụ cười như thế? Nhìn đến nàng chậm chậm có thể cởi bỏ khúc mắc năm đó, chính mình hẳn là nên vui mừng cho nàng không phải sao? Nhưng là vì cái gì, tâm giống như đang nhỏ máu... Nhã Nhi, chẳng lẽ ngươi thật sự hận ta như thế sao? Mà ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái ngươi cũng không muốn. Chẳng lẽ đời này chúng ta thật sự nhất định phải có duyên vô phận sao? Nhưng là Nhã Nhi, ngươi dạy ta đi, đến tốt cùng ta phải làm như thế nào mới có thể quên tình?

- Mọi người im lặng một chút, tỷ thí sắp bắt đầu! Bất luận kẻ nào ở đây đều có thể lên đài khiêu chiến, bất luận dùng cái phương pháp gì, chỉ cần có thể đem đối thủ đánh xuống đài hoặc làm người kia mất đi năng lực tái chiến đều tính thắng lợi. Đương nhiên, người dự thi một khi lên đài nhất định phải ký giấy sinh tử, từ nay về sau hết thảy tỷ thí tự gánh lấy hậu quả! Nếu có vị đạo hữu nào bất hạnh bị chết trong tỷ thí, người thân bạn tốt này cũng giống nhau đều không cho phép trả thù, nếu không Hoa Dương phái ta nhất định cùng bảo vệ! Tốt, tỷ thí hiện tại bắt đầu!

Thanh Phong vừa dứt lời, liền lập tức có người khản cập nhảy lên đài tỷ thí, song song không nói hai lời lập tức đấu võ, trong lúc nhất thời pháp bảo để giai bay đầy trời. Dạ Mị thấy vậy xem đều lười lại xem thêm một cái, nhàn nhã tựa vào trên ghế uống trà đến. Vừa mới bắt đầu lên sân khấu đều là một ít

tiểu lâu la, căn bản không có một chút gì cần xem, cao thủ chân chính đều phải chờ tới cuối cùng mới lên sân khấu.

Dưới đài, Dạ Mị nhàn nhã uống trà đựng đĩa chân, ngẫu nhiên còn cùng Thúy Y và Từ Thần nói một hai câu giải buồn. Trên đài, bóng người bay tứ tung, các loại pháp bảo ngàn nhiên trăm quái, múa bay đầy trời, thủy chung lại không có nhìn thấy một kiện tiên khí, liền ngay cả chương môn Hoa Dương phái Thanh Phong cũng là dùng một kiện thượng phẩm linh khí. Thanh Phong cũng không hổ là chương môn đệ nhất đại phái, lấy tu vi Phân Thân Hậu Kỳ quét ngang toàn trường, tu vi cao thâm, kinh nghiệm thực chiến phong phú, làm mọi người ở đây khen ngợi liên tục, nhắc lên tỷ thí đến bây giờ là một đối thủ lớn nhất!

Dạ Mị đợi trong chốc lát, thấy chậm chạp không ai lên đài khiêu chiến liền chuẩn bị tự mình ra tay chấm dứt lần tỷ thí này, lại tại lúc này, một đạo âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng ầm ập giống như gió xuân truyền khắp toàn trường.

- Tại hạ Đông Phương Hi, chỉ là một gã tán tu, nguyên hướng Thanh Phong chân nhân lãnh giáo một hai. - Mọi người chỉ cảm thấy một đạo bóng trắng chợt lóe, trên đài liền hơn một người, nói đứng ra hẳn là hơn một cái mỹ nam tử!

Chỉ thấy thân hình hắn thon dài cao gầy, khỏe miệng khẽ nhếch cười, ánh mắt nhu hòa, dung mạo tuấn mỹ làm cho người ta đui mù. Đầu búi dương chi ngọc quan, một nhánh ngọc sai trong suốt óng ánh chặn ngang ở giữa, dư lại một ít tóc đen theo gió cùng múa, y phục trường bào màu trắng lại càng làm hắn giống như thần, phiêu miểu xuất trần. Hắn vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả nữ nhân ở đây, cùng Dạ Mị giống nhau, hẳn trời sinh chính là một cái vật sáng.

Vừa nhìn người nọ, Dạ Mị liền biết hắn là cao thủ tuyệt đỉnh, đồng thời đã âm thầm suy đoán trong lòng đứng lên, không biết hắn có phải cái ngoài ý muốn theo như lời của Phạm Trần kia? Nếu đúng thì nói, kia đến tốt cùng là địch hay là bạn đâu? Nếu là địch mà nói.... chỉ sợ phiền toái.

- Chỉ giáo không dám nhận, nếu tiểu huynh đệ đề đề mắt đến lão phu, kia chúng ta sẽ luận bàn một chút như thế nào? Điểm đến mới thôi. - Thanh Phong có chút tán thưởng nhìn Đông Phương Hi nói, thiên phú của nam tử này so với đồ đệ nhà mình chỉ có hơn chứ không có kém, hẳn cũng đã nhìn ra, thực lực của nam tử này cùng chính mình tương xứng, thậm chí có khả năng còn cao hơn so với chính mình! Trong lúc nhất thời, trong lòng Thanh Phong tràn đầy kích động, vui mừng.

- Kia tại hạ liền cung kính không bằng tuân lệnh, Thanh Phong chân nhân mời. - Thanh âm của hắn làm cho người ta như tắm gió xuân, có loại cảm giác thoải mái.

Dứt lời, trong tay Đông Phương Hi bỗng nhiên xuất hiện một cây cầm (đàn), đúng là một kiện trung phẩm tiên khí! Chỉ thấy hắn ngồi trên chiếu, hai tay thon dài trắng nõn quen thuộc khảy lộng huyền cầm, tiếng đàn của hắn cũng giống như con người hắn vậy, ôn nhu ầm ập. Làm người nghe tâm tình bình thản, giống như trở về thiên nhiên vậy, khắp nơi núi xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, làm cho người ta bất giác trầm mê trong đó.

Bỗng nhiên, tiếng đàn dừng lại im bất, mọi người còn chưa phản ứng lại đây là chuyện gì xảy ra, chợt nghe đến Thanh Phong trên đài chấp tay đối với Đông Phương Hi nói:

- Đông Phương đạo hữu lợi hại, Thanh Phong cam bái hạ phong!

- Thanh Phong chân nhân quá khen rồi.

- Đây... cái này đã xong? - Nhìn Thanh Phong phi thân nhảy xuống cùng Đông Phương Hi trên đài đón gió mà đứng, mọi người không dám tin nói.

- Đây đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Như thế nào Thanh Phong chương môn liền thua?

- Đúng vậy đúng vậy, ta đều không thấy rõ là chuyện gì xảy ra!

- Vừa nãy ta như thế nào giống như tiến vào ảo giác rồi?

- Giống như ta cũng vậy! Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra a?

... ..

Nghe vậy, Dạ Mị lộ ra một chút cười khinh thường, đám người này còn xem tỷ thí đâu, ngay cả bị người khống chế tâm linh cũng không biết! Lúc này cho dù Đông Phương Hi muốn ra lệnh làm bọn họ tự sát đều có thể, liền ngay cả Thanh Phong chân nhân cũng chưa từng may mắn thoát khỏi! Nhưng chung quy Thanh Phong cũng là "người từng trải", so với những người này thông minh hơn nhiều, vừa suy nghĩ liền hiểu rõ nguyên nhân kết quả, cho nên mới ở sau khi tiếng đàn dừng lại lập tức tuyên bố nhận thua. Nam nhân này không chỉ có tiếng đàn lợi hại, liền ngay cả tu vi cũng không phải Thanh Phong có thể so với, hẳn là hắn cùng mình giống nhau, là tu sĩ Đại Thừa Kỳ!

- Chương môn Hoa Thanh phái Dạ Mị tiến đến lĩnh giáo Đông Phương đạo hữu. - Khoé miệng Dạ Mị hơi hơi gợn lên, một cái thuần di trực tiếp vọt đến trên đài đối diện Đông Phương Hi. Đông Phương Hi thấy vậy, kinh diễm trong mắt chợt lóe mà qua, lập tức khôi phục trong sáng.

- Trời ạ! Là chương môn Hoa Thanh phái!

- Đúng vậy, thật sự đẹp quá đâu!

- Không biết đến tốt cùng hai người bọn họ ai lợi hại hơn chút?

- Ai, người xem hai người bọn hắn đứng chung một chỗ có phải cảm thấy rất xứng đôi hay không? Nam tài nữ mạo, quả thật là trời đất tạo nên một đôi!

Cũng không biết là người nào bắt quai nói một câu như vậy, lời còn chưa dứt, liền cảm thấy toàn thân giống như té xuống hầm băng vậy, ba đạo tầm mắt băng lãnh bắn thẳng tắp về phía hắn, sợ tới mức hắn lập tức run run một cái, nhắm lại cái "tiện miệng" kia.

- Thịnh Dạ Chương môn gọi ra pháp bảo của người đi.

Dạ Mị cũng không nhiều lời, giơ tay ngọc lên, lập tức trong tay cũng xuất hiện một cây cầm, đúng là Dao Nguyệt mà mười năm nàng chưa từng dùng qua! Từ sau khi rời đi hoàng cung, Dạ Mị đã sớm đem cầm chế trên cầm giải khai, cho nên hiện tại người hơi có ánh mắt vừa thấy liền có thể nhìn ra giá trị của chuỗi cầm này.

- Trời! Đúng là thượng phẩm tiên khí!

- Thật sự có phước ba đời a, hôm nay có thể nhìn đến hai kiện tiên khí!

- Nếu ta có thể sờ một chút chính là chết cũng cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bạch y tiên sư

Cầm kỹ của Đông Phương đạo hữu Dạ Mị bội phục, hiện nay cũng liền dùng cầm hướng Đông Phương đạo hữu xin lãnh giáo như thế nào? - Thật ra Dạ Mị nói lời này nhưng là thật sự, không phải khen ngợi cũng không phải châm chọc, cầm kỹ của Đông Phương Hi thật sự có thể nói là tuyệt nhất thiên hạ, liền ngay cả Dạ Mị cũng không có nắm chắc quá lớn có thể thắng được hắn bao nhiêu, chỉ là nàng đã có ưu thế của chính mình.

- Dạ chương môn khen sai rồi, có thể gặp được một tri âm tại hạ tự nhiên cầu còn không được. Dạ chương môn thỉnh đi. - Đông Phương Hi cười ôn nhu một tiếng, trong mắt toàn là chờ mong, thần sắc phấn chấn. Hắn có cảm giác, nữ tử tuyệt sắc này tuyệt đối sẽ gây cho hắn kinh hi!

Thấy vậy, Dạ Mị cũng trả lại một chút cười nhạt, sau khi hai người ăn ý liếc nhau liền lập tức cùng nhau ngồi trên chiếu, tiếng đàn uyển chuyển tuyệt đẹp chọt vang lên, tuy là lần điệu khác nhau, cũng đồng dạng là uyển chuyển êm tai khêu nhàn tâm huyền (Cảm động, hấp dẫn, chạm đến cảm xúc của người khác), làm mọi người ở đây bất giác trầm luân trong đó, ảo giác lại hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này đây Dạ Mị vẫn chưa đàn tấu ra cái khúc nhạc riêng gì, hoàn toàn là tùy tâm sở dục, theo ý mà đàn, hoàn toàn dùng tâm đi không chế cầm huyền, như vậy tiếng đàn vọng lại càng dễ dàng không chế tâm linh của mọi người.

Dạ Mị vừa ra tay, Đông Phương Hi liền kích động, cái gọi là người trong nghề vừa ra tay liền biết có hay không! Quả nhiên là kinh hi thật lớn, cầm kỹ của nữ tử tuyệt sắc này tương xứng với chính mình! Thấy vậy, Đông Phương Hi càng thêm ra sức, chủ động đem tiếng đàn đề cao lên một cái cấp bậc, mang theo chân nguyên lực hùng hậu hướng Dạ Mị đánh tới

Dạ Mị thấy vậy mỉm cười, cấp bậc cũng đề cao theo, tiếng đàn an tường tuyệt đẹp nhìn như vô hại, kì thực lại bao hàm chân nguyên lực hùng hậu, cùng cổ chân nguyên lực của Đông Phương Hi kia va chạm vào nhau tại không trung, hình thành một cái lốc xoáy chậm chậm hoá giải lẫn nhau đi.

Không ngờ là tương xứng, ai cũng chưa từng bị thương ai!

Thấy vậy, trong lòng hai người đều đồng loạt xao vang cảnh báo, hiển nhiên cũng chưa từng nghĩ đến tu vi của đối phương lại cùng chính mình đạt tới cùng tiêu chuẩn, đều là tu vi Đại Thừa sơ kì! Lúc này trong lòng Dạ Mị còn có chút lo lắng, không biết nam nhân này có phải cái người làm Phạm Trần nhìn không thấu kia hay không, cũng không biết đến cùng hắn là địch hay là bạn, tu vi cao thâm như thế, liền ngay cả chính mình đánh lên cùng với hắn cũng không dám vỗ ngực cam đoan nhất định có thể thắng!

Theo hai người trên đài vô hình giao tranh một lần lại so với một lần cao siêu, mọi người dưới đài chỉ cảm thấy càng phát ra không khoẻ, sớm không có cảm giác yên tĩnh an tường lúc ban đầu. Giờ khắc này họ chỉ cảm thấy ngực buồn đau, đau đầu muốn chết, thậm chí có chút người tu vi thấp đã muốn phun huyết ngã xuống đất hôn mê, mà một ít người tu vi khá cao thâm cũng chỉ phải dùng chân nguyên lực bảo vệ tâm mạch mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Loại trường hợp trận tỷ thí nhìn như bình tĩnh vô hại nhất không có chiến đấu hoa lệ, cũng không có nguy hiểm liều chết đánh nhau này, chỉ có tiếng đàn êm tai tuyệt đẹp lượn lờ tại không trung. Chỉ là bên trong tiếng đàn này lại dấu điểm ba đạo mãnh liệt lại có mấy người có thể nhìn thấu? Trận tỷ thí của Dạ Mị và Đông Phương Hi này, cầm kỹ, tu vi thiếu một thứ cũng không được, không cẩn thận sẽ làm tâm mạch bị hao tổn, thậm chí cũng sẽ có người bất giác trầm mê tại bên trong tiếng đàn của đối phương, đến lúc đó liền biến thành con rối chịu người khống chế, không thể cải bất cứ mệnh lệnh nào của đối phương!

Ngay tại lúc mọi người dưới đài sắp chống đỡ không nổi nữa, trận đấu pháp trên đài rốt cục cũng có kết quả. Tiếng đàn của hai người dừng lại im bật, đều là vẻ mặt cười nhạt nhìn đối phương, chỉ là trên y phục tuyết trắng của Đông Phương Hi lại hơn nhiều điểm huyết hồng, giống như hồng mai nở rộ.

- Dạ chương môn quả thật là chân nhân bất lộ tướng, tại hạ cam bái hạ phong.
- Đông Phương Hi thế nhưng thua?!
- Vừa nãy hấn nhưng là đã bại Thanh Phong chương môn đâu! Chẳng lẽ Dạ chương môn còn lợi hai hơn so với hấn?
- Thật sự không thể tin được, Dạ chương môn thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhưng là lại có tu vi cao như vậy!
- Đúng vậy đúng vậy, Dạ chương môn quả thật là nữ trung hào kiệt!

... ..

Mọi người dưới đài sợ hãi than, khen ngợi tất cả đều không quên rơi vào trong tai Dạ Mị, chỉ là nàng lại giống như không nghe thấy, đối Đông Phương Hi cười nhạt nói:

- Chẳng qua là vận khí của ta tốt chút, cầm trong tay ta so với người hơn một chút thôi.

Nghe vậy, Đông Phương Hi chỉ cười không nói, hấn vốn là người chân thật, đúng đã nói đúng, sẽ không dối trá đi vuốt móng ngựa lung tung. Trận tỷ thí này chỉ có hai người bọn họ rõ ràng nhất, bất luận là tu vi hay là cầm kỹ đều có thể nói là lực lượng hai người ngang nhau, nhưng cuối cùng thắng được thật là do cầm của nàng so với hấn hơn một chút mà thôi.

Lúc này trên khán đài, về mặt Thanh Phong khiếp sợ nhìn Thượng Quan Sở Hàn hỏi:

- Sở Hàn, người biết Dạ chương môn? Đến cùng nàng là loại người nào? Tuổi còn nhỏ mà tu vi cao thâm như thế!
- Nàng... kêu Thượng Quan Nhã Nhi. - Nhã Nhi, vì cái gì ta càng ngày càng không nhìn thấu người rồi? Hay là cho tới bây giờ ta sẽ chưa từng chân chính hiểu biết người quá?
- Thượng Quan Nhã Nhi? Là nữ nhi của dưỡng phụ người?! Ta nhớ rõ nàng còn nhỏ hơn so với người... thiên tài a! Quả thật là thiên tài Tu Chân giới!! - Thanh Phong mặt đầy vui mừng nhìn Dạ Mị trên đài nói, gương mặt già nua đầy nét mừng rỡ như đóa hoa cúc. Nguyên bản hấn còn tưởng rằng ít nhất Dạ Mị cũng mấy trăm tuổi, nhưng là trên thực tế nàng lại vẫn là tiểu cô nương hai mươi mấy tuổi! Một cái tu sĩ Đại Thừa kỳ hai mươi mấy tuổi a, này quả thật so với thiên tài còn thiên tài! Nghĩ hấn tận khổ khổ tu luyện ngàn năm lại còn chậm chạp chưa từng rảo bước lên Đại Thừa...ai, người so với người tức chết người a!
- Không biết Dạ chương môn có nguyện thu lưu con nhân văn dã hạc (mây trôi, con hạc ở đồng, nói lên không cần công danh phú quý) là ta không? - Đông Phương Hi cũng không biết đến tốt cùng chính mình vì sao sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, hấn luôn luôn đều là ghét nhất bị trói buộc, cho nên mới không có tiến vào môn phái gì. Nhưng là hiện tại hấn lại ma xui quỷ khiến mà có loại ý tưởng này, chỉ cảm thấy nếu không làm như vậy, sau này chính mình nhất định sẽ hối hận.

Nghe vậy, Dạ Mị kinh ngạc nhìn hấn một cái, một cái tu sĩ Đại Thừa kỳ muốn nàng thu lưu? Chẳng lẽ là có cái mục đích gì sao? Nhưng là nam nhân về mặt ý cười ôn nhu này lại làm nàng không nhìn được muốn tin tưởng.

- Vinh hạnh người đến.

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, hết thấy không cần nói.

- Mọi người im lặng một chút, hiện tại còn có ai muốn khiêu chiến Dạ chương môn?

Nghe vậy, tất cả mọi người dưới đài đều cảm thanh. Đùa giỡn cái gì, nữ nhân lợi hại như vậy còn có ai dám đi lên khiêu chiến? Chỉ sợ đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết!

- Nếu không có kia hiện tại bản chân nhân tuyên bố, chương môn Hoa Thanh phái Dạ Mị làm lãnh tụ lần này của Tu Chân giới ta, từ nay về sau Tu Chân giới lấy Dạ chương môn làm chủ, sai đâu đánh đó! Nếu như có người cãi lời, chắc chắn toàn bộ Tu Chân giới đều trừng phạt!

Thanh Phong vừa dứt lời, người bên dưới liền sôi trào đứng lên, cường giả vi tôn, đây là quy tắc thiên cổ bất biến của Tu Chân giới!

- Lấy Dạ chương môn làm chủ, sai đâu đánh đó!
- Lấy Dạ chương môn làm chủ, sai đâu đánh đó!
- Lấy Dạ chương môn làm chủ, sai đâu đánh đó!

... ..

Nhìn Dạ Mị như chúng tinh phủ nguyệt (sao vây quanh trăng), trong mắt Thượng Quan Sở Hàn cùng Phạm Trần toàn là vui mừng, liên quan đệ tử Hoa Thanh phái cũng đều về mặt phấn chấn, cùng hữu vinh yên. Nhìn nữ tử tuyệt sắc như sao sáng trên đài kia, trong lòng mọi người tràn đầy kính sợ, kính tài tuyệt điểm như thế, thử hỏi thiên hạ còn ai có thể cùng tranh phong?

- Yên tĩnh! Dạ Mị trước tạ quá mọi người duy trì, tuy rằng ta là chủng môn Hoa Thanh phái, nhưng là ta có thể thề với trời, từ nay về sau đối xử với mọi người tất nhiên sẽ bình đẳng! Ta đối với mọi người cũng không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ hy vọng người dụng tâm kín đáo nào đó không cần hoài nghi năng lực cùng thủ đoạn của ta, cũng không cần thử khiêu chiến điểm mấu chốt của ta, nếu không hậu quả cũng không phải người có thể thường tượng! - Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của Dạ Mị chợt âm lãnh đứng lên, trên dưới toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức làm người ta sợ, nghiêm nghị cùng khí phách trong mắt làm mọi người ở đây không dám nhìn thẳng.

Nàng, giống như là trời sinh vương giả!

Đúng lúc này, Dạ Mị sâu sắc nhận thấy được một cỗ kinh khí hùng hậu đánh úp về phía mình, xem khí thế này cũng không thua cho chính mình! Mắt Dạ Mị nhú lại, trong tay rất nhanh toàn lực chém ra một đạo kinh khí, vừa lúc khó khăn đem hoá giải. Mọi người dưới đài đều bị giật mình há to miệng, ngây ngốc nhìn trận ngoài ý muốn thành linh xảy ra này.

- bọn chuột nhắt phương nào? Chẳng lẽ người cũng chỉ dám từ một nơi bí mật gần đó bắn tên trộm thôi sao? - Dạ Mị hừ lạnh nói, khinh thường cùng khinh bỉ trong giọng nói là rõ ràng.

- Ha ha... Dạ chủng môn quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên là tiểu mỹ nhân ngàn năm khó gặp! Ngày đó Dạ chủng môn người giết mười tên đệ tử dưới môn của bản tôn, phế bỏ hai gã, bút sổ sách này bản tôn tạm thời nhớ kỹ, ngày sau nhất định cùng Dạ chủng môn tính toán thật tốt! - Thanh âm âm lãnh tà mị từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản phân không rõ đến cùng người tới ở tại nơi nào.

Nghe vậy, trong lòng Dạ Mị nhúc nhích, xem ra đây là chủ nhân phía sau màn của Nhạc Nam phái! Tu vi quả nhiên cao thâm, thật đúng là phiên toái lớn!

- Nga.... nguyên lai người là sư phụ của tên nam nhân đáng khinh kia a, quả nhiên là hai thầy trò. - Lời này của Dạ Mị tuy rằng không nói rõ, nhưng là ý tứ bên trong câu nói mặc cho ai đều có thể nghe đi ra, này không phải là chỉ cây dâu mà mắng cây hoè thôi! Vì thế, tất cả mọi người ở đây đều không nề mặt òn ào cười phá lên.

- Hừ! Võ mồm của người cũng nhanh nhẹn lắm, một ngày nào đó bản tôn nhất định phải cho người muốn sống không được!

Nghe thanh âm hiển rõ mang theo tức giận cùng hận ý, mọi người đồng loạt lo lắng nhìn phía Dạ Mị, song về mặt Dạ Mị lại vẫn vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thoải mái) như trước

- Tốt, ta chờ.

- hừ! - Giống như cũng không nghĩ tới Dạ Mị sẽ trả lời như vậy, sau khi cái nam tử thân bí kia có chút chán nản hừ lạnh một tiếng liền biến mất.

Thấy vậy, khoe miệng Dạ Mị gọi lên một chút cười lạnh không dễ phát hiện. quả nhiên, xa vẫn là xuất động!

Lúc này Dạ Mị còn không biết, từ sau khi đại hội qua đi, một gã "Bạch y tiên sư" nhanh chóng nổi tiếng, trở thành truyền kỳ Tu Chân giới mọi người tranh nhau truyền tụng. Thậm chí tại không lâu sau đó, liền ngay cả trần gian cũng bắt đầu say sưa nói chuyện đứng lên, mà khuôn mặt tuyệt sắc của nàng cùng một đầu ngân phát phiêu dật kia đã muốn thành dấu hiệu của bạch y tiên sư.

Hồng quang Dạ Mị nở rộ mang đến hậu quả trực tiếp nhất là trước cửa Hoa Thanh phái đông như trẩy hội, rất nhiều người tranh nhau muốn bái tại môn hạ của Hoa Thanh phái, cho dù là làm một gã ngoại môn đệ tử bình thường cũng tốt. Mà cũng có một số người còn lại là mộ mỹ danh Dạ Mị mà đến, mỗi ngày chờ tại trước cửa Hoa Thanh phái chỉ vì xem liếc mắt một cái cái tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thần tiên quyền lực

Sau khi hết thấy đều bụi bặm lạc hậu (kết cục đã định, không thể thay đổi), người của các môn phái lớn cũng đều lục tục quay trở về, bên trong Hoa Dương phái to như vậy lập tức trở nên trống trải lên.

- Thanh Phong chân nhân, hai ngày này có nhiều quấy rầy, như vậy Dạ Mị cùng chúng đệ tử Hoa Thanh phái cáo từ.

- Ha ha, Dạ chủng môn khách khí quá, có rãnh thường đến chơi, cửa lớn Hoa Dương phái ta luôn rộng mở vì người. - Đối với Dạ Mị, Thanh Phong cũng là thích từ đáy lòng, đương nhiên, trừ bỏ bản sự cùng cách làm người của nàng bên ngoài còn có nguyên nhân rất trọng yếu, kia chính là đồ đệ của hần Thượng Quan Sở Hàn! Người ta nói, ai biết từ bằng phụ, Thanh Phong cùng Thượng Quan Sở Hàn mặc dù không phải phụ tử nhưng lại hơn cả phụ tử, về điểm tâm tư nhỏ này của đồ đệ mình như thế nào hần lại không biết? Chỉ là sự kiện năm đó hần cũng sớm có nghe thấy, đồ đệ của chính mình muốn tu thành chính quả chỉ sợ còn một đoạn đường gian nan rất dài phải đi a.....

- Dạ Mị trước tạ quá Thanh Phong chân nhân nâng đỡ, ngày sau nhất định tiến tới thăm, đi trước cáo từ! - Dạ Mị đã khẩn cấp muốn thoát đi, chỉ vì hai

trông mắt nóng cháy tràn ngập các loại cảm xúc phức tạp kia. Cho dù bất buộc chính mình cố gắng bỏ qua, nhưng là cặp tầm mắt nhìn chính mình chăm chăm kia lại làm nàng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, Dạ Mị chưa bao giờ biết mình cũng sẽ có một mặt yếu đuối như vậy.....

- Nhã Nhi....

- Thượng Quan Nhã Nhi đã sớm chết, ta là Dạ Mị. - Sau khi lạnh lùng bỏ lại những lời này Dạ Mị liền đi rồi không quay đầu lại, nàng vẫn là không thể đổi mặt cặp mắt bị thương kia. Nàng nghĩ đến sau khi sự cách mười năm chính mình có thể rất thân nhiên mà đối diện với hết thảy trong quá khứ, nàng nghĩ đến mình là kiên cường... nhưng là, trên đời không thể tin nhất là "nghĩ đến".

- Sự phụ... người không sao chứ? - Thuý Y lo lắng nhìn mặt bóng dáng gầy yếu giả bộ kiên cường kia, đáy lòng tràn đầy đều là đau lòng.

Rõ ràng là một bà vai gầy yếu như vậy, vì cái gì lại muốn ép bức chính mình khiêng lên tất cả sức nặng?

Rõ ràng là một tâm linh yếu ớt như vậy, vì cái gì lại luôn muốn giả kiên cường?

Chẳng lẽ người không biết, người như vậy sẽ càng làm cho người ta đau lòng không? Nếu có thể, ta tình nguyện người có thể phóng túng chính mình yếu ớt một lần.....

- Ta không sao, người không cần lo lắng. - Nghe vậy, Dạ Mị mỉm cười, chỉ là nụ cười kia vì sao lại có hương vị chua xót?

- Mị nhi!

Đột nhiên nghe thanh âm kêu gọi như thế, Dạ Mị kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Phàm Trần đang mỉm cười nhìn nàng. nam nhân này, luôn hiểu biết chính mình như vậy, luôn có thể thấy rõ suy nghĩ trong lòng nàng... có đôi khi, Dạ Mị thật sự rất hoài nghi hẳn có phải thần tiên trên trời hay không, vì cái gì luôn làm cho người ta có một loại cảm giác siêu phàm thoát tục, nhìn thấu hết thảy?

- Chàng đã đến rồi, ta còn tưởng rằng chàng đã đi đâu.

- Là muốn đi rồi, bắt quá tại trước khi đi ta còn muốn liếc nhìn nàng một cái. - Phàm Trần cứ si ngốc nhìn gương mặt tuyệt mỹ làm hắn nhớ thương kia, giống như xem thế nào cũng xem không đủ.....

Dạ Mị kinh ngạc nhìn hắn, Phàm Trần như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ, khi nào thì hắn cũng cảm tính như vậy rồi? Bất quá bị hắn nhìn chính mình như vậy lại có loại cảm giác tim đập nhanh....

- Không cần lại dùng vẻ mặt này nhìn ta, ta cũng chỉ là người phàm mà thôi. - Giống như biết Dạ Mị đang suy nghĩ cái gì, Phàm Trần sùng nịnh khẽ điểm một chút mũi nhỏ của nàng cười nhạt nói.

- chàng luôn có thể biết ý tưởng trong lòng ta.

- Như vậy không tốt sao?

- Không, có người có thể hiểu biết chính mình như vậy cảm giác rất tốt.

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, xa xa nhìn lại thật giống như đôi thần tiên quyến lữ, quanh thân đều tràn đầy hương vị bình yên mà hạnh phúc.

Đông Phương Hi cùng Tử Thần đằng sau nhìn đến bộ dáng hai người thân mật khăng khít đáy lòng không ghen mà cùng dâng lên một cỗ cảm giác chua xót, hình ảnh âm áp hạnh phúc trước mắt kia xem ở trong mắt bọn họ cũng là chói mắt như vậy.

Mà Thuý Y thấy vậy lại là thật lòng cao hứng vì Dạ Mị, Phàm thừa tướng trước mắt này so với hoàng thượng phụ lòng kia một chút cũng không thua, quả thật là cùng sự phụ như trời đất tạo nên một đôi! Vì thế, Trong lòng Thuý Y bùm bùm tính toán nhỏ nhặt đứng lên, ngay cả việc kết hôn sinh oa này đều nghĩ tới....

- Mị nhi, nàng phải cẩn thận cái nam tử thần bí hôm nay kia, nếu ta không đoán sai thì nói, hẳn..... hẳn là không phải nhân loại! - Sau khi từ quê hương đi ra, Phàm Trần liền luôn ở nghi hoặc, thẳng cho đến hôm nay sau khi khí tức của cái nam tử kia xuất hiện, cuối cùng Phàm Trần cũng có chút đầu mối. Có thể làm hắn nhìn không thấu, phỏng chừng cũng chỉ có khả năng này, hơn nữa khí tức trên người nam tử kia quả thật cổ quái cực kì.

Nghe vậy, Dạ Mị chấn kinh rồi, không phải nhân loại vậy sẽ là cái gì? Đến cùng này là cái thế giới kỳ quái như thế nào a, lại vẫn có không phải nhân loại?

- Vậy chàng có biết đến tột cùng hẳn là cái gì hay không?

- Bây giờ còn không thể xác định, nếu ta có thể nhìn thấy hắn mà nói hẳn là có thể đoán được. - Phàm Trần lược hiển ngưng trọng nói. Đến bây giờ lời nói của cái nam nhân kia hôm nay còn quanh quẩn bên tai hắn, bằng trực giác của hắn, kia tuyệt đối là một người cực độ nguy hiểm! Nói như vậy Mị nhi liền nguy hiểm....

- Không cần lo lắng, ta sẽ chú ý. Cái nam nhân kia tuy rằng lợi hại, nhưng là còn không đến mức có thể làm ta thế nào, lần này sau khi trở về ta sẽ lập tức báo quan, ta hẳn đã muốn có cảm giác đột phá. - Tự sau khi cùng Đông Phương Hi liêu mạng, hình như Dạ Mị lại có chút hiểu được, nếu thuận lời mà nói, sau khi báo quan hẳn là nàng có thể đến Đại Thừa trung kỳ!

- Vậy là tốt rồi, bất quá không cần đem chính mình ép buộc thật chặt, chuyện tu luyện này là không thể gấp, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Còn có, lần này sau khi ta về Vũ Thần bàn giao hết sự vụ trong tay phải đi tìm năng, chờ ta.

- Chàng muốn từ quan?

- Ân, đến lúc đó năng phải thu lưu ta a.

Nghe vậy, mũi Dạ Mị đau xót, cảm động trong lòng lặng lẽ lan tràn. Nam nhân này nhất định là lo lắng cho chính mình mới sẽ như vậy đi? Lấy loại tính cách đậm mực này của hắn có thể đảm nhiệm chức thừa tướng ở Vũ Thần hơn mười năm tuyệt sẽ không là coi trọng cái gọi là quyền lợi địa vị, như vậy khả năng lớn nhất liền là vì người nào đó.... mặc kệ là ai, hắn đều là người cực kì trọng yếu đối với hắn đi?

- Mị nhi, với ta mà nói không có bất luận kẻ nào quan trọng hơn so với năng, vì năng, làm cái gì đều đáng giá. Hy vọng lần sau thời điểm ta tìm được năng rồi có thể nghe năng bảo ta một tiếng Trần. Năng yên tâm, một cái xung hồ cũng không thể đại biểu cái gì, ta chỉ là muốn nghe năng bảo ta như vậy mà thôi, ta vĩnh viễn cũng sẽ không ép năng làm ra cái quyết định gì. - Phạm Trần thâm sâu nhìn Dạ Mị nói, tuy rằng hắn thật sự rất muốn danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh năng, nắm tay năng....

Đối mặt Phạm Trần thâm tình như thế, tâm Dạ Mị hoàn toàn rối loạn, hắn ôn nhu, hắn thâm tình, hắn sẵn sàng... không phải năng không có cảm giác, nhưng là, năng cũng không dám lại dễ dàng bước ra một bước kia.....

- Mị nhi, năng vạn sự cẩn thận, ta đi trước. - Cuối cùng lại thâm sâu nhìn năng một cái, lập tức không tha xoay người rời đi.

- Trần.... ta tại Tuyết sơn chờ chàng. - Nhìn bóng dáng lược hiển cô tịch kia của hắn, trong lòng Dạ Mị đau xót, lời nói thốt ra làm năng cũng không nhịn được ngẩn người.

Nghe vậy, thân hình Phạm Trần dừng lại, quay đầu lộ ra một chút cười điên đảo chứng sinh:

- Tốt.

- Chúng ta cũng đi thôi. - Lập tức, mọi người đều tự triệu hồi ra phi kiếm của chính mình bay lên trời.

- Sư phụ, người cùng Phạm thừa tướng... - Phi hành trong chớp lát, sẽ thấy Thuý Y cũng không nhịn được, vì thế phát huy ra bản chất bất quá của năng về mặt chọc ghẹo nhìn Dạ Mị hỏi. Đông Phương Hi cùng Tử Thần cách đó không xa nghe tiếng cũng đều đem lỗ tai dựng đứng, sợ bỏ sót một chữ.

- Quan hệ bằng hữu a. - Dạ Mị buồn cười nói. Năng như thế nào cảm thấy bộ dáng kia của Thuý Y có điểm giống "chó săn" của thế kỷ 21 đâu?

Đông Phương Hi cùng Tử Thần nghe vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáy lòng thầm hô còn tốt. Song, Thuý Y cũng là vẻ mặt không tin, giả bộ ưỡn ngực nói:

- Sư phụ cũng không thương Thuý Y, chuyện quan trọng như vậy thế nhưng cũng không chịu nói cho ta biết, người ta cũng là quan tâm người thôi....

- Người này nha đầu chết tiệt kia, dám cùng sư phụ người đùa giỡn tâm cơ? Được rồi, đừng giả bộ! Ta nói đều là sự thật, hiện tại thật là quan hệ bằng hữu, nhưng là tương lai lại như thế nào ta cũng không biết. - Dạ Mị nhìn bộ dáng lả chầy khờ khạo của Thuý Y có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu, năng này sư phụ làm thật đúng là một chút uy nghiêm cũng không có, hiện tại thế nhưng ngay cả quyền riêng tư cũng không có.....

- Nói cách khác phạm thừa tướng vẫn còn có cơ hội? - Xem đi, hiện tại Thuý Y làm sao còn có một chút bộ dáng thương tâm? Vừa nghe Dạ Mị nói như vậy, cả người đều là tinh thần toả sáng, ánh mắt cũng sáng ngời đứng lên.

- Thuận theo tự nhiên đi. - Dạ Mị khẽ thở dài nói. Nếu năng có thể coi bỏ khúc mắc như vậy hết thấy cũng đều dễ nói, nếu không, chỉ là là chính mình muốn làm cái nam nhân đậm mực cũng không mất ôn nhu sẵn sàng kia bị thương.

Câu trả lời này của Dạ Mị tuy có chút ba phải không chính xác, nhưng là tại những người khác xem ra, không thể nghi ngờ là cơ hội của phạm Trần rất lớn, dù sao tình cảnh hai người ở chung vừa nãy mọi người đều là rõ như ban ngày. Có lẽ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường đi, Dạ Mị chính mình còn đang rối rắm, nhưng là những người khác lại đã sớm đem bọn họ trở thành một đôi thần tiên quyền lữ.

Vì thế, Đông Phương Hi cùng Tử Thần không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tử Thần chi thương, cự tuyệt

Một đoạn đường không tính xa, bình yên vượt qua tại trong Thuý Y nói lầm nhảm cùng Đông Phương Hi và Tử Thần rối rắm, rất nhanh, một tòa Tuyết sơn trắng hiện ra trước mắt Đông Phương Hi, khiến cho hắn sợ hãi than một tiếng, chỉ là rất nhanh lại bị trận pháp Dạ Mị thiết lập ngoài núi hấp dẫn tâm

mắt.

- Tất cả những trận pháp tinh diệu này! Đều là ngươi làm sao? - Đông Phương Hi mắt phát sáng nhìn Dạ Mị hỏi, thật giống như nàng là một mâm đồ ăn ngon. Kỳ thật này cũng không thể trách hắn, ai kêu người như hắn trừ bỏ đam mê âm luật ra, chỉ có hứng thú với trận pháp đâu? Nếu mà quảng cho hắn một đồng trận pháp mà nói, có lẽ hắn còn có thể một mình nghiên cứu cả đời, hứng thú đối với trận pháp quả thật còn lớn hơn so với nữ nhân!

Thấy vậy, Dạ Mị mỉm cười:

- Nếu ngươi thích, ta có thể dạy ngươi.

- Như vậy... được sao? - Trận pháp tinh diệu như vậy hẳn là bí tịch của Hoa Thanh phái đi? Có lẽ ngay cả đệ tử của Hoa Thanh phái cũng không phải ai cũng đều có thể học được, mà chính mình lại chỉ là người ngoài mà thôi.... ..

- Có cái gì không được, chẳng lẽ ngươi không phải là người của Hoa Thanh phái sao? - Dạ Mị cười lạnh nhạt một tiếng, trong giọng nói hơi có chút không cho là đúng. Mấy thứ này mặc dù đều là vật rất quý giá của Hoa Thanh phái, là trân bảo từ thời kì thượng cổ truyền xuống tới, nhưng là đối với Dạ Mị cũng chẳng là gì cả, trừ bỏ công pháp tu luyện của chính mình ra, cái khác nếu mà có người muốn học nàng có thể trực tiếp đem ngọc giản quảng cho người ta!

Nghe vậy, Đông Phương Hi sững sờ, lập tức liền nở nụ cười hiểu rõ:

- Đúng, ta cũng là người của Hoa Thanh phái.

- Đi thôi. - Chiếm được đáp án mà mình muốn, Dạ Mị vừa lòng nở nụ cười, dùng một ít trận pháp rách nát đổi lấy một cường giả đỉnh cấp, chuyện làm ăn này quả thật là kiếm lớn! Tuy nói rằng lúc trước là tự Đông Phương Hi yêu cầu quay về cùng Dạ Mị, nhưng là hắn cũng không có thể hiện lập trường của mình rõ ràng, hôm nay lại chính miệng hứa xuống đương nhiên là không giống.

- Thúy Y, sau này một ít việc lật vật trong môn ngươi cũng quản lí đi! - Trờ lại Hoa Thanh phái, sau khi Dạ Mị dàn xếp tốt cho Đông Phương Hi liền dẫn một mình Thúy Y vào phòng, nằm tựa vào trên ghế quý phi thân nhiên nói, giờ tay nhắc chân toàn là khí chất quyền rũ dụ hoặc của nữ nhân thành thực.

- Sư phụ, người lại muốn đi đâu sao?

Nhìn ánh mắt ai oán kia của Thúy Y, Dạ Mị có chút buồn cười nói:

- Nha đầu ngốc, ta không đi đâu hết, chỉ là muốn vụng trộm lười mà thôi! Hơn nữa ta sắp bắt đầu bế quan, khi nào có thể đi ra còn không thể biết trước được.

Kỳ thật Dạ Mị là một người cực kì lười, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt sẽ không ngồi. Muốn bảo nàng đi quản lý một ít việc lật vật nhỏ trong môn? Vẫn là chờ mong ngày nào đó mặc trời mọc lên từ hướng Tây còn thực tế chút.

- Vậy sư phụ cũng không đi gặp đệ tử trong môn sao?

- Vẫn là không gặp, dù sao cũng không có chuyện gì đặc biệt, đem tất cả người gọi tới cũng không biết nói cái gì, ngươi chỉ cần nói đại khái cho bọn họ hình dáng của ta như thế nào là được rồi, miễn cho sau này còn có người không biết ta là ai. Chuyện khác chính ngươi nhìn rồi làm đi, ta tin tưởng năng lực của ngươi.

- Dạ, sư phụ.

- Ngươi giúp ta đi gọi Tử Thần tới đây, sau đó ngươi đi làm việc của ngươi đi.

- Tốt.

Không được một lát, gương mặt yêu nghiệt của Tử Thần kia liền xuất hiện trước mắt Dạ Mị, mỗi khi nhìn thấy hắn, Dạ Mị đều nhịn không được ghen tị một phen. Ngươi nói một người nam nhân sao có thể lớn lên còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân đâu? Nhìn xem ngũ quan tinh xảo hoàn mĩ kia, còn có da thịt trong suốt óng ánh, thậm chí ngay cả lỗ chân lông cũng nhìn không tới!

Nhưng Dạ Mị lại không biết bộ dáng hiện tại của chính mình có bao nhiêu mê người, khí chất quyền rũ lười biếng đủ để làm bất kì nam nhân nào cũng đều thêm đến chảy nước miếng, nàng căn bản là không cần cố ý làm ra cái hành động dụ hoặc nào, có một số người, trời sinh chính là bảo bối có thể làm nam nhân điên cuồng, xinh đẹp cùng gọi cảm phát ra từ trong xương, không phải muốn giả là có thể giả bộ ra được.

Nhìn thấy Dạ Mị như vậy, hai tròng mắt vô hồn của Tử Thần cũng không khỏi lóe lên, khuôn mặt trắng nõn cũng hiện lên chút đỏ ửng, tim không ngừng đập nhanh "bang bang", giống như tùy thời đều có thể nhảy ra ngoài.

- Cái này cho ngươi.

Tử Thần kinh ngạc nhìn cây phi kiếm ánh hào quang màu u lam trong tay Dạ Mị kia, lập tức lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dạ Mị, giống như muốn nhìn ra suy nghĩ của nàng. Nhưng, bên trong mắt đẹp của Dạ Mị ngoại trừ thật lòng ra cũng không có cái gì khác.

- Nhưng đây là một cây thượng phẩm tiên khí.

- Ta biết.

- Ta... không xứng.

Không biết vì sao, nghe được giọng điệu dường như tự giễu của Tử Thần, trong lòng Dạ Mị lại dâng lên một cổ tức giận cùng đau lòng! Đưa tay cầm lấy cổ tay của Tử Thần, muốn dùng sức mạnh đem cây kiếm nhét vào tay hắn, không ngờ đột nhiên Tử Thần lại kích động tránh ra.

- Đừng chạm vào ta!

Nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Dạ Mị, Tử Thần giống như biết được sự khác thường của chính mình, né tránh ánh mắt của Dạ Mị không dám lại nhìn vào, có chút chán nản nói:

- Ta chỉ... không muốn làm bẩn người...

Giờ phút này, Dạ Mị không nói nên lời đến cùng cảm thụ trong lòng của chính mình là cái gì, rất phức tạp. Dường như có chút ê ẩm, tim cũng đau thắt lại, vì nam nhân có chút đơn thuần lại có chút buồn cười trước mắt này đau lòng. Chẳng lẽ là vì hắn đã từng phát sinh quan hệ với lão yêu bà kia, cho nên mới tự cảm thấy chính mình bẩn sao? Bởi vì sợ làm dơ ta, cho nên ngay cả chạm cũng không cho chính mình chạm một chút? Chẳng lẽ trong mắt hắn ta chính là một người thánh khiết cỡ nào sao?

- Tử Thần, người tuyệt đối không có dơ bẩn, người là người sạch sẽ đơn thuần nhất ta đã từng thấy qua. - Thân thể dơ bẩn không là cái gì, cái sợ nhất là ngay cả linh hồn đều dơ bẩn. Mọi người đều nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, tuy rằng ánh mắt hắn rất không có hồn lại không có sinh khí, nhưng là vẫn không có một tia tạp chất, sạch sẽ như em bé mới sinh lại làm sao có thể dơ bẩn đâu?

Nghe vậy, Tử Thần lộ ra nụ cười sâu thẳm:

- Người cũng đừng an ủi ta, lúc tại Hoa Dương phái người cũng đã nghe đến lời nói của nữ nhân kia.... mỗi lần nhớ tới, ngay cả ta cũng đều cảm thấy chán ghét chính mình! - Đúng vậy, ngay cả chính mình đều cảm thấy chán ghét, như vậy ta sao lại có thể chạm vào người đâu? Người là tốt đẹp như vậy, giống như nữ thần trên trời cao, dơ bẩn không chịu nổi như ta sao có thể xứng được đứng bên cạnh người đâu? Có lẽ người còn không biết đi, thời điểm từ lần đầu gặp người ta cũng đã nhìn không được động tâm, nhưng là ta biết chính mình không xứng... tuy rằng nhìn thấy người cùng nam nhân khác đứng cùng một chỗ tâm sẽ đau, nhưng là... chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi.

- Chẳng qua là lên giường cùng một lão yêu bà mà thôi, kia lại có quan hệ gì? Không ai sẽ để ý! - Như thế nào trên thế giới này lại còn có nam nhân ngây thơ như vậy? Nếu không phải nhìn đến hắn có hầu kết mà nói, nói không chừng Dạ Mị đều đã nghĩ hắn là nữ nhân!

Chỉ là Dạ Mị lại không biết, cảm giác một người nam nhân bị nhốt lại nuôi dưỡng đứa giỡn như một con sùng vật là bị ai cỡ nào, nhất là nam nhân ngây thơ như Tử Thần, bảo hắn cũng nữ nhân mà mình không thích phát sinh quan hệ gì, cảm giác đó quả thật là còn khó chịu hơn so với giết hắn. Huống chi, sự thật còn không chỉ như vậy....

- Người sẽ không hiểu rõ! - Nếu chỉ là một nữ nhân kia chính mình lại như thế nào có thể thống khổ như vậy? Chỉ là.... quá khứ dơ bẩn này, là ác mộng mà hắn vĩnh viễn cũng không muốn nhớ đến. Nhưng là mặc kệ hắn liều mạng muốn quên cỡ nào, trí nhớ này lại càng ngày càng khắc sâu, giống như một cái xiềng xích, mặc kệ hắn liều mạng giãy dụa vẫn là không thể thoát ra được.

Nhìn đến thống khổ, sợ hãi còn có giẫy dụa trong mắt Tử Thần, Dạ Mị cũng hiểu có lẽ sự tình xảy ra cũng không đơn giản như nàng hiểu biết như vậy, chỉ là hắn không muốn nói, chính mình cũng không giúp gì được cho hắn, chỉ phải thờ dài bất đắc dĩ nói:

- Người không muốn ta chạm vào người vậy ta sẽ không chạm, chỉ là cây Lưu Quang kiếm này người cầm đi, coi như là lễ gặp mặt của sư phụ ta cho người đi.

- Tốt. - Trầm tư một lát, rốt cục Tử Thần vẫn là nhượng bộ, coi như là lưu một cái kỉ niệm cho chính mình sau này đi..

- Tử Thần, mặc kệ người đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng quá khứ đều đã qua đi, không cần làm chính mình phong bế lại trong quá khứ vĩnh viễn. Đến bây giờ người vẫn còn đứng ở chỗ này, kia đã nói lên người có lý do cần sống tiếp, một khi đã như vậy, vì cái gì người không thể buông tha cho chính mình, cho chính mình được thanh thoi? Người không chỉ có một người, buông tha chính mình, cũng buông tha cho người quan tâm người.

- Cho dù ta buông ra lại có thể như thế nào, ta vẫn là không có tư cách đứng bên cạnh người. - Còn không phản ứng tới, đã thoát ra suy nghĩ trong lòng, muốn thu lại nhưng không còn kịp rồi, chỉ phải bất an lúng túng đứng tại chỗ, ngay cả dũng khí xem Dạ Mị một cái cũng không có.

Nghe vậy, Dạ Mị hoàn toàn kinh ngạc rồi, nàng không phải ngu ngốc trong phương diện cảm tình, lời nói hiển rõ như vậy nếu nàng còn nghe không hiểu ý nghĩa trong đó vậy thì nàng sống quá vô dụng rồi. Tuy rằng nàng đối với Tử Thần có đau lòng, có thương tiếc, nhưng là không thể nói là yêu được. Chỉ là... một thiếu niên như thế này bảo nàng làm sao nhẫn tâm làm tổn thương? Nhưng là hiện tại nếu không nói rõ với hắn, kia chẳng phải làm cho hắn càng lún càng sâu? Chỉ sợ đến cuối cùng sẽ làm hắn còn bị thương nặng hơn, huống hồ chính mình còn có Phạm Trần....

- Tử Thần, ta là sư phụ của người.

- Đệ tử hiểu rõ, đệ tử cáo lui. - Nói xong, Tử Thần liền nhanh chóng đóng cửa xông ra.

Tim, giống như bị người dùng dao đâm một nhát..

Chương 38: Ma Tôn hiện, đại chiến tiến đến

Từ Thần... Từ Thần... hy vọng hắn có thể suy nghĩ cẩn thận mới tốt..

Dạ Mị vô lực dựa vào trên ghế thở dài một hơi, trong lòng lập tức lộn xộn lên, một chút là Phàm Trần, một chút lại là Từ Thần.... chính mình ngay cả dùng khí lại yêu một lần cũng không có, sao lại có thể đáp lại cái gì?

Mà bên kia, sau khi Từ Thần ra khỏi phòng Dạ Mị vẫn chạy không ngừng nghỉ. Không phải nói thời điểm mình muốn khóc chỉ cần làm cho ra thật nhiều mồ hôi liền sẽ không có nước mắt chảy ra sao? Nhưng vì cái gì hai má lại ẩm ướt như trước?

Cho tới bây giờ chính Từ Thần cũng không biết, bị người trong lòng từ chối sẽ là một chuyện thống khổ như vậy, rõ ràng chính mình đã nói tốt chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi không phải sao? Nhưng là vì cái gì còn có chút ảo tưởng trong lòng, thậm chí tại sau khi bị từ chối sẽ có cảm giác đau lòng đến mức hít thở không thông? Chẳng lẽ người đều là ích kỷ thật sao? Nay, chỉ sợ chính mình cùng nàng đều không thể trở lại như trước đây rồi? Như vậy....để cho ta biến thành cái bóng vĩnh viễn canh giữ người từ một nơi bí mật gần đó đi.

Ba tháng sau, ngoài Tuyết sơn:

- Tôn chủ, ngoài núi có trận pháp, chúng thuộc hạ.... không phá giải được.

- Hừ! Thật là một đám phế vật! Dẫn bản tôn đi xem. - Giọng nói tà mị lãnh khốc, bất ngờ chính là cái giọng nói trên đại hội tỷ thí kia, mặc quần áo cấm bào màu đen, dung nhan yêu nghiệt tà mị, lãnh khốc, thị huyết, nghiêm nhiên chính là cái sự phụ trong miệng Tu Ma giả lúc trước! Chỉ là lúc này khí tức trên người hắn lơ đãng tiết lộ ra ngoài tựa hồ càng mạnh mẽ hơn....

- Dạ, tôn chủ!

Đi theo thủ hạ tới bên ngoài trận pháp, nam tử tà mị tinh tế đánh giá mấy trận pháp này, kết quả càng xem lại càng ngạc nhiên, trên mặt còn có chút hứng thú không nói nên lời!

- Trận pháp nhỏ nhoi cũng muốn làm khó bản tôn? Hừ! Cùng bản tôn đi vào! - Tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng là trong lòng hắn đã sớm sóng to gió lớn, mấy trận pháp này nếu tùy ý để tại Tu Chân giới đều có thể quét ngang tất cả tu sĩ, nếu không phải thân phận vừa mình "đặc thù" mà nói, chỉ sợ thật là không có cách với mấy thứ này! Chỉ là Hoa Thanh phái sao lại sẽ có trận pháp cao thâm ảo diệu bậc này? Chẳng lẽ là cái nữ nhân kia....

Nam tử tà mị ra lệnh một tiếng, hơn một ngàn người đằng sau lập tức chậm rãi bước theo, tất cả đều là Tu Ma giả! Lại bày trận như thế, cho dù là kẻ ngốc cũng biết là lại giả bất thiện (người tới không có ý tốt)!

- Hoàng huynh, đến cùng bọn họ là loại người nào? - Trong đội ngũ ngàn người, bỗng nhiên vang lên một giọng nói mồm miệng.

- Ta cũng không biết, dù sao chỉ cần biết lại giả bất thiện là được rồi, chúng ta mau chóng theo sau, ta sợ Nhã Nhi sẽ xảy ra chuyện.

Nguyên lai, hai người này đúng là Hiên Viên Thương và Hiên Viên Ngọc! Sau khi trải qua lần đại hội tỷ thí đó, một người Bạch Y Tiên Sư liền nhanh chóng truyền khắp đại giang nam bắc, một ngày huynh đệ Hiên Viên Thương nghe đến điểm đặc thù là tóc bạc áo trắng liền lập tức xác nhận người này nhất định là Dạ Mị, vì thế liền lập tức chạy tới Tuyết sơn. Lúc ấy dưới Tuyết sơn còn vây đầy người mộ danh mà đến, lại đều bị trận pháp kia ngăn cản ở ngoài sơn, thẳng đến cái nam tử tà mị xuất hiện.

Từ sau khi hắn xuất hiện, liền lập tức đem tất cả mọi người cưỡng chế dời đi, ai có chút không cam lòng đều bị chém giết ngay tại chỗ, những người khác vừa thấy vậy làm sao còn dám ở lại chỗ này? Chỉ có hai người Hiên Viên Thương cùng Hiên Viên Ngọc bởi vì lo lắng cho Dạ Mị, cho nên sau khi đi một vòng lại vụng trộm xen lẫn trong đội ngũ, cùng bọn họ cùng nhau vào trong núi.

- Không tốt không tốt! Đại sư tỷ, bên ngoài có rất nhiều người xông lên núi rồi! - Một người đệ tử Hoa Thanh phái hấp tấp vội vàng chạy vào nói.

- Cái gì? Thế nhưng lại có người phá giải được các trận pháp của sự phụ! Mau, triệu tập tất cả đệ tử! Còn có, người nhanh đi tìm Đông Phương công tử! - Giờ phút này trong lòng Thuý Y cũng bất an, có thể phá giải tất cả trận pháp xông lên núi đương nhiên sẽ không là cái nhân vật bình thường gì, nhưng là hiện tại sự phụ lại đang bế quan, Từ Thần cũng không biết chạy đi đâu, đã ba tháng còn chưa xuất hiện. Hiện tại người duy nhất có thể trông cậy vào chỉ có Đông Phương Hi.... không được, bất luận như thế nào cũng nhất định phải thay sự phụ bảo vệ Hoa Thanh phái thật tốt! Sau khi hạ quyết tâm, Thuý Y liền lập tức lách mình đi ra ngoài.

Ngoài Hoa Thanh cung, hơn hai ngàn người đang khẩn trương giăng co, sau khi nhìn đến đầu lĩnh là nam tử tà mị, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc của Đông Phương Hi cũng hiếm có đổi sắc, đầy mắt toàn là ngưng trọng, bởi vì bằng tu vi hiện nay của hắn cũng nhìn không thấu tên nam tử kia!

- Ngươi đến cùng là ai?

- Ma tôn.

Hai cái nam tử đồng dạng phong hoa tuyệt đại cứ ngao nghê đối lập như vậy, tầm mắt tại giữa không trung bắn ra tia lửa kịch liệt, không khí bất chợt lại khàn trương vài phần.

- Vị chương môn kia của các ngươi không phải rất lợi hại sao? Hôm nay sao lại thành rùa đen rút đầu rồi? - Lời nói khinh miệt làm chúng đệ tử Hoa Thanh phái phần nộ không thôi, chuyện chương môn bé quan Thủy Y thân là đại sư tỷ đã sớm nói cho mọi người, biết được tu vi của chương môn lại muốn tiến thêm một tầng, tất cả đều hoan hô kính nể, nhưng ai biết nhóm người này, sớm không đến trễ không đến, cố tình ngay thời điểm chương môn không ở lại đến!

- Ngươi không được nói xấu sư phụ ta! Ta thấy nhất định là các ngươi biết sư phụ ta không ở đây, cho nên mới dám làm càn xông lên như vậy đi! - Tuyệt đối không thể cho hắn biết chuyện sư phụ đang bế quan, lỡ như bị quấy rầy, vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Đầu óc Thủy Y nhanh chóng chuyển động, muốn tìm được kẻ sách, nhưng là xem trận thế này, hôm nay nhất định là không thể tránh một trận đánh ác liệt! Trong lòng Thủy Y thoáng chốc trầm xuống: sư phụ, cho dù có chết, nhất định Thủy Y cũng sẽ dùng hết sức của mình để bảo vệ Hoa Thanh phái!

- Hừ! Đừng có ở đây khua môi múa mép! Đã chương môn của các ngươi không dám ra mặt, vậy tìm người có thể chủ sự đi ra đây!

- Trong lúc sư phụ không ở đây, tất cả sự vụ đều là do ta làm chủ.

- Nga? Hiện tại bản tôn cho ngươi hai lựa chọn, một là quy thuận, hai là chết!

Nghe được giọng nói lạnh lạnh lãnh khốc của Ma Tôn, chúng đệ tử Hoa Thanh phái đều hoảng loạn lên, nhưng là không có ai đứng ra nói muốn quy thuận. Trong vài năm bọn họ ở Hoa Thanh phái, tất cả mọi người đều thân thiết giống như huynh đệ tỷ muội ruột thịt, không có lục đục với nhau, không có hãm hại nhau, Thủy Y đối với bọn họ giống như người nhà, khắp nơi hết sức quan tâm che chở, một chút cũng không có cái giá của đại sư tỷ. Mà Dạ Mị, lại giống như trụ cột của mọi người, là trụ cột tinh thần của bọn họ, cho dù mười năm nay nàng vẫn đều bế quan tu luyện, nhưng là tất cả mọi người đều hiểu rõ, cái "nhà" này là nàng vì bọn họ xây dựng lên, hiện tại muốn bọn họ phản bội người nhà của mình, có khả năng sao?

- Nghĩ muốn chúng ta quy thuận tuyệt đối không có khả năng! Hoa Thanh phái là tâm huyết của sư phụ, cho dù ta có chết cũng không cho ngươi làm bản nó!

- Thế sống chết không theo!

- Thế sống chết không theo!

- Thế sống chết không theo!

... ..

Trong nháy mắt, trên cả toà Tuyết sơn đều quanh quẩn thanh âm đồng dạng của chúng đệ tử Hoa Thanh phái, ngay cả Ma Tôn cũng bị rung động. Không phải người đều rất sợ chết sao? Vì sao những người này giống như là căn bản không để ý đến tánh mạng của mình?

- Nếu các ngươi đã muốn chết, vậy bản tôn sẽ thành toàn cho các ngươi! Giết! - Ma Tôn ra lệnh một tiếng, đám Tu Ma giả phía sau kia lập tức ồa lên, một tràng đại chiến cứ như vậy kéo mở màn che!

- Thủy Y, ta đi đối phó với cái Ma Tôn kia, chính ngươi cẩn thận một chút. - Nói xong, Đông Phương Hi liền bay lên đón nhận ma tôn. Kỳ thật ngay cả hắn cũng không nắm chắc có thể đối phó người này được, chỉ là hy vọng có thể kéo dài một khắc là một khắc, tranh thủ thêm một ít cơ hội cho nàng

Ma Tôn thấy Đông Phương Hi phi thân mà đến, khoé miệng giờ lên một nụ cười châm chọc, có lẽ tại ba tháng trước chính mình cùng nam nhân này ai thắng ai thua còn chưa biết, nhưng là hôm nay cũng không là chuyện khó giải quyết gì! Chỉ là đến cùng cái nữ nhân kia có bao nhiêu sức quyến rũ, vì cái gì lại có nhiều người vì nàng cam tâm tình nguyện chịu chết?

Chiến cuộc vừa bắt đầu, lập tức có bốn đạo bóng dáng gia nhập trận doanh của Hoa Thanh phái! Hai người trong đó đương nhiên là Hiên Viên Thương và Hiên Viên Ngọc xem lẫn ở giữa Tu Ma giả, còn có một là Từ Thần đã biến mất ba tháng. Trong ba tháng này hắn vẫn giấu mình ở chỗ tối, nhất cử nhất động trong Hoa Thanh phái đều trong tầm mắt hắn, xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn đâu?

Mà một nam tử bạch y giống như băng sơn tuyết liên không phải Phàm Trần thì là ai? Nguyên lai, một tháng trước hắn bất ngờ bốc một quẻ cho Dạ Mị biết được nàng gặp nạn, hơn nữa lại có liên quan đến cái nam tử hắn nhìn không thấu! Cái này bảo hắn làm sao an tâm được? Vì thế lập tức mà bắt đầu (ngựa không ngừng nghỉ) chạy vội mà đến, kết quả vừa đến gần liền thấy được trận thế như vậy! Hơn nữa càng làm hắn khiếp sợ là cái nam tử tà mị đang giao chiến cùng Đông Phương Hi kia, cũng chính là Ma Tôn! Hắn thật không ngờ, trên cái thế giới này lại vẫn có chủng tộc tồn tại trong truyền thuyết kia.....

- Ma tộc! Ngươi đúng là ma tộc! - Ma tộc là một chủng tộc trong truyền thuyết, đã muốn biến mất trên đại lục cả vạn năm. Truyền thuyết thiên phú tu luyện của bọn họ cực cao, hơn nữa hiểu chiến thị huyết, bất luận là nam hay nữ cũng đều tuân mỹ lệ thương, điểm đặc thù rõ ràng nhất là - Xích máu! Ánh mắt của ma tộc đều là màu xích hồng, nhất là tại thời điểm đang giết chóc, quỷ dị khủng bố giống như Tu La địa ngục!

Chợt nghe giọng nói kinh ngạc như thế, Ma Tôn khiếp sợ nhìn về phía Phàm Trần, lập tức mỉm cười:

- Thật không ngờ trên cái thế giới này còn có người biết được ma tộc, bản tôn thật là vinh hạnh vô cùng! Để làm phần thưởng, bản tôn liền ban cho các người cái chết đi!

Ma Tôn cười đến càng phát tà mị, chỉ là dưới đáy mắt đỏ đậm lại một mảnh lạnh lạnh âm lãnh, con mắt màu xích hồng kia giống như bị nhuộm máu, đỏ càng phát rõ ràng. Tại trong ánh mắt khiếp sợ của Phạm Trần, một đoàn sương mù màu đen nồng đậm đánh về hướng bọn họ, muốn né tránh lại kinh ngạc phát hiện chính mình thế nhưng không nhúc nhích được, chỉ phải trơ mắt nhìn đoàn sương mù màu đen kia đánh úp về phía mình! Lại tại ngay lúc này, một giọng nói sấm tạt phần nộ, lãnh khốc, khí phách vang vọng từ phía chân trời!

- Dừng tay cho ta! Cho ta.... cho ta.... - Giọng nói quanh quẩn tại không trung, thật lâu cũng không tán đi. Tiếng rống giận hỗn loạn uy áp cường giả này làm tâm thần tất cả mọi người ở đây đều chấn động, dâng lên một cổ sợ hãi từ đáy lòng!

Tại trong ánh mắt khiếp sợ, sùng bái, sợ hãi của mọi người, một đạo bóng dáng màu trắng ngạo nghễ đứng thẳng giữa không trung, uy áp cường giả trên người tán ra, thậm chí làm tất cả mọi người ở đây không dám nhìn thẳng! Giờ khắc này, nàng thật giống như nữ thần trên chín tầng trời kia, là vị thần nên được mọi người cúng bái!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thương thệ

- Mị Nhi.

- Sư phụ!

- Chương môn! Là chương môn!

- Chương môn đến rồi, chúng ta được cứu rồi!

... ..

Nhìn thấy Dạ Mị đã đến, mọi người đều đứng dậy hoan hô, ở trong lòng bọn họ, Dạ Mị chính là vị thần không gì là không làm được, giờ khắc này này trụ cột tâm linh đã đến gần, sĩ khí của đệ tử Hoa Thanh phái lập tức lớn mạnh!

- Ân, vất vả cho các người, chuyện tiếp theo giao cho ta là được rồi! - Dạ Mị đảo mắt nhìn hết đệ tử trong môn, còn có mấy người Phạm Trần, ánh mắt cũng chậm chậm nhu hoà xuống. Lúc quét qua Hiền Viên Thương cùng Hiền Viên Ngọc, thậm chí Dạ Mị còn tưởng rằng là mình hoa mắt! Sau đó lập tức không được tự nhiên nhanh chóng dời tầm mắt đi, tuy rằng rất khó hiểu vì sao hai người bọn họ lại đến, nhưng là hiện tại hiển nhiên không phải lúc nên hỏi.

- Dạ chương môn, rốt cục người cũng xuất hiện.

Ma Tôn vừa mở miệng, Dạ Mị liền lập tức hiểu rõ người trước mắt này chính là cái người trong đại hội tỷ thí kia! Nàng có dự đoán hần sẽ hành động, chỉ là không nghĩ tới hần lại trực tiếp giết đi lên, đánh cho nàng có chút trở tay không kịp! Hơn nữa dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, chỉ ngắn ngủi có ba tháng hần cũng đã lên cấp! Từ lúc này nàng vì cứu Phạm Trần cùng Đông Phương Hi mà đỡ một chương kia của hần, Dạ Mị cũng đã biết hôm nay nhất định là sẽ có một trận đánh ác liệt cần đánh. Nguyên bản nàng còn tưởng rằng sau khi mình bế quan đi ra cái nam tử thần bí kia sẽ không còn là đối thủ của nàng, nhưng ai biết tu vi của hần lại thăng đến bằng nàng, hơn nữa lại sớm hơn mình một bước!

Nhìn thi thể nằm chõng chất la liệt trên đất, ánh mắt của Dạ Mị dần dần trở nên rét lạnh như hàn băng. Nàng thật sự không dám tưởng tượng, nếu là chính mình đi ra trễ thêm một chút nữa, kia sẽ có loại tình cảnh đang gì chờ đợi nàng! Diệt môn sao? Tuyệt đối có khả năng. Còn có mấy tên nam nhân kia... chỉ sợ cũng không sống được đi? Vừa nghĩ đến đây, Dạ Mị liền nhận không được mà sợ hãi đứng lên, hận ý đối với Ma Tôn cũng càng sâu. Từ một khắc khi Thượng Quan Diệu Tổ nhắm lại hai mắt kia, Dạ Mị liền nói cho chính mình, không ai lại có thể tùy ý tổn thương người nàng để ý, muốn chạm vào người của nàng, chỉ có một kết quả - chết!

- Nếu đã tới đây, vậy hôm nay ai cũng đừng nghĩ có thể rời đi. - Dạ Mị lạnh lùng nhìn Ma Tôn gần từng chữ một.

- Ha ha, đến tốt cùng hươu chết về tay ai còn khó nói, bất quá nếu là Dạ chương môn người chịu quy thuận với bản tôn, bản tôn có thể sẽ lo lắng tha cho người không chết! - Kỳ thật lòng tự tin của Ma Tôn cũng không còn nhiều như trước đây nữa, bởi vì hần cũng giống với Dạ Mị, đều thật không ngờ tu vi của đối phương lại tăng lên, nếu không hần cũng không có khả năng quang minh chính đại giết đi lên như vậy! Cho dù như thế, hần vẫn là cuồng vọng như trước, một người còn ác độc đối với chính mình, người còn mong chờ hần có thể sợ cái gì đâu?

- Dừng nhiều lời nữa, chiến đi. - Dạ Mị không nói hai lời, phi thân tiến lên đánh nhau với Ma Tôn. Từ một khắc khi nhìn thấy người này, Dạ Mị liền quyết định hôm nay cho dù thế nào đi chăng nữa cũng phải giết chết hần, bởi vì nam nhân này quá nguy hiểm, cho tới bây giờ việc thả hổ về rừng cũng không phải là tác phong của nàng!

- Mị Nhi (Nhã Nhi, sư phụ, chương môn) cẩn thận!

Rất nhanh, những người khác cũng đều lao vào chiến tranh một lần nữa, có Dạ Mị gia nhập, thế cục lập tức xảy ra nghịch chuyển! Chúng đệ tử Hoa Thanh phái hăng hái giống như đánh gà huyết, vừa nghĩ đến đồng môn chết thảm lúc này, bọn họ một đám ra tay lại càng hung ác, trong lúc nhất thời đánh cái bọn gọi là Tu Ma giả này hoa rơi nước chảy, chạy trốn chết. Huống chi còn có Đông Phương Hi, Phàm Trần hai cao thủ trợ trận, nếu không đem bọn lâu la này giết sạch sẽ cũng thật là thật xin lỗi một thân tu vi của bọn họ!

Mà bên Dạ Mị kia, hai người càng đánh càng kinh hãi, lực lượng ngang nhau như thế, muốn phân ra thắng bại cũng phải xem thủ đoạn cùng vận khí. Cho dù trong thời gian ngắn không chiếm được tiện nghi gì của hắn, Dạ Mị cũng không có nửa điểm nóng nảy, ngược lại càng hưng phấn lên, thị huyết huyết chiến giấu trong khung cũng hoàn toàn bị nam nhân này khiêu khích ra! Trong nháy mắt, nàng giống như trở lại ngày khi còn làm sát thủ ở thế kỷ hai mươi mốt, vô cùng bình tĩnh cùng tàn nhẫn làm Ma Tôn cũng nhìn không được mà tán thưởng, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một loại ý nghĩ làm cho người ta sợ hãi - chỉ có nữ nhân này mới xứng cùng mình sống vai tiểu ngạo thiên hạ!

Bỗng nhiên Dạ Mị cười một tiếng kỳ lạ, một chiếc võng lớn tàn ra khí lạnh thấu xương nhanh chóng trùm về phía Ma Tôn! Tên gọi là Giáo Thần Võng, chính là dùng gân của con hân giao long vạn năm luyện thành, một khi đã bị nó tập trung, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể chạy thoát, cuối cùng chỉ có thể bị chôn sống treo cổ!

Song, nụ cười trên mặt Dạ Mị đột nhiên tắt hẳn ngay sau đó, thay thế là tức giận, lo lắng, bởi vì Ma Tôn, cái nam nhân âm hiểm kia lại bay về phía Phàm Trần! Dạ Mị bất đắc dĩ, chỉ phải nhanh chóng triệu hồi Giáo Thần Võng, nếu không cẩn thận bắt cả Phàm Trần cùng nhau vào vậy hậu quả....

Nhìn thấy Dạ Mị quả nhiên thu hồi chiếc võng lớn kia, sắc mặt của Ma Tôn đột nhiên trở nên quý dị, bàn tay sương mù màu đen giả vờ đánh về phía Phàm Trần, Dạ Mị thấy vậy sắc mặt đại biến la lên một tiếng sau đó lập tức bay về phía Phàm Trần, Ma Tôn thấy vậy chẳng những không vội, ngược lại nụ cười càng phát ra quý dị, Dạ Mị nấn cầm người được hương vị của âm mưu, nhưng cũng đã trễ rồi!

- Nhã Nhi!

- Mị Nhi!

Hết thầy chỉ phát sinh trong nháy mắt, Phàm Trần luôn vội vàng đối phó với địch nhân cũng không biết âm mưu của Ma Tôn lúc này, cho đến khi nghe được tiếng la "Nhã Nhi" hắn mới quay đầu lại, thấy một kích toàn lực của Ma Tôn đã đến trước người Dạ Mị! Trong nháy mắt, tim của Phàm Trần giống như không đập được nữa, nhanh chóng xoay người bay về phía Dạ Mị, nhưng hết thầy đã chậm rồi.

Ma Tôn tập kích quá đột nhiên, mà Dạ Mị lại chỉ một lòng suy nghĩ cho an nguy của Phàm Trần, thế cho nên nàng căn bản là không có phát hiện được một kích thành linh xảy ra, đợi cho đến lúc phát hiện đã muốn không còn kịp rồi. Cho dù trong lòng có không cam lòng cũng không thể làm gì, muốn trách chỉ có thể trách Ma Tôn quá giáo hoạt, dùng Phàm Trần để hấp dẫn lực chú ý của nàng! Muốn trách chỉ có thể trách nàng quan tâm thì sẽ bị loạn, không có nhanh chóng phát hiện ra âm mưu của Ma Tôn! Nàng cũng không phải là sợ chết, chỉ là.... chỉ sợ là thật xin lỗi những người thân nhân, bằng hữu này đó... nàng đã từng nói với chính mình tuyệt đối không thể lại cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới người nàng để ý, nhưng là hôm nay....

Dạ Mị tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nhưng không có chờ đến đau đớn đã định liệu trước, kinh ngạc mở hai mắt ra nhìn, lại thấy được một màn khiến nàng suốt đời khó quên - sắc mặt Hiên Viên Thương trắng bệch che chở ở trước thân thể nàng, sau khi phun ra một ngụm máu tươi thân thể liền mềm nhũn ngã xuống đất.

- Thương!!!!

- Thương!!! - Dạ Mị hoảng sợ hét lớn một tiếng, nhanh chóng đỡ được thân thể đang chậm rãi ngã xuống của hắn, cảm xúc phần nộ, bị thương, khủng hoảng trong nháy mắt bạo phát ra, hung hăng cho Ma Tôn một chương! Ma Tôn bị đánh cho trở tay không kịp, một chương kia của hắn khi này đã muốn tổn hao hơn nửa chân nguyên lực, giờ phút này đã sớm không còn sức lực đánh trả, chỉ phải lãnh đủ một chương học máu ngã xuống đất, nhưng lúc này Dạ Mị lại không có tâm tình đi để ý đến hắn, vết máu bên môi và gương mặt trắng bệch của Hiên Viên Thương làm nàng thấy bất an thật sâu.

- Nhã Nhi... nàng không có chuyện gì, là tốt rồi. - Nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, Hiên Viên Thương nở nụ cười an ủi, tay run rẩy muốn chạm vào gương mặt làm hắn nhớ thương kia, bất đắc dĩ có lòng nhưng không đủ sức.

- Thương, chàng sao rồi? sao chàng lại có thể ngốc như vậy, vì cái gì chàng luôn không chờ ta đồng ý đã tự quyết định cho ta một mình! - Nhìn Hiên Viên Thương suy yếu như thế, Tim Dạ Mị hung hăng đau đớn, nước mắt cuộn cuộn hạ xuống, một bàn tay ôm hắn găt gao vào lòng mình, một bàn tay khác lại đang liều mạng vận chuyển chân nguyên lực cho hắn.

- Nhã Nhi, ta có thể lại nghe nàng.. gọi ta một tiếng.. Thương, ta đã... rất.... thoải mái. Không cần lại lãng phí.. chân nguyên, ta... biết chính mình đã muốn sắp.... không được.

- Không! Sao chàng lại có thể có chuyện được! Ta tuyệt đối không để cho chàng có chuyện gì!

- Nhã Nhi... nàng cũng đã nhìn ra... vết thương của ta ở chỗ nào, còn muốn lại... lừa mình dối người... sao? Nàng khóc... là vì ta mà khóc... sao?

Nghe vậy, tay Dạ Mị dừng lại một chút, lại vẫn không có dừng chuyển chân nguyên cho hắn, chỉ là nước mắt rơi xuống càng mãnh liệt. Đúng vậy, nàng thật là đang lừa mình dối người, bị thương ở chỗ nào cũng có thể cứu, chỉ có - đan điền! Mà Hiên Viên Thương lại vừa vận bị đánh trúng đan điền, chỗ của nguyên anh!

- Thương, chàng đừng nói chuyện, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu chàng! - Dạ Mị run rẩy cầm tay của Hiền Viên Thương chạm vào mặt mình, nước mắt ẩm áp làm ướt hai tay gắt gao nắm lại của hai người.

- Có chút lời nói.... ta nhất định phải nói, nếu không... cũng sẽ... không còn cơ hội nữa. Nhã Nhi, nàng không cần... đau lòng vì ta, ta biết, bởi vì ta... đã làm chuyện sai lầm... không thể bù đắp ấy, cả đời này của nàng... cũng sẽ không lại... quay về với ta. Đối với ta mà nói, những ngày không có nàng... quả thật là sống không bằng chết, giống như bây giờ.... với ta mà nói cũng là... một loại giải thoát. Nhã Nhi, ta chỉ muốn hỏi nàng, nàng còn yêu... ta sao?

Nhìn Hiền Viên Thương lộ vẻ mặt hối hận, thê thương. Cảm xúc Dạ Mị đang cố che giấu rốt cục cũng không khống chế được, nước mắt cuộn cuộn hạ xuống như thác lũ vỡ đê.

- Thương, ta yêu chàng! Ta yêu chàng a! Thương, ta tha thứ cho chàng, chàng đứng lên có được không? Chàng không cần lại theo ta náo loạn, ta nhận thua, ta nhận thua còn không được sao!

- Nhã Nhi, có thể nghe được... nàng nói như vậy, ta... chết cũng không tiếc. Nàng từng nói qua... nếu có kiếp sau, chỉ hi vọng ta... sẽ không sinh tại... đế vương gia, đời này chúng ta... không có duyên lại ở bên nhau, nàng có thể... hứa cho ta kiếp sau? Kiếp sau... chúng ta chỉ làm một đôi... phu thê bình thường, buổi sáng đi ra làm việc, buổi chiều cùng về nhà, có được không? - Nghe được lời nói của Dạ Mị, trong nháy mắt trên gương mặt trắng bệch của Hiền Viên Thương lộ ra một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt đã có chút mê ly, giống như đang nghĩ tới kiếp sau của bọn họ.

- Được, ta đồng ý với chàng! Kiếp sau chúng ta sẽ là đôi phu thê ân ái nhất trên thế gian, chàng không thể quên mất ta, biết không? Nếu chàng dám uống canh Mạnh bà rồi quên mất ta, đời đời kiếp kiếp ta cũng sẽ không tha thứ cho chàng! Chàng nghe được sao?

- Bé ngốc, cho dù ta đã quên... chính mình là ai, cũng tuyệt đối sẽ không... quên... nàng! Hình dáng của nàng đã sớm... khắc sâu ở... trong linh hồn ta, cho dù luân hồi... ngàn năm, ta cũng tuyệt đối sẽ không.... quên nàng. Nhã Nhi, đồng ý với ta, nàng nhất định phải.... sống thật hạnh phúc, tính luôn một phần... hạnh phúc kia của ta....cùng nhau sống tiếp! Đồng ý với ta, có được không?

- Được, ta đồng ý với chàng, ta đồng ý với chàng! - Lúc này Dạ Mị đã sớm khóc đến không nói nên lời, đôi tay gắt gao ôm Hiền Viên Thương đang run rẩy không ngừng, lại thủy chung không chịu thả lỏng một chút, giống như sợ mình vừa buông tay, người trong lòng liền sẽ vĩnh viễn rời xa chính mình.

- Ta đây liền... yên tâm. Nhã Nhi, hạnh phúc ngay tại... trên tay nàng, nhất định phải.... bắt giữ lấy, không cần phụ lòng... những người.... yêu nàng. Đời này ta... tặng nàng cho... những người khác, kiếp sau... cho dù chết ta cũng sẽ không.... lại buông tay. Nhã Nhi, sau khi ta chết nàng nhất định... phải quên ta đi, phải thật nhanh hạnh phúc, biết không? - Hiền Viên Thương lưu luyến xem gương mặt tuyệt sắc trước mắt này, giống như xem thế nào cũng xem không đủ....

- Không cần, sao chàng lại có thể tàn nhẫn như vậy? Muốn bỏ lại ta một người, thậm chí ngay cả kí ức cũng không chịu để lại cho ta sao? Tinh thần chết, thiên địa diệt, mới dám quên thương tình! Nếu quên chàng, kiếp sau ta phải làm sao có thể tìm được chàng?

- Không có gì, nếu nàng quên ta... ta tới tìm nàng là có thể... tinh thần chết, thiên địa diệt, mới dám quên thương tình! Nhã Nhi... Nhã Nhi... Nhã Nhi của ta... - Ánh mắt Hiền Viên Thương càng phát ra mê ly đứng lên, trở nên rất xa xưa, giống như ngay sau đó sẽ theo gió bay mất, tìm Dạ Mị nháy mắt đau giống như bị ai nhéo, tựa hồ có cái gì đó trong lòng sẽ mất đi vĩnh viễn....

- Thương! Hiền Viên Thương, chàng không cần rời bỏ ta trước có được không? Ta còn có chuyện chưa nói cho chàng nghe... - Sau đó, Dạ Mị mất rung rung tại bên tai hẳn thì thầm một câu, ánh mắt Hiền Viên Thương bắt đầu là kinh ngạc, lại đến bình tĩnh, cuối cùng là mê luyến, không nở... môi khẽ mở, nhưng không có phát ra âm thanh gì, nhưng là Dạ Mị lại thấy rõ khẩu hình của hẳn - Mị Nhi! Hẳn nhớ kỹ chính mình là sát thủ thế kỷ hai mươi mốt Dạ Mị, không phải Thượng Quan Nhã Nhi!

- Thương, chàng phải nhớ cho kỹ nha, kiếp sau cũng đừng nên tìm làm người! - Dạ Mị cố gắng để cho mình cười lên, nhưng là con đau tê tâm liệt phế kia lại làm nàng cười còn khó coi hơn khóc, Hiền Viên Thương ôn nhu lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, khoé miệng nhẹ nhàng nở ra một nụ cười hạnh phúc, lập tức nhắm lại đôi mắt vĩnh viễn!

Cho đến chết, trên mặt hẳn vẫn là nụ cười hạnh phúc như trước, đối với hẳn mà nói, có thể chết trong lòng nữ nhân mà mình yêu, có thể được Dạ Mị tha thứ trước khi chết, hẳn chết cũng không tiếc!

- Thương!!! - Một tiếng hét tê tâm liệt phế trôi nổi tại không trung thật lâu cũng chưa tán đi, tại trong ánh mắt kinh ngạc, khiếp sợ của mọi người, Dạ Mị chậm rãi cúi đầu, hạ một nụ hôn sâu sắc trên đôi môi băng lãnh của Hiền Viên Thương, nước mắt bị thống giao hoà với nhau tại trên môi hai người, hương vị quen thuộc kia làm Dạ Mị mê luyến, thật lâu cũng không muốn rời đi, kí ức lúc trước kia lại xuất hiện trước mắt....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Huyết tể, đầu bạc khuynh thành

Hoàng huynh... - Hiền Viên Ngọc không dám tin nhìn gương mặt không còn sinh khí trong lòng Dạ Mị kia, run rẩy đi lên phía trước, nước mắt trong nháy mắt ướt át. Như thế nào hẳn cũng không thể tin được, một người vừa mới sống rành rành vui vẻ, mà bây giờ cứ như vậy ngã xuống? Hoàng huynh

của hắn vẫn luôn là một người kiên cường bá đạo, làm sao có thể yếu ớt như vậy đâu....

Hiên Viên Ngọc run rẩy tiếp nhận Hiên Viên Thương từ trong tay Dạ Mị, Dạ Mị cũng chưa từng phản đối, chỉ là vẫn càng roi lệ không ngừng, bi thương cùng tuyệt vọng từ quanh thân phát ra làm tất cả mọi người ở đây khò khò lo lắng, thương cảm cho nàng.

Lúc mọi người ở đây còn đang do dự có muốn lên an ủi nàng hay không, Dạ Mị bỗng nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, ngửa đầu nhìn bầu trời, như vậy... hắn là sẽ không lại roi lệ đi? Lập tức, Dạ Mị chậm rãi đi về phía Ma Tôn đang trọng thương, đầu chân từng bước một đều là nặng nề như vậy.

- Ha ha... nam nhân của ngươi đã chết ngươi rất đau lòng đi? Hắn là bị ngươi hại chết! Là ngươi hại chết! - Ma Tôn giống như là điên rồi cười to kêu lớn lên, lúc này nhìn đến bộ dáng đau lòng muốn chết kia của nàng tâm hắn thế nhưng cũng rất đau, nhưng vừa nghĩ đến nàng là đau lòng vì nam nhân khác, tất cả cảm xúc trong lòng hắn chỉ còn lại tức giận, ghen ghét! Hắn không biết đến tột cùng chính mình là bị sao vậy, chỉ biết là hiện tại trong lòng giống như có một ngọn lửa đang liều mạng thiêu đốt!

- Ngươi yên tâm, ta sẽ dùng mạng của ngươi và tất cả Tu Ma giả chôn cùng hắn! - Từ nay về sau, tất cả Tu Ma giả đều giống nhau, giết, không tha!

Ngay tại lúc Dạ Mị giờ tay chuẩn bị lấy tính mạng của hắn, Ma Tôn lại nở một nụ cười quỷ dị:

- Các ngươi kiêu ngạo không được bao lâu đâu, thế giới này là của ma tộc! Chỉ có ma tộc mới là chúa tể thế giới này! Ha ha... - lập tức một đoàn ánh sáng màu đỏ máu chọt loé, cả người Ma Tôn thế nhưng biến mất ở tại chỗ!

- Là Huyết tể! - Tại lúc mọi người ở đây kinh ngạc, Phàm Trần bỗng nhiên sợ hãi la lên.

- Cái gì là Huyết tể?

- Huyết tể là năng lực đặc thù hạng nhất của ma tộc, lấy máu của bản thân làm môi giới mở ra một cái truyền tống trận, chỉ là muốn làm thế chỉ sợ là tổn hại một lượng máu rất lớn, hơn nữa thời gian để làm cũng rất dài, nói vậy là lúc này hắn nhất định là có ý muốn kéo dài thời gian.

Nghe vậy, tất cả mọi người lo lắng nhìn về phía Dạ Mị, đại thù còn chưa báo....

- Hắn, sớm hay muộn cũng sẽ phải trả giá đắt cho việc làm của hắn. - Dạ Mị cơ hồ không dao động một chút cảm xúc nào, chỉ thần nhiên nói ra một câu như vậy, sau đó liền ôm lấy Hiên Viên Thương, chậm rãi rời khỏi cái nơi tràn đầy huyết tinh dơ bẩn này.

- Sư phụ...

- Để cho nàng đi đi, không cần quấy rầy bọn họ. - Phàm Trần đau lòng nhìn bóng dáng thể lương cô tịch kia nói lầm bầm. Hiên Viên Thương, cái đề vương đã từng kiêu ngạo bá đạo kia, tình yêu của hắn đối với nàng cũng không ít hơn so với bất luận kẻ nào, chỉ là đề vương gia có quá nhiều bất đắc dĩ....

Từ Thần chưa bao giờ thấy Dạ Mị yếu ớt bi thương như vậy qua, nhìn nàng như vậy, tim hắn giống như bị kim đâm, trong lòng chọt có một loại ý nghĩ hoang đường. Nếu người chết là chính mình thì tốt rồi, như vậy nàng sẽ không thương tâm như vậy thôi? Cái nam nhân kia, hắn là yêu nàng đến tận xương cốt đi, nếu không làm sao có thể vì nàng cam nguyện bỏ qua tính mạng của mình không để ý đâu?

Nếu... nếu có thể, ta tình nguyện dùng tính mạng của chính mình hoán đổi hắn, chỉ cầu người đừng lại thương tâm roi lệ.

Một mặt khác, Dạ Mị ôm thân thể dần dần băng lãnh của Hiên Viên Thương đến đỉnh Tuyết sơn, liền cứ như vậy lẳng lặng ngồi trên đỉnh núi, trong lòng vẫn ôm chặt cái nam nhân từng làm cho nàng hạnh phúc Thương, tựa hồ chúng ta còn chưa từng cùng với nhau hảo hảo mà xem phong cảnh đâu, hôm nay chàng liền giúp ta thưởng thức một chút cảnh đẹp của Tuyết sơn ở trong đây thật tốt đi. Thương, chàng biết không, chàng là người nam nhân đầu tiên trong kiếp trước và cả kiếp này mà ta yêu... ta đã từng cho là chúng ta có thể đầu bạc đến già, nhưng là chàng lại tàn nhẫn đánh nát giấc mộng của ta. Ta đã nghĩ là ta sẽ rất hận chàng, nhưng là lại luôn không nhịn được mà nhớ tới chàng, nhớ tới những chuyện mà chúng ta đã từng bên nhau...

- Nhưng mà càng như vậy ta lại càng hận chính mình, không thể tự tay báo thù cho phụ thân đã là bất hiếu, như thế nào trong lòng còn có thể yêu thương kẻ thù đâu? Cho nên ta học được lừa mình dối người, lúc gặp được chàng lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy, cũng chỉ là muốn cho chàng thương tâm thôi! Nhưng mà Thương, chàng có biết lúc ấy ta đau lòng bao nhiêu hay không? Một mặt hiếu thắng đè ép nỗi nhớ đối với chàng xuống, một mặt còn muốn giả vờ không thèm để ý, muốn yêu cũng không thể yêu, nỗi thống khổ như vậy sắp làm ta điên mất rồi... - Vừa nói xong, nước mắt lại không kiềm chế được mà chảy xuống, nhẹ nhàng mà dừng lại tại khoé miệng, lại có hương vị đau lòng.

- Thương, kiếp sau chàng nhất định phải tìm được ta, ta sẽ vĩnh viễn chờ chàng. Kiếp này không có duyên nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời, kiếp sau chúng ta nhất định phải nắm tay đến già không chia lìa! cho dù là ông trời cũng không thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ, nếu không cho dù là hủy thiên diệt địa ta cũng sẽ không tiếc! Thương, đến lúc ta sẽ sinh thật nhiều cục cưng dễ thương cho chàng, một nhà chúng ta có thể cùng nhau xem mặt trời mọc mặt trời lặn, hưởng thụ mỗi một ngày bình yên mà hạnh phúc. Chờ đến lúc chúng ta đều đã già, chàng nhất định phải đi trước ta, bởi vì người ở lại, chính là người thống khổ nhất, ta không muốn lại làm chàng thương tâm...

Dạ Mị cứ càng nói càng không ngừng như vậy xong, vừa khóc vừa cười, giống như đã bị điên rồi, chỉ là bất luận như thế nào cũng khó có thể che giấu bi thương trong mắt. Mà Hiên Viên Thương vẫn nằm trong lòng nàng, khoé miệng lại lộ ra mặt mỉm cười hạnh phúc như trước, giống như là đã nghe được lời nói của Dạ Mị, cùng với nàng ảo tưởng kiếp sau mỹ mãn hạnh phúc...

Dạ Mị cứ cùng với hắn ở đỉnh Tuyết sơn suốt ba ngày như vậy, trong thời gian ba ngày, Dạ Mị cũng chưa từng làm Hiên Viên Thương rời khỏi vòng tay

của nàng, liền cứ si ngốc ôm hân nói chuyện không ngừng như vậy. Nhớ lại bọn họ đã từng cùng nhau, lại ảo tưởng kiếp sau...

Mà lúc này trong Hoa Thanh phái, mọi người đã sớm gấp đến mức muốn xoay quanh, người duy nhất bình tĩnh phòng chừng chỉ có Phàm Trần. Bởi vì hân biết, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì điên rồ, nàng chỉ là cần thời gian bình phục tâm tình thôi.

- Chúng ta đi ra ngoài tìm xem đi, đã ba ngày trôi qua, nàng vẫn không có trở về a! - Đông Phương Hi nhìn không được mở miệng nói. Ai ngờ vừa dứt lời, một giọng nói lạnh nhạt liền truyền tới.

- Không cần, ta đã trở lại đây. Thật xin lỗi, đã làm mọi người lo lắng. - Cùng với âm thanh này! thân hình gầy yếu của Dạ Mị xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ là giây tiếp theo, ánh mắt mọi người lại từ kinh hi biến thành khiếp sợ, lo lắng, đau lòng...

- Sư phụ, tóc của người... - Thủy Y kinh ngạc nhìn Dạ Mị, lời chưa nói hết nước mắt đã tràn mi.

Dạ Mị nghi hoặc cầm lấy một luống mái tóc từ phía sau đến, lại đúng là đầu bạc! Nguyên bản đầu đầy tóc bạc (bạc đây là màu bạc nhá, không phải màu trắng của bạc đầu) đã biến thành màu trắng tuyết! Đến tận cùng bị thương nhiều như thế nào mới làm người ta phút chốc bạc trắng đầu? Dạ Mị cười thầm đập một tiếng.

- Thật đúng là, người chưa già mà đầu đã bạc, xấu cũng tốt.

- Không xấu, vẫn phong hoa tuyết đại như trước... - Phàm Trần nhẹ nhàng vuốt ve đầu đầy tóc bạc kia của nàng, đáy mắt toàn là đau lòng, thương tiếc.

Dạ Mị thấy vậy trong lòng hơi hơi động, có phải chính mình đã làm hân thương tâm rồi hay không?

- Trần, ta...

- Không cần phải nói, ta đều hiểu rõ. Ta đã sai người chế tạo tốt một quan tài bằng rồi, là dùng huyền băng ngàn năm làm thành, như vậy là có thể bảo vệ dung nhan của hân vĩnh viễn không đổi, nàng cũng có thể thường xuyên đi xem hân. - Phàm Trần ôn nhu nhìn Dạ Mị nói.

Dạ Mị nghe vậy mũi đau xót, hốc mắt thoáng chốc lại ẩm ướt. Nam nhân này luôn toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì mình, không một tiếng động an bày xong hết thảy mọi chuyện cho mình. Chính mình không để ý lo lắng đến tâm tình của hân hân chẳng những không có gì không vui, ngược lại còn nói là hân hiểu rõ, là hiểu rõ tình cảm của mình đối với Thương sao?

- Trần, thật xin lỗi, cảm ơn chàng.

- Bé ngốc, nàng không cần xin lỗi ta, ta sẽ không để ý trong lòng nàng có người khác hay không, lại càng sẽ không vì vậy trách móc nàng cái gì, nếu tình yêu là có thể không chế được, vậy đó không phải là tình yêu chân chính. Ta chỉ hi vọng nàng có thể giữ lại cho ta một góc nhỏ nhỏ trong lòng nàng là tốt rồi, để ta có thể chia sẻ thống khổ bị thương của nàng, chia sẻ hạnh phúc vui sướng của nàng.

Nhìn về mặt sùng nịnh yêu say đắm của Phàm Trần, nước mắt Dạ Mị rốt cuộc nhìn không được chảy xuôi xuống, hân nói hân không ngại có phải trong lòng mình có người khác hay không, có phải hân biết kiếp này của mình đều cũng sẽ không thể quên Thương hay không, cho nên không hi vọng mình có cái gánh nặng gì?

- Trần, chàng như vậy, thật sự đáng giá sao?

- Ta đã sớm nói qua, chỉ cần ta cho rằng nó đáng giá vậy nó liền đáng giá. đừng khóc, nàng thương tâm ta sẽ đau lòng. - Ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt cho nàng, trong lòng Phàm Trần hơi thở dài một hơi. Những lời nói đó làm sao không phải là giả đâu, ta cũng chỉ là một người phạm, sẽ đau lòng, sẽ ghen ghét, sẽ ghen tị. Chỉ là nếu vận mệnh đã như vậy, chỉ cần nàng có thể cho ta ở tại bên người nàng ta cũng đã thỏa mãn....qua, thương tâm qua, oán hận qua kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Báo thù, đẫm máu trưởng thành

- Trần, may mà có chàng... - Hốc mắt Dạ Mị ửng đỏ nức nở nói.

- Bé ngốc.

- Nhã Nhi... trước hết hãy giao hoàng huynh cho ta đi, ta... còn muốn bên cạnh hân một chút.

Dạ Mị hơi có chút kinh ngạc nhìn gương mặt tiêu tụy của Hiên Viên Ngọc, chỉ mới ba ngày ngắn ngủn, mà hân đã gầy cả một vòng, râu tóc cũng rối bởi

trên đầu, nguyên bản ánh mắt u buồn giờ phút này lại mang theo bi thương, đau đớn càng thâm sâu hơn. Hắn như vậy chẳng nhưng không có một chút vẻ gì gọi là lời thôi lếch thếch, ngược lại còn có một vẻ đẹp suy sút, làm cho người ta nhìn không được mà đau lòng. Nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng Dạ Mị cũng không khỏi dâng lên một cảm giác áy náy, dù sao, Thương cũng là vì chính mình mới có thể...

- Tốt... - Trừ bỏ một chữ này, Dạ Mị cũng không biết mình còn có thể nói cái gì, nói xin lỗi sao? Người đã chết, lại nói nhiều lời xin lỗi nữa còn có ích gì? Hoặc là an ủi hắn, bảo hắn đừng quá khổ sở? Vậy thì càng thêm buồn cười... Dạ Mị cười tự giễu, cuối cùng chỉ có thể áy náy nhìn Hiên Viên Ngọc, ôn nhu đem Hiên Viên Thương từ trong lòng giao cho hắn.

- Nhã Nhi, nàng không cần cảm thấy áy náy, tất cả đều là lựa chọn của hoàng huynh, nàng cũng không có sai. Có thể dùng sinh mạng của chính mình để đổi về nàng, nhất định trong lòng hoàng huynh cảm thấy rất hạnh phúc, nếu có một ngày gặp phải hoàn cảnh giống như vậy, nhất định ta cũng sẽ không chút do dự che ở trước mặt nàng. - Nói xong, Hiên Viên Ngọc liền chậm rãi đi ra ngoài, chỉ để lại mọi người trong phòng với vẻ mặt kinh ngạc, dò xét.

Giờ phút này Dạ Mị cũng chấn kinh rồi, trước kia không phải nàng không biết Hiên Viên Ngọc có cảm tình khác thường với nàng, chỉ là hiện tại nghe chính miệng hắn nói ra lại là một chuyện khác. Chính mình nên làm sao bây giờ? Từ chối sao? Hắn là đệ đệ mà Thương yêu thương nhất, nếu có thể, nàng cũng không muốn làm hắn thương tâm. Nhưng nếu là nhận.... chính mình đối với hắn cũng không có tình yêu nam nữ, tuy tiện tiếp nhận rồi chỉ sợ sau này càng làm hắn bị thương nặng hơn, huống chi còn có Trần...

Dạ Mị bất lực nhìn về phía Phàm Trần, hiện tại hắn thật giống như trụ cột trong lòng nàng, là nơi để nàng có thể yên tâm dựa vào.

- Không cần bởi vì sự vật bên ngoài mà ảnh hưởng đến tâm của chính mình, như vậy đối với nàng và hắn đều không công bình, tình yêu không phải bố thí. Chỉ cần đi theo con tim của chính mình là tốt rồi, mặc kệ đến tốt cùng kết quả sẽ là như thế nào, nhưng nàng đã làm được không thẹn với lương tâm.

Nghe vậy, Dạ Mị trầm tư một lát, lập tức giương lên một nụ cười thoải mái:

- Trần, cảm ơn người.

- Bé ngọc, là ta nên cảm ơn nàng mới đúng. - Cảm ơn nàng đã tin tưởng, ý lại ta, cũng cảm ơn nàng có thể cho ta ở tại bên cạnh nàng, so với các nam nhân yêu nàng khác, ta thật là may mắn cực kỳ....

Ba ngày sau, Dạ Mị đem quan tài bằng đất ở bên trong tầng hầm, Hiên Viên Thương, cứ vĩnh viễn ngủ say ở nơi này như vậy, trong nháy mắt nắp quan tài đóng lại kia, đoạn tình yêu ngắn ngủi lại khắc cốt铭 tâm đã từng kia, cũng tùy theo chôn tại đáy lòng Dạ Mị.

- Thuý Y, triệu tập tất cả đệ tử cùng theo ta đi tiêu diệt hang ổ của đám Tu Ma giả kia! - trong đại sảnh Hoa Thanh cung, Dạ Mị lạnh giọng phân phó nói, ánh sáng thị huyết chợt loé qua trong đôi mắt đen. Nàng từng nói qua, muốn dùng mạng của Ma Tôn cùng tất cả Tu Ma giả đến chôn cùng Hiên Viên Thương! Nay Ma Tôn chẳng biết đi đâu, trước hết khai đao với bọn Tu Ma giả này cũng tốt lắm. Ma tôn, ma tộc... từ nay về sau Dạ Mị ta cùng với các người thê không đội trời chung, không chết không ngừng!

- Dạ, sư phụ!

- Mị Nhi, người có biết hang ổ của đám Tu Ma giả này ở chỗ nào không?

- Ân, đã sớm biết, bất quá lúc trước có việc chậm trễ, nếu không làm sao đến lượt bọn họ tới Hoa Thanh phái của ta giương oai! - Dạ Mị oán hận nói. Từ lúc thả hai tên ngu xuẩn kia trở về, nàng đã thả trên người bọn họ một con "Thiên Lý Nhãn". "Thiên Lý Nhãn" là do một quyển sách cổ trong Hoa Thanh phái ghi lại, có thể nói là một loại pháp bảo, tuy rằng cấp bậc không cao nhưng lại vô cùng có ích. Mặc kệ đặt ở nơi nào, Dạ Mị đều có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ như động tác, vị trí chung quang vô cùng rõ ràng, giống như máy giám thị vậy!

- Ta đi cùng nàng đi. - Phàm Trần sùng nịnh vuốt ve đầu tóc bạc của Dạ Mị nói. Tuy là đang cười, nhưng vẫn không che giấu được lo lắng nơi đáy mắt.

- Chúng ta cũng muốn đi cùng.

Dạ Mị nghe tiếng quay đầu nhìn lại, đối diện là ánh mắt lo lắng, kiên quyết của Đông Phương Hi và Tử Thần, trong lòng bỗng chốc dâng lên một cảm giác ấm áp, cười nhạt nói:

- Tốt, chúng ta là người một nhà, từ nay về sau có phúc cùng hưởng. Chỉ là các người phải đồng ý với ta, nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt, không được để bị thương.

Nàng nói... người một nhà, chúng ta là người một nhà. Như vậy ở trong người nhà, ta lại là giữ vai trò gì đâu? Trong lòng ba nam nhân không hẹn mà cùng nhau xuất hiện ra vấn đề như vậy, lại trong lúc sắp thoát ra sợ hãi thu hồi.

rất nhanh, hơn tám trăm đệ tử của Hoa Thanh phái còn thừa lại đều đã tập hợp chờ xuất phát, vừa nghe chuông môn muốn dẫn bọn họ đi báo thù, tất cả mọi người đều phấn chấn!

- Mọi người im lặng! Hiện tại chúng ta sẽ đi báo thù, lúc này đây thê nhất định phải giết bọn Tu Ma giả kia không còn manh giáp! Nguy hiểm thì khẳng định sẽ có, hơn nữa còn rất lớn, nếu có người sợ, bây giờ có thể rời khỏi, thu dọn xong đồ đạc cút xuống núi đi! Hoa Thanh phái ta không giữ kẻ nhu nhược! - Lời nói này của Dạ Mị có chút không cần nhân tình, thậm chí còn có chút uy hiếp, chỉ là những thứ này không thể trách nàng được. Nếu bọn họ còn muốn đi theo chính mình, vậy nhất định không thể e ngại cái chết, bởi vì từ nay về sau con đường bọn họ đi sẽ tràn đầy nguy hiểm, một cái không cẩn thận đều có khả năng sẽ chết! Nếu ngay cả dũng khí cũng không có, kia trận chiến đấu cùng ma tộc này -- sẽ bại!

- Báo thù! Giết!

- Báo thù! Giết!

- Báo thù! Giết!

... ..

Ra ngoài sự đoán trước của Dạ Mị, hơn tám trăm người không có một ai sợ hãi, ngược lại một đám giống như uống thuốc kích thích về mặt hưng phấn đồ bùng, trên mặt toàn là ý tưởng hào hùng thấy chết không sờn!

Nghe chúng đệ tử hò hét, máu trong cơ thể Dạ Mị cũng sôi sục lên:

- Tốt! Không hổ là đệ tử Hoa Thanh phái ta! Bây giờ chúng ta xuất phát, đi giết bọn hèn tèn ra quần, làm cho mọi người đều nhìn xem, kết cục của việc chọc tức Hoa Thanh phái ta là cái gì!

Hành động vừa nãy của Dạ Mị cũng có chút mục đích giết gà dọa khỉ, chuyện Hoa Thanh phái gặp nạn mấy ngày hôm trước phỏng chừng sau vài ngày nữa sẽ lan truyền ra, nói không chừng không biết có mấy tên ti bi nào nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hay không! Hiện tại biện pháp duy nhất để có thể giữ được yên tĩnh chính là làm người ngoài nhìn đến thủ đoạn mạnh mẽ của bản thân, như vậy tạm thời có thể khiến cho một ít người lòng mang ý xấu sinh ra ý sợ hãi.

Dựa theo con đường mà Thiên Lý Nhân đã thấy, Dạ Mị rất thuận lợi tìm được hang ổ của Ma Tôn, đúng là tại dưới mặt đất ở một đồng hoang! Khó trách ẩn nấp nhiều năm như vậy thế nhưng không có một ai phát hiện, quả nhiên tâm tư của Ma Tôn đủ kín đáo. Một chỗ đồng hoang, có ai sẽ ăn no rảnh rồi không có việc gì chạy tới nơi này đi dạo? Huống chi hang ổ còn xây dựng dưới mặt đất!

Sau khi hơn tám trăm người tới chỗ này, đều nhao nhao nhìn Dạ Mị khó hiểu. Chỉ thấy nàng chạy đến chung quanh một cây cỏ thụ sò soạng cái gì, bỗng nhiên nghe được một tiếng "chi dất", trên mặt đất thế nhưng nứt ra một khe hở lớn! Lúc này mọi người mới hiểu được, nguyên lai chỗ này là mục đích của bọn họ! Căn cứ bí ẩn như vậy thế mà lại bị chương môn của bọn họ tìm được, chương môn thật là đủ mạnh mẽ! Vì thế ánh mắt mọi người nhìn về phía Dạ Mị càng sùng bái hơn, bên trong lấp lánh một loại tên là sao gì đó....

- Đứng lại! Các ngươi là ai? - Vừa mới đi xuống dưới, liền lập tức có một đám thị vệ xông tới, sắc mặt không tốt nhìn bọn người xâm nhập này.

- Người tới lấy mạng chó của các ngươi! Giết! - Dạ Mị ra lệnh một tiếng, chúng đệ tử sau lưng lập tức hưng phấn tiến lên, âm thanh binh khí chạm nhau làm kinh động bọn Tu Ma giả khác bên trong, số người của đối phương nhanh chóng tăng lên. Chỉ là bởi vì bên Dạ Mị này có mấy người cao thủ trợ trận, các đệ tử đều chiếm được tin tưởng cùng dũng khí trước nay chưa từng có, trong lúc nhất thời lấy ít đánh nhiều cũng có vẻ chiếm thượng phong!

Tu vi của Dạ Mị, Phạm Trần cùng Đông Phương Hi sẽ không nói, đối phó mấy tiểu lâu la này đó lấy một địch trăm cũng rất thoải mái, nhưng là trước khi đến Dạ Mị cũng đã phân phó bọn họ không được tùy ý ra tay qua, mục đích chính là vì rèn luyện cho hơn tám trăm đệ tử kia. Vì để ngày sau được thêm nhiều cơ hội sống sót, bọn họ phải nhanh chóng trưởng thành lên, mà để làm được như vậy không có gì có thể so với chiến đấu đẫm máu càng có ích hơn.

Tuy rằng phương pháp như vậy rất tàn nhẫn, nhưng đây là con đường mà bọn họ lựa chọn, hơn nữa thế giới này vốn là tàn khốc, không ai sẽ đi đồng tình kẻ yếu, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính mình!

Trong lúc nhất thời, trên sân to như vậy bóng người chớp động, đủ các loại pháp bảo bay đầy trời, cơ hồ mỗi một phút, mỗi một giây đều sẽ có người ngã xuống. Nháy mắt trên tràng liền thành một chiến trường Tu La, phần còn lại của tay chân bị cụt, máu thịt bay tứ tung, thậm chí còn có người bị chặt đầu! Dưới sân bị máu tươi nhuộm thành đỏ thẫm, mùi máu tươi gay mũi kích thích khứu giác của bọn họ, khiến cho mọi người trong chiến đấu tựa hồ trở nên càng hưng phấn! Một đám giống như báo đốm hung ác đánh về phía con mồi của chính mình, liều chết giao tranh, không phải người chết chính là ta mất mạng, không muốn ngã xuống vậy cũng chỉ có thể - giết!

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thuý Y không nhịn được trắng bệch, trong bụng không tốt sôi sục lên, lập tức chạy đến một bên ới mạnh ra!

- Chịu không nổi trường hợp như vậy sau này sẽ không cần đi theo bên người ta, nếu là ngươi vẫn không hạ quyết tâm được, vậy ngươi ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc chạy lấy người cho ta! - Giọng nói lãnh khốc vô tình vang lên sau lưng Thuý Y, Thuý Y kinh ngạc xoay người lại, chỉ thấy Dạ Mị đang lạnh lùng nhìn nàng, hai tròng mắt ngăm đen lãnh khốc không có một tia cảm tình!

Thấy vậy, trong lòng Thuý Y động dậy, lập tức hoảng sợ:

- Sư phụ, người đừng đuổi con đi, con nhất định sẽ cố gắng thích ứng!

- Không muốn đi vậy giết cho ta!

Giết... giết người sao? Nguyên bản gương mặt trắng bệch của Thuý Y nháy mắt lại trở nên không còn chút máu. Nàng đơn thuần thiện lương ngay cả con gà cũng không dám giết, hiện tại muốn nàng giết người... nhưng là vừa nhìn đến gương mặt lãnh khốc vô tình của Dạ Mị, Thuý Y chỉ biết lần này nàng là làm thật, cuối cùng vẫn chỉ có thể khẽ cắn môi hạ ngoan tâm:

- Dạ, sư phụ! - Lập tức liền gia nhập chiến đấu, Dạ Mị nhìn thân hình run nhè nhẹ của nàng không khỏi thở dài một hơi bất đắc dĩ.

- Ép nàng như vậy có được không? Nếu nàng thật sự không thích ứng được, nàng vẫn có thể giữ nàng ở bên người chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng a. - Đông Phương Hi không hiểu nhìn Dạ Mị đang phiền muộn hỏi.

- Nếu nàng không hạ quyết tâm được, không chừng người chết tiếp theo sẽ là nàng. Mặc dù nàng có một thân tu vi nhưng lại không dám giết người, như vậy cùng thư sinh tay trái gà không chặt lại có gì khác nhau? Hơn nữa nàng đi theo ta đã rất nhiều năm, cảm tình giữa chúng ta từ lâu đã còn hơn cả chủ tớ, thầy trò, nếu là sau này có người dùng nàng đến uy hiếp ta vậy nên làm cái gì bây giờ? Nếu là kẻ thù của ta để ý đến nàng vậy nên làm cái gì bây giờ? Nếu ta vì nàng mà xảy ra chuyện gì, chỉ sợ nàng cũng sẽ không sống tiếp, cho nên ta tình nguyện hạ ngoan tâm đến huấn luyện nàng thành một người tâm ngoan thủ lạt!

Dạ Mị cười khò nhìn bóng dáng gầy yếu trong đám người kia, nhìn bộ dáng run rẩy lại ép buộc chính mình trấn định của nàng, tim Dạ Mị không khỏi co rút đau đớn lên, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Nếu là lúc trước chính mình không có mang nàng đi ra, nói vậy nhất định Thương cũng sẽ nhớ kỹ tình phân của chính mình mà đối xử với nàng thật tốt đi? Nói không chừng hiện tại nàng đã kết hôn sinh con, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, làm gì còn muốn đi theo chính mình chịu khổ như vậy? Chẳng lẽ lúc trước mình thật sự làm sai rồi sao?

- Mị nhi, đừng khổ sở trong lòng nữa, nàng cũng nói tình cảm của hai người đã sớm vượt qua tình thầy trò, chủ tớ, cho dù lúc trước nàng có mạnh mẽ bắt ép nàng ở lại thì nàng sẽ đồng ý sao? Nếu nàng lặng lẽ rời đi, nói không chừng nàng thật sự sẽ dùng cả đời để đi tìm nàng. Hơn nữa ta có linh cảm không lâu nữa trong tương lai nhất định sẽ có một tràng đại chiến, hiện tại là lúc nên chuẩn bị tất cả. - Phạm Trần có chút ngưng trọng nói, từ sau khi nghe được ma tôn nói những lời cuối cùng này, trong lòng Trần Phạm liền có một dự cảm không tốt, liền ngay cả thuật bói toán hắc khi đối mặt với ma tộc cũng không có đất dụng võ.

Đúng lúc này, Từ Thần đã trở lại, có chút không được tự nhiên cung kính nói với Dạ Mị:

- Sư phụ, chúng ta đã quan sát hết xung quanh nhưng vẫn không có phát hiện ma tôn.

- Ta đã sớm đoán được hắc sẽ không trở về rồi, người này có tâm cơ rất thâm trầm, hơn nữa lại còn rất lãnh huyết, chính mình dự đoán được ở đây sẽ gặp nguy hiểm nhưng vẫn không chịu trở về thông báo một chút, tình nguyện đem nhiều thủ hạ như vậy để lại chỗ này làm vật hi sinh. - Dạ Mị không chú ý đến Từ Thần đang khó chịu, hiện tại trong đầu nàng chỉ nghĩ đến cái nam nhân tà mị thị huyết kia, vẻ tàn nhẫn bên trong ánh mắt hiển rõ tâm tình của nàng giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tình định tuyết sơn

- Khởi bẩm chương môn, một ngàn hai trăm Tu Ma giả đã bị tiêu diệt toàn bộ! - Một tên đệ tử Hoa Thanh phái về mặt vui mừng chạy đến cung kính nói với Dạ Mị.

Dạ Mị nghe vậy đưa mắt nhìn hết toàn trường, hơn tám trăm người của Hoa Thanh phái bây giờ chỉ còn lại hơn năm trăm, tuy rằng đều nhìn cực kỳ chật vật, nhưng vẫn không ngăn được loại tình cảm vui mừng hiện trên mặt, Dạ Mị cười nhẹ gật đầu nói:

- Ân, các ngươi thật sự rất giỏi, hiện tại phải đi cướp đoạt chiến lợi phẩm của các ngươi đi, ma tôn ẩn núp lâu như vậy nhất định cất chứa không ít đồ tốt.

- Dạ, chương môn!

Nhìn đệ tử hưng phấn đi xa, Dạ Mị vui mừng nở nụ cười, sau khi trải qua trận chiến đấu này, thực lực của tất cả bọn họ đều nâng cao lên một cấp bậc!

- Những người khác hãy mang đồng môn đệ tử đã chết nâng ra ngoài chôn cất đi.

- Dạ, chương môn.

Đưa mắt nhìn đồng môn đệ tử đã chết, hốc mắt của mọi người cũng không nhìn được bắt đầu đỏ, người mà ngày hôm qua còn cùng chính mình nói chuyện cười đùa vui vẻ, hôm nay cứ như vậy mà ra đi, loại tâm tình này căn bản không thể nói hết được.....

Cướp đoạt hết toàn bộ những gì trong ổ của ma tôn, Dạ Mị liền một mẻ lừa thiêu hủy hết tất cả những gì còn lại, đến tận bây giờ, thực lực của ma tôn xem như là đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Trên Tuyết sơn.

- Nhã Nhi, chuyện các ngươi đi bao vây diệt trừ Tu Ma giả tại sao lại không nói cho ta biết?

- Ta chỉ là muốn cho người có thể ở bên cạnh Thương nhiều chút. - Nhìn Hiền Viên Ngọc tiều tụy, Dạ Mị bất đắc dĩ thờ dài, ngày nào còn không nhìn thấy hân tình lại, thì ngày đó tâm Dạ Mị cũng sẽ không thể an ổn được.

- Nhã Nhi, nàng không cần lo cho ta, ta sẽ phản chấn lên. Long Việt là tâm huyết của hoàng huynh, ngàn vạn lễ dân bách tính ở Long Việt cũng là con dân mà hoàng huynh tận tâm bảo vệ, hiện tại huynh ấy đã mất, như thế nào ta cũng phải giúp hân bảo vệ khối thổ địa này thật tốt.

- Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, vậy ta với Thương đều có thể yên tâm.

- Nhã Nhi.... ta về phòng trước. - Sau khi Hiền Viên Ngọc thâm sâu nhìn thoáng qua Dạ Mị liền xoay người rời đi, có chút lời nói, vẫn là chôn ở trong lòng thì tốt hơn.

Màn đêm yên lặng buông xuống, Dạ Mị một mình một người đứng ở trước cửa sổ, gió lạnh thấu xương gào thét mà đến, bỗng nhiên Dạ Mị cảm thấy cả cơ thể thật lạnh băng. Trên thực tế, người đến tu vi như của nàng bây giờ là sẽ không bị hoàn cảnh tự nhiên ảnh hưởng, lạnh, là tâm của nàng. Nhìn chân trời xa xôi, một ngôi sao đang không ngừng sáng lấp lánh, giống như đôi mắt loé sáng của Hiền Viên Thương, thậm chí Dạ Mị còn cảm thấy, đó là hoá thân của Hiền Viên Thương. Hiền Viên Thương, chính là nam nhân đầu tiên mà mình yêu.... Dạ Mị chán nản buông mí mắt xuống, lại ngẩng đầu lần nữa, phát hiện ngôi sao kia biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cũng giống như Hiền Viên Thương biến mất, đột nhiên như vậy, đánh cho nàng trở tay không kịp.

Tâm Dạ Mị lập tức hoảng hốt, vì cái gì người luôn là phải chờ sau khi mất đi mới biết quý trọng? Bỗng nhiên nhớ đến lời nói trước khi lâm chung của Hiền Viên Thương, Dạ Mị nhanh chóng mở cửa phòng chạy về phía bên ngoài. Nếu cái giá của việc truy tìm hạnh phúc là thương tích đầy mình, như vậy lúc này dùng mạng cuộc một lần lại như thế nào!

Trong một gian phòng khác, Phàm Trần cũng đứng ở cửa sổ nhìn bầu trời đêm giống vậy, lại thấy Dạ Mị đột nhiên về mặt kích động xông vào phòng hân, tâm Phàm Trần lập tức treo cao, lo lắng hỏi:

- Mị Nhi, nàng làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

- Trần! - Dạ Mị lập tức nhào vào lòng Phàm Trần gắt gao ôm lấy hân nức nở nói. - Trần, ta không bao giờ muốn trốn tránh nữa, ta không bao giờ muốn lừa mình dối người nữa.

Cảm nhận được trong lồng ngực mình ướt át, Phàm Trần đau lòng ôm chặt thiên hạ trong lòng ôn nhu nói:

- Mị Nhi, có tâm sự gì thì nói cho ta được không, đừng giấu trong lòng sẽ làm bản thân càng khó chịu thêm.

- Trần, chàng sẽ ở bên cạnh ta cả đời sao? - Dạ Mị từ trong lòng Phàm Trần tránh ra, gắt gao ôm lấy cánh tay hân hỏi, đôi mắt đen như chớp như không nhìn chăm chăm ánh mắt hân, sợ sẽ bỏ qua cảm xúc rất nhỏ trong nháy mắt.

Phàm Trần nghe vậy nở nụ cười sùng sịnh, trong mắt toàn là thâm tình vô bờ.

- Đúng, ta sẽ ở bên cạnh nàng cả đời, cho dù nàng có đuổi ta cũng sẽ không đi. Đối với ta mà nói, chỗ nào có nàng chỗ đó chính là thiên đường, ta lại làm sao có thể rời đi đâu?

- Cho dù cả đời ta không tiếp nhận chàng chàng cũng muốn ở lại bên người ta sao? - Lúc này Dạ Mị thật giống như một tiểu nữ sinh bình thường, khẩn trương chờ mong hứa hẹn của người yêu.

- Đúng vậy, chẳng sợ cả đời nàng không tiếp nhận ta ta cũng sẽ bảo vệ nàng. chỉ cần nàng có thể để cho ta nhìn thấy nàng mỗi ngày ta liền thỏa mãn, ta hy vọng có thể chia sẻ mỗi một lần vui sướng, mỗi một lần bi thương của nàng. Bởi vì chỉ có vậy, ta mới có thể cảm nhận được tim của ta đang đập, mới có thể chứng minh được ta đang còn sống. - Tuy rằng như vậy ta sẽ đau lòng, nhưng là so với vĩnh viễn không thấy được nàng mà nói, cảm giác đau lòng đã muốn cực kỳ bé nhỏ.

- Trần, Dạ Mị ta có tài đức gì mới có thể cho chàng cuồng dại thủ hộ như vậy? - Không thể phủ nhận, Dạ Mị thật sự cảm động, nước mắt ảm áp lướt qua gương mặt dừng lại trên môi mỏng, đúng là ngọt ngào...

- Bởi vì đối với ta nàng là cả thế giới. Bé nhỏ, đừng khóc. - Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng phát qua gương mặt nàng, chạm đến nước mắt ướt át làm Phàm Trần hơi hơi nướng mảy, mỗi lần nhìn thấy nước mắt của nàng, hân luôn có loại cảm giác đau lòng.

Hít một hơi thật sâu, Dạ Mị ngửa đầu nhìn Phàm Trần, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói:

- Trần, ta yêu chàng

Đột nhiên nghe một câu như thế, Phàm Trần sững sờ! Lập tức phục hồi tinh thần lại mừng rỡ như điên lôi kéo Dạ Mị hỏi:

- Mị Nhi, nàng vừa mới nói cái gì? Ta không có nghe lầm đi? - Giống như hạnh phúc tới quá bất ngờ, Phàm Trần luôn luôn lãnh mạc cũng nhin không được lo được lo mất.

- Chàng không có nghe lầm, ta nói, ta yêu chàng! Dạ Mị yêu Phàm Trần! - Ánh mắt nóng cháy của Phàm Trần làm Dạ Mị nhin không được xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn lớn tiếng nói ra lời nói trong lòng như cũ.

Yêu, thì nên lớn tiếng nói ra.

- Ha ha... Mị Nhi, ta chờ được, rốt cục ta cũng chờ được! - Có ai có thể tưởng tượng, Phàm Trần giống như trích tiên giáng trần cũng sẽ có một mặt điên cuồng như vậy? Hiện tại hẳn giống như một tiểu hài tử bình thường được cho kẹo....

Thấy Phàm Trần như vậy, tâm Dạ Mị nhin không được áy náy. Nguyên lai, lúc trước chính mình từ chối không phải hẳn không đau lòng, chỉ là giả vờ như không đau thôi.

- Trần, nếu đã nắm tay, thì không cần buông ra dễ dàng.

- Mị Nhi, đời này ta cũng sẽ không buông nàng ra, mặc kệ có cái gì đang chờ chúng ta ở phía trước, ta đều sẽ nắm tay nàng cùng nhau đi qua. Nàng sống ta sống, nàng chết ta chết!

Nghe vậy, rốt cuộc nước mắt Dạ Mị cũng không nhin được, rơi xuống như trân châu bị đứt dây. Nhìn Phàm Trần vẻ mặt ôn nhu cũng không mất trịnh trọng, tâm Dạ Mị nhảy dựng lên "Bang bang", nhẹ nhàng nhón chân hôn lên đôi môi mọng gọi cảm đồ bùng kia. Chiếc lưỡi mềm mại va chạm làm hai người Dạ Mị cùng Phàm Trần cũng nhin không được mặt đỏ tim đập, ý nghĩ trống rỗng, chỉ theo bản năng ôm chặt đối phương, tình tế thường thức nộ hôn đính ước không dễ có được này.

Nhẹ nhàng cạy mở hàm răng Dạ Mị, đầu lưỡi mang theo hương sen thân nhiên quấy phá trong miệng nàng, lưỡi cùng lưỡi va chạm làm cho hai người tình đến chỗ sâu nhất hoàn toàn rối loạn tâm trí, bất tri bất giác không ngờ y phục đã mở hơn phân nửa. Bên trong chiếc màn xuân mỏng, tiếng hít thở nặng nề, mơ hồ còn có thể nhìn đến hai bóng người gât gao ôm cùng một chỗ, không được một lát, liền truyền ra thanh âm làm người ta mặt đỏ tim đập....

Sáng sớm hôm sau, Dạ Mị mơ mơ màng màng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, mở mắt ra liền đối diện một đôi mắt đen thâm tình chân thành, sùng nịnh cùng đau tiếc dưới đáy mắt giống như muốn làm nàng chết chìm trong đó, trên gương mặt tuấn dật phi phạm lộ ra nụ cười hạnh phúc, giống như Tuyết Liên nở rộ đoạt ánh mắt người. Trong nháy mắt, hết thảy tối hôm qua đều nhanh chóng xuất hiện tại trong đầu Dạ Mị, gương mặt tuyệt mỹ nháy mắt đồ bùng, ánh mắt mơ hồ né tránh, không dám liếc nhìn Phàm Trần một cái.

Đem qua, hình như là nàng... chủ động, Dạ Mị quả thật xấu hổ muốn chết, đúng là nàng nữ nhân "cơ khát" này đem người ăn luôn!

- Mị Nhi, bộ dạng ta rất xấu sao? - Thanh âm trầm tức của Phàm Trần vang lên bên cạnh Dạ Mị, hơi thở ấm áp phun tại bên tai nàng có chút ngứa, khí tức nam tính nồng đậm làm gương mặt Dạ Mị càng thêm đỏ bừng, trong lòng đã không ngừng nhảy "Bang bang", giống như tùy thời đều có thể nhảy ra khỏi cổ họng.

- Không... chàng không xấu, rất tuấn tú. - Dạ Mị xấu hổ cười nói. Là rất tuấn tú, soái có chút quá phận, hại nàng đã sớm miễn dịch với mỹ nam cũng phải làm "sắc lang" một hồi.

- Vậy sao nàng lại không nhìn ta? Chẳng lẽ nàng hối hận sao?

- Không đúng không đúng, ta không hối hận! - Nghe được giọng nói có chút cô đơn của Phàm Trần, tâm Dạ Mị đau xót, nhất thời quay lại giải thích, không nghĩ rằng đối diện đúng là ánh mắt có chút trầm tức của Phàm Trần.

- Chàng.. chàng gạt ta! - Dạ Mị tức giận trừng mắt nhìn hắn nói.

- Mị Nhi, đừng tức giận, ta đang đùa giỡn với nàng đâu, ai kêu nàng xem cũng không chịu liếc nhìn ta một cái? - Nhìn Dạ Mị làm nũng giống như tiểu nữ sinh, Phàm Trần nhin không được chọc chọc đôi môi đỏ mọng hơi giương lên của nàng buồn cười nói.

- Nguyên lai ta bị mặt ngoài của chàng lừa, kỳ thật chàng là tên hư hỏng trong bụng đầy ý xấu. - Dạ Mị xấu hổ đỏ mặt bất mãn than thở nói.

- Cho dù hư hỏng cũng chỉ hư hỏng với một mình nàng, chẳng lẽ nàng muốn ta cũng "hư hỏng" với người khác như vậy?

- Chàng dám! - Nghe vậy, Dạ Mị lập tức nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hung dữ uy hiếp nói. Nhưng là gương mặt cố nén cười của người nào đó không phải hiện rõ nhất sao?

- Chàng lại chọc ta!

- Ha ha... bé ngốc, ta đi chuẩn bị một ít nước ấm cho nàng tắm rửa một cái. - Nói xong, Phàm Trần liền đứng dậy mặc y phục, mà Dạ Mị lại sùng sờ cả người.

Oa! Đáng người có muốn tốt như vậy hay không a? Tỷ lệ đều đều, đường cong rõ ràng, còn có tám khối cơ bụng! Làn da bóng loáng non mịn, bảo dưỡng còn tốt hơn so với nữ nhân bình thường! Trời ạ, một cái vưu vật như thế nếu ở tại thế kỷ hai mươi mốt mà nói, kia tuyệt đối là người mẫu nổi tiếng cấp quốc tế thôi?

- Bé ngốc, chảy nước miếng!

- A? Không thể nào? - Dạ Mị vừa nghe, lập tức khăn trương sờ lên khoe miệng, nếu xem một người nam nhân mà chảy nước miếng kia còn không phải mất mặt đã chết! Di? Không có? Nhìn nhìn lại trong phòng, làm sao còn có bóng dáng người nào đó!

- Phàm Trần! Chàng lại trêu đùa ta!

Chương 43: Nhấn tâm thương tổn

- Phàm Trần, chàng lại trêu đùa ta!

Dạ Mị đỏ mặt "hung tợn" rống lên về phía không khí, trong lòng buồn bực đến cực điểm, vì cái gì ngay cả lãnh mạc như Phàm Trần cũng biến "hư hỏng" rồi? Còn học được khi dễ người... bất quá loại cảm giác này có vẻ không tệ lắm, cãi nhau với người trong lòng qua cả đời thật là một chuyện rất hạnh phúc, nghĩ nghĩ, Dạ Mị liền bất giác lộ ra nụ cười hạnh phúc, đáy lòng tựa hồ cũng ấm áp lên...

- Bé ngọc, một người ngồi cười ngọc cái gì đâu? Mau tới tắm rửa đi.

Một giọng nói vui mừng thoải mái đánh gãy suy nghĩ của Dạ Mị, chính là Phàm Trần cảm theo nước nóng trở về, thấy hân ý cười tràn đầy nhìn mình, mặt Dạ Mị lại nóng lên lần nữa.

- Chàng... chàng không ra ngoài ta như thế nào tắm rửa?

- Đương nhiên là ta giúp nàng tắm. - Nói xong, Phàm Trần liền xốc chân lên, ôm Dạ Mị đi về phía bồn nước.

- A! Chàng làm gì? Mau buông ra! - Dạ Mị kinh hoàng kêu lớn lên, xấu hổ đến mức thậm chí muốn tìm cái lỗ chui vào đi, hai tay còn liều mạng che bộ vị trọng yếu

Thấy vậy, Phàm Trần buồn cười nói:

- Thật là bé ngọc, đêm qua người nào đó còn nhiệt tình như vậy, nên xem sớm cũng đã xem qua, bây giờ còn che cái gì? Chẳng lẽ còn thẹn thùng với ta sao? Hay là nàng muốn ôn ào đem tất cả mọi người đều đến đây a?

Nhìn đến đôi mắt trêu tức của Phàm Trần, Dạ Mị bắt đầu khinh bỉ chính mình, bất quá nàng cũng không phải là cuồng bại lộ, còn không có hứng thú triển lộ thân thể của chính mình trước mặt người khác, vì thế chỉ phải đồ mặt ni non nói:

- Ta chính mình tắm là được.

- Mị Nhi, sau này sinh hoạt hằng ngày của nàng ta đều sẽ tự mình phụ trách, chúng ta đã bỏ lỡ mười năm, những ngày sau này cả một khắc ta cũng không muốn lại bỏ qua, ta hy vọng có thể mau chóng dung nhập vào sinh hoạt của nàng. - Nhẹ nhàng mà đem nàng để vào trong bồn nước, , Phàm Trần thâm sâu chăm chú nhìn Dạ Mị trình trọng nói, nhắc tới mười năm kia, ánh mắt hiện lên chút âm đạm làm tâm Dạ Mị đau đớn.

- Trần, chúng ta thành thân đi. - Không phải xuất phát từ cảm động, lại càng không phải xuất phát từ áy náy, mà là nàng thật sự rất muốn một cái

- Phàm Trần, chàng lại trêu đùa ta!

Dạ Mị đỏ mặt "hung tợn" rống lên về phía không khí, trong lòng buồn bực đến cực điểm, vì cái gì ngay cả lãnh mạc như Phàm Trần cũng biến "hư hỏng" rồi? Còn học được khi dễ người... bất quá loại cảm giác này có vẻ không tệ lắm, cãi nhau với người trong lòng qua cả đời thật là một chuyện rất hạnh phúc, nghĩ nghĩ, Dạ Mị liền bất giác lộ ra nụ cười hạnh phúc, đáy lòng tựa hồ cũng ấm áp lên...

- Bé ngọc, một người ngồi cười ngọc cái gì đâu? Mau tới tắm rửa đi.

Một giọng nói vui mừng thoải mái đánh gãy suy nghĩ của Dạ Mị, chính là Phàm Trần cảm theo nước nóng trở về, thấy hân ý cười tràn đầy nhìn mình, mặt Dạ Mị lại nóng lên lần nữa.

- Chàng... chàng không ra ngoài ta như thế nào tắm rửa?

- Đương nhiên là ta giúp nàng tắm. - Nói xong, Phàm Trần liền xốc chân lên, ôm Dạ Mị đi về phía bồn nước.

- A! Chàng làm gì? Mau buông ra! - Dạ Mị kinh hoàng kêu lớn lên, xấu hổ đến mức thậm chí muốn tìm cái lỗ chui vào đi, hai tay còn liều mạng che bộ vị trọng yếu

Thấy vậy, Phàm Trần buồn cười nói:

- Thật là bé ngọc, đêm qua người nào đó còn nhiệt tình như vậy, nên xem sớm cũng đã xem qua, bây giờ còn che cái gì? Chẳng lẽ còn thẹn thùng với ta sao? Hay là nàng muốn ôn ào đem tất cả mọi người đều đến đây a?

Nhìn đến đôi mắt trời tức của Phạm Trần, Dạ Mị bắt đầu khinh bỉ chính mình, bất quá nàng cũng không phải là cuồng bại lộ, còn không có hứng thú triển lộ thân thể của chính mình trước mặt người khác, vì thế chỉ phải đỏ mặt nỉ non nói:

- Ta chính mình tắm là được.

- Mị Nhi, sau này sinh hoạt hằng ngày của nàng ta đều sẽ tự mình phụ trách, chúng ta đã bỏ lỡ mười năm, những ngày sau này cả một khắc ta cũng không muốn lại bỏ qua, ta hy vọng có thể mau chóng dung nhập vào sinh hoạt của nàng. - Nhẹ nhàng mà đem nàng để vào trong bồn nước, , Phạm Trần thâm sâu chăm chú nhìn Dạ Mị trịnh trọng nói, nhắc tới mười năm kia, ánh mắt hiện lên chút âm đạm làm tâm Dạ Mị đau đớn.

- Trần, chúng ta thành thân đi. - Không phải xuất phát từ cảm động, lại càng không phải xuất phát từ áy náy, mà là nàng thật sự rất muốn một cái

Thượng Quan Sờ Hàn? Dạ Mị vừa nghe được tên này, trong lòng vẫn nhìn không được co rút đau đớn lên, hơi hơi nhướng mày, vốn định trực tiếp từ chối không cho hắn vào cửa, nhưng Phạm Trần đứng một bên lại mở miệng:

- Mị nhi, nàng vẫn là đi gặp hắn đi, trốn tránh như vậy cũng không phải biện pháp, lần này nàng không gặp có thể sẽ còn có lần tiếp theo, hắn là hắn sẽ không buông tha cho dễ dàng như vậy, sao không giải quyết vấn đề rõ ràng trong một lần đâu?

Nghe vậy, Dạ Mị trầm tư một lát, lập tức phản phó với tên đệ tử kia:

- Cho hắn vào đi.

- Dạ, chường môn.

Song, nhưng Dạ Mị không chú ý đến ánh sáng quý dị chợt loé trong mắt Phạm Trần.

Một lát sau, Thượng Quan Sờ Hàn vẫn bạch y như trước được dẫn đến trong đại sảnh, đang lúc nhìn đến hai người Dạ Mị cùng Phạm Trần gắt gao nắm tay cùng một chỗ, thân hình nguyên bản rất tiêu tụy cũng chấn động mạnh, đau đớn lặng lẽ lướt qua trong mắt.

- Nhã Nhi... ta có thể một mình tâm sự cùng nàng không?

Xem Thượng Quan Sờ Hàn tiêu tụy như vậy, trong lòng Dạ Mị cũng không dễ chịu, liền mềm lòng:

- Trần, ta ra ngoài trước một chút.

- Tốt, nhớ rõ mọi việc phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, ngàn vạn lần đừng làm cho chính mình phải hối hận.

Cảm nhận được sự ngưng trọng trong giọng nói của Phạm Trần, Dạ Mị thâm sâu nhìn hắn một cái, lập tức cùng Thượng Quan Sờ Hàn đi ra ngoài.

- Nói đi, đến cùng tìm ta có chuyện gì. - Trên đỉnh Tuyết sơn, hai người nam nữ mặc đồng dạng bạch y phong hoa tuyết đại đón gió mà đứng.

- Nhã Nhi, giữa chúng ta nhất định phải mới lạ như vậy sao? - Nghe được giọng nói đậm đặc gần như lạnh lùng kia của nàng, tim Thượng Quan Sờ Hàn giống như bị ngàn vạn con cò trùng cắn xé vậy.

- Ta cùng với người đã sớm là người xa lạ.

- Là người xa lạ người xa lạ sao? Ha ha... - Đau đớn như búa đập vào tim làm Thượng Quan Sờ Hàn gần như hít thở không thông, nguyên lai, tại trong lòng nàng đã sớm đem mình làm một người xa lạ không liên quan... Thượng Quan Sờ Hàn muốn cười, nhưng là đau nhức cùng chua xót trong lòng làm lại nụ cười có vẻ vô cùng cô đơn thâm, ướt át lướt qua trên mặt càng làm tim hắn như bị phỏng.

- Nếu không có chuyện gì thì xin mời trở về đi, sau này không cần lại đến. - Nói vậy với Thượng Quan Sờ Hàn, Dạ Mị lại có vẻ bình tĩnh nhiều hơn, giọng nói lãnh mạc tuyệt tình thậm chí sẽ làm người cảm thấy nàng căn bản là không có tim. Song, bất luận che giấu như thế nào vẫn là không thể xem nhẹ đau đớn dưới đáy lòng của chính mình.

- Nhã Nhi... tóc của nàng... đã xảy ra chuyện gì? - Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Thượng Quan Sờ Hàn liền phát hiện có gì đó không giống với, cho đến lúc này hắn mới phát hiện, đầu tóc kia sớm đã không phải màu bạc hắn quen thuộc, mà là trắng như tuyết vậy!

- Chuyện không liên quan đến người, ta đi trước. - Có thể xem nhẹ khiếp sợ cùng đau tức trong giọng nói của hắn, Dạ Mị đã muốn nhanh chóng thoát đi...

- Nhã Nhi! Đến tột phải làm như thế nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta? - Thấy Dạ Mị muốn đi, Thượng Quan Sờ Hàn không không chế được kêu lớn lên.

- Không có một lý do thích hợp, đời này ta cũng sẽ không thể nào tha thứ cho hành vi người đã từng làm! Nếu không muốn ta càng hận người, vậy từ nay về sau không cần lại đến quấy rầy ta! Người có biết hay không, mỗi lần nhìn thấy người ta đều có một loại xúc động muốn xông lên giết chết người? Nếu không phải xem lúc trước người từng là đại ca ta, người nghĩ là mình còn có cơ hội đứng tại chỗ này sao? Người là đại ca của ta a, là nghĩa tử mà cha yêu thương từ nhỏ đến lớn a, nhưng là người lại giúp đỡ người khác đến hại người thân nhất của mình! Đến cùng người còn có lương tâm hay không? Người sẽ không sợ phụ thân ôm nỗi hận dưới cừu tuyền chết không nhắm mắt sao? Thượng Quan Sờ Hàn, ta hận người! Ta hận không thể giết người ngay lập tức để chôn cùng phụ thân, cho người đi xuống cừu tiền tạ tội với người! Người cút cho ta!

Vừa nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cảm xúc Dạ Mị cố nén liền bạo hết ra rồi, nhìn đến đôi mắt phẫn nộ, đau đớn cùng tràn ngập hận ý kia của nàng, Thượng Quan Sở Hàn không dám tin thân hình loạng choạng lui ra phía sau vài bước.

Bảo bối mà hần nâng niu che chở trong lòng bàn tay hận hần?

Nữ nhân mà hần hao hết tâm tư bảo vệ muốn giết hần?

Trong nháy mắt, thậm chí Thượng Quan Sở Hàn cảm thấy mình giống như bị rút xuống hàm băng, lạnh lẽo thấu xương tựa hồ đem máu của hần đều đóng băng lại, trái tim chỉ nhảy lên vì nàng kia cũng giống như bị cắt thành vô số mảnh. Tâm, đang chảy máu. Thân hình đơn bạc của Thượng Quan Sở Hàn lung lay thoáng động trong gió, giống như khí lực toàn thân đều bị hút đi, tùy thời đều có khả năng ngã xuống.

Một giọt huyết lệ đỏ thẫm lặng lẽ chảy xuống khuôn mặt, là tâm ai đau đớn?

Lý do... lý do kia thật có thể nói cho nàng sao? Đối với nàng mà nói, lý do như vậy là nên châm chọc cỡ nào? Thôi thôi, một khi đã như vậy, vậy để nàng tiếp tục hận xuống đi, ít nhất nàng có thể rất hạnh phúc...

- Nhã Nhi, nếu nàng đã muốn mạng của ta, ta đây cho nàng là được, nàng cũng biết, ta chưa bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu gì của nàng. - Cuối cùng lại thâm sâu nhìn thoáng qua gương mặt tuyệt sắc luôn xuất hiện trong mộng mỗi khi đêm về của mình, tại lúc nàng còn chưa có lấy lại tinh thần, Thượng Quan Sở Hàn quyết liệt thả người nhảy xuống Tuyết sơn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chân tướng

- Sở Hàn! Cùng với tiếng hét kinh hoàng này, một dải lụa trắng nhanh chóng bay tới, đem Thượng Quan Sở Hàn thả người nhảy xuống kéo lên!

- Ngọc? Sao để lại tới đây? - Lúc này Dạ Mị mới tỉnh lại, ngây ngốc nhìn Hiên Viên Ngọc đột nhiên xuất hiện.

- Nếu ta không đến, chẳng lẽ nàng liền thật sự đứng xem Sở Hàn chết sao?!

Đây là lần đầu tiên Dạ Mị nhìn thấy Hiên Viên Ngọc tức giận, một khắc lúc Thượng Quan Sở Hàn nhảy xuống vách núi đen kia, nàng sợ đến mức ngây ngẩn cả người, nếu Hiên Viên Ngọc không tới, có lẽ hần thật sự sẽ chết đi? Chết... vừa nghĩ đến đây, Dạ Mị liền nhẹn không được cảm thấy kinh hoàng, lời nói lúc nãy của nàng hoàn toàn là nói dối, bởi vì quá tức giận nên mới thốt ra. nhưng là chỉ cần vừa nghĩ đến hần cách cái chết gần như vậy, tâm Dạ Mị liền nhẹn không được đau đớn lên, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng sẽ hận mình cả đời đi...

- Ngọc, đừng trách Nhã Nhi, đây là lựa chọn của chính ta.

- Ai cho ngươi nhiều chuyện như vậy? Mạng của ngươi là của ta, có chết cũng phải do ta tự tay đến lấy! - Vừa nghe đến giọng nói suy sút tuyệt vọng kia của Thượng Quan Sở Hàn, Dạ Mị liền tức không có chỗ đánh, giọng điệu không tốt lớn tiếng nói.

- Nhã Nhi! Sao nàng có thể đối xử với Sở Hàn như vậy đâu? Hần là đại ca yêu thương nàng nhất a!

- Hần không phải đại ca của ta! Hần không xứng mạng họ Thượng Quan! Năm đó nếu không phải hần khoanh tay đứng nhìn, sao phụ thân ta lại có thể sẽ chết? Hôm nay cho dù hần đã chết cũng đúng thôi, bởi vì đó là hần thiếu phụ thân ta!

- Sự kiện năm đó hần cũng là có nỗi khổ riêng a! Hần là vì...

- Ngọc, cảm ơn!

Hiên Viên Ngọc còn chưa nói xong liền bị Thượng Quan Sở Hàn lớn tiếng đánh gãy, Dạ Mị nghi hoặc nhìn thoáng qua hai người, trực giác nói cho nàng chuyện này còn có bí mật mà nàng không biết!

- Còn có cái gì là ta không biết? Nói!

- Nhã Nhi, nàng đừng nghe hần nói bậy, tất cả sự thật nàng đều biết hết rồi.

Dạ Mị nghe vậy lạnh lùng nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái, lập tức dùng Định Thân thuật đem hần định tại chỗ, lại thêm một cái chú Yên Lặng làm hần không thể nói ra một chữ, sau đó quay đầu nói với Hiên Viên Ngọc:

- Ngọc, đừng nói cho ta biết.

Nhìn Thượng Quan Sở Hàn nôn nóng, lại nhìn Dạ Mị ánh mắt kiên định, Hiên Viên Ngọc bắt đầu dĩ thử dài nói:

- Năm đó lúc hoàng huynh có ý muốn giải quyết Thượng Quan thừa tướng bị Sở Hàn trong lúc vô ý phát hiện, Sở Hàn liền nổi giận đùng đùng đi tìm hoàng huynh nói chuyện, nhưng hoàng huynh lại bắt được nhược điểm của Sở Hàn --- đó là nàng! Hắn lấy mạng của nàng áp chế, muốn Sở Hàn bảo trì im lặng, làm như không biết, nếu không sẽ đem nàng cùng Thượng quan thừa tướng cùng nhau xử tử! Hoàng huynh là một đế vương tâm cơ thâm trầm bày mưu nghĩ kế, cho dù lúc trước Sở Hàn không đồng ý, phá hủy kế hoạch của hắn, hoàng huynh vẫn là sẽ có biện pháp xử lý Thượng Quan thừa tướng, chẳng qua hơi phiền toái một chút mà thôi, tự nhiên Sở Hàn cũng hiểu rõ điểm này, bởi vậy hắn cũng chỉ có thể tạm thời bảo trì im lặng xuống dưới.

- Kia vì cái gì hắn không cho phụ thân từ quan ẩn cư rừng núi?

- Nàng cho là Sở Hàn không nghĩ tới sao? Theo như ta biết, hắn từng mấy lần ám chỉ muốn Thượng Quan thừa tướng từ quan, nhưng là Thượng Quan thừa tướng không muốn có phụ nữ khổ tâm của phụ hoàng, bất luận như thế nào cũng không chịu từ quan.

Dạ Mị nghe vậy hồ hững, tấm lòng son sắt của phụ thân đối với Long Việt quốc nàng là rõ ràng nhất, người từng nói qua, Thượng quan gia tộc đời đời kiếp kiếp đều lấy việc phụ tá hoàng thượng bảo vệ Long Việt làm nhiệm vụ của mình. Bảo hấn từ quan quy điền (từ quan về quê làm ruộng), kia không thể nghĩ ngờ là bôi đen Thượng Quan bộ tộc.

- Sau đó Sở Hàn rơi vào đường cùng lại đi tìm hoàng huynh, lấy thái độ kiên quyết yêu cầu hoàng huynh miễn cái chết cho Thượng Quan thừa tướng, chỉ cần lưu đầy ông, nếu không hắn sẽ cùng hoàng huynh cả chết lưới rách. Hoàng huynh thấy thái độ kiên quyết của Sở Hàn, cũng biết rõ hắn là người nói được làm được, vì thế liền đồng ý yêu cầu của Sở Hàn. Vốn Sở Hàn định chờ sau khi Thượng Quan thừa tướng bị lưu đầy liền buông tha cho hết thảy ở kinh thành, mang theo nàng cùng nhau đi tìm Thượng Quan thừa tướng, người một nhà mai danh ẩn tích trong núi. Nhưng là ai ngờ nàng đột nhiên vào cung làm hoàng hậu, chờ sau khi Sở Hàn trở về tất cả đều đã chậm, nàng tiến cung, chẳng khác gì thịt cá trên thớt gỗ, mặc hoàng huynh muốn đối phó với nàng thế nào đều là chuyện dễ dàng.

- Sở Hàn vừa về kinh thành liền lập tức vào cung, yêu cầu hoàng huynh thả nàng ra, nhưng là lúc ấy hoàng huynh đã có hứng thú với nàng, hơn nữa nàng vẫn là nước cờ tốt nhất khống chế Sở Hàn, sao hắn lại có thể dễ dàng thả nàng ra cung? Song, dù sao Sở Hàn cũng là đệ tử của chương môn Hoa Dương phái, tự nhiên hoàng huynh cũng có điều cố kỵ, vì thế liền hứa hẹn hắn tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng của nàng cùng Thượng Quan thừa tướng, chỉ muốn làm tan rã thế lực của Thượng Quan thừa tướng, coi như đây là mồi lừa Sở Hàn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau đó Sở Hàn thấy được nàng sống trong hậu cung thật vui vẻ, biết được nàng nhất định là đã yêu hoàng huynh, mà nàng cũng không muốn ra cung...

- Từ nhỏ Sở Hàn chú ý nhất là nàng có thể vui vẻ, hạnh phúc. Hắn căn bản là luyện tiết cho nàng chịu bất cứ một chút thương tâm khổ sở nào, cho nên chuyện mạnh mẽ đem nàng ra cung này hắn căn bản là chưa từng nghĩ qua, không phải sợ nàng sẽ hận hắn, mà là sợ sau khi nàng rời khỏi hoàng huynh sẽ thương tâm! Vì thế hắn chỉ phải tiếp tục bảo trì im lặng, cũng cầu xin sau này hoàng huynh phải đối xử với nàng thật tốt, cho nàng hạnh phúc vô ưu vô lo ở trong cung qua cả đời, dựa vào nhiều năm ở chung như vậy, Sở Hàn cũng biết hoàng huynh nhất định sẽ không ra tay với một nữ tử, cho nên đem nàng giao cho hắn cũng không có gì cần lo lắng. Mà hắn liền tính đến lúc đó cùng nhau bị lưu đầy với Thượng Quan thừa tướng, ở bên người ông tận hiểu thật tốt để bù lại áy náy trong lòng hắn.

Nghe đến đó, tâm Dạ Mị rung rung lên, nguyên lai, hết thảy đều là sai lầm của nàng! Nếu không phải bởi vì nàng, Thượng Quan Sở Hàn lại làm sao có thể bảo trì im lặng? Dạ Mị bỗng nhiên nhớ tới, lúc lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Sở Hàn hắn liền đề nghị mang nàng ra cung, nhưng lúc đó nàng lại giống như bị ma quỷ ám ảnh, từ chối đề nghị của hắn! Nếu lúc đó nàng đồng ý, có lẽ tất cả bi kịch sẽ không xảy ra đi? Dạ Mị một khắc cũng chưa bao giờ hận chính mình như vậy, phụ thân chết, bi kịch của mình, nàng trách trời trách đất lại không nghĩ rằng nàng mới là hung thủ cuối cùng! Cái này bảo nàng phải làm sao a?

- Nhưng Sở Hàn không nghĩ tới là, hoàng huynh căn bản không cam lòng buông tha Thượng Quan thừa tướng như thế, đến cuối cùng còn lợi dụng nàng gián tiếp hại chết ông. Tư thông địch quốc hơn nữa vượt ngục, Thượng Quan thừa tướng hắn là phải chết không thể nghi ngờ. Kỳ thật là ta nên xin lỗi huynh đệ tốt Thượng Quan Sở Hàn này đi, thực xin lỗi nàng, thực xin lỗi Thượng Quan thừa tướng, lúc ấy với loại tình huống đó hắn vẫn có thể tin tưởng ta, có tâm sự gì cũng nói với ta, nhưng là ta lại cam chịu đứng bên hoàng huynh như trước...

- Ha ha... nguyên lai, kẻ đầu sỏ gây nên là ta, là ta a! Ta hận người, hận Thương, hận Thượng Quan Sở Hàn, nhưng kết quả ta mới là hung thủ chân chính! Còn có gì chàm chọc hơn so với cái này? Đau xót chôn dấu dưới đáy lòng suốt mười năm cũng là do ta chính mình tạo thành, nhiều năm như vậy ta thế nhưng hận sai người rồi! Người nên chết phải là ta mới đúng a! Vì cái gì ông trời không trừng phạt người tội ác tày trời là ta này?!

Dạ Mị giống như là bị điên rồi là lớn lên, sợi tóc trắng như tuyết tuý ý bay múa. cho tới hôm nay nàng mới biết được, nguyên lai cười cũng có thể cười đến tê tâm liệt phế như vậy. từng giọt nước mắt càng không ngừng theo khuôn mặt rơi xuống, thâm sâu làm phỏng tâm nàng, nỗi đau đớn đến sắp hỏng mất giống như đang nhắc nhở nàng, hết thảy những thứ này đều không phải là mơ!

- Nhã Nhi, chuyện này không liên quan đến nàng, nàng cũng không muốn mà! - Nhìn Dạ Mị điên cuồng như thế, Hiên Viên Ngọc bối rối, hắn nghĩ tới có thể nàng sẽ không thể nhận sự thật này, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ có bản ngược như vậy.

- Không liên quan đến ta? Như thế nào có thể không liên quan đến ta! Nếu không phải vì ta, Thượng Quan Sở Hàn hắn sẽ không bảo trì im lặng! Nếu ta không có tiến cung, cũng sẽ không bị Thương nắm giữ trong tay, hắn cũng căn bản là không có điều cần cố kỵ! Nếu ta không có yêu Thương, đồng ý ra cung cùng hắn mà nói, hết thảy bi kịch kia liền sẽ không xảy ra! Nếu không phải ta để tin lời người khác nói, phụ thân cũng sẽ không chết! Tất cả bi kịch đều là do chính ta tạo thành! Buồn cười là nhiều năm như vậy ta thế nhưng hận sai người rồi, buồn cười buồn cười, thật là buồn cười! Ha ha...

Nhìn đến cảm xúc của Dạ Mị thế nhưng kích động như vậy, Hiên Viên Ngọc gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng, bỗng nhiên liếc nhìn đến Thượng Quan Sở Hàn về mặt nôn nóng lại có vẻ thống khổ, Hiên Viên Ngọc lập tức giống như tìm được cứu tinh, vì thế giải Định Thân thuật cùng chú Yên Lặng cho hắn.

Thân thể vừa được đến tự do, Thượng Quan Sở Hàn liền nôn nóng chạy vội tới bên người Dạ Mị, đưa tay gắt gao ôm nàng vào lòng:

- Nhã Nhi, nàng bình tĩnh một chút! Chuyện đó cũng không phải là nàng muốn nhìn đến, nàng cũng là người bị hại a! Phụ thân sẽ không trách nàng, không có bất luận người nào trách nàng! Nàng không cần lại ép chính mình, nàng có biết nhìn thấy nàng như vậy tâm của ta đau bao nhiêu hay không?

Dạ Mị đang trong điên cuồng bỗng nhiên cảm nhận được cái ôm ấp ấm áp làm nàng vô cùng tham luyến, khí tức quen thuộc làm tâm trạng rối bời của nàng đột nhiên bình tĩnh rất nhiều, nhớ tới chính mình từng đối với nam nhân vô tội này nói bao nhiêu lời tuyệt tình tàn nhẫn, tâm Dạ Mị lại co rút đau đớn lên, gắt gao ôm lấy eo hắn ngập ngừng nói:

- Đại ca...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Rối rối tam giác luyến

Một tiếng “đại ca”, tất cả hiểu lầm đều giải trừ, sau khi xa cách mười năm lại nghe được tiếng kêu gọi quen thuộc như thế, hốc mắt Thượng Quan Sở Hàn không khỏi ươn ướt:

- Nhã Nhi... Nhã Nhi, Nhã Nhi của ta đã trở lại.

Nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc trắng như tuyết của Dạ Mị, trong mắt Thượng Quan Sở Hàn tràn ngập thương tiếc, cứ lẳng lặng để Dạ Mị dựa vào trong ngực hắn làm càn khóc lớn như vậy, hắn biết, nàng cần phát tiết.

Thấy vậy, khoe miệng Hiên Viên Ngọc gọi lên một nụ cười khổ, lén lút rời đi.

- Đại ca, muội thật xin lỗi huynh, nhiều năm như vậy đều là muội hiểu lầm huynh, còn nói nhiều lời tuyệt tình với huynh như vậy! Có phải muội thật sự rất đáng giận hay không? - Hai mắt Dạ Mị đầm lệ ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở Hàn nói, dù sao, nàng đã từng thương tổn hắn như vậy.

Thượng Quan Sở Hàn ôn nhu lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, gần từng tiếng kiên định nói:

- Nhã Nhi, mặc kệ nàng đã làm những gì đối với ta, ta đều không thể hận nàng, trái tim này chỉ nhảy lên vì yêu nàng. - Nếu không yêu, tâm cũng sẽ chết.

Nghe được lời thổ lộ bất thành lời của Thượng Quan Sở Hàn, Dạ Mị ngây ngẩn cả người, nàng thừa nhận, lúc nghe hắn nói yêu nàng tim thể nhưng đập nhanh, đáy lòng còn có chút cảm giác ngọt ngào! Nhưng càng là như thế này, nàng lại càng có một loại cảm giác tội lỗi, bởi vì nàng còn có Phạm Trần... hai người nam nhân ưu tú giống nhau như thế, sao nàng lại có thể ích kỷ tham lam như vậy đâu?

Hơn nữa nam nhân trước mắt này yêu hắn là muội muội Thượng Quan Nhã Nhi của hắn đi? Mà chính mình... lại chẳng qua chỉ là một lũ cô hồn đến từ dị giới thôi, chiếm cứ thân thể người khác, chẳng lẽ còn muốn chiếm giữ tình yêu của người khác luôn sao? Dạ Mị, người thật sự muốn ích kỷ như thế sao? Nếu có một ngày hắn biết tất cả mọi chuyện, người có thể cam đoan hắn sẽ không hận người sao?

Nghĩ đến đây, Dạ Mị liền nhin không được bối rối lên, ánh mắt mơ hồ nói:

- Đại ca, thực xin lỗi, muội đã cùng với Trần ở cùng một chỗ...

Vừa lúc này không phải đã muốn nhìn ra sao? Vì cái gì bây giờ nghe chính miệng nàng nói ra tâm thể nhưng sẽ đau như vậy? Chẳng lẽ trong lòng mình còn hi vọng xa vời sao.....

Nhìn đến đáng về cơ quắp bất an của Dạ Mị, Thượng Quan Sở Hàn cố chịu đựng nỗi đau trong lòng, nỗ lực gượng lên một nụ cười ôn nhu nói:

- Chỉ cần nàng cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, cái khác cũng không cần suy nghĩ nhiều. Sau này để cho ta lấy thân phận đại ca theo bên cạnh nàng được không? Ta nghĩ muốn nhìn bảo bối của ta hạnh phúc cả đời.

Nghe vậy, Dạ Mị chấn kinh rồi, ý của hắn là muốn bảo vệ bên cạnh mình cả đời sao? Cả đời nhìn nữ nhân mình yêu cùng nam nhân khác hạnh phúc vui vẻ, đó là sự tra tấn như thế nào?

- Đại ca, huynh...

- Nhã Nhi, chẳng lẽ ngay cả yêu cầu nhỏ nhoi như vậy muội cũng không chịu đồng ý sao? Hay là nói muội căn bản là không muốn gặp huynh rồi?

- Đại ca, muội không phải là có ý này, muội chỉ là... chỉ là không hy vọng huynh đem thời gian lãng phí trên người muội.

- Nhã Nhi, huynh hy vọng cho dù muội không thể chấp nhận huynh cũng không cần đem huynh đẩy cho người khác, chẳng lẽ muội không biết như vậy so với giết huynh càng thêm tàn nhẫn sao?

Nhìn đôi mắt bi thương của hắn, Dạ Mị bất đắc dĩ thở dài một hơi. Đại ca, đến tột cùng muốn làm như thế nào muội mới sẽ không lại xúc phạm đến huynh? Huynh có biết hay không, nhìn đến huynh bị thương, muội cũng sẽ đau lòng...

- Tốt, muội đồng ý với huynh.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn nở nụ cười thoải mái, Song, đầu đầy tóc bạc kia của Dạ Mị lại làm đau đón ánh mắt hắn, hơi hơi nhắm mắt lại ngưng trọng hỏi:

- Nhã Nhi, đến tột cùng tóc của muội đã xảy ra chuyện gì?

- Tóc muội... - Dạ Mị ngây ngốc cầm lấy một luống tóc, trong đầu lại nghĩ đến gương mặt trắng bệch của Hiên Viên Thương đêm đó, âm thanh run rẩy nói:

- Đại ca, huynh đi xem Thương đi.

- Thương? Hắn làm sao vậy? - Nhìn đến bộ dáng thống khổ của Dạ Mị, Thượng Quan Sở Hàn giống như nhận thấy được cái gì, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

- Thương vì cứu muội, đã chết.

- Đã chết?! - Thượng Quan Sở Hàn không dám tin từng lớn hai tròng mắt, hai chân cũng không chịu khống chế lui về phía sau vài bước, cái đế vương cường thế bá đạo, bày mưu nghĩ kế trong trí nhớ kia thế nhưng cứ như vậy đã chết? Nỗ lực khắc chế không cho giọng nói của mình run rẩy, Thượng Quan Sở Hàn khó khăn hỏi:

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Kể tiếp, Dạ Mị liền đem chuyện của Ma Tôn nói hết cho hắn nghe, lại nhớ tới Ma Tôn, hận ý trong lòng Dạ Mị càng sâu, hận không thể lập tức lột da huỷ cốt hắn đi!

Nghe xong Dạ Mị kể lại, Thượng Quan Sở Hàn thất vọng đau khổ lại cảm khái ngàn vạn, một mặt cảm thán vì tình thâm ý nặng của Hiên Viên Thương, một mặt lại áy náy vì chính mình không thể ở bên cạnh nàng cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn:

- Nhã Nhi, thật xin lỗi, tại lúc muội gặp nạn huynh thế nhưng không thể ở bên cạnh muội...

- Đại ca, này không trách huynh được, muội tin tưởng nếu huynh biết trước, nhất định sẽ liều chết tới đây rồi. Đi thôi, muội dẫn huynh đi nhìn xem Thương, muội nghĩ hắn nhất định cũng rất muốn gặp huynh - Dạ Mị biết, đại ca cùng Thương, Ngọc vẫn đều là huynh đệ rất tốt, nếu không phải vì sự kiện kia mà nói, có lẽ bọn họ sẽ là huynh đệ tốt cả đời đi? Thương, hắn là chàng cũng hỏi hận đi? Nhưng là vì cái gì ngay cả dừng khí giáp mặt giải thích cũng không có, cứ ịch kỳ rồi đi như vậy? Ông trời sao ông lại có thể tàn nhẫn như vậy? Không phải nói biết sai mà sửa sẽ là một việc rất tốt sao? Nhưng là vì cái gì ngay cả cơ hội sửa đổi ông cũng không cho hắn....

Sau khi Thượng Quan Sở Hàn cùng Dạ Mị đến tầng hầm, Dạ Mị liền rời đi trước, giữa bọn họ hắn là còn rất nhiều lời muốn nói đi.

- Mị nhi. - Giọng nói của Phạm Trần đột nhiên vang lên sau lưng Dạ Mị, đồng thời cũng đánh gãy suy nghĩ lộn xộn của Dạ Mị.

- Trần... - Dạ Mị nghe tiếng có chút mất tự nhiên xoay người sang chỗ khác, giống như đệ tử làm sai đang chờ sự phê bình.

- Giải hoà với hắn rồi? - Giả vờ không có phát hiện Dạ Mị mất tự nhiên, Phạm Trần vẫn ôn nhu như trước đem nàng ôm vào trong lòng.

Nhắc tới "hắn", tâm Dạ Mị đột nhiên đập nhanh hơn, mơ hồ không rõ gật đầu nói:

- Ân.

- Vậy là tốt rồi. Đi thôi, ta đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi một chút.

Chờ sau khi đưa Dạ Mị trở về phòng, Phạm Trần liền xoay người muốn rời đi, trong lòng Dạ Mị không yên bất an:

- Trần... thật xin lỗi.

Dạ Mị cũng không biết vì sao chính mình sẽ nói ra ba chữ này, chẳng lẽ vì cái loại tim đập nhanh không hiểu này đối với đại ca sao? Chính mình khi nào lại biến thành một nữ nhân hoa tâm rồi? Nếu quyết định muốn ở cùng một chỗ với Trần, vậy không phải nên toàn tâm toàn ý sao? Nhưng là vì cái gì hiện tại đối mặt với hắn lại làm không được tự nhiên như trước?

Nghe vậy, Phạm Trần sững sờ, lập tức lộ ra nụ cười thấu hiểu, chỉ là trong nụ cười kia là như thế nào cũng che giấu không được vẻ chua xót:

- Mị nhi, ta đã sớm nói qua, nếu tình yêu có thể không chế được vậy không phải tình yêu chân chính, cho nên nàng không cần cảm thấy thật xin lỗi ta. - Nói xong, Phạm Trần cũng không quay đầu lại rồi đi, bóng dáng đơn bạc cô đơn làm người ta đau lòng.

Dạ Mị vẫn không yên bất an, sau khi nghe được lời nói của Phạm Trần liền chấn động mạnh, trong lòng không hiểu khủng hoảng lên. Nhất định là hắn đã biết đi? Kỳ thật nghĩ nghĩ chính mình cũng thật đúng là đủ ngốc, thế gian này có chuyện gì có thể giấu hắn được? Một người thông minh như hắn lại làm sao có thể không nhận ra chính mình khác thường đâu? Nghĩ đến đây, Dạ Mị không khỏi lộ ra một chút cười khổ, nàng thế nhưng sẽ quên, hắn vẫn đều là người hiểu biết chính mình nhất a....

Từ sau khi Phạm Trần rời đi, Dạ Mị vẫn bị vây trong bối rối, nàng sợ hắn sẽ vì vậy mà rời khỏi chính mình, bao nhiêu lần muốn đi tìm hắn, nhưng lại không biết chính mình nên nói cái gì. Liên tục vài ngày, Dạ Mị không có ra khỏi phòng một bước, Phạm Trần cũng chưa từng đến tìm nàng, nàng đã hoàn toàn hoảng loạn, đau lòng, tuyệt vọng từ trong lòng lan toả ra.

Dưới sự nóng vội, rốt cuộc Dạ Mị cũng bất chấp tất cả, hiện tại nàng một lòng chỉ nghĩ muốn đến gặp Phạm Trần, giáp mặt hỏi rõ ràng. Cùng với chính mình miên man suy nghĩ một mình, chẳng thà đem lời nói rõ ràng, bất luận là kết quả như thế nào, cũng so với trạng thái bây giờ tốt hơn nhiều.

Trong phòng, Phạm Trần đang vẽ mặt trịnh trọng nói chuyện cùng với Thượng Quan Sở Hàn, nhìn về mặt Thượng Quan Sở Hàn từ lạnh lùng đến khiếp sợ, thương tâm, mê man lại đến cuối cùng kiên định, Phạm Trần dần dần gọi lên một nụ cười vừa lòng.

Lại tại lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Dạ Mị hùng hùng hổ hổ chạy vào, Phạm Trần kinh ngạc hỏi:

- Mị Nhi, nàng làm sao vậy?

Nhìn đến gương mặt quen thuộc của Phạm Trần, Dạ Mị không không chế được bỏ nhào vào trong lòng hắn nức nở nói:

- Trần... có phải chàng không cần ta nữa hay không?

- Bé ngốc, sao nàng lại có thể nghĩ như vậy đâu? Ta làm sao có thể rời không cần nàng? - Phạm Trần yêu thương vuốt ve đầu bạc của Dạ Mị, giọng nói ôn nhu tràn đầy yêu thương say đắm trước sau như một.

- Vậy vì cái gì mấy ngày này chàng cũng không có đến tìm ta? - Sau khi được đến khẳng định, trái tim đang lung lay của Dạ Mị cuối cùng cũng an toàn hạ xuống, nhớ tới bản thân sợ hãi mấy ngày qua, Dạ Mị không khỏi mân miệng ứ khuất nói.

Nghe vậy, cuối cùng Phạm Trần cũng biết nàng suy nghĩ miên man chỗ nào ra, không khỏi áy náy nói:

- Ta chỉ là muốn cho nàng thời gian bình tĩnh suy nghĩ, để nàng lo lắng. Mị nhi, thật xin lỗi. Bất quá ta rất vui vẻ, ít nhất nàng cho ta biết địa vị của ta ở trong lòng nàng, cảm ơn viên thuốc an thần này của nàng.

Nói xong, trên mặt Phạm Trần lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng hôn một ngụm tại môi đỏ mọng của Dạ Mị. Trên mặt Dạ Mị lập tức dâng lên hai đóa mây đỏ, vô cùng kiều diễm động lòng người.

- Mị nhi, ta trước ra ngoài một lúc, Sở Hàn có một số việc muốn nói với nàng.

- Đại ca? - Lúc này Dạ Mị mới phát hiện, trong phòng thế nhưng còn có một người, đúng là Thượng Quan Sở Hàn vẽ mặt ghen tuông! Vừa nghĩ tới việc làm của chính mình vừa nãy thế nhưng bị hắn thấy được, mặt Dạ Mị liền nhanh chóng nóng lên, xấu hổ đứng ở tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải, không nghĩ tới chính mình trong lúc gấp gáp thế nhưng quyết đoán xem nhẹ ngoại bất cứ ngoại vật nào trừ Phạm Trần.

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tiêu tan

- Mị nhi, chẳng lẽ nàng tuyệt không để ý tới cảm nhận của ta sao? - Thượng Quan Sở Hàn chưa chưa hỏi.

- Không phải, không phải như thế, muội... - Dạ Mị rối rắm, nguyên lai nam nhân ghen cũng chọc người yêu thương như vậy a... nhưng là nên giải thích như thế nào đâu? Chẳng lẽ nói lúc này chính mình không có chú ý tới hắn? Kia không phải càng đa thương người thôi!

Kỳ thật không phải Thượng Quan Sở Hàn không đủ quan trọng, mà là lúc ấy Dạ Mị một lòng chỉ nghĩ đến vấn đề với Phạm Trần, sao lại còn có tâm tư đi bận tâm cái gì khác, đi đường không đụng vào cây cột cũng đã xem như may mắn!

- Tốt lắm, ta chỉ thuận miệng nói thôi, xem nàng gấp gáp kia. Lại đây, ta có lời muốn nói với nàng. - Nhìn đến bộ dạng rối rắm của Dạ Mị, Thượng Quan

Sở Hàn buồn cười đem nàng kéo qua ngồi xuống bên cạnh mình.

– Đại ca, đến cùng là có chuyện gì a?

– Sau này không cần lại kêu ta là đại ca.

– Vì... vì cái gì? – Tâm Dạ Mị bởi vì những lời thình lình nói ra này của Thượng Quan Sở Hàn mà đập nhanh điên cuồng, chẳng lẽ hắn đã biết chính mình căn bản không phải muội muội của hắn rồi? Dạ Mị không dám tưởng tượng, khủng hoảng lập tức chiếm đầy trong lòng, sau lưng cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, sợ Thượng Quan Sở Hàn nhìn ra được cái gì, Dạ Mị nỗ lực ép buộc chính mình trấn định xuống, rót một ly trà cho chính mình làm an ủi.

– Bởi vì nàng căn bản không phải muội muội Thượng Quan Nhã Nhi của ta.

“Phanh” cái chén rơi xuống đất bể vài miếng, Dạ Mị khiếp sợ nhìn về phía Thượng Quan Sở Hàn, giống như làm thế nào cũng không thể tin được lời nói vừa mới nghe. Hắn đã biết, hắn thật sự đã biết! Biết chính mình chỉ là một lũ cô hồn đến từ dị thế, biết chính mình luôn luôn lừa gạt hắn! Làm sao bây giờ, đến tốt cùng nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại Dạ Mị chỉ cảm thấy lạnh lẽo cả người, chân tay luống cuống, căn bản là không dám nhìn tới ánh mắt của hắn, sợ nhìn đến chán ghét, thống hận trong mắt hắn! Ép buộc chính mình trấn định, nhưng là vẫn như trước không thể che giấu giọng nói run rẩy không ngừng.

– Đúng... ta thật sự không phải Thượng Quan Nhã Nhi.

– Nguyên lai Nhã Nhi thật sự đã chết... – Thượng quan Sở Hàn đau đớn nhắm lại hai tròng mắt, một giọt lệ lướt qua từ khoé mắt.

Thấy vậy, Dạ Mị không khỏi tự giễu nở nụ cười, nguyên lai, người hắn yêu chung quy là muội muội Thượng Quan Nhã Nhi của hắn. Dạ Mị, người chẳng qua chỉ là đồ giả mà thôi, làm sao có thể hi vọng xa vời được đến thứ gì nguyên bản không thuộc về người đâu? Làm người sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy?

– Huỳnh giết ta đi.

– Nàng đang nói cái gì? Làm sao ta có thể giết nàng đâu? – Thượng Quan Sở Hàn kinh ngạc nhìn Dạ Mị nói.

– Ta căn bản không phải muội muội của huynh, chẳng qua chỉ là một lũ cô hồn chiếm cứ lấy thân thể muội muội huynh mà thôi! Chẳng lẽ huynh không muốn báo thù thay cho muội sao? – Lúc này Dạ Mị ngược lại bình tĩnh xuống dưới, giấy chung quy là không thể gói được lửa, đã biết thì như thế nào? Nhiều nhất bất quá là một chữ chết thôi.

– Nhã Nhi cũng không phải nàng hại chết, hơn nữa giết nàng Nhã Nhi có thể trở về sao? Cho dù có thế, ta cũng sẽ không giết nàng.

Nghe vậy, Dạ Mị chấn kinh rồi, không dám tin nhìn hắn hỏi:

– Vì cái gì?

– Bởi vì ta yêu nàng -

– Thượng Quan Sở Hàn huynh xem rõ ràng, ta là Dạ Mị, không phải muội muội Thượng Quan Nhã Nhi của huynh! Ta cũng không thèm làm vật thay thế của ai! – Dạ Mị kích động rống lớn nói. Tình yêu cùng tình thân là hai việc khác nhau, tại phương diện tình yêu, Dạ Mị luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ, nếu trở thành vật thay thế, như vậy cho dù có lại yêu bao nhiêu nàng cũng không thèm. Bởi vì yêu vật thay thế chính là vết sẹo lớn nhất, trên cái thế giới này bất cứ một người nào cũng đều độc nhất vô nhị, căn bản không ai có thể thay thế ai. Cho dù bộ dạng có lại giống nhau, tính cách lại tương tự thì như thế nào? Đồ giả cũng vĩnh viễn không thể trở thành đồ thật được.

– Ta biết nàng là Dạ Mị không phải Nhã Nhi, người Thượng Quan Sở Hàn ta yêu chính là Dạ Mị nàng! Nàng cũng không phải là vật thay thế của bất luận kẻ nào! – Thấy cảm xúc Dạ Mị kích động như thế, Thượng Quan Sở Hàn một tay kéo lấy nàng ôm vào lòng lớn tiếng nói, giống như muốn chứng minh tâm của chính mình vậy.

– Không... không thể nào, huynh vẫn luôn yêu Thượng Quan Nhã Nhi! – Dạ Mị muốn mạnh mẽ tránh ra ôm ấp của hắn, nhưng là Thượng Quan Sở Hàn lại giống như quyết tâm gắt gao muốn giam cầm nàng vậy, làm nàng giãy dụa như thế nào cũng giãy dụa không ra.

– Nàng trước bình tĩnh một chút nghe ta nói! Ta thừa nhận, lúc trước ta cứ nghĩ người mình yêu là Nhã Nhi, nhưng đó cũng là nghĩ đến! Bởi vì từ nhỏ lớn lên cùng muội ấy, hơn nữa sinh mệnh của ta trừ bỏ muội ấy ra không có nữ nhân gì khác, cho nên ta mới nghĩ sai như vậy! Kìa nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là lúc thiếu niên khinh cuồng mê luyến thôi!

– Nhưng là nàng không giống với! Nhìn đến nàng tim ta sẽ đập nhanh hơn, muốn lúc nào cũng đem nàng ôm vào ngực, thậm chí muốn hôn môi nàng, nhìn đến nàng thân mật cùng nam nhân khác ta sẽ đau lòng, sẽ ghen... những cảm giác này đó lúc ta ở cùng Nhã Nhi chưa từng có qua! Ta biết đó là một loại độc chiếm dục của một người nam nhân đối với nữ nhân, mà không phải tình cảm của một người ca ca đối với muội muội! Nếu đến bây giờ ta còn không thể phân biệt rõ sự khác biệt giữa hai người, chẳng lẽ nhiều năm như vậy ta đều sống uống phỉ rồi?

Nghe hắn chân tình thông báo, mặt Dạ Mị không khỏi đỏ lên, nhưng là trong lòng lại có chút bất an:

– Huynh không hận ta sao? Sẽ không trách ta chiếm cứ thân thể muội muội huynh sao?

– Ta hẳn là nên cảm ơn nàng mới đúng, cảm ơn nàng đã đến, mới không làm phụ thân phải chịu nỗi đau người đầu bạc tiễn người đầu xanh, cảm ơn nàng đã đến, làm ta hiểu được cảm giác yêu một người. Ta tin tưởng, nàng có thể từ dĩ thế đến đây sống thay cho Nhã Nhi, vậy nhất định là mình mình bên trong đã chú định, đây là duyên phận của nàng cùng Nhã Nhi.

– Huynh thật sự nghĩ như vậy? – Dạ Mị cảm thấy sau khi mình đi vào thế giới này, giống như càng ngày càng có khuynh hướng tiểu nữ nhi rồi, Dạ Mị tâm ngoan thủ lặc, lãnh tâm vô tình trước kia chạy đi đâu rồi? So với việc các loại nhảm nhí bất an hiện tại, nàng càng thích chính mình quyết đoán của ngày xưa, ít nhất sẽ không vô duyên vô cớ cho chính mình tăng thêm nhiều phiền não như vậy.

– Đương nhiên, nói không chừng tất cả đều là an bài của Nhã Nhi đâu! Có lẽ nàng sợ đại ca ta này cô độc sống quãng đời còn lại, cho nên mới đem nàng đưa đến bên người ta... – thấy cảm xúc của Dạ Mị đã muốn ổn định lại, Thượng Quan Sở Hàn liền tâm huyết dâng trào nở nụ cười đùa nàng.

– Không đứng đắn! Đúng rồi, sao huynh lại biết chuyện này? Ta nhớ rõ trừ bỏ Thượng cùng Thụy Y, không có bất luận người nào khác biết chuyện này.

– Nàng đã quên bên người chúng ta có một thần tiên sống rồi?

– Thần tiên sống? Huynh là nói... Trần!

– Ân, hẳn đem chuyện này nói cho ta, bảo ta cẩn thận suy nghĩ xem đến cùng là yêu ai. Nếu người ta yêu là Nhã Nhi, kia hẳn sẽ bảo ta rời khỏi nàng, nếu yêu nàng, hẳn nói hẳn có thể nhận ta. vốn ta đã suy nghĩ rõ ràng muốn đi tìm nàng, ai biết nàng thế nhưng đột nhiên chạy tới.

– Nhận huynh? – Dạ Mị suy nghĩ nửa hồi nghi hoặc tại của mình có phải có vấn đề hay không, ý này không phải là...

– Đúng, cùng chung một thể!

– Không được! Như vậy đối với huynh và Trần đều không công bằng, ta không thể ích kỷ như vậy! – Dạ Mị buồn bực, cô nhận khi nào thì khai sáng như vậy rồi? Thế nhưng ngay cả cùng chung một thể cũng có thể đồng ý?

– Công bằng hay không công bằng đều do chúng ta định đoạt, chúng ta đều đồng ý vì cái gì nàng vẫn không chịu? Trên đời này chỉ có nàng mới đáng giá để chúng ta dùng tâm đi yêu!

Ngay tại lúc Dạ Mị muốn phản bác, cửa phòng đột nhiên mở ra.

– Mị nhi, nàng đồng ý đi, trừ nàng ra ngoài, lại còn có ai đáng giá cho chúng ta động tâm đâu? Kỳ thật đối với chúng ta mà nói, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, có một địa vị bên trong lòng nàng cũng đã đủ vừa lòng, so với không thể cùng nàng ở chung một chỗ mà nói, này đã là hạnh phúc rất lớn. Hay là nàng muốn bỏ một người nào trong hai chúng ta, nhìn hẳn cô độc sống quãng đời còn lại sao?

– Trần... – Dạ Mị cảm động bỏ nhào vào trong lòng Phàm Trần nức nở nói. Nam nhân này luôn hiểu biết nàng như vậy, biết trong lòng nàng khó chịu, bất an, cho nên thay thế nàng ngã bài với Thượng Quan Sở Hàn. Biết nàng khó chọn lựa một ai trong hai người, cho nên liền thay nàng quyết định.

– Mị nhi, chẳng lẽ nàng muốn bỏ qua ta sao? – Thượng quan Sở Hàn vẻ mặt u oán nhìn Dạ Mị uly khuất nói.

– Không phải không phải, ta... ta... – Dạ mị lắp bắp nửa ngày, vẫn là chưa nói ra cái gì được.

– Nàng cái gì a? chẳng lẽ nàng thật sự không chịu muốn ta? Tuy rằng bộ dạng của ta so với Phàm Trần kém một chút, nhưng tốt xấu gì cũng là công tử tuấn mĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn a, vì cái gì nàng chướng mắt ta đâu? Ai, ông trời sao lại đối với ta tàn nhẫn như vậy! Người ta yêu không yêu ta, xem ra đời này ta nhất định cô độc sống quãng đời còn lại. Thôi thôi, ta xem giờ chỉ có thể cạo đầu xuất gia, thanh đăng cổ phật thôi! – Thượng Quan Sở Hàn lời này nói đến vô cùng cô đơn thê lương, sau khi nói xong còn bước chân lao đảo đi về phía ngoài cửa.

– Ta... ta hai người đều muốn! – Dạ Mị thật sự sợ Thượng quan Sở Hàn sẽ đi xuất gia, dưới tình thế cấp bách liền cứ rống lên như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ giống như muốn nở ra máu.

Song, làm sau khi Thượng Quan Sở Hàn xoay người lại Dạ Mị liền chán nản, trên mặt ý cười tràn đầy làm sao có một chút cảm xúc u oán, bi thương? Một chút cười xấu xa hiện lên trong đáy mắt kia là biểu hiện sau khi gian kế đạt thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Nữ nhân mẫn cảm, nguy cơ buông xuống

– Huynh... huynh thế nhưng đừng khổ nhục kẻo! – Dạ Mị nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thượng Quan Sở Hàn vẻ mặt đắc ý, một Phàm Trần “khi dễ” nàng còn chưa đủ, bây giờ lại thêm một Thượng Quan Sở Hàn...

– Nếu không phải ta thêm một liều thuốc mạnh, nàng còn muốn rời rắm đến khi nào đâu? Nói như vậy có lẽ ta vĩnh viễn cũng không có ngày xuất đầu đi.

– Được rồi, người cũng đừng lên mặt nữa, lát nữa Mị nhi tức giận ta xem người làm sao bây giờ! – Chỉ sợ cho dù nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng, đường đường một Phạm Trần như tiên giáng trần thế nhưng cũng sẽ lộ ra vẻ mặt xấu xa, tà ác này...

Thượng Quan Sở Hàn vừa nghe liền nóng nảy, rất chân chó lấy lòng nói với Dạ Mị đang buồn bực:

– Mị nhi, Mị nhi tốt, ta sai rồi, nàng ngàn vạn lần đừng không để ý tới ta, lần sau ta sẽ không dùng khổ nhục kể tính kể nàng nữa!

– Tránh ra, ta không muốn để ý tới huynh!

– Mị nhi, nàng thật sự giận ta sao?

– Là huynh không cần ta trước, ta mới không cần lại nhào lên khiến huynh phiền chán! – Nhớ tới lúc này Thượng Quan Sở Hàn quyết đoán không cho nàng gọi hần là đại ca như vậy, Dạ Mị liền cảm thấy rất ủy khuất rất đau lòng. Dạ Mị bây giờ đã quyết đoán xem nhẹ người ta thô lỗ, một lòng chỉ nghĩ đến hần biết chính mình không phải muội muội của hần, cho nên ngay cả một tiếng đại ca cũng không cho nàng kêu...

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn ngậm ngẫn cả người, không hiểu nhìn Dạ Mị, lại thấy vẻ mặt nàng thương tâm ủy khuất, Thượng Quan Sở Hàn liền nóng nảy, nhưng lại không nghĩ ra được lời nói của nàng là có ý gì. Rơi vào đường cùng chỉ phải giống như muốn cầu cứu nhìn về phía Phạm Trần, ai ngờ hần lại vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, căn bản không có ý muốn giúp đỡ!

– Mị nhi, ta khi nào lại không cần nàng? Ta yêu nàng đến mức sắp nổi điên làm sao có thể không cần nàng đâu! Cho dù nàng không cần ta, ta cũng sẽ mặt dày mày dạn đi theo nàng, muốn ta chủ động buông tha cho nàng, trừ khi ta chết!

– Nam nhân chính là nói lời ngon ngọt để nghe đến dụ dỗ nữ nhân! Lúc này rõ ràng huynh còn nói qua không cho ta gọi huynh là đại ca, nếu không phải không cần ta vậy là có ý gì!

Cho đến lúc này, cuối cùng Thượng Quan Sở Hàn cũng hiểu rõ vấn đề ở nơi nào, bắt đầu dõ dạc dài dẽo nói:

– Rõ ràng nàng không phải muội muội của ta cần gì phải gọi đại ca chứ?

Vừa dứt lời, Phạm Trần là người đầu tiên phá lên cười, đồng tình vạn phần khinh bỉ nhìn Thượng Quan Sở Hàn. Ngay tại lúc Thượng Quan Sở Hàn còn nghi hoặc hần là có ý gì, Dạ Mị bùng nổ:

– Tốt! Ta biết ta chỉ là đồ giả, không có tư cách kêu huynh là đại ca, càng không có tư cách hy vọng xa vời được huynh có thể đối xử với ta như trước vậy! Huynh đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy huynh nữa!

– Mị nhi! Ta không muốn nàng gọi ta đại ca, ta muốn nàng gọi ta là Hần! Ta không muốn nàng làm muội muội của ta, ta chỉ muốn nàng là nữ nhân của ta!

– Nói xong, Thượng Quan Sở Hàn liền ngay trong ánh mắt kinh ngạc của Dạ Mị hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cánh môi mềm mại đụng chạm làm Dạ Mị giống như bị sét đánh vậy, đầu óc trống rỗng, dưới sự hướng dẫn có chút trúc trắc của hần, Dạ Mị cũng dần dần chìm sâu vào nụ hôn làm nàng tìm được thanh thản này.

Phạm Trần đứng một bên thấy vậy, trong mắt hơi tối lại, lặng lẽ lui ra ngoài. Cho dù đã tự nói với bản thân trong lòng rằng đây là ông trời đã định sẵn, phải học thân nhiên mà nhận, nhưng là lúc nhìn thấy nàng thân mật với người khác, tâm vẫn không nhịn được đau đớn. Bao nhiêu lần tự hỏi trong lòng, sẽ hối hận sao? Đáp án tự nhiên không cần nói cũng biết. Cho dù nhìn thấy nàng thân mật cùng nam nhân khác, chính mình sẽ ghen, sẽ đau lòng, nhưng là chỉ cần có thể được ở bên cạnh nàng, nhìn nàng hạnh phúc, tất cả đều đáng giá.

Trong phòng, hai người không kềm lòng nổi đã muốn hơi thở trầm trọng, thẳng đến hôn Dạ Mị toàn thân xụi lơ, Thượng Quan Sở Hàn mới buông nàng ra. Lần đầu nếm được ngon ngọt hần thật sự rất không muốn buông thiên hạ trong lòng ra, chỉ là nếu còn không buông ra mà nói, hần thật sự không thể cam đoan được chính mình có thể khống chế dục vọng nóng cháy hay không. Hơn nữa so với Dạ Mị, đầu óc của hần xem như là thanh tỉnh, đương nhiên còn nhớ rõ đây là phòng của Phạm Trần, chỉ là hiện tại nhìn chung quanh, cũng không thấy bóng dáng của hần.

– Không thấy Phạm Trần.

– Trần! Xong rồi, khẳng định là hần tức giận rồi! – Nhìn chung quanh không thấy Phạm Trần, Dạ Mị liền hoảng loạn lên, nghĩ nghĩ chính mình thật đúng là đáng chết, thế nhưng hôn môi cùng nam nhân khác trước mặt hần, cái này bảo hần phải làm sao a!

Nghe vậy, trong lòng Thượng Quan Sở Hàn cũng sôi ruột lên, lúc ấy hần chỉ nghĩ đến làm cho Dạ Mị hiểu rõ tâm ý của mình, căn bản là không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại cuối cùng hần mới hiểu rõ hành vi của mình khi này có bao nhiêu không ổn, vì thế liền nóng lòng kéo Dạ Mị ra ngoài tìm người.

Song, hai người quan tâm sẽ bị loạn căn bản không ngờ là, bọn họ đang hôn nhau hăng say, ai lại sẽ vô duyên ngồi ở đó làm bóng đèn như vậy.

Tìm cả ngày, hai người Dạ Mị rốt cục cũng tìm được Phạm Trần tại lương đình, lúc này hần đang đứng một mình trong lương đình, giống như đang ngắm hoa, nhưng ánh mắt mơ hồ lại làm cho người ta không nắm bắt được, không biết suy nghĩ của hần đang bay đi nơi nào.

Nhìn thân ảnh đơn bạc cô tịch của hần, Dạ Mị cùng Thượng Quan Sở Hàn vừa đau khổ vừa áy náy, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hần, Dạ Mị từ sau lưng gắt gao ôm eo hần, ngập ngừng nói:

– Trần, thật xin lỗi.

Phạm Trần đang ngẩn người đột nhiên cảm giác được thân thể mềm mại sau lưng, còn có mùi thơm của cơ thể quen thuộc, khoé miệng chậm chậm giờ lên một nụ cười sùng sịnh, xoay người đem nàng ôm vào trong lòng mình:

– Bé ngốc, lại nói cái gì ngốc đâu? Đây là lựa chọn của chính ta, nàng không có làm chuyện thật xin lỗi ta, nếu là nàng thật sự cảm thấy trong lòng bất an mà nói, vậy bồi thường cho ta chút gì đi?

– Được, chàng nói nên bồi thường như thế nào? – Có thể vì hấn làm chút chuyện, trong lòng Dạ Mị cũng sẽ cảm thấy an tâm rất nhiều, vì thế thật vội vàng ngửa đầu trả lời.

Chỉ thấy Phạm Trần mỉm cười, dung nhan tuấn mỹ đột nhiên tới gần, tại trong ánh mắt ngây ngốc của Dạ Mị hôn lên môi nàng một tiếng vang dội, lập tức giống như khoe ra liếc nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái, Thượng Quan Sở Hàn thấy vậy chỉ phải xấu hổ sờ sờ mũi quay đầu qua một bên, giả bộ cái gì cũng đều không có nhìn thấy. Dạ Mị nhìn đến việc làm như trẻ con này của Phạm Trần trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng cảm thấy, nam nhân trước mắt này càng ngày càng giống một con người chân chính, mà không phải trịch tiên xa không thể với tới trước đây.

Trong chính diện Hoa Thanh cung.

– Từ Thần sư huynh! Chương môn đâu? Chương môn ở đâu? – Một gã đệ tử hấp tấp chạy vào từ bên ngoài, vội vàng nhìn Từ Thần hỏi.

– Xảy ra chuyện gì? – Trên trục giác, Từ Thần cảm giác được có chuyện gì không tốt đã xảy ra, lại muốn bao biện làm thay một lần, chỉ vì hấn không muốn Dạ Mị có cái nguy hiểm gì.

Tên đệ tử kia biết hấn là đệ tử thân truyền của chương môn, cho nên cũng không cảm thấy có gì không ổn, cuống quýt đem chuyện báo cho Từ Thần:

– Từ Thần sư huynh, Thuý Y sư tỷ bị người bắt đi! Người đó nói, muốn cứu Thuý Y sư tỷ, bảo chương môn một mình đi đến Vực Đoạn Hồn!

– Cái gì? Làm sao Thuý Y sư tỷ có thể bị người bắt đi? Chẳng lẽ có người xông vào bốn môn? – Từ Thần vừa nghe liền lập tức nóng nảy, hấn tự nhiên biết tầm quan trọng của Thuý Y đối với Dạ Mị, nếu là để nàng biết, chỉ sợ...

– Hôm nay Thuý Y sư tỷ xuống núi mua vật phẩm, cũng không ở trong môn phái.

Nghe vậy, đôi mày tuấn tú của Từ Thần gắt gao nhăn lại một chỗ, trong đầu đang nhanh chóng nghĩ đối sách. Mục đích của người bắt đi sư tỷ đã rất rõ ràng, chính là sư phụ! Sư tỷ còn ở trong tay hấn, cho dù sư phụ đi chỉ sợ cũng bị người quân chế, đến lúc đó muốn đánh muốn giết chẳng phải do người kia định đoạt sao? Không được! Tuyệt không thể để nàng gặp chuyện không may!

Rất nhanh, trong lòng từ Thần đã có quyết định, liền nghiêm túc nói với tên đệ tử kia:

– Không được nói chuyện này cho chương môn, để ta đi cứu Thuý Y sư tỷ!

– Đây... sẽ không xảy ra chuyện gì sao? – Người nọ do dự hỏi, thật không phải khinh thường tu vi của Từ Thần, mà ngược lại, hấn còn rất sùng bái Từ Thần, bởi vì tu vi của Thần Thần là cao nhất trong tất cả đệ tử Hoa Thanh phái! Chỉ là, người nọ đã nói muốn tự mình chương môn đi đến, chỉ sợ người khác đi cũng không làm được gì đi?

– Sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ ta phải đi Vực Đoạn Hồn, nhớ kỹ, nhất định không được nói chuyện này cho chương môn! Chương môn công việc bận rộn, những chuyện nhỏ nhặt này đó sẽ không làm phiền người rồi. – Nhìn thấy tên đệ tử kia gật đầu, Từ Thần mới yên tâm xuất phát, đồng thời cũng âm thầm thở trong lòng, bất luận như thế nào cũng phải cứu được sư tỷ về! Đây không phải chỉ là vì Dạ Mị để ý đến Thuý Y, càng là vì Thuý Y là ân nhân cứu mạng của hấn! Năm đó nếu không phải có nàng cứu giúp, đưa hấn trở về Hoa Thanh phái mà nói, chỉ sợ trên đời đã sớm không còn người tên Từ Thần này.

Lúc Từ Thần đi rồi, trong lòng tên đệ tử báo tin kia càng ngày càng bất an, làm chuyện gì cũng giống như mất hồn vậy không thể tập trung tinh thần, nghĩ cả nửa ngày, hấn vẫn quyết định đi tìm chương môn!

– Khởi bẩm chương môn, bên ngoài có một đệ tử muốn cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo! – Trong lương đình, ba người Dạ Mị, Phạm Trần, Thượng Quan Sở Hàn đang trò chuyện với nhau thật vui, chợt nghe giọng nói này, mấy người đều nghi hoặc nhìn qua. Hoa Thanh phái luôn không có liên hệ gì với bên ngoài, cũng không có cùng xuất hiện với những môn phái khác, đến cùng là sẽ có chuyện gì đâu?

– Cho hấn vào đi.

– Dạ!

Không được một lát, tên đệ tử kia liền run run rẩy rẩy đi đến, chỉ thoáng dùng ánh mắt nhìn Dạ Mị liền nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám lại nhìn nhiều một cái, trong lòng thật kính sợ đối với nàng.

– Đệ tử tham kiến chương môn!

– Miễn lễ, có chuyện gì?

– Tạ ơn chương môn, chuyện là như vậy... – Sau đó, hắn liền đem từ đầu chí cuối lời nói với Từ Thần nói cho Dạ Mị, còn đem chuyện Từ Thần đã muốn đi trước một mình cũng nói cho nàng. Dạ Mị càng nghe sắc mặt càng âm trầm, tia máu chợt loé qua trong ánh mắt, đã muốn đến gần ranh giới bùng nổ. Phạm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn bên cạnh cũng đều vẻ mặt lo lắng, ai cũng đều biết, bất đi Thuý Y rõ ràng là muốn hướng về phía Dạ Mị, chỉ không biết người này là thần thánh phương nào.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Điều kiện của Ma Tôn

Người làm rất tốt, ngay hôm nay thăng làm đệ tử nội điện, trước đi xuống đi. – Dạ Mị mặt không biểu tình nói, nhưng là người quen thuộc với nàng đều biết, đây là điềm báo nàng sắp nổi nóng.

– Tạ... đa tạ chương môn, đa tạ chương môn! Đệ tử cáo lui! – Tên đệ tử ngoại điện này thỉnh linh bị miếng bánh thịt đập cho choáng váng đầu óc, tiến vào nội điện, kia nhưng là giấc mơ mà đệ tử ngoại điện mong nhớ ngày đêm a! Mặc dù đều là đệ tử Hoa Thanh phái, nhưng là chẳng những công pháp học tập của đệ tử ngoại điện không bằng đệ tử nội điện, càng phải phụ trách toàn bộ việc vặt của môn phái, đa số thời gian đều lãng phí tại đây. Mà đi vào nội điện lại có thể học được công pháp càng thêm cao thâm, được đến đan dược, tinh thạch có lợi cho việc tu luyện cũng muốn nhiều hơn so với đệ tử ngoại điện hơn rất nhiều... tóm lại chỉ có một câu, lợi ích nhiều hơn a!

– Mị nhi, chúng ta đi cùng nàng. – Căn bản không cần hỏi quyết định của Dạ Mị, đáp án không thể nghi ngờ là đồng ý, cho dù là núi đao biển lửa nhất định nàng cũng sẽ đi.

– Hai người không thể đi chung với ta.

– Ta biết, nàng xuất phát trước, chúng ta liền đi sau đuôi theo.

– Người nọ thấy nàng đi một mình nhất định sẽ thả lỏng cảnh giác, đến lúc đó chúng ta liền xuất hiện bất ngờ, làm hậu thuẫn của nàng!

Nói xong, ba người nhìn nhau cười, không cần giải thích gì nhiều, này là sự ăn ý của bọn họ. Chỉ là, mọi việc sẽ thuận lợi như bọn họ suy nghĩ vậy sao?

Lục này trên vực Đoạn Hồn, Thuý Y đang đứng bên cạnh vách núi đen, hai tay cũng bị cột đằng sau, sau lưng nàng một nam tử tà mị, thỉnh linh chính là Ma Tôn bỏ chạy trên Tuyết sơn ngày đó! Lúc này trước mặt Thuý Y là vách núi đen cao vạn trượng, chỉ cần Ma Tôn nhẹ nhàng đẩy một cái, nàng sẽ bị ngã đến tan xương nát thịt, cho dù là người Tu Chân cũng khó tránh khỏi!

Sở dĩ vực Đoạn Hồn được xưng là vực Đoạn Hồn vì cho dù là người Tu Chân từ nơi này ngã xuống cũng không có cách nào thi triển pháp thuật thoát đi, đoàn sương mù lượn lờ bên trong có thể miễn bất cứ pháp thuật nào, một khi ngã vào vách núi đen, cho dù người là Đại La Kim Tiên cũng không có khả năng còn sống!

Lúc này, Ma Tôn đang vẻ mặt đắc ý chờ đợi, hắn biết, cái nữ nhân kia nhất định sẽ đến! Rất xa, chân trời dần dần có bóng người tới gần, nụ cười trên mặt của Ma Tôn lập tức cứng ngắc, đầu đầy tóc đen kia rõ ràng không phải tượng trưng của Dạ Mị.

– Ma Tôn! – Sau khi Từ Thần từ trên phi kiếm xuống dưới liền cảnh giác nhìn Ma Tôn, thật không ngờ người bất đi sư tỷ đúng là đại ma đầu này! Hiện tại Từ Thần bắt đầu cảm thấy may mắn, may mắn người đến không phải Dạ Mị, nam nhân trước mắt là một người cực kỳ nguy hiểm! Hơn nữa chỉ bằng thù oán giữa hắn cùng Dạ Mị, một khi Dạ Mị rơi vào trong tay hắn, kia sẽ rất khó nói hắn sẽ dùng cái dạng thủ đoạn gì để tra tấn nàng!

– Người bản tôn muốn tìm không phải là người!

– Người hãy chết tâm đi, vì sự phụ của ta sẽ không tới!

– Hừ! Nguyên lai nàng cũng là hạng người sợ chết! – Ma Tôn khinh thường nở nụ cười, không hề che dấu hai tròng mắt màu đỏ thị huyết rõ ràng, có vẻ vô cùng quỷ dị. Mắt hồng càng phát chói mắt biểu hiện tâm tình của hắn giờ phút này đã muốn phản nộ rồi, khí tức bạo ngược dần dần tiết ra ngoài, làm người ta có cảm giác sợ hãi từ đáy lòng.

– Không cho người vũ nhục sự phụ ta! Hôm nay là ta tự tiện thay người đến, hãy bớt nói nhảm đi, muốn như thế nào người mới chịu thả sư tỷ của ta? – Tại trong lòng từ Thần, Dạ Mị chính là nữ thần trong cảm nhận của hắn, sao lại có thể dễ dàng tha thứ để người chịu nửa điểm vũ nhục? Kỳ thật từ trước khi tới nơi này, hắn đã chuẩn bị tốt quyết tâm phải chết, nay vừa thấy người này chính là Ma Tôn, ngay cả một tia ảo tưởng cuối cùng trong đáy lòng cũng tan biến. Nam nhân này bất luận là tu vi hay là tâm cơ đều hơn xa hắn, nhưng là hắn vẫn không buông tha cứu Thuý Y như trước, cho dù chết, cũng nhất định phải cứu được nàng!

– Hừ! Một khi đã như vậy, vậy người liền thay sự phụ người trả chút lợi tức đi! – Vừa dứt lời, Ma Tôn liền phát tay một cái, một con gió màu đen lập tức đánh úp về phía từ Thần!

Từ Thần thấy vậy hai mắt chợt ngưng, thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản không thể nào tránh né, tại lúc hần còn không nghĩ ra cách nào, con gió màu đen liền vây quanh hần vào bên trong! Thuý Y xa xa thấy vậy không khỏi sợ hãi, miệng nàng bị che chú Yên Lặng không thể nói, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng khủng hoảng nhìn Từ Thần đang giãy dụa trong cơn gió, nước mắt rơi xuống như mưa.

Mà Từ Thần đang trong cơn gió giờ phút này phải chịu đựng thống khổ rất lớn, cơn gió này giống như ngàn vạn cây đao nhỏ vậy, để lại trên người hần một đạo lại một đạo vết thương, máu đỏ tươi càng không ngừng chảy xuôi ra bên ngoài, xem ra Ma Tôn có ý muốn làm hần mất máu quá nhiều mà chết!

Tuy rằng sớm biết rằng thực lực của mình căn bản không thể so với hần, nhưng là như thế nào Từ Thần cũng không nghĩ tới, tại trước mặt hần, chính mình ngay cả một kích cũng không thể chống cự, trong lòng không khỏi bắt đầu thống hận chính mình.

Sau khi nhìn đến máu tươi, Ma Tôn lại càng hưng phấn lên, ánh mắt tràn đầy vẻ khát vọng. Bản tính Ma tộc tàn nhẫn thị huyết, có một loại yêu thích cố chấp đối với máu tươi, nhìn đến máu tươi không ngừng tràn ra ngoài, thậm chí Ma Tôn có loại cảm giác máu của mình cũng bắt đầu sôi trào, té bào bạo ngược toàn thân giờ phút này đã thức tỉnh toàn bộ, đang không ngừng kêu gào tại trong cơ thể.

Nhưng tại giờ phút này, một đạo chân nguyên lực mạnh mẽ từ trên trời đánh về phía cơn gió kia, màu đen dần dần tán đi, lộ ra Từ Thần vết thương đầy người bên trong. Không chỉ là trên người, liền ngay cả gương mặt nguyên bản yêu nghiệt kia lúc này cũng che kín vết thương, có vẻ vô cùng khủng bố dữ tợn, trên dưới toàn thân cơ hồ đã muốn không còn chỗ da lành lặn nào, nếu cứ để như vậy, không cần bao lâu hần sẽ mất máu quá nhiều mà chết!

Tại trong ánh mắt kinh ngạc của Ma Tôn, Từ Thần còn có Thuý Y, Dạ Mị đầu bạc tung bay nhanh chóng buông xuống, nâng Từ Thần đã vô lực té trên mặt đất dậy. Nhìn đến vết thương đầy người hần, tâm Dạ Mị chợt đau đớn lên, bỗng nhiên có loại cảm giác tên là đau lòng lan toả ra từ dưới đáy lòng. Dạ Mị nhanh chóng từ trên người lấy ra một viên cầm máu đan dứt cho Từ Thần, sau đó cởi áo ngoài của mình mặc lên cho hần, y phục hần đã muốn hoá thành mảnh nhỏ, cơ hồ đã thành áo rách quần manh.

Nhìn đến Dạ Mị đột nhiên tiến tới, bên trong đôi mắt tím xinh đẹp của Từ Thần tràn đầy kinh ngạc, lo lắng, nóng nảy nói:

— Sư phụ, làm sao người lại đến đây? — Bởi vì mất máu quá nhiều, lúc này giọng nói của hần có vẻ rất suy yếu, thân thể cũng lung lay thoáng động giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Dạ Mị nghe vậy hai mắt chợt ngưng, nhớ tới hần tự tiện hành động, Dạ Mị liền phi thường tức giận, tuy rằng biết hần là suy nghĩ vì nàng, nhưng là vừa nghĩ đến hần xem nhẹ sinh mệnh của chính mình như vậy, trong lòng Dạ Mị liền dâng lên lửa giận bùng cháy không thể ức chế được, trong lòng lại càng vì hần đau lòng không thôi. Tuy rằng rất muốn răn dạy hần, nhưng là vừa nhìn đến bộ dạng của hần suy yếu như thế, lời nói Dạ Mị liền nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng nhẹ nhàng nói. — Người trước ngồi một bên nghỉ ngơi một chút, chuyện còn lại giao cho ta là được.

— Dạ Mị, rốt cục người cũng tới rồi, bản tôn chờ người thật vất vả a! — Nhìn đến nàng thân mật cùng nam nhân khác như thế, trong lòng Ma Tôn liền lửa giận tận trời, chua xót khác thường làm hần vô cùng phiền muộn, tựa tiếu phi tiếu (giống cười nhưng không cười) nhìn Dạ Mị nói.

— Nói điều kiện của người đi. — Vừa nhìn thấy Ma Tôn, Dạ Mị liền nghĩ đến Hiên Viên Thương đã chết, trong lòng lập tức hận không thể đem hần thiên đao vạn quả! hơn nữa còn bắt đi Thuý Y, làm Từ Thần trọng thương, cho dù hần chết ngàn vạn lần cũng không có cách nào giải mối hận trong lòng nàng! Song, giờ phút này Thuý Y còn đang trong tay hần, cho dù Dạ Mị không chú ý đến mình cũng không có cách nào không chú ý đến Thuý Y, chỉ đành phải cố nén hận ý trong lòng nói chuyện với hần.

Ma Tôn nghe vậy cũng không lại nói nhảm, giờ lên một nụ cười tà mị khẽ mở môi mỏng nói:

— Tự phế tu vi, đi cùng bản tôn.

Lời nói này của Ma Tôn vừa ra, ba người ở đây đồng loạt thay đổi sắc mặt, bọn họ vốn tưởng rằng Ma Tôn nhiều nhất cũng chỉ là muốn giết Dạ Mị, nhưng là hiện tại rõ ràng không phải như vậy. Nếu muốn giết bảo nàng tự sát là có thể, làm gì tự phế tu vi đi cùng hần? Chẳng lẽ hần muốn giữ nàng bên người hảo hảo mà nhục nhã nàng?

Kỳ thật ba người đoán cũng không sai, Ma Tôn quả thật chính là đang nghĩ như vậy. tuy rằng hần không rõ cảm giác khác thường trong đáy lòng của chính mình đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng là hần lại rất rõ ràng, hần muốn nữ nhân này, muốn hung hăng đặt nàng dưới thân, muốn xem bộ dạng nàng lấy lòng hần!

— Sư phụ không thể! — Thấy Dạ Mị không có phản bác, ngược lại trầm tư suy nghĩ, Từ Thần vội vàng kêu lớn lên, liền ngay cả Thuý y cũng về mặt không đồng ý cùng sợ hãi.

— Lại không đồng ý, bản tôn liền phải đẩy nàng xuống. — Thấy Dạ Mị còn đang do dự, Ma Tôn ý cười tràn đầy uy hiếp nói, tay đã muốn đặt lên vai Thuý Y, chỉ cần lại dùng lực một chút, nàng liền chết không có chỗ chôn!

Thấy vậy, trong lòng Dạ Mị nhúc nhích, nóng nảy la lên:

— Không cần, ta đồng ý. . .

Thấy nàng phải đồng ý, trong lòng Ma Tôn vui sướng dị thường, bởi vậy xem nhẹ Thuý Y trước người. Từ Thần thấy vậy nóng nảy phản, đau lòng không thôi, vừa muốn ngăn cản, đã thấy một bóng người nhanh chóng nhảy xuống vách núi đen!

— Không! Thuý Y!

Chương 49: Sinh Tử Một Đường, Chân Ái Vô Hối

Thấy mặt bóng dáng đơn bạc kia quyết tuyệt nhảy xuống vách núi đen, tâm Dạ Mị lập tức hoảng loạn, nhanh chóng bay về phía vách núi đen, cũng nhảy xuống theo, Tử Thần đằng sau thấy vậy không biết làm sao có sức lực lớn như vậy, cũng theo sát Dạ Mị nhảy xuống.

Hiển nhiên Ma Tôn cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, tại trong suy nghĩ của hắn, con người đều rất sợ chết, hắn như thế nào cũng không ngờ được, một tiểu nha đầu thế nhưng sẽ có dũng khí lớn như vậy!

Vừa nhảy xuống vách núi đen, Dạ Mị liền lập tức cảm giác được dường như chân nguyên lực của mình bị giam cầm, hiện tại nàng hoàn toàn chính là một người thường! Tại lúc nàng nhảy xuống, Phàm Trần một chân ôm lấy một cây lớn bên cạnh vách núi, cả người ghé vào vách núi đen mau chóng giữ lại cánh tay phải của nàng, mà tay trái nàng liền nắm chặt Thuý Y.

Thuý Y thấy vậy trong lòng bối rối không thôi, nàng vốn là muốn tự mình kết thúc, làm cho Dạ Mị không có điều kiêng kỵ gì, nhưng là nàng lại thật không ngờ, Dạ Mị sẽ vì nàng ngay cả mạng cũng không cần! Không thể nói chuyện, nàng chỉ có thể lấy ánh mắt báo Dạ Mị buông tay, nước mắt không ngừng chảy xuống như dây chuyền bị đứt.

Lúc này Dạ Mị cũng là vô cùng cố hết sức, không thể thi triển pháp thuật, nàng chỉ có thể nắm chặt Thuý Y bằng sức lực của chính mình, muốn đem nàng kéo lên, nhưng thủy chung lại không có sức lực kia, trong lúc nhất thời hai người chỉ có thể treo tại dưới vách núi.

Mà Tử Thần trên vách núi đen cơ hồ đã dùng hết sức lực, toàn thân hắn đều là vết thương, không thể lại dùng chân nguyên lực, vừa nãy thuận di (di chuyển trong nháy mắt) theo Dạ Mị kia đã muốn làm hắn hao phí không ít sức lực, lúc này nếu hắn mạnh mẽ vận công mà nói, chỉ sợ còn chưa có đem người kéo lên hắn đã muốn hôn mê. Cái chân ôm lấy cây bất giác đã thả lỏng một chút, hiển nhiên là đã muốn hao hết sức lực!

Dạ Mị phía dưới hiển nhiên cũng cảm giác được tình trạng của Tử Thần, trong lòng không khỏi căng thẳng, nếu còn như vậy, chỉ sợ ba người đều phải ngã xuống! Ánh mắt Dạ Mị chợt ngưng, an tĩnh lại đem khí lực toàn thân tập trung đến cánh tay trái, tuy nói nàng là một nữ nhân, nhưng là võ học taekwondo cường kiện thân thể linh tính ở thế kỷ hai mươi mốt cũng học không ít, đến đời này, tự nhiên nàng cũng có cố gắng học qua, giờ phút này cuối cùng cũng có chỗ dùng!

Hét lớn một tiếng, đột nhiên cánh tay trái ném về phía trước, Thuý Y nắm trong tay cũng vững vàng ném lên trên vách núi đen! Song giây tiếp theo, sức lực toàn thân nàng giống như bị tháo nước vậy, cả người vô lực, một mình nói với Tử Thần:

— Buông, còn như vậy người cũng sẽ chết.

— Không... buông, chết... cũng không buông! — Bởi vì luôn đang dùng sức, mặt Tử Thần đã muốn nghẹn đến đỏ bừng, tại xứng với vết thương trên mặt hắn, liền khùng bỏ dữ tợn như quỷ vậy. Nhưng là tại trong ánh mắt Dạ Mị, cho dù là như vậy, cũng không thể che giấu hào hoa phong nhã đầy người hắn, đôi mắt tím vẫn trong suốt như thạch anh tím vậy loé sáng chói mắt.

Lúc này Thuý Y bị ném lên vách núi đen đã gấp đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng vậy, muốn đi lại hỗ trợ, nhưng hai tay lại bị cột gắt vào sau lưng, chỉ phải rơi nước mắt quý gối trên vách núi lo lắng nhìn Dạ Mị.

Mà Ma Tôn cách đó không xa vẫn còn đang do dự, theo lý thuyết loại cơ hội tốt ngàn năm mới có này chỉ cần hắn vung tay lên, cái nữ nhân làm hắn vô cùng oán hận kia liền phải chết không thể nghi ngờ! Song, vừa nghĩ đến nàng đã chết, Ma Tôn liền chần chờ, đôi tay nâng lên vài lần đều vô lực buông xuống.

— Tử Thần, mau buông tay! Đây là mệnh lệnh của sư phụ! — Cảm giác Tử Thần lại trượt xuống một chút, Dạ Mị nôn nóng kêu lên, thậm chí dùng tới thân phận sư phụ tạo áp lực với hắn, chỉ là Tử Thần lại vẫn không quan tâm như trước, chết cũng không chịu buông tay.

— Ta đã nói rồi, chết cũng không buông tay! Sư phụ? Cho tới bây giờ ta vẫn không muốn làm đồ đệ của nàng! Nàng có biết hay không ngay cả nằm mơ ta cũng muốn nắm tay nàng, nhưng là ta cũng không dám, bởi vì ta biết ta không có tư cách! Nhưng là hiện tại, ta rốt cuộc cũng được như ý, cho dù chết, ta cũng chết mà không oán! Cho dù chết, ta cũng sẽ không buông tay nàng ra! — Lời nói vẫn chôn dấu dưới đáy lòng, tại giờ phút đối mặt với cái chết này, rốt cuộc Tử Thần cũng thổ lộ ra, hắn không muốn đến chết cũng mang theo tiếc nuối!

Nghe một phen chân tình thông báo của Tử Thần, Dạ Mị động dung, trong lòng đau xót, ngập ngừng nói:

— Ngốc nghếch, mau buông tay! Nếu không cho dù chết ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!

— Cho dù như vậy ta cũng sẽ không buông tay, chẳng sợ nàng hận ta ta cũng sẽ không tiếc! Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với nàng, cho dù là chết, ta cũng cam tâm tình nguyện chết. Nếu bây giờ ta buông tay, nhất định ta sẽ phải hối hận cả đời! Sống, không thể cùng nhau, chết, cũng muốn cùng mộ!

Sống, không thể cùng nhau; Chết, cũng muốn cùng mộ!

Những lời này giống như là ma chú vậy bay quanh đầu Dạ Mị, thật lâu cũng không tản đi. Không thể phủ nhận, giờ phút này trong lòng Dạ Mị đang rộng mở cho hân, một giọt nước mắt yên lặng chảy xuống từ khoé mắt, lập tức giờ lên một nụ cười tuyệt đẹp nói:

– Không, là sống muốn cùng nhau, chết cũng muốn cùng mộ! Nếu hôm nay chúng ta có thể đại nạn không chết, nếu người không ghét bỏ bên người ta còn có hai nam nhân, từ đây chúng ta liền cộng kết liên ý, từ nay về sau thượng bầu trời hạ hoàng tuyền ai cũng đều không cho bỏ lại ai.

Nghe vậy, Từ Thần vui quá mà khóc, cho dù đã sắp chết, có thể trước khi chết nghe được lời nói như thế, hân cũng không hối hận!

– Tốt, thượng bầu trời hạ hoàng tuyền, Từ Thần ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh nàng, không rời không bỏ!

Ma Tôn đang do dự nghe được lời nói của hai người này, đôi mắt đỏ như máu thoáng chốc âm trầm xuống, gương mặt tà mị yêu nghiệt cũng che kín khí tức bạo ngược như bão tố sắp đến, hiện tại trong lòng hân chỉ có một ý tưởng – hân muốn cho đôi câu nam nữ này chết không có chỗ chôn!

– Ha ha... nếu các người đã yêu nhau như thế, vậy bản tôn sẽ đưa các người đi địa ngục làm một đôi phu thê quý đi! Các người yên tâm, bản tôn nhất định sẽ không cho các người được như ý, muốn chết cùng mộ? Kìa phải hỏi qua bản tôn có đồng ý hay không! Dạ Mị, cho dù người đã chết, bản tôn cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người! Bất luận dùng biện pháp gì, bản tôn cũng nhất định sẽ tìm ra thi thể của người, sau đó đem người giam cầm bên người ta vĩnh viễn! Các người đi tìm chết đi! – Nói xong, tay Ma Tôn liền muốn phát xuống dưới, Thuý Y đứng một bên nôn nóng che trước người Từ Thần, tính dùng thân thể chống cự một kích của Ma Tôn.

Song, ngay tại lúc tay Ma Tôn sắp hạ xuống, một trận đau đớn bỗng nhiên tập kích sau lưng làm Ma Tôn vô lực buông tay xuống, xoay người nhìn lại, thấy Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn đang về mặt lạnh như băng nhìn hân. Ma Tôn thấy vậy hô to không ổn, lần trước sau khi Dạ Mị đánh hân trọng thương, vết thương của hân còn chưa khôi phục hoàn toàn, lúc này nếu hai người bọn họ liên thủ mà nói, chỉ sợ hôm nay là ngày chết của hân! Nghĩ đến, sau khi Ma Tôn không cam lòng trừng mắt nhìn Từ Thần cùng Dạ Mị liền nhanh chóng bỏ chạy, hân biết, hai người phía sau tuyệt đối sẽ không đuổi theo giết hân!

Quả nhiên, tại lúc Ma Tôn đi rồi, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn căn bản không có một chút ý muốn đuổi theo, mà là nhanh chóng bay về phía vách núi đen, giúp Từ Thần cùng nhau kéo Dạ Mị lên. Lúc này bọn họ làm sao còn một chút về mặt lạnh lùng, bên trong mắt toàn là ngưng trọng, lo lắng. Bọn họ quả thật không thể tưởng tượng, lúc này nếu bọn họ lại đến chậm một bước mà nói sẽ là kết quả gì, bọn họ càng không thể tưởng tượng, nếu là mất đi Dạ Mị, bọn họ sẽ thế nào.

Có lẽ, bọn họ sẽ cùng nàng nhảy xuống vách núi đen đi. Cho dù chết, cũng muốn cùng một chỗ với nàng.

Có Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn hỗ trợ, Dạ Mị liền được kéo lên thật nhẹ nhàng, thấy vậy, Thuý Y cùng Từ Thần đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dạ Mị vừa lên trên, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn liền một trái một phải gắt gao ôm nàng, từ thân thể run rẩy của bọn họ Dạ Mị có thể cảm nhận được, lúc này đều làm bọn họ sợ hãi đi.

– Mị nhi, thật xin lỗi, chúng ta đã tới chậm.

– Không muộn, nếu là không có hai chàng, ta cùng từ Thần đều chết chắc rồi. Đúng rồi, Từ Thần! – Lúc này Dạ Mị mới nhớ tới, sau khi đi lên nàng đều vội vàng an ủi hai nam nhân này!

Xoay người nhìn lại, đã thấy Từ Thần đang vô lực nằm trên mặt đất, đôi mắt tím xinh đẹp đang tròng đầy sương mù nhìn nàng, thấy Dạ Mị nhìn lại, khoé miệng cố gắng giương lên một nụ cười. Dạ Mị thấy vậy nhanh chóng chạy tới nâng hân dậy, lo lắng nói:

– Từ Thần, chàng cố gắng chịu đựng chút, ta lập tức mang chàng về nhà chữa thương, nhất định phải cố gắng! Có nghe hay không?

Nhìn đến hai tròng mắt Từ Thần càng lúc càng tan rã, Dạ Mị gấp đến mức nước mắt chảy ròng ròng, gắt gao ôm hân vào trong lòng.

– Nàng không có việc gì... là tốt rồi... – Vô lực nói xong một câu như vậy, Từ Thần liền an tâm nhắm lại hai tròng mắt, khoé miệng vẫn lộ ra nụ cười hạnh phúc như cũ.

Dạ Mị thấy vậy quá sợ hãi, cơ hồ lại nhớ đến lúc Hiên Viên Thương chết trong lòng nàng kia, trong nháy mắt, đau lòng giống như muốn hít thở không thông vậy, nôn nóng lay động thân thể hân khóc hô:

– Từ Thần, Từ Thần! chàng mau tỉnh lại, tỉnh lại a! Chúng ta không phải đã nói thượng bầu trời hạ hoàng tuyền ai cũng không thể bỏ lại ai sao? Sao chàng lại có thể lật lọng đâu! Chàng nói chuyện không giữ lời như vậy ta sẽ hận chàng cả đời! Chàng mau đứng lên a...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cường bức

Thấy vậy, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn nhìn nhau cười, xem ra, bọn họ lại có thêm huynh đệ...

Lập tức, Phàm Trần nhanh chóng tiến lên giúp Từ Thần bắt mạch, Dạ Mị thấy vậy gắt gao nhìn chăm chăm về mặt của Phàm Trần, sợ hắn nói ra cái kết quả gì không tốt.

– Mị nhi, nàng yên tâm đi, hắn còn cứu được, chỉ là mất máu quá nhiều với hao tổn tinh lực, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, hiện tại chúng ta nhanh chóng trở về đi! Thật không biết hắn mất nhiều máu như vậy sao vẫn còn sức lực lớn như thế...

Một câu cuối cùng Phàm Trần chỉ là nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, nhưng Dạ Mị lại nghe rất rõ ràng, không khỏi kinh ngạc nhìn Từ Thần trong lòng. Một người mất nhiều máu như vậy hắn là phải sớm hôn mê mới đúng, mà hắn lại... đến cùng là cái dạng tín niệm gì đang giúp hắn chống đỡ?

Tại trong lúc Phàm Trần bắt mạch cho Từ Thần, Thượng Quan Sở Hàn cũng cời dây trói cho Thuý Y, vừa được đến tự do, Thuý Y liền lập tức hai mắt nhắm lẹ mòng lung nhào về phía Dạ Mị:

– Sư phụ, thật xin lỗi! Đều do con không tốt, suýt nữa hại chết hai người! Đều là lỗi của con! Ô..ô.. sau khi trở về con nhất định phải cố gắng tu luyện, tuyệt đối sẽ không lại thành gánh nặng của sư phụ, làm kẻ ác có chỗ trống để chui vào!

– Nha đầu ngốc, nói bậy bạ gì vậy? Lúc này chuyện con tự chủ trương nhảy xuống vách núi sau khi trở về ta mới tính sổ với con! Hiện tại nhanh chóng trở về đi, vết thương của Từ Thần phải nhanh chóng cứu trị. – Vừa nghĩ đến lúc này Thuý Y quyết tuyệt nhảy xuống vách núi đen, Dạ Mị liền cảm thấy hốt hoảng trong lòng, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh. Thuý Y theo nàng nhiều năm như vậy, không phải người thân nhưng lại càng giống người thân, nàng đã muốn mất đi hai người thân yêu quan trọng nhất, tuyệt đối không muốn mất thêm người thứ ba!

Sau khi trở lại Tuyết sơn, Phàm Trần liền lập tức bắt đầu chữa trị cho Từ Thần, trong toàn bộ quá trình, Dạ Mị vẫn luôn khẩn trương đứng một bên bảo vệ, gắt gao nắm tay hắn. Nàng biết, người Từ Thần cần nhất là nàng, cho nên nàng sẽ cùng hắn, cho hắn lực lượng để có thể chống đỡ xuống.

– Trần, mặt của hắn có thể khôi phục không? – Dạ Mị đau lòng nhìn gương mặt dữ tợn kia, khuôn mặt nguyên bản tuấn mỹ giống như yêu nghiệt mà lúc này lại tràn đầy vết thương làm người ta sợ hãi, nếu không thể khôi phục, hắn nguyên bản đã tự ti như vậy lại nên sống như thế nào đây?

– Mị nhi, nàng nghĩ rằng danh hiệu thần y này của ta là giả sao? Những vết thương này mặc dù đều có hiện tượng bị ma khí ăn mòn, nhưng là xem như hắn có số tốt, trong tay ta vừa lúc có loại thuốc có thể khắc chế ma khí, chỉ cần đem ma khí tiêu trừ hết, vết thương trên người hắn cũng liền đơn giản hơn. Không cần một tháng, ta cam đoan trả lại cho nàng một công tử tuấn mỹ!

Lời nói trên tức của Phàm Trần làm Dạ Mị không khỏi xấu hổ đỏ mặt, xin lỗi hỏi:

– Hai người không trách ta sao? Không cảm thấy ta không biết xấu hổ sao?

– Mị nhi! Không cho nàng nói mình như vậy! – Phàm Trần lạnh giọng quát lớn Dạ Mị, gương mặt nguyên bản ý cười tràn đầy lúc này đã mây đen đầy đặc, hiển nhiên là thật tức giận.

Dạ Mị nghe vậy kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Phàm Trần tức giận với nàng, chỉ là vì nàng nhục nhã chính mình một câu...

– Mị nhi, thật xin lỗi, ta không cố ý tức giận với nàng. Ta chỉ là... – Chỉ là không muốn nghe đến có bất cứ lời đánh giá không tốt đối với nàng, cho dù là chính nàng cũng không thể.

– Không cần giải thích, ta đều hiểu rõ. – Dạ Mị nhìn hắn mỉm cười, tất cả đều không cần nói. Phàm Trần thấy vậy cũng nhoen miệng cười, hắn làm sao có thể quên, không chỉ là hắn hiểu biết nàng, nàng cũng rất hiểu hắn a.

– Trần, ta làm như vậy có đúng không?

– Ý nàng là nàng không yêu Từ Thần, nhưng lại chấp nhận hắn?

– Ân.

– Tình yêu, có nhất kiến chung tình, cũng có lâu ngày sinh tình. Hắn, đáng giá cho nàng mở rộng trái tim.

– Sao ta lại cảm thấy chàng giống như đang liều mạng đây ta ra bên ngoài đâu? Chẳng lẽ chàng không sợ ta có niềm vui mới liền quên tình yêu cũ sao? – Giọng điệu hơi trêu chọc, nhưng trên thực tế cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng nàng. Từ chuyện của Thượng Quan Sở Hàn kia nàng có thể thấy được, dường như Phàm Trần đang rất cố gắng gạt dây tơ hồng giúp nàng, nếu không phải có đủ tin tưởng với hắn, liền ngay cả chính Dạ Mị cũng hoài nghi hắn có phải thật lòng yêu nàng hay không!

– Ta biết trong lòng nàng có nghi hoặc, nhưng là mong nàng tha thứ, bây giờ ta không thể nói cho nàng, nàng chỉ cần biết, tất cả những gì ta làm đều vì tốt cho nàng là đủ rồi. Ta biết, nàng là người trọng tình trọng nghĩa, cho nên nếu chuyện không có ý nghĩa thì cần gì phải tự tìm phiền não đâu? – Nói xong, Phàm Trần liền đi lại bên cửa sổ nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, ánh mắt thâm trầm mà lại xa xưa.

Đến cùng phải chờ tới khi nào các người mới khôi phục trí nhớ đâu? Loại cảm giác thế nhân đều say chỉ duy độc mình ta tỉnh thật là rất tệ rồi.

Thấy Phàm Trần im lặng xuống, Dạ Mị cũng không lại hỏi gì, nàng tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không hại chính mình, không chỉ là vì tình yêu của hắn đối với mình. Mà có đôi khi, thậm chí Dạ Mị cảm thấy chính mình cùng hắn đã muốn quen biết hơn ngàn năm vậy, loại cảm giác quen thuộc từ đáy lòng kia

làm nằng vô cùng tín nhiệm, ý lại hẳn.

Mười ngày sau, Tử Thần vẫn đang mê man rồi cực cũng chậm rãi mở đôi mắt tím xinh đẹp kia, vừa động dậy liền phát hiện toàn thân đều là cảm giác đau đốn nóng bỏng, liền ngay cả trên mặt cũng là như thế! Bởi vì cổ họng quá khô rát, hẳn cũng chỉ có thể nhin đau đốn muốn mạnh mẽ đứng dậy, không ngờ toàn thân đều mềm nhũn như miếng bông vậy, vừa đến được bên giường lại té lăn xuống.

– Tử Thần! – Dạ Mị vừa vào phòng liền đứng lúc nhìn thấy Tử Thần từ trên giường lăn xuống dưới, vì thế nhanh chóng bước lên phía trước đỡ hẳn dậy.

– Sao chàng lại xuống giường rồi?

– Nước... – Cổ họng giống như muốn cháy vậy, phỉ hơn một nửa sức lực mới thốt ra được một chữ.

– Tốt, chàng chờ một chút, ta đi rót nước giúp chàng. – Biết được mấy ngày nay hẳn chưa uống một giọt nước, Dạ Mị liền đơn giản cầm nguyên ấm trà bưng lại.

Tử Thần liên tục rót uống mấy chén nước mới có thể giải trừ vấn đề cổ họng bị đau, suy yếu nói:

– Cảm ơn.

– Là ta nên cảm ơn chàng mới đúng, hôm đó nếu không phải có chàng, ta đã sớm chết. Hôm đó... lời nói trên vách núi đen kia...

– Hôm đó... ta không có nghe được gì cả. – Nghĩ đến Dạ Mị muốn đòi ý, Tử Thần vội vàng buộc miệng nói. Hẳn biết, hôm đó bọn họ nghĩ rằng chính mình phải chết không thể nghi ngờ, có lẽ nằng đang thương hại hẳn đi? Lời nói khi đó lại có mấy phần đáng tin đâu? Cho dù như thế, hẳn cũng không trách nằng, ít nhất hẳn đã từng hạnh phúc qua, chẳng sợ chỉ có trong nháy mắt như vậy...

Nghe vậy, Dạ Mị nhũn mày không vui nhìn Tử Thần nói:

– Chàng nghĩ rằng ta muốn đòi ý sao? Chàng không có nghe thấy, vậy có muốn hiện tại ta lặp lại một lần hay không?

– Làm gì lại rồi rầm lời nói hôm đó đâu? Ta biết, nằng không yêu ta. – Tử Thần tự giấu cười, tuy rằng hẳn luôn biết nằng không yêu hẳn, nhưng là lúc chính miệng hẳn nói ra, tâm vẫn không nhin được đau đốn.

– Hiện tại ta không yêu chàng cũng không có nghĩa là sau này sẽ không yêu chàng! Đến tột cùng là chàng không có lòng tin với ta hay không có lòng tin với chính chàng?

– Coi như hết đi, hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều. Huống chi, ta cũng không xứng được nằng yêu.

– Đã ngay cả dũng khí ném thư cũng không có, vậy sao hôm đó chàng lại nói ra những lời này?

– Nằng xem như là... ta hối hận đi. – Ngay lúc này, tâm của Tử Thần cũng dường như theo lời nói trái lương tâm đó bị từng chút từng chút xé thành mảnh nhỏ. Nếu không phải tại lúc đối mặt với cái chết không muốn có gì tiếc nuối, những lời này hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra miệng. Nay, hết thấy đều đã bụi bặm lạc định (mấy chương trước giải thích rồi nhá ^^). cũng là lúc nên trần quy trần, thổ quy thổ. (cát bụi về với cát bụi, đất về với đất).

Dạ Mị chán nản, trong lòng nặng nề vô cùng. Nằng không biết khúc mắc vẫn làm hẳn phức tạp đến cùng là cái gì, thế cho nên làm hẳn tại lúc đối mặt với người khác lại tự ti như thế, mà ngay cả dũng khí để theo đuổi tình yêu cũng không có! Hẳn cứ không chịu mở miệng như vậy, cho dù nằng có muốn giúp hẳn cũng không biết nên làm như thế nào, cứ như thế mãi, chỉ sợ hẳn cũng chỉ là một cái xác không hồn, nay chuyện nằng có thể làm chính là sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ ép buộc hẳn.

– Ta cho chàng thời gian ba ngày, nếu sau ba ngày chàng vẫn không chịu đem khúc mắc của chàng nói ra, như vậy chàng thu dọn đồ vật rời khỏi Hoa Thanh phái cho ta, Hoa Thanh phái ta không giữ người nhu nhược (yếu đuối) như thế!

Nghe vậy, Tử Thần không dám tin ngẩng đầu nhìn Dạ Mị sắc mặt âm trầm, nằng lại dùng cách này ép buộc hẳn? nhìn đến vẻ mặt của nằng, Tử Thần liền biết nằng nhất định là làm thật, tuy rằng thời gian đi theo bên người Dạ Mị không lâu lắm, nhưng là đối với tính nết của nằng hẳn có thể hiểu rõ như lòng bàn tay, hoài nghi lời nói của nằng, hậu quả thường thường đều là không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, thật sự muốn nói sao? Rời khỏi Hoa Thanh phái, rời khỏi nằng, hẳn sẽ sống không bằng chết. Chi là nếu đem mọi chuyện nói cho nằng, nhất định nằng cũng sẽ chán ghét hẳn đi? Dù sao, hẳn như vậy ngay cả chính hẳn cũng đều không nhin được mà chán ghét.

– Không cần suy nghĩ, ta đi.

– Chàng thật sự tình nguyện rời khỏi cũng không muốn nói? – Dạ Mị kinh ngạc hỏi, ý của nằng chỉ là muốn hẳn nói ra để mình có thể giúp hẳn đi ra bóng ma, nhưng là ai biết hẳn lại quật cường như thế.

– Đúng.

– Tốt! Tốt! Tốt! Hiện tại chàng lập tức đi cho ta! – Dạ Mị giận quá ngược lại nở nụ cười, ba chữ tốt liên tục đều là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, lúc trước có bao nhiêu đau lòng vì hẳn, giờ phút này lại có bấy nhiêu thất vọng.

– Dạ. – Từ Thần cung kính trả lời một tiếng lập tức đứng dậy thu dọn đồ vật, giờ phút này hắn đã muốn không cảm giác được bất cứ đau đớn nào, bởi vì có chỗ còn đau hơn so với thân thể. Lặng lẽ sờ lên trái tim trên ngực trái của chính mình, nơi đó, tựa hồ như đang chảy máu...

Nhìn thấy hắn thất tha thất thểu đứng lên, Dạ Mị theo bản năng muốn đỡ lấy hắn, nhưng là vừa nghĩ đến hắn cam chịu, trong lòng nàng liền tức giận không có chỗ đánh, sau khi hừ lạnh một tiếng liền rất nhanh đi ra khỏi phòng. Lại còn ở đây, nàng sợ chính mình sẽ mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Vương Giả Khí

Thấy Dạ Mị xoay người rồi đi, Từ Thần nở một nụ cười khổ, vẻ đau đớn trong đáy mắt làm người ta phải xót xa. quá khứ u ám như vậy sao ta lại có thể cho nàng biết đâu? Cho dù nàng không yêu ta, cho dù phải rời khỏi nàng, ta cũng hy vọng vĩnh viễn để lại cho nàng ấn tượng tốt đẹp nhất.

Chậm rãi thu dọn một bộ lại một bộ y phục của mình, không chỉ là vì vết thương trên người làm hắn không thể hoạt động mạnh, càng là vì hắn muốn lại ở trong đây thêm một chút, chẳng sợ chỉ có trong chốc lát cũng tốt. Cuộc sống vài năm nay tại Hoa Thanh phái là điều tốt đẹp mà hắn khát vọng lại không dám xa cầu lúc trước, cũng bởi vì như thế, sắp đến lúc rồi đi mới không nỡ như thế.

Bỗng nhiên liếc đến thanh kiếm bên giường, vẻ đau đớn trong mắt hắn lập tức được vui sướng bao phủ, trong lúc lơ đãng lại toát lên vẻ hoài niệm, nụ cười thoả mãn làm cả người hắn đều sáng hẳn lên, giống như ánh sao lộng lẫy, nở rộ vạn trượng hào quang thuộc về hắn. Mười ngón tay đầy vết thương nhẹ nhàng vuốt ve thanh Lư Quang kiếm xinh đẹp kia, động tác ôn nhu giống như đang vuốt ve người yêu của mình vậy, là nhẫn nại, thâm tình như thế.

Ít nhất, còn có nó sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Đem thanh Lư Quang kiếm triệu hồi về cơ thể của chính mình, hắn chậm rãi đi tới cửa, bước chân có chút không vững, lại xoay người nhìn thoáng qua căn phòng của chính mình, sau đó liền quyết tâm cất bước rời đi.

Trong phòng, Phạm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn đang nói chuyện gì có vẻ rất vui nhìn thấy Dạ Mị đen mặt đi đến, ngạc nhiên nhìn nhau một cái, kết quả đều trong ánh mắt của đối phương thấy được mờ mịt. Mà Dạ Mị thấy hai người bọn họ cũng chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua, sau đó liền về mặt âm trầm ngồi một bên, không nói tiếng nào. Kỳ thật không phải nàng không để ý đến cảm nhận của hai nam nhân kia, mà ngược lại, chỉ là vì quá để ý, cho nên mới không muốn nói cho họ trong lúc này, bởi vì nàng sợ chính mình vừa mở miệng liền sẽ không nhịn được bộc phát tức giận trong lòng ra.

Thấy vậy, hai người đang chuẩn bị mở miệng hỏi, đã thấy Thuý Y hấp tấp chạy vào:

– Sư phụ! Sư phụ không tốt, người mau đi khuyên nhủ Từ Thần đi, hắn muốn rời khỏi đây! – Thuý Y khóc nức nở ôm cánh tay Dạ Mị muốn kéo nàng ra ngoài, không ngờ Dạ Mị nghe vậy sắc mặt càng âm trầm hơn, hàn khí không giữ lại chút nào tản ra ngoài, nhưng vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích.

– Cái gì? Vì sao Từ Thần hắn phải đi? – Thượng Quan Sở Hàn kinh ngạc hỏi, vốn thấy sắc mặt của Dạ Mị là biết đã xảy ra chuyện, hiện tại xem ra, khẳng định không khỏi có liên quan đến Từ Thần! Chẳng qua, mười ngày trước hai người còn hứa hẹn sinh tử, sao bây giờ lại biến thành như vậy rồi?

– Mị nhi, hai người cãi nhau rồi?

– Ta cho hắn lựa chọn, là chính hắn muốn đi, ta lại có cách nào đây!

– Mị nhi, chẳng lẽ nàng thật sự nhìn hắn đi như vậy sao? Vết thương trên người hắn còn chưa có tốt, như vậy đi ra ngoài là rất nguy hiểm!

– Đúng vậy sư phụ! Những người bên ngoài đều xem Từ Thần là yêu nghiệt, hắn như vậy đi ra ngoài nhất định là sẽ không còn mạng sống! – Thấy sắc mặt Dạ Mị lại càng lạnh lẽo hơn, Thuý Y nôn nóng xoay quanh tại chỗ, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần cũng tràn đầy nước mắt.

Nghe vậy, Dạ Mị hơi có chút động dung, thái độ của những người bên ngoài đối với hắn nàng cũng biết, hiện tại hắn mang một thân thương tích, nếu bị người tập kích mà nói, chỉ sợ hắn ngay cả nửa điểm đường sống hoàn thủ cũng không có! Nghĩ như vậy, quyết tâm của Dạ Mị cũng dao động, thậm chí nàng từng có suy nghĩ muốn lao ra ngăn cản hắn, nói cho hắn mình sẽ không bao giờ bắt buộc hắn nữa. Nhưng là vừa nghĩ đến thái độ quật cường cùng đôi mắt tím hồng rỗng trơ đầy bi thương kia của hắn, xúc động của Dạ Mị trong nháy mắt liền biến mất không còn, mà thay vào đó là tràn đầy tức giận. Chính hắn đã không nghĩ tới điểm này, nếu ngay cả hắn cũng không để ý tới an nguy của chính mình, một người ngoài như nàng cần gì phải vì hắn mà lo lắng!

– Để hắn đi. – Ngữ khí thần nhiên, lại thêm vào khí thế uy nghiêm không cho cãi lời, giọng nói lạnh như băng làm ba người còn lại không khỏi sùng sột, đến cuối cùng cũng không ai dám phản bác. Giờ khắc này, ba người mới thật sự ý thức được, nữ nhân trước mắt này là uy nghiêm bá đạo, xinh đẹp tuyệt trần như thế. Cổ khí phách trên người nàng càng phát ra nồng hậu thêm, thẳng cho đến có một ngày, người đời đều phải chịu phục quỳ xuống dưới chân nàng!

Nhìn thấy Dạ Mị như vậy, trong lòng Phạm Trần không khỏi hoảng hốt, ánh mắt nhìn Dạ Mị trừ bỏ tình yêu say đắm cùng sùng nịnh trước sau như một, còn hơn một chút kính sợ, nhưng nhớ, nàng trước mắt cùng nàng trong trí nhớ dường như hoà hợp lại...

– Được rồi, ta đi tiễn hân, thuận tiện đưa thuốc trị thương này cho hân. – Sau khi lấy lại tinh thần, Phàm Trần lại khôi phục vẻ mặt như trước, dường như ánh mắt lúc này chỉ là ảo giác thôi. Xem thái độ Dạ Mị kiên quyết như thế, Phàm Trần bắt đầu đi thờ dài một hơi, một loạt về mặt của Dạ Mị lúc này hân đều xem tại trong mắt, bằng sự hiểu biết của hân đối với nàng, hiện tại cái lời nàng, kia không thể nghi ngờ là sự lựa chọn không sáng suốt nhất.

– Người cũng đồng ý với quyết định của nàng? – Thượng Quan Sở Hàn và Thuý Y đều cùng lúc kinh ngạc nhìn về phía Phàm Trần đang về mặt bắt đầu đi, chỉ có Dạ Mị vẫn không tỏ vẻ gì, giống như nàng đã biết quyết định của hân nằm trong dự đoán của nàng vậy.

Thấy vậy, Phàm Trần vẫn chưa trả lời thuyết phục, chỉ lặng lẽ cho hai người một ánh mắt, ý bảo bọn họ nghe theo quyết định của Dạ Mị. Thấy hai người do dự im lặng lại, Phàm Trần mỉm cười, về mặt có chút lưu luyến nói:

– Đi thôi, các người cũng theo ta đi đưa tiễn hân đi.

Hai người hơi hơi gật đầu, sau khi nhìn thoáng qua Dạ Mị liền đi ra ngoài cùng Phàm Trần, trong phòng mặc dù Dạ Mị vẫn về mặt âm trầm như cũ, ánh mắt cũng thâm thúy tĩnh lặng, nhưng thật ra trong lòng đã dao động ngất trời.

Dường như trong đầu có hai giọng nói đang không ngừng tranh luận, một cái đang nói, mặc kệ đến tận cùng Tử Thần có quá khứ như thế nào, nhưng trái tim của hân đối với người vẫn luôn là thật lòng, chẳng lẽ người nhắm tâm nhìn hân đi chịu chết sao!

Một cái khác đang nói, hiện tại tuyệt đối không thể mềm lòng, nếu hân vẫn không thể cởi bỏ khúc mắc kia hân vĩnh viễn cũng sẽ sống khổ sở, chuyện cho tới bây giờ người cũng chỉ có thể bảo trì thái độ mạnh mẽ như vậy! Huống chi hân dám khiêu khích uy nghiêm của người, người như vậy không cần cũng thể!

Dạ Mị bị hai giọng nói ồn ào này làm đau đầu vô cùng, đối với giọng nói thứ hai kia nàng thật sự rất kinh ngạc, khí thế bá đạo uy nghiêm như vậy, một người lãnh khốc giống như không có trái tim kia thật là nàng sao? Vì cái gì nàng cảm thấy khí thế này, giọng điệu này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ như thế? Dạ Mị biết, chính mình không phải vô tình đối với Tử Thần, làm sao lại có thể nói ra lời tuyệt tình như thế đâu? Nhưng là, cái giọng nói kia thật sự là vang lên trong đầu nàng. . .

Bên này, Dạ Mị đang cố gắng đấu tranh cùng hai giọng nói trong đầu, mà bên kia, Tử Thần lại về mặt bắt đầu đi cùng cảm động nhìn chúng đệ tử Hoa Thanh phái vây quanh hân. Vốn định muốn từ biệt bọn họ trước khi đi, ai ngờ sau khi bọn họ biết tin này lại gất gao bao quanh hân, lú lú ồ ồ không ngừng, chỉ là không chịu thả hân rời đi.

– Tử Thần. – Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nói thanh lãnh của Phàm Trần, mọi người nghe tiếng quay đầu lại, thấy ba người Phàm Trần bọn họ đã đến, còn tưởng rằng rốt cuộc chương môn cũng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, vừa định hoan hô lên, lại nghe Phàm Trần tiếp tục nói. – Thuốc này người cầm lấy, có lợi cho vết thương trên người người, mỗi ngày bôi ba lần, một tháng sau liền có thể khôi phục dung mạo.

Mọi người nghe vậy nhao nhao cúi đầu xuống, không nỡ nhìn về phía Tử Thần, chỉ thấy hân bình tĩnh nói:

– Cảm ơn.

Cầm lấy chai thuốc trong tay Phàm Trần, mặc dù thái độ của hân từ đầu tới đuôi vẫn có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhưng là Phàm Trần vẫn sâu sắc phát hiện thất vọng, nản lòng chợt loé qua trong mắt hân, dưới đáy lòng không khỏi thờ dài một hơi. Cho dù đã không còn trí nhớ, hân vẫn là quái cường trước sau như một, một nam nhân quái cường đến làm người ta đau lòng. . .

– Sau khi xuống núi hãy chăm sóc chính mình thật tốt, cố gắng đừng xuất hiện tại chỗ đông người.

Lời nói của Thượng Quan Sở Hàn mặc dù không có rõ ràng, nhưng là Tử Thần vẫn là nghe hiểu ý của hân, nhớ đến “Đôi mắt yêu nghiệt” kia của mình, Tử Thần cười tự giễu, chỉ sợ vừa xuống núi liền sẽ có người gấp gáp muốn “Hàng yêu trừ ma” thôi.

– Tử Thần, người nhất định phải bảo trọng a! Sự phụ không phải người nhắm tâm như vậy đâu, nhưng là không biết vì sao thái độ của người lần này lại kiên quyết như thế. Tử Thần, đến tận cùng người đã làm chuyện gì làm sự phụ không vui rồi? Hôm đó không phải hai người còn. . .

– Sự tỷ, hãy quên chuyện hôm đó đi, xem như. . . chỉ là một giấc mộng hoàn lương* đi. – tuy lời nói thoải mái như vậy, nhưng cái này đều là đoạn ký ức quý giá nhất của hân, sao lại nói muốn quên là có thể quên đâu? Cho dù chỉ là một giấc mộng hoàn lương đẹp, cũng đã đủ để hân ghi khắc thật sâu trên linh hồn, cho dù chết, hân cũng sẽ không quên mỗi một câu nàng nói hôm đó.

Nàng nói, sống muốn cùng nhau, chết cũng phải cùng mộ!

Nàng nói, từ nay về sau thượng bầu trời hạ hoàng tuyền ai cũng không cho bỏ lại ai.

Giấc mộng kê vàng (hoàn lương):

Lễ xướng danh vừa dứt, Lư Sinh lặng người, rồi chàng muốn nhảy lên, chàng cố giữ vẻ khiêm tốn, đi giữa đám đông, chàng thương hại hàng ngàn, hàng ngàn sĩ tử tiu nghỉu. . . Chàng vừa nghe xướng danh: tên chàng, quê quán chàng đỗ tiến sĩ. Ông Nghè! Ông Nghè!. Cái buổi nhận cờ biển mới lòng lấy làm sao!. Chàng mỉm cười nghĩ thầm: Mình thì chẳng: “võng anh đi trước, võng nàng theo sau”. Chàng đã có vợ đâu. Hai bên phố, biết bao mỹ nữ vàng đeo đầy người mỉm cười với tân khoa. Quan Tể tướng, sau khi đọc kỹ gia phả, lý lịch nhà chàng, quyết định gả tiểu thư, con gái Tể tướng, cho chàng. Chàng được phong chức, chàng có dinh thự riêng, rồi chàng có tỳ thiếp. Xung quanh chàng, vàng son chói lọi, những bức tường hồng điều rực rỡ, lay động biết bao lời chúc tụng đẹp nhất. Mấy chục năm đã qua, gia đình chàng càng ngày càng được hưởng nhiều lộc trời. Mấy đứa cháu nội, tóc trái đào, đẹp

như tranh; cháu ngoại gái, trai ngoan ngoãn đã tập bút nghiên...

Một hồi trống báo ngọ. Lư Sinh bừng tỉnh dậy. Chàng ngơ ngác nhìn xung quanh; chàng nhớ lại, hoá ra một giấc mơ. Chàng đã ngủ một giấc mệt nhọc. Chàng nhớ lại, sau khi hồng kỳ thi Hương, chàng chán nản, lang thang khắp nơi. Tiền hết, trời nóng bức, chàng vào quán ăn, bác quán đang nấu nồi kê. Chàng mệt quá, lăn ra chổng đặt ở góc nhà và ngủ lúc nào không biết. Bác quán thấy chàng tỉnh dậy, bảo: “Chú học trò đánh một giấc ngon nhỉ, ngủ nửa đi, nồi kê chưa chín đâu!”. Chàng ậm ừ, nghĩ mà buồn cho thân phận mình. Trãi bao phú quý vinh hoa, con cháu đầy đàn mà nồi kê chưa chín.

“Hoàng lương” tức là kê vàng, chỉ sự vinh hoa chẳng khác nào một giấc mộng đẹp, hoặc đơn giản chỉ là một giấc ngủ.

Tại trong ánh mắt nghi hoặc, không nở của mọi người, Từ Thần thẳng lưng, cố gắng bỏ qua đau đớn của miệng vết thương, chậm rãi từng bước một lại kiên cường đi xuống núi. Cho dù trong lòng lại đau đớn, hắn cũng không muốn đem sự yếu ớt của chính mình bộc lộ ra ngoài, sống tự ti nhiều năm như vậy, để cho hắn giữ lại một tia tôn nghiêm duy nhất còn sót lại này đi.

Mỗi từng bước đi, trái tim của hắn lại giống như bị dao đâm một nhát, đôi mắt tím xinh đẹp như thạch anh không biết khi nào đã trở nên mờ hồ, mỗi giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống trên gương mặt tràn đầy vết thương của hắn. Vốn tưởng rằng, sự yếu ớt của chính mình sẽ không bị người khác nhìn thấy, nhưng hắn lại không biết, bóng dáng mà hắn cố làm ra vẻ kiên cường là bi thương, thê lương cỡ nào, so với khóc lớn náo loạn, hắn như vậy lại càng làm cho người ta đau lòng...

Phạm Trần thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên đánh chết cái nết không chữa. Trong nháy mắt xoay người, Phạm Trần mặc sắc thấy được một bóng trắng nhanh chóng hiện lên phía xa xa, môi mỏng giương lên một độ cong xinh đẹp về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ba Nam Nhân Một Sân Khấu

Sau khi trở lại phòng, Thượng Quan Sở Hàn nhìn căn phòng không có một bóng người kinh ngạc hỏi:

– Di, Mị Nhi đâu?

Nghe vậy, Phạm Trần nở một nụ cười bí ẩn:

– Có lẽ mấy ngày nay nàng sẽ không trở lại.

– Nàng có chuyện quan trọng gì muốn làm sao?

– Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ Mị Nhi là người ý chí sắt đá, cứ yên tâm nhìn Từ Thần vết thương đầy người xuống núi một mình như vậy sao?

Thượng Quan Sở Hàn giật mình, đương nhiên hắn không tin Dạ Mị là loại người này, chỉ là lúc ấy nàng tản ra loại khí thế kia ra ngoài làm hắn mất đi năng lực hỏi. Tại trong nháy mắt kia, thậm chí Thượng Quan Sở Hàn cảm thấy nàng đã không phải là Dạ Mị mà hắn quen biết, khi đó nàng giống như là nữ thần cao cao tại thượng, là vị thần từ trên cao nhìn xuống quan sát chúng sinh, không chấp nhận bất luận kẻ nào nghi ngờ lời nói của mình.

Nhìn thấy Phạm Trần không có chút kinh ngạc nào, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi cười khổ nói:

– Xem ra ta vẫn là không đủ hiểu biết nàng.

Phạm Trần hơi nhíu mày, buông ly trà trong tay nói:

– Không đủ hiểu biết thì có thể chậm chậm tìm hiểu, nhưng là ta hy vọng mặc kệ sau này nàng có biến thành bộ dạng gì đi nữa ngươi cũng không được nghi ngờ nàng. Tính cách của nàng có lẽ sẽ trở nên càng ngày càng bá đạo, mạnh mẽ, nhưng đây cũng là bản tính đã khắc sâu trong người nàng, nếu như ngươi không thể nhận, hiện tại rồi đi còn kịp. Ta không hy vọng đợi đến lúc nàng yêu ngươi quá sâu ngươi lại làm tổn thương nàng, nếu như vậy ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

– Ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi nàng! Mặc kệ nàng biến thành bộ dạng gì đi nữa nàng cũng đều là Mị nhi mà ta yêu nhất, không có cái gì có thể làm dao động tình yêu của ta đối với nàng, chẳng sợ có một ngày nàng biến thành một đại ma đầu giết người không chớp mắt, chỉ cần trong lòng nàng có ta, ta nguyện ý trở thành lưỡi dao sắc bén trên tay nàng, cho dù vì nàng huỷ diệt cả thế giới ta cũng không tiếc!

Cái gì thương sinh thiên hạ có quan hệ gì với hắn đâu? Thượng Quan Sở Hàn hắn không có lý tưởng vĩ đại như vậy, trên thế giới này người duy nhất có thể làm dao động tâm hắn chỉ có Dạ Mị, nếu mất đi nàng, trái tim chỉ nhảy lên vì nàng kia cũng sẽ mất đi sinh mệnh. Một khi đã như vậy, cho dù huỷ thiên diệt địa lại có ngại gì!

Thấy vậy, Phàm Trần cũng lộ ra một nụ cười vừa lòng:

– Hy vọng ngươi không được quên lời nói của ngươi hôm nay, cũng hy vọng ngươi nhớ kỹ lời nói của ta với ngươi, nếu không ta cũng không dám cam đoan ngày nào đó ngươi chạm đến nghịch lân của Mị nhi, nàng có thể không cần ngươi hay không.

– Ta là tuyệt đối sẽ không cho ngươi có cơ hội độc chiếm Mị nhi, ngươi liền đem tâm tư của mình để vào trong bụng đi thôi. – Thượng quan Sở Hàn giả vờ khinh bỉ nhìn Phàm Trần một cái, lập tức khó hiểu hỏi. – Phàm Trần, ngươi sẽ không phải thật là thần tiên đi? Vì sao đến cuối cùng ta lại luôn cảm thấy ngươi biết rất nhiều chuyện chúng ta không biết đâu?

– Có một số việc bây giờ còn chưa đến lúc để biết, đến thời cơ thích hợp tự nhiên các ngươi sẽ hiểu.

– Ta mặc kệ đến tốt cùng ngươi là ai, cũng không quan tâm ngươi đã biết cái gì. Hy vọng duy nhất của ta là ngươi đừng làm chuyện gì bất lợi đối với Mị nhi, địa vị của ngươi trong lòng nàng, ta nghĩ không cần nói ngươi cũng đã biết, nếu như thật sự có một ngày như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi. – Thượng Quan Sở Hàn nghiêm túc nói với Phàm Trần, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Phàm Trần, quan sát từng cảm xúc biến hoá của hắn.

Song, tại trong mắt hắn chỉ thấy thâm tình cùng sùng nịnh vô hạn, thậm chí còn có một tia kính sợ không dễ phát hiện. Tuy rằng Thượng Quan Sở Hàn không biết tia kính sợ kia từ đâu mà đến, nhưng hắn cũng hiểu được địa vị của Dạ Mị trong lòng Phàm Trần, từ trong ánh mắt của hắn, dường như Thượng Quan Sở Hàn nhìn thấy bóng dáng của mình. Đây là điểm giống nhau duy nhất của bọn hắn, chỉ vì bọn họ đồng dạng yêu một nữ nhân.

– Ta là tuyệt đối sẽ không cho ngươi có cơ hội độc chiếm Mị nhi, ngươi liền đem tâm tư của mình để vào trong bụng đi thôi.

– Khụ... khụ... – Thượng Quan Sở Hàn ngẹn lời, thật không ngờ một nam nhân băng sơn như Phàm Trần cũng có thú vui ác như vậy, thế nhưng lại dùng lời nói chính mình vừa nói trả lại, liền ngay cả vẻ mặt giọng điệu cũng giống nhau như đúc!

Nhìn thấy hắn cười trêu tức, Thượng Quan Sở Hàn buồn bực đến cực điểm, thật sự rất nghi ngờ nam nhân trước mặt hắn này có phải là Phàm thừa tướng lạnh lùng băng lãnh, xa cách người vạn dặm mười năm trước kia hay không. Hay là nói, lực lượng của tình yêu lại vĩ đại như vậy, thế nhưng có thể thay đổi tính cách của một người?

Giờ khắc này, tâm của hai nam nhân dần dần tới gần, chỉ vì trong lòng bọn họ đều có cùng một tín niệm.

“Thùng thùng” ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa đánh gãy không khí quái dị giữa hai người, Phàm Trần lập tức khôi phục thanh lãnh ngày xưa, thần nhiên nói:

– Vào đi.

Thấy vậy, trong lòng Thượng Quan Sở Hàn không khỏi cảm thán khả năng của hắn một chút, tốc độ biến sắc mặt này không phải người bình thường có thể bằng được a! Khinh bỉ nhìn hắn một cái, không khéo lại đúng lúc bị Phàm Trần nhìn thấy, nụ cười quý dị trên khoé miệng làm Thượng Quan Sở Hàn không khỏi rung mình một cái, cảm giác giống như bị người nào đó nhớ thương vậy.

Thượng Quan Sở Hàn sợ hãi, lập tức vẽ một cái tín hiệu nguy hiểm thật lớn trong lòng, sau này chộc ai cũng không thể chộc nam nhân này, nam nhân này tuyệt đối không giống bên ngoài thoạt nhìn đậm mạc thanh lãnh như vậy! Có một loại người thích nhất chính là không đánh mà thắng, mà nam nhân trước mắt này có lẽ là cực phẩm trong phương diện này!

Cửa phòng chợt mở ra, người tới đứng là Đông Phương Hi ôn nhuận như ngọc kia.

– Đông Phương công tử có chuyện gì sao? – Khôi phục thanh lãnh ngày xưa, Phàm Trần lập tức biến lại thành nam nhân băng sơn xa cách người vạn dặm kia.

– Không biết Dạ chương môn ở nơi nào?

– Mị nhi nàng có việc phải ra ngoài, chỉ sợ trong khoảng thời gian này sẽ không trở về, Đông Phương công tử nếu là có chuyện gì nói với ta cũng được, ta có thay thế nàng toàn quyền xử lý.

Lời nói này của Phàm Trần nhìn như không có vấn đề gì, chỉ là trên thực tế trong ngoài đều lộ ra một tin tức, thì phải là quan hệ của hắn cùng Dạ Mị không tầm thường!

Đông Phương Hi nghe vậy trong lòng đau đớn một trận, sắc mặt cũng thay đổi trong nháy mắt, nụ cười ôn nhu trên miệng thường ngày lúc này cũng biến thành cười khổ.

Mà Thượng Quan Sở Hàn không khỏi kinh ngạc, theo như hiểu biết của hắn với Phàm Trần, hắn biết rõ Phàm Trần không giống như là người sẽ nói những lời này. Tâm tư của Đông Phương Hi đối với Dạ Mị, liền ngay cả người đến sau như hắn này cũng biết, không thể nào Phàm Trần không biết được. Nhưng hiện tại hắn nói như vậy là có ý gì? muốn đả kích Đông Phương Hi, làm hắn biết khó mà lui sao?

Cảm giác lẫn lộn nhìn Phàm Trần, lại vừa lúc đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hắn. Thượng Quan Sở Hàn giật mình một cái, lập tức thu hồi ánh mắt của mình, ngoan ngoãn ngồi một bên làm người cầm điếu. Vì suy nghĩ cho hạnh phúc lâu dài của mình và Mị nhi, hắn là tuyệt đối không dám phá hư “Chuyện tốt” của Phàm Trần!

– Ta yêu Dạ Mị – Thu dọn cảm giác đau đớn trong lòng, Đông Phương Hi lại khôi phục ôn nhuận như ngọc ngày xưa, ôn hoà cười với Phàm Trần.

– Nhưng nàng lại không yêu người.

Vốn tưởng rằng dù thế nào thì sắc mặt của Phàm Trần cũng biến hoá chút đi, nhưng cổ tình người ta lại có vẻ lơ đãng, chẳng qua lời nói lại thật sự là... hơi ác độc chút. Sáu chữ ngắn ngủn suýt chút nữa làm nụ cười Đông Phương Hi cố gắng nở ra bị đông cứng, một câu trần thuật trực tiếp. Nhất là về mặt bình tĩnh cùng ánh mắt tự tin kia của hắn, làm tâm Đông Phương Hi đau đớn vô cùng.

Nguyên lai, người ta căn bản là chưa từng xem mình trở thành đối thủ. Là cảm thấy Đông Phương Hi hẳn căn bản là không có cái tư cách đó sao? Đông Phương Hi nở nụ cười chua xót.

Thượng Quan Sở Hàn đứng một bên lúc này mới biết được suy đoán của mình quả nhiên là chính xác nhất, Phàm Trần người này căn bản là giết người không thấy máu! Lấy đậm mặc thanh lãnh đến che giấu bản tính phức tạp của hắn, không biết có bao nhiêu người sắp gặp tai họa.

Xem chiêu này của hắn muốn bao nhiêu ác độc có bấy nhiêu ác độc, ngay cả tư cách trở thành đối thủ hắn cũng không cho người ta, có gì còn đã kích người hơn cái này? So với đao quang kiếm ảnh giữa tình địch, thái độ bình tĩnh, giọng điệu lơ đãng của hắn như vậy quả thật là muốn đánh người vào mười tám tầng địa ngục!

– Hiện tại không yêu không có nghĩa là sau này cũng sẽ không yêu, ta sẽ không buông tay.

– Nga? Không chắc ngày đó đó người thật sự có thể tu thành chính quả đâu. – Thượng Quan Sở Hàn vốn tưởng rằng hắn sẽ lại tiếp tục đã kích Đông Phương Hi nghe được lời này liền ngậy người, cái này là muốn làm gì a? Liên ngay cả Đông Phương Hi cũng kinh ngạc, khó hiểu nhìn về phía Phàm Trần, còn chưa kịp vui mừng, lập tức bị lời nói kế tiếp của hắn làm giận sôi lên.

– Mị nhi nhà chúng ta luôn mềm lòng, không chừng ngày nào đó nàng thấy người đáng thương liền nhận người đâu.

Nghe vậy, khoé miệng cùng khoé mắt Thượng Quan Sở Hàn cùng lúc run rẩy, người này, không chỉ phức tạp mà lời nói còn rất ác độc!

– Người... Muốn cho ta biết khó mà lui là không thể nào, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Cáo từ! – Đông Phương Hi nghẹn một bụng tức giận xoay lưng chạy lấy người, hắn vốn là một nam nhân ôn hoà, luận về tài ăn nói, luận về phức tạp, sao hắn có thể là đối thủ của Phàm Trần? Lại còn ở đây, hắn thật sự sợ chính mình ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

– Sao người lại đối với Đông Phương Hi như vậy? – Thượng Quan Sở Hàn không hiểu hỏi.

– Chẳng lẽ người muốn lại có thêm nhiều người đến chia xẻ Mị nhi? – Phàm Trần tựa tiếu phi tiếu nhún mày hỏi.

– Đương nhiên là ta không muốn, bất quá ta biết cái này không phải là lý do của người. Nếu người thật sự không muốn có người đến chia xẻ Mị nhi mà nói, lúc trước người đã không giúp ta, hơn nữa đối với chuyện của Tử Thần kia người cũng không có phản ứng gì.

– A, chỉ cần người khác thật tâm yêu Mị nhi, ta đều sẽ không ngại, nhưng là duy độc Đông Phương Hi, ta sẽ không để hắn thuận lợi được như ý nguyện.

– Chẳng lẽ người có thù oán với hắn? Nếu không sao người lại đối với hắn như vậy?

– Thù à... không thể nói rõ, bất quá hắn thật là thiếu ta một ít đồ. – nói xong, Phàm Trần nở một nụ cười quỷ dị, có loại cảm giác âm trầm vô cùng.

Nếu không nhìn đến ý cười đùa dai trong mắt hắn, Thượng Quan Sở Hàn có lẽ thật sự nghĩ hắn sẽ làm chuyện gì đối với Đông Phương Hi. Bất quá hiện tại xem ra hắn là không có nguy hiểm đến tính mạng. Khu...khu... nhiều nhất chỉ là bị tên phức tạp này tra tấn sống dở chết dở.

Sự thật chứng minh, hắn không có đắc tội cái tên “trong ngoài không đồng nhất” này là lựa chọn chính xác cỡ nào, ví dụ máu chảy đầm đìa xảy ra trước mắt a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Căm Giận Ngút Trời

Mà lúc này, đương nhiên Dạ Mị sẽ không biết “chiến tranh” không đánh mà thắng của ba nam nhân, hiện tại nàng đang về mặt âm trầm từ xa đi theo phía sau Tử Thần, nhìn bóng dáng lung lay thoáng động trước mắt kia, đôi mày Dạ Mị không khỏi gắt gao nhăn lại một chỗ.

– Quý a!

– A! Ánh mắt màu tím, yêu nghiệt a!

– Chạy mau a, yêu nghiệt tới rồi!

Rốt cục đi tới trấn nhỏ gần Tuyết sơn, Từ Thần vừa tiến vào thôn, người trên phố lập tức thét chói tai. Mà hắn lại giống như chẳng hề hay biết vậy, vẫn chậm rãi bước từng bước như trước, đôi mắt màu tím dị thường trống rỗng, dường như thế gian này không có gì có thể vào mắt hắn được.

Dạ Mị phía sau thấy được tình hình như vậy, sắc mặt không khỏi lại âm trầm vài phần, sát khí bắt đầu hiện lên. Nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Từ Thần, tâm nàng không khỏi co rút đau đớn lên.

Nhìn theo Từ Thần đi vào một gian khách sạn, Dạ Mị liền đứng ngoài cửa không có lại đi theo vào, ai ngờ chỉ mới một lúc, Từ Thần liền nghiêng ngã lao đảo đi ra.

Thấy vậy Dạ Mị không khỏi rất nghi hoặc, ai ngờ bên trong khách điểm truyền ra một giọng chửi bậy chói tai:

– Ngươi này yêu nghiệt chết tiệt, cút xa một chút cho lão tử! Thật con mẹ nó xui! Đem những thứ mà tên yêu nghiệt kia vừa mới chạm qua đều đổi hết cho ta, đừng làm cho khách nhân dính xui xẻo của hắn!

Nghe vậy, ánh mắt Dạ Mị nhất thời lạnh như băng tuyết, sát khí nồng đậm nhất thời bộc phát ra, biểu tình ác độc thị huyết giống như sứ giả câu hồn vậy làm người chung quanh run sợ trong lòng, hai chân run rẩy, chạy trốn ra khắp nơi.

Dạ Mị vốn định đi vào cho bọn họ một chút dạy dỗ, nhưng mắt thấy Từ Thần càng đi càng xa, rơi vào đường cùng Dạ Mị chỉ phải buông tha ý nghĩ trong lòng. Mạnh mẽ đè nén tức giận trong lòng, lại đi theo từ vị trí không xa không gần.

Theo Từ Thần liên tục đi vào vài gian khách sạn, nhưng kết quả cũng là giống nhau, những người đó tránh hắn giống như rắn rết, đuổi hắn rồi đi đã không nói, lại còn muốn hung hăng chửi một hai câu. Một đường đi tới, lửa giận trong lòng Dạ Mị lại càng mạnh mẽ lên, xúc động nghĩ muốn giết người cũng càng mãnh liệt.

Trong lòng ngũ vị giao tạp, đau lòng, tức giận, thương tiếc... tất cả đều vì bóng dáng đơn bạc giống như mất hồn phía trước kia.

Dạ Mị vốn tưởng rằng, vũ nhục như vậy hắn căn bản là không chịu nổi, nhưng đến bây giờ hắn vẫn giống như là không có việc gì vậy, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng thủy chung chưa từng xuất hiện cảm xúc dao động qua, thật giống như một cái xác không hồn.

Cuối cùng, Từ Thần vẫn là không thể tìm được một nhà khách sạn nào cho hắn vào ở, cho nên cái miếu đồ nát liền thành chỗ duy nhất hắn ở được.

Dạ Mị xem cái miếu đồ nát, mái nhà ngã xiêu vẹo này, không khỏi nhẹ nhàng nhướng mày. Chỉ là Từ Thần lại giống như không chút để ý hoàn cảnh rách nát dơ bẩn như vậy, lập tức đi vào trong, tuy ý lấy có làm thành một chỗ nằm xuống.

Bên ngoài một đám, ở giữa chỉ cách nhau một bức tường, lại giống như cách thiên sơn vạn thủy vậy. Dạ Mị cứ lẳng lặng đứng bên ngoài miếu đồ nát nhìn hắn như vậy, trong đầu không khỏi nhớ lại từng giọt từng giọt từ khi quen biết hắn tới nay.

Lúc này mới phát hiện, tuy rằng rất ít trí nhớ có liên quan đến hắn, nhưng là mỗi một chuyện lại rõ ràng như vậy.

Lần đầu gặp mặt trên Tuyết sơn, đôi mắt tím trống rỗng của hắn làm nàng sinh ra thương tiếc.

Trong Hoa Dương phát, đối mặt mọi người cùng đánh, hắn không né tránh, lại vì một câu vũ nhục của lão yêu bà đối với nàng mà tức giận ra tay, làm nàng vừa phẫn nộ lại vừa vui sướng.

Lúc tặng hắn Lưu Quang kiếm, tâm ý của hắn bất ngờ toát ra lại bị nàng nhìn tâm từ chối, bóng dáng của hắn thống khổ vội vàng chạy ra ngoài làm nàng đau lòng.

Lúc sinh tử một đường trên vực Đoạn Hồn, hắn chân tình thông báo, sinh tử không rời làm nàng cảm động.

Có lẽ là vì tình cảm đối với hắn quá mức phức tạp, cho nên suốt đêm Dạ Mị cũng không cẩn thận nghĩ ra được đến tận cùng là mình có loại tình cảm nào với hắn đi. Hiện tại nghĩ đến, chính mình sẽ vì hắn mà cảm xúc dao động thật lớn nhiều lần, này chẳng lẽ chỉ là tình thầy trò sao?

Người khác có lẽ không biết, nhưng Dạ Mị lại biết rất rõ ràng, trên thực tế nàng là một người rất vô tình. Nếu không phải người được nàng tán thành, nếu không phải người thật sự có địa vị rất lớn trong lòng nàng, nàng căn bản là khinh thường vì hắn lãng phí sức lực, cho dù hắn có chết trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không có chút động dung. Lại làm sao có thể giống như bây giờ, bởi vì lo lắng, mà giống như tên trộm vậy đi theo sau lưng hắn đâu?

Trong miếu đồ nát không biết khi nào thì có vài tên ăn mày lúi nhúi đi vào, nhìn đến “ô” của mình thế nhưng bị người chiếm đi, vài tên ăn mày lập tức thô lỗ la mắng:

– Con rùa nhỏ này từ chỗ nào đến? Cũng dám chiếm địa bàn của gia gia (ông nội) ngươi! Các huynh đệ, đánh cho ta!

Một tên ăn mày giống như đầu lĩnh vậy vừa móc lỗ mũi vừa chỉ huy vài tên ăn mày khác hành hung, vài tên ăn mày sau lưng nghe mệnh lệnh của “Lão đại”, liền lập tức tiến lên tay nắm chân đá với Từ Thần.

Dạ Mị vốn tưởng rằng, cho dù vết thương của hắn có nặng bao nhiêu, đối phó với vài tên người thường này vẫn còn dư sức, nhưng ai biết hắn lại vẫn nằm im không nhúc nhích giống như người chết vậy, chịu người đâm đá cũng không chịu tránh né. nếu không phải ngẫu nhiên nghe được tiếng kêu rên

của hắn, thậm chí Dạ Mị hoài nghi có phải hắn đã ngất hay không.

Nhìn đến hắn suy sút như vậy, tâm Dạ Mị không khỏi vừa đau vừa tức. Nam nhân này, vì cái gì luôn không biết bảo vệ mình thật tốt đâu?

Trong lòng đã sớm lửa giận tận trời, nhưng Dạ Mị lại ép buộc chính mình không được ra tay, chỉ vì giận hắn không biết quý trọng chính mình.

Có lẽ Dạ Mị cũng chưa ý thức được, máu trong bàn tay nàng đã sớm theo ngón tay từng chút từng chút rơi xuống, từ từ lan ra trên mặt đất, xinh đẹp mỹ lệ giống như một đoá hồng mai vậy.

— Lão đại, lại đánh nữa sẽ đánh chết người!

— Nga, vậy trước buông tha cho hắn đi, chúng ta đi.

Xem ra vài tên ăn mày cũng là sợ hại đến mạng người, thấy Từ Thần đã muốn hấp hối, liền nhanh chóng rời khỏi.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, mưa to không chút dấu hiệu nào rơi lộp bộp, Dạ Mị vung tay lên, làm một cái kết giới bao mình lại. Lại dời tầm mắt đến trên người Từ Thần, đã thấy hắn khó chịu lăn qua lộn lại, sắc mặt đỏ bừng, đôi mày nhăn lại cùng một chỗ.

Thấy vậy, Dạ Mị sâu sắc cảm thấy không thích hợp, lập tức phi thân đi đến bên người hắn, đưa tay đặt lên trán hắn, lại nóng kinh người!

Bỗng nhiên một giọt mưa to dừng trên người hắn, Dạ Mị nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên nóc nhà của miếu đồ nát có vài chỗ đọng, mà chỗ của Từ Thần lại đúng lúc ngay đó. Hiện tại cuối cùng Dạ Mị cũng hiểu biết đến cái gì gọi là ngoài phòng mưa to trong phòng mưa nhỏ, trên người bị thương nặng như vậy, sức chống cự đã rất yếu, bây giờ còn gặp mưa chịu lạnh, không phát sốt mới thật là kỳ tích!

Vì thế, Dạ Mị quyết đoán bế hắn dậy, sau khi làm ra một kết giới tại trên người hắn liền mang theo hắn bay ra miếu đồ nát, chưa được một lát liền đi đến một gian khách sạn.

“Bang bang”

— Ai a? Tôi đây tôi đây!

“Két” Cửa khách sạn mở ra, một gã nam tử trung niên xoa đôi mắt buồn ngủ hỏi:

— Chuyện gì a?

— Ổ trọ, một gian phòng thượng đẳng.

— Ổ trọ? Đây... đây không phải là tên yêu nghiệt kia sao! Đi mau đi mau, không có phòng, mau tránh ra! — Lão bản vừa thấy Từ Thần trong lòng Dạ Mị về mặt liền lập tức trở nên sợ hãi cùng chán ghét, không nói hai lời liền lập tức đuổi người, ai ngờ trên cổ bỗng nhiên có thêm một thanh kiếm, làm cho người ta sợ hãi nhất là, chuôi kiếm này đúng là tự trôi nổi giữa không trung!

— Tiên... tiên sư! Tiên sư tha mạng a, tiểu nhân có mắt như mù, thỉnh ngài mau vào bên trong!

Tại thế giới này người Tu Chân không phải bí mật gì, nhìn thấy tình huống như vậy, lão bản rất nhanh liền hiểu rõ người đội đầu lập trước mắt này nhất định là một người Tu Chân rất cường đại, vì thế lập tức hoảng sợ.

Người Tu Chân cường đại a, kia không phải là một dân chúng nhỏ như hắn có thể chọc được? Nghe nói người Tu chân đều vô cùng cao ngạo, chọc giận bọn họ, người ta động một ngón tay đều có thể cho hắn chết không có chỗ chôn!

— Thỉnh tiên sư đi theo tiểu nhân, tiểu nhân mạng ngài đi tìm phòng.

— Ân.

— Tiên sư, đây đã là gian phòng tốt nhất của tiểu điểm, ngài xem... — Lão bản nơm nớp lo sợ mở cửa phòng nói, sợ vị tổ tông này một cái không hài lòng, kết liễu mạng nhỏ của hắn.

— Liền gian phòng này đi. Đưa một chút nước nóng đến, mặt khác nhanh chóng thỉnh đại phu, cho người thoi gian một nén nhang. — Dạ Mị lạnh giọng phân phó, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái liền ôm Từ Thần đi thẳng vào phòng.

— Dạ, dạ, tiểu nhân lập tức đi làm ngay! — Sau khi cúi đầu khom lưng trả lời, lão bản liền nghiêng ngã lão đảo chạy xuống lầu, thoi gian một nén nhang đi thỉnh đại phu, dùng chạy luôn cũng không biết có kịp không!

Nhẹ nhàng đặt đầu Từ Thần lên giường, Dạ Mị nôn nóng cầm tay hắn, bỗng nhiên nhìn đến môi mọng của hắn khẽ nhúc nhích, giống như đang nói mê vậy, lại nghe không được chút âm thanh nào.

Nghi hoặc để lỗ tai sát vào, tuy rằng hắn nói đứt quãng, nhưng là Dạ Mị vẫn nghe hiểu đại khái. Hai tròng mắt dần dần dâng lên một cỗ tức giận ngập trời, bên trong đôi mắt thậm chí xuất hiện một tia đỏ đậm, quanh thân cũng tản ra khí tức nồng đậm máu tươi, đã đến giáp ranh sắp bùng nổ!

Gắt gao che ngực của mình, nơi đó giống như bị đao đâm thủng một lỗ vậy, đau triệt nội tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Quyết Đoán Xấu Hổ Bẩn Điều

Lúc trước, Dạ Mị rất muốn biết bí mật của Tử Thần, bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể giúp hắn đi ra bóng ma. Nhưng là giờ phút này, nàng lại bỗng nhiên cảm thấy thống hận chính mình, hận chính mình vì cái gì phải ép buộc hắn, làm hắn phải nhớ lại quá khứ không chịu nổi như vậy.

Tuy rằng lời nói trong mơ của hắn không phải rất đầy đủ, câu nói còn rất loạn, nhưng là Dạ Mị vẫn đoán được đại khái đoạn quá khứ được hắn chôn dấu sâu dưới đáy lòng kia.

Bất tri bất giác, một giọt nước mắt âm áp lặng lẽ lướt qua khuôn mặt.

Nhìn gương mặt thống khổ nhăn nhó của hắn, Dạ Mị nhẹ nhàng vuốt ve lên miệng vết thương trần đầy kia, bởi vì sợ làm hắn bị đau, tay Dạ Mị chỉ có thể nhẹ nhàng mà đụng vào làn da của hắn. Ngón tay ngọc thon dài vuốt ve mí mắt, muốn vuốt lên đôi mày gắt gao nhăn lại của hắn, lại ngoài ý muốn đụng phải một chút ướt át ngoài khoé mắt.

Đến tận cùng là tâm của người có bao nhiêu đau, ngay cả khi đang ngủ cũng khóc rống.

— Tiên sư, đại phu tới rồi. — Ngoài cửa truyền đến giọng nói thờ hờn hờn của lão bản, tựa hồ còn có chút vẻ mất hết sức lực.

— Vào đi.

Một tiếng “chi dát”, cửa phòng mở ra, lão bản lập tức lôi kéo một lão nhân râu bạc run rẩy đi đến, lưng đeo một hòm thuốc, vừa nhìn liền biết là đại phu. Chẳng qua đã lớn tuổi như vậy còn phải chạy vội một đường, thật sự là làm khó ông, cũng khó trách vẻ mặt ông đỏ đậm, giống như bị uống xuân dược quá liều vậy! (Tuyệt thể, đây là nguyên văn @@)

— Tiểu nhân... bái kiến tiên... tiên sư. — Vừa vào phòng, đại phu liền run rẩy cúi thân mình xuống, đầu cũng không dám nâng lên một chút. Từ trước khi đến khách sạn lão bản đã nói với ông, vị khách nhân này là một người Tu Chân cường đại, bảo ông phải hầu hạ thật tốt. Nếu không đến lúc đó chọc giận vị tổ tông này, không chỉ có ông sẽ mất mạng, còn liên lụy đến khách sạn của người ta.

— Đứng lên đi, mau tới đây nhìn xem hắn. — Dạ Mị vẫn đội đầu lạp như trước, giọng nói khàn khàn thanh lãnh làm cho người ta không phân rõ nam nữ, chỉ cảm thấy rất từ tính, rất em tai.

Cái này không phải nàng cố làm ra vẻ thần bí, mà sau khi trải qua tràng tỷ thí ở Hoa Dương phái kia, tóc cùng dung mạo của nàng đã thành dấu hiệu, hơn nữa trán nhỏ này cách Tuyệt sơn rất gần, nàng cũng không muốn làm ra phiền toái không cần thiết.

— Dạ, tiểu nhân tuân lệnh. — Nghe được mệnh lệnh của Dạ Mị, đại phu đầu tóc bạc phơ liền mang theo hòm thuốc ngồi chồm hổm bên giường, bắt mạch cho Tử Thần.

— Sao còn chưa đem nước nóng đến? — Dạ Mị quay đầu nhìn lão bản thân nhiên hỏi.

Cho dù cách một che khăn lụa màu đen mỏng trên đầu lạp, lão bản vẫn có thể cảm giác được hai luồng ánh sáng lạnh chiếu lên người hắn, thân mình lập tức run run, cuống quýt cúi đầu khom lưng nói:

— Tiên sư... bót giận, tiểu nhân lập tức... lập tức đi làm!

Nhìn bóng dáng lão bản run rẩy, nghiêng ngã lão đảo chạy ra ngoài, Dạ Mị không khỏi hơi nhú mày. Nàng cũng không có tức giận a, sao lại run rẩy như vậy rồi?

Thật ra Dạ Mị nào biết đâu rằng, giọng điệu mà nàng cho rằng rất bình thường nhưng người khác nghe ra lại vô cùng âm lãnh, giống như giữa mùa đông khắc nghiệt nổi lên gió lạnh thấu xương, hơn nữa thân phận người Tu Chân cường đại này, chỉ sợ nàng hất xi một cái cũng làm những dân chúng bình thường run rẩy!

— Hắn sao rồi? — Lúc hỏi tình huống của Tử Thần, giọng nói bình tĩnh thanh lãnh của Dạ Mị cũng hỗn loạn thêm một chút tình cảm.

— Hồi bẩm tiên sư, vị tiểu ca này là vì trọng thương chưa lành, chức năng trong cơ thể giảm xuống khiến hắn bị phong hàn, nay sốt cao không lui, nếu như trị liệu trễ mà nói, sợ là sẽ cháy hư... đầu óc. — Mặc dù đã cố gắng bảo trì bình tĩnh, nhưng là từ giọng nói run nhè nhẹ của ông vẫn không khó nghe ra được ông đang sợ hãi, có thể nghĩ, ảnh hưởng của người Tu Chân đối với những dân chúng bình thường này đó đến cùng là có bao lớn.

— Vậy người còn không mau trị liệu! — Dạ Mị vừa nghe liền lập tức nóng nảy, giọng nói cũng lớn hơn không ít, sợ đến mức lão nhân gia kia giật mình một

cái, suýt nữa khóc rống lên.

– Hồi... hồi bẩm tiên sư, vết thương của vị tiểu ca này rất... rất nghiêm trọng, không phải lão hủ có thể... có thể trị a!

– Những vết thương này ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần giúp hắn hạ sốt là được rồi!

Nghe được lời nói của đại phu, Dạ Mị cũng không khó xử ông, vết thương do ma khí tạo thành, một phàm nhân như hắn có thể trị được mới là kỳ lạ. Vết thương có thể về Tuyết sơn bảo Phàm Trần chậm rãi chữa trị, chỉ là sốt cao không lùi này thật sự là không chờ được, sốt cao như vậy nếu không lùi mà nói, chỉ sợ là sẽ thật sự cháy hư đầu óc. dù sao tại thời đại thể kỷ hai mươi mốt y học phát triển như vậy, những ví dụ như thế cũng không ít.

– Dạ, bây giờ lão hủ sẽ viết phương thuốc. – Thấy Dạ Mị không truy cứu, rốt cục lão đại phu cũng yên lòng, hai tay run rẩy lau mồ hôi trên trán, lập tức ngồi vào bàn viết phương thuốc.

Lúc này, rốt cục lão bản cũng đưa tới hai thùng nước nóng. Chờ sau khi lão đại phu viết phương thuốc xong, Dạ Mị liền cho ông và lão đại phu một thời vàng, phân phó lão bản đi theo lão đại phu bốc thuốc.

Sau khi hai người vui vẻ cầm lấy thời vàng đi ra cửa, rốt cục Dạ Mị cũng tháo đầu lạp xuống, nhìn Từ Thần vẫn không ngừng lẩm bẩm những lời vô nghĩa hơi thờ dãi, đưa tay về phía đai lưng của hắn. Có vẻ rất ung dung bình tĩnh coi ý phục cho hắn, nhưng là từ đôi tay run nhè nhẹ cùng hai gò má đỏ ửng của nàng cho thấy được, Dạ Mị đôi mắt với mưa bom bão đạn cũng mặt không đổi sắc bấy giờ thế nhưng lại xấu hổ!

Lúc một khối thân thể nam tính che kín vết thương hiện ra trước mắt nàng, hai má Dạ Mị đã nóng đến có thể luộc trứng gà, đau lòng đồng thời lại không khỏi xấu hổ. Trong lòng thầm khen ngợi: Không nghĩ tới thoát nhìn người gầy yếu thể nhưng thân hình lại quá tốt như vậy, làm người mẫu cũng là nhân tài không được trọng dụng!

Toàn thân cao thấp thân thể Từ Thần đều rất rắn chắc, căn bản không có một tia mỡ thừa, đường cong thân thể cũng ẩn ẩn hiện ra trước mắt Dạ Mị, nàng nhìn trái tìm đập bình bịch, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn.

Hít một hơi thật sâu, Dạ Mị nhè nhẹ run ôm Từ Thần trần như nhộng đến bên trong thùng nước, khí nóng lượn lờ che giấu thân thể Từ Thần, cảnh đẹp như ẩn như hiện vậy tựa hồ càng làm cho người ta nhộn nhạo trong lòng...

Ngây ngốc nhìn cái khăn trong tay, Dạ Mị rối rắm, chẳng lẽ thật sự phải tắm rửa giúp một nam nhân? Tuy rằng suy nghĩ của nàng cũng có chút mờ ra, nhưng là muốn nàng giúp một nam nhân tắm rửa, này... chuyện này người bình thường cũng không làm được a!

Quên đi, tạm thời vẫn là ngâm như vậy trước đi, muốn nàng sờ soạng trên người một nam nhân đã hôn mê... nàng còn không có cái ham mê biến thái ấy. Tuy rằng, đáng người này thật sự làm nàng có loại... xúc động muốn sờ một phen...

Cảm giác được nước đã có chút lạnh, Dạ Mị liền bế Từ Thần ra, sau đó lại bắt đầu một công việc khó khăn hạng nhất — lau người giúp hắn! Hơi hơi lau mồ hôi lạnh trên đầu, Dạ Mị giả vờ trấn định bắt đầu làm việc, ngay lúc lau đến bộ y nào đó có dấu hiệu dần dần thanh tỉnh của nam tử, Dạ Mị lại quyết đoán xấu hổ đỏ mặt — đi đường vòng!

Sau khi rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này Dạ Mị lập tức đắp chăn cho hắn, che giấu hắn nghiêm kín lên, lại tiếp tục nhìn, nàng thật sự không dám cam đoan chính mình có thể cháy máu mũi hay không, hoặc là trực tiếp hoá thân thành sói...

Dạ Mị tự nhận mình không phải một sắc nữ, lại không biết vì sao đôi mắt với hắn lại không có sức chống cự như vậy. Thật sự nên cảm thấy may mắn một chút, hiện tại gương mặt yêu nghiệt kia của hắn đã bị hủy, nếu không phỏng chừng nàng đã sớm hôn mê rồi.

Khụ khụ... còn nguyên nhân, tự nhiên là mất máu quá nhiều.

“Thùng thùng” đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, phá vỡ bầu không khí xấu hổ bên trong.

– Tiên sư, được đã nấu xong rồi.

Lại đội đầu lạp, mở cửa cầm lấy một chén được đen tuyền, Dạ Mị thần nhiên nói:

– Ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, có việc ta sẽ gọi ngươi.

– Dạ, tiểu nhân cáo lui.

Ngồi ở bên giường, Dạ Mị múc từng muỗng từng muỗng thuốc để lên miệng nhẹ nhàng thổi rồi mới ôn nhu nuốt cho Từ Thần, không ngờ thuốc lại theo khoé miệng chảy ra ngoài.

Thấy vậy, đôi mày thanh tú của Dạ Mị bắt gặp nhăn lại, chẳng lẽ hắn đang kháng cự sao?

Sau khi trầm ngâm một lát, Dạ Mị quyết đoán ngâm một hộp thuốc, mùi vị chua sốt suýt chút nữa làm nàng phải phun ra, sớm biết thuốc đông y khó uống, nhưng không nghĩ rằng lại khổ như vậy! Hiện tại Dạ Mị rất muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: Mẹ nó hủ cha thuốc đông y a!

Nhắm ngay môi mỏng đã trở nên trắng của Từ Thần. Dạ Mị đỏ mặt nhẹ nhàng hôn lên, đẩy từng chút từng chút nước thuốc đến trong miệng của hắn, nhìn nước thuốc từ miệng hắn chảy vào trong, cuối cùng Dạ Mị mới có thể yên tâm.

Song, sau khi giải trừ lo lắng trong lòng, va chạm mềm mại trên môi cùng mùi thơm cơ thể thân nhiên đặc trưng của hần lại rơi vào trong đầu Dạ Mị vô cùng rõ ràng. Đầu óc thoáng chấn động, trái tim không thể đè nén đập “Bùm bùm” nhảy dựng lên.

Loại cảm giác này... rất quen thuộc, bởi vì lúc hôn môi cùng Thương và Trần nàng cũng có loại cảm giác này, một loại cảm giác, tên là động tâm!

Đầu óc giống như chưa phản ứng kịp vậy, ngây ngốc trong một lát, chẳng lẽ, nàng đối với Tử Thần thật là có tình yêu nam nữ?

Nếu như thật sự có, kia nàng đối với Tử Thần đủ loại khác thường cũng đều có giải thích hợp lý, nhưng mà, đến tột cùng là chuyện này có từ khi nào đâu...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nhấn Tâm Lừa Gạt

Dạ Mị mờ mịt, một lòng có thể đồng thời chứa đựng vài người sao? Trước có Thương, sau đó có Trần cùng Hàn, hiện tại lại muốn thêm Tử Thần sao?

Dạ Mị tự nhận mình không phải loại người lạm tình, nhưng mà không có cách nào giải thích loại tình huống hiện tại này a, bắt đắc dĩ cúi đầu cười khổ một tiếng, có vẻ như nàng cũng chưa từng hiểu biết chính mình qua đâu...

— Lạnh...lạnh...

Bên tai chợt truyền đến tiếng kêu nhỏ như muỗi vậy, Dạ Mị cuống quýt quay đầu lại, đã thấy Tử Thần đang cuộn thân mình lại run run. Ánh mắt Dạ Mị chợt ngưng, lập tức đội đầu lập đi ra cửa.

Một lát sau, Dạ Mị ôm mấy cái chăn đi đến, bao Tử Thần lại kín mít, một chút khe hở cũng không lộ.

Chỉ là, tựa hồ thêm mấy cái chăn nữa cũng không có chút tác dụng nào, hần vẫn cuộn tròn thân mình run rẩy như trước, trên trán cũng dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Thấy vậy, Dạ Mị không khỏi có chút nôn nóng, nàng chưa từng chăm sóc người qua, lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút bối rối. Sau khi trầm tư một lát, Dạ Mị hít sâu một hơi, chậm rãi cời y phục của mình. Y phục từng cái từng cái rơi xuống, mặt Dạ Mị cũng tùy theo bắt đầu hồng nhuận, lúc cời đến chỉ còn một cái yếm, hai gò má đã muốn đỏ rực như lửa đốt.

Khẽ cắn môi, kéo ra chăn liền chui vào, tay vừa chạm đến thân mình trống trơn của Tử Thần lập tức giống như bị điện giật vậy rụt lại.

Song, Tử Thần giống như có cảm ứng nhiệt độ cơ thể đến từ Dạ Mị vậy, xoay người một cái liền ôm Dạ Mị đang rối rắm vào trong lòng, thân thể ấm áp mềm mại, cảm xúc nhấn nhai làm Tử Thần đang trong mê man không khỏi thoải mái mà ưm một tiếng. Giống như người rơi xuống nước bắt được một cây cỏ cứu mạng vậy, chết cũng không chịu buông tay.

Mà lúc này Dạ Mị đã muốn hoàn toàn cứng ngắc tại trong lòng Tử Thần, cự li tiếp xúc gần như thế, hơi thở của Tử Thần đều phun tại bên tai Dạ Mị. Nồng đậm khí tức nam tính kích thích đến cảm quan của Dạ Mị, làm tâm nàng không khỏi loạn nhảy dựng “Bang bang” lên, muốn chạy trốn, nhưng là cánh tay ôm nàng lại không chịu thả lỏng chút nào.

Rơi vào đường cùng Dạ Mị chỉ phải tiếp tục cứng ngắc nằm tại trong lòng hần, bất quá cũng tốt là thân thể của Tử Thần đã không run rẩy nhiều như trước nữa, này coi như là một chút an ủi đi.

Cũng may cũng may, tất cả trên tivi cũng không phải đều là gạt người gì đó...

Ngoài phòng, mưa to vẫn điên cuồng đập vào cửa sổ, nóc nhà như trước, làm trong lòng mọi người không khỏi phiền chán. Chỉ là giờ phút này, hai người trong phòng giống như đã ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy, trong thế giới của bọn họ chỉ có tiếng tim đập lẫn nhau, còn có hơi thở giao triền cùng một chỗ với nhau, tất cả đều là ấm áp tốt đẹp như vậy.

Lẳng lẳng dán tại trong lòng hần, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hần, ngửi mùi thơm đặc hữu của hần, khoe miệng Dạ Mị không khỏi giờ lên một độ cong duyên dáng.

Hạnh phúc, chính là đơn giản như vậy.

Cánh tay ngọc chậm rãi vòng qua eo thon nhỏ khít khao rắn chắc của hần, gất gao ôm lấy nam nhân làm nàng động tâm này, chậm rãi đóng lại đôi mắt sáng ngời lộng lầy ngọt ngào ngủ.

Sáng sớm, Tử Thần mê man một đêm rốt cục cũng chậm rãi mở đôi mắt màu tím chói sáng như thạch anh kia, lọt vào trong mắt là đầu đầy mái tóc tuyệt

trắng.

Nháy mắt, Tử Thần giống như bị sấm sét đánh vậy, trống rỗng.

Đầu đầy tóc bạc, trừ bỏ thiên hạ làm hấn yêu say đắm kia còn có ai?

Cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng mình, trái tim Tử Thần chợt mạnh mẽ đập nhanh lên, mặt cũng hồng giống như muốn nhỏ ra máu.

Lặng lặng đưa mắt nhìn lại, vẫn là dung nhan tuyệt sắc quen thuộc như trước, chỉ là giờ phút này nàng thiếu một tia thanh lãnh ngày xưa, hơn một phần mềm mại đáng yêu của nữ nhi, khoé miệng còn lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào da thịt hoàn mỹ không tí vết của nàng, giống như một tầng ánh sáng vậy, long lanh làm người không dời mắt được. giờ phút này nàng giống như một tinh linh lơ lửng phàm trần, đẹp chói mắt như thế, thậm chí chỉ nhìn một cái cũng sẽ làm cho người ta nhin không được động tâm, muốn nâng niu nàng trong lòng bàn tay che chở thật tốt.

Ánh mắt Tử Thần dần dần say mê, ngây ngốc nhìn thiên hạ trong lòng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dám nháy một cái. Hấn sợ tất cả chỉ là mơ, hấn sợ nháy mắt giấc mộng sẽ biến mất...

Tất cả này đều là khát vọng nhưng không dám xa cầu của hấn, nếu thật là ông trời đáng thương hấn, cho hấn giấc mộng đẹp này, kia hấn tình nguyện cả đời đều không cần tỉnh lại. Để cho hấn lặng lặng ôm nàng cả đời như vậy cũng tốt, dung nhan làm hấn quyến luyến si mê kia, cho dù xem cả đời cũng không không xem đủ như trước...

Không biết khi nào thì, thiên hạ trong lòng dần dần mở ra đôi mắt đen bóng, nàng vừa mới tỉnh ngủ mang theo một tia lười biếng quyến rũ, giống như con mèo nhỏ vậy tại trong lòng hấn cọ cọ hai cái.

Nháy mắt, thân thể Tử Thần càng cứng ngắc, gương mặt đỏ hồng cũng không khỏi ngưng ngừng, xấu hổ đến muốn đào một cái hố chui vào, bởi vì thân thể của hấn thể nhưng có phản ứng!

Lúc này Tử Thần quả thật là kêu khổ không ngừng, thân thể nam nhân vốn là miễn cảm nhất vào buổi sáng, hơn nữa ôm ấp thân thể mềm mại của nữ nhân mình âu yếm, có thể không chế được cũng đã là rất tốt. Nhưng vừa vận Dạ Mị lại cọ một cái như vậy, kia nếu không cọ ra súng lửa mà nói vậy hấn không phải là nam nhân!

Dạ Mị vừa mới thanh tỉnh làm như cũng cảm nhận được thân thể cứng ngắc của Tử Thần, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc nhìn đến gương mặt đỏ hồng của Tử Thần, thế này mới nhớ tới nàng đang ở nơi nào.

Ngưng ngừng sờ mũi nói:

– Tối hôm qua chàng nhiễm phong hàn, cho nên ta liền... cứ như vậy giúp chàng... sưởi ấm.

Nghe vậy, sắc mặt Tử Thần thoáng chốc trắng bệch.

Nguyên lai, tất cả này đều không phải là mộng...

– Ta đã muốn rời khỏi Hoa Thanh phái, nàng còn đi theo ta làm cái gì?

Nghe được giọng điệu hết sức băng lãnh của hấn, Dạ Mị không dám tin ngồi dậy nhìn về phía Tử Thần, đã thấy đôi mắt tím xinh đẹp kia đã muốn khôi phục trống rỗng như lúc đầu.

– Chàng đây là có ý gì? Chẳng lẽ chàng thật sự muốn rời khỏi Hoa Thanh phái, rời khỏi ta như vậy sao?

– Đúng... cho nên, xin nàng buông tha ta. – Nói xong, Tử Thần thống khổ nhắm hai mắt lại.

Nắm hai mắt lại mới có thể không tiết lộ cảm xúc của chính mình, có thể lừa gạt nàng.

Song, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế trong lòng kia cũng là rõ ràng như thế, hấn, nên lừa gạt chính mình nói không đau như thế nào đâu?

Nghe vậy, trái tim Dạ Mị chợt nhảy chậm một nhịp, sắc mặt cũng có chút khó coi:

– Chàng nói yêu ta, có phải thật sự hay không?

Yêu sao? Bé ngọc, tâm của ta đã sớm tại một khắc lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền đã luân hãm, tình yêu đối với nàng, đến chết cũng không ngừng...

Hít sâu một hơi, Tử Thần khó khăn mở miệng nói:

– Đã từng yêu qua.

– Ha ha... Đã từng? Hay cho một câu đã từng yêu qua! Nguyên lai tình yêu của chàng đúng là nông cạn như thế, một khi đã như vậy, ta đây không cần cũng thế. – Dạ Mị giống như bị điên vậy cười to ra, sau đó liền nhanh chóng đứng dậy, ăn mặc chỉnh tề liền rời khỏi khách sạn cũng không quay đầu lại.

Tại sau khi Dạ Mị rời khỏi, rốt cục Từ Thần cũng mở hai tròng mắt ra, chỉ là giờ phút này, đôi mắt tím lộng lẫy kia đã sớm bị nước mắt làm ướt, nước mắt vẫn cố nén giờ phút này lại càng bùng lên...

Hai tay để tại trong ổ chăn từ lâu nắm lại thành nắm đấm, bởi vì quá mức dùng sức, gân xanh trên tay cũng đã hiện ra, mỗi giọt máu tươi nóng bỏng nhỏ giọt ở trên giường...

Sau khi bóng dáng cô đơn thê lương của Từ Thần đi ra khỏi khách sạn, bên một góc sáng sủa bỗng nhiên xuất hiện một người đầu đội đầu lạp, nhìn đến bóng dáng đơn bạc kia thở dài một hơi, lập tức đi theo sau từ vị trí không xa không gần.

Thật sự là đũa ngọc, về điểm kỹ năng diễn kịch này liền muốn gạt người sao? Chẳng lẽ chàng không biết lúc muốn nói dối phải nhìn thẳng ánh mắt của đối phương sao? Nếu không phải hôm qua ngoài ý muốn nghe được đoạn nói mớ kia, có lẽ ta thật sự sẽ nhất thời tức giận xoay người rồi khỏi đi...

Nhẹ nhàng vỗ về ngực của mình, nơi đó vẫn ẩn ẩn cảm giác đau như trước, cho dù biết lời hắn nói tất cả đều là nói dối, nhưng lúc nàng nghe được câu “Đã từng yêu qua” kia, trong lòng vẫn không hề nén được đau đớn.

Từ sau khi nghe được những lời tối hôm qua kia, Dạ Mị liền đoán được hắn sẽ đối với nàng tới gần có điều bán ngược, chỉ là không nghĩ tới, hắn lại dùng một chiêu này. Không thể không nói, thật sự đủ ác độc. Đối với người khác ác độc, đối với chính mình lại càng ác độc hơn, liền ngay cả Dạ Mị cũng không thể không bội phục hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ba Con Chuột

Đi theo Từ Thần không bao lâu, đột nhiên hắn lại đi đến ngôi miếu đồ nát tối hôm qua kia. Thấy vậy, đôi mày Dạ Mị hơi hơi nhăn lại, bất đắc dĩ lập tức ẩn thân đến chỗ tối, đợi cho cảm xúc của hắn tỉnh táo lại rồi nói sau.

Trong miếu đồ nát, Từ Thần cả người vô lực ngồi sững sờ trên đám cỏ, ngơ ngác nhìn bầu trời bên ngoài không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể từ thần sắc trên mặt hắn đoán được đại khái hi vọng ái ố của hắn.

Bỗng nhiên, một thanh kiếm trống rỗng xuất hiện trước mặt Từ Thần, Dạ Mị hơi hơi nhíu mày, kia đúng là Lư Quang kiếm nàng đưa cho hắn! Chỉ là, lúc này hắn lấy kiếm ra là muốn làm gì?

Chỉ thấy hai mắt Từ Thần vốn vô thần tại trong nháy mắt nhìn thấy Lư Quang kiếm, trên mặt không khỏi nở ra một nụ cười ôn nhu, vươn tay nhẹ nhàng nắm nó lại, tình tứ vuốt ve từng chút từng chút một, bên trong ánh mắt toàn là thâm tình khó có thể che giấu.

— Lư Quang, cũng may còn có ngươi tại bên cạnh ta! Ngươi có biết không? Ngày hôm qua ta thế nhưng ôm nàng cả một đêm, cho tới bây giờ ta vẫn còn có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể, tim đập của nàng trong lòng ta... tất cả của nàng đều làm cho ta động lòng quyến luyến như vậy.

Nói xong, môi mông của Từ Thần không khỏi lộ ra một nụ cười hạnh phúc, làm Dạ Mị ẩn thân từ một nơi gần đó không khỏi tim đập chậm nửa nhịp. Nụ cười bình thường như vậy, nhưng xuất hiện trên mặt Từ Thần lại chói mắt như thế, Dạ Mị chưa bao giờ biết, hắn cười lên lại sẽ sáng rạng rỡ mê người như vậy.

Chỉ là, nụ cười chói mắt lại chỉ lướt qua trong giây lát, thay thế là chỉ còn lại thống khổ, tự trách khôn cùng:

— Nhưng mà Lư Quang, hôm nay ta chọc giận nàng, ta nói lời tuyệt tình như vậy, nhất định nàng sẽ hận chết ta thôi? Thật ra... ta cũng không muốn như vậy, ta cũng rất muốn tới gần nàng, gắt gao ôm nàng vào ngực giống như tối hôm qua vậy. Nhưng mà ta không thể... ta không thể a! Chỉ cần vừa nghĩ đến quá khứ, ta liền cảm thấy mình rất dơ bẩn rất đáng ghét, nàng thánh khiết như vậy, sao ta lại có thể làm bẩn nàng... hơn nữa nếu mà nàng biết được chuyện trước kia, nhất định cũng chán ghét ta đi? So với bị nàng chán ghét, ta tình nguyện lưu lại cho nàng một mặt tốt đẹp nhất...

— Nàng hỏi ta, ta yêu nàng có phải thật sự hay không. Nhưng mà ta lại nói đã từng yêu qua! Ha ha... Lư Quang, có phải ta rất xấu xa hay không? Nàng nói, nếu tình yêu của ta đã nông cạn như vậy, kia nàng không cần cũng thể! Ngươi có biết cảm nhận của ta khi nghe câu đó không? Đó là lần đầu tiên ta cảm giác cái chết cách ta gần như vậy... một khắc khi nàng xoay người rồi đi, thậm chí ta có thể cảm nhận được tâm của ta đang khóc... không ai biết, lúc ấy ta có bao nhiêu muốn tiến lên ôm lấy nàng, nói cho nàng ta yêu nàng, nhưng mà ta không thể... cũng không dám...

— Mị nhi... Mị nhi... Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã luân hãm a, từ nay về sau yêu nàng không thể kèm chế được. Đối với ta mà nói, nàng giống như một chút ánh sáng mặt trời chiếu sáng ta trong tuyệt cảnh, cho ta hy vọng sống sót, đã không có nàng, ta nên làm cái gì bây giờ... làm sao bây giờ...

Nghe Từ Thần ni non tự nói, khoé mắt Dạ Mị không khỏi ươn ướt. Hắn thật là rất ngốc, rõ ràng rất yêu, lại yếu đuối, quật cường như thế, tình nguyện một mình trốn đi liếm vết thương cũng không muốn dừng cảm một lần.

Buổi tối, mưa to lại đánh tới làm cho cả ngôi miếu đồ nát rung động, giống như tùy thời đều có thể sụp xuống. Trong miếu đồ nát, Từ Thần vẫn nắm chặt

Lưu Quang kiếm cang không ngừng vuốt ve như cũ, hần giống như là không phát hiện tất cả ngoài phòng vậy, chỉ đắm chìm tại trong thế giới của mình.

Bỗng nhiên, ánh mắt Dạ Mị trong chỗ tối chợt ngưng lại, nàng thế nhưng nhận ra khí tức của người Tu Chân!

Rất nha, ba đạo bóng dáng xuất hiện trước cửa miếu:

– Con mẹ nó! Ngày hôm qua nghe nói trên trần có yêu nghiệt mất tím, còn tưởng rằng sẽ lập được một công lớn đâu, ai biết thế nhưng ngay cả bóng dáng cũng không tìm được!

– Đúng vậy, còn gặp thời tiết quỷ như vậy, thật là xui! Nếu đề lão tử tìm thấy tên yêu nghiệt kia, nhất định lão tử phải đâm hần mấy đao cho hả giận!

– Được rồi, đừng nói nữa. Không phải có mấy tên ăn mày nói hôm qua nhìn thấy một người xa lạ ở trong này sao? Cần thận tìm xem, nói không chừng chính là tên yêu nghiệt kia.

Nghe ba người nói chuyện như thế, đôi mắt Dạ Mị nhất thời âm trầm xuống, trên mặt cũng mây đen dày đặc, sát khí như ẩn như hiện càng làm cho người ta có cảm giác mưa bão sắp đến.

Lúc này ba người Tu Chân đã muốn đi vào miếu đồ nát, cũng thấy được Tử Thần đang ngây ngốc ngồi bên trong, mà Tử Thần lại giống như không cảm giác được có người vậy, vẫn không nhúc nhích gì ngồi nơi đó như trước, lập lại động tác trên tay.

Bởi vì Tử Thần vẫn cúi đầu, cho nên ba người kia không có nhìn thấy đôi mắt tím của hần, nhưng lại rõ ràng thấy được thanh kiếm trong tay hần. Trong nháy mắt, ba người đều phấn khởi!

– Trời ạ! Ta không có nhìn lầm đi, kia dĩ nhiên là tiên khí!

– Thật... thật là tiên khí! Không nghĩ tới trong đời lão tử thế nhưng còn có thể nhìn thấy tiên khí!

– Tiên khí... thật là tiên khí!

Ba người thấy vậy yên lặng nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy tham lam, còn có ác độc! Hiển nhiên, ba người này đã muốn có tâm tư muốn giết người đoạt bảo.

– Uy! Xú tiểu tử, nếu thức thời thì mau chóng giao tiên khí ra đây, nói không chừng lão tử vui vẻ còn có thể tha cho ngươi một mạng!

Ngữ khí cực kỳ thiếu đánh của nam nhân làm Dạ Mị không khỏi nhíu mày, song, Tử Thần lại không nhúc nhích như trước, thậm chí ngay cả đầu cũng không chịu nâng lên một chút, giống như căn bản không có nghe được vậy.

Loại tình huống này, làm tên nam nhân kia có loại cảm giác dùng hết sức đánh một quyền ra nhưng lại đánh vào bông vậy, vô lực như thế, nhất thời sắc mặt bắt đầu khó coi.

– Xú tiểu tử! Ngươi đừng rệu ròi không uống lại thích uống rượu phạt!

Song, trả lời hần trừ bỏ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh.

Lúc này, rốt cục nam tử cũng bạo phát, nhanh chóng tiến lên muốn cướp đoạt. Thấy vậy, Dạ Mị nghĩ đến Tử Thần sẽ không động đậy như trước, vừa định đi ra ngoài đã thấy Tử Thần bỗng nhiên la lên,

– Cút! Lưu quang là một người hạ tiện như ngươi có thể đụng vào sao!

Nghe được giọng điệu âm hàn này của Tử Thần, trong nháy mắt ba người Tu Chân giật mình sợ hãi, chỉ là vừa nghĩ đến bọn họ có ba người, là gan cũng lập tức lớn lên.

– Xú tiểu tử, mạng đều sắp không còn còn muốn tiên khí có lợi gì! Thức thời thì mau chóng giao ra đây, bản chân nhân cho ngươi được chết thống khoái một chút!

Nghe vậy, Dạ Mị trong chỗ tối suy tư nửa tức vui vẻ. Những người này thật là không phải thú vị bình thường, dù sao đều là chết, chết như thế nào có gì khác nhau sao? Nếu là người nào làm theo lời của hần, kia chỉ sợ không phải ngu ngốc chính là bị điên đi?

– Cho dù ta chết, cũng sẽ không cho các ngươi làm bản Lưu Quang của ta! – Lúc này, Tử Thần mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy vết thương xứng với biểu tình âm lãnh kia, làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

Ba người kia cũng không ngoại lệ, trong nháy mắt nhìn thấy hần ngẩng đầu cũng sửng sốt, chỉ là bọn họ kinh ngạc cũng vì ánh mắt của hần.

– Mất tím! Nguyên lai ngươi chính là tên yêu nghiệt kia!

– Ta dựa vào! Cuối cùng lão tử cũng tìm được tên yêu nghiệt chết tiệt ngươi!

– Hừ! Xem ra thật là trời cũng giúp ta, yêu nghiệt cùng tiên khí, chúng ta hai cái đều muốn!

Biểu tình âm ngoan tham lam làm gương mặt ba người hơi vặn vẹo, Tử Thần cười nhạo, nhân tính vĩnh viễn cũng là xấu xí như vậy! Một đám áo mũ chỉnh tề ra về đạo mạo, sau lưng lại làm toàn là những chuyện dơ bẩn không thể gặp người! Liền giống như người kia vậy...

Nhớ tới người kia, trên mặt Tử Thần xuất hiện vẻ thống khổ oán hận trong giây lát, Dạ Mị trong chỗ tối hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, trong lòng không khỏi đau đớn.

— Sư huynh, đừng nói lời vô nghĩa với hắn, chúng ta cùng tiến lên! — Một tên chuột nhìn về phía tên nam tử tương đối trầm ổn nói, ánh mắt nhỏ như đậu xanh chuyển động liên tục, hiển nhiên đang có ý nghĩ xấu xa gì.

Mà lúc này, Tử Thần lại mở miệng, trêu tức hỏi:

— Tiên khí chỉ có một cái, nhưng các ngươi lại có ba người, có vẻ không đủ chia a... nếu không các ngươi chia tiên khí làm ba đoạn, mỗi người cầm một đoạn?

“Phốc”, Dạ Mị vui vẻ, không nghĩ tới Tử Thần lại có một mặt giáo hoạt như vậy. Biết được chính mình không phải đối thủ của ba người bọn họ, cho nên chỉ có thể tách bọn họ ra. Bất quá cũng một hần nghĩ ra được, tiên khí chia làm ba đoạn, một người cầm một đoạn, sao còn muốn đến làm gì? Trước không nói cái gì chia tiên khí làm ba đoạn, nếu thật sự chia làm ba đoạn mà nói, kia nhiều nhất cũng chỉ là tài liệu hiếm có luyện chế tiên khí còn có chút giá trị, có thể rèn luyện ra pháp bảo khác, chẳng qua muốn luyện thành tiên khí là tuyệt đối không thể nào!

Một cái tiên khí có sẵn cùng một tài liệu hi hữu có chút giá trị, đưa gốc cũng biết đến cùng là phải chọn cái nào!

Quả nhiên, ba người kia vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, nhao nhao hoài nghi nhìn người bên cạnh. Tiên khí là tồn tại cỡ nào, trên thế giới này có ai không muốn? Chỉ là tiên khí chỉ có một cái...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Quá Khứ Âm U

Hừ! Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ trúng kế chằm ngoi ly gián của ngươi sao? Đến cùng là chuyện tiên khí thuộc về ai không liên quan đến ngươi, sau này chúng ta sẽ thương lượng. Bây giờ hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi giao tiên khí hay là không giao! — Thấy hai đồng bạn bên người đều có chút dao động, tên nam tử trầm ổn lập tức cười nhạo Tử Thần.

Nghe vậy, Tử Thần không khỏi nhú mày, nam nhân này quả thật là khó đối phó! Trong lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra hôm nay cái mạng tiện này của mình phải để lại nơi này. Hắn không sợ chết, chỉ là tiếc nuối, tiếc nuối tại trước khi lâm chung không thể nói tâm ý của chính mình cho nàng.

Đưa mắt nhìn nhìn Lưu Quang kiếm trong tay mình, ánh mắt Tử Thần dần dần trở nên kiên định. Thanh kiếm này là lễ vật đầu tiên nàng đưa cho hắn, cũng là lễ vật duy nhất, cho dù hắn liều cái mạng này cũng tuyệt không cho phép những người này làm bẩn nó.

— Ta nói rồi, cho dù ta chết, cũng sẽ không cho các ngươi làm bẩn Lưu Quang của ta! — Lúc này Tử Thần đã sớm quyết định chủ ý, nếu đến cuối cùng thật sự không tránh thoát được một kiếp, như vậy hắn sẽ lựa chọn tự bạo. Uy lực tự bạo của một tu sĩ Phân Thân kỳ, đủ để kéo ba người này cùng nhau vào địa ngục! Chỉ là, phải thật xin lỗi nàng, đến khi đó, có lẽ Lưu Quang cũng sẽ phệ bỏ...

— Ngươi! Muốn chết! — Thấy Tử Thần khó chơi như thế, hiển nhiên ba người kia đã không còn kiên nhẫn, đều tự gọi pháp bảo của mình ra tấn công về phía Tử Thần.

Ngay tại lúc Tử Thần vừa định liều chết tiến lên, một bóng dáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, dễ dàng hoá giải công kích của ba người, pháp bảo cũng hồng mất.

Thấy vậy, ba người kia không khỏi cảm thấy khủng hoảng, trực giác nói cho bọn họ, người đội đầu lạp trước mắt này rất mạnh, cũng không phải bọn họ có thể trêu chọc được! Tuy rằng tiên khí rất trân quý, nhưng mà nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, lại trân quý hơn còn có tác dụng gì?

Vì thế ba người không cam lòng nhìn Lưu Quang trong tay Tử Thần, oán hận khề cán mỗi muốn bỏ chạy, chỉ là bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói âm lãnh không có một tia độ ấm làm cho bọn họ rùng mình một cái, suýt nữa ngay cả chân đều đứng không vững!

— Còn muốn chạy? Ta tiễn các ngươi đoạn đường, trực tiếp xuống địa ngục đi.

Dạ Mị hừ lạnh một tiếng, phát tay một cái, một đạo chân nguyên lực mạnh mẽ không chút sai lầm nào đánh vào thân thể ba người. Nháy mắt, ba người cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi thân thể lập tức mềm nhũn ngã xuống.

Lúc nhìn đến ba tên chuột trộm nhỏ bằng nắm tay này muốn bỏ chạy, khoé miệng Dạ Mị không khỏi gợn lên một nụ cười âm lãnh, một bàn tay màu vàng thật lớn chụp về ba người bé nhỏ kia!

Lúc ba người bé nhỏ cảm giác được một cổ uy áp tiến đến đã không kịp né tránh, tại trong ánh mắt hoảng sợ, không cam lòng của bọn họ, bàn tay màu vàng to vĩ bọn họ vỡ nát không chút lưu tình nào, cũng bởi vậy để lại một bàn tay thật to thật sâu trên mặt đất. Mà nguyên anh của ba người kia lúc này đã sớm bị vỡ tan thành mây khói, từ đó trần về trần, thô về thô.

Song, tất cả những cái này Từ Thần không có nhìn thấy, hiện tại cả trái tim hắn đều đặt trên người Dạ Mị, bên trong đôi mắt tím xinh đẹp đều tràn đầy bóng dáng của nàng. Khiếp sợ, vui sướng, yêu say đắm, si mê.... đủ loại cảm xúc trong mắt hắn càng biến hoá không ngừng, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi người trước mắt.

Cho dù nàng đội đầu lạp che khuất dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nhưng mà hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Bởi vì nàng, đã sớm khắc sâu vào linh hồn của hắn, bất luận bao nhiêu năm, bất luận bộ dạng của nàng thay đổi như thế nào, hắn vẫn có thể chỉ liếc nhìn một cái liền nhìn ra nàng như trước.

Bởi vì chỉ có nàng, mới có thể làm cho hắn cảm nhận được tim đập của chính mình.

Sau khi giải quyết xong ba tên xấu xí nhầy nhót kia, Dạ Mị quay đầu nhìn về phía Từ Thần, lại đúng lúc đối diện với đôi mắt si mê kia của hắn. Nháy mắt, nàng lúc này còn lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt lập tức biến thành tiểu nữ sinh ngưng ngượng, co quắp bất an đứng tại chỗ.

– Từ Thần...

Dạ Mị kiều mi gọi làm tâm thần Từ Thần rung động, thần trí cũng tùy theo thanh tĩnh lại, có chút xấu hổ nhìn về chỗ khác lạnh lùng nói:

– Lời của ta đã nói rất rõ ràng, nàng còn tới tìm ta làm gì?

Từ Thần cũng không biết từ sau khi hắn rời khỏi khách sạn Dạ Mị vẫn luôn đi theo hắn, cho nên cũng càng không ngờ những lời làm bầm lầy bầu của hắn đã sớm bị Dạ Mị nghe hết vào lỗ tai.

– Ta... vẫn đi theo sau lưng chàng. – Nhắc tay tháo đầu lạp xuống, Dạ Mị nhìn thẳng ánh mắt Từ Thần nói.

Nghe vậy, thân thể Từ Thần chợt kịch liệt rung rung một chút. Hắn đương nhiên sẽ không lừa mình dối người đi hoài nghi thánh lực của một tu sĩ Đại Thừa kỳ, nói cách khác, những lời trong lòng của mình đã bị nàng nghe được?

Trong lòng Từ Thần không khỏi cười khổ một tiếng, cố gắng nhiều như vậy tất cả đều là uổng phí, khủng hoảng, xấu hổ, đồng thời dưới đáy lòng còn có nho nhỏ vui sướng...

Tháo nguy trang xuống, vô lực nhắm hai mắt lại run rẩy hỏi:

– Đến cùng nàng.... muốn như thế nào?

– Theo ta trở về. – Nhẹ nhàng cầm tay Từ Thần, cảm giác được hắn cứng ngắc cùng kháng cự trong nháy mắt, Dạ Mị không khỏi hơi hơi nhướn mày, thái độ có chút mạnh mẽ nói.

– Ta cầu xin nàng, đừng ép ta nữa có được không? Đối với nàng mà nói, thiếu một đồ đệ cũng không phải chuyện gì lớn lao, trên đời này người muốn làm đồ đệ của nàng nhiều đến không hết, nàng hoàn toàn có thể tìm được đồ đệ tư chất tốt hơn ta!

– Người muốn làm đồ đệ của ta quả thật rất nhiều, nhưng mà trên đời này chỉ có một Từ Thần! – Dạ Mị thâm sâu nhìn Từ Thần, sau đó gằn từng chữ. – Từ Thần, ta yêu chàng.

Rồi đột nhiên, Từ Thần giống như bị đánh choáng váng vậy, không dám tin nhìn Dạ Mị, thậm chí có loại cảm giác không chân thực, giống như vừa mới bừng tỉnh từ trong mơ vậy. Mối mong chờ nhẹ run lên, không thể phủ nhận, giờ phút này hắn thật sự rất vui vẻ, thậm chí có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười thật to. Chưa từng nghĩ tới, có một ngày người hắn yêu sâu sắc lại nói ra ba chữ này. Nhưng, một màn như trong mơ này lại thật sự xảy ra...

Song, giây tiếp theo, sắc mặt của hắn lại chợt trắng bệch, run giọng nói:

– Không... không đáng, ta không xứng!

Dạ Mị nổi giận, hét lớn:

– Chẳng lẽ chàng bởi vì mấy chuyện trong quá khứ đã qua đi, cho nên ngay cả dũng khí để theo đuổi tình yêu thật sự cũng không có sao!

– Nàng... nàng đã biết rồi? – Mẫn cảm bắt giữ được ý tứ trong câu nói kia của Dạ Mị, sắc mặt Từ Thần vốn là trắng bệch giờ phút này đã không còn một tia huyết sắc, thân hình đơn bạc run rẩy trong không khí, làm như tùy thời đều có thể ngã xuống vậy.

– Ta... đêm qua, ta nghe được chàng nói mê.

– Ha ha... nàng đã biết, nàng lại vẫn là đã biết! Thế nào, có phải cảm thấy ta rất dơ bẩn rất đáng ghét hay không? Khẳng định có loại cảm giác này đi, ngay cả chính ta đều cảm thấy mình dơ bẩn đầu. Nếu nàng đã biết hết, vì sao còn muốn muốn đối với ta như vậy? Là cảm thấy ta đáng thương, cho nên muốn bố thí ta sao? Ta không cần, không cần bố thí của nàng!

Sau khi chiêm được đáp án khẳng định, cảm xúc của Từ Thần thoáng chốc bị kích động, cười to thét lớn giống như bị điên vậy, nước mắt tuyệt vọng theo hai má càng không ngừng chảy xuống. Hắn không dám nhìn ánh mắt Dạ Mị, sợ tại trong ánh mắt nàng nhìn thấy khinh bỉ, chán ghét...

Như vậy.... hắn thật sự sẽ hỏng mất...

– Chàng bình tĩnh một chút! Chẳng lẽ chàng cảm thấy tình yêu của ta giá rẻ như vậy sao? Tùy tiện đến một người là ta có thể bỏ thí cho hắn? Chàng hãy nghe ta nói, cho tới bây giờ ta cũng không cảm thấy chàng dơ bẩn, ở trong mắt ta, Bất luận Từ Thần ra sao đều giống như ánh mắt của hắn vậy, rất sạch sẽ rất trong suốt. Vì cái gì chàng không tin tưởng ta như thế đâu? – Thấy Từ Thần kích động như vậy, Dạ Mị khẩn trương bắt lấy cánh tay hắn lớn tiếng nói.

– Rất sạch sẽ? Ha ha... nàng nói một người bị phụ thân của chính mình đưa đi tiểu quan quán sạch sẽ? Nàng có biết tiểu quan quán là làm gì hay không? Khẳng định nàng không biết đi... Tiểu quan quán là chỗ chuyên môn dạy dỗ nam sủng, là chỗ chuyên môn dành cho những nam nhân có ham mê đặc thù hưởng lạc! Nàng có thể tưởng tượng được đến cùng nơi đó có bao nhiêu dơ bẩn hay không? Nàng có biết bọn họ dạy dỗ nam sủng không nghe lời như thế nào không?

– Từ Thần, chàng dừng lại, đừng nói nữa!

– Ha ha, hiện tại nàng đã nghe không nổi nữa sao? Hiện tại ta sẽ cho nàng biết đến cùng ta có bao nhiêu dơ bẩn! Trong ba tháng ở nơi đó, mỗi ngày ta đều bị họ cỡi hết ý phục cột vào trên giường “Dạy dỗ”, bọn họ tùy ý vuốt ve, khiêu khích trên người ta. Bởi vì một ít nam nhân còn có ham mê biến thái, cho nên bọn họ cũng sẽ thường xuyên dùng một ít công cụ đến dạy dỗ ta... tại nơi đó, không có tôn nghiêm làm nam nhân, mỗi ngày chỉ có thể giống một con chó nằm trên giường mặc cho bọn họ đùa bỡn. Những nam nhân này đều làm tiểu quan đã lâu, sớm đã trở nên biến thái giống mấy người đó, nếu không phải sợ mặt trên trách tội, chỉ sợ bọn họ sẽ nuốt ta luôn! Nhưng cho dù như thế này, trừ bỏ một bước cuối cùng, tất cả những gì không nên làm cũng đều đã làm. Cho tới tận bây giờ, ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng ánh mắt đói khát của bọn họ...

Từ Thần cứ như vậy lẳng lặng nói hết, bên trong mắt tràn đầy sợ hãi, chán ghét còn có phần hận, mỗi giọt nước mắt chua xót đã sớm không tự chủ được chảy xuống, thâm sâu làm đau đớn tâm Dạ Mị.

– Những người đó thấy ta rất quái cường, nên cho dù đi vệ sinh cũng sẽ có người trông coi, vì thế ta dần dần học thông minh, bắt đầu hiểu được phối hợp. Bọn họ đã cho rằng ta thật sự nhận mệnh, cho nên liền không hề phòng bị, tại trước một đêm bọn họ muốn cho ta tiếp khách, rốt cục ta cũng có cơ hội chạy thoát. Vẫn tưởng rằng, rốt cục ta đã được tự do, nhưng mà không nghĩ tới, bởi vì khuôn mặt của ta, đã bị lão yêu phụ kia theo dõi! Khi đó ta tay trái gà không chặt, rất dễ dàng đã bị bà ta khống chế, sau đó liền bắt đầu kiếp sống nam sủng sống không bằng chết... nếu như không phải đã đồng ý với mẫu thân, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì đều phải sống thật tốt, ta nghĩ trên đời này đã sớm không có người tên Từ Thần.

Rốt cục cũng lộ góc âm u trong chỗ sâu nhất dưới đáy lòng ra ngoài, Từ Thần thống khổ nhắm hai mắt lại, thân thể cũng run rẩy không ngừng, giống như còn đang trong sợ hãi vậy.

Nửa ngày, Dạ Mị đều không có phản ứng, Từ Thần tuyệt vọng nở nụ cười:

– Hiện tại người đã biết hết, ta cần phải đi, chúng ta là người của hai thế giới...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ăn sạch sành sanh

Lời nói tuyệt vọng của Từ Thần vừa rơi xuống, trong miếu đồ nát thoáng chốc liền yên tĩnh, nếu không phải cảm nhận được hô hấp rất nhỏ của nàng, thậm chí hắn muốn hoài nghi nàng có phải đã rời đi hay không. Chỉ là giờ phút này, hắn vẫn không dám mở hai mắt như trước, chỉ một mình che chắn chính mình vào trong thế giới của bản thân, cảm nhận được đau đớn tận xương từ miệng vết thương rách máu chảy đầm đìa mang đến.

Bỗng nhiên, cảm xúc mềm mại trên môi bỗng tỉnh hắn đang một mình liếm miệng vết thương. Kinh ngạc mở to mắt, lọt vào tầm mắt là gương mặt tuyệt mỹ phóng to của Dạ Mị, mà môi của nàng đang gât gao dán vào trên môi hắn.

“Oanh” một tiếng, Từ Thần nháy mắt giống như bị sét đánh vậy, chỉ ngây ngốc không có nửa điểm phản ứng. Cảm xúc mềm mại tron mềm kia, hương thơm thanh nhã của thiếu nữ đã muốn hoàn toàn chiếm cứ tất cả cảm quan của hắn, chọc tim hắn đập “Bùm bùm” không ngừng, giống như tùy thời đều có thể nhảy bật ra cổ họng vậy.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, môi mỏng của Từ Thần cũng hơi hơi mở ra, vì thế Dạ Mị thuận lợi dùng cái lưỡi thơm tho của mình chui đi vào, tìm kiếm một mảnh mềm mại cùng nàng múa. Lần đầu tiên chủ động như thế, mặt Dạ Mị đã muốn đỏ bừng, làm tăng thêm một phần kiều mỹ, làm người ta không thể rời mắt.

Lúc vừa mới bắt đầu, Từ Thần còn có chút đông cứng, không biết nên làm như thế nào cho phải. Sau khi trải qua Dạ Mị “dạy dỗ” một phen, kích tình đã muốn hoàn toàn thay thế lý trí, rất tự nhiên ôm thân mình mảnh mai của Dạ Mị, đưa đầu lưỡi của mình ra chạm nhẹ vào lưỡi mềm làm hắn vô cùng

rung động kia, cảm giác giống như điện giật làm hấn bắt đầu hưng phấn, yêu say đắm cho đến nay đều chôn giấu sâu dưới đáy lòng đã bạo phát hết không giữ lại rồi.

Dần dần, hai cái lưỡi găt gao giao triền cùng một chỗ, hai người lòng đang rung động nhẹ nhàng điên cuồng mà dây dưa, cùng nhau hấp lấy ngọt lành trong miệng đối phương, bàn tay do găt gao để trên lưng nàng, giống như muốn hoà tan nàng thân thể của chính mình vậy....

Độ nóng trong miếu đồ nát tiêu điều kịch liệt bay lên, mưa to ngoài phòng cũng giống như đang hoan hô vì bọn họ vậy, tiếng vang đánh vào phòng ốc giống như cổ tình vì bọn họ đàn lên khúc nhạc động lòng người, vì ái muội bên trong tăng thêm một ít lửa nóng.

Từ Thần xấu hổ quay đầu đi, lúc này đầu óc trống rỗng, chỉ đi theo trái tim của chính mình. Hiện tại tỉnh táo lại mới nhớ đến tốt cùng mình đang làm cái gì, nhất thời các loại cảm xúc trong lòng giao tạp, có chút không biết nên đối mặt với Dạ Mị như thế nào.

Mà so với Từ Thần không biết làm sao, Dạ Mị lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, tuy rằng còn có chút ngượng ngùng, bất quá vẫn găt gao nhìn chăm chăm ánh mắt Từ Thần như trước, không chịu dời đi. Bên trong đôi mắt phượng đen bóng tràn đầy ôn nhu, thương tiếc.... Còn có tràn đầy tình yêu.

– Từ Thần, hiện tại chàng đã tin tưởng ta chưa? Chàng cảm thấy lấy tính cách của ta, sẽ làm như vậy đối với một người mình không yêu sao? Yêu một người nên bao dung tất cả của người đó, nếu yêu một người chỉ yêu tốt đẹp của hấn mà không thể nhận những gì u tối mà nói, như vậy còn xứng gọi là tình yêu thật lòng sao? Hay là nói chàng yêu ta cũng chỉ là yêu một mặt tốt đẹp, nếu mà ta cũng có quá khứ không chịu nổi chàng liền không lại yêu ta sao?

– Không... không phải! Mặc kệ nàng biến thành như thế nào, ta đều yêu nàng trước sau như một! – Nghe được Dạ Mị hoài nghi tình yêu của hấn dành cho nàng, Từ Thần lập tức vội vàng nói, quay đầu lại đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của nàng, nháy mắt tim đập chậm một nhịp, xấu hổ liếc nhìn sang chỗ khác.

Dạ Mị cười nhẹ, đưa tay ôm đầu hấn lại đây, làm hai tròng mắt của hấn đối diện với ánh mắt của mình, sau có thật nghiêm túc nói:

– Từ Thần, quá khứ của chàng ta không nhìn thấy là tiếc nuối của ta, nhưng mà tiếc nuối chỉ có một lần là đủ rồi, tuyệt đối không cho phép xuất hiện lần thứ hai. Cho nên tương lai của chàng ta đã định trước, kỳ hạn là cả đời! Nụ hôn lúc này là ấn ký hứa hẹn của chúng ta, từ nay về sau thương cùng bầu trời hạ hoàng tuyền chúng ta ai cũng không thể bỏ lại ai. Chẳng lẽ chàng không nhớ rõ sao, chúng ta từng nói qua, từ nay về sau sống muốn cùng nhau, chết muốn cùng mộ!

Vừa nói xong, Từ Thần liền rơi lệ, tại trong mắt nàng hấn thấy được vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, còn có thâm tình.... Hấn biết, nàng là thật sự. Đúng như lời nói của nàng, theo tính cách của nàng, nếu chỉ là thương tiếc hoặc cảm động, nàng khinh thường làm như vậy.

Nhưng càng là như thế này, hấn lại càng cảm thấy mình thua thiệt nàng rất nhiều, càng cảm thấy mình không xứng với nàng. Hấn nhìn ra được, nam nhân vì nàng mà chết kia, còn có Phàm Trần, Thượng Quan Sở Hân thậm chí là Đông Phương Hi đều yêu nàng thật sâu. Mà hấn, bất luận như thế nào cũng không có cách nào đánh đồng với vài tên nam nhân ưu tú kia, có lẽ cũng chỉ có những nam nhân ưu tú như bọn họ mới xứng đứng bên cạnh nàng đi?

– Ta... Không xứng đứng bên cạnh nàng, nàng hấn là đáng giá làm bạn với nam nhân ưu tú nhất trên đời này... – Từ Thần chưa sót cười nói, lập tức dời tầm mắt, không dám lại liếc nhìn dung nhan làm hấn tham luyến kia.

– Tốt nhất không nhất định là sẽ thích hợp với ta! Ta chỉ hỏi chàng, chàng có yêu ta hay không?

– Yêu, đến chết vẫn yêu. – Lúc này đây, Từ Thần không hề né tránh, mà là chủ động đón nhận tầm mắt của nàng vô cùng trịnh trọng nói. Bên trong đôi mắt tím xinh đẹp mê người tràn đầy tình yêu say đắm, cứ si ngốc nhìn người trước mặt, giống như xem thế nào cũng xem không đủ vậy.

– Có lời này của chàng là đủ rồi, còn có cái gì quan trọng hơn một phần tình yêu chân thành tha thiết đâu? Từ Thần, chuyện quá khứ chúng ta quên hết đi có được không? Đừng làm cho quá khứ vô vị đó thành chướng ngại vật giữa chúng ta, không đáng.

Nhìn đến đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy như lốc xoáy của nàng, Từ Thần giống như đã bị cái gì mê hoặc vậy, giờ lên một nụ cười hạnh phúc găt đầu.

Thấy vậy, rốt cục Dạ Mị cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng tràn đầy ý cười hạnh phúc, mạnh nhào vào trong lòng Từ Thần găt gao tựa vào ngực hấn cảm nhận tim đập, nhiệt độ cơ thể của hấn

Lúc này, Từ Thần mới tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chăm chăm Dạ Mị giống như tiểu nữ nhân hạnh phúc dựa sát vào trong lòng hấn, khoé miệng giờ lên một độ cong tuyệt mỹ. Vươn bàn tay thon dài găt gao ôm lấy nàng, trong đáy mắt là sùng nịnh vô hạn.

Đây là người hấn yêu sâu sắc, nàng luôn đặc biệt như thế, chói mắt như thế, làm người liếc nhìn một cái liền không thể dời tầm mắt. Một thiên hạ tuyệt diệu duy nhất trên thế gian như thế, bảo hấn làm sao nở buông tay ra?

Nếu trốn không thoát, quên không được, vậy thì ích kỷ một lần đi....

Trên Tuyết sơn, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hân qua vài ngày đã rất quen thuộc cùng nhau ngồi ở lương đình nhân nhả ngấm hoa, bỗng nhiên một tên đệ tử cung kính hành lễ với hai người nói:

– Đệ tử tham kiến nhị sư công, tam sư công!

“Phốc” một tiếng phun hết trà trong miệng ra, bắn đến Phàm Trần ngồi đối diện, cũng may Phàm Trần tay mát lạnh nhanh chóng xoay người, ta trốn!

– Có cần phải kích động như vậy sao? – Phàm Trần về mặt khinh bỉ nhìn Thượng Quan Sở Hàn nói, mà tên đệ tử ở dưới kia liền ngậy ngốc nhìn Thượng Quan Sở Hàn, không biết có phải mình nói cái gì sai rồi hay không.

– Sư... sư công? – Lung tung lau nước trà bên miệng mình một phen, Thượng Quan Sở Hàn kinh ngạc nhìn Phàm Trần, cũng không so đo với ánh mắt khinh bỉ kia của hắn.

– Đệ tử này không biết nên xưng hô với chúng ta như thế nào, ta nghĩ dù sao bọn họ cũng là đệ tử Hoa Thanh phái, bảo bọn họ gọi chúng ta là sư công cũng không có vấn đề gì lớn. Như thế nào? Người không vừa ý? Có muốn ta nói với Mị nhi, hừ người hay không?

Nhìn Phàm Trần về mặt trêu tức, khoe miệng Thượng Quan Sở Hàn không khỏi hung hăng run rẩy, ở cùng nam nhân này vài ngày, cuối cùng hắn cũng đã thấy rõ, hắn nha chính là một con sói đội lớp cừu! Một bụng ý nghĩ xấu hại chết người không đền mạng!

Bất quá nam tử hán đại trượng phu có được dân được, vì suy nghĩ cho hạnh phúc sau này của mình và Mị nhi, hắn quyết định vẫn là không đi chọc tên nam nhân phúc hắc này:

– Ha ha, sao lại không vừa ý đâu? Ta chỉ là quá kinh ngạc, không có ý gì khác.

Phàm Trần tựa tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái, lập tức quay đầu nhìn tên đệ tử kia hỏi:

– Có chuyện gì?

– Hồi bẩm nhị sư công, đệ tử là muốn hỏi, gian phòng của Tử Thần sư huynh nên xử lý như thế nào?

– Giữ lại, mỗi một đồ vật đều không cho phép động vào, trừ bỏ người quét dọn ra ngoài, tất cả những người khác bất luận kẻ nào không được tùy ý ra vào. Còn có, sau này đừng gọi hắn là sư huynh.

Nghe được một câu cuối cùng, tên đệ tử kia bỗng nhiên nhớ tới Tử Thần đã bị trục xuất sư môn, lại kêu sư huynh quả thật không ổn, vừa định quỳ xuống nhận lỗi, lại nghe Phàm Trần nói:

– Báo với các đệ tử khác, sau này gọi Tử Thần là tứ sư công.

– Dát? – Ngoáy ngoáy lỗ tai, chính mình không có nghe lầm đi? Kêu tứ sư công, kia không phải nói hắn cùng chưong môn. ... có gian tình? Ha ha... đúng vậy đúng vậy, nhất định là có gian tình! Oa ha ha, chưong môn người thật sự là quá mạnh mẽ! Không được không được, phải mau nói tin tức cho các sư huynh đệ khác đi. Chưong môn a chưong môn, ngài thật không hổ là thần tượng của chúng đệ tử a!

Tên đệ tử kia cứ đứng tự sướng một mình như vậy, trên mặt còn thường xuyên lộ ra một nụ cười rất đáng khinh, làm Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn đứng xem cảm thấy lạnh cả người. Một hải tử bình thường như vậy, sau lại bị ngốc rồi.

– Khụ khụ... Người lui xuống trước đi. – Phàm Trần thật sự không nhìn nổi nữa, ho khan hai tiếng phân phó nói.

– A? Nga, đệ tử cáo lui. – Vừa dứt lời, liền chạy nhanh như chớp.

Thượng Quan Sở Hàn đứng phía sau về mặt bội phục nói:

– Quả nhiên không hổ là Phàm Trần, kỹ thuật không phải cao bình thường! Một hải tử bình thường của người ta lại bị người đùa đến ngốc như vậy.

– Ha ha, quá khen quá khen, cuộc sống thật không thú vị, tự nhiên phải tìm một chút niềm vui cho mình không phải sao? – Đối mặt với Thượng Quan Sở Hàn lên lút trào phúng, Phàm Trần mặt không đổi sắc như trước, về mặt bình tĩnh làm Thượng Quan Sở Hàn rất muốn nhào lên đánh hắn mấy quyền, ai kêu nụ cười của hắn thiếu đánh như vậy đâu!

Bất quá, hắn thật sự không dám, so với pháp lực, một bụng ý nghĩ xấu kia của Phàm Trần càng thêm khủng bố hơn. Nếu thật sự đánh hắn, kia sau này mình sẽ chờ ngủ ngoài phòng đi, nếu lại ảnh hưởng đến tình cảm của mình cùng Mị nhi, còn không bằng đi tìm khối đậu hủ đập đầu chết luôn đi!

Vì thế, Thượng Quan Sở Hàn lại khuất phục dưới “Này nghiêm” của Phàm Trần.

– Đúng rồi, vì sao bọn họ gọi người là nhị sư công? Đại sư công là ai a?

– Chẳng lẽ người đã quên Mị nhi là vì ai mà bạc đầu trong một đêm sao? – Ngừ khí thần nhiên, lại vẫn không che giấu được đau lòng trong giọng nói như trước, còn có chút chua xót.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn ngây ngẩn cả người, trong mắt dần dần mê ly, giống như đang nhớ lại cái gì.

– Đúng vậy... Sao ta lại có thể quên hắn mất đâu, cho dù hắn đã mất, cho dù hắn làm nàng bị thương sâu như vậy, nhưng địa vị của hắn trong lòng Mị nhi cũng là vĩnh viễn không ai có thể theo kịp...

Vừa dứt lời, hai nam tử phong hoa tuyệt đại không khỏi nhìn nhau cười khổ, hơi có chút cảm giác đồng cảnh ngộ. Có lẽ chỉ có bọn họ mới có thể càng

hiểu rõ đối phương hơn, thật ra không phải bọn họ không ghen, cũng không phải có tấm lòng rộng lớn như mặt ngoài vậy. Bởi vì, bọn họ chỉ là một người phạm bình thường.

Chẳng qua, cũng bởi vì trong lòng bọn họ có một tín niệm giống nhau, cho nên bọn họ mới có thể chân chính thông cảm đối phương, cũng bởi vậy mới có thể ở chung thật hoà thuận. Cho nên, dù bọn họ có một chút dăm chua, nhưng mà cũng không ghen tị, nhiều nhất chỉ có thể nói là hâm mộ đi.

Ngay tại ngày thứ hai chúng đệ tử đều biết được chương môn cùng Tử Thần có gian tình, Dạ Mị quang minh chính đại nắm tay Tử Thần trở lại Tuyết sơn. Lần này nàng lựa chọn phương thức mang Tử Thần về như vậy, mục đích là làm cả Hoa Thanh phải đều biết quan hệ của nàng cùng Tử Thần, về phần có người nói huyền thuyên cái gì mà sư đồ cảm kỳ hay không, từ lâu nàng đã chuẩn bị tâm lý.

Ai ngờ vừa vào Tuyết sơn, liền nhìn đến bọn đệ tử một đám cung kính hô:

– Đệ tử tham kiến chương môn, tham kiến tứ sư công! – Sau đó còn dùng ánh mắt cực kỳ ái muội đảo quanh người nàng cùng tử Thần.

Một màn này vừa ra, chân Dạ Mị lao đảo một cái suýt nữa té ngã, mà Tử Thần còn lại đã sớm đỏ cả mặt, nhìn chằm chằm mặt đất, giống như trên mặt đất có bảo bối gì chờ hắn đi nhặt vậy.

Nhìn đến ánh mắt ái muội của mọi người, Dạ Mị vừa giật mình vừa sợ hãi, chẳng lẽ những người này có thể biết trước sao? Biết trước... Chẳng lẽ là Phàm Trần! Nghĩ như vậy, Dạ Mị nở nụ cười hiểu rõ, có lẽ hắn lo lắng cho mình không biết nên nói ra miệng như thế nào, cho nên đã an bày xong xuôi từ trước?

– Ân, đều đi xuống đi.

– Dạ, đệ tử cáo lui! – Rất nhanh, một đám người đều tan ra, rốt cục Tử Thần cũng không còn xấu hổ nhìn chằm chằm mặt đất.

Dọc theo đường đi, mỗi đệ tử gặp được bọn họ đều có biểu tình giống nhau, từ lâu hai người Dạ Mị đã từ khó chịu lúc đầu chuyển biến thành lạnh nhạt, nắm tay nhau đi chậm rãi giống như đôi vợ chồng già vậy.

– Mị nhi!

– Mị nhi!

Theo hai giọng nói vui mừng này, hai thân hình thon dài nhanh chóng xuất hiện trước mắt Dạ Mị cùng Tử Thần, một người trong đó trực tiếp hung hăng đoạt lấy nàng ôm vào lòng.

– Mị nhi, ta nhớ nàng muốn chết, nếu nàng còn không trở lại ta sẽ bị bệnh tương tư. – Thượng Quan Sở Hàn chôn mặt mình thật sâu vào tóc nàng, tham lam ngửi mùi hương thanh nhã của nàng, rất muốn cứ như vậy mãi không rời, chẳng qua có người không cho hắn được như nguyện a...

– Ta nói nguoi lớn như vậy còn làm nũng với Mị nhi? Có cảm thấy xấu hổ không a? Cẩn thận Mị nhi chê nguoi phiền, một ngày nào đó sẽ hru nguoi để xem nguoi tìm chỗ nào mà khóc đi!

Nghe giọng nói khinh bỉ trêu tức như thế, Thượng Quan Sở Hàn không tình nguyện buông đôi tay gắt gao ôm Dạ Mị ra, về mặt âm trầm nói với Phàm Trần sau lưng:

– Nguoi liền không thể nói cái gì dễ nghe sao? Cả ngày cứ để lời này bên miệng, có phải nguoi rất ngóng trông Mị nhi hru ta hay không?

Vốn tưởng rằng trước mặt Dạ Mị, Phàm Trần nhất định sẽ thu liễm một chút, ai ngờ người ta căn bản là để hắn được như ý muốn:

– Đúng vậy, ta chính là ước gì Mị nhi đưa nguoi một tờ hru thư để thu thu dọn đồ đạc đi mau đi. Sao? Không phục? Đến, cắn ta a.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn tức đến nghiến răng kêu “Răng rắc”, giống như thật muốn nhào lên cắn hắn một ngụm vậy.

Mà Dạ Mị lại là về mặt kinh ngạc nhìn hai người đang cãi nhau, tuy rằng hai người này nhìn như không hợp nhau, nhưng Dạ Mị không nhìn thấy trên người hai người có địch ý, ngược lại còn giống như rất thích thú, vì thế liền an tâm đứng một bên xem diễn. chẳng qua, mấy ngày nàng không ở đây đến cùng là xảy ra chuyện gì rồi đâu?

Tử Thần cũng có hứng thú nhìn hai nam tử phong hoa tuyệt đại này, vốn tưởng rằng dù thế nào Thượng Quan Sở Hàn cũng sẽ phản kích một chút đi, nhưng ai biết hắn thế nhưng sau khi tức giận hừ một tiếng liền đi rồi.

Hỏi hắn chạy đi đâu? Tự mình xem đi, chạy ra một góc sáng sủa ngồi vẽ vòng vòng còn không biết đang làm bảm cái gì đâu!

Thấy vậy, Dạ Mị cùng Tử Thần ngạc nhiên, suýt nữa rút cằm xuống. Phàm Trần lại là đắc ý nở nụ cười:

– Mị nhi, Tử Thần, hoan nghênh về nhà.

Ôn nhu cười một tiếng, sau đó tiến lên gắt gao ôm lấy Dạ Mị. Nghe được câu “Hoan nghênh về nhà” kia của hắn, Dạ Mị cùng Tử Thần cũng không khỏi cảm động.

Đúng vậy, nơi này là nhà của bọn họ, một gia đình âm áp thuộc về bọn họ.

– Đúng rồi, sao chàng lại có thể dạy dỗ Hàn dễ bảo như vậy? – Nhẹ nhàng đẩy Phàm Trần ra, Dạ Mị rất có hứng thú hỏi.

Người khác không biết Thượng Quan Sở Hàn là người như thế nào, nhưng nàng lại rõ ràng nhất, một người đã từng ngay cả vua của một nước cũng không e ngại, hôm nay sao lại trở nên dễ nói chuyện như vậy.

Đối diện với ánh mắt sùng bái của Dạ Mị, Phàm Trần nở nụ cười thần bí, nhẹ nhàng điểm mũi nhỏ của nàng nói:

– Bí mật.

– Chàng... Ta.... Từ Thần, chúng ta đi. – Dạ Mị giả vờ tức giận, nắm tay Từ Thần thật chặt liền đi về phòng mình, giả vờ không nghe đến giọng kêu gọi bắt đắc dĩ của Phàm Trần phía sau.

– Ha ha, báo ứng a! Mị nhi không để ý đến người rồi sao? Người phải cẩn thận, nói không chừng hiện tại Mị nhi trở về viết hưu thư cho người đâu! – Dạ Mị vừa đi, Thượng Quan Sở Hàn lập tức giống như u linh vậy nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Phàm Trần chế nhạo một trận, bình thường bị áp bức lâu lắm, thật vất vả chờ đến cơ hội phản kích sao lại có thể buông tha đâu?

Nghe vậy, Phàm Trần nở một nụ cười ôn nhu nói:

– Sở Hàn, ta xem người là sống quá nhàm chán thôi, có muốn ta giúp người tăng thêm một chút tình thú hay không?

Nói gương mặt tươi cười của Phàm Trần làm điên đảo chứng sinh một chút cũng không khoa trương, chẳng qua nụ cười này trong mắt Thượng Quan Sở Hàn cũng là vô cùng âm trầm khủng bố, toàn thân không khỏi hung hăng rung mình một cái, khoe miệng cứng nhắc nói:

– A... Ha ha, không cần, cuộc sống của ta rất thú vị, không cần làm phiền người.

– Nếu Sở Hàn có cần, ta tùy thời đều có thể giúp người chế tạo một chút thú vui nha. – Nói xong, Phàm Trần liền xoay người rời đi, mục tiêu chính là phòng Dạ Mị.

Đang sau, Thượng Quan Sở Hàn nhìn bóng dáng màu trắng kia không khỏi bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, từ sau khi biết Phàm Trần là một tên nam nhân phúc hắc “Trong ngoài không giống nhau”, hắn vẫn bị áp bức, sợ một ngày nào đó không cẩn thận đắc tội vị gia này. Hắn còn mong chờ ngẫu nhiên sẽ có thời gian ở chung một mình với Mị nhi đâu, nếu tại thời điểm kia bị tên nam nhân phúc hắc này tăng thêm một chút “Tình thú nhỏ” gì mà nói, sợ là hắn sẽ đập đầu chết!

Nghẹn khuất thở dài, lập tức chạy theo bóng dáng màu trắng kia.

Trong phòng Dạ Mị:

– Mị nhi, Mị nhi chẳng lẽ nàng thật sự không để ý tới ta sao? – Phàm Trần vẻ mặt đáng thương vô cùng xoay quanh người Dạ Mị, bắt đắc dĩ chính là lần nào nàng cũng quay đầu về chỗ khác không chịu nhìn hắn.

Thượng Quan Sở Hàn phía sau thấy bộ dạng đáng thương này của hắn không khỏi cười lên tiếng, quả thật là núi cao còn có núi cao hơn a! Bỗng nhiên, một ánh mắt âm lãnh quét đến, Thượng Quan Sở Hàn hung hăng sợ run cả người, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Phàm Trần.

– Khụ... kia gì, người tiếp tục!

“Phốc” Dạ Mị rất không lịch sự cười lên, quái dị liếc mắt nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái. Thật sự rất hoài nghi hắn có bị ngốc ngay không, sao lại trở nên càng ngày càng không giống với rồi? Giống như có chút... Đáng yêu! Sẽ không phải là mấy ngày nàng không ở đây đã bị ngược đãi gì đi?

Mị nhi... sao nàng có thể nhẫn tâm với ta như vậy? – Tầm mắt nhìn Thượng Quan Sở Hàn còn chưa có thu hồi, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói u oán. Nghi hoặc quay đầu nhìn lại, liền thấy Phàm Trần vẻ mặt u oán nhìn nàng, trên gương mặt tằm mỹ phi phàm còn chảy vài giọt nước mưa...

– Ha ha... – Nhìn đến Phàm Trần chặt vật như vậy, Thượng Quan Sở Hàn lập tức rất không nề mặt cười ha ha, liền ngay cả Từ Thần cũng ghen đến đỏ bừng cả mặt, bả vai run run.

– Ha ha... cái kia, ta không cố ý, ta lau cho chàng. – Dạ Mị mỉm cười, kéo ống tay áo bắt đầu lau, lại bị Phàm Trần kéo cổ tay lại.

– Nàng hôn ta một chút là được rồi.

– Dát? – Dưới thế tấn công vô cùng đáng thương của Phàm Trần, rốt cục Dạ Mị cũng thoả hiệp, hơi hơi nhón chân rất nhanh hôn một cái lên gương mặt tuần tú của hắn. Ai ngờ bỗng nhiên Phàm Trần xoay mặt qua hôn lấy môi nàng, cánh tay thon dài có lực cũng gắt gao ôm nàng, bàn tay to đè lại sau gáy nàng làm sâu sắc nụ hôn này.

Dạ Mị đầu tiên là giật mình, lập tức bị Phàm Trần công thành chiếm đất, dần dần trầm luân trong nụ hôn này.

Từ Thần cùng Thượng Quan Sở Hàn đứng một bên lại là về mặt ghen tị nhìn Phàm Trần, trong lòng đã sớm về N cái vòng tròn nguyên rủa hấn. Không khí ái muội từ bên trong dần dần tản ra, hai người bên cạnh “đang xem cuộc chiến” từ lâu đã đỏ mặt tím đập không ngừng, nhao nhao xấu hổ quay mặt đi. Lại tiếp tục nhìn, bọn họ thật sự không biết mình có thể không chế không đi lên kéo tên nam nhân “đáng giận” kia ra thay thế bằng chính mình hay không. . .

Hồi lâu sau, hai người mới thở hồng hộc buông ra, nhìn đến hai nam nhân khác trong phòng, Dạ Mị không khỏi cảm thấy xấu hổ, ánh mắt sưng mù mờ mờ.

Mà Phàm Trần lại là về mặt thần nhiên, cộng thêm một chút đắc ý nho nhỏ, bộ dạng hồng hào rạng rỡ này làm Thượng Quan Sở Hàn hận không thể đi lên đánh hấn mấy cái! Ân. . . Tốt nhất là “không cần thận” làm hồng luôn khuôn mặt hoa thủy của hấn mới được. Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi lộ ra nụ cười âm hiểm, mà Phàm Trần lại bỗng nhiên cảm giác nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, nhìn không được rung mình một cái.

– Từ Thần, mấy ngày nay ngươi có bôi thuốc hay không? Chẳng lẽ ngươi không muốn khuôn mặt của mình sao? – Nói lên vết thương của Từ Thần, Phàm Trần lập tức bắt đầu nghiêm túc, Liền ngay cả Thượng Quan Sở Hàn đang tự sướng cũng xấu hổ không thôi, còn Dạ Mị lại là về mặt ngưng trọng.

– Ta. . . ta đã quên. . . – Ánh mắt Từ Thần đảo quanh, vừa nhìn liền biết là nói dối.

Kỳ thật hấn vốn là muốn, trước kia có nhiều tai họa xảy ra đều là vì khuôn mặt này làm hại, hiện tại bị huỷ cũng tốt, như vậy hấn sẽ không cần lo lắng những người mơ ước mỹ mạo của hấn.

– Ai. . . Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời đều mang theo những vết thương như vậy? Vết thương chần chịt đầy người, sau này sao có thể để Mị nhi thị tẩm a. . .

– Trần!! – Dạ Mị vừa nghe lời nói lộ liễu như vậy của Phàm Trần lập tức xấu hổ đỏ mặt gất giọng, vụng trộm liếc nhìn Từ Thần một cái, đã thấy mặt hấn càng đỏ hơn so với nàng, đầu cũng giống như muốn chui vào cái bàn luôn vậy.

– Ha ha, nơi này lại không có người ngoài, còn xấu hổ cái gì? Đó còn không phải cũng là chuyện sớm hay muộn sao? Từ Thần, ngươi muốn sau khi trừ bỏ vết thương rồi mới thị tẩm hay là giống như bây giờ?

Lời nói của Phàm Trần làm mặt Dạ Mị càng đỏ hơn, thật sự rất muốn bỏ đầu hấn ra xem bên trong có cái gì, lời nói lộ liễu như vậy cũng có thể nói ra mà mặt không đỏ tím không đập. Hơn nữa như thế nào nàng lại có cảm giác hình như mình là đại sắc nữ a?

– Ta. . . ta. . .

– Từ Thần, không có gì phải xấu hổ, dù sao chúng ta đều là nam nhân của Mị nhi, cho nữ vương bệ hạ của chúng ta thị tẩm đó là đương nhiên! – Thấy Từ Thần vẫn rặng mây đỏ đầy mặt như trước, Thượng Quan Sở Hàn lại nói tiếp theo Phàm Trần, lời nói lộ liễu giống nhau làm Dạ Mị hận không thể đào cái hố chui vào.

– Hàn! Cái gì mà nữ vương bệ hạ cái gì mà thị tẩm, hai người nói bậy bạ gì đâu! – Dạ Mị giống như tiểu nữ sinh vậy dậm chân hờn dỗi nói, bộ dạng thẹn thùng mê người làm ba nam nhân hận không thể lập tức kéo nàng vào trong lòng hảo hảo yêu thương một phen.

– Ta không có nói bậy a, nàng chính là nữ vương bệ hạ của chúng ta, chúng ta đều là nam nhân của nàng, cái chuyện thị tẩm này đương nhiên là thiên kinh địa nghĩa! – Biết rõ Dạ Mị là có ý gì, nhưng Thượng Quan Sở Hàn lại cố ý tránh nặng tìm nhẹ nói.

Ngay tại lúc Dạ Mị vừa định phản bác, bỗng nhiên Từ Thần lại mở miệng:

– Ta muốn trừ bỏ vết thương trước.

– Dát?! – Dạ Mị mộng, chỉ mới trong chớp lát như vậy, ngay thơ như Từ Thần cũng bị nhiễm xấu rồi.

– Ha ha. . . Đúng là người có chí, trẻ nhỏ dễ dạy! – Thượng Quan Sở Hàn vừa lòng vỗ vỗ bả vai Từ Thần nói, Phàm Trần cũng không muốn thua kém hát đệm.

– Ân, quả thật không hổ là người một nhà, huynh đệ quả nhiên đồng lòng.

Khoé miệng Dạ Mị run rẩy nhìn ba nam nhân nhìn nhau cười, cảm tình của bọn họ là tốt lắm, nhưng là những ngày sau nàng nên làm cái gì bây giờ a. . . Xem tình cảnh hôm nay, Dạ Mị lại có cảm giác mưa gió muốn đến, có phải sau này nàng nhất định bị ba nam nhân này ăn gấu gao hay không?

Không được! Ta muốn vồ đến! Phi phi phi, vồ đến. . . Sao lại nghe ra có nghĩa khác a?

– Mị nhi, nàng đang nghĩ cái gì một mình đâu? Sao mặt lại đỏ như vậy a?

Nhìn đến bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Phàm Trần, thậm chí Dạ Mị có loại cảm giác đã bị nhìn thấu, cuống quýt lắc đầu nói:

– Không có không có, ta không có suy nghĩ muốn vồ đến!

Nói xong, Dạ Mị ngậy người, ba nam nhân cười to.

– Nga? Nguyên lai Mị nhi nhà chúng ta muốn nằm phía trên a... – Phàm Trần ái muội thối thối bên tai Dạ Mị trêu tức nói. Thượng Quan Sở Hàn cùng Từ Thần đứng một bên cũng về mặt ái muội nhìn nàng.

Từ Thần còn đỡ, dù sao trong đây hẳn cũng là ngây thơ nhất, nhưng Thượng Quan Sở Hàn liền khác nhau, mấy ngày này đã sớm bị Phàm Trần, tên nam nhân phúc hắc này nhiễm đen, lúc này đang trần trụi nhìn nàng, ánh mắt kia giống như đang nói: Đến đây đi, vồ lên người ta đi!

– Không phải không phải! Ta không có ý đó!

– Nga? Không có ý đó, kia ý Mị nhi là muốn lập tức làm cái kia? Ân... Hiểu rồi, chúng ta nhất định sẽ thoả mãn nàng! – Phàm Trần vừa nói vừa lộ ra một nụ cười phong tình vạn chủng, lực sát thương có thể so với bom nguyên tử. trực tiếp nổ Dạ Mị không biết đông tây nam bắc.

– Ha ha, Mị nhi là tiểu hoa si nga.

Nghe giọng cười như thế, bỗng dung Dạ Mị tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm nhún nhún, cũng không biết là xấu hổ hay là tức giận.

– Tốt lắm, người đừng lại chọc nàng, xem, đã làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mị nhi nhăn rồi. – Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn bị mây mù che phủ kia của Dạ Mị, Thượng Quan Sở Hàn giải cứu nàng từ bên người Từ Thần ra.

– Mị nhi, đừng tức giận nga, ta chỉ đùa giỡn với nàng. Từ Thần, chúng ta đi, ta bôi thuốc cho người. Phải sớm trị hết cho người, bằng khuôn mặt của người tuyệt đối có thể thắng được Sở Hàn, chờ sau khi hắn bị Mị nhi từ bỏ xem hắn còn đắc ý được không.

Nói xong, Phàm Trần liền kéo Từ Thần đỏ mặt ra ngoài, còn nhân tiện tốt bụng đóng cửa phòng lại.

Bên trong phòng, Thượng Quan Sở Hàn đen cả gương mặt, cắn răng kêu “khanh khách”, giống như có mối thù gì sâu nặng lắm vậy.

Thấy vậy, Dạ Mị không khỏi nở nụ cười, cảm tình của hai nam nhân này xem ra thật rất tốt. tuy rằng ngoài miệng Phàm Trần nói rất “Ác độc”, bắt quá lại tốt bụng để Thượng Quan Sở Hàn có cơ hội ở chung một mình với mình. Mà Thượng Quan Sở Hàn tuy mặt ngoài nói hận không thể làm thịt tên nam nhân phúc hắc kia, nhưng thực tế lại chưa từng chân chính xảy ra, ngược lại còn rất vui vẻ cãi nhau với hắn như vậy.

Xem ra tình cảm giữa nam nhân không giống với nữ nhân.

– Mị nhi...

– Ân? – Nghe được giọng kêu gọi bao hàm yêu say đắm của Thượng Quan Sở Hàn, Dạ Mị nhìn không được cảm thấy có chút xấu hổ, , khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực hắn cũng đỏ bừng.

Một nam một nữ ở chung một phòng, cùi khô bốc lửa một chút liền...

Phi! Cả đầu miên man nghĩ cái gì đâu! Dạ Mị xấu hổ gượng cười âm thầm thề lời, nàng thật cảm thấy mình càng ngày càng có tiềm chất làm sắc nữ...

Nhẹ nhàng kéo Dạ Mị ra ôm ấp của mình, phía trên dung nhan tuyệt mỹ nổi lên hai đóa mây đỏ làm nàng càng mềm mại quyến rũ, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi xem ngây người.

Đôi môi ướt át hồng nhuận kia hơi hơi chu lên, giống như đang chờ người đến hái vậy, Thượng Quan Sở Hàn kim lòng không được dần dần tới gần, ngâm lấy đôi môi mỏng nhắn nhụy mê người kia ôn nhu nhấm nháp.

Thân thể mềm mại trong lòng làm tắt cả lý trí của Thượng Quan Sở Hàn hoá thành hư không, thân thể kịch liệt nóng lên, tình dục này mằm. Gắt gao kèm chế gậy của nàng, cái lưỡi mềm mại tràn ngập hơi thở nam nhân mang theo nho nhỏ bá đạo cuốn vào khoang miệng nàng, quét ngang chung quanh cướp đoạt.

Lúc này Dạ Mị đã sớm hơi hơi nhắm hai mắt lại, đi theo tiết tấu của hắn dần dần trầm luân, không ngừng thở gấp cùng ngẫu nhiên kêu rên ngượng ngùng nho nhỏ lại càng làm Thượng Quan Sở Hàn mê say không thôi, ý nghĩ trống rỗng, chỉ là trên tay lại tuyệt không qua loa.

Bàn tay to ấm áp cách quần áo vuốt ve trên lưng Dạ Mị, dần dần giống như không được thoả mãn ngón tay nhẹ nhàng trượt đến bên hông nàng, lôi kéo vạt áo vương bận kia, nháy mắt cởi ra áo ngoài, thuận thế rút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 58.4

Trên giường lớn thơm mềm, hai bóng dáng thon dài gắt gao dựa cùng một chỗ. Da thịt trong suốt óng ánh, bộ ngực cao ngất, hương thơm cơ thể tươi mát thanh nhã.... Không một cái nào không kích thích tầm mắt của Thượng Quan Sở Hàn.

Thấy Thượng Quan Sở Hàn không biết khi nào đã còi hết y phục, thân hình hoàn mỹ trần trụi cứ hiện ra trước mắt như vậy, Dạ Mị ngượng ngùng quay đầu đi, bộ dạng khát khao thẹn thùng làm người ta thêm chảy nước miếng.

Nhìn đến Dạ Mị mê người như vậy, Thượng Quan Sở Hàn chỉ thấy khí huyết toàn thân dâng lên, bộ phận tượng trưng nam tính đã dựng cao lên từ lâu...

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt bóng láng của Dạ Mị, đôi mắt Thượng Quan Sở Hàn mang theo vô hạn nhu tình thâm sâu nhìn nàng hỏi:

– Mị nhi... có thể chứ?

Nói nhảm, Dạ Mị hơi hơi kinh ngạc một lúc, lập tức đỏ mặt nhẹ gật đầu.

Thấy vậy, đôi môi mọng của Thượng Quan Sở Hàn giờ lên một độ cong tuyệt đẹp, hơi hơi cúi người hôn lấy đôi môi đỏ mọng làm người ta thêm chảy nước miếng kia, đôi chân thon dài cường tráng nhẹ nhàng tách ra giữa hai chân, phần eo hơi hơi tiến về phía trước một chút, hai tiếng rên rỉ cùng lúc vang lên, hai bóng dáng tuyệt đẹp hoàn mỹ phù hợp cùng một chỗ.

Bên trong một mảnh xuân sắc kiều diễm, không khí ái muội, tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt tim đập cùng tiếng trầm thấp thờ nhẹ của nam nhân không một cái nào không nói rõ nơi này đang trình diễn một tràng hình ảnh thiếu nhi không nên xem...

Bên trong phòng khác:

– Từ Thần, người thật sự hạ quyết tâm rồi sao? – Lúc này Phàm Trần đã sớm khôi phục gương mặt băng sơn ngày xưa, nhìn Từ Thần ngồi đối diện nghiêm túc hỏi.

Nghe vậy, Từ Thần hơi hơi sững sốt, lập tức gật đầu nói:

– Ân!

– Nếu đã quyết định vậy không cần lại dễ dàng dao động quyết tâm của người, muốn đi liền mạnh dạng đi về phía trước. tình ý của Mị nhi đối với người ta nghĩ người cũng đã hiểu rõ, ta không hi vọng người vì dao động mà làm nàng bị tổn thương.

– Thế thế giới này ta có khả năng thương tổn bất kỳ người nào, lại duy độc sẽ không làm nàng rơi một giọt lệ. – Từ Thần cười nhạt, bên trong đôi mắt tím loé ra vô hạn thâm tình cùng quyết tâm.

Thấy vậy, Phàm Trần vừa lòng nở nụ cười:

– Như vậy ta an tâm, ta có thể nhận nàng có nam nhân khác, lại tuyệt đối không nhận nàng vì nam nhân khác mà chịu bất kỳ thương tổn nào. Nếu thật sự có một ngày như vậy, ta cũng tuyệt đối sẽ không bận tâm cái thiên mệnh gì, chắc chắn sẽ tự tay chấm dứt người làm nàng thương tổn kia!

Lời đến cuối cùng, đã muốn ẩn hàm ý cảnh cáo, ánh sáng sắc bén trong mắt chợt loé, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên xa xưa thâm thúy, không biết đến cùng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy Từ Thần cũng im lặng xuống. Hắn vẫn luôn cảm thấy nam nhân trước mặt này có rất nhiều bí mật, đôi mắt đậm mạc trong trẻo kia dường như có thể nhìn thấu hết tất cả vậy, tại trước mặt hắn, giống như hết thảy cũng không thể che giấu.

Mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, bất quá hắn cũng biết, có một số việc không phải chính mình nên hỏi. Chỉ cần hắn thật lòng đối với Mị nhi không phải tốt rồi sao? Huống chi, là người thì luôn phải có một chút bí mật không muốn người khác biết không phải sao?

Hồi lâu sau, rốt cục Phàm Trần cũng thu hồi tầm mắt, nhẹ thở dài một hơi.

Mua gió muốn đến a....

– Cố gắng nắm chặt thời gian tu luyện đi, những ngày bình tĩnh sợ là không còn nhiều lắm. – Nói xong, Phàm Trần liền rời khỏi phòng, để lại một mình Từ Thần về mặt mờ mịt nhíu mi tự hỏi.

Những ngày bình tĩnh không còn nhiều lắm? Chẳng lẽ là nói có chuyện gì lớn sắp xảy ra sao? Nhưng lại có liên quan đến Mị nhi? Nghĩ đến đây, sắc mặt Từ Thần không khỏi bắt đầu ngưng trọng.

Tuy rằng tu vi của hắn đã là rất nổi bật trong chúng đệ tử Hoa Thanh phái, nhưng mà còn kém quá xa Mị nhi, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, vậy hắn nhất định sẽ kéo chân nàng. Nếu chuyện ở vực Đoạn Hồn lại xảy ra một lần nữa mà nói, hắn thật sự không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì...

Trong phòng Dạ Mị, hai người sau cơn kích thích đã ngọt ngào ôm nhau cùng một chỗ, trên thân thể tuyết trắng của Dạ Mị có thể thấy được dấu hôn khắp nơi đủ để chứng minh tình hình chiến đấu lúc này kịch liệt bao nhiêu.

Lúc này nàng đã muốn hơi có chút mệt mỏi, tóc dài tuyết trắng tùy ý rối tung trên giường được khuôn mặt nhỏ nhắn nằm lên, thân thể mềm mại cũng mờ mờ ảo ảo, bộ dạng lười biếng quyến rũ làm Thượng Quan Sở Hàn không khỏi bắt đầu hô hấp dồn dập.

Lần đầu trải nghiệm mùi vị tuyệt đẹp này hẳn thật có chút bất mãn, hận không thể thời thời khắc khắc đặt nàng dưới thân hảo hảo yêu thương một phen. Vừa nghĩ đến dáng người tuyệt đẹp của nàng, nơi nào đó vừa mới nghỉ ngơi liền bắt đầu dần dần đứng thẳng lên, bàn tay to vừa muốn vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, bỗng nhiên ngoài cửa lại truyền đến một tiếng đập cửa dồn dập.

Thần trí của Dạ Mị giờ khắc này cũng trở về trong nháy mắt, cảm nhận được thân thể hẳn biến hoá, Dạ Mị ngưng ngưng nhẹ giọng hờn dỗi một tiếng, lập tức đưa tay đẩy hẳn ra.

Chuyện tốt tự nhiên bị cắt ngang, Thượng Quan Sở Hàn tức giận quát:

– Là tên chết tiệt không có mắt nào!

– Ta đếm trong vòng mười số, lập tức mặc y phục xong, bằng không ta liền để người trần truồng như vậy quăng ra ngoài, bây giờ bắt đầu.

Giọng nói hỗn loạn một chút tức làm da đầu Thượng Quan Sở Hàn run lên, nam nhân phúc hắc kia quả thật tới tăng thêm một chút “tình thú nhỏ” cho hắn! Trong lòng ngồi xổm một góc về vòng tròn nguyên rùa tên nam nhân phúc hắc đáng ghét này, chỉ là động tác trên tay một khắc cũng không chậm lại, nếu chờ lát nữa bị hắn nhìn thân thể trần truồng của mình, kia còn không phải mất mặt muốn chết sao!

Đương nhiên, Dạ Mị cũng không dám thả lỏng, lấy vận tốc ánh sáng mặc y phục vào người. Hai người này giống như là đi khách sạn mà bị cảnh sát kiểm tra phòng vậy, luống cuống tay chân.

Ai ngờ, giọng nói của Phàm Trần lại vang lên:

– Mị nhi, nàng không cần mặc, quá lãng phí thời gian.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn cùng Dạ Mị đều sững sốt. Lãng phí thời gian? Hai người cùng nhau mặc, sao lại lãng phí thời gian rồi?

Ngay tại lúc Thượng Quan Sở Hàn vừa mặc áo ngoài, cửa phòng mở to ra, Phàm Trần về mặt tràn đầy ý cười, không coi ai ra gì đi vào, một chút cũng không có xấu hổ sau khi làm chuyện xấu.

Mà hai người trong phòng ngược lại có chút mất tự nhiên, ánh mắt mờ hồ không biết phải làm sao mới tốt. Mà Dạ Mị chỉ mới mặc một áo lót, giờ phút này vẫn còn đang trốn trong chăn đâu, ngay cả đầu cũng vùi sâu vào.

Loại tình huống này, sao lại có cảm giác giống như bị lão công bắt gian tại giường a?

– Vừa mới ăn no cũng nên hoạt động một chút, đi đưa nước nóng vào đây. – Phàm Trần nhìn con “Đà điểu” trên giường kia, lập tức quay đầu tịt tịt phi tiếu nói với Thượng Quan Sở Hàn.

Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy sững sốt, chợt nhớ tới hắn nói “Ăn no” là có ý gì, gương mặt lập tức đỏ lên, hoảng hốt đi ra cửa phòng.

Sau khi ra khỏi cửa phòng đầu óc của Thượng Quan Sở Hàn mới chậm rãi trở lại, không khỏi hung hăng mắng Phàm Trần trong lòng một phen, về mặt muốn tìm bất mãn đi mức nước.

Ăn no? Gia chỉ mới lót dạ mà thôi, vừa định lại thêm một lần nữa người nha lại chạy đến quấy rối, này không phải có ý muốn gia chịu đói sao!

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được hô hấp của hai người, Phàm Trần buồn cười nhìn Dạ Mị trốn trong chăn giống làm đà điểu, khoe miệng dần dần giờ lên nụ cười tà ác...

Hồi lâu sau, Dạ Mị cũng chưa nghe được hắn nói chuyện, không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đã đi rồi? Lặng lẽ lộ đầu nhỏ ra nhìn, liền suy nghĩ nửa phen mấu chốt.

Hiện ra trước mắt nàng đúng là một thân thể nam tính trần như nhộng, thân mình tinh trắng, sức lực hoàn mỹ làm Dạ Mị nhìn tim đập “Bang, bang” liên tục, lắp bắp hỏi:

– Chàng... chàng làm gì?

– Ta đói bụng... – Phàm Trần ưỡn khuỷu nói.

– Đói bụng? – Lúc đầu Dạ Mị còn chưa có phản ứng lại, chờ sau khi đầu óc rõ ràng liền rặng mây đỏ đầy mặt, trên thân thể truyền đến sức nặng làm nàng hoảng hốt không thôi.

– Chàng... chàng muốn làm gì?

– Ăn nàng a! – Phàm Trần về mặt đương nhiên nói, bàn tay to lập tức đưa ra, xốc mờ cái chăn vướng bận kia, nhìn đến y phục trên người Dạ Mị, Phàm Trần bất mãn chặc lưỡi nói. – Không phải bảo nàng đừng mặc sao? Thật sự là quá lãng phí thời gian.

Dạ Mị khóc, giờ nàng mới hiểu được hắn nói lãng phí thời gian là có ý gì!

Thuần thực, Dạ Mị lại bị coi trống không.

Lúc này, Thượng Quan Sở Hàn muốn tìm bất mãn đã trở lại, vừa vào cửa liền nhìn thấy tình cảnh làm người ta phun máu mũi này, giận dữ hét:

– Ta dựa vào! Dám thừa dịp lão tử không ở đây liền trộm ăn vụng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ăn sạch sành sanh

Lời nói tuyệt vọng của Từ Thần vừa rơi xuống, trong miếu đồ nát thoảng chốc liền yên tĩnh, nếu không phải cảm nhận được hô hấp rất nhỏ của nàng, thậm chí hẳn muốn hoài nghi nàng có phải đã rời đi hay không. Chỉ là giờ phút này, hẳn vẫn không dám mở hai mắt như trước, chỉ một mình che chắn chính mình vào trong thế giới của bản thân, cảm nhận được đau đớn tận xương từ miệng vết thương xé rách máu chảy đầm đìa mang đến.

Bỗng nhiên, cảm xúc mềm mại trên môi bỗng tỉnh hẳn đang một mình liếm miệng vết thương. Kinh ngạc mở to mắt, lọt vào tầm mắt là gương mặt tuyệt mỹ phóng to của Dạ Mị, mà môi của nàng đang gât gao dán vào trên môi hẳn.

“Oanh” một tiếng, Từ Thần nháy mắt giống như bị sét đánh vậy, chỉ ngây ngốc không có nửa điểm phản ứng. Cảm xúc mềm mại tron mềm kia, hương thơm thanh nhã của thiếu nữ đã muốn hoàn toàn chiếm cứ tất cả cảm quan của hẳn, chọc tim hẳn đập “Bùm bùm” không ngừng, giống như tùy thời đều có thể nhảy bật ra cổ họng vậy.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, môi mỏng của Từ Thần cũng hơi hơi mở ra, vì thế Dạ Mị thuận lợi dùng cái lưỡi thơm tho của mình chui đi vào, tìm kiếm một mảnh mềm mại cùng nàng múa. Lần đầu tiên chủ động như thế, mặt Dạ Mị đã muốn đỏ bừng, làm tăng thêm một phần kiều mỹ, làm người ta không thể rời mắt.

Lúc vừa mới bắt đầu, Từ Thần còn có chút đông cứng, không biết nên làm như thế nào cho phải. Sau khi trải qua Dạ Mị “dạy dỗ” một phen, kích tình đã muốn hoàn toàn thay thế lý trí, rất tự nhiên ôm thân mình mảnh mai của Dạ Mị, đưa đầu lưỡi của mình ra chạm nhẹ vào lưỡi mềm làm hẳn vô cùng rung động kia, cảm giác giống như điện giật làm hẳn bắt đầu hưng phấn, yếu say đắm cho đến nay đều chôn giấu sâu dưới đáy lòng đã bạo phát hết không giữ lại rồi.

Dần dần, hai cái lưỡi gât gao giao triển cùng một chỗ, hai người lòng đang rung động nhẹ nhàng điên cuồng mà dây dưa, cùng nhau hấp lấy ngọt lành trong miệng đối phương, bàn tay do gât gao để trên lưng nàng, giống như muốn hoà tan nàng thân thể của chính mình vậy....

Độ nóng trong miếu đồ nát tiêu điều kịch liệt bay lên, mưa to ngoài phòng cũng giống như đang hoan hô vì bọn họ vậy, tiếng vang đánh vào phòng ốc giống như cổ tình vì bọn họ đàn lên khúc nhạc động lòng người, vì ái muội bên trong tăng thêm một ít lửa nóng.

Từ Thần xấu hổ quay đầu đi, lúc này đầu óc trống rỗng, chỉ đi theo trái tim của chính mình. Hiện tại tỉnh táo lại mới nhớ đến tốt cùng mình đang làm cái gì, nhất thời các loại cảm xúc trong lòng giao tạp, có chút không biết nên đối mặt với Dạ Mị như thế nào.

Mà so với Từ Thần không biết làm sao, Dạ Mị lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, tuy rằng còn có chút ngượng ngùng, bất quá vẫn gât gao nhìn chăm chăm ánh mắt Từ Thần như trước, không chịu dời đi. Bên trong đôi mắt phượng đen bóng tràn đầy ôn nhu, thương tiếc.... Còn có tràn đầy tình yêu.

– Từ Thần, hiện tại chàng đã tin tưởng ta chưa? Chàng cảm thấy lấy tính cách của ta, sẽ làm như vậy đối với một người mình không yêu sao? Yêu một người nên bao dung tất cả của người đó, nếu yêu một người chỉ yêu tốt đẹp của hẳn mà không thể nhận những gì u tối mà nói, như vậy còn xứng gọi là tình yêu thật lòng sao? Hay là nói chàng yêu ta cũng chỉ là yêu một mặt tốt đẹp, nếu mà ta cũng có quá khứ không chịu nổi chàng liền không lại yêu ta sao?

– Không... không phải! Mặc kệ nàng biến thành như thế nào, ta đều yêu nàng trước sau như một! – Nghe được Dạ Mị hoài nghi tình yêu của hẳn dành cho nàng, Từ Thần lập tức vội vàng nói, quay đầu lại đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của nàng, nháy mắt tìm đập chậm một nhịp, xấu hổ liếc nhìn sang chỗ khác.

Dạ Mị cười nhẹ, đưa tay ôm đầu hẳn lại đây, làm hai trông mắt của hẳn đối diện với ánh mắt của mình, sau có thật nghiêm túc nói:

– Từ Thần, quá khứ của chàng ta không nhìn thấy là tiếc nuối của ta, nhưng mà tiếc nuối chỉ có một lần là đủ rồi, tuyệt đối không cho phép xuất hiện lần thứ hai. Cho nên tương lai của chàng ta đã định trước, kỳ hạn là cả đời! Nụ hôn lúc này là ấn ký hứa hẹn của chúng ta, từ nay về sau thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền chúng ta ai cũng không thể bỏ lại ai. Chẳng lẽ chàng không nhớ rõ sao, chúng ta từng nói qua, từ nay về sau sống muốn cùng nhau, chết muốn cùng mộ!

Vừa nói xong, Từ Thần liền rơi lệ, tại trong mắt nàng hẳn thấy được vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, còn có thâm tình.... Hẳn biết, nàng là thật sự. Đúng như lời nói của nàng, theo tính cách của nàng, nếu chỉ là thương tiếc hoặc cảm động, nàng khinh thường làm như vậy.

Nhưng càng là như thế này, hẳn lại càng cảm thấy mình thua thiệt nàng rất nhiều, càng cảm thấy mình không xứng với nàng. Hẳn nhìn ra được, nam nhân

vì nàng mà chết kia, còn có Phàm Trần, Thượng Quan Sở Hàn thậm chí là Đông Phương Hi đều yêu nàng thật sâu. Mà hần, bất luận như thế nào cũng không có cách nào đánh đồng với vài tên nam nhân ưu tú kia, có lẽ cũng chỉ có những nam nhân ưu tú như bọn họ mới xứng đứng bên cạnh nàng đi?

– Ta... Không xứng đứng bên cạnh nàng, nàng hần là đáng giá làm bạn với nam nhân ưu tú nhất trên đời này... – Từ Thần chua xót cười nói, lập tức dời tầm mắt, không dám lại liếc nhìn dung nhan làm hần tham luyến kia.

– Tốt nhất không nhất định là sẽ thích hợp với ta! Ta chỉ hỏi chàng, chàng có yêu ta hay không?

– Yêu, đến chết vẫn yêu. – Lúc này đây, Từ Thần không hề né tránh, mà là chủ động đón nhận tầm mắt của nàng vô cùng trịnh trọng nói. Bên trong đôi mắt tím xinh đẹp mê người tràn đầy tình yêu say đắm, cứ si ngốc nhìn người trước mặt, giống như xem thế nào cũng xem không đủ vậy.

– Có lời này của chàng là đủ rồi, còn có cái gì quan trọng hơn một phần tình yêu chân thành tha thiết đâu? Từ Thần, chuyện quá khứ chúng ta quên hết đi có được không? Đừng làm cho quá khứ vô vị đó thành chướng ngại vật giữa chúng ta, không đáng.

Nhìn đến đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy như lốc xoáy của nàng, Từ Thần giống như đã bị cái gì mê hoặc vậy, giờ lên một nụ cười hạnh phúc gât đầu.

Thấy vậy, rốt cục Dạ Mị cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng tràn đầy ý cười hạnh phúc, mạnh nhào vào trong lòng Từ Thần gât gao tựa vào ngực hần cảm nhận tim đập, nhiệt độ cơ thể của hần

Lúc này, Từ Thần mới tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chăm chăm Dạ Mị giống như tiểu nữ nhân hạnh phúc dựa sát vào trong lòng hần, khoe miệng giờ lên một độ cong tuyệt mỹ. Vươn bàn tay thon dài gât gao ôm lấy nàng, trong đáy mắt là sùng nịnh vô hạn.

Đây là người hần yêu sâu sắc, nàng luôn đặc biệt như thế, chói mắt như thế, làm người liếc nhìn một cái liền không thể dời tầm mắt. Một thiên hạ tuyệt diệu duy nhất trên thế gian như thế, bảo hần làm sao nở buông tay ra?

Nếu trốn không thoát, quên không được, vậy thì ích kỷ một lần đi...

Trên Tuyết sơn, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn qua vài ngày đã rất quen thuộc cùng nhau ngồi ở lương đình nhân nhả ngắm hoa, bỗng nhiên một tên đệ tử cung kính hành lễ với hai người nói:

– Đệ tử tham kiến nhị sư công, tam sư công!

“Phốc” một tiếng phun hết trà trong miệng ra, bắn đến Phàm Trần ngồi đối diện, cũng may Phàm Trần tay mắt lanh lẹ nhanh chóng xoay người, ta trốn!

– Có cần phải kích động như vậy sao? – Phàm Trần vẻ mặt khinh bỉ nhìn Thượng Quan Sở Hàn nói, mà tên đệ tử ở dưới kia liền ngẩng ngốc nhìn Thượng Quan Sở Hàn, không biết có phải mình nói cái gì sai rồi hay không.

– Sư... sư công? – Lung tung lau nước trà bên miệng mình một phen, Thượng Quan Sở Hàn kinh ngạc nhìn Phàm Trần, cũng không so đo với ánh mắt khinh bỉ kia của hần.

– Đệ tử này không biết nên xưng hô với chúng ta như thế nào, ta nghĩ dù sao bọn họ cũng là đệ tử Hoa Thanh phái, bảo bọn họ gọi chúng ta là sư công cũng không có vấn đề gì lớn. Như thế nào? Người không vừa ý? Có muốn ta nói với Mị nhi, hưu người hay không?

Nhìn Phàm Trần vẻ mặt trêu tức, khoe miệng Thượng Quan Sở Hàn không khỏi hung hăng run rẩy, ở cùng nam nhân này vài ngày, cuối cùng hần cũng đã thấy rõ, hần nha chính là một con sói đội lớp cừu! Một bụng ý nghĩ xấu hại chết người không đèn mạng!

Bất quá nam tử hần đại trượng phu có được dẫn được, vì suy nghĩ cho hạnh phúc sau này của mình và Mị nhi, hần quyết định vẫn là không đi chọc tên nam nhân phúc hắc này:

– Ha ha, sao lại không vừa ý đâu? Ta chỉ là quá kinh ngạc, không có ý gì khác.

Phàm Trần tựa tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái, lập tức quay đầu nhìn tên đệ tử kia hỏi:

– Có chuyện gì?

– Hồi bẩm nhị sư công, đệ tử là muốn hỏi, gian phòng của Từ Thần sư huynh nên xử lý như thế nào?

– Giữ lại, mỗi một đồ vật đều không cho phép động vào, trừ bỏ người quét dọn ra ngoài, tất cả những người khác bất luận kẻ nào không được tùy ý ra vào. Còn có, sau này đừng gọi hần là sư huynh.

Nghe được một câu cuối cùng, tên đệ tử kia bỗng nhiên nhớ tới Từ Thần đã bị trục xuất sư môn, lại kêu sư huynh quả thật không ổn, vừa đình quỳ xuống nhận lỗi, lại nghe Phàm Trần nói:

– Báo với các đệ tử khác, sau này gọi Từ Thần là tứ sư công.

– Dát? – Ngoáy ngoáy lỗ tai, chính mình không có nghe lầm đi? Kêu tứ sư công, kia không phải nói hần cùng chưởng môn... có gian tình? Ha ha... đúng vậy đúng vậy, nhất định là có gian tình! Oa ha ha, chưởng môn người thật sự là quá mạnh mẽ! Không được không được, phải mau nói tin tức cho

các sư huynh đệ khác đi. Chương môn a chương môn, ngài thật không hổ là thần tượng của chúng đệ tử a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ăn sạch sành sanh (2)

Tên đệ tử kia cứ đứng tự sướng một mình như vậy, trên mặt còn thường xuyên lộ ra một nụ cười rất đáng khinh, làm Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn đứng xem cảm thấy lạnh cả người. Một hài tử bình thường như vậy, sau lại bị ngốc rồi.

– Khụ khụ... Người lui xuống trước đi. – Phàm Trần thật sự không nhìn nổi nữa, ho khan hai tiếng phân phó nói.

– A? Nga, đệ tử cáo lui. – Vừa dứt lời, liền chạy nhanh như chớp.

Thượng Quan Sở Hàn đứng phía sau về mặt bội phục nói:

– Quả nhiên không hổ là Phàm Trần, kỹ thuật không phải cao bình thường! Một hài tử bình thường của người ta lại bị người đùa đến ngốc như vậy.

– Ha ha, quá khen quá khen, cuộc sống thật không thú vị, tự nhiên phải tìm một chút niềm vui cho mình không phải sao? – Đối mặt với Thượng Quan Sở Hàn lên lút trào phúng, Phàm Trần mặt không đổi sắc như trước, về mặt bình tĩnh làm Thượng Quan Sở Hàn rất muốn nhào lên đánh hấn mấy quyền, ai kêu nụ cười của hắn thiếu đánh như vậy đâu!

Bất quá, hấn thật sự không dám, so với pháp lực, một bụng ý nghĩ xấu kia của Phàm Trần càng thêm khủng bố hơn. Nếu thật sự đánh hấn, kia sau này mình sẽ chờ ngủ ngoài phòng đi, nếu lại ảnh hưởng đến tình cảm của mình cùng Mị nhi, còn không bằng đi tìm khối đậu hủ đập đầu chết luôn đi!

Vì thế, Thượng Quan Sở Hàn lại khuất phục dưới “Này nghiêm” của Phàm Trần.

– Đúng rồi, vì sao bọn họ gọi người là nhị sư công? Đại sư công là ai a?

– Chẳng lẽ người đã quên Mị nhi là vì ai mà bạc đầu trong một đêm sao? – Ngừ khí thần nhiên, lại vẫn không che giấu được đau lòng trong giọng nói như trước, còn có chút chua xót.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn ngây ngẩn cả người, trong mắt dần dần mê ly, giống như đang nhớ lại cái gì.

– Đúng vậy... Sao ta lại có thể quên hấn mất đâu, cho dù hấn đã mất, cho dù hấn làm nàng bị thương sâu như vậy, nhưng địa vị của hấn trong lòng Mị nhi cũng là vĩnh viễn không ai có thể theo kịp...

Vừa dứt lời, hai nam tử phong hoa tuyệt đại không khỏi nhìn nhau cười khổ, hơi có chút cảm giác đồng cảnh ngộ. Có lẽ chỉ có bọn họ mới có thể càng hiểu rõ đối phương hơn, thật ra không phải bọn họ không ghen, cũng không phải có tấm lòng rộng lớn như mặt ngoài vậy. Bởi vì, bọn họ chỉ là một người phạm bình thường.

Chẳng qua, cũng bởi vì trong lòng bọn họ có một tín niệm giống nhau, cho nên bọn họ mới có thể chân chính thông cảm đối phương, cũng bởi vậy mới có thể ở chung thật hoà thuận. Cho nên, dù bọn họ có một chút dăm chua, nhưng mà cũng không ghen tị, nhiều nhất chỉ có thể nói là hăm dọa.

Ngay tại ngày thứ hai chúng đệ tử đều biết được chương môn cùng Tử Thần có gian tình, Dạ Mị quang minh chính đại nắm tay Tử Thần trở lại Tuyết sơn. Lần này nàng lựa chọn phương thức mang Tử Thần về như vậy, mục đích là làm cả Hoa Thanh phái đều biết quan hệ của nàng cùng Tử Thần, về phần có người nói huyền thuyên cái gì mà sư đồ cảm kỳ hay không, từ lâu nàng đã chuẩn bị tâm lý.

Ai ngờ vừa vào Tuyết sơn, liền nhìn đến bọn đệ tử một đám cung kính hô:

– Đệ tử tham kiến chương môn, tham kiến tứ sư công! – Sau đó còn dùng ánh mắt cực kỳ ái muội đảo quanh người nàng cùng tử Thần.

Một màn này vừa ra, chân Dạ Mị lão đảo một cái suýt nữa té ngã, mà Tử Thần còn lại đã sớm đỏ cả mặt, nhìn chằm chằm mặt đất, giống như trên mặt đất có bảo bối gì chờ hấn đi nhặt vậy.

Nhìn đến ánh mắt ái muội của mọi người, Dạ Mị vừa giật mình vừa sợ hãi, chẳng lẽ những người này có thể biết trước sao? Biết trước... Chẳng lẽ là Phàm Trần! Nghĩ như vậy, Dạ Mị nở nụ cười hiểu rõ, có lẽ hấn lo lắng cho mình không biết nên nói ra miệng như thế nào, cho nên đã an bày xong xuôi từ trước?

– Ân, đều đi xuống đi.

– Dạ, đệ tử cáo lui! – Rất nhanh, một đám người đều tan ra, rốt cục Tử Thần cũng không còn xấu hổ nhìn chằm chằm mặt đất.

Đọc theo đường đi, mỗi đệ tử gặp được bọn họ đều có biểu tình giống nhau, từ lâu hai người Dạ Mị đã từ khó chịu lúc đầu chuyển biến thành lạnh nhạt, nắm tay nhau đi chậm rãi giống như đôi vợ chồng già vậy.

– Mị nhi!

– Mị nhi!

Theo hai giọng nói vui mừng này, hai thân hình thon dài nhanh chóng xuất hiện trước mắt Dạ Mị cùng Tử Thần, một người trong đó trực tiếp hung hăng đoạt lấy nàng ôm vào lòng.

– Mị nhi, ta nhớ nàng muốn chết, nếu nàng còn không trở lại ta sẽ bị bệnh tương tư. – Thượng Quan Sở Hàn chôn mặt mình thật sâu vào tóc nàng, tham lam ngửi mùi hương thanh nhã của nàng, rất muốn cứ như vậy mãi không rời, chẳng qua có người không cho hắn được như nguyện a...

– Ta nói nguoi lớn như vậy còn làm nũng với Mị nhi? Có cảm thấy xấu hổ không a? Cẩn thận Mị nhi chê nguoi phiền, một ngày nào đó sẽ hru nguoi để xem nguoi tìm chỗ nào mà khóc đi!

Nghe giọng nói khinh bỉ trêu tức như thế, Thượng Quan Sở Hàn không tình nguyện buông đôi tay găt gao ôm Dạ Mị ra, về mặt âm trầm nói với Phàm Trần sau lưng:

– Nguoi liền không thể nói cái gì dễ nghe sao? Cả ngày cứ đề lời này bên miệng, có phải nguoi rất ngóng trông Mị nhi hru ta hay không?

Vốn tưởng rằng trước mặt Dạ Mị, Phàm Trần nhất định sẽ thu liễm một chút, ai ngờ người ta căn bản là để hấn được như ý muốn:

– Đúng vậy, ta chính là ước gì Mị nhi đưa nguoi một tờ hru thư để thu dọn đồ đạc đi mau đi. Sao? Không phục? Đến, cắn ta a.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn tức đến nghiến răng kêu “Răng rắc”, giống như thật muốn nhào lên cắn hấn một ngụm vậy.

Mà Dạ Mị lại là về mặt kinh ngạc nhìn hai người đang cãi nhau, tuy rằng hai người này nhìn như không hợp nhau, nhưng Dạ Mị không nhìn thấy trên người hai người có địch ý, ngược lại còn giống như rất thích thú, vì thế liền an tâm đứng một bên xem diễn. chẳng qua, mấy ngày nàng không ở đây đến cùng là xảy ra chuyện gì rồi đâu?

Tử Thần cũng có hứng thú nhìn hai nam tử phong hoa tuyệt đại này, vốn tưởng rằng dù thế nào Thượng Quan Sở Hàn cũng sẽ phản kích một chút đi, nhưng ai biết hấn thế nhưng sau khi tức giận hừ một tiếng liền đi rồi.

Hỏi hấn chạy đi đâu? Tự mình xem đi, chạy ra một góc sáng sủa ngồi vẽ vòng vòng còn không biết đang lằm bằm cái gì đâu!

Thấy vậy, Dạ Mị cùng Tử Thần ngạc nhiên, suýt nữa rút cằm xuống. Phàm Trần lại là đắc ý nở nụ cười:

– Mị nhi, Tử Thần, hoan nghênh về nhà.

Ôn nhu cười một tiếng, sau đó tiến lên găt gao ôm lấy Dạ Mị. Nghe được câu “Hoan nghênh về nhà” kia của hấn, Dạ Mị cùng Tử Thần cũng không khỏi cảm động.

Đúng vậy, nơi này là nhà của bọn họ, một gia đình ấm áp thuộc về bọn họ.

– Đúng rồi, sao chàng lại có thể dạy dỗ Hàn dễ bảo như vậy? – Nhẹ nhàng đẩy Phàm Trần ra, Dạ Mị rất có hứng thú hỏi.

Người khác không biết Thượng Quan Sở Hàn là người như thế nào, nhưng nàng lại rõ ràng nhất, một người đã từng ngay cả vua của một nước cũng không e ngại, hôm nay sao lại trở nên dễ nói chuyện như vậy.

Đối diện với ánh mắt sùng bái của Dạ Mị, Phàm Trần nở nụ cười thần bí, nhẹ nhàng điểm mũi nhỏ của nàng nói:

– Bí mật.

– Chàng... Ta.... Tử Thần, chúng ta đi. – Dạ Mị giả vờ tức giận, nắm tay Tử Thần thật chặt liền đi về phòng mình, giả vờ không nghe đến giọng kêu gọi bất đắc dĩ của Phàm Trần phía sau.

– Ha ha, báo ứng a! Mị nhi không đề ý đến nguoi rồi sao? Nguoi phải cẩn thận, nói không chừng hiện tại Mị nhi trở về viết hru thư cho nguoi đâu! – Dạ Mị vừa đi, Thượng Quan Sở Hàn lập tức giống như u linh vậy nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Phàm Trần chế nhạo một trận, bình thường bị áp bức lâu lắm, thật vất vả chờ đến cơ hội phản kích sao lại có thể buông tha đâu?

Nghe vậy, Phàm Trần nở một nụ cười ôn nhu nói:

– Sở Hàn, ta xem nguoi là sống quá nhàm chán thôi, có muốn ta giúp nguoi tăng thêm một chút tình thú hay không?

Nói gương mặt tươi cười của Phàm Trần làm điên đảo chứng sinh một chút cũng không khoa trương, chẳng qua nụ cười này trong mắt Thượng Quan Sở Hàn cũng là vô cùng âm trầm khủng bố, toàn thân không khỏi hung hăng rung mình một cái, khoé miệng cứng ngắt nói:

– A... Ha ha, không cần, cuộc sống của ta rất thú vị, không cần làm phiền người.

– Nếu Sở Hàn có cần, ta tùy thời đều có thể giúp người chế tạo một chút thú vui nha. – Nói xong, Phàm Trần liền xoay người rời đi, mục tiêu chính là phòng Dạ Mị.

Đang sau, Thượng Quan Sở Hàn nhìn bóng dáng màu trắng kia không khỏi bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, từ sau khi biết Phàm Trần là một tên nam nhân phúc hắc “Trong ngoài không giống nhau”, hắn vẫn bị áp bức, sợ một ngày nào đó không cẩn thận đắc tội vị gia này. Hắn còn mong chờ ngẫu nhiên sẽ có thời gian ở chung một mình với Mị nhi đâu, nếu tại thời điểm kia bị tên nam nhân phúc hắc này tăng thêm một chút “Tình thú nhỏ” gì mà nói, sợ là hắn sẽ đập đầu chết!

Nghẹn khuất thở dài, lập tức chạy theo bóng dáng màu trắng kia.

Trong phòng Dạ Mị:

– Mị nhi, Mị nhi chẳng lẽ nàng thật sự không để ý tới ta sao? – Phàm Trần vẻ mặt đáng thương vô cùng xoay quanh người Dạ Mị, bắt đầu dĩ chính là lần nào nàng cũng quay đầu về chỗ khác không chịu nhìn hắn.

Thượng Quan Sở Hàn phía sau thấy bộ dạng đáng thương này của hắn không khỏi cười lên tiếng, quả thật là núi cao còn có núi cao hơn a! Bỗng nhiên, một ánh mắt âm lãnh quét đến, Thượng Quan Sở Hàn hung hăng sợ run cả người, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Phàm Trần.

– Khụ... kia gì, người tiếp tục!

“Phốc” Dạ Mị rất không lịch sự cười lên, quái dị liếc mắt nhìn Thượng Quan Sở Hàn một cái. Thật sự rất hoài nghi hắn có bị ngốc ngay không, sao lại trở nên càng ngày càng không giống với rồi? Giống như có chút... Đáng yêu! Sẽ không phải là mấy ngày nàng không ở đây đã bị ngược đãi gì đi?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ăn sạch sành sanh (3)

aMị nhi... sao nàng có thể nhẫn tâm với ta như vậy? – Tầm mắt nhìn Thượng Quan Sở Hàn còn chưa có thu hồi, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói u oán. Nghi hoặc quay đầu nhìn lại, liền thấy Phàm Trần vẻ mặt u oán nhìn nàng, trên gương mặt tẩm mỹ phi phạm còn chảy vài giọt nước mưa...

– Ha ha... – Nhìn đến Phàm Trần chật vật như vậy, Thượng Quan Sở Hàn lập tức rất không nể mặt cười ha ha, liền ngay cả Từ Thần cũng ghen đến đỏ bừng cả mặt, bả vai run run.

– Ha ha... cái kia, ta không cố ý, ta lau cho chàng – Dạ Mị mỉm cười, kéo ống tay áo bắt đầu lau, lại bị Phàm Trần kéo cổ tay lại.

– Nàng hôn ta một chút là được rồi.

– Dát? – Dưới thế tấn công vô cùng đáng thương của Phàm Trần, rốt cục Dạ Mị cũng tha hiệp, hơi hơi nhón chân rất nhanh hôn một cái lên gương mặt tuấn tú của hắn. Ai ngờ bỗng nhiên Phàm Trần xoay mặt qua hôn lấy môi nàng, cánh tay thon dài có lực cũng gắt gao ôm nàng, bàn tay to đè lại sau gáy nàng làm sâu sắc nụ hôn này.

Dạ Mị đầu tiên là giật mình, lập tức bị Phàm Trần công thành chiếm đất, dần dần trầm luân trong nụ hôn này.

Từ Thần cùng Thượng Quan Sở Hàn đứng một bên lại là vẻ mặt ghen tị nhìn Phàm Trần, trong lòng đã sớm về N cái vòng tròn nguyên rửa hắn. Không khí ái muội từ bên trong dần dần tản ra, hai người bên cạnh “đang xem cuộc chiến” từ lâu đã đỏ mặt tim đập không ngừng, nhao nhao xấu hổ quay mặt đi. Lại tiếp tục nhìn, bọn họ thật sự không biết mình có thể không chế không đi lên kéo tên nam nhân “đáng giận” kia ra thay thế bằng chính mình hay không...

Hồi lâu sau, hai người mới thở hồng hộc buông ra, nhìn đến hai nam nhân khác trong phòng, Dạ Mị không khỏi cảm thấy xấu hổ, ánh mắt sương mù mờ mờ.

Mà Phàm Trần lại là vẻ mặt thần nhiên, cộng thêm một chút đắc ý nho nhỏ, bộ dạng hồng hào rạng rỡ này làm Thượng Quan Sở Hàn hận không thể đi lên đánh hắn mấy cái! Ân... Tốt nhất là “không cẩn thận” làm hồng luôn khuôn mặt hoa thủy của hắn mới được. Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi lộ ra nụ cười âm hiểm, mà Phàm Trần lại bỗng nhiên cảm giác nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, nhin không được rung mình một cái.

– Từ Thần, mấy ngày nay người có bôi thuốc hay không? Chẳng lẽ người không muốn khuôn mặt của mình sao? – Nói lên vết thương của Từ Thần, Phàm Trần lập tức bắt đầu nghiêm túc, liền ngay cả Thượng Quan Sở Hàn đang tự sướng cũng xấu hổ không thôi, còn Dạ Mị lại là vẻ mặt ngưng trọng.

– Ta... ta đã quên... – Ánh mắt Từ Thần đảo quanh, vừa nhìn liền biết là nói dối.

Kỳ thật hấn vốn là muốn, trước kia có nhiều tai hoạ xảy ra đều là vì khuôn mặt này làm hại, hiện tại bị huỷ cũng tốt, như vậy hấn sẽ không cần lo lắng những người mơ ước mỹ mạo của hấn.

– Ai... Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời đều mang theo những vết thương như vậy? Vết thương chằng chịt đầy người, sau này sao có thể để Mị nhi thị tẩm a...

– Trần!! – Dạ Mị vừa nghe lời nói lộ liễu như vậy của Phạm Trần lập tức xấu hổ đỏ mặt gất giọng, vụng trộm liếc nhìn Từ Thần một cái, đã thấy mặt hấn càng đỏ hơn so với nàng, đầu cũng giống như muốn chui vào cái bàn luôn vậy.

– Ha ha, nơi này lại không có người ngoài, còn xấu hổ cái gì? Đó còn không phải cũng là chuyện sớm hay muộn sao? Từ Thần, ngươi muốn sau khi trừ bỏ vết thương rồi mới thị tẩm hay là giống như bây giờ?

Lời nói của Phạm Trần làm mặt Dạ Mị càng đỏ hơn, thật sự rất muốn bỏ đầu hấn ra xem bên trong có cái gì, lời nói lộ liễu như vậy cũng có thể nói ra mà mặt không đỏ tim không đập. Hơn nữa như thế nào nàng lại có cảm giác hình như mình là đại sắc nữ a?

– Ta...ta...

– Từ Thần, không có gì phải xấu hổ, dù sao chúng ta đều là nam nhân của Mị nhi, cho nữ vương bệ hạ của chúng ta thị tẩm đó là đương nhiên! – Thấy Từ Thần vẫn rặng mây đỏ đầy mặt như trước, Thượng Quan Sở Hàn lại nói tiếp theo Phạm Trần, lời nói lộ liễu giống nhau làm Dạ Mị hận không thể đào cái hố chui vào.

– Hàn! Cái gì mà nữ vương bệ hạ cái gì mà thị tẩm, hai người nói bậy bạ gì đâu! – Dạ Mị giống như tiểu nữ sinh vậy dậm chân hờn dỗi nói, bộ dạng thẹn thùng mê người làm ba nam nhân hận không thể lập tức kéo nàng vào trong lòng hão hão yêu thương một phen.

– Ta không có nói bậy a, nàng chính là nữ vương bệ hạ của chúng ta, chúng ta đều là nam nhân của nàng, cái chuyện thị tẩm này đương nhiên là thiên kinh địa nghĩa! – Biết rõ Dạ Mị là có ý gì, nhưng Thượng Quan Sở Hàn lại cố ý tránh nặng tìm nhẹ nói.

Ngay tại lúc Dạ Mị vừa định phản bác, bỗng nhiên Từ Thần lại mở miệng:

– Ta muốn trừ bỏ vết thương trước.

– Dát?!! – Dạ Mị mộng, chỉ mới trong chớp lát như vậy, ngây thơ như Từ Thần cũng bị nhiễm xấu rồi.

– Ha ha... Đúng là người có chí, trẻ nhỏ dễ dạy! – Thượng Quan Sở Hàn vừa lòng vỗ vỗ bả vai Từ Thần nói, Phạm Trần cũng không muốn thua kém hát đệm.

– Ân, quả thật không hổ là người một nhà, huynh đệ quả nhiên đồng lòng.

Khoé miệng Dạ Mị run rẩy nhìn ba nam nhân nhìn nhau cười, cảm tình của bọn họ là tốt lắm, nhưng là những ngày sau nàng nên làm cái gì bây giờ a... Xem tình cảnh hôm nay, Dạ Mị lại có cảm giác mưa gió muốn đến, có phải sau này nàng nhất định bị ba nam nhân này ăn gât gao hay không?

Không được! Ta muốn vò đến! Phi phi phi, vò đến... Sao lại nghe ra có nghĩa khác a?

– Mị nhi, nàng đang nghĩ cái gì một mình đâu? Sao mặt lại đỏ như vậy a?

Nhìn đến bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Phạm Trần, thậm chí Dạ Mị có loại cảm giác đã bị nhìn thấu, cuống quýt lắc đầu nói:

– Không có không có, ta không có suy nghĩ muốn vò đến!

Nói xong, Dạ Mị ngây người, ba nam nhân cười to.

– Nga? Nguyên lai Mị nhi nhà chúng ta muốn nằm phía trên a... – Phạm Trần ái muội thối thối bên tai Dạ Mị trêu tức nói. Thượng Quan Sở Hàn cùng Từ Thần đứng một bên cũng về mặt ái muội nhìn nàng.

Từ Thần còn đỡ, dù sao trong đây hấn cũng là ngây thơ nhất, nhưng Thượng Quan Sở Hàn liền khác nhau, mấy ngày này đã sớm bị Phạm Trần, tên nam nhân phúc hắc này nhiễm đen, lúc này đang trần trụi nhìn nàng, ánh mắt kia giống như đang nói: Đến đây đi, vò lên người ta đi!

– Không phải không phải! Ta không có ý đó!

– Nga? Không có ý đó, kia ý Mị nhi là muốn lập tức làm cái kia? Ân... Hiểu rồi, chúng ta nhất định sẽ thoả mãn nàng! – Phạm Trần vừa nói vừa lộ ra một nụ cười phong tình vạn chủng, lực sát thương có thể so với bom nguyên tử. trực tiếp nổ Dạ Mị không biết đông tây nam bắc.

– Ha ha, Mị nhi là tiểu hoa si nga.

Nghe giọng cười như thế, bỗng dưng Dạ Mị tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm nhẩn nhó, cũng không biết là xấu hổ hay là tức giận.

– Tốt lắm, người đừng lại chọc nàng, xem, đã làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mị nhi nhăn rồi. – Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn bị mây mù che phủ kia của Dạ Mị, Thượng Quan Sở Hàn giải cứu nàng từ bên người Từ Thần ra.

– Mị nhi, đừng tức giận nga, ta chỉ đùa giỡn với nàng. Từ Thần, chúng ta đi, ta bôi thuốc cho người. Phải sớm trị hết cho người, bằng khuôn mặt của người tuyệt đối có thể thắng được Sở Hàn, chờ sau khi hắn bị Mị nhi từ bỏ xem hắn còn đắc ý được không.

Nói xong, Phạm Trần liền kéo Từ Thần đỏ mặt ra ngoài, còn nhân tiện tốt bụng đóng cửa phòng lại.

Bên trong phòng, Thượng Quan Sở Hàn đen cả gương mặt, cắn răng kêu “khanh khách”, giống như có mối thù gì sâu nặng lắm vậy.

Thấy vậy, Dạ Mị không khỏi nở nụ cười, cảm tình của hai nam nhân này xem ra thật rất tốt. tuy rằng ngoài miệng Phạm Trần nói rất “Ác độc”, bất quá lại tốt bụng để Thượng Quan Sở Hàn có cơ hội ở chung một mình với mình. Mà Thượng Quan Sở Hàn tuy mặt ngoài nói hận không thể làm thịt tên nam nhân phúc hắc kia, nhưng thực tế lại chưa từng chân chính xảy ra, ngược lại còn rất vui vẻ cãi nhau với hắn như vậy.

Xem ra tình cảm giữa nam nhân không giống với nữ nhân.

– Mị nhi...

– Ân? – Nghe được giọng kêu gọi bao hàm yêu say đắm của Thượng Quan Sở Hàn, Dạ Mị nhìn không được cảm thấy có chút xấu hổ, , khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực hắn cũng đỏ bừng.

Một nam một nữ ở chung một phòng, cùi khô bốc lửa một chút liền...

Phi! Cả đầu miên man nghĩ cái gì đâu! Dạ Mị xấu hổ gượng cười âm thầm thề lười, nàng thật cảm thấy mình càng ngày càng có tiềm chất làm sắc nữ...

Nhẹ nhàng kéo Dạ Mị ra ôm ấp của mình, phía trên dung nhan tuyệt mỹ nổi lên hai đóa mây đỏ làm nàng càng mềm mại quyến rũ, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi xem ngây người.

Đôi môi ướt át hồng nhuận kia hơi hơi chu lên, giống như đang chờ người đến hái vậy, Thượng Quan Sở Hàn kim lòng không được dần dần tới gần, ngậm lấy đôi môi mỏng nhắn nhụy mê người kia ôn nhu nhắm nháp.

Thân thể mềm mại trong lòng làm tắt cả lý trí của Thượng Quan Sở Hàn hoá thành hư không, thân thể kịch liệt nóng lên, tình dục này mằm. Gắt gao kèm chế gậy của nàng, cái lưỡi mềm mại tràn ngập hơi thở nam nhân mang theo nho nhỏ bá đạo cuốn vào khoang miệng nàng, quét ngang chung quanh cướp đoạt.

Lúc này Dạ Mị đã sớm hơi hơi nhắm hai mắt lại, đi theo tiết tấu của hắn dần dần trầm luân, không ngừng thờ gấp cùng ngẫu nhiên kêu rên ngượng ngùng nho nhỏ lại càng làm Thượng Quan Sở Hàn mê say không thôi, ý nghĩ trống rỗng, chỉ là trên tay lại tuyệt không qua loa.

Bàn tay to ấm áp cách quần áo vuốt ve trên lưng Dạ Mị, dần dần giống như không được thoả mãn ngón tay nhẹ nhàng trượt đến bên hông nàng, lôi kéo vạt áo vương bận kia, nháy mắt cởi ra áo ngoài, thuận thế rút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ăn sạch sành sanh (4)

Trên giường lớn thơm mềm, hai bóng dáng thon dài gắt gao dựa cùng một chỗ. Da thịt trong suốt óng ánh, bộ ngực cao ngất, hương thơm cơ thể tươi mát thanh nhã.... Không một cái nào không kích thích tầm mắt của Thượng Quan Sở Hàn.

Thấy Thượng Quan Sở Hàn không biết khi nào đã cởi hết y phục, thân hình hoàn mỹ trần truồng cứ hiện ra trước mắt như vậy, Dạ Mị ngượng ngùng quay đầu đi, bộ dạng khát khao thẹn thùng làm người ta thêm chảy nước miếng.

Nhìn đến Dạ Mị mê người như vậy, Thượng Quan Sở Hàn chỉ thấy khí huyết toàn thân dâng lên, bộ phận tượng trưng nam tính đã dựng cao lên từ lâu...

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt bóng loáng của Dạ Mị, đôi mắt Thượng Quan Sở Hàn mang theo vô hạn nhu tình thâm sâu nhìn nàng hỏi:

– Mị nhi... có thể chứ?

Nói nhảm, Dạ Mị hơi hơi kinh ngạc một lúc, lập tức đỏ mặt nhẹ gật đầu.

Thấy vậy, đôi môi mỏng của Thượng Quan Sở Hàn giờ lên một độ cong tuyệt đẹp, hơi hơi cúi người hôn lấy đôi môi đỏ mọng làm người ta thêm chảy nước miếng kia, đôi chân thon dài cường tráng nhẹ nhàng tách ra giữa hai chân, phần eo hơi hơi tiến về phía trước một chút, hai tiếng rên rì cùng lúc vang lên, hai bóng dáng tuyệt đẹp hoàn mỹ phù hợp cùng một chỗ.

Bên trong một mảnh xuân sắc kiều diễm, không khí ái muội, tiếng rên rĩ làm người ta đỏ mặt tím đập cùng tiếng trầm thấp thờ nhệ của nam nhân không một cái nào không nói rõ nơi này đang trình diễn một tràng hình ảnh thiếu nhi không nên xem. ...

Bên trong phòng khác:

– Từ Thần, người thật sự hạ quyết tâm rồi sao? – Lúc này Phàm Trần đã sớm khôi phục gương mặt băng sơn ngày xưa, nhìn Từ Thần ngồi đối diện nghiêm túc hỏi.

Nghe vậy, Từ Thần hơi hơi sùng sốt, lập tức gật đầu nói:

– Ân!

– Nếu đã quyết định vậy không cần lại dễ dàng dao động quyết tâm của người, muốn đi liền mạnh dạng đi về phía trước. tình ý của Mị nhi đối với người ta nghĩ người cũng đã hiểu rõ, ta không hi vọng người vì dao động mà làm nàng bị tổn thương.

– Thế thế giới này ta có khả năng thương tổn bất kỳ người nào, lại duy độc sẽ không làm nàng rơi một giọt lệ. – Từ Thần cười nhạt, bên trong đôi mắt tím loé ra vô hạn thâm tình cùng quyết tâm.

Thấy vậy, Phàm Trần vừa lòng nở nụ cười:

– Như vậy ta an tâm, ta có thể nhận nàng có nam nhân khác, lại tuyệt đối không nhận nàng vì nam nhân khác mà chịu bất kỳ thương tổn nào. Nếu thật sự có một ngày như vậy, ta cũng tuyệt đối sẽ không bận tâm cái thiên mệnh gì, chắc chắn sẽ tự tay chấm dứt người làm nàng thương tổn kia!

Lời đến cuối cùng, đã muốn ẩn hàm ý cảnh cáo, ánh sáng sắc bén trong mắt chợt loé, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên xa xưa thâm thúy, không biết đến cùng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy Từ Thần cũng im lặng xuống. Hắn vẫn luôn cảm thấy nam nhân trước mặt này có rất nhiều bí mật, đôi mắt đậm mực trong trẻo kia dường như có thể nhìn thấu hết tất cả vậy, tại trước mặt hắn, giống như hết thảy cũng không thể che giấu.

Mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, bất quá hắn cũng biết, có một số việc không phải chính mình nên hỏi. Chỉ cần hắn thật lòng đối với Mị nhi không phải tốt rồi sao? Huống chi, là người thì luôn phải có một chút bí mật không muốn người khác biết không phải sao?

Hồi lâu sau, rốt cục Phàm Trần cũng thu hồi tầm mắt, nhẹ thờ dài một hơi.

Mua gió muốn đến a.

– Cố gắng nắm chặt thời gian tu luyện đi, những ngày bình tĩnh sợ là không còn nhiều lắm. – Nói xong, Phàm Trần liền rời khỏi phòng, để lại một mình Từ Thần về mặt mờ mịt nhíu mi tự hỏi.

Những ngày bình tĩnh không còn nhiều lắm? Chẳng lẽ là nói có chuyện gì lớn sắp xảy ra sao? Nhưng lại có liên quan đến Mị nhi? Nghĩ đến đây, sắc mặt Từ Thần không khỏi bắt đầu ngưng trọng.

Tuy rằng tu vi của hắn đã là rất nổi bật trong chúng đệ tử Hoa Thanh phái, nhưng mà còn kém quá xa Mị nhi, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, vậy hắn nhất định sẽ kéo chân nàng. Nếu chuyện ở vực Đoạn Hồn lại xảy ra một lần nữa mà nói, hắn thật sự không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì. ...

Trong phòng Dạ Mị, hai người sau cơn kích tình đã ngọt ngào ôm nhau cùng một chỗ, trên thân thể tuyết trắng của Dạ Mị có thể thấy được dấu hôn khắp nơi đủ để chứng minh tình hình chiến đấu lúc này kịch liệt bao nhiêu.

Lúc này nàng đã muốn hơi có chút mệt mỏi, tóc dài tuyết trắng tùy ý rối tung trên giường được khuôn mặt nhỏ nhắn nằm lên, thân thể mềm mại cũng mờ mờ hồ hồ, bộ dạng lười biếng quyến rũ làm Thượng Quan Sở Hàn không khỏi bắt đầu hô hấp dồn dập.

Lần đầu trải nghiệm mùi vị tuyệt đẹp này hắn thật có chút bất mãn, hận không thể thời thời khắc khắc đặt nàng dưới thân hảo hảo yêu thương một phen. Vừa nghĩ đến dáng người tuyệt đẹp của nàng, nơi nào đó vừa mới nghỉ ngơi liền bắt đầu dần dần đứng thẳng lên, bàn tay to vừa muốn vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, bỗng nhiên ngoài cửa lại truyền đến một tiếng đập cửa dồn dập.

Thần trí của Dạ Mị giờ khắc này cũng trở về trong nháy mắt, cảm nhận được thân thể hắn biến hoá, Dạ Mị ngưng ngưng nhẹ giọng hờn dỗi một tiếng, lập tức đưa tay đẩy hắn ra.

Chuyện tốt tự nhiên bị cắt ngang, Thượng Quan Sở Hàn tức giận quát:

– Là tên chết tiệt không có mắt nào!

– Ta đếm trong vòng mười số, lập tức mặc y phục xong, bằng không ta liền để người trần truồng như vậy quăng ra ngoài, bây giờ bắt đầu.

Giọng nói hỗn loạn một chút trêu tức làm da đầu Thượng Quan Sở Hàn run lên, nam nhân phúc hắc kia quả thật tới tăng thêm một chút “tình thú nhỏ” cho hắn! Trong lòng ngồi xổm một góc về vòng tròn nguyên rủa tên nam nhân phúc hắc đáng ghét này, chỉ là động tác trên tay một khắc cũng không chậm lại, nếu chờ lát nữa bị hắn nhìn thân thể trần truồng của mình, kia còn không phải mất mặt muốn chết sao!

Đương nhiên, Dạ Mị cũng không dám thả lỏng, lấy vận tốc ánh sáng mặc y phục vào người. Hai người này giống như là đi khách sạn mà bị cảnh sát kiểm tra phòng vậy, luống cuống tay chân.

Ai ngờ, giọng nói của Phạm Trần lại vang lên:

– Mị nhi, nàng không cần mặc, quá lãng phí thời gian.

Nghe vậy, Thượng Quan Sở Hàn cùng Dạ Mị đều sững sốt. Lãng phí thời gian? Hai người cùng nhau mặc, sao lại lãng phí thời gian rồi?

Ngay tại lúc Thượng Quan Sở Hàn vừa mặc áo ngoài, cửa phòng mở to ra, Phạm Trần về mặt trần đầy ý cười, không coi ai ra gì đi vào, một chút cũng không có xấu hổ sau khi làm chuyện xấu.

Mà hai người trong phòng ngược lại có chút mất tự nhiên, ánh mắt mờ hồ không biết phải làm sao mới tốt. Mà Dạ Mị chỉ mới mặc một áo lót, giờ phút này vẫn còn đang trốn trong chăn đâu, ngay cả đầu cũng vùi sâu vào.

Loại tình huống này, sao lại có cảm giác giống như bị lão công bắt gian tại giường a?

– Vừa mới ăn no cũng nên hoạt động một chút, đi đưa nước nóng vào đây. – Phạm Trần nhìn con “Đà điểu” trên giường kia, lập tức quay đầu tựa tiểu phi tiểu nói với Thượng Quan Sở Hàn.

Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy sững sốt, chợt nhớ tới hần nói “Ăn no” là có ý gì, gương mặt lập tức đỏ lên, hoảng hốt đi ra cửa phòng.

Sau khi ra khỏi cửa phòng đầu óc của Thượng Quan Sở Hàn mới chậm rãi trở lại, không khỏi hung hăng nhìn Phạm Trần trong lòng một phen, về mặt muốn tìm bắt mẫn đi mức nước.

Ăn no? Gia chỉ mới lót dạ mà thôi, vừa định lại thêm một lần nữa người nha lại chạy đến quấy rối, này không phải có ý muốn gia chịu đói sao!

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được hô hấp của hai người, Phạm Trần buồn cười nhìn Dạ Mị trốn trong chăn giống làm đà điểu, khoe miệng dần dần giờ lên nụ cười tà ác...

Hồi lâu sau, Dạ Mị cũng chưa nghe được hần nói chuyện, không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đã đi rồi? Lặng lẽ lộ đầu nhỏ ra nhìn, liền suýt chút nữa phun máu mũi.

Hiện ra trước mắt nàng đúng là một thân thể nam tính trần như nhộng, thân mình tinh trắng, sức lực hoàn mỹ làm Dạ Mị nhìn tim đập “Bang, bang” liên tục, lắp bắp hỏi:

– Chàng... chàng làm gì?

– Ta đói bụng... – Phạm Trần uỷ khuất nói.

– Đói bụng? – Lúc đầu Dạ Mị còn chưa có phản ứng lại, chờ sau khi đầu óc rõ ràng liền rằng mây đỏ đầy mặt, trên thân thể truyền đến sức nặng làm nàng hoảng hốt không thôi.

– Chàng... chàng muốn làm gì?

– Ăn nàng a! – Phạm Trần về mặt đương nhiên nói, bàn tay to lập tức đưa ra, xóc mở cái chăn vướng bận kia, nhìn đến y phục trên người Dạ Mị, Phạm Trần bất mẫn chặc lưỡi nói. – Không phải bảo nàng đừng mặc sao? Thật sự là quá lãng phí thời gian.

Dạ Mị khóc, giờ nàng mới hiểu được hần nói lãng phí thời gian là có ý gì!

Thuần thực, Dạ Mị lại bị coi trống không.

Lúc này, Thượng Quan Sở Hàn muốn tìm bắt mẫn đã trở lại, vừa vào cửa liền nhìn thấy tình cảnh làm người ta phun máu mũi này, giận dữ hét:

– Ta dựa vào! Dám thừa dịp lão tử không ở đây liền trộm ăn vụng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Ăn Tử Thần, Trọng Thương

Lúc nhìn thấy Ma Vương đánh ra đạo ma khí kia, mọi người mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhao nhao kinh hoàng kêu lớn lên.

“Ta Ma già! Là Tu Ma già!”

“Tu Ma già trà trộn vào được!”

“Tìm ra Tu Ma già, giết!”

Lúc này mọi người cũng không còn dư sức tìm Dạ Mị nữa. Tu Ma già làm cho bọn họ bị đánh sâu quá lớn, từ xưa đến nay Tu Ma già cùng Tu Chân già vốn là thế bất lưỡng lập. Tại trong mắt đám người tự xưng là Tu Chân già chính nghĩa này, Tu Ma già là đại biểu của tà ác, sự xuất hiện của Tu Ma già sẽ nguy hại đến toàn bộ Tu Chân giới, cho nên một khi phát hiện Tu Ma già, bọn họ sẽ dùng hết sức lực đuổi giết.

“Ha ha... một đám ngu xuẩn!” Nhìn mọi người bối rối, Nhạc chương môn âm lệ cười to, một cái pháo hoa trong tay thẳng hướng về phía chân trời.

“Nhạc chương môn người đây là có ý gì!” Hiện tại chỉ cần là người có chút đầu óc sẽ phát hiện mọi chuyện không thích hợp, trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người phản nộ về mặt âm trầm nhìn về phía Nhạc chương môn.

“Có ý gì? Chờ một chút các người sẽ biết.”

Vừa dứt lời, mấy ngàn người mặc trường bào màu đen nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người, vây quanh toàn bộ đám Tu Chân già kia ở bên trong. Chiến hoá, hết sức căng thẳng.

“Nguyên Anh kỳ trở xuống giết, Nguyên Anh kỳ trở lên bắt!”

Theo giọng nói này hạ xuống, bên trong nhất thời triển khai một trường đại chiến huyết tinh.

Mấy ngàn năm nay, Tu Ma già cùng Tu Chân già lần đầu tiên đối mặt, người người đều giết đến hai mắt đỏ đậm, giống như hận không thể rút gân lột da đối phương vậy.

Mà Dạ Mị đã bỏ chạy không biết, lúc này Tuyết sơn thánh khiết tuyết trắng đã biến thành một trường tu la huyết tinh, máu tươi rơi trên nền tuyết trắng nhanh chóng lan ra, giống như những đoá hồng mai điểm lệ, đẹp đến chói mắt.

Trận chiến tranh này giằng co cả một đêm, thẳng đến bình minh ngày thứ hai, trường chém giết huyết tinh này lấy thắng lợi của Tu Ma già mà chấm dứt.

Nhìn phân tay chân còn lại đã bị cụt dưới đất, những người còn tồn tại vẫn lòng còn sợ hãi như trước, nhao nhao lo lắng cho vận mệnh của chính mình. Bọn họ cũng không ngại cho rằng đám Tu Ma già kia nói bắt bọn họ là cho bọn họ một con đường sống, chỉ sợ bọn họ sẽ bị biến thành đinh lỗ để luyện công thôi...

Sở dĩ Tu Ma già bị xem là tà ác, bị Tu chân già oán hận, đó là vì phương pháp tu luyện của bọn họ có một đường tắt — chính là lấy Tu Chân già làm đinh lỗ, thông qua hấp thụ chân nguyên lực của bọn họ chuyển hoá thành ma lực có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Nói sau bên kia, giờ phút này Ma Vương một đường truy tìm Dạ Mị đã muốn gần hồng mắt. Hắn vốn nghĩ rằng Dạ Mị bản thân bị trọng thương, hẳn tuyệt đối có thể nhanh chóng đuổi tới nàng, nhưng ai biết mỗi lần đến thời điểm cuối cùng, nàng luôn có bản lĩnh thoát khỏi phạm vi tầm mắt của hắn!

Kỳ thật Ma Vương nào biết đâu rằng, thứ mà Dạ Mị am hiểu nhất ở thế kỷ hai mươi mốt chính là truy tung cùng phản truy tung, bỏ rơi một người đối với nàng mà nói căn bản không phải là việc gì khó. Nếu không phải bản thân bị trọng thương mà nói, nàng đã sớm thoát khỏi phạm vi nắm trong tay của Ma Vương.

Chạy đến bên một cái hồ, trong đầu Dạ Mị chợt loé lên, thà người hướng về phía mặt hồ, bóng người giữa không trung nhoáng lên một cái đã biến mất trong không khí, chỉ chừa một cái vong tay rơi vào đáy hồ.

Đến lúc Ma Vương truy tìm đến, gọn sóng mà vòng tay làm ra cũng vừa lúc tán đi...

Vừa tiến vào thủ trục, Dạ Mị liền rút cuộc không nhịn được mạnh phun một ngụm máu tươi ra, thân thể cũng mềm nhũn ngã xuống.

“Mị nhi!”

“Chương môn!”

Tại trong nháy mắt thân thể Dạ Mị ngã xuống, người có tu vi cao nhất là Đông Phương Hi mau chóng đi lên tiếp được nàng. Mọi người thấy sắc mặt Dạ Mị tái nhợt không khỏi nôn nóng vạn phần, trong lòng mấy người Phạm Trần lại càng hận thấu chính mình, hận chính mình không có bản lĩnh, ngay cả nữ nhân ầu yếm cũng không thể bảo hộ được!

“Không cần lo lắng, ta không sao. Nơi này là không gian trong vòng tay của ta, thời gian trôi qua nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, các chàng liền an tâm ở đây tu luyện đi.” Nói xong, Dạ Mị liền ngất xỉu qua.

Bị một chương kia của Ma Vương đánh trúng, thậm chí nàng đã cảm giác được tâm mạch hao tổn, bị thương còn điều động chân khí, đổi lại là ai cũng không chịu nổi. Mạnh mẽ chống đỡ đến bây giờ, thân thể đã sớm phụ hà quá độ.

“Mị nhi!”

Thấy nàng hôn mê, mọi người không khỏi toàn bộ hoảng loạn cả lên, lo lắng khủng hoảng dưới đáy lòng nháy mắt lan tràn khắp toàn thân.

Phạm Trần nôn nóng kéo cổ tay nàng qua bắt mạch, lại phát hiện tâm mạch nàng bị hao tổn nghiêm trọng, nếu trị liệu trễ, chỉ sợ là cho dù Đại La Kim Tiên đã đến cũng vô lực hồi thiên.

“Mau đưa nàng vào phòng đi!”

Nhìn thấy bộ dạng ngưng trọng như vậy của Phạm Trần, mọi người cũng đều thấy rõ tính nghiêm trọng của sự việc, Đông Phương Hi nghe vậy vội ôm nàng lên, thân hình nhoáng một cái đã lướt đi đến phòng nàng.

Theo sau, năm người Phạm Trần cũng xuất hiện tại trong phòng, vẻ mặt của năm nam nhân đều là ngưng trọng, nhìn thiên hạ sắc mặt tái nhợt trên giường, bên trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Tâm mạch của Mị nhi bị hao tổn nghiêm trọng, chúng ta cùng nhau thi pháp chữa thương cho nàng.”

Nói xong, năm người liền lập tức bắt đầu chuyển động, nâng thân thể mềm mại của Dạ Mị dậy để nàng ngồi trên giường, sau đó năm nam nhân phân biệt ngồi vây quanh thân thể nàng ở bên trong.

“Ra tay!” Theo một tiếng nói này của Phạm Trần, chân nguyên lực của năm nam nhân đồng thời đánh vào trong cơ thể, tu bổ tâm mạch bị hao tổn nghiêm trọng của Dạ Mị.

Song, chân nguyên lực đánh vào lại giống như bị cái gì ngăn chặn vậy, thế nhưng không thể tiến vào tâm mạch của nàng.

Sắc mặt của đám người Phạm Trần cũng dần dần bắt đầu khó coi, không được một lát, toàn bộ chân nguyên lực đánh ra đều bị bắn ngược lại, năm nam nhân đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, không hiểu nhìn Dạ Mị đang hôn mê.

“Thân thể của nàng đang bài xích chân khí của chúng ta!” Đông Phương Hi chau mày lại ngưng trọng nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Thượng Quan Sở Hàn nôn nóng hỏi, loại phương pháp chữa thương này rất thông dụng, vì sao nàng lại bài xích?

Đông Phương Hi cười khổ lắc đầu, hần tự nhận kiến thức rộng rãi, còn chưa từng thấy qua loại tình huống này, thật sự là quá quỷ dị. Khi chân khí của hần đánh vào cơ thể nàng. Rõ ràng cảm nhận được một cỗ uy áp cường hãn, mạnh mẽ bức lui chân khí của hần trở về.

Phạm Trần cũng vẻ mặt không hiểu, đưa tay bắt mạch cho nàng, lại càng giật mình hơn.

“Thế nào?” Nhìn đến sắc mặt của hần biến hoá, trái tim của mấy nam nhân cũng tùy theo đập nhanh hơn, sợ hần nói ra kết quả không tốt gì.

“Không cần lo lắng, thân thể nàng đang tự mình chữa trị.” Phạm Trần vui sướng nói, đáy mắt lướt qua nồng đậm vui mừng.

Hần cảm giác được, huyết mạch trong cơ thể nàng đã bắt đầu thức tỉnh rồi! Tin tưởng không cần bao lâu nữa, nàng sẽ hoàn toàn thức tỉnh. ...

Mấy người nghe vậy tuy rằng rất giật mình, nhưng mà càng nhiều là vui sướng, tảng đá treo trong lòng cũng có thể buông xuống.

Mà lúc này, Dạ Mị đối với tất cả bên ngoài cũng là hồn nhiên không biết, sau khi hôn mê nàng đã hoàn toàn tiến vào một cảnh giới kỳ lạ “Hỗn độn chi cảnh”

Đây là một cảnh giới tu luyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nơi này không có phân biệt ngày đêm, cũng không có phân chia bốn mùa, thứ có cũng chỉ là một mảnh sương mù trắng xóa.

Vừa tiến vào nơi này, Dạ Mị liền cảm giác được một cỗ linh khí cực kỳ nồng đậm đập vào mặt mà đến, thậm chí còn cao hơn vòng tay của nàng gấp trăm lần! Dưới sự vui sướng, Dạ Mị cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp ngồi xuống nhập định, linh khí chung quanh giống như bị triệu hồi vậy, điên cuồng tiến vào trong thân thể nàng.

“Đều đã qua ba năm, vì sao Mị nhi còn chưa có tỉnh?” Thượng Quan Sở Hàn vẻ mặt cô đơn nằm úp sấp trên bàn sẽ vòng tròn, mấy nam nhân khác cũng là vẻ mặt lo lắng.

Khoảng cách từ khi Dạ Mị hôn mê đến nay cũng đã qua ba năm, trong ba năm này bọn họ trừ bỏ tu luyện, thời gian còn lại đều canh giữ trước giường Dạ Mị, chờ đợi thiên hạ bọn họ thương nhớ có thể mau mau mở hai mắt. Nhưng chớp mắt đã trôi qua ba năm, nàng vẫn như trước không có dấu hiệu thanh tỉnh.

“Tâm mạch của nàng đã sớm tu bổ tốt lắm, chỉ là không biết vì cái gì nàng chính là không tỉnh được.” Phạm Trần nhũu mày lại trầm tư, từ hai năm trước hần phát hiện tâm mạch bị hao tổn của nàng đã sớm khỏi hần, nhưng không biết vì cái gì, nàng lại thủy chung không tỉnh lại.

“Chẳng lẽ còn có chỗ nào khác bị thương sao?”

Giống như cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Đông Phương Hi, Phàm Trần tức giận liếc mắt nhìn hán khinh bỉ nói: “Không tin y thuật của ta người có thể tự mình đi thử.”

Ba năm sớm chiều ở chung này, cảm tình của năm nam nhân cũng càng ngày càng thân thiết hơn, chỉ là Phàm Trần cùng Đông Phương Hi vẫn cãi nhau như trước, mỗi lần gặp mặt đều không thể tránh cho khinh bỉ nhau một phen. Thậm chí Thượng Quan Sở Hàn hoài nghi, kiếp trước hai người đó phải là một đôi oan gia hay không. ...

Đúng lúc này, một cỗ uy áp chí cường từ trong cơ thể Dạ Mị phát tán ra, mấy người mạnh mẽ vận khí mới có thể miễn cưỡng chịu được. Trong lúc nhất thời, những ánh mắt khiếp sợ, kinh ngạc, vui sướng đều nhao nhao quay đầu nhìn về phía người trên giường.

“Nàng muốn tỉnh!”

“Ba năm. ...”

.....

Dạ Mị luôn luôn nhập định tại hỗn độn chi cảnh tại lúc này mới cảm nhận được một cỗ đè ép mạnh mẽ “đá” nàng ra hỗn độn chi cảnh.

Sau khi thần trí thanh tỉnh, Dạ Mị lập tức kinh hãi phát hiện, tu vi của nàng thể nhưng “tăng” một phát nhảy lên Độ Kiếp hậu kỳ! Nói cách khác, hiện tại chỉ kém một bước là nàng có thể phi thăng thành tiên! Chẳng qua một bước này còn cần bao nhiêu thời gian thì khó mà nói. ...

Kinh hãi qua đi, Dạ Mị mới nhớ tới trước khi hôn mê mình giống như là bị trọng thương, vì thế liền nội thị xem thử. Kết quả càng xem càng kinh hãi. ...

Máu biến thành màu vàng!

Chân khí biến thành màu vàng!

Ngay cả nguyên anh cũng biến thành màu vàng!

Dạ Mị hoàn toàn hôn mê, tình trạng này thật sự là quá quý dị, chẳng lẽ thân thể nàng đã xảy ra biến dị.

Ngay tại lúc Dạ Mị đang mơ màng, vài tiếng kêu gọi nôn nóng kéo nàng trở về hiện thực. Chậm rãi mở hai mắt, liền nhìn thấy năm gương mặt tuấn mỹ phi phàm, nhìn đến nôn nóng trong mắt bọn họ, đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười tuyệt mỹ.

“Mị nhi. ...”

Mấy nam nhân giống như không thể tin được việc xảy ra trước mắt vậy, một đám ngơ ngác đứng bên giường si ngốc nhìn nàng, lại thủy chung không có ai dám bước lên chạm vào nàng một chút, sợ rằng cái này chỉ là một giấc mộng, vừa chạm vào liền tan nát.

Chậm rãi ngồi dậy, Dạ Mị xem mấy nam nhân ngốc lảng trước mặt không nhận được cười nhạo một tiếng, giây tiếp theo, liền bị tên nam nhân tao bao nào đó nhào đến ôm một cái.

“Tiểu mỹ nhân, làm ta nhớ muốn chết. ...”

Hành động này của Nam Cung Ly nháy mắt làm bốn nam nhân kia bùng tỉnh, vị đám chua nồng đậm nháy mắt tràn đầy căn phòng.

“Phanh!” một tiếng, nam nhân tao bao bị người nào đó nắm cổ áo hung hăng quăng trên đất.

“Mị nhi, ta rất nhớ nàng.” Sau khi giải quyết Nam Cung Ly xong, Thượng Quan Sở Hàn liền gắt gao ôm Dạ Mị trong lòng, gương mặt tuấn mỹ chôn sâu vào trong cổ tham lam ngửi mùi thơm cơ thể nàng.

(E hèm, ta có chút suy nghĩ, nàng hôn mê ba năm, vậy ba năm không tắm, anh Hàn có chắc là “mùi thơm cơ thể” không ạ -_-)

Cảm giác được hán nghẹn ngào, Dạ Mị cũng gắt gao ôm lấy hán, nhẹ giọng nói: “Ta cũng nhớ chàng, rất nhớ rất nhớ.”

Một màn này vốn là nên rất cảm động, nhưng cố tình người nào đó không cho bọn họ được như ý. ...

“Thượng Quan Sở Hàn, có phải người ghen tị thí thí (mông) của gia to hơn người, cho nên người cố ý làm ngã thí thí của ta!” Nam Cung Ly xoa xoa mông cũng chính mình từ dưới đất bò lên, nhìn thấy Thượng Quan Sở Hàn ôm mỹ nhân trong ngực liền lập tức khó chịu kêu to.

Hán còn chưa có ôm tiểu mỹ nhân đủ, đã bị tên hỗn đản chết tiệt này đoạt đi, còn làm mông hán ngã thành mấy cánh hoa!

Nghe vậy, Dạ Mị vui vẻ, Thượng Quan Sở Hàn đen mặt. Hán vừa muốn hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với Mị nhi, nhưng không khí ảm áp cứ như vậy bị phá vỡ. ...

“Nam nhân tao bao, người tìm đánh phải không?”

“Đi đi đi, qua một bên đầu đi!” Thượng Quan Sở Hàn vừa dứt lời đã bị Phàm Trần nắm lên quăng đến bên cạnh Nam Cung Ly, mà hán đương nhiên rất

vinh hạnh thay thế vị trí của Thượng Quan Sở Hàn,

“Mị nhi, nếu nàng còn không tỉnh ta sợ ta sẽ nổi điên mất.”

“Ta đây liền chăm sóc chàng cả một đời.”

“Mị nhi...”

“Nam nhân phúc hắc chết tiệt, vì sao ngươi luôn đối nghịch với ta!” Thượng Quan Sở Hàn nổi giận đùng đùng chạy đến kéo trên nam nhân phúc hắc đang chìm đắm trong lòng mỹ nhân dậy.

Hừ! Lão hồ không ra oai ngươi nghĩ rằng ta là mèo bệnh à, không cho ta được thoải mái vậy ngươi cũng đừng nghĩ được!

“Thượng Quan Sở Hàn, ngươi thật là vết sẹo vừa lành đã quên đau. Hình phạt cho ngươi lần này nên bao lâu đâu? Một tháng? Hai tháng?” Phàm Trần hung hăng hất móng vuốt hất ra nhìn hắn tựa tiểu phi tiểu nói.

Nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Sở Hàn thoáng chốc vặn vẹo.

Cho đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ nửa tháng sống không bằng chết kia, mỗi ngày xem được mà ăn không được, còn hai nam nhân khác về mặt đều là như mộc xuân phong, sắc mặt kêu một cái hồng nhuận a, làm hắn hận không thể kiếm một sợi dây thừng treo cổ luôn đi! Mà đầu sỏ gây nên chính là nam nhân phúc hắc “trong ngoài không giống nhau” này, liên bởi vì một câu, liên tước đoạt cuộc sống tính phúc của hắn nửa tháng!

“Ha ha, kia gì, ta sai lầm rồi, ngươi trở về tiếp tục... tiếp tục.” Thượng Quan Sở Hàn cắn răng nói, mạnh mẽ kéo ra một nụ cười cứng ngắc.

“Tiếp tục? Ngươi xem ta còn có thể tiếp tục sao?” Phàm Trần oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra vài chữ, bộ dạng kia giống như là hận không thể nhai hắn nuốt vào bụng vậy.

Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy quay đầu nhìn lại, đã thấy bên kia sớm bị Từ Thần thay thế. Thấy vậy, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi nở nụ cười hai tiếng, xấu hổ sờ sờ mũi, trên thực tế trong lòng đã sớm vui ngất trời.

Đây là cái gọi là báo ứng a!

“Mị nhi...” Từ Thần gắt gao ôm thiên hạ trong lòng, tại lúc cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng hắn mới có thể cảm giác được trái tim của mình dường như sống lại được.

“Từ Thần, ta nhớ chàng.” Giờ phút này không cần quá nhiều ngôn ngữ, một câu “ta nhớ chàng” cũng đã đủ rồi.

Đông Phương Hi cứ như vậy đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn hai người đang ôm nhau, bên trong ánh mắt tràn đầy bi thương, mong chờ.

Mị nhi, liệu ta có thể giống như bọn họ vậy ôm nàng vào lòng, nói cho nàng tiếng lòng của ta.

Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt của Đông Phương Hi, Từ Thần mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy Dạ Mị ra lách mình đến một bên, ý tứ kia thật sự là rất rõ ràng.

Nhưng giờ phút này, Đông Phương Hi lại sợ hãi, hắn sợ nàng sẽ từ chối.

Nhìn đến khiếp sợ trong mắt hắn, trong lòng Dạ Mị hơi hơi đau đớn một chút, ngược lại bước xuống giường đi đến bên người hắn, vươn cánh tay thon ngọc gắt gao ôm lấy eo hắn.

Nháy mắt, thân thể Đông Phương Hi cứng ngắc, không dám tin cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, lập tức chậm rãi vươn cánh tay, ôn nhu ôm nàng vào trong lòng mình. Giống như đối với một trân bảo hiếm có vậy, hết sức ôn nhu làm Dạ Mị ngọt ngào đến sâu trong lòng.

“Không có việc gì... là tốt rồi.” Ba năm lo lắng, khủng hoảng, trong nháy mắt chỉ hoá thành bảy chữ đơn giản này.

Tại trong lúc nàng hôn mê, hắn giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nàng, mà đến lúc nàng chân chính tỉnh lại, tất cả lời nói đều kẹt ngay cổ họng, chỉ có bảy chữ này mới là khát vọng lớn nhất tận sâu trong đáy lòng hắn.

Nghe được lời nói run rẩy của hắn, Dạ Mị không nói, chỉ lẳng lẳng dựa vào trong ngực nghe thấy tim đập mạnh mẽ của hắn.

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

“Uy uy uy, ôm đủ chưa? Cho ngươi mượn nương tử nhà chúng ta ôm một chút ngươi còn chưa chịu buông tay!”

Một bàn tay to hung hăng tách ra hai người đang ôm nhau ra, Dạ Mị bất đắc dĩ nhìn Thượng Quan Sở Hàn bên cạnh, bắt quả trái tim vì tiếng “nuông tử” kia của hắn mà bang bang nhảy dựng lên.

Cái ôm ngọt ngào không có, mặt Đông Phương Hi đen,

Nhưng mà không có cách nào, ai bảo người ta là chính danh phu quân đâu, đáng thương hắn còn chưa tu thành chính quả a!

“Mị nhi, tu vi của nàng lại tăng tiến sao?”

Lúc này mấy nam nhân đều cùng nhau nhào lên, vẻ mặt tò mò. Không có cách nào, cổ hơi thờ lúc này thật sự là quá mạnh mẽ, bọn họ thật sự muốn biết đến tột cùng tiểu nữ nhân này ngủ một giấc đã biến thái thành cái dạng gì.

“Đúng vậy, sau khi ta hôn mê đã tiến vào hỗn độn chi cảnh, hiện tại tu vi đã lên đến Độ Kiếp hậu kỳ.”

“Dựa vào! Hỗn độn chi cảnh?!” Nam Cung Ly kích động một cái, thế nhưng lại nói tục ra.

“Độ kiếp... hậu kỳ!”

“Mị nhi, nàng có thể lại biến thái một chút nữa không? Chúng ta liều chết hợp lại tu luyện ba năm mới đến đại thừa, nàng ngủ một giấc liền ngủ thành Độ Kiếp hậu kỳ...” Gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Sở Hàn không khỏi run rẩy. Đối lập khác xa như vậy, hẳn đều không nhận được muốn ghen tị.

“Ai, ông trời phải nàng xuống dưới chính là chuyên môn dùng để đả kích chúng ta đi? Hỗn độn chi cảnh a, cảnh giới mà bao nhiêu người ước mơ tha thiết... Sớm biết vậy chúng ta cũng đi chịu trọng thương vài lần tốt lắm.”

“Mị nhi, vậy có phải nàng cũng sắp phi thăng rồi không?” Cuối cùng, vẫn là Từ Thần hơi chút bình tĩnh kéo mọi người về lại hiện thực.

Trong lúc nhất thời, năm đôi mắt hoàn toàn dính vào trên người Dạ Mị. Vẻ sợ hãi bên trong mắt rất rõ ràng.

“Ta cũng không biết, bất quá hẳn là không có nhanh như vậy, ta vừa mới tiến vào Độ Kiếp hậu kỳ, cách phi thăng còn cần không ít năng lượng đâu.”

“Nhưng mà nàng vẫn là sẽ phi thăng trước chúng ta a! Tiểu mỹ nhân, ta không muốn tách ra với nàng!”

“Lấy tốc độ tu luyện của chúng ta, phải bao lâu mới có thể gặp lại nàng a...”

Trong lúc nhất thời, không khí vui thích biến mất hầu như không còn, thay thế là vô tận cô đơn.

Vừa nghĩ đến phải tách ra với vàng lâu như vậy, trái tim bọn họ liền ngã xuống đến đáy cốc.

“Các chàng không cần như vậy, không phải còn chưa tới ngày đó sao? Cho dù ta thật sự phi thăng thì thế nào? Bất luận bao nhiêu lâu ta vẫn sẽ chờ các chàng.” Dạ Mị thâm sâu nhìn năm người kiên định nói.

Phạm Trần, Thượng Quan Sở Hàn cùng Từ Thần là phu quân của nàng, cho nên nàng nhất định sẽ chờ, cho dù vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng sẽ không buông tay, bởi vì tình yêu đã sớm xâm nhập đến cốt tủy.

Mà Nam Cung Ly cùng Đông Phương Hi mặc dù không giống với Phạm Trần bọn họ, nhưng mà tình cảm của Dạ Mị đối với hai người dĩ nhiên cũng đã siêu thoát khỏi loại tình cảm bằng hữu, tình yêu của bọn họ đối với nàng nàng đều biết đến, chỉ là bây giờ còn chưa thể đáp lại thôi.

Nam Cung Ly vì nàng dứt khoát buông tha cho ngôi vị hoàng đế, mười năm như một ngày si tình chờ đợi làm nàng cảm động.

Đông Phương Hi thâm tình chờ đợi, hôn môi dưới đêm trăng, tim đập nhanh động.

Song, những thứ này đến cùng có phải tình yêu hay không nàng còn không thể nào biết được.

Nghe được lời nói kiên định của nàng, vẻ mặt âm đạm của năm nam nhân cũng dần dần bắt đầu trở nên kiên định.

Chân ái, là có thể chống lại khảo nghiệm của khoảng cách cùng thời gian.

Thấy vậy, cuối cùng Dạ Mị cũng đã thoả yên tâm, chỉ là trước mắt còn có phiền toái chưa giải quyết, nàng không dám có chút lơ lửng, tên Ma Vương kia còn khó đối phó hơn Ma Tôn.

“Chúng ta ở trong này ba năm, bên ngoài đã qua ba tháng, cũng không biết đến cùng tình hình hiện tại là như thế nào. Dã tâm của Ma Vương rất lớn, chỉ sợ toàn bộ đại lục đã chịu đau khổ, đứng mũi chịu sào chỉ sợ cũng là Tu Chân giới.” Dạ Mị chau mày lại lo lắng nói.

Kỳ thật dựa vào ý tưởng chân chính trong lòng nàng, nàng thật sự là rất không muốn đi quản những tên nguy quân tử trong Tu Chân giới này, nhưng hiện tại không phải do nàng có thể tùy hứng. Tu Chân giới tương đương như một cái quốc gia, nếu là ngay cả quốc gia còn không có, chỗ nào còn đến gia?

Hơn nữa nàng cùng Ma Vương còn có thù hận rất sâu, quyết đấu là chuyện sớm hay muộn, một khi đã như vậy, sao còn không thuận nước giong thuyền? Nếu nàng có thể giúp tu chân giới một phen, như vậy sau này quyết đấu với Ma Vương phần thắng cũng sẽ cao một chút.

“Ta hoài nghi sự phụ của ta cùng sự phụ của Sở Hàn đều đã bị hại.” Phạm Trần ngưng trọng nhìn Dạ Mị nói, Thượng Quan Sở Hàn ở một bên cũng vẻ mặt lo lắng.

Ngày đó không có nhìn thấy sự phụ của bọn họ, trong lòng bọn họ đã sớm có một cỗ dự cảm chẳng lành, chỉ là không có thời gian đi tìm hiểu thôi. Dạ Mị vừa ngủ liền chính là ba năm, bên ngoài cũng đã trôi qua ba tháng, sự phụ của bọn họ chỉ sợ...

“Hiện tại chúng ta liền đi ra ngoài.” Dạ Mị áy này nhìn bọn họ một cái nói.

“Nàng vừa mới tỉnh, vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi một chút rồi hãy ra, có gấp cũng không vội nhất thời này, hiện tại quan trọng nhất là dưỡng thân thể của nàng cho tốt đã.” Nhận thấy được vẻ áy náy trong mắt Dạ Mị, Phạm Trần ôn nhu cười một tiếng, ý bảo nàng không cần lo lắng.

“Mị nhi, nàng cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện khác không cần lo lắng quá.” Thượng Quan Sở Hàn cũng là vẻ mặt không đồng ý, tuy rằng hắn cũng rất lo cho sự phụ của hắn, nhưng mà cũng không muốn nàng lấy thân thể của chính mình ra đùa giỡn. Nay Ma Vương khẳng định là tìm kiếm nàng khắp nơi, nói không chừng khi nào sẽ đến một tràng đại chiến, vì suy nghĩ cho an toàn của nàng, vẫn là hảo hảo dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất.

“Đúng vậy, chúng ta thật vất vả mới chờ đợi nàng đã tỉnh lại, thật sự là không thể chịu đựng được kinh hách nào nữa.” Nhớ đến giây phút nàng học máu hôn mê ba năm trước, Nam Cung Ly vẫn lòng còn sợ hãi như cũ, suốt ba năm thời gian nàng đều chưa từng thanh tỉnh lại, trái tim hắn cũng đi theo ngủ say ba năm.

“Nhưng mà...”

Dạ Mị vừa định phản bác, đã bị Đông Phương Hi đánh gãy, hiển nhiên bọn họ cũng không tán đồng đề nghị của nàng.

“Không cần lại nhưng mà, thiếu số phục tùng đa số, nàng an tâm nghỉ ngơi đi.”

“Mị nhi, nàng nghe lời chúng ta một lần đi, đừng lại làm cho chúng ta phải lo lắng.”

Nhìn đến vẻ mặt lo lắng của bọn họ, trong lòng Dạ Mị thoáng chốc cảm thấy ấm áp, kiếp này có những người toàn tâm yêu nàng ở tại bên cạnh nàng, cũng không uổng đến dị giới này một lần,

“Được rồi, bắt quá ta chỉ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta liền đi ra ngoài. Cơ thể của ta đã sớm khôi phục, mê man ba năm chỉ là đang tu luyện tại hỗn độn chi cảnh mà thôi.” Thấy bọn họ còn muốn phản bác, Dạ Mị lập tức giả vờ tức giận nói: “Liền quyết định như vậy, ngày mai sẽ đi ra ngoài.”

“Mị nhi... Ai, được rồi, bắt quá nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói ra.”

Mấy người biết rõ tính nết của nàng cũng không lại phản bác, chỉ phải che dấu lo lắng dưới đáy lòng, suy nghĩ giờ phút phút chăm sóc nàng, chú ý thân thể nàng thật kỹ.

“Àn, ta đã biết.”

“Chúng ta đẩy ra ngoài trước, nàng hảo hảo nghỉ ngơi.”

Chờ sau khi năm nam nhân ra ngoài, Dạ Mị cũng nằm trên giường một lần nữa. Nhắm mắt lại liền mê mang ngủ, tuy nói vết thương đã sớm khỏi hẳn, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy mệt nhọc, nguyên nhân có lẽ là vì linh hồn ở hỗn độn chi cảnh suốt ba năm đi.

Trong lúc ngủ mơ chợt xuất hiện rất nhiều người, liếc mắt nhìn lại một cái, rậm rạp toàn là đầu người. Ai cũng tay cầm binh khí, vẻ mặt phấn khởi, thấy loại tình hình này Dạ Mị bỗng nhiên liên tưởng đến chiến trường thời cổ đại. Không nói thật không biết, nhiều người như vậy giống như chia làm hai phái giằng co.

Nơi này, đúng là một chiến trường!

Bỗng nhiên, Dạ Mị liếc mắt nhìn đến một thân ảnh chói mắt. Nàng thân hình tinh tế, tóc đen búi cao, tay cầm một trường thương màu bạc, hộ thân giáp màu bạc tinh xảo trên thân, ngồi trên người một con Hoả Kỳ lân. Từ thân hình lung linh kia liền có thể xác định được nàng là nam hay nữ, chỉ là nàng cũng không mềm mại như những nữ nhi khác, nàng một thân áo giáp màu bạc tay cầm trường thương có một phen phong tình khác, tư thế oai hùng hiện ngang làm tất cả mọi người ở đây không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Nhìn thấy nàng, bỗng nhiên Dạ Mị có loại cảm giác thân thiết quen thuộc, rất muốn tiến lên nhìn thấy gương mặt nàng.

Gần gần....

Song, đến khi thấy rõ khuôn mặt nàng, Dạ Mị lại thất thần, bên trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ. Bộ dạng của nàng thế nhưng lại giống nàng như đúc! Nhìn nàng, Dạ Mị rất có một loại cảm giác như đang soi gương, chỉ là so sánh với Dạ Mị bây giờ, bên trong ánh mắt nàng càng nhiều là lãnh khốc vô tình. quanh thân nàng đều tản ra hàn khí âm lãnh, ánh mắt giống như hàn băng vạn năm, từ bỏ lãnh vẫn là lãnh, không thấy có chút tình cảm nào khác.

Mà khí chất trên người nàng cũng khác với Dạ Mị.

Nàng là cao quý, khí phách, uy nghiêm, giờ tay nhắc chân đều có khí thế của thượng vị giả. Tuy rằng Dạ Mị trong lúc lo lắng cũng sẽ toát ra một mặt khí phách uy nghiêm, nhưng mà lại kém nàng quá xa. Thậm chí Dạ Mị có một loại cảm giác quái dị — nàng, chính là người cảm quyền chúa tể vận mệnh chúng sinh!

Bỗng nhiên, nàng khẽ mở môi mồm, trường thương trong tay chỉ thẳng thiên không, vô số binh lính sau lưng cũng tùy theo rống lớn một tiếng, lập tức cầm binh khí chạy về phía địch nhân của chính mình.

Cho dù không nghe được âm thanh, nhưng Dạ Mị vẫn có thể từ trong khẩu hình của bọn họ nhìn ra tiếng rống to kia, chỉ có một chữ — giết!

Nháy mắt, thậm chí Dạ Mị cảm thấy được máu toàn thân mình đều bắt đầu kêu gào, một cỗ cảm giác hào hùng vạn trượng từ đáy lòng phun trào ra, trong cơ thể một thứ gì đó gọi là hiếu chiến bắt đầu rục rịch.

Ánh mắt Dạ Mị vẫn đuổi theo tên nữ tử kia, nhìn thấy nàng chém giết trên chiến trường, nàng giống như là lạc vào một cảnh giới kỳ lạ vậy, thậm chí nàng cảm thấy chính mình cùng tên nữ tử kia là một thể. Bởi vì thậm chí nàng đã có thể cảm giác được độ ẩm máu tươi của kẻ địch phun ra trên mặt mình, còn có khoái cảm mãnh liệt mỗi khi giết chết một tên địch nhân!

Nàng phấn đấu trên chiến trường giống như một Tu La thị huyết vậy. đôi mắt đen cũng giống như bị nhuộm đỏ đậm, trường thương trong tay tùy ý vung thu gặt sinh mệnh của địch nhân. Kỳ Lân dưới thân cũng ăn ý phối hợp hành động của chủ nhân, thường thường hoặc là phun ra một ngụm lửa lớn đốt những tên địch nhân tới gần thành tro tàn, hoặc là giơ chân lên một cước đạp địch nhân thành thịt nát...

Xem tất cả trước mắt này, bỗng nhiên Dạ Mị có loại cảm giác giống như mộng lại không phải mộng. Nếu thật sự chỉ là một giấc mộng, vì sao những gì trước mắt lại chân thật và quen thuộc như vậy? Nàng rõ ràng chỉ là một quần chúng thể nhưng lại có một cảm giác kỳ lạ, mặt thân ảnh tư thế hiện ngang oai hùng cười trên lưng Kỳ Lân cũng làm Dạ Mị dâng lên một cỗ cảm giác quen thuộc khó có thể xem nhẹ, bình tĩnh kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hỗn độn chi cảnh, bùng nổ kiếp trước

Lúc nhìn thấy Ma Vương đánh ra đạo ma khí kia, mọi người mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhao nhao kinh hoàng kêu lớn lên.

“Ta Ma giả! Là Tu Ma giả!”

“Tu Ma giả trà trộn vào được!”

“Tìm ra Tu Ma giả, giết!”

Lúc này mọi người cũng không còn dư sức tìm Dạ Mị nữa. Tu Ma giả làm cho bọn họ bị đánh sâu quá lớn, từ xưa đến nay Tu Ma giả cùng Tu Chân giả vốn là thế bất lưỡng lập. Tại trong mắt đám người tự xưng là Tu Chân giả chính nghĩa này, Tu Ma giả là đại biểu của tà ác, sự xuất hiện của Tu Ma giả sẽ nguy hại đến toàn bộ Tu Chân giới, cho nên một khi phát hiện Tu Ma giả, bọn họ sẽ dùng hết sức lực đuổi giết.

“Ha ha... một đám ngu xuẩn!” Nhìn mọi người bối rối, Nhạc chương môn âm lệ cười to, một cái pháo hoa trong tay thẳng hướng về phía chân trời.

“Nhạc chương môn người đây là có ý gì!” Hiện tại chỉ cần là người có chút đầu óc sẽ phát hiện mọi chuyện không thích hợp, trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người phần nộ về mặt âm trầm nhìn về phía Nhạc chương môn.

“Có ý gì? Chờ một chút các người sẽ biết.”

Vừa dứt lời, mấy ngàn người mặc trường bào màu đen nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người, vây quanh toàn bộ đám Tu Chân giả kia ở bên trong.

Chiến hoá, hết sức căng thẳng.

“Nguyên Anh kỳ trở xuống giết, Nguyên Anh kỳ trở lên bắt!”

Theo giọng nói này hạ xuống, bên trong nhất thời triển khai một trường đại chiến huyết tinh.

Mấy ngàn năm nay, Tu Ma giả cùng Tu Chân giả lần đầu tiên đối mặt, người người đều giết đến hai mắt đỏ đậm, giống như hận không thể rút gân lột da đối phương vậy.

Mà Dạ Mị đã bỏ chạy không biết, lúc này Tuyết sơn thánh khiết tuyết trắng đã biến thành một trường tu la huyết tinh, máu tươi rơi trên nền tuyết trắng nhanh chóng lan ra, giống như những đoá hồng mai điểm lệ, đẹp đến chói mắt.

Trận chiến tranh này giằng co cả một đêm, thẳng đến bình minh ngày thứ hai, trường chém giết huyết tinh này lấy thắng lợi của Tu Ma giả mà chấm dứt.

Nhìn phần tay chân còn lại đã bị cụt dưới đất, những người còn tồn tại vẫn lòng còn sợ hãi như trước, nhao nhao lo lắng cho vận mệnh của chính mình. Bọn họ cũng không ngại thơ đến cho rằng đám Tu Ma giả kia nói bắt bọn họ là cho bọn họ một con đường sống, chỉ sợ bọn họ sẽ bị biến thành đinh lỗ để luyện công thôi...

Sở dĩ Tu Ma giả bị xem là tà ác, bị Tu chân giả oán hận, đó là vì phương pháp tu luyện của bọn họ có một đường tắt — chính là lấy Tu Chân giả làm đinh lỗ, thông qua hấp thụ chân nguyên lực của bọn họ chuyển hoá thành ma lực có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Nói sau bên kia, giờ phút này Ma Vương một đường truy tìm Dạ Mị đã muốn gần hồng mắt. Hắn vốn nghĩ rằng Dạ Mị bản thân bị trọng thương, hẳn tuyệt đối có thể nhanh chóng đuổi tới nàng, nhưng ai biết mỗi lần đến thời điểm cuối cùng, nàng luôn có bản lĩnh thoát khỏi phạm vi tầm mắt của hắn!

Kỳ thật Ma Vương nào biết đâu rằng, thứ mà Dạ Mị am hiểu nhất ở thế kỷ hai mươi mốt chính là truy tung cùng phản truy tung, bỏ rơi một người đối với nàng mà nói căn bản không phải là việc gì khó. Nếu không phải bản thân bị trọng thương mà nói, nàng đã sớm thoát khỏi phạm vi nắm trong tay của Ma Vương.

Chạy đến bên một cái hồ, trong đầu Dạ Mị chợt loé lên, thả người hướng về phía mặt hồ, bóng người giữa không trung nhoáng lên một cái đã biến mất trong không khí, chỉ chừa một cái vòng tay rơi vào đáy hồ.

Đến lúc Ma Vương truy tìm đến, gọn sóng mà vòng tay làm ra cũng vừa lúc tán đi...

Vừa tiến vào thủ trục, Dạ Mị liền rút cuộc không nhịn được mạnh phun một ngụm máu tươi ra, thân thể cũng mềm nhũn ngã xuống.

“Mị nhi!”

“Chường môn!”

Tại trong nháy mắt thân thể Dạ Mị ngã xuống, người có tu vi cao nhất là Đông Phương Hi mau chóng đi lên tiếp được nàng. Mọi người thấy sắc mặt Dạ Mị tái nhợt không khỏi nôn nóng vạn phần, trong lòng mấy người Phàm Trần lại càng hận thấu chính mình, hận chính mình không có bản lĩnh, ngay cả nữ nhân âu yếm cũng không thể bảo hộ được!

“Không cần lo lắng, ta không sao. Nơi này là không gian trong vòng tay của ta, thời gian trôi qua nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, các chàng liền an tâm ở đây tu luyện đi.” Nói xong, Dạ Mị liền ngắt xiêu qua.

Bị một chưởng kia của Ma Vương đánh trúng, thậm chí nàng đã cảm giác được tâm mạch hao tổn, bị thương còn điều động chân khí, đổi lại là ai cũng không chịu nổi. Mạnh mẽ chống đỡ đến bây giờ, thân thể đã sớm phụ hà quá độ.

“Mị nhi!”

Thấy nàng hôn mê, mọi người không khỏi toàn bộ hoảng loạn cả lên, lo lắng khủng hoảng dưới đáy lòng nháy mắt lan tràn khắp toàn thân.

Phàm Trần nôn nóng kéo cổ tay nàng qua bắt mạch, lại phát hiện tâm mạch nàng bị hao tổn nghiêm trọng, nếu trị liệu trễ, chỉ sợ là cho dù Đại La Kim Tiên đã đến cũng vô lực hồi thiên.

“Mau đưa nàng vào phòng đi!”

Nhìn thấy bộ dạng ngưng trọng như vậy của Phàm Trần, mọi người cũng đều thấy rõ tính nghiêm trọng của sự việc, Đông Phương Hi nghe vậy vội ôm nàng lên, thân hình nhoáng một cái đã thuận di đến phòng nàng.

Theo sau, năm người Phàm Trần cũng xuất hiện tại trong phòng, vẻ mặt của năm nam nhân đều là ngưng trọng, nhìn thiên hạ sắc mặt tái nhợt trên giường, bên trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Tâm mạch của Mị nhi bị hao tổn nghiêm trọng, chúng ta cùng nhau thi pháp chữa thương cho nàng.”

Nói xong, năm người liền lập tức bắt đầu chuyển động, nâng thân thể mềm mại của Dạ Mị dậy để nàng ngồi trên giường, sau đó năm nam nhân phân biệt ngồi vây quanh thân thể nàng ở bên trong.

“Ra tay!” Theo một tiếng nói này của Phàm Trần, chân nguyên lực của năm nam nhân đồng thời đánh vào trong cơ thể, tu bổ tâm mạch bị hao tổn nghiêm trọng của Dạ Mị.

Song, chân nguyên lực đánh vào lại giống như bị cái gì ngăn chặn vậy, thế nhưng không thể tiến vào tâm mạch của nàng.

Sắc mặt của đám người Phàm Trần cũng dần dần bắt đầu khó coi, không được một lát, toàn bộ chân nguyên lực đánh ra đều bị bắn ngược lại, năm nam nhân đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, không hiểu nhìn Dạ Mị đang hôn mê.

“Thân thể của nàng đang bài xích chân khí của chúng ta!” Đông Phương Hi chau mày lại ngưng trọng nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Thượng Quan Sở Hàn nôn nóng hỏi, loại phương pháp chữa thương này rất thông dụng, vì sao nàng lại bài xích?

Đông Phương Hi cười khổ lắc đầu, hắn tự nhận kiến thức rộng rãi, còn chưa từng thấy qua loại tình huống này, thật sự là quá quý dị. Khi chân khí của hắn đánh vào cơ thể nàng. Rõ ràng cảm nhận được một cỗ uy áp cường hãn, mạnh mẽ bức lui chân khí của hắn trở về.

Phàm Trần cũng vẻ mặt không hiểu, đưa tay bắt mạch cho nàng, lại càng giật mình hơn.

“Thế nào?” Nhìn đến sắc mặt của hắn biến hoá, trái tim của mấy nam nhân cũng tùy theo đập nhanh hơn, sợ hắn nói ra kết quả không tốt gì.

“Không cần lo lắng, thân thể nàng đang tự mình chữa trị.” Phạm Trần vui sướng nói, đáy mắt lướt qua nồng đậm vui mừng.

Hắn cảm giác được, huyết mạch trong cơ thể nàng đã bắt đầu thức tỉnh rồi! Tin tưởng không cần bao lâu nữa, nàng sẽ hoàn toàn thức tỉnh. ...

Mấy người nghe vậy tuy rằng rất giật mình, nhưng mà càng nhiều là vui sướng, tảng đá treo trong lòng cũng có thể buông xuống.

Mà lúc này, Dạ Mị đối với tất cả bên ngoài cũng là hồn nhiên không biết, sau khi hôn mê nàng đã hoàn toàn tiến vào một cảnh giới kỳ lạ “Hỗn độn chi cảnh”

Đây là một cảnh giới tu luyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nơi này không có phân biệt ngày đêm, cũng không có phân chia bốn mùa, thứ có cũng chỉ là một mảnh sương mù trắng xoá.

Vừa tiến vào nơi này, Dạ Mị liền cảm giác được một cỗ linh khí cực kỳ nồng đậm đập vào mặt mà đến, thậm chí còn cao hơn vòng tay của nàng gấp trăm lần! Dưới sự vui sướng, Dạ Mị cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp ngồi xuống nhập định, linh khí chung quanh giống như bị triệu hồi vậy, điên cuồng tiến vào trong thân thể nàng.

“Đều đã qua ba năm, vì sao Mị nhi còn chưa có tỉnh?” Thượng Quan Sở Hàn về mặt cô đơn nằm úp sấp trên bàn sẽ vòng tròn, mấy nam nhân khác cũng là về mặt lo lắng.

Khoảng cách từ khi Dạ Mị hôn mê đến nay cũng đã qua ba năm, trong ba năm này bọn họ trừ bỏ tu luyện, thời gian còn lại đều canh giữ trước giường Dạ Mị, chờ đợi thiên hạ bọn họ thương nhớ có thể mau mau mở hai mắt. Nhưng chớp mắt đã trôi qua ba năm, nàng vẫn như trước không có dấu hiệu thanh tỉnh.

“Tâm mạch của nàng đã sớm tu bổ tốt lắm, chỉ là không biết vì cái gì nàng chính là không tỉnh được.” Phạm Trần nhũ mày lại trầm tư, từ hai năm trước hắn phát hiện tâm mạch bị hao tổn của nàng đã sớm khôi phục, nhưng không biết vì cái gì, nàng lại thủy chung không tỉnh lại.

“Chẳng lẽ còn có chỗ nào khác bị thương sao?”

Giống như cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Đông Phương Hi, Phạm Trần tức giận liếc mắt nhìn hắn khinh bỉ nói: “Không tin y thuật của ta người có thể tự mình đi thử.”

Ba năm sớm chiều ở chung này, cảm tình của năm nam nhân cũng càng ngày càng thân thiết hơn, chỉ là Phạm Trần cùng Đông Phương Hi vẫn cãi nhau như trước, mỗi lần gặp mặt đều không thể tránh cho khinh bỉ nhau một phen. Thậm chí Thượng Quan Sở Hàn hoài nghi, kiếp trước hai người đó phải là một đôi oan gia hay không. ...

Đúng lúc này, một cỗ uy áp chí cường từ trong cơ thể Dạ Mị phát tán ra, mấy người mạnh mẽ vận khí mới có thể miễn cưỡng chịu được. Trong lúc nhất thời, những ánh mắt khiếp sợ, kinh ngạc, vui sướng đều nhao nhao quay đầu nhìn về phía người trên giường.

“Nàng muốn tỉnh!”

“Ba năm. ...”

.....

Dạ Mị luôn luôn nhập định tại hỗn độn chi cảnh tại lúc này mới cảm nhận được một cỗ đè ép mạnh mẽ “đá” nàng ra hỗn độn chi cảnh.

Sau khi thần trí thanh tỉnh, Dạ Mị lập tức kinh hãi phát hiện, tu vi của nàng thế nhưng “tăng” một phát nhảy lên Độ Kiếp hậu kỳ! Nói cách khác, hiện tại chỉ kém một bước là nàng có thể phi thăng thành tiên! Chẳng qua một bước này còn cần bao nhiêu thời gian thì khó mà nói. ...

Kinh hãi qua đi, Dạ Mị mới nhớ tới trước khi hôn mê mình giống như là bị trọng thương, vì thế liền nội thị xem thử. Kết quả càng xem càng kinh hãi. ...

Máu biến thành màu vàng!

Chân khí biến thành màu vàng!

Ngay cả nguyên anh cũng biến thành màu vàng!

Dạ Mị hoàn toàn hôn mê, tình trạng này thật sự là quá quý dị, chẳng lẽ thân thể nàng đã xảy ra biến dị.

Ngay tại lúc Dạ Mị đang mơ màng, vài tiếng kêu gọi nôn nóng kéo nàng trở về hiện thực. Chậm rãi mở hai mắt, liền nhìn thấy năm gương mặt tuấn mỹ phi phàm, nhìn đến nôn nóng trong mắt bọn họ, đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười tuyệt mỹ.

“Mị nhi. ...”

Mấy nam nhân giống như không thể tin được việc xảy ra trước mắt vậy, một đám ngơ ngác đứng bên giường si ngốc nhìn nàng, lại thủy chung không có ai dám bước lên chạm vào nàng một chút, sợ rằng cái này chỉ là một giấc mộng, vừa chạm vào liền tan nát.

Chậm rãi ngồi dậy, Dạ Mị xem mấy nam nhân ngốc lăng trước mặt không nhịn được cười nhạo một tiếng, giây tiếp theo, liền bị tên nam nhân tao bao

nào đó nhào đến ôm một cái.

“Tiểu mỹ nhân, làm ta nhớ muốn chết...”

Hành động này của Nam Cung Ly nháy mắt làm bốn nam nhân kia bùng tỉnh, vị dấm chua nồng đậm nháy mắt tràn đầy căn phòng.

“Phanh” một tiếng, nam nhân tao bao bị người nào đó nắm cổ áo hung hăng quăng trên đất.

“Mị nhi, ta rất nhớ nàng.” Sau khi giải quyết Nam Cung Ly xong, Thượng Quan Sở Hàn liền gắt gao ôm Dạ Mị trong lòng, gương mặt tuấn mỹ chôn sâu vào trong cổ tham lam ngửi mùi thơm cơ thể nàng.

(E hèm, ta có chút suy nghĩ, nàng hôn mê ba năm, vậy ba năm không tắm, anh Hàn có chắc là “mùi thơm cơ thể” không ạ -_-)

Cảm giác được hân nghẹn ngào, Dạ Mị cũng gắt gao ôm lấy hân, nhẹ giọng nói: “Ta cũng nhớ chàng, rất nhớ rất nhớ.”

Một màn này vốn là nên rất cảm động, nhưng cổ tình người nào đó không cho bọn họ được như ý...

“Thượng Quan Sở Hàn, có phải người ghen tị thí thí (mông) của gia to hơn người, cho nên người cố ý làm ngã thí thí của ta!” Nam Cung Ly xoa xoa mông cũng chính mình từ dưới đất bò lên, nhìn thấy Thượng Quan Sở Hàn ôm mỹ nhân trong ngực liền lập tức khó chịu kêu to.

Hân còn chưa có ôm tiểu mỹ nhân đủ, đã bị tên hỗn đản chết tiệt này đoạt đi, còn làm mông hân ngã thành mấy cánh hoa!

Nghe vậy, Dạ Mị vui vẻ, Thượng Quan Sở Hàn đen mặt. Hân vừa muốn hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với Mị nhi, nhưng không khí ám áp cứ như vậy bị phá vỡ....

“Nam nhân tao bao, người tìm đánh phải không?”

“Đi đi đi, qua một bên đầu đi!” Thượng Quan Sở Hàn vừa dứt lời đã bị Phàm Trần nắm lên quăng đến bên cạnh Nam Cung Ly, mà hân đương nhiên rất vinh hạnh thay thế vị trí của Thượng Quan Sở Hàn,

“Mị nhi, nếu nàng còn không tỉnh ta sợ ta sẽ nổi điên mất.”

“Ta đây liền chăm sóc chàng cả một đời.”

“Mị nhi...”

“Nam nhân phúc hắc chết tiệt, vì sao người luôn đối nghịch với ta!” Thượng Quan Sở Hàn nổi giận dưng dưng chạy đến kéo trên nam nhân phúc hắc đang chìm đắm trong lòng mỹ nhân dậy.

Hừ! Lão hồ không ra oai người nghĩ rằng ta là mèo bệnh à, không cho ta được thoải mái vậy người cũng đừng nghĩ được!

“Thượng Quan Sở Hàn, người thật là vết sẹo vừa lành đã quên đau. Hình phạt cho người lần này nên bao lâu đâu? Một tháng? Hai tháng?” Phàm Trần hung hăng hất móng vuốt hân ra nhìn hân tựa tiểu phi tiểu nói.

Nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Sở Hàn thoáng chốc vụn vỡ.

Cho đến bây giờ hân vẫn còn nhớ nửa tháng sống không bằng chết kia, mỗi ngày xem được mà ăn không được, còn hai nam nhân khác về mặt đều là như một xuân phong, sắc mặt kêu một cái hồng nhuận a, làm hân hận không thể kiếm một sợi dây thừng treo cổ luôn đi! Mà đầu số gây nên chính là nam nhân phúc hắc “trong ngoài không giống nhau” này, liên bởi vì một câu, liền tước đoạt cuộc sống tính phúc của hân nửa tháng!

“Ha ha, kia gì, ta sai lầm rồi, người trở về tiếp tục... tiếp tục.” Thượng Quan Sở Hàn cắn răng nói, mạnh mẽ kéo ra một nụ cười cứng ngắt.

“Tiếp tục? Người xem ta còn có thể tiếp tục sao?” Phàm Trần oán hận trừng mắt nhìn hân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra vài chữ, bộ dạng kia giống như là hận không thể nhai hân nuốt vào bụng vậy.

Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy quay đầu nhìn lại, đã thấy bên kia sớm bị Từ Thần thay thế. Thấy vậy, Thượng Quan Sở Hàn không khỏi nở nụ cười hai tiếng, xấu hổ sờ sờ mũi, trên thực tế trong lòng đã sớm vui ngất trời.

Đây là cái gọi là báo ứng a!

“Mị nhi...” Từ Thần gắt gao ôm thiên hạ trong lòng, tại lúc cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng hân mới có thể cảm giác được trái tim của mình dường như sống lại được.

“Từ Thần, ta nhớ chàng.” Giờ phút này không cần quá nhiều ngôn ngữ, một câu “ta nhớ chàng” cũng đã đủ rồi.

Đông Phương Hi cứ như vậy đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn hai người đang ôm nhau, bên trong ánh mắt tràn đầy bi thương, mong chờ.

Mị nhi, liệu ta có thể giống như bọn họ vậy ôm nàng vào lòng, nói cho nàng tiếng lòng của ta.

Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt của Đông Phương Hi, Từ Thần mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy Dạ Mị ra lách mình đến một bên, ý tứ kia thật sự là rất rõ ràng.

Nhưng giờ phút này, Đông Phương Hi lại sợ hãi, hấn sợ nàng sẽ từ chối.

Nhìn đến khiếp sợ trong mắt hấn, trong lòng Dạ Mị hơi hơi đau đớn một chút, ngược lại bước xuống giường đi đến bên người hấn, vờn cánh tay thon ngọc găt gao ôm lấy eo hấn.

Nháy mắt, thân thể Đông Phương Hi cứng ngắc, không dám tin cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, lập tức chậm rãi vờn cánh tay, ôn nhu ôm nàng vào trong lòng mình. Giống như đối với một trân bảo hiếm có vậy, hết sức ôn nhu làm Dạ Mị ngọt ngào đến sâu trong lòng.

“Không có việc gì... là tốt rồi.” Ba năm lo lắng, khủng hoảng, trong nháy mắt chỉ hoá thành bảy chữ đơn giản này.

Tại trong lúc nàng hôn mê, hấn giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nàng, mà đến lúc nàng chân chính tỉnh lại, tất cả lời nói đều kẹt ngay cổ họng, chỉ có bảy chữ này mới là khát vọng lớn nhất tận sâu trong đáy lòng hấn.

Nghe được lời nói run rẩy của hấn, Dạ Mị không nói, chỉ lẳng lẳng dựa vào trong ngực nghe thấy tim đập mạnh mẽ của hấn.

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

“Uy uy uy, ôm đủ chưa? Cho nguoi mượn nương tử nhà chúng ta ôm một chút nguoi còn chưa chịu buông tay!”

Một bàn tay to hung hăng tách ra hai người đang ôm nhau ra, Dạ Mị bất đắc dĩ nhìn Thượng Quan Sở Hàn bên cạnh, bắt quả trái tim vì tiếng “nương tử” kia của hấn mà bang bang nhảy dựng lên.

Cái ôm ngọt ngào không có, mặt Đông Phương Hi đen,

Nhưng mà không có cách nào, ai bảo người ta là chính danh phu quân đâu, đáng thương hấn còn chưa tu thành chính quả a!

“Mị nhi, tu vi của nàng lại tăng tiến sao?”

Lúc này mấy nam nhân đều cùng nhau nhào lên, vẻ mặt tò mò. Không có cách nào, cổ hơi thờ lúc này thật sự là quá mạnh mẽ, bọn họ thật sự muốn biết đến tột cùng tiểu nữ nhân này ngủ một giấc đã biến thái thành cái dạng gì.

“Đúng vậy, sau khi ta hôn mê đã tiến vào hỗn độn chi cảnh, hiện tại tu vi đã lên đến Độ Kiếp hậu kỳ.”

“Dựa vào! Hỗn độn chi cảnh?!” Nam Cung Ly kích động một cái, thế nhưng lại nói tục ra.

“Độ kiếp... hậu kỳ!”

“Mị nhi, nàng có thể lại biến thái một chút nữa không? Chúng ta liều chết hợp lại tu luyện ba năm mới đến đại thừa, nàng ngủ một giấc liền ngủ thành Độ Kiếp hậu kỳ....” Gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Sở Hàn không khỏi run rẩy. Đối lập khác xa như vậy, hấn đều không nhận được muốn ghen tị.

“Ài, ông trời phái nàng xuống dưới chính là chuyên môn dùng để đá kích chúng ta đi? Hỗn độn chi cảnh a, cảnh giới mà bao nhiêu người ước mơ tha thiết... Sớm biết vậy chúng ta cũng đi chịu trọng thương vài lần tốt lắm.”

“Mị nhi, vậy có phải nàng cũng sắp phi thăng rồi không?” Cuối cùng, vẫn là Từ Thần hơi chút bình tĩnh kéo mọi người về lại hiện thực.

Trong lúc nhất thời, năm đôi mắt hoàn toàn dính vào trên người Dạ Mị. Vẻ sợ hãi bên trong mắt rất rõ ràng.

“Ta cũng không biết, bắt quả hấn là không có nhanh như vậy, ta vừa mới tiến vào Độ Kiếp hậu kỳ, cách phi thăng còn cần không ít năng lượng đâu.”

“Nhưng mà nàng vẫn là sẽ phi thăng trước chúng ta a! Tiểu mỹ nhân, ta không muốn tách ra với nàng!”

“Lấy tốc độ tu luyện của chúng ta, phải bao lâu mới có thể gặp lại nàng a...”

Trong lúc nhất thời, không khí vui thích biến mất hầu như không còn, thay thế là vô tận cô đơn.

Vừa nghĩ đến phải tách ra với vàng lâu như vậy, trái tim bọn họ liền ngã xuống đến đáy cốc.

“Các chàng không cần như vậy, không phải còn chưa tới ngày đó sao? Cho dù ta thật sự phi thăng thì thế nào? Bất luận bao nhiêu lâu ta vẫn sẽ chờ các chàng.” Dạ Mị thâm sâu nhìn năm người kiên định nói.

Phạm Trần, Thượng Quan Sở Hàn cùng Từ Thần là phu quân của nàng, cho nên nàng nhất định sẽ chờ, cho dù vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng sẽ không buông tay, bởi vì tình yêu đã sớm xâm nhập đến cốt tuỷ.

Mà Nam Cung Ly cùng Đông Phương Hi mặc dù không giống với Phạm Trần bọn họ, nhưng mà tình cảm của Dạ Mị đối với hai người dĩ nhiên cũng đã siêu thoát khỏi loại tình cảm bằng hữu, tình yêu của bọn họ đối với nàng nàng đều biết đến, chỉ là bây giờ còn chưa thể đáp lại thôi.

Nam Cung Ly vì nàng dứt khoát buông tha cho ngôi vị hoàng đế, mười năm như một ngày si tình chờ đợi làm nàng cảm động.

Đồng Phương Hi thâm tình chờ đợi, hôn môi dưới đêm trăng, tim đập nhanh động.

Song, những thứ này đến cùng có phải tình yêu hay không nàng còn không thể nào biết được.

Nghe được lời nói kiên định của nàng, vẻ mặt âm đạm của năm nam nhân cũng dần dần bắt đầu trở nên kiên định.

Chân ái, là có thể chống lại khảo nghiệm của khoảng cách cùng thời gian.

Thấy vậy, cuối cùng Dạ Mị cũng đã thoáng yên tâm, chỉ là trước mắt còn có phiền toái chưa giải quyết, nàng không dám có chút lơ lửng, tên Ma Vương kia còn khó đối phó hơn Ma Tôn.

“Chúng ta ở trong này ba năm, bên ngoài đã qua ba tháng, cũng không biết đến cùng tình hình hiện tại là như thế nào. Dã tâm của Ma Vương rất lớn, chỉ sợ toàn bộ đại lục đã chịu đau khổ, đứng mũi chịu sào chỉ sợ cũng là Tu Chân giới.” Dạ Mị chau mày lại lo lắng nói.

Kỳ thật dựa vào ý tưởng chân chính trong lòng nàng, nàng thật sự là rất không muốn đi quản những tên nguy quân tử trong Tu Chân giới này, nhưng hiện tại không phải do nàng có thể tùy hứng. Tu Chân giới tương đương như một cái quốc gia, nếu là ngay cả quốc gia còn không có, chỗ nào còn đến gia?

Hơn nữa nàng cùng Ma Vương còn có thù hận rất sâu, quyết đấu là chuyện sớm hay muộn, một khi đã như vậy, sao còn không thuận nước giong thuyền? Nếu nàng có thể giúp tu chân giới một phen, như vậy sau này quyết đấu với Ma Vương phần thắng cũng sẽ cao một chút.

“Ta hoài nghi sự phụ của ta cùng sự phụ của Sở Hàn đều đã bị hại.” Phạm Trần ngưng trọng nhìn Dạ Mị nói, Thượng Quan Sở Hàn ở một bên cũng vẻ mặt lo lắng.

Ngày đó không có nhìn thấy sự phụ của bọn họ, trong lòng bọn họ đã sớm có một cỗ dự cảm chẳng lành, chỉ là không có thời gian đi tìm hiểu thôi. Dạ Mị vừa ngủ liền chính là ba năm, bên ngoài cũng đã trôi qua ba tháng, sự phụ của bọn họ chỉ sợ...

“Hiện tại chúng ta liền đi ra ngoài.” Dạ Mị áy này nhìn bọn họ một cái nói.

“Nàng vừa mới tỉnh, vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi một chút rồi hãy ra, có gấp cũng không vội nhất thời này, hiện tại quan trọng nhất là dưỡng thân thể của nàng cho tốt đã.” Nhận thấy được vẻ áy náy trong mắt Dạ Mị, Phạm Trần ôn nhu cười một tiếng, ý bảo nàng không cần lo lắng.

“Mị nhi, nàng cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện khác không cần lo lắng quá.” Thượng Quan Sở Hàn cũng là vẻ mặt không đồng ý, tuy rằng hắn cũng rất lo cho sự phụ của hắn, nhưng mà cũng không muốn nàng lấy thân thể của chính mình ra đùa giỡn. Nay Ma Vương khẳng định là tìm kiếm nàng khắp nơi, nói không chừng khi nào sẽ đến một tràng đại chiến, vì suy nghĩ cho an toàn của nàng, vẫn là hảo hảo dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất.

“Đừng vậy, chúng ta thật vất vả mới chờ đợi nàng đã tỉnh lại, thật sự là không thể chịu đựng được kinh hách nào nữa.” Nhớ đến giây phút nàng học máu hôn mê ba năm trước, Nam Cung Ly vẫn lòng còn sợ hãi như cũ, suốt ba năm thời gian nàng đều chưa từng thanh tỉnh lại, trái tim hắn cũng đi theo ngủ say ba năm.

“Nhưng mà...”

Dạ Mị vừa định phản bác, đã bị Đồng Phương Hi đánh gãy, hiển nhiên bọn họ cũng không tán đồng đề nghị của nàng.

“Không cần lại nhưng mà, thiếu số phục tùng đa số, nàng an tâm nghỉ ngơi đi.”

“Mị nhi, nàng nghe lời chúng ta một lần đi, đừng lại làm cho chúng ta phải lo lắng.”

Nhìn đến vẻ mặt lo lắng của bọn họ, trong lòng Dạ Mị thoáng chốc cảm thấy ảm áp, kiếp này có những người toàn tâm yêu nàng ở tại bên cạnh nàng, cũng không uống đến dị giới này một lần,

“Được rồi, bắt quá ta chỉ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta liền đi ra ngoài. Cơ thể của ta đã sớm khôi phục, mê man ba năm chỉ là đang tu luyện tại hỗn độn chi cảnh mà thôi.” Thấy bọn họ còn muốn phản bác, Dạ Mị lập tức giả vờ tức giận nói: “Liền quyết định như vậy, ngày mai sẽ đi ra ngoài.”

“Mị nhi... Ai, được rồi, bắt quá nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói ra.”

Mấy người biết rõ tính nết của nàng cũng không lại phản bác, chỉ phải che dấu lo lắng dưới đáy lòng, suy nghĩ giờ phút phút chăm sóc nàng, chú ý thân thể nàng thật kỹ.

“Àn, ta đã biết.”

“Chúng ta đẩy ra ngoài trước, nàng hảo hảo nghỉ ngơi.”

Chờ sau khi năm nam nhân ra ngoài, Dạ Mị cũng nằm trên giường một lần nữa. Nhắm mắt lại liền mê mang ngủ, tuy nói vết thương đã sớm khỏi hẳn, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy mệt nhọc, nguyên nhân có lẽ là vì linh hồn ở hỗn độn chi cảnh suốt ba năm đi.

Trong lúc ngủ mơ chợt xuất hiện rất nhiều người, liếc mắt nhìn lại một cái, rậm rạp toàn là đầu người. Ai cũng tay cầm binh khí, về mặt phần khôi, thấy loại tình hình này Dạ Mị bỗng nhiên liên tưởng đến chiến trường thời cổ đại. Không nói thật không biết, nhiều người như vậy giống như chia làm hai phái giằng co.

Nơi này, đúng là một chiến trường!

Bỗng nhiên, Dạ Mị liếc mắt nhìn đến một thân ảnh chói mắt. Nàng thân hình tinh tế, tóc đen búi cao, tay cầm một trường thương màu bạc, hộ thân giáp màu bạc tinh xảo trên thân, ngồi trên người một con Hoả Kỳ lân. Từ thân hình lung linh kia liền có thể xác định được nàng là nam hay nữ, chỉ là nàng cũng không mềm mại như những nữ nhi khác, nàng một thân áo giáp màu bạc tay cầm trường thương có một phen phong tình khác, tư thế oai hùng hiên ngang làm tất cả mọi người ở đây không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Nhìn thấy nàng, bỗng nhiên Dạ Mị có loại cảm giác thân thiết quen thuộc, rất muốn tiến lên nhìn thấy gương mặt nàng.

Gần gần....

Song, đến khi thấy rõ khuôn mặt nàng, Dạ Mị lại thất thần, bên trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ. Bộ dạng của nàng thế nhưng lại giống nàng như đúc! Nhìn nàng, Dạ Mị rất có một loại cảm giác như đang soi gương, chỉ là so sánh với Dạ Mị bây giờ, bên trong ánh mắt nàng càng nhiều là lãnh khốc vô tình. quanh thân nàng đều tản ra hàn khí âm lãnh, ánh mắt giống như hàn băng vạn năm, từ bỏ lãnh vẫn là lãnh, không thấy có chút tình cảm nào khác.

Mà khí chất trên người nàng cũng khác với Dạ Mị.

Nàng là cao quý, khí phách, uy nghiêm, giờ tay nhắc chân đều có khí thế của thượng vị giả. Tuy rằng Dạ Mị trong lúc lo lắng cũng sẽ toát ra một mặt khí phách uy nghiêm, nhưng mà lại kém nàng quá xa. Thậm chí Dạ Mị có một loại cảm giác quái dị — nàng, chính là người cảm quyền chúa tể vận mệnh chúng sinh!

Bỗng nhiên, nàng khẽ mở môi mỏng, trường thương trong tay chỉ thẳng thiên không, vô số binh lính sau lưng cũng tùy theo rống lớn một tiếng, lập tức cầm binh khí chạy về phía địch nhân của chính mình.

Cho dù không nghe được âm thanh, nhưng Dạ Mị vẫn có thể từ trong khẩu hình của bọn họ nhìn ra tiếng rống to kia, chỉ có một chữ — giết!

Nháy mắt, thậm chí Dạ Mị cảm thấy được máu toàn thân mình đều bắt đầu kêu gào, một cỗ cảm giác hào hùng vạn trượng từ đáy lòng phun trào ra, trong cơ thể một thứ gì đó gọi là hiếu chiến bắt đầu rục rịch.

Ánh mắt Dạ Mị vẫn đuổi theo tên nữ tử kia, nhìn thấy nàng chém giết trên chiến trường, nàng giống như là lạc vào một cảnh giới kỳ lạ vậy, thậm chí nàng cảm thấy chính mình cùng tên nữ tử kia là một thể. Bởi vì thậm chí nàng đã có thể cảm giác được độ ẩm máu tươi của kẻ địch phun ra trên mặt mình, còn có khoái cảm mãnh liệt mỗi khi giết chết một tên địch nhân!

Nàng phấn đấu trên chiến trường giống như một Tu La thị huyết vậy. đôi mắt đen cũng giống như bị nhuộm đỏ đậm, trường thương trong tay tùy ý vung, thu gặt sinh mệnh của địch nhân. Kỳ Lân dưới thân cũng ăn ý phối hợp hành động của chủ nhân, thường thường hoặc là phun ra một ngụm lửa lớn đốt những tên địch nhân tới gần thành tro tàn, hoặc là giơ chân lên một cước đạp địch nhân thành thịt nát...

Xem tất cả trước mắt này, bỗng nhiên Dạ Mị có loại cảm giác giống như mộng lại không phải mộng. Nếu thật sự chỉ là một giấc mộng, vì sao những gì trước mắt lại chân thật và quen thuộc như vậy? Nàng rõ ràng chỉ là một quần chúng thể nhưng lại có một cảm giác kỳ lạ, mặt thân ảnh tư thế hiên ngang oai hùng cười trên lưng Kỳ Lân cũng làm Dạ Mị dâng lên một cỗ cảm giác quen thuộc khó có thể xem nhẹ, bừng tỉnh giấc trước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kế hoạch, trọng thương khó trị

Chợt, đầu Dạ Mị đột nhiên cảm thấy đau đớn, ánh sáng màu trắng chợt loé, chiến trường liền biến mất không thấy, lại mở to mắt, phát hiện chính mình dĩ nhiên đã trở lại hiện thực.

Lúc này trong lòng Dạ Mị hỗn loạn cực kỳ, nàng thật sự không rõ vì sao mình lại mơ một giấc mơ như vậy, lại hay là, đó căn bản không phải là một giấc mơ?

Tất cả mọi thứ đều quá chân thực. Nghe nói nằm mơ là không nhìn thấy rõ ngũ quan của người trong giấc mơ, nhưng mà nàng lại thấy được rất rõ ràng gương mặt của mỗi người, nhất là bóng dáng tư thế hiên ngang oai hùng mặc áo giáp bạc kia. Cái loại cảm giác chiến đấu hăng hái đầm máu, nhiệt huyết sôi trào này, Dạ Mị đều cảm giác được rất rõ ràng.

Đến tột cùng đó chỉ là một giấc mơ hay là?....

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Phạm Trần, kéo suy nghĩ của Dạ Mị về hiện thực.

“Mị nhi, tỉnh sao?”

“Ân, chờ một chút, ta sẽ ra ngay.” Cố gắng bỏ qua một đám suy nghĩ hỗn độn trong đầu, Dạ Mị nhẹ giọng nói.

“Tốt, ta đi múc nước cho nàng, nàng mặc y phục trước.”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Dạ Mị lười biếng đứng lên, suy nghĩ luôn sẽ lơ đãng bay lên trên chiến trường, bay lên bóng dáng màu bạc kia...

“Mị nhi?”

“A?” Dạ Mị giật mình, hồi phục tinh thần lại lại phát hiện Phàm Trần đã sớm đi vào phòng.

“Nàng có tâm sự?” Phàm Trần lo lắng hỏi. Chưa từng nhìn thấy nàng mắt hôn mắt vía như vậy qua, gọi nàng vài lần thế nhưng đều không có nghe được, ánh mắt sững sờ lúc này thật là làm hắn hoảng sợ.

“Không có gì, chỉ là cảm giác ngày hôm qua gặp một giấc mơ kỳ quái, nhưng cố tình lúc ngủ dậy lại không nghĩ ra.” Dạ Mị cười nhẹ, không nói thật với hắn không phải không tin hắn, chỉ là hiện tại ngay cả chính nàng cũng chưa làm rõ được giấc mơ đó, cho dù nói với hắn cũng chỉ là làm tăng thêm phiền não thôi.

“Nga, chẳng qua là một giấc mơ, nghĩ không ra cũng đừng nghĩ. Đến, rửa mặt trước đi.” Đối với lời nói của Dạ Mị, Phàm Trần cũng không có hoài nghi, trái tim treo cao lúc này cũng an toàn trở về lồng ngực.

“Tốt.”

Một lát sau, Dạ Mị và Phàm Trần cùng nhau đi tới bên ngoài chính sảnh, nơi này có một ít đệ tử đang mong chờ chương môn của bọn họ.

Nhìn bọn họ ai cũng vui sướng xuất phát từ tận sâu trong đáy lòng, Dạ Mị vui mừng nở nụ cười: “Nhìn thấy các ngươi trưởng thành, bản chương môn thật vui mừng. Hiện nay Tu Chân giới thậm chí là cả đại lục đang gặp nguy cơ, sau này còn cần các ngươi bảo vệ, các ngươi có thể sống chết bảo hộ gia viên của chính mình?”

“Nguyện ý!”

Số lượng người không nhiều lắm, nhưng âm thanh quả thật là vang dội đến đỉnh tai nhức óc, trên mặt mỗi người đều là kiên nghị. Bọn họ không phải không sợ chết, chỉ là tất cả mọi người biết, nếu không có “nhà”, kia không chỉ là bọn họ, liền ngay cả thân nhân của bọn họ cũng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào...

“Tốt! Hôm nay bản chương môn sẽ đi ra ngoài xem xét trước, các ngươi ở chỗ này phải cố gắng tu luyện. Việc chúng ta muốn là bảo vệ gia viên của chính mình, nhưng mà mạng của các ngươi cũng rất là quan trọng, hiện tại chịu khổ nhiều một chút, sau này liền sẽ nhiều hơn một phần cơ hội sống sót, hy vọng tại sau khi tiêu diệt hết kẻ địch, mỗi người các ngươi đều hoàn hảo đứng ở chỗ này!”

“Sống sót!”

“Sống sót!”

“Sống sót!”

.....

Quả thật, mục tiêu duy nhất của bọn họ là phải sống sót! Lúc này trước khi Dạ Mị tới, Thương Quan Sở Hàn đã muốn đơn giản nói cho bọn họ về chuyện của Ma Vương, giờ phút này, bọn họ đã biết đến mục đích của Ma Vương. Mà điều duy nhất bọn họ cần phải làm là cố gắng hết sức bảo vệ gia viên của họ, cố gắng hết sức để sống sót.

Xem tất cả trước mắt, mấy nam nhân đều vui mừng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Dạ Mị cũng đều mang theo một chút kính nể.

Nàng, không phải muốn bọn họ ngu ngốc bán mạng cho nàng, mà là muốn bọn họ làm việc cho nàng đồng thời cũng phải cố gắng sống sót. Nếu là người khác thì, sợ là một mặt chỉ muốn thủ hạ của mình đi về phía trước đi?

Nàng, là một người lãnh đạo thông minh, hiểu rõ chỉ có làm cho chính mình kèm theo thật tình mới có thể nhận được càng nhiều người duy trì hơn.

Bên trong tử lâu ồn ào, một lão già cả gương mặt đầy nếp nhăn đang không coi ai ra gì ngồi phẩm trà, mặc kệ những ánh mắt khác thường của người khác. Bắt đầu từ sau khi nàng đi vào, cơ hồ ánh mắt của toàn bộ tử lâu đều chăm chú nhìn vào nàng, hay nói đúng hơn là nhìn lên người nàng và hắn.

Một lão già tóc bạc mặt đầy nếp nhăn không có gì ngạc nhiên, nhưng một lão già tóc bạc mặt đầy nếp nhăn bên người còn đi theo một nam tử tuổi trẻ tuấn mỹ phi phàm liền quá ngạc nhiên, nhất là quan hệ giữa họ nhìn qua lại còn thân mật như vậy!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người khinh bỉ nhìn nàng, mà ánh mắt nhìn về nam tử tuấn mỹ kia còn lại là si mê, đáng tiếc, đồng tình.

“Quá không biết xấu hổ, lớn tuổi như vậy còn đi tai hoạ công tử tuổi trẻ tuấn mỹ đó!”

“Đúng vậy! Thật sự là quá đáng tiếc, vị công tử kia thật sự là rất ôn nhu nga!”

.....

Những người đó căn bản là không có cố ý hạ thấp giọng nói, tất cả âm thanh nhục mạ đều rơi vào trong tai lão già và công tử tuấn mỹ kia.

Lão già vẫn lạnh nhạt phẩm trà như trước, mà công tử tuấn mỹ kia cũng đã tức giận đến vẻ mặt xanh mét, vừa định dạy dỗ những người đó lại bị lão già ngăn cản lại.

“Đồng Phuong, làm gì phải so đo với những người bình thường đó đâu?” Thật sự rất kinh ngạc, giọng nói của lão già kia thế nhưng lại mềm mại giống như thiếu nữ tuổi trẻ vậy, nếu những người đó nghe thấy phỏng chừng ngạc nhiên đến cảm đều rớt xuống đất.

“Mì nhi, bọn họ nói năng như vậy chẳng lẽ không nên hào hào dạy dỗ bọn họ một chút sao?” Kỳ thật bọn họ càng đáng chết hơn.

Đúng vậy, hai người này đúng là Đồng Phuong Hi cùng Dạ Mị.

Lần này hai người đi ra là hoá trang, Đồng Phuong Hi chỉ là thoáng sửa lại ngũ quan, khoé mắt kéo dài đến phía trước một chút liền lập tức biến thành mắt xếch, trên mặt cũng nhẹ hoá trang đơn giản thanh nhã, chẳng những không có biến dạng, ngược lại có chút mỹ cảm âm nhu lộ ra.

Mà đầu dây tóc bạc kia của Dạ Mị thật sự là quá rõ ràng nên chỉ có thể làm thêm một chút nếp nhăn trên mặt, liền biến thành một lão già tóc trắng xoá cả mặt đều nhăn nheo.

Vốn những người khác cũng là muốn đi theo nàng ra, chẳng qua năm nam tử tuổi trẻ đi theo một lão già đầu bạc thật sự là có điểm quá kỳ lạ rồi.

Mà năm nam nhân kia sợ nàng đi ra một mình sẽ xảy ra chuyện, cho nên nhất trí quyết định cho người có tu vi cao nhất là Đồng Phuong Hi cùng hành động với nàng, vì thế liền xuất hiện một màn ở tửu lâu này.

“Chớ cần ngại một ngụm chẳng lẽ ngại cũng muốn cắn lại nó một ngụm sao? Chúng ta là tới thám thính tin tức, hiện tại có thể nhìn liền nhìn đi.”

“Được rồi, nghe lời nàng.” Đồng Phuong Hi không cam lòng quét mắt nhìn tửu lâu, ánh mắt sắc bén làm trong lòng những người đó phát lạnh, toàn bộ đều dịch chuyển tầm mắt.

Ngay tại lúc hai người Dạ Mị ngồi có chút không kiên nhẫn, rốt cục trong đại sảnh cũng có tin tức bọn họ muốn biết rằng.

“Ai, ngại biết không? Tu Chân giới có chuyện lớn xảy ra!”

“Chuyện gì a?”

“Nghe nói ba tháng trước, một ít tinh anh của các đại môn phái Tu Chân giới sau khi rời khỏi đây liền không còn trở về. Sau lại có người nhìn thấy rất nhiều thi thể ở Tuyết sơn, chứng thật trong đó có một phần là những người mất tích đó, còn có lạ nhất là Hoa Thanh phái ở Tuyết sơn thế nhưng bỗng nhiên biến mất!”

“Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Tu Chân giả nhưng là rất mạnh, làm sao có thể xuất hiện chuyện lớn như vậy đâu? Tin tức đường nhỏ này của ngại có đáng tin cậy hay không a?”

“Đi ngại, cái gì mà tin tức đường nhỏ! Nhi tử của ca ca của bằng hữu của nhi tử của thẩm thẩm của di hai hàng xóm của ta là đệ tử của môn phái XX, lời hắn nói làm sao không đáng tin!”

“Nga... là tất cả mọi người đi ra ngoài đều đã chết?”

“Kia thật không phải, có một phần là chết trên Tuyết sơn, còn có một phần nghe nói là sống không thấy người chết không thấy xác. Ngươi cũng không biết, ở trên tuyết sơn quả thật là một trường Tu La a, thi thể chất thành đồng còn có rất nhiều cánh tay a chân a linh tinh gì đó, ngay cả Tuyết cũng đều biến thành đỏ như máu, thật sự là đáng sợ!”

.....

Nghe vậy, Dạ Mị cùng Đồng Phuong Hi nhìn nhau một cái, đáy mắt hai người đều là một mảnh ngưng trọng.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Tại sau khi được đến tin tức hữu dụng, Dạ Mị cùng Đồng Phuong Hi liền không hề dừng lại, bỏ lại một thời bạc liền đi mất, tốc độ cực nhanh giống như một trận gió vậy, nháy mắt liền không thấy bóng người, lưu lại một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn cửa.

“Vi sao Ma Vương không giết hết những người đó? Chẳng lẽ những người đó đều bị hắn thu phục sao?” Trên một đường nhỏ yên tĩnh, Dạ Mị chau mày nghi hoặc lầm bầm, thật sự không nghĩ ra những người không chết là sao lại thế này, không phải là Ma Vương tâm huyết dâng trào kéo bọn họ đến chỗ khác làm thịt đi?

“Hắn là sẽ không. Tu chân giả cùng Tu Ma giả luôn là thê bất lưỡng lập, cho dù thật sự có người sợ chết cũng sẽ chỉ là số ít, mà lúc này người đó nói chỉ có một phần thi thể, nói cách khác ít nhất còn lại một nửa người biến mất.” Đông Phương Hi lãnh tỉnh phân tích, bỗng nhiên giống như nhớ đến cái gì vậy, đáy mắt hiện lên một chút oán hận, “Những người không có chết trên Tuyết sơn hẳn là đều bị Ma Vương bắt về làm đỉnh lô sống!”

“Đỉnh lô?” Dạ Mị nghi hoặc hỏi, đối với thế giới này nàng vẫn là hiểu biết quá nông cạn, từ này nàng thật đúng là chưa từng nghe nói qua.

“Tu Ma giả tăng lên tu vi có một đường tắt, đó là thông qua hấp thụ chân nguyên của Tu Chân giả đến cơ thể của chính mình rồi chuyển hoá thành ma lực, mà người bị hấp thụ chân nguyên chính là đỉnh lô.”

“Kia những người bị hấp hết chân nguyên sẽ thế nào?”

“Thân thể sẽ nhanh chóng khô quắt, sau khi chết ngay cả mặt mũi cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.” Đông Phương Hi oán hận nói, hiển nhiên là hận cái loại Tu Ma giả này thấu xương.

Nghe đến đó, trong đầu Dạ Mị đột nhiên bật ra một từ — xác ướp! Chẳng lẽ xác ướp đều chế biến như thế này?

“Mị nhi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Vẫn là nên tìm chỗ bọn họ giấu người trước đi, cũng không biết có còn sống hay không.” Dạ Mị lo lắng nói, điều nàng lo lắng duy nhất là sự phụ của Thượng Quan Sở Hàn cùng Phạm Trần, bọn họ là mất tích sớm nhất, cũng không biết có bị tên Ma Vương chết tiệt kia hút khô hay không.

“Địa điểm giấu người khẳng định rất bí ẩn, hơn nữa nhất định có rất nhiều người canh gác, chúng ta muốn tìm thấy quả thật là rất khó khăn.”

“Không phải Ma Vương muốn đỉnh lô sao? Chúng ta đây đi làm đỉnh lô của hắn không tốt sao.” Dạ Mị nở nụ cười quỷ dị, đỉnh lô là nàng này không biết Ma Vương có cái mạng đi hưởng dụng hay không đâu?

“Nàng là nói...” Đông Phương Hi về mặt kinh hi nhìn nàng, đoán được kế hoạch của nàng liền vui vẻ đồng thời lại có chút lo lắng, cái chỗ kia khẳng định là thủ vệ nghiêm mật, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?

“Phật viết: không thể nói!” Dạ Mị cố làm ra vẻ thần bí chớp chớp mắt, nói tiếp: “Đi thôi, lúc này không phải là có người nhục mạ ta sao? Hiện tại báo thù đi.”

“Tốt, ta đi báo thù giúp nàng!” Biết được dụng ý của nàng, Đông Phương Hi rất phối hợp kiêu ngạo cười phá lên.

“Phanh!” một tiếng, chiếu bài của tửu lâu bị đánh rớt xuống, tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Mị cùng Đông Phương Hi nhanh chóng tiến vào, không nói hai lời, xách vài tên lúc này mắng thật sự rất thích kia liền đầu vồ.

Cổ khí kiêu ngạo kia, quả thật làm mọi người vây quanh sợ đến mức ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên không biết ai hô to một tiếng: “Tu Chân giả”, một đám người liền lập tức chìm bay thú chạy. Bọn họ làm sao có thể chọc Tu Chân giả được chứ.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh tửu lâu chỉ nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất cùng những tiếng kêu rên thống khổ, Dạ Mị và Đông Phương Hi không có hạ sát thủ, tuy rằng dùng tới chân khí, nhưng mà đều không có đánh vào yếu hại, dù sao mục đích của bọn họ cũng không phải giết người.

“A! Tiên sư tha mạng! Ngài... vì sao các ngài lại đánh ta?” Một nam nhân đầu heo ôm đầu chặt vật kêu to nói.

“Bởi vì bộ dạng ngươi quá xấu!” Dạ Mị cố làm ra giọng trầm thấp khàn khàn, trên gương mặt che kín nếp nhăn lạnh như khối băng vậy, chỉ là lời nói ra lại làm người ta buồn cười.

Bởi vì bộ dạng người ta xấu liền đánh hắn? Đây xem như là lý do sao?

“Tiên sư tiên sư, ngài xem bộ dạng ta cũng không xấu, vì sao ngài cũng muốn đánh ta a?” Một nữ nhân vẽ mặt đầy son phấn ủy khuất khóc kể, giống như bị thiên đại oan uổng vậy.

Dạ Mị nghe vậy cao thấp đánh giá nàng một cái, lập tức khinh bỉ nói: “Bởi nhiều thuốc màu như vậy ngươi nghĩ ngươi là băng pha màu à! Còn có trước ngực ngươi rõ ràng là hai cái tiểu bánh bao, ngươi còn cố tình muốn ép thành đại bánh bao, nhìn liền muốn ói! Lăn qua một bên cho lão nương!”

“Phốc”

“Ha ha...”

Dạ Mị vừa dứt lời, quần chúng tự nhận là trốn mất rất bí ẩn lập tức nhin không được cười phá lên, liền ngay cả Đông Phương Hi cũng không nhịn được hai bả vai rung rung, nắm tay cũng run lên, đánh người ta thành một cái quốc bảo*. Mà tên nữ tử bị Dạ Mị đập một cước còn lại là vừa hận vừa thẹn, tuy rằng nàng không biết băng pha màu là gì, bất quá khẳng định không phải là lời hay gì!

*Quốc bảo của Trung Quốc là gấu trúc

“Tiên sư tiên sư! Ta đây đâu? Ta không giống với bọn họ, ngài hãy bỏ qua ta đi!” Một nữ nhân lớn lên tương đương không sai khúc nào tới.

Dạ Mị nhìn kĩ, quả thực là khác với tên nữ tử lúc trước, nữ nhân này mặc dù không giống là đại tiểu thư nhà giàu, nhưng mà cũng là bích ngọc trong nhà nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần không trang điểm, cùng cái băng pha màu lúc này quả thật là khác biệt một trời một vực, giờ phút này nàng đang khóc lê hoa mang vũ, bộ dạng mềm mại kia làm nam nhân nhìn xem cũng cảm thấy đau lòng.

Chỉ là nếu Dạ Mị quyết định kiêu ngạo một hồi, làm sao có thể buông tha nàng dễ dàng như vậy đâu?

“Dựa vào! Người mẹ nó lớn lên thành như vậy là muốn tới kích thích lão nương có phải hay không? Hôm nay lão nương nhất định đánh người thành mặt bánh lớn, nhìn xem người còn dám kiêu ngạo nữa hay không!” Nói xong, nâng chân lên liền đá tới trên mặt tiểu mỹ nhân.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm “A”, ngay sau đó tiếng vật nặng rơi xuống đất “phanh”, mọi người theo tiếng đi tới, chỉ thấy tiểu mỹ nhân kia thật sự biến thành một cái mặt bánh lớn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần in một dấu chân chói lọi, mà cái mũi thẳng kia cũng sụp xuống, máu không ngừng chảy ra ngoài, bộ dạng muốn thảm bao nhiêu liền thảm bấy nhiêu.

Bất quá Dạ Mị cũng sẽ không áy náy, nữ nhân kia nhìn như nhu nhược thiện lương, trên thực tế lúc này mắng chính mình liền nàng mắng thoải mái, mắng khó nghe nhất, hơn nữa ánh mắt còn liên tiếp nhìn chằm chằm Đông Phương Hi, cơ khát giống như hận không thể nuốt hún luôn vậy.

Tục ngữ nói giả vờ giỏi giang sẽ bị sét đánh, giả vờ thuần thiện sẽ bị người đánh, loại người trong ngoài không giống nhau này là Dạ Mị ghét nhất, thường cho nàng một cước đã xem như không làm nàng thất vọng.

Đại khái là nhìn ra hai người Dạ Mị cố ý gây sự, kế tiếp liền không có người dám xin tha, bị đánh liền bị đánh đi, dù sao đi cầu xin cũng là sẽ bị nhục nhã một chút rồi tiếp tục đánh, dù sao cũng không trốn được vận mệnh bị đánh, bọn họ cần gì phải bị người coi thường đâu!

Báo thù? Không dám nghĩ! Hai người Tu Chân giả làm sao mà bình dân dân chúng như họ có thể chọc được? Cho dù bị đánh rớt răng cũng phải ráng nuốt vào trong bụng!

Rốt cục, tại sau khi trải qua một trường “phấn đấu gian khổ”, từ lâu bị phá, người bị đánh cũng sống dở chết dở, mà hai người gây họa kia lại kiêu ngạo ngẩng cao đầu đi rồi. ...

“Ha ha... thật sự là quá sung sướng! Khó trách thiết nhiều người lại thích kiêu ngạo như vậy, nguyên lai cảm giác này lại thích như vậy a!” Lúc này Đông Phương Hi dĩ nhiên đã rút đi về nhô nhà ngày xưa, đang tựa vào trên tường ôm bụng cười to đầu.

“Thế này mới là bắt đầu thôi, đi, tỷ mang người đi làm ác bá một hồi!” Nói xong, liền thân thiết ôm Đông Phương Hi giống như ca ca tốt vậy nghênh ngang đi về phía con đường phồn hoa nhất.

Có lẽ chính Dạ Mị cũng chưa phát hiện, tính cách của nàng thay đổi rất nhiều, nếu là trước đây mà nói, xem loại tính tình băng lãnh của nàng làm sao có thể sẽ nói ra lời nói “hài hước” như vậy?

Mấy ngày kế tiếp, trong thành thật náo nhiệt, không phải nhà điểm này bị cướp chính là nhà điểm kia bị phá, mà người gây ra đúng là một nam tử tuấn mỹ cùng một lão già đầu bạc.

Mấy ngày nay, ngày nào Dạ Mị cùng Đông Phương Hi cũng đều đi dạo trên đường, lấy này nợ không trả tiền là chuyện thường xảy ra, xem ai khó chịu liền không nói một lời nhào lên đánh, liền ngay cả vài tên ác bá trong thành cũng bị họ đánh liệt nửa người. Bất quá bọn họ xem như là làm một chuyện tốt, chỉ là thuận tay giải quyết vài tên lão bản xấu xa, đánh người ta chưa nói còn cướp sạch tài sản của người ta.

Mà những người này không biết là, mấy ngày nay trong các ổ ăn mày đều thường xuất hiện không ít bạc, quần áo, được vật linh tinh. ...

Nay chỉ cần bọn họ vừa lên phố, người trên phố liền lập tức chim bay thú chạy. Không chạy? Chờ bị đánh hay là bị cướp a!

Nghe nói có người kiện tới chỗ tri phủ, mà tri phủ kia tham công, cho nên liền dẫn theo một đám người muốn đi tróc nã hai “ác bá” này, ai ngờ hai người kia thể nhưng trực tiếp đá tên tri phủ này bay ra ngoài! Ngày hôm sau, rốt cục nha sai cũng tìm được vị tri phủ này ở một hầm cầu thối tận trời.

“Mị nhi, đều đã mấy ngày trôi qua, mấy tên Tu Ma giả này có phải không có ở đây hay không a?” Trong một căn phòng trọ, Đông Phương Hi nhìn không được nghi hoặc nói.

“Muốn nói nơi bọn họ có khả năng trốn nhất chính là nơi này, cách thành trấn này không xa chính là Nhạc Nam phái, mà Nhạc Nam phái lại cấu kết với Ma Vương, cho nên ta tuyệt đối có lý do tin tưởng Ma Vương đang lợi dụng Nhạc Nam phái làm yểm hộ.”

Buổi tối, Dạ Mị cùng Đông Phương Hi vì có thể chăm sóc cho nhau, nên liền ngủ chung một cái giường, đương nhiên cũng là vì giấu người hiểu biết, dù sao hiện tại mọi người đều nghĩ đến Đông Phương Hi là nam sùng đâu!

Trong đêm hôm, một trận mùi thơm ngát bay vào trong phòng, Dạ Mị ngẩn ra, lập tức ngừng thở, đồng thời lấy tay che kín mũi Đông Phương Hi. Trong bóng đêm, môi mỏng chậm rãi kéo ra một nụ cười trào phúng.

Một chút điểm tiểu xiếc này cũng muốn tới bắt nàng? Thật sự là cười đến rụng răng.

Mà giờ phút này Đông Phương Hi lại nhìn không được mặt đỏ tim đập nhanh hơn, tay mềm che tại trên mũi cùng trên môi hún, hương thơm thiếu nữ thân nhiên rơi vào mũi hún, thật tiêu hồn. ...

Một lát sau, cửa lạng lẽ bị mở ra, hai bóng đen nhanh chóng đi đến cạnh giường, đến khi nhìn thấy hai người trên giường, bóng đen nở nụ cười đắc ý.

“Khắc khắc... thứ này quả nhiên là dùng tốt, để đối phó với Tu Chân giả thật là mọi việc đều thuận lợi!”

“Mau khiêng người đi thôi, miễn cho lại xảy ra chuyện gì!”

“Người khiêng lão thái bà kia!”

“Vì sao người không khiêng bà ta!”

“Phi! Vừa già lại vừa xấu như vậy, lão tử mới lười chạm vào!” Nói xong, bóng đen này liền dẫn đầu khiêng Đông Phương Hi chạy mất, cái bóng đen trong phòng kia chỉ phải không tình nguyện khiêng Dạ Mị.

Trong lòng Dạ Mị cười khổ không thôi, khi nào thì nàng lại bị mọi người chán ghét như vậy rồi? Ngay cả kẻ bắt cóc cũng không muốn khiêng nàng.

Hồi lâu, Dạ Mị cảm giác được một tia ánh sáng, hiển nhiên đã tới mục đích.

Một tiếng “Chi dát” vang lên, Dạ Mị liền bị quăng xuống đất, xem ra người này thật sự là ghê tởm nàng, lần này quả thật là quăng nàng ngã thối điên bát đảo! Bỗng nhiên cảm giác được miệng bị người cạy ra, sau đó một viên thuốc quăng vào, dĩ nhiên là vừa vào miệng liền tan.

“Các người đều thành thật ở đây cho ta, đừng vọng tưởng chạy trốn nữa, nếu không giết không tha!” Sau khi hung tợn nói xong, người nọ liền lác mình đi ra ngoài.

Tại hán đi rồi, trong phòng mới có tiếng nói chuyện với nhau, trong lòng Dạ Mị vui vẻ, xem ra nơi đây là chỗ bọn họ giấu người!

Lúc này Dạ Mị cảm giác được dường như chân khí của mình không vận dụng được. Xem ra viên thuốc vừa rồi là Tán Công đan, cũng may không phải là độc dược gì...

Lạng lẽ mở to mắt, đập vào mắt là có đến mấy chục người, đều là mềm nhũn ngồi dưới đất, vẻ mặt phần hận mắng những người đó. Dạ Mị nhìn đại khái một chút, phát hiện có mấy “người quen cũ”. Trong đó còn có hai người về mặt tiêu tuy là sư phụ của Phạm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn.

Đây là, Đông Phương Hi cũng chậm rãi mở mắt, chuyện đầu tiên làm là tìm kiếm Dạ Mị, đến khi nhìn thấy nàng bình yên vô sự. Trái tim đang treo cao rốt cục cũng thả xuống.

Lúc này, những người khác cũng phát hiện bọn họ thanh tỉnh, đều là vẻ mặt đồng tình nhìn bọn họ. Đi vào chỗ này cũng đừng mong lại ra ngoài, lúc trước cũng có mấy người muốn chạy trốn, kết quả còn chưa ra được cái cửa này đã bị loạn đao chém thành thịt nát!

“Thanh Phong chân nhân, Tịch Không chân nhân.” Lúc này Dạ Mị đã khôi phục bản âm, nghe được tiếng nói của nàng, mọi người không khỏi ngẩn ra. Một lão nhân bảy tám chục tuổi mở miệng ra lại là tiếng của thiếu nữ, này cũng không khỏi quá quý dị đi thôi.

“Người... người là Dạ chương môn?” Thanh Phong chân nhân kinh hi kêu lên, những người khác nghe tiếng cũng kinh ngạc nhìn về phía Dạ Mị, Dạ chương môn mà mọi người đều biết không phải chỉ có Dạ chương môn của Hoa Thanh phái sao?

“Trí nhớ của Thanh Phong chân nhân thật tốt!”

“Sao người lại bị bắt tới rồi? Sở Hàn đâu?”

“Còn có Phạm Trần nhà ta đâu?”

Thanh Phong chân nhân cùng Tịch Không chân nhân lập tức khẩn trương hỏi, lo lắng trong mắt không phải là giả.

Thấy vậy, Dạ Mị không khỏi vui mừng nở nụ cười, cuối cùng Trần cùng Hàn không phải lo lắng không.

“Ta là có ý để bọn họ bắt tới, các người yên tâm, hiện tại Hàn cùng Trần rất tốt.”

“Người là có ý? Chẳng lẽ người muốn...?” Lời chưa nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu ý tứ của nó, trong lúc nhất thời toàn bộ đều tràn ngập mong đợi nhìn Dạ Mị cùng Đông Phương Hi.

Dạ Mị thần nhiên liếc mắt nhìn những người khác, tức giận nói: “Nếu không phải cần các người cùng nhau đối kháng Ma Vương, ta mới lười cứu các người đâu!”

Nghe vậy, tất cả mọi người xấu hổ đỏ mặt, tình hình bọn họ vậy công Hoa Thanh phái vẫn còn rõ ràng trước mắt.

“Người nói Ma Vương là?” Một người nghi hoặc hỏi, những người khác cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Dạ Mị.

“Các người sẽ không phải là ngay cả mình bị ai bắt cũng không biết đi!”

“Là tên hồn đản họ Nhạc đó!” Nhắc đến tên này, lập tức có người oán hận mắng lên,

“Hắn? Hắn chẳng qua chỉ là tên lâu la thôi, người làm chủ sau màn chân chính là Ma Vương của Ma tộc.”

Một lời nói kích động ngàn gợn sóng, mọi người vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, bên trong ánh mắt tràn đầy không dám tin.

“Ma Vương... Ma Vương tới nơi này muốn làm gì?”

“Diệt sát Tu Chân giả, xưng bá đại lục!”

“Đã tâm cũng không khỏi quá lớn chút!”

“Đúng vậy!”

“Được rồi, trước đừng nói nữa!” Lười nghe những người vô nghĩa, Dạ Mị ý niệm vừa động liền đưa mọi người vào trong vòng tay.

“Sur Phụ!”

Phạm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn đồng thời kinh hãi kêu to lên, những người khác còn lại tò mò đánh giá chỗ này, bất quá lại không có ai hỏi cái gì. Tục ngữ nói biết càng nhiều chết càng nhanh, hiện tại mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Trần, trước đừng nói nữa, mau chóng giải Tán Công đan cho ta và Đông Phương Hi trước, hiện tại bên ngoài không có người, nếu bỗng nhiên có ai tiến vào sẽ không tốt lắm!

“Tốt.” Nói xong, hai viên đan được màu vàng liền xuất hiện trên tay, sau khi Dạ Mị cùng Đông Phương Hi nuốt vào liền muốn lác mình đi ra ngoài. lại bị Phạm Trần kéo lại cổ tay.

“Mị nhi, để ta cùng nàng ra ngoài đi.”

“Ta cũng đi!” Phạm Trần vừa mở miệng, ba nam nhân khác cũng đều không nhịn được kêu lên, trong ánh mắt tràn đầy kiên nghị.

“Không cần, chúng ta sẽ không đánh bừa với Ma Vương, nhiều người mục tiêu quá lớn.” Biết bọn họ lo lắng cho mình, Dạ Mị bất đắc dĩ nhỏ nhẹ nói

“Ta sợ nàng xảy ra chuyện, vạn nhất kế hoạch thất bại làm sao bây giờ? Để ta đi cùng với nàng.” Phạm Trần vô cùng lo lắng nói, ba nam nhân khác tự nhiên cũng gật đầu đồng ý với “đại ca”, liền ước gì Dạ Mị mang toàn bộ bọn họ ra ngoài.

“Không cần nói nữa, có ta cùng Đông Phương Hi là đủ rồi!” Nói xong, Dạ Mị không hề cho bọn họ cơ hội nói chuyện, lôi kéo Đông Phương Hi một cái liền lác mình ra vòng tay.

“Theo kế hoạch làm việc.”

Đông Phương Hi gật đầu hiểu ý, lập tức kinh hoàng hét lớn: “Người đâu rồi! Có người chết! Có người chết!”

“Quý róng cái gì vậy?” Ngoài cửa, một tên thủ vệ ngửi khí không tốt quát to.

“Chết người, có người đã chết!”

“Cái gì?” Vừa nghe có người chết, thủ vệ lập tức lấy cái chìa khoá ra mở cửa, kết quả vừa bước vào phòng liền không tiếng động bị xử lý.

Bàn tay Dạ Mị vừa phát, Đông Phương Hi lập tức đi theo nàng ra phòng, nhưng tại một giây sau, bỗng nhiên Đông Phương Hi thay đổi phương hướng!

Dạ Mị thấy vậy quá sợ hãi, vừa định kêu to lại bị các thủ vệ khác vây quanh.

“To gan! Dám chạy trốn? Các huynh đệ lên, giết nàng!” Hàng trăm thủ vệ lập tức đánh về phía Dạ Mị, Dạ Mị phát tay đối phó địch nhân, tâm tư lại treo trên người Đông Phương Hi.

Nguyên bản đã nói tốt, từ nàng phá hư ở chỗ Nhạc Nam phái dẫn Ma Vương đến, mà hắn liền từ nơi này phá vây thoát thân, lấy thực lực của hắn, những tên tiểu lâu la này là không phải đối thủ của hắn. Nhưng mà hiện tại hắn thế nhưng làm trái kế hoạch, một mình đi hấp dẫn sự chú ý của Ma Vương!

Trong lòng Dạ Mị vừa tức vừa vội, hoàn toàn đặt cảm động vào đáy lòng. Ma Vương làm sao để đối phó như vậy? Liền ngay cả nàng còn không có nắm chắc, cho nên mới muốn dẫn Ma Vương rời đi, bằng không nàng cùng Đông Phương Hi đều khó có thể chạy thoát! Nhưng mà nam nhân này lại...

Chợt, trên không trung truyền đến một tiếng rống to: “Cuồng đồ lớn mật, dám giương oai trước mặt bản vương, nạp mạng đi!”

Dạ Mị nghe tiếng kinh hãi, quay đầu nhìn thấy một bóng đen đang đuổi theo Đông Phương Hi!

Trong lòng Dạ Mị nôn nóng không thôi, tốc độ của Ma Vương nàng đã sớm lãnh giáo, liền ngay cả nàng đều là lợi dụng truy tung thuật của hiện đại cùng

vòng tay mới có thể chạy thoát. Đông Phương Hi đấu với hắn, hắn là phải chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ như vậy, thân thể Dạ Mị đột nhiên cảm thấy khô nóng, giống như có thứ gì đó đang chạy khắp nơi.

Đúng rồi, là Xích Viêm hoả! Nàng thế nhưng lại quên Xích Viêm hoả!

Lập tức, Dạ Mị gọi ra một nụ cười quỷ dị, ngón tay bắn ra, một luồng Xích Viêm hoả liền rơi xuống trên người đám thủ vệ kia.

“A! Cháy!”

“Mau tới cứu ta a!”

“Cháy!”

.....

Trong lúc nhất thời, mọi người bị lửa thiêu đến đều kinh hoàng kêu to lên, nghĩ hết mọi cách muốn diệt trừ lửa trên người mình, nhưng mà ngọn lửa kia thủy chung lại không diệt được nửa phần. Bọn thủ vệ khác muốn giúp đồng bọn vừa chạm vào đến ngọn lửa đó chính là làm chính mình cũng đi theo bị đốt, một đám toàn bộ lẫn lộn trên mặt đất, hy vọng có thể dập tắt ngọn lửa quỷ dị kia, bọn họ vội vã cứu lửa làm sao còn rảnh thời gian đến đối phó Dạ Mị.

“Mau cứu hoả a!”

“Nhanh đi lấy nước!”

“Vô dụng a! Đây đến cùng là ngọn lửa gì vậy!”

“Mau! Chạy mau, lửa này không dập tắt được!”

.....

Thấy không thể dập tắt Xích Viêm hoả, mọi người lập tức kích động chạy trốn chết.

Ma Vương đuổi theo Đông Phương Hi thấy sắp bắt kịp rồi, khoe miệng không khỏi gọi lên một nụ cười châm chọc, lại ngay lúc này, bỗng nhiên hắn thấy được một đạo ánh lửa tận trời, mà nơi phát ra lửa đúng là địa bàn của hắn!

Ma Vương thấy vậy không khỏi giật dử, nơi đó có chứa bảo bối hắn cất giữ nhiều năm qua, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo dùng để chuẩn bị độ kiếp, nếu như bị thiêu hết, như vậy thời điểm độ kiếp liền nguy hiểm.

Nhưng mà hắn lại không cam lòng cứ như vậy buông tha cho Đông Phương Hi, bởi vì hắn có dự cảm, căn cứ của hắn cháy không thoát được quan hệ với tên nam tử này! Trên khuôn mặt yêu dị hiện lên một nụ cười ngoan lệ, bàn tay to phát qua, một cái bàn tay màu đen liền đánh về phía lưng Đông Phương Hi, thấy vậy, Ma Vương liền không hề dừng lại, lập tức quay người bay đi cứu bảo bối của hắn.

Tại giữa đường Ma Vương trở về, Dạ Mị xa xa liền thấy được bóng dáng của hắn, vì thế lập tức lách mình tránh qua một bên, mà Ma Vương vội vã cứu bảo bối của hắn cũng không có phát hiện nàng. Chờ Ma Vương đi rồi, Dạ Mị lập tức chạy theo lộ tuyến lúc nãy của hắn, giờ phút này, trong lòng nàng dâng lên một cỗ dự cảm cực kỳ không tốt.

Mà lúc này Đông Phương Hi dĩ nhiên đã bị trọng thương ngã xuống đất, một chương lúc này của Ma Vương thật là muốn mạng của hắn, nhưng mà Ma Vương lại thật không ngờ trên người hắn còn có một kiện pháp bảo hộ thân, nếu không phải trong lúc nguy cấp tể ra pháp bảo, chỉ sợ hiện tại hắn đã muốn mất mạng, chỉ là cho dù có pháp bảo ngăn cản một chút, nhưng dư lực của một kích kia vẫn là đánh hắn thất điên bát đảo, thậm chí hắn còn cảm nhận được phế phủ của chính mình đều phải nát, mí mắt cũng dần dần bắt đầu nặng nề. Ngay sau đó, đột nhiên trong phế phủ một trận phiên giang đảo hải, chọt phun ra một ngụm máu tươi.

“Đông Phương Hi!” Mới vừa đến nơi này, Dạ Mị liền nhìn thấy một màn Đông Phương Hi học máu, nhìn đến máu tươi đỏ bùng kia, trái tim Dạ Mị đập chậm nửa nhịp, đau lòng, hoảng hốt, cảm động... còn có một tia cảm xúc không rõ.

“Mị nhi...” Nhìn thấy Dạ Mị bình an vô sự, Đông Phương Hi vui mừng nở nụ cười.

“Đông Phương Hi sao ngươi lại ngu như vậy! Sao ngươi lại có thể tự mình vi phạm kế hoạch chứ!” Dạ Mị quỳ gối xuống đất ôm hắn vào lòng nghẹn ngào quát lớn nói, lại nhìn đến khoe miệng hắn không ngừng tràn ra máu tươi, trong lòng hoàn toàn bối rối. “Ngươi thế nào rồi?”

“Bởi vì... ta sợ nàng bị thương...” Thâm sâu nhìn nàng một cái cuối cùng, Đông Phương Hi liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Đông Phương Hi! Ngươi tỉnh a Đông Phương Hi!” Nước mắt không chịu khống chế chảy xuống, một câu “Bởi vì ta sợ nàng bị thương” kia làm nàng rung động. Thật sự là như vậy, giống như nàng đoán vậy, bởi vì sợ nàng bị thương. Cho nên hắn tình nguyện một mình mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm đối mặt với Ma Vương.

Chẳng lẽ tại trong lòng hắn, tính mạng của hắn lại giá rẻ như vậy sao?

Hay là nói, vì yêu quá sâu. Cho nên mới sẽ vờ ngờ ngẩn như vậy?

Dạ Mị tâm hoảng ý loạn phe phẩy thân thể hần, lại thủy chung không thấy hần lại động một chút nào. Vì thế ôm hần nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, hai người cùng nhau đi vào trong vòng tay.

“Trần! Trần chàng mau nhìn xem Đông Phương Hi!” Vào vòng tay, Dạ Mị liền nhìn đến mọi người đang nôn nóng chờ nàng, giây phút nàng nhìn thấy Phàm Trần liền giống như thấy được cứu tinh vậy.

“Làm sao vậy? Mị nhi?” Nhìn thấy nước mắt nàng không ngừng tràn ra còn có Đông Phương Hi trong lòng nàng, mọi người lập tức kinh hoảng chạy tới.

“Hần vì ta bị Ma Vương đã thương, chàng mau nhìn xem hần thế nào!” Dạ Mị nôn nóng lôi kéo tay Phàm Trần nói, tình cảnh Đông Phương Hi nằm trong lòng nàng học máu cổ nào giống Thương lúc trước... Khi đó Thương cũng là như thế này, sau khi học máu liền vĩnh viễn nhắm hai mắt, không còn tỉnh lại.

“Mị nhi nàng trước đừng khóc, ta đi nhìn xem cho hần.” Sau khi ôn nhu lau nước mắt cho nàng, Phàm Trần liền kéo tay Đông Phương Hi qua, may mắn không khỏi nhú lại.

“Thế nào?” Nhìn thấy biểu tình ngưng trọng như vậy của Phàm Trần, trái tim Dạ Mị nháy mắt treo cao lên, giọng nói run rẩy hỏi.

“Phế phủ vỡ nát, trong cơ thể xuất huyết nhiều, nếu là...”

“Nếu là cái gì?” Ánh mắt Dạ Mị đã muốn sưng đỏ, phế phủ tan nát, trong cơ thể xuất huyết nhiều... Bị thương nghiêm trọng như vậy phải nên cứu như thế nào?

“Nếu không có Hồi Hồn đan trong truyền thuyết, hần... hần phải chết không thể nghi ngờ.” Tiếng nói của Phàm Trần vừa dứt trong lòng mọi người liền cảm thấy trầm trọng.

Hồi Hồn đan... viên thuốc tiên chữa thương cực phẩm chỉ thuộc về trong truyền thuyết kia...

Lúc nghe đến câu “hần phải chết không thể nghi ngờ”, Dạ Mị rõ ràng cảm nhận được trái tim của nàng thống khổ giống như bị xé thành mảnh nhỏ vậy.

Hần phải chết không thể nghi ngờ... hần phải chết không thể nghi ngờ...

Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn tàn nhẫn như vậy sao? Cướp đi Thương của nàng, hiện tại ngay cả Đông Phương Hi cũng...

Nhất thời, Dạ Mị nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Đông Phương Hi, nam tử ôn nhuận như ngọc cùng nụ cười ôn nhu như nước kia lập tức để lại ấn ký trong lòng nàng.

Còn có hần thâm tình thổ lộ ở Tử Trúc Lâm cùng nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước kia, từ lúc đó, trái tim nàng đã rung động thôi?

Chỉ mấy ngày hôm trước, nàng còn dựa vào trong lòng hần cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng tim đập, còn có âm thanh run rẩy nói với nàng “Không có việc gì là tốt rồi” của hần.

Nhưng chỉ là vài ngày thời gian, một nam nhân ôn nhu thâm tình như vậy lại không chút sinh khí nào nằm ở đây, cái này bảo nàng làm sao chịu đựng nổi a?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Hồi hồn đan, Tử Vân quả

Không, tuyệt đối không thể để hần có chuyện!

Hồi hồn đan... Hồi Hồn đan... tên rất quen thuộc, đến tột cùng đã nhìn thấy ở nơi nào rồi? Đôi mày xinh đẹp tuyệt trần gắt gao nhíu lại cùng một chỗ, Dạ Mị đang cố gắng vắt hết óc nhớ lại.

Bỗng nhiên, mắt đẹp sáng lên! Rốt cục nàng đã nghĩ đến, đã từng nhìn thấy đan phương luyện chế Hồi Hồn đan trong phòng luyện đan của Hoa Thanh cung!

Chỉ là luyện chế đan dược cực phẩm nhất định cần có thần hỏa đỉnh cấp, nàng đã có thần hỏa đỉnh cấp, nhưng mà nàng lại chưa bao giờ tiếp xúc với việc luyện đan.

Giờ phút này, đột nhiên Dạ Mị bắt đầu oán hận chính mình, vì sao lúc trước nàng vốn không có nghĩ tới luyện đan đầu!

Nay Đông Phương Hi đang chờ Hồi Hồn đan cứu mạng, nhưng mà toàn bộ Tu Chân giới thậm chí khắp cả đại lục cũng chưa từng nghe nói Hồi Hồn đan từng xuất hiện qua, khả năng có thể tìm hồi Hồn đan quả thật còn nhỏ hơn là tìm một cây kim giữa biển lớn nữa!

Nhưng muốn nàng buông tha cho, chuyện này tuyệt đối là không có khả năng, cho dù chỉ còn một chút hi vọng, nàng tuyệt đối sẽ không có khả năng buông tha cho.

Cầu người không bằng cầu mình, nếu nàng đã có thần hoá đỉnh cấp cùng đan phương vì sao lại không thể tự mình học luyện đan đầu! Tuy nói hi vọng xa vời, nhưng cũng còn hơn chỉ ngồi lo lắng suông không phải sao?

“Dùng Tục Mệnh đan nhiều nhất có thể bảo vệ hấn trong bao lâu?” Sau khi nghĩ thông suốt, Dạ Mị đã muốn khôi phục trấn định như lúc trước, nàng rất rõ ràng, quá xử lý mọi việc theo cảm tính sẽ chỉ làm mọi việc trở nên càng thêm phiền toái, cho tới bây giờ, hối hận, oán trời trách đất sẽ không là tác phong của nàng!

“Loại tình huống giống như hấn này, Tục Mệnh đan nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì hai tháng.”

Hai tháng? Lấy thời gian trong vòng tay đến tính, hấn nhiều nhất cũng chỉ còn hai năm! Trong vòng hai năm thật sự có khả năng luyện chế ra Hồi Hồn đan sao?

Sau một lúc trầm mặc, Dạ Mị hạ quyết tâm, “Tốt, trong vòng hai tháng này, liền giao hấn cho chàng.”

“Mị nhi nàng...” Dường như là nghĩ tới cái gì, Phàm Trần về mặt kinh ngạc nhìn Dạ Mị, bên trong ánh mắt tràn đầy không dám tin.

“Đúng, ta quyết định thử một lần. Lấy thời gian của nơi này đến tính, ta còn có hai năm, cho dù hy vọng xa vời, ta cũng không muốn cứ như vậy buông tha cho.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Dạ Mị, trong mắt Phàm Trần xẹt qua một chút ánh sáng khó hiểu. Kỳ thật loại kết quả này không phải hấn đã sớm đoán được rồi sao? Bắt đầu từ khi vừa gặp mặt, thứ hấp dẫn hấn không phải là ánh mắt kiên cố bền vững bất khuất kia sao?

Lúc này, ba người Thượng Quan Sở Hàn đứng một bên đường như cũng nhìn ra được cái gì, tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không lại nói thêm. Bởi vì không chỉ là nàng, bọn họ cũng không muốn Đông Phương Hi có cái gì ngoài ý muốn, hơn nữa quan trọng nhất là, bọn họ tin tưởng nàng.

Không có lý do gì, bọn họ chỉ là tin tưởng nàng vô điều kiện, chẳng sợ lời nói của nàng giờ phút này đối với người khác mà nói là chuyện khó trên trời như thế nào, nhưng chỉ cần là nàng nói, bọn họ sẽ tin tưởng. Có lẽ loại tín nhiệm vô điều kiện này đã muốn trở thành một loại cố chấp điên cuồng, nhưng bọn họ lại nghĩ vô phân cổ như trước, chỉ vì người làm bọn họ điên cuồng là nàng.

“Ta nhất định sẽ chăm sóc hấn thật tốt.” Phàm Trần trình trọng trả lời, nói là trả lời, chẳng bằng nói là hứa hẹn.

Nỗi lo sau lưng ta sẽ giải quyết giúp nàng, cho nên nàng hãy yên tâm đi, an tâm đi làm chuyện nàng muốn làm.

Dạ Mị hiểu rõ, mỉm cười nói “Chờ ta.”

“Mị nhi, ta cũng cùng Phàm Trần ra ngoài đi, lỡ như có chuyện gì còn có ta giúp đỡ chăm sóc cho hấn.” Thượng Quan Sở Hàn lo lắng vô cùng nói, hiện tại bên ngoài thật sự rất hỗn loạn, người của Ma Vương đang tìm cách bắt giữ những Tu Chân giả chung quanh, nếu thật sự bị phát hiện, một mình Phàm Trần mang theo Đông Phương Hi còn đang hôn mê liền nguy rồi.

Nghe vậy, Dạ Mị trầm tư một lát nói: “Tốt, hai chàng phải vạn sự cẩn thận, Ở trong lòng ta, hai người cũng đồng dạng rất quan trọng, mọi việc đều lấy an toàn của chính mình làm chủ.”

Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn nghe vậy cười thầm, lời nói rõ ràng như vậy, nếu bọn họ còn không hiểu ra thật sự là quá ngốc rồi.

“Đi thôi, ta đưa hai chàng ra ngoài.” Thân hình nhoáng lên một cái, nháy mắt bốn người đã biến mất, lưu lại Từ Thần cùng Nam Cung Ly về mặt nghiêm trọng đứng tại chỗ.

Bọn họ cũng muốn đi ra ngoài, nhưng hiển nhiên Dạ Mị cũng không có ý nghĩ đó nên bọn họ phải ở lại đây.

Vài nam nhân xuất sắc như vậy cùng nhau xuất hiện, mục tiêu tự nhiên là lớn hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, nếu là một mình Phàm Trần mang theo Đông Phương Hi đi ra sẽ gặp được nguy hiểm mà nói, vậy mấy người bọn họ đi ra ngoài, khả năng gặp chuyện sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau khi lại trở về Hoa Thanh cung, Dạ Mị chỉ đơn giản nói vài câu sau đó lập tức nhốt mình trong mật thất. Bên trong Hoa Thanh cung có một dược phổ rất lớn, các loại dược liệu tích lũy nhiều năm như vậy xuống dưới đều nhiều đến không thể đếm được. Dược liệu mà bình thường tại Tu Chân giới sẽ được cho là bảo vật cực phẩm, nay chỉ là bị Dạ Mị cầm đèn luyện tập, không biết như vậy có thể gọi là phí phạm của trời hay không?

Một lần... hai lần... mười lần... trăm lần... ngàn lần...

Dạ Mị cũng không biết trình tự luyện dược của chính mình đã lặp lại bao nhiêu lần, chỉ biết là từ sau khi tiến vào mật thất, nàng liền chưa từng ngừng lại giây phút nào. Bắt đầu luyện từ đan dược thấp nhất, lần lượt thất bại cơ hồ đã ma diệt toàn bộ tin tưởng của nàng, nhưng mỗi lần nàng sắp lâm vào hồng

mắt, khuôn mặt tươi cười ôn nhu như nước kia của Đông Phương Hi luôn sẽ xuất hiện trong đầu nàng, lần lượt làm cho nàng lại quyết tâm đi xuống.

Thời gian như trôi đi, Dạ Mị vẫn cố gắng không ngừng nghỉ như trước, dược liệu không biết đã phế bỏ bao nhiêu, các loại sách cổ có liên quan đến luyện đan trong Hoa Thanh cung đã sớm bị nàng lật qua lật lại không biết bao nhiêu lần... sở hữu tất cả cố gắng, chỉ vì nam nhân lịch sự nho nhã kia, nam nhân luôn luôn đứng sau lưng yên lặng yêu nàng, nam nhân tình nguyện chính mình chết cũng không muốn nàng bị thương kia...

Lúc này, hai mắt Dạ Mị như chớp như không nhìn chăm chăm lò luyện đan trước mắt, bên trong ánh mắt tiêu tuy toàn là khổ trương, kích động khó có thể che giấu.

Dần dần, một trận mùi thơm ngát từ trong lò luyện đan phiêu tán ra, về mặt Dạ Mị càng khổ trương hơn, vạn phần cẩn thận không chế Xích Viêm hoá, thậm chí hai tay giấu trong ống tay áo đã bắt đầu run nhẹ.

Hai năm, cố gắng suốt hai năm rốt cục thành hay bại chính là giây phút này!

Chợt, mùi thơm ngát tản đi, lò luyện đan run rẩy một trận liền khôi phục bình tĩnh như cũ. Dạ Mị run rẩy đưa tay vào thu hồi Xích Viêm hoá, vung tay qua, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, khổ trương đến mức thậm chí không dám liếc mắt nhìn xem bên trong lò luyện đan.

Cũng may cũng may, không có loại hương vị kỳ quái nào. Trái tim khổ trương của Dạ Mị cũng vì thế mà thoáng dịu đi một chút.

Hít sâu một hơi, Dạ Mị cố lấy dũng khí nhìn về phía bên trong lò luyện đan. Chỉ thấy bên trong lò luyện đan tối đen, một viên đan dược nhỏ như một hạt đậu tương đang nằm lẳng lẳng bên trong, ánh sáng loé lên, thân hình mượt mà, đúng là thượng phẩm tiên đan!

Giờ phút này, ánh mắt Dạ Mị không khỏi có chút ướt ướt, trái tim buộc chặt hai năm, giờ phút này rốt cục cũng đã được giải phóng.

Ngoài mặt thất, Từ Thần cùng Nam Cung Ly đang nôn nóng nhìn cánh cửa đóng chặt, đôi mày nhíu lại hoàn toàn tỏ rõ tâm tình khổ trương của họ.

“Người nói Mị nhi sẽ thành công sao? Ngày mai chính là thời hạn cuối cùng, đến bây giờ nàng vẫn chưa xuất quan...”

“Nhất định nàng sẽ thành công.” Từ Thần về mặt kiên định nói, ánh mắt nhìn cửa đá kia một khắc cũng chưa từng rời khỏi.

Trong đó có thiên hạ mà hần tưởng nhớ ngày đêm, trong đó đồng dạng chứa đựng niềm chờ đợi tha thiết của mấy người bọn họ.

“Đúng, nhất định nàng có thể, mỹ nhân của ta là kỳ nữ từ thế gian chỉ có một!” Nam Cung Ly dùng sức gật đầu nói, bên trong hai tròng mắt ngăm đen hàm chứa vô tận thương nhớ cùng yêu say mê.

Chợt, cửa đá mở ra, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng hiện lên trước mặt bọn họ, chỉ trong chớp mắt liền biến mất.

Từ Thần cùng Nam Cung Ly sửng sờ nhìn nhau một cái, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, lập tức giống như nghĩ tới cái gì, hai người kích động chạy vào mặt thất.

Bên trong mặt thất không xem như là lớn lại không một bóng người, chỉ có tràn đầy căn dược liệu, các loại đan dược bỏ đi, hơn một ngàn trương đan phương, sách cổ, còn có một lọ thành phẩm đan dược.

Nhìn căn dược liệu chồng chất như núi cùng các loại đan dược bỏ đi, trước mắt hai người dường như hiện ra tình cảnh một bóng dáng gầy yếu không ngừng bận rộn ngày đêm.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản kích động cùng hưng phấn đều bị đau lòng thay thế được.

Lúc này bên trong một khách sạn nào đó, trong nháy mắt hai mỹ nam tử tuyệt đại hào hoa phong nhã nhìn thấy bóng dáng trắng tinh đột nhiên xuất hiện trong phòng liền sửng sốt, tuy rằng nàng rất cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng mà bên trong ánh mắt tuyệt mỹ bất luận như thế nào cũng không che giấu được kích động.

“Ta thành công...”

Ba chữ đơn giản, lại giống như nặng ngàn cân vậy.

Theo Dạ Mị nghen ngào, một khối đá đặt trên ngực bọn họ cũng đập nát trong nháy mắt, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Chúng ta đều biết, nàng nhất định sẽ không làm chúng ta thất vọng.” Giọng nói của Thượng Quan Sở Hàn run nhẹ nói, tuy rằng hần đã rất cố gắng khắc chế cảm xúc kích động của chính mình, nhưng ánh mắt hơi lấp lánh cùng giọng nói run rẩy vẫn là tiết lộ tâm tình của hần giờ phút này.

“Mị nhi, chúng ta về nhà đi.” Phàm Trần nhẹ nhàng ôm lấy Đông Phương Hi đang hôn mê trên giường, ôn nhu cười với Dạ Mị nói.

Nhìn thấy Đông Phương Hi sắc mặt tái nhợt không chút khí tức nào nằm trong lòng hần, ánh mắt Dạ Mị hơi loé lên, trái tim giống như bị người xé ra vậy. Nhưng nụ cười của Phàm Trần lại giống như gió xuân phát qua mặt, nháy mắt làm nàng thoải mái thiệt nhiều, khoe môi nhẹ nhàng kéo ra một chút độ cong thân nhiên, “Tốt, chúng ta về nhà.”

Dạ Mị, Phàm Trần cùng Thượng Quan Sở Hàn mỉm cười nhìn nhau một cái, liền tiếp bay về phía cửa sổ, đạp không phi hành giống như tiên nhân vậy,

bộ dạng tuyệt mỹ cùng phong tư tuyệt đại khuynh thành lập tức hấp dẫn rất nhiều người đi đường.

“Trời à, đó là thần tiên sao?”

“Tiên nhân hạ phàm a!”

“Đẹp quá...”

.....

Trong lúc nhất thời, người trên đường đều dừng chân lại, sững sờ nhìn ba thân ảnh tuyệt mỹ giữa không trung, không đứng, nói đứng ra hẳn là bốn. Tuy rằng Đông Phương Hi bị Phạm Trần ôm trên tay, nhưng mà vẫn có người ánh mắt sắc bén nhìn đến tướng mạo tuyệt mỹ kia của hắn, gương mặt tái nhợt chẳng những không có phá hư mỹ cảm của hắn ngược lại còn tăng thêm cho hắn vài phần vẻ xinh đẹp, không chỉ là nữ tử, liền ngay cả một ít nam tử cũng chấn kinh rồi, thẳng đến hôm nay bọn họ mới biết được, nguyên lai nam tử cũng có thể vừa thấy đã thương như vậy.

Tuy rằng tốc độ của bọn họ cực nhanh, cơ hồ là trong chớp mắt liền không thấy bóng người, nhưng chẳng sợ chỉ là kinh hồng thoáng nhìn như vậy, cũng đủ để mọi người trọn đời khó quên.

Trở lại Hoa Thanh cung, quả nhiên thấy Từ Thần và Nam Cung Ly đang đứng bên ngoài mỗi mắt mong chờ nhìn chung quanh, thấy Dạ Mị trở về, bọn họ cũng chỉ mạnh mẽ khắc chế thương nhớ của chính mình sau đó thối lui qua một bên, bọn họ cũng đều biết, giờ phút này nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Cho dù bọn họ che giấu rất tốt, nhưng Dạ Mị cũng vẫn nhìn thấy thương nhớ, đau lòng, yêu say đắm, còn có... tự hào trong đáy mắt bọn họ!

Thấy vậy, trong lòng Dạ Mị không khỏi dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, có áy náy cảm động, cũng biết rõ trong thời gian này chính mình bận đông bận tây, quả thật xem nhẹ mấy người nam nhân. Nhưng mà tất cả quả thật là thân bất do kỷ, thật không biết những ngày như vậy khi nào mới kết thúc, một ngày còn chưa tiêu diệt được Ma Vương, nàng liền không thể qua những ngày sống yên ổn.

Ma Vương... Nghĩ đến nam nhân chết tiết kia, đáy mắt Dạ Mị không khỏi xẹt qua một ít kiên định cùng ngoan tuyệt. Hai lần giao phong, nàng đều bị bại vô cùng chật vật, còn suýt chút nữa đánh mất mạng của nàng cùng Đông Phương Hi, phần sở sách này như thế cũng phải hao hao mà tính. Lần gặp mặt tiếp theo, cho dù không thể giết cũng phải lưu lại cho hắn một chút trí nhớ “khắc sâu”!

Sau khi đặt Đông Phương Hi lên trên giường của hắn, bốn người Phạm Trần đều về mặt chờ mong nhìn Dạ Mị, đáy mắt ẩn ẩn đều có chút hưng phấn cùng khát vọng. Dạ Mị thấy vậy bất giác có chút buồn cười, mấy nam nhân này bây giờ quả thật giống như một tiểu hải tử muốn kẹo, làm sao còn có hình tượng công tử tao nhã như ngày thường?

Dạ Mị cũng không lại chần chờ, bàn tay vừa lật, một quả đan dược màu vàng liền xuất hiện trên tay nàng. Đám người Nam Cung Ly vừa thấy ánh mắt đều sáng lên nhìn chăm chăm viên đan dược trong tay Dạ Mị, bên trong ánh mắt đều là kích động, thậm chí còn cháy lên một ngọn lửa nhỏ.

Đây là chí bảo của tiên gia Hồi Hồn đan a! Nghe nói chỉ cần còn có một hơi, mặc kệ người bị thương nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần một viên Hồi Hồn đan đều lập tức xong việc... Hồi Hồn đan vẫn đều là vật trong truyền thuyết, nay lại chân thực xuất hiện tại trước mắt bọn họ, lại làm bọn họ có chút cảm giác không đúng thật, trong lúc nhất thời suy nghĩ thế nhưng đều có chút hốt hoảng.

Tuy rằng trong ánh mắt bọn họ có kích động, phấn chấn, còn có tán thưởng... Nhưng duy độc không có tham lam, đáy mắt từ thủy đến chung vẫn đều là một mảnh thanh minh.

Dạ Mị có ý để đan dược lại trong tay mình một ít thời gian, sau đó mới không chút hoang mang nhẹ nhàng mở miệng Đông Phương Hi ra, thả đan dược đi vào, hơi hơi nâng cằm hắn lên. Để đan dược theo yếu hầu hắn lần đi vào.

Kế tiếp là khoảng thời gian chờ đợi dài dòng.

Bên trong một căn phòng, năm gương mặt rạng rỡ hữu thần gắt gao nhìn chăm chăm Đông Phương Hi nằm trên giường, giờ phút này bọn họ nghiêm nhiên giống như là “người một nhà” vậy, lo lắng cùng thâm sâu quan tâm trong đáy mắt so với huyết mạch chí thân chỉ có hơn chứ không có kém.

Bỗng nhiên, Phạm Trần về mặt ngưng trọng nói: “Mị nhi, bên ngoài có động tĩnh.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Dạ Mị chau mày lại, đáy lòng ẩn ẩn có chút bất an, chẳng lẽ Ma Vương lại có động tác gì?

“Bên ngoài đồn đãi, phát hiện Từ Vân quả bên trong hiểm địa long mạch.”

“Từ Vân quả?” Dạ Mị nghi hoặc nhìn hắn, đôi mày gắt gao nhíu lại tỏ rõ nghi hoặc của nàng.

“Từ Vân quả cùng Hồi Hồn đan đều là tiên đan tiên quả trong truyền thuyết, truyền thuyết người ăn vào Từ Vân quả tu vi có thể đại trưởng, liền ngay cả Độ Kiếp hậu kỳ cũng đều có ích rất lớn, nếu Ma Vương chiếm được...”

Nghe vậy, Dạ Mị kinh hãi. đan dược tiên quả có thể gia tăng tu vi có không ít, nhưng mà cho đến nay có thể làm cho Độ Kiếp hậu kỳ đạt được lợi ích rất lớn cũng chỉ có Từ Vân quả thôi. Nay tu vi của Ma Vương quả nhiên là cao hơn nàng một chút, nếu lại bị hắn ăn đến Từ Vân quả, kia muốn giết hắn chẳng phải là khó càng thêm khó?

Sau khi trầm tư một lát, Dạ Mị làm ra quyết định, “Chờ sau khi Đông Phương Hi tỉnh lại ta liền đi ra xem, mặc kệ lời đồn đãi là thật hay giả, cẩn thận một chút luôn tốt hơn, dù sao không có lửa làm sao có khói.”

“Lúc này đây để chúng ta đi cùng với nàng.” Thượng Quan Sở Hàn kiên định nói, ba nam nhân khác cũng vẻ mặt kiên định cùng nghĩ đến mà sợ.

Lần trước nếu như không phải có Đông Phương Hi, hiện tại người nằm trên giường chỉ sợ là nàng... Mà lúc này ra ngoài, khả năng sẽ gặp đến Ma Vương là cực cao, hơn nữa long mạch hiểm địa cũng là nơi cực kỳ nguy hiểm, truyền thuyết nơi đó có... Cho dù tu vi của vài người bọn họ không bằng nàng, nhưng bọn họ cũng hi vọng có thể đồng sinh cộng tử với nàng, mà không phải là suốt ngày tránh ở sau lưng nàng để nàng che gió chắn mưa cho bọn họ.

Dạ Mị hơi ngần ra, nhìn đến kiên định cùng lo lắng không chút che giấu nào trong đáy mắt bọn họ, khoé miệng không khỏi gọi lên một độ cong tuyệt mỹ, khẽ mở môi mỏng nói: “Tốt, chúng ta cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Long Mạch Hiểm Địa

“Trong khoảng thời gian này các người cũng vất vả rồi, đi trước nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, nơi này có ta là được.” Dạ Mị ôn nhu nói, nàng biết trong khoảng thời gian này không phải chỉ có một mình nàng đang phấn đấu, từ thân hình gầy yếu cùng gương mặt tiêu tụy của bọn họ có thể thấy được, trong khoảng thời gian này bọn họ nhất định cũng qua được cực kỳ gian nan, áp lực trong đáy lòng cũng không ít hơn so với nàng.

“Cũng là nàng phải đi hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, tuy rằng đến tu vi này của nàng đã tính là bán tiên, nhưng mà thân thể cũng không chịu nổi nàng cứ ép buộc như vậy a.” Phạm Trần đau lòng nhìn Dạ Mị nói, không cần nghĩ cũng biết, đan dược chưa có luyện thành, nàng là bất luận như thế nào cũng sẽ không nghỉ ngơi.

“Mị nhi, nàng vẫn là đi nghỉ ngơi một chút trước đi, hần tỉnh ta sẽ gọi nàng.” Nhớ tới tình cảnh lúc này nhìn thấy ở mặt thất, Từ Thần là vừa đau lòng lại vừa xấu hổ. Hần là nam nhân, nhưng mà lại không có cách nào giúp ích được cho nàng, tất cả mọi chuyện đều phải để nàng dùng đôi vai gầy yếu mà gánh hết, ở trong năm người bọn họ, tu vi của hần cũng là thấp nhất, có lẽ... hần thật sự không xứng đứng bên cạnh thân thể nàng.

“Từ Thần, chàng đang nghĩ cái gì?” Dạ Mị nhíu mày hỏi, Từ Thần là người không am hiểu che giấu tâm tư của mình nhất, đôi mắt trong suốt kia luôn sẽ tiết lộ tất cả cảm xúc của hần.

“Ta...”

“Chàng cũng biết ta rất hận bị người lừa gạt, nhất là người bên cạnh ta, chàng có thể không nói, nhưng mà không cần dùng lý do qua loa tắc trách ta.”

Nhìn thấy sắc mặt Dạ Mị có chút không tốt, Từ Thần bắt đầu dĩ cười khổ. “Từ đầu tới cuối, cho dù gặp được chuyện gì, trước tiên nàng cũng sẽ luôn an bày chúng ta thật tốt, sau đó tự mình đi gánh trọng trách, nhìn một mình nàng chiến đấu hăng hái trong mưa gió, nàng có biết tâm tình của chúng ta là như thế nào không? Chúng ta đều là nam nhân, đều hy vọng có thể dùng hai tay mở ra một mảnh trời riêng cho nữ nhân âu yếm của chúng ta...”

Nghe vậy, Dạ Mị trầm mặc, ba nam nhân còn lại cũng trầm mặc. Lời nói của Từ Thần là tiếng lòng của bọn họ, tuy rằng thực lực bọn họ không bằng nàng, nhưng cũng không hy vọng mỗi lần đều tránh ở góc sáng sủa nhìn một mình nàng bồi hồi ở giữa ranh giới sinh tử, như vậy đối với bọn họ mà nói thật sự rất tàn nhẫn...

“Thực lực của vài người bọn họ không bằng nàng, nhưng cũng tính là cao thủ đứng đầu, bọn họ... có thể giúp nàng.” Dừng lại một chút, Từ Thần tự giễu cười nói: “Mà ta lại... căn bản không xứng đứng bên cạnh nàng.”

“Thật sự ai bảo vệ ai lại có gì khác nhau đâu? Mục tiêu của chúng ta chính là có thể tạo một ngôi nhà an lạc cho người trong lòng của mình thôi, chân chính yêu nhau, là không cần phải phân chia. Các chàng không muốn ta bị thương, ta làm sao lại hy vọng nhìn đến các chàng bị thương chứ?”

Cũng vì quá để ý, cho nên lúc gặp nguy hiểm mới sẽ trước tiên bảo vệ bọn họ lại, nhưng mà nàng lại xem nhẹ cảm thụ của bọn họ...

“Từ nay về sau, chúng ta núi đao biển lửa cùng nhau xông, cùng trời cuối đất, vĩnh viễn bên nhau, như thế nào?”

Nghe được lời nói của Dạ Mị, ánh mắt của mấy người bỗng chốc sáng rực lên, kèm lại kích động dưới đáy lòng, dùng sức gật gật đầu. Hứa hẹn này, bọn họ đã chờ đợi từ lâu, có thể đồng sinh cộng tử với nàng, kiếp này lại không còn gì hối tiếc.

“Từ Thần, sau này ta không hy vọng lại nghe được chàng nói cái gì xứng hay không xứng, người ta nhận định, không ai có thể nói một chữ không, cho dù là chàng cũng không được!”

Tuy rằng lời nói của Dạ Mị cực kỳ bá đạo, nhưng mà trong lòng Từ Thần cũng vô cùng ngọt ngào. Hần luôn luôn tự ti, không có gì có thể đáng giá làm

cho hân vui vẻ hơn là được nâng tán thành, bởi vì lời nói này của nàng, cảm giác bất lực lo được lo mất hân giấu trong đáy lòng cũng theo sau tan thành mây khói.

“Các chàng nghỉ ngơi trước đi, ta canh giữ tại chỗ này, ta hi vọng người đầu tiên hân nhìn thấy sau khi tỉnh lại sẽ là ta.”

“Được rồi.” Phàm Trần bọn họ nhìn nhau một cái, lại thấy được trong mắt đối phương tràn đầy ý cười. Xem ra, bọn họ lại muốn có thêm huynh đệ.

Mà Nam Cung Ly giờ phút này là như thế nào cũng không cười nổi, ngay cả Đông Phương Hi cũng đều tu thành chính quả, những ngày khổ sở của hân khi nào mới kết thúc a? Hiện tại liên chỉ còn một “người ngoài” là hân, xem ra là nên tăng thêm sức lực, bằng không muốn một người cô đơn như hân nhìn bọn họ mỗi ngày khinh khạo ta ta, kia còn không bằng để hân đi chết luôn cho xong!

Mấy nam nhân đi rồi, trong phòng lập tức an tĩnh, Dạ Mị chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay nắm lấy một bàn tay của Đông Phương Hi, cứ như vậy lặng lẽ nhìn hân.

Vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc lúc trước, mày kiếm giống nhau, cái mũi ngay thẳng giống nhau, môi mỏng giống nhau. ...

Ngón tay thon dài của Dạ Mị miêu tả hình dáng, ngũ quan hân, trái tim không thể đè nén nhảy dựng lên.

Chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt vẫn ôn nhu loé sáng như lúc trước vậy, nhưng bởi vì thân thể đau đớn mà hơi nhíu mày, ánh mắt cũng vì đã lâu chưa có mở ra mà không quá thích ứng đến ánh sáng bên ngoài.

Cảm giác được trong tay mình dường như có vật gì khác thường, ngực cũng giống như có một chút sức nặng, Đông Phương Hi nghỉ hoặc nhìn về phía trước ngực mình

Đầu bạc chói mắt như tuyết, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn không tỳ vết, không phải thiên hạ mà hân tâm tâm niệm niệm lại là ai?

Giờ phút này nàng đang dựa vào ngực hân ngủ say, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, lông mi nhẹ run như cánh bướm, còn có da thịt bóng loáng không tỳ vết giống như cực phẩm mỹ ngọc vậy. ... Tất cả đều là căn nguyên làm hân điên cuồng mê muội.

Nhìn nàng đang dựa vào ngực hân ngủ say, trong lòng Đông Phương Hi giống như bị tưới mật vậy, ngọt đến tận sâu trong xương tủy.

Nàng, chẳng lẽ vẫn chờ đợi trước giường hân sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Đông Phương Hi vừa ngọt ngào lại đau lòng, nhìn đến bộ dạng mệt mỏi như vậy của nàng, mày kiếm bất giác gắt gao nhíu lại.

Tay hơi nhúc nhích một chút, lại không cẩn thận đụng đến tay mềm đang nắm, thiên hạ đang ngủ say chậm rãi mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa chột hiện.

“Vi sao lại không quý trọng sinh mệnh của chính mình như vậy?” Dạ Mị lạnh giọng hỏi, nhớ lại tình cảnh hân học máu hôn mê, trong lòng nàng không nhịn được cảm thấy khủng hoảng.

“Ta rất quý trọng sinh mệnh của mình, nhưng ta lại càng quý trọng nàng.”

Một câu thân nhiên, lại làm Dạ Mị không khỏi đỏ hốc mắt.

“Chàng* đùa ngốc này, không phải chàng yêu ta sao? Nếu chàng đã chết kia làm sao còn có thể tiếp tục yêu ta!”

*Lúc này có vẻ nàng đã chấp nhận anh rồi nên đổi giọng nha

“Đã không có ta, còn có bọn họ toàn tâm toàn ý yêu nàng, nhưng mà nếu không có nàng, những người yêu nàng như chúng ta phải nên làm cái gì bây giờ?” Đông Phương Hi thâm sâu nhìn nàng ôn nhu mà thâm tình nói, đôi mắt tràn đầy thâm tình cùng lưu luyến gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Thiếu chút nữa... thiếu chút nữa hân đã không còn được nhìn dung nhan làm hân si mê điên cuồng này. ...

Chậm rãi cúi người xuống, tại trong ánh mắt kinh ngạc của hân, Dạ Mị nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi mỏng góc cạnh rõ ràng kia.

Trong nháy mắt hai đôi môi mềm mại dán sát vào nhau, hai trái tim không tự chủ được bắt đầu nhảy điên cuồng, không khí ái muội chậm chậm lan tràn chung quanh, độ ẩm trong phòng dần dần tăng lên.

Sau khi sững sờ một lát, kích động cùng hưng phấn không thể dùng lời diễn tả được lập tức thay thế được nguyên bản kinh ngạc, hai tay hữu lực gắt gao vòn quanh ôm lấy thân thể mềm mại kia, lưỡi mềm trúc trắc cạy mở hàm răng nàng, càng làm sâu sắc hơn nụ hôn xa xưa đã lâu này.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Dạ Mị, thân thể Đông Phương Hi dùng chỉ gần hai tháng thời gian liền đã hoàn toàn khôi phục, không chỉ có như thế, gương mặt tuấn mỹ không giống phàm nhân nguyên bản càng phát ra hồng nhuận hơn, quả thật là còn mềm mại hơn cả hoa, làm Nam Cung Ly nhìn xem là vô

cùng buồn bực cùng ghen tị.

“Thân thể của Hi đã muốn khôi phục, ngày mai chúng ta liền xuất phát đi long mạch hiểm địa, tuyệt đối không thể để Ma Vương được đến Từ Vân quả.” Nói đến Ma Vương, Dạ Mị liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, đáy mắt là một mảnh âm lãnh.

“Nhất định là không thể để Ma Vương được đến Từ Vân quả, nhưng mà long mạch hiểm địa... cũng không phải dễ đi như vậy.” Phàm Trần vẻ mặt ngưng trọng nói, nhắc tới long mạch hiểm địa, trên mặt mấy người khác cũng dày đặc trầm trọng.

“Long mạch hiểm địa rất nguy hiểm sao?” Dạ Mị nghi hoặc hỏi, tuy rằng xưng là hiểm địa liền nhất định có chỗ nguy hiểm của nó, nhưng mà cũng không đến mức làm bọn họ thay đổi sắc mặt đi.

“Long mạch hiểm địa kỳ thật là địa bàn của một con cự long.”

“Cự long?!” Dạ Mị kinh hô một tiếng, bên trong mắt đẹp hoàn toàn là không thể tin được. Vẫn nghĩ đến long chỉ là sinh vật trong truyền thuyết, nhưng không nghĩ rằng nó thật sự tồn tại!

Nhất thời, trong lòng Dạ Mị tràn ngập hướng tới, thật rất muốn nhìn thấy cự long trong truyền thuyết kia... Làm một người Trung Quốc, nàng cũng giống như đại đa số người Trung Quốc vậy, đều có một loại tình cảm rất đặc thù với cự long trong truyền thuyết.

“Một con cự long đang trưởng thành kỳ liền có thể ngang với Tu Chân giả Độ Kiếp kỳ, hơn nữa thân thể long tộc cực kỳ mạnh mẽ, pháp bảo bình thường căn bản không thể làm nó bị thương chút nào, vạn nhất thật sự gặp gỡ...”

Nói đến đây, tâm tình mấy người càng thêm trầm trọng hơn. Nếu mà gặp một con cự long đang trưởng thành kỳ, bằng vào thực lực của mấy người bọn họ còn có thể chạy thoát, nhưng nếu mà gặp một con cự long đã trưởng thành, thật sự là cho dù tất cả bọn họ hợp lực lại cũng ngay cả nhét hàm răng cho nó vẫn không đủ.

“Mặc kệ như thế nào, long mạch hiểm địa vẫn là muốn đi, rốt cục long mạch hiểm địa có cự long hay không cũng chỉ là lời đồn, nhưng nếu mà bị Ma Vương chiếm được Từ Vân quả, chúng ta đây thật sự là chết không có chỗ chôn, nếu chẳng nào cũng là chết, tự nhiên là phải liều mạng một hồi!” Dạ Mị trầm giọng nói, hiện tại chỉ hi vọng cái truyền thuyết đó là giả, nếu không lần này đi chỉ sợ thật sự là dữ nhiều lành ít.

Nghe nói long tộc có ý thức lãnh địa rất mạnh, làm sinh vật cao ngạo cổ xưa nhất trong truyền thuyết, nhưng thật đừng hi vọng tính tình chúng nó sẽ tốt...

“Liều mạng liền liều mạng đi, dù sao chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với tiểu mỹ nhân, cho dù chết ta cũng sẽ là mỉm cười chết. Cái gọi là chết dưới hoa mầu đơn, thành quý cũng phong lưu, bất quá nếu trước khi chết có thể âu yếm, ta đây liền càng thêm thoả mãn. tiểu mỹ nhân, không biết nàng có thoả mãn tâm nguyện nhỏ nhỏ duy nhất này của tiểu sinh không?”

Nghe vậy, mấy người không nói gì đến cực điểm, tên hỗn đản này thật đúng là tà tâm không chết!

“Đi tìm chết!” Bốn giọng nói bất đồng, lại ẩn ý nói ra ba chữ giống nhau, làm cho miệng Nam Cung Ly rút gân một trận, gương mặt thối thi nháy mắt ừ ừ xuống, môi mỏng hơi hơi chu lên, giống như tiểu hài tử bị cướp mất kẹo vậy, bộ dáng kia muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất.

Thấy vậy, Dạ Mị nhin không được nở nụ cười, Nam Cung Ly này quả thật là một kẻ dở hơi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đối chiến ngũ trảo kim long

Long mạch hiểm địa không xa lạ gì đối với tất cả mọi người trên đại lục, lúc trước mọi người nói đến nó đều là vẻ mặt hoảng sợ, người đi ngang qua nơi đó cũng đều phải đi đường vòng từ rất xa, nhưng mà gần đây nơi đó lại giống như một nơi có chứa đầy hoàng kim bảo địa vậy, một đám lại một đám người chen chúc về nơi đó.

“Những người này thật đúng là không sợ chết, vì một tin tức không xác định thế nhưng ngay cả mạng cũng không cần.” Người nói chuyện đúng là Nam Cung Ly đã hoá trang, giờ phút này hắn đang phe phẩy hai cái râu cá trê trên miệng, vẻ mặt khinh bỉ nhìn một đám lại một đám người đi vào long mạch hiểm địa.

“Người vì tiền chìm vì thức ăn mà chết, sức dụ hoặc của Từ Vân quả đối với Tu chân giả thật là lớn hơn tiền tài nhiều lắm.” Thượng Quan Sô Hàn châm chọc cười nói. Thật không biết những người này là nghĩ như thế nào, tuy rằng Từ Vân quả thật sự là khó có được, chỉ là nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, cho dù đồ vật lại tốt còn có tác dụng gì?

Đúng lúc này, Dạ Mị mắt sắc phát hiện một nhóm người, lập tức thấp giọng nói: “Đến trong đám người đi!”

Đám người Phàm Trần nghe vậy đều sùng sốt, nhưng cũng phản ứng cực nhanh, mấy người không một tiếng động lập tức trà trộn vào trong đám người

“Mì nhi, chẳng lẽ là Ma Vương?” Cùng đi theo đám người tiến vào bên trong long mạch hiểm địa, Phàm Trần thấp giọng hỏi nhỏ bên tai Dạ Mị, mấy người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc, kỳ thật không cần nghĩ cũng biết, có thể làm cho nàng thay đổi sắc mặt cũng chỉ có Ma Vương, chẳng qua mấy người bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy gương mặt chân chính của Ma Vương, nàng lại làm sao có thể đoán được?

“Tám chín phần mười là vậy, nhóm người kia toàn bộ đều một thân áo đen, cách ăn mặc thật rất giống thủ hạ của Ma Tôn lúc trước.” Dạ Mị trầm giọng trả lời, ánh mắt lặng lẽ nhìn đến một đám người kia.

Mấy người Phàm Trần cũng đi theo ánh mắt nàng tìm kiếm, đã thấy nhóm người kia đại khái có gần một trăm người, người người đều là trường bào màu đen giống nhau, quả thật rất giống với những tên Tu Ma giả lúc trước. Làm bọn họ kinh ngạc nhất là tên đầu lĩnh kia, cầm bảo mâu đen đường viền bằng ngân tuyến hoàn mỹ vẽ ra thân hình mạnh mẽ thon dài kia của hắn, ngũ quan lại có một loại xinh đẹp âm nhu, mắt phượng hẹp dài bằng lãnh không có một tia độ âm, đáy mắt cũng có một cỗ khí tức thị huyết, mà ánh mắt hắn lại có chút giống như Ma Tôn!

Giây phút nhìn đến hắn, mấy người đã hoàn toàn khẳng định, người này nhất định là phụ thân của Ma Tôn Ma Vương, cũng là địch nhân lớn nhất của bọn họ!

Truyền thuyết nam nữ của Ma tộc tư sắc đều thuộc loại thượng thừa, nam tuấn nữ tiếu, chỉ là phụ tử Ma Vương này có phải hơi chút đẹp quá phận rồi hay không? Ma Vương này cũng không biết đến tột cùng đã sống bao nhiêu năm, phỏng chừng đã là lão yêu tinh vạn năm, nhưng cổ tình lại có một bộ tướng mạo tuấn mỹ tuyệt luân như vậy, trên người còn có một cỗ mị lực của nam tử thành thực, chỉ sợ rất ít nữ nhân có thể ngăn cản được dụ hoặc như vậy đi?

Này không, hắn vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn N ánh mắt, những nữ tu sĩ này người người hai mắt loé lên ánh sáng xanh nhìn chằm chằm gương mặt mê chết người không đến mạng kia của hắn, giống như hận không thể một ngụm nuốt hắn vào luôn vậy, thậm chí còn có một ít nam nhân đều lộ ra biểu tình đáng khinh!

Ma Vương làm như cũng phát hiện được những tầm mắt đáng khinh, mê đắm đó, ánh mắt nhất ngưng, liền dùng tầm mắt bằng lãnh quét ngang qua, những người tiếp xúc đến tầm mắt của hắn đều nhìn không được trong đáy lòng phát run, run run rẩy rẩy cúi đầu xuống. Quá khủng bố, chỉ là một ánh mắt lại làm cho bọn họ giống như ngã xuống địa ngục vậy, cỗ sát khí mãnh liệt thị huyết kia làm mọi người sợ hãi từ đáy lòng.

Thấy vậy, Ma Vương mới vừa lòng thu hồi tầm mắt, khoé miệng gọi ra một nụ cười âm lãnh.

Kỳ thật không phải ánh mắt hắn thật sự có được lực sát thương mạnh mẽ như vậy, chỉ là thời điểm hắn nhìn về phía mọi người sảm tạp một tia uy áp của cường giả, mà lấy thực lực của hắn, chỉ là một tia uy áp cũng đủ để bọn họ sợ hãi.

“Thực lực của Ma Vương thật sự là sâu không lường được.” Dạ Mị ngưng trọng nói, có lẽ những người khác không cảm ứng được, nhưng Dạ Mị đã là độ kiếp hậu kỳ lại rõ ràng cảm nhận được hắn cường hãn, hiện tại nàng so với Ma Vương đã là thua một bậc, nếu mà lại cho hắn được đến Từ Vân quả...

Sau khi tiến vào long mạch hiểm địa, mọi người liền tốp năm tốp ba rời khỏi, bởi vì không biết vị trí cụ thể của Từ Vân quả, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể thử thời vận, mấy người Dạ Mị liền chọn một phương hướng cách Ma Vương xa một chút đi tới, bởi vì phương hướng có vẻ hẻo lánh, người đi bên này cũng không phải rất nhiều.

Long mạch hiểm địa nghe qua rất khủng bố, nhưng thực tế phong cảnh nơi này lại tuyệt đẹp cực kỳ, hoa tươi mềm mại, cây cối bụi cỏ sinh cơ dạt dào, dòng suối nhỏ trong suốt không thấy đáy, thác nước cao hùng vĩ đồ sộ...

Cảnh đẹp không thua kém gì với những điểm du lịch thắng cảnh, mọi người không khỏi vui vẻ thoải mái, dần dần cũng quên mất cái nguy hiểm của long mạch hiểm địa.

“Cự long trong truyền thuyết chỉ sợ là sự thật.” Sau khi đi vào bên trong một đoạn đường dài, Dạ Mị nhíu mày càng chặt, đối với những phong cảnh xinh đẹp đó, nàng lại không có một chút tâm tư đi thưởng thức.

“Sao lại như thế?” Nam Cung Ly nghi hoặc hỏi, tuy rằng đáy lòng hắn ảm ảm có chút bất an, nhưng mà lại không biết phần bất an này đến cùng ở nơi nào.

“Nơi này quá mức bình tĩnh, đi một đoạn đường xa như vậy, các chàng có từng phát hiện một vật còn sống hay không?”

Nghe vậy, mấy người đều sửng sốt. Quả thật, đi lâu như vậy rồi, bọn họ đều không phát hiện một vật còn sống nào, nơi này cũng xem như là rừng núi, nhưng mà ngay cả một con động vật cũng không có, thậm chí ngay cả một con chim cũng không thấy...

“Nghe nói ý thức lãnh địa của cự long đều rất mạnh, nếu nơi này thật sự là địa bàn của cự long, như vậy loại hiện tượng quỷ dị này liền có giải thích hợp lý.”

“Ngao!” Vừa dứt lời, một tiếng rống ngâm cao vút liền truyền tới, đám người Dạ Mị sắc mặt đại biến, bước chân đi tới im lặng ngừng lại.

“Đi đường vòng.” Dạ Mị rất quyết đoán chuyển sang đi đường vòng, tuy rằng nàng rất muốn kiến thức một chút cự long trong truyền thuyết kia, nhưng mà nàng còn chưa ngốc đến nỗi dùng tánh mạng của mình và mấy người bọn họ đem ra đùa.

Mấy người Dạ Mị vừa định đi đường vòng, đã thấy một vật thể hình người đánh lên người bọn họ, người nọ vẻ mặt hoảng sợ, thân thể nhiều chỗ có vết cào, máu tươi đang không ngừng từ miệng vết thương chảy ra, nghiễm nhiên đã muốn bắt đi nửa cái mạng.

Người nọ vừa thấy mấy người Dạ Mị, lập tức nhào lên giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng vậy, “Long... Cự Long! Van cầu các người cứu cứu ta!”

Không đợi Dạ Mị bọn họ phản ứng lại, một quái vật thật lớn nháy mắt xuất hiện trước mắt bọn họ. Long thân dài trăm mét che kín mặt trời, long lân màu vàng kim tại ánh mặt trời chiếu xuống chiết xạ ra ánh sáng chói mắt, mắt to như chuông đồng đang âm ngoan nhìn mấy người Dạ Mị.

Mà lúc này mấy người Dạ Mị cũng về mặt kinh ngạc nhìn nó, bên trong ánh mắt thanh lãnh của Dạ Mị hiện lên một ít vẻ kinh diễm, này đúng là một con ngũ trảo kim long! Long tộc tôn quý nhất trong truyền thuyết, tương đương với đế vương của nhân loại vậy!

Vừa mới gặp được vài tên xâm nhập giả, ngũ trảo kim long phần nộ, dưới con giận dữ đã diệt toàn bộ mấy người đó, không nghĩ tới đuổi theo con cá lọt lưới kia lại phát hiện thêm vài tên xâm nhập giả, điều này làm cho nó phần nộ tới cực điểm, ngửa đầu lại là một tiếng rồng ngâm cao vút, giống như muốn phát tiết cực hạn phần nộ trong lòng vậy.

Tại lúc mấy người còn chưa phản ứng lại, long thân thật lớn của ngũ trảo kim long liền cúi người vọt tới, chỉ trong nháy mắt, người vừa chạy trốn lúc này liền bị nó xách lên như xách gà con vậy, hai móng vuốt cầm lấy hân dùng lực một chút, người nọ liền bị xé thành hai nửa, thậm chí ngay cả một tiếng hét thảm đều chưa kịp phát ra!

Thấy vậy, đám người Dạ Mị kinh hãi không thôi, tốc độ thật nhanh! Tốc độ nhanh như vậy, liền ngay cả đã là Độ Kiếp hậu kỳ như Dạ Mị cũng phải cam bái hạ phong!

Sau khi xé người kia thành hai nửa, ánh mắt của ngũ trảo kim long lại dời về phía mấy người Dạ Mị, trong mắt chợt hiện hung quang, ngay sau đó liền đánh về phía mấy người bọn họ.

Lúc này, mấy người Dạ Mị đã có chuẩn bị, đều nhao nhao triệu hồi ra pháp bảo của mình, tại lúc ánh mắt của nó nhìn về phía bọn họ, bọn họ cũng đã làm tốt chuẩn bị tránh né, cho nên ngũ trảo kim long nhào tới lần này là phác cái không.

Thấy chính mình không bắt được bọn họ, ngũ trảo kim long càng thêm phần nộ rồi, sau đó lần này không đợi đến nó nhào tới, mấy người Dạ Mị liền cùng lúc cầm pháp bảo bắt đầu đánh về phía nó.

Dạ Mị cùng Phàm Trần đánh về móng vuốt, Thượng Quan Sở Hàn, Từ Thần và Nam Cung Ly liền đánh về gáy nó, mà thừa dịp lúc ngũ trảo kim long bị bọn họ hấp dẫn sự chú ý, Đông Phương Hi lại rút kiếm đâm về phía mắt của nó.

Giống như cảm giác được nguy hiểm tới gần, ngũ trảo kim long quay đầu chống lại Đông Phương Hi đang nhào tới, dưới con thịnh nộ, ngũ trảo kim long giờ một móng vuốt lên hung hăng đánh Đông Phương Hi văng ra ngoài. Đông Phương Hi bị đánh văng ra ngoài cả người hung hăng nện lên một thân cây, mạnh phun ra một ngụm máu tươi, tay run nhè nhẹ che lại ngực mình.

“Hi!” Nhìn thấy Đông Phương Hi bị đánh bay ra ngoài, Dạ Mị lập tức kinh hô một tiếng, kiếm trong tay cũng cùng lúc đâm đến móng vuốt của ngũ trảo kim long.

“Ngao!” Lại là một tiếng long ngâm cao vút, trên người đồng thời bị năm đạo công kích, tuy nói vẫn chưa tạo thành thực chất thương tổn nào cho nó, nhưng mà cảm giác đau đớn cũng không giảm chút nào.

“Ta không sao.” Đông Phương Hi lạnh nhạt cười một tiếng với Dạ Mị, nhẹ nhàng lau đi máu tươi trên khoé miệng, rút kiếm đứng lên.

“Năng lực phòng ngự của long tộc quả thật là cường hân!” Thượng Quan Sở Hàn ngưng trọng nói, lúc này là một kích toàn lực của bọn họ, lại chỉ xẹt qua vài đạo vết thương nhỏ trên người nó, xem ra trận chiến này quả thật là một trường đại chiến gian khổ.

Ngay tại lúc mọi người rơi xuống đất còn chưa đứng vững, ngũ trảo kim long lại phần nộ vung cái đuôi của nó, lực đạo cường hân đến nỗi ngay cả mấy cái cây to lớn cũng bị nó làm đứt lìa, có thể nghĩ, nếu bị đuôi của nó quét đến, không chết cũng phải bị thương nặng.

Lúc này ngũ trảo kim long dĩ nhiên đã phần nộ đến cực điểm, nghĩ nó sống cả vạn năm, nay lại bị vài tên nhân loại nhỏ bé làm bị thương, thân là ngũ trảo kim long kiêu ngạo, làm sao nó có thể nuốt xuống cục tức này!

Nó đã nhìn ra, trong vài người này chỉ có tên tóc bạc là lợi hại nhất, mà lúc này người làm nó bị thương nặng nhất cũng là nàng! Vì thế, một kích này của ngũ trảo kim long quét thẳng về phía Dạ Mị.

Mấy người Phàm Trần thấy vậy quá sợ hãi, năm người bất đồng phương hướng đều cùng lúc bay về phía Dạ Mị, ý đồ muốn đỡ một kích này thay nàng, nhưng mà khoảng cách quá xa, mà tốc độ của ngũ trảo kim long lại cực nhanh, cái đuôi thật lớn rất nhanh đã đến gần thân thể Dạ Mị.

Dạ Mị thấy vậy cũng kinh hãi, trước tiên đã làm ra phản ứng, sử dụng thuật di trốn tránh mà đi, tuy rằng tốc độ cùng phản ứng đã muốn rất nhanh, nhưng mà vẫn bị cái đuôi hung hăng đập trúng một chút, lập tức cả người đều bị đánh bay ra ngoài.

Một kích nặng nề đánh ngũ tạng phế phủ của Dạ Mị đều muốn sai lệch, toàn thân giống như bị tách rời ra từng mảnh vậy, há miệng liền phun ra một ngụm máu tươi.

Thời gian giống như ngừng lại, sáu đôi mắt bao gồm cả ngũ trảo kim long đều hoảng sợ nhìn bãi máu tươi.

Máu kia đúng là màu vàng kim chói mắt!

— Lờ ngoài mặt —

Truyện sắp kết thúc rồi, nên tác giả cố ý làm chương ngắn đi, muốn để kết cục rồi làm thành một chương dài hẳn hoi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tính kế ngũ trảo kim long

“Mị nhi, nàng thế nào?” Thượng Quan Sở Hàn cách Dạ Mị gần nhất sau khi sững sờ một lát liền nhanh chóng chạy tới nâng nàng dậy lo lắng hỏi, ánh mắt xẹt qua vết máu màu vàng kim trên miệng nàng còn lộ ra kinh ngạc.

“Ta không sao.” Dạ Mị lau đi vết máu trên khoé miệng cười nhạt nói, ánh mắt dùng trấn an quét một vòng vài tên nam nhân đang nôn nóng.

“Mị nhi, máu của nàng...” Nam Cung Ly chân chờ nhìn vết máu màu vàng kim kia, đầu óc giống như bị sét đánh vậy, đã mất đi năng lực tự hỏi.

“Ta cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, từ sau lần trước bị thương tỉnh lại liền phát hiện cơ thể ta giống như đã xảy ra biến dị, chân nguyên lực, máu cùng nguyên anh của ta đều biến thành màu vàng kim.” Dạ Mị bất đắc dĩ nói, đối với chính mình biến hoá, nàng cũng rất là ngạc nhiên. nhưng thuy chung lại không tìm ra nửa điểm đầu mối.

“Cái gì?!” Một lời nói kích động ngàn tầng sóng, mọi người đều chấn kinh rồi, lúc này trong chiến đấu mọi người đều rất khẩn trương nên không có ai đặc biệt chú ý đến chân nguyên lực của nàng, nay nàng vừa nói ra, liền giống như sấm sét giữa trời quang vậy, đánh cho bọn họ trong lòng ngoài khét.

Tình trạng quý dị như vậy, cho tới nay bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là lúc ở tại hỗn độn chi cảnh đã bị cái biến sao? Hay là nói thân thể nàng có vấn đề gì?

“Thân thể của nàng có xuất hiện tình huống đặc thù gì không?” Từ Thần khẩn trương lôi kéo tay nàng hỏi, sợ nàng vì lần trước bị thương mà xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Dạ Mị vừa định nói chuyện, Phàm Trần lại bình tĩnh làm ra trả lời, bên trong ánh mắt ẩn ẩn có chút hưng phấn.

“Không cần lo lắng, Mị nhi không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường.”

“Cái này còn bình thường? Ta thấy là người không bình thường thôi!” Nam Cung Ly khoa trương kêu lớn lên, trước không nói cái khác, chỉ nói về màu sắc của máu này, có ai gặp qua máu của người bình thường là màu vàng kim chưa? Tuy nói vàng kim rất chói mắt, nhưng đó căn bản là không bình thường có được không a?

“Người tên thần côn này, có phải người đã biết cái gì hay không?” Thượng Quan Sở Hàn tức giận hỏi, hẳn rất là bội phục thuật bói toán của Phàm Trần, nhưng mà hắn cố tình lại luôn nói cái gì mà thiên cơ không thể tiết lộ, quả thật là tức chết người không đền mạng!

“Ha ha, thiên cơ không thể tiết lộ.” Phàm Trần trêu tức nở nụ cười, vừa lòng nhìn thấy mấy gương mặt tuấn tú nháy mắt đen lại.

Quả nhiên, tên thần côn chết tiết này! Thượng Quan Sở Hàn căm giận nghĩ, hận không thể một ngụm nước miếng phun chết hắn.

Nghe được lời nói của Phàm Trần, mặc dù trong lòng Dạ Mị có nghi hoặc, nhưng mà lại không bắt buộc, nàng chỉ cần biết Phàm Trần sẽ không hại nàng là được, những nỗi băn khoăn khác luôn sẽ có một ngày sẽ cởi bỏ được.

“Chúng ta... có phải đã quên cái gì hay không?” Đông Phương Hi thanh lịch nói một câu làm mấy người đều ngậm ngẩn, đã quên cái gì?

Có vẻ... giống như... đại khái... bọn họ đang chiến đấu với ngũ trảo kim long đi...

“Ngũ trảo kim long!” Dạ Mị ánh mắt nhất ngưng, gầm nhẹ một tiếng, trong lòng bất giác nở nụ cười, ai có thể giống bọn họ như vậy a? Thế nhưng đánh đến một nửa liền quên mất nguy hiểm trò chuyện vui vẻ!

Nhờ Dạ Mị nhắc tới, mấy nam nhân cũng nháy mắt hoàn hồn, đều tự cảm lấy pháp bảo nhìn về phía ngũ trảo kim long, lại bị cảnh tượng trước mắt hung hăng làm giật mình một phen.

Đây là cái tình trạng gì? Ngũ trảo kim long cũng xảy ra chuyện rồi! Chỉ thấy đôi mắt lớn như chuông đồng của nó đang đại ra nhìn Dạ Mị, ngờ ngác như chớp như không.

Thấy vậy, mấy người Dạ Mị không khỏi mặt mày hắc tuyến, lúc này bọn họ còn buồn bực, vì sao thời gian dài như vậy không thấy nó có động tác gì,

ngay cả một chút âm thanh cũng không có, thì ra là nó đang ngăn người a...

Thấy mấy người Thượng Quan Sở Hàn muốn nhân cơ hội này công kích nó, ánh mắt Dạ Mị co rút, vội vàng ngăn cản bọn họ, “Chờ đã, giống như có điểm không thích hợp, ta xem nó giống như không có ác ý.”

Quả thật, tình trạng hiện tại nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp, trong mắt ngũ trảo kim long đã không có hung mãnh như lúc đầu, giờ phút này nó giống như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, chẳng lẽ là bởi vì màu sắc của máu kia?

Như thế, sáu người một con rồng cứ như vậy lẳng lặng giằng co, mấy người Phàm Trần tuy rằng không cảm nhận được nó có ác ý gì, nhưng vẫn cảnh giác bảo vệ trước mặt Dạ Mị như cũ, năm nam nhân tạo thành một đạo bình chướng trước mặt Dạ Mị, như thế cho dù ngũ trảo kim long bỗng nhiên công kích, bọn họ cũng có thể vì năng tranh thủ một ít thời gian.

Hồi lâu, một giọng nói xa xưa uy nghiêm lại mang theo hưng phấn khó nén vang lên: “Một ngàn năm... rốt cục đã đợi được...”

“Người... người có thể nói?!” Dạ Mị kinh sợ, miệng của ngũ trảo kim long mở ra hợp lại, giọng nói hiển nhiên là từ miệng nó phát ra.

“Ta là thần long của thiên giới, có thể nói lại có gì ngạc nhiên.” Đối với mấy người Dạ Mị kinh ngạc, hiển nhiên ngũ trảo kim long không vừa ý, nhưng mà tính tình tốt không có tức giận.

“Thần long của thiên giới? Vậy làm sao người có thể ở chỗ này?” Dạ Mị nghi hoặc hỏi, trực giác nói cho nàng, chỗ này nhất định có bí mật, nhưng mà lại có liên quan đến nàng!

“Ngàn năm trước, sau trận biến đổi lớn kia, ta liền bị phong ấn ở đây, không thể bước ra nơi này một bước.” Làm như không muốn nhắc tới trận biến đổi lớn ngàn năm trước, ngũ trảo kim long chỉ nói qua loa, trong giọng nói có hơi chút cảm giác tang thương.

“Vậy nói cách khác người không thể trở lại thiên giới đi?”

“Không chỉ ta, tu chân giả nơi này cũng không thể phi thăng lên thiên giới!”

Một lời nói kích động ngàn tầng sóng, mấy người Dạ Mị nghe vậy khiếp sợ không thôi, giấc mộng của Tu Chân giả là một ngày nào đó có thể khám phá đại đạo phi thăng tiên giới, nhưng hôm nay ngũ trảo kim long lại nói nhân loại nơi này căn bản không thể phi thăng...

“Này đến tột cùng là vì cái gì? Không phải nói chỉ cần đến Độ Kiếp hậu kỳ tu vi đạt tới cao nhất liền có thể phi thăng sao?”

“Quá khứ là như thế, nhưng mà ngàn năm trước nơi này cũng đã không thể phi thăng, nơi này chính là một không gian bị vứt bỏ, nghìn năm qua linh khí ở nơi này đã muốn càng ngày càng thưa thớt, đợi cho sau khi linh khí hoàn toàn biến mất, tất cả sinh vật đều sẽ bị diệt tuyệt.”

Lời nói vừa chấm dứt, một mảnh im lặng, chợt nghe được tin tức này, tâm tình của mấy người Dạ Mị đâu phải chỉ một câu khiếp sợ là có thể giải thích.

Không gian bị vứt bỏ...

Sau khi linh khí biến mất tất cả sinh vật đều sẽ diệt tuyệt...

Chẳng lẽ chờ đợi bọn họ chính là loại kết quả này sao?

“Chẳng lẽ liền không có biện pháp nào sao?” Dạ Mị thân nhiên hỏi, nhìn không ra tâm tình của nàng đến tột cùng là như thế nào, cảm xúc một chút cũng không tiết lộ ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh có chút dọa người.

“Có, thì phải là người!” Hai mắt ngũ trảo kim long sáng lên nhìn Dạ Mị, giống như nhìn đến một mỏ vàng vậy.

Lại là một tiếng sấm, hung hăng đánh nát trái tim yếu ớt của mấy người bọn họ.

“Ta?” Dạ Mị không hiểu chỉ vào mũi mình nói, trong lòng ần ần có chút không yên.

Kỳ thật từ lần trước sau khi đã nằm mơ giấc mơ kỳ quái kia, trong đầu nàng thường xuyên xuất hiện những đoạn ngắn, mà những đoạn ngắn này lại không thuộc về trí nhớ của nàng, nhưng lại có vẻ chân thật như vậy, mỗi lần như vậy trong lòng luôn sẽ có một cảm giác quen thuộc khó hiểu, giống như là... kiếp trước kiếp này...

Loại tình huống này vừa xuất hiện, Dạ Mị càng cảm giác bất an hơn, giống như có cái gì sẽ trôi lên mặt nước vậy, nay lời nói của ngũ trảo kim long càng làm nàng không yên bất an, giống như mọi chuyện đã thoát ly phạm vi nhận thức của nàng...

“Đúng, chính là người! Máu vàng kim... sẽ không sai, người nhất định là người kia chuyển thế, chỉ có người mới có thể cứu lại không gian này!” Ngũ trảo kim long kích động nhìn Dạ Mị, trong giọng nói tràn đầy hưng phấn, còn mang theo một tia kính sợ.

Chuyển thế của người kia...

Toàn bộ mấy người bao gồm cả Dạ Mị đều ngây ngẩn cả người, chỉ có Phàm Trần trong ánh mắt xẹt qua một chút hiểu rõ.

Chẳng lẽ dự cảm của nàng là thật? Nàng thật là loại người nào chuyển thế? Mà người mặc áo giáp màu bạc trong mộng kia thật sự là kiếp trước của nàng?

Nàng, đến tột cùng là ai?

Dạ Mị mê mang, chẳng lẽ nàng đến nơi đây căn bản không phải ngoài ý muốn, mà là mệnh trung chủ định? Đến tột cùng là ai đang nắm vận mệnh nàng trong tay?

“Ta không phải cứu thế chủ, ta cũng không quản kiếp trước của ta là ai, ta chỉ là ta.” Dạ Mị nhủ mi trầm giọng nói, cũng không quản ánh mắt sững sờ của người kia, dừng một chút nói tiếp: “Mảnh không gian này ta sẽ cứu, nhưng ta không phải vì cái gì gọi là cứu thế chủ, càng không có nghĩa ta như vậy chính là cúi đầu với vận mệnh, ta chỉ muốn bảo vệ người ta để ý mà thôi. Nói phương pháp cho ta biết.”

Giọng nói lãnh mạc vô tình vang vọng giữa không trung, nhìn đến đôi mắt băng lãnh vô tình kia, không ai sẽ đi hoài nghi tính chân thật trong lời nói của nàng.

Nàng trời sinh chính là người vô tình, thương sinh thiên hạ lại có quan hệ gì với nàng đâu? Nàng thoả hiệp là bởi vì nơi đây có người nàng để ý, nhưng mà nàng tuyệt sẽ không cúi đầu với vận mệnh, mặc kệ là ai đứng sau lưng nắm vận mệnh nàng trong tay, nàng đều không có thể thần nhiên thừa nhận, nếu có lá gan tính kế nàng thì phải có giác ngộ sẽ phải trả giá đại giới!

Nhìn thấy Dạ Mị như vậy, trong lòng ngũ trảo kim long rung mình một phen, cũng không có chút gì ngoài ý muốn, ngược lại có chút vui mừng.

Nàng, dường như có chút độ âm hơn lúc trước.

“Đợi đến lúc ngươi tới Độ Kiếp hậu kỳ cao nhất, toàn lực cắt qua kết giới bao phủ tại phiên không gian này là được, nhưng kết giới này chỉ có ngươi mới có thể cắt ra.”

“Ta đã biết.” Dạ Mị thần nhiên gật gật đầu, lập tức giống như nhớ tới cái gì, âm hiểm cười nói: “Ta giúp ngươi trở lại thiên giới, có phải ngươi cũng nên giúp ta hay không đâu?”

Không biết sao, nhìn thấy nụ cười của Dạ Mị, trong lòng ngũ trảo kim long cảm thấy phát lạnh, yếu ớt hỏi: “Ngươi muốn ta làm cái gì?”

“Ta tới nơi này là tìm Tử Vân quả, ngươi cũng biết, Tử Vân quả đối với Tu Chân giả mà nói nhưng là đại bổ, nếu ta chiếm được Tử Vân quả, vậy ngày ngươi trở về thiên giới liền có thể trước tiên...” Dạ Mị cười nhạt, nhưng trong mắt lại là một mảnh âm hiểm.

Quả nhiên, ngũ trảo kim long vừa nghe chính mình có thể sớm về thiên giới, lập tức phản chấn, “Ta biết Tử Vân quả ở nơi nào, ta mang ngươi đi hái!”

“Ai nha... lần này người tới tìm Tử Vân quả rất nhiều, trong đó còn có Ma Vương mang theo trăm tên Tu Ma giả của hắn, tu vi của Ma Vương còn cao hơn ta, Tử Vân quả này chỉ sợ đã bị hắn đoạt đi rồi...” Dạ Mị cố làm ra vẻ tiếc nuối cúi thấp đầu, bên trong ánh mắt tràn đầy nụ cười gian kế thực hiện được.

“Cái gì chó má Ma Vương! Lão tử đi làm thịt hắn là được!” Ngũ trảo kim long vẫn không biết mình bị tính kế bắt đầu bạo nộ, mở miệng ra là nói thô tục, giống như hận không thể ngay lập tức nuốt Ma Vương vào trong bụng vậy.

Dạ Mị nghe vậy ý cười càng sâu, mấy người Phàm Trần sao lại không biết tâm tư Dạ Mị, đều ghen đến vẻ mặt đỏ bừng.

Bất quá ngũ trảo kim long này quả thật là đơn thuần khá á.

“Thật sự? Nếu có ngươi hỗ trợ là tốt rồi, Ma Vương kia nhất định không phải đối thủ của ngươi, Tử Vân quả nhất định là vật trong bàn tay ta, đến lúc đó ta có thể giúp ngươi sớm trở về thiên giới!” Dạ Mị ngẩng đầu giả vờ vẻ mặt kính hi nhìn nó, lại là tăng bốc lại là dùng lời ngon ngọt liều mạng quảng lên người nó, làm ngũ trảo kim long vui đến mức lỗ mũi hướng lên trời.

“Kia đương nhiên, lão tử ra tay có thể một chọi hai, cái gì chó má Ma Vương, xem lão tử còn không xé hắn thành mảnh nhỏ! Đi, ta mang các ngươi đi tìm Tử Vân quả!” Ngũ trảo kim long hào khí vạn trượng vùng long trào nói, lúc nhắc đến Ma Vương trong mắt tràn đầy khinh thường, làm đám người Dạ Mị nhìn xem có chút buồn cười, không nói hai lời liền đi theo ngũ trảo kim long về hướng nơi Tử Vân quả sinh trưởng.

Ma Vương ở phía xa xa lại tại giờ phút này bỗng nhiên rung mình một cái, cảm giác âm phong từng trận, đáy lòng ần ần có chút bất an, giống như bị tính kế...

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tức chết Ma Vương

Vì tốc độ của ngũ thảo kim long quá nhanh, nơi này trừ bỏ Dạ Mị có thể miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của nó ra, người khác đều không thể theo kịp, cho nên rơi vào đường cùng, ngũ thảo kim long đành phải buông xuống kiều ngạo của nó, chờ mấy người bay về hướng Từ Vân quả.

Kỳ thật sở dĩ ngũ thảo kim long nhẹ nhàng liền hạ xuống cái đầu cao ngạo kia của mình, hoàn toàn là vì thân phận chân thật của Dạ Mị, nếu đổi lại là người khác, mặc kệ người là cường bức hay lợi dụ, muốn trèo lên thân thể tôn quý của nó không thể nghi ngờ là người si nói mộng, phỏng chừng còn chưa có tới gần đã bị nó một cái tát đánh bay.

Vì tốc độ của ngũ thảo kim long cực nhanh, cho nên mặc dù cười một quái vật lớn như vậy tại không trung bay qua, mọi người cũng chỉ cảm thấy giống như một trận gió vậy, một đường đi tới lại không ai phát hiện cự long trong truyền thuyết này.

Không lâu sau, ngũ thảo kim long đã mang đám người Dạ Mị đến chỗ sâu bên trong long mạch hiểm địa, lúc này nơi này đã muốn tụ tập không ít người, Ma Vương cùng đám Tu Ma giả kia cũng ở trong đó!

Lúc này cũng chưa có ai phát hiện ngũ thảo kim long đã đến, bọn họ chỉ đang tham lam nhìn một gốc cây đại thụ xanh um cách đó không xa, chính xác ra là nhìn trái cây trên đại thụ đó. Đó là một quả trái cây toàn thân sáng lên ánh sáng màu tím, quanh thân lượn lờ tiên khí rất rõ ràng nói với mọi người, nó nhất định không phải vật phàm!

Nếu không có đoán sai, này chỉ sợ là Từ Vân quả trong truyền thuyết!

Nhìn thấy ánh mắt tình thế bất buộc của Ma Vương, Dạ Mị hơi hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói với ngũ thảo kim long: “Thủ lĩnh của đám hắc y nhân kia chính là Ma Vương, mà đám người sau lưng hắn là Tu Ma giả, bọn họ liền giao cho người.”

Ngũ thảo kim long nghe vậy nhìn về phía đám người Ma Vương, khinh thường hừ lạnh một tiếng, móng vuốt thật lớn không chịu cô đơn vung hai cái, giống như hận không thể lập tức nhào lên chụp bọn họ thành thịt nát vậy.

Thấy vậy, Dạ Mị âm hiểm nở nụ cười, quay đầu nói với mấy người Phàm Trần: “Trừ bỏ Ma Vương cùng trăm tên Tu Ma giả kia cũng chỉ có mấy chục người, chờ sau khi ngũ thảo kim long dẫn đám người Ma Vương rời đi, ta sẽ thừa dịp ngũ thảo kim long xuất hiện khiến cho bối rối đi quá hái Từ Vân quả, tranh thủ nhất kích tất thắng, nếu mà có người không sợ chết tiến lên, còn làm phiền các chàng yểm hộ ta.”

Nói xong, Dạ Mị thâm sâu nhìn Ma Vương một cái, sát khí thị huyết chợt loé mà qua. Nàng biết, hôm nay muốn dựa vào ngũ thảo kim long giết chết Ma Vương cũng là không quá khả năng, trước không nói trăm tên Tu Ma giả tinh anh, chỉ bằng bản sự của chính Ma Vương, Dạ Mị cũng biết hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết. Nàng nhưng là nhớ rõ huyết tề lúc trước Ma Tôn sử dụng đâu, bản sự của nhi tử đã lớn như vậy, huống chi tên lão tử không biết đã sống bao nhiêu năm này?

Hơn nữa trong đáy lòng nàng cũng hi vọng có thể chính tay giết Ma Vương, báo thù cho chính mình cùng Đông Phương Hi, cho nên Từ Vân quả này nàng là tình thế bất buộc!

“Mị nhi nàng yên tâm, những tên tiểu lâu la này chúng ta vẫn là có thể đối phó.” Thấy tâm tư Dạ Mị trầm trọng, Phàm Trần thương tiếc vuốt ve đầu bạc mềm mại của nàng nói.

Khí chất như tiên giáng trần mở miệng ra lại là đậm nét du côn lưu manh, quả thật có chút buồn cười, tâm tình trầm trọng của Dạ Mị cũng bị hoà tan không ít.

“Chờ một chút nghe khẩu lệnh của ta, ngàn vạn không cần ham chiến, nếu không chờ đến khi Ma Vương thoát thân liền phiền toái.”

“Ân, nàng yên tâm đi.”

Nói xong, mấy người Dạ Mị nhanh chóng ẩn thân đến chỗ tối, đợi sau khi bọn họ che giấu tốt, ngũ thảo kim long liền phát ra tiếng gầm giận dữ. Tiếng rống gầm không ngoài ý muốn kéo sự chú ý của tất cả mọi người trở về hiện thực, đến khi nhìn thấy long thân thật lớn của ngũ thảo kim long, mọi người không khỏi cùng lúc rung mình, có chút người nhất gan thậm chí trực tiếp bị dọa hôn mê.

“A! Cự long!”

“Cứu mạng a! Cự long tới rồi!”

“Chạy may!”

“Chẳng lẽ Từ Vân quả này là của cự long, nhìn thấy chúng ta cướp của nó cho nên tức giận rồi?”

“Từ Vân quả a! Từ Vân quả của ta a!”

...

Trong lúc nhất thời, mọi người gào khóc thảm thiết, từng tiếng kêu rên sợ hãi trực tiếp phá tan bầu trời truyền lên chín tầng mây. Một ít người có tự mình hiểu lấy liền tại trước tiên kéo theo đồng bạn của chính mình nhanh chóng bỏ chạy, hy vọng có thể thoát khỏi nơi thị phi này trước khi cự long nổi giận. Nhưng vẫn là có chút người bị mờ heo che mắt luyến tiếc bỏ qua cho Từ Vân quả sắp tới tay, thế nhưng lại run rẩy gọi ra pháp bảo, giống như muốn liều mạng với ngũ thảo kim long vậy. Nếu mà không nhìn thấy hai chân run rẩy của họ, có lẽ người khác thật đúng là nghĩ bọn họ cỡ nào hào khí vạn trượng không sợ sinh tử đâu!

Hiển nhiên Ma Vương cũng không dự đoán được sẽ ở thời điểm cuối cùng kinh động cự long, nhưng mà định lực của hắn lại vô cùng tốt hơn so với người khác, chỉ tại lúc ban đầu nhìn thấy ngũ thảo kim long kinh ngạc một chút sau đó liền lập tức ổn định tâm thần, tay cầm một cái Cửu Lễ tiên tối đen đón gió mà đứng, giống như tuyết đối không e ngại ngũ thảo kim long vậy.

Kỳ thật chỉ có chính hắn biết giờ phút này hắn có bao nhiêu kinh hoàng, một đường đi tới tuy rằng không có gặp được nửa điểm nguy hiểm, nhưng hắn vẫn thời thời khắc khắc duy trì cảnh giác như trước, bởi vì hắn biết, cự long trong long mạch hiểm địa không phải truyền thuyết! Nhưng mà tại lúc nhìn thấy Tử Vân quả, cảnh giác của hắn cũng nháy mắt trở về không, nguyên bản nghĩ đến hái Tử Vân quả liền nhanh chóng bỏ chạy, nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ tới, con long này thế nhưng lại xuất hiện ngay tại thời điểm cuối cùng này!

Ngũ thảo kim long này không chỉ có làm hắn không thể không tạm thời buông tha miếng thịt đến trước miệng, thậm chí còn muốn lo lắng một chút mạng nhỏ của chính mình, điều này làm cho hắn có thể nào không tức không sợ hãi? Tuy nói hắn đối với thực lực của mình rất là tin tưởng, nhưng mà muốn hắn đối phó với một con cự long đã trưởng thành, kia cũng là quá ép buộc làm khó người khác, phỏng chừng chính là đi chịu chết còn không sai biệt lắm! Chỉ là tình huống trước mắt này, quả thật chính là tên đã trên dây không thể không bán.

Mặc dù đã sớm nhận rõ hiện thực, nhưng giờ phút này Ma Vương lại vẫn không muốn bỏ chạy như trước, bởi vì hắn đối với Tử Vân quả kia là tình thế bất buộc, mặc kệ như thế nào, hắn cũng muốn tranh thủ một chút!

Ngũ thảo kim long bay lượn giữa không trung cảm giác được tầm mắt lãnh liệt của Ma Vương, trong lòng phần nộ không thôi, không nghĩ tới Ma tộc nhỏ nhỏ này thế nhưng dám không để hắn vào hắn, thật sự là đáng chết!

Lúc này ngũ thảo kim long phần nộ ngửa mặt lên trời ngâm dài một tiếng, lập tức nhanh chóng cúi người vọt xuống, mục tiêu đúng là Ma Vương!

Thấy ngũ thảo kim long đánh về phía hắn, trong lòng Ma Vương kinh hãi, không rõ vì sao nhiều người như vậy nó lại cố tình chọn trúng hắn, chẳng lẽ hắn nhìn qua dễ khi dễ như vậy sao?

Tuy rằng trong lòng vừa sợ vừa giận, nhưng Ma Vương vẫn là trước tiên làm ra phản ứng, thân thể nhanh chóng di chuyển về phía bên cạnh, bả vai bị móng vuốt của ngũ thảo kim long xẹt qua, để lại vào đạo vết máu thật sâu.

“Toàn bộ lên hết cho bốn vương!” Ma Vương nhìn một đám thủ hạ sau lưng phần nộ rống lớn một tiếng, mắt xéخinh đẹp giờ phút này toàn là sát ý thị huyết, hồng quang chọi hiện bên trong mắt!

“Vương, kia... kia nhưng là cự long a!” Một Tu Ma giả ngập ngừng nói, hai chân dĩ nhiên run rẩy không yên, giống như chỉ một trận gió liền có thể thổi ngã hắn vậy.

Ma Vương nghe vậy không nói hai lời, bàn tay phát qua nháy mắt người nọ liền bị ngũ mã phanh thây, tàn nhẫn nói: “Ai dám can đảm lại cãi lời bốn vương, hắn chính là kết cục của các ngươi!”

Máu thịt tung bay kia hằng hằng kích thích đến mọi người đang kinh hoàng, đối mặt với hung mãnh cự long cùng âm ngoan Ma Vương, bọn họ lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, do dự không biết nên làm thế nào cho phải. Nhưng ngũ thảo kim long lại không cho phép bọn họ do dự, một kích không thành kích thứ hai dĩ nhiên đã đến trước mắt mọi người, đám Tu Ma giả thất kinh đành phải kiên trì nhào lên. Nhưng mấy người bọn họ sao lại là đối thủ của ngũ thảo kim long? Cơ hồ là một móng vuốt đập chết một cái, đuôi long thật lớn vung một cái cũng có thể thu gặt vài tính mạng.

Máu cùng sinh mạng nguy cơ kích thích làm mọi người cười càn phát ra âm ngoan hơn, pháp bảo trong tay liều mạng quăng đến trên người ngũ thảo kim long, mặc dù không thể xúc phạm tới nó, nhưng cũng có thể tạo thành phiền toái không nhỏ.

Mà Ma Vương liền nhân cơ hội này dần dần di chuyển về phía Tử Vân quả, tính hái được Tử Vân quả liền mau chóng bỏ chạy, mắt thấy Tử Vân quả cách mình càng ngày càng gần, mà ngũ thảo kim long lại như trước không có phát hiện hắn, trong lòng Ma Vương khó tránh khỏi nhẹ nhàng thở ra. Đến lúc tay hắn sắp đụng tới Tử Vân quả, phía sau lưng lại truyền đến một tiếng gầm giận dữ:

“Ma tộc đáng chết, dám đùa giỡn chiêu trò trước mặt bốn toạ, muốn chết!” Cùng với tiếng rống giận này, một cái long thảo thật lớn hung hăng đánh vào sau lưng Ma Vương, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài, phun một ngụm máu thật lớn giữa không trung.

Mọi người vừa nghe ngũ thảo kim long thế nhưng nói chuyện, trong lòng càng phát ra sợ hãi hơn, lại nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của nó, có chút người nhát gan thậm chí sợ đến mức đặt móng ngồi xuống đất, một cỗ mùi hôi thối từ phía dưới thân truyền đến, thật là bị dọa đến tiêu ra quần luôn rồi!

Ngay tại giây phút Ma Vương bị đánh bay kia, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng lác mình đến phía Tử Vân quả, tóc trắng như tuyết vẽ ra một độ cong tuyệt đẹp giữa không trung tại dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống lấp lánh ánh sáng, lại là chói mắt như thế!

“Có người đi hái Tử Vân quả!”

“Mọi người mau lên a!”

.....

Mọi người phục hồi tinh thần lại không muốn sống đánh về phía Dạ Mị, nhưng lại bị vài bóng dáng thon dài chặn đường đi, vừa thấy là đồng loại của người nọ, những người này liền điên cuồng, chiêu chiêu ra tay đều tàn nhẫn vô tình.

Mấy người Phàm Trần sao lại là ngồi không? Thông qua tu luyện trong thời gian dài như vậy, tu vi của bọn họ đã sớm đạt đến đỉnh phong, mặc dù không cường đại bằng Dạ Mị, nhưng cũng không phải là chịu người xâm lược. Những người đó thường thường còn không có tiếp xúc đến bọn họ liền bị đánh bay ra ngoài, thậm chí còn có người không cam lòng nhắm hai mắt lại. Bọn họ tàn nhẫn, mấy người Phàm Trần lại càng trực tiếp hơn bọn họ, chiêu chiêu đòi mạng!

Lúc này Ma Vương vẫn đang chiến đấu với ngũ trảo kim long tự nhiên cũng nghe được động tĩnh bên này, vốn còn tưởng rằng có người đánh chủ ý với Tử Vân quả, con long này nhất định sẽ thay đổi đối tượng công kích, nhưng lại chưa nghĩ tới, ngũ trảo kim long giống như không có nghe thấy động tĩnh bên kia vậy, vẫn không quan tâm chỉ công đánh hấn như trước! Nếu không phải có đám thủ hạ hi sinh ngăn cản mấy chiêu, giờ phút này chỉ sợ hấn đã sớm chết không có chỗ chôn!

Thậm chí hấn có loại cảm giác, ngũ trảo kim long này là hướng về hấn mà đến! Giống như có thâm thù đại hận gì với hấn vậy, chỉ công kích về đám người của hấn, hơn nữa mục tiêu chủ yếu lại là hấn!

Đang nôn nóng, ánh mắt Ma Vương liếc về phía bên kia, lại tại lúc tiếp xúc đến mặt bóng đáng đó suýt chút nữa tức giận đến hộc máu. Dáng người xinh đẹp, đầu đầy tóc trắng kia, mặc dù trên mặt có hoá trang, nhưng Ma Vương chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra đó chính là người có thâm thù đại hận với hấn, Dạ Mị!

Lúc này Dạ Mị làm như cũng cảm giác được tầm mắt cực nóng của Ma Vương, sau khi đưa tay hái Tử Vân quả xuống còn đưa cánh tay về phía hấn hơi giơ lên, giống như đang khoe ra vậy, khoe miệng cũng gọi lên một nụ cười trào phúng, làm Ma Vương tức giận đến khí huyết dâng lên, ngực bỗng dâng lên một dòng tình ngọt.

Vốn nghĩ Tử Vân quả đã là vật trong bàn tay của mình giờ phút này lại bị kẻ thù lớn nhất của mình đoạt đi rồi, lại còn biểu hiện dị thường của ngũ trảo kim long này, Ma Vương vốn là lòng đầy nghi hoặc giờ phút này như thế nào lại không đoán được, này rõ ràng chính là âm mưu của Dạ Mị.

Chỉ là nữ nhân này đến tột cùng là thần thánh phương nào, vì sao có thể sai khiến ngũ trảo kim long?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ma Vương vừa tức vừa vội, suy nghĩ hỗn loạn một lát, liền lộ sơ hở ra.

Nhìn thấy Ma Vương lại miệng phun máu tươi bị đánh bay ra ngoài, Dạ Mị vui vẻ nở nụ cười, sau khi trào phúng nhìn hấn một cái liền rống lớn nói: “Đi!”

Mấy người nam nhân được đến khẩu lệnh cũng liền không ham chiến, lập tức ngự kiếm chạy đi, chỉ để lại vài bóng dáng thon dài, tuy có người không cam lòng muốn đuổi theo, nhưng mà tốc độ của bọn họ lại quá nhanh, trong nháy mắt liền hoá thành vài cái điểm đen.

Thấy vậy, Ma Vương nộ khí công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi, nhìn về phía mấy người Dạ Mị rồi đi phần hận hết lớn: “Dạ Mị! Bỏn Vương thể nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Mất thấy ngũ trảo kim long lại đánh về phía hấn, sau khi Ma Vương oán hận trừng mắt nhìn nó một cái liền nhanh chóng sử dụng huyết tế, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt ngũ trảo kim long.

Gặp một Ma tộc bé nhỏ lại từ trong tay mình chạy thoát, ngũ trảo kim long cũng phần nộ rồi, “Ngao!” gầm lên giận dữ, quay đầu nhìn về phía mọi người. Nhìn thấy ánh mắt hung ác của nó, mọi người sao lại không biết ý đồ của nó chứ, lập tức bối rối muốn chạy trốn, nhưng ngũ trảo kim long sao lại có thể dễ dàng đối phó như vậy? Nếu mặc cho ai cũng đều có thể chạy thoát ngay dưới mí mắt của nó, vậy nó còn sống làm cái rắm gì!

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu rên thảm thiết khắp nơi. Những Tu Ma giả bị Ma Vương vứt bỏ đối mặt với sợ hãi từ vong không khỏi đào mười tám đời tổ tông nhà Ma Vương ra mắng hết, tại giây phút hấn vứt bỏ bọn họ, trái tim bọn họ liền hoàn toàn lạnh, có một số người thậm chí đã chết cũng không sáng mắt, không thể tin được chính mình lại đi theo một chủ tử lãnh huyết vô tình như vậy!

Nếu lúc hấn chạy trốn có thể có một chút do dự cùng xin lỗi bọn họ vậy trong lòng bọn họ cũng sẽ tốt một chút, dù sao bọn họ là thuộc hạ, chết vì chủ tử cũng là khó tránh khỏi. Nhưng nhớ đến quyết đoán kiên định của Ma Vương lúc rồi đi, thậm chí một chút ánh mắt cũng đều không cho bọn họ, bọn họ chỉ thấy trong lòng lạnh băng, mặc dù bọn họ làm thuộc hạ, nô tài, nhưng bọn họ cũng là có cảm tình, bọn họ cũng là người, một nhóm người có sinh mệnh tươi sống, hành vi của Ma Vương có thể nào không làm cho bọn họ thất vọng đau khổ?

“Ha ha... tiểu mỹ nhân, lúc này ngươi có nhìn thấy sắc mặt của Ma vương hay không? Ta xem hấn lần này là bị nàng tức chết rồi!” Nhớ tới sắc mặt của Ma vương lúc này, Nam Cung Ly liền không nhịn được cười to, sao biết này cười một lát liền càng lúc càng không thể ngừng lại, cho đến cuối cùng suýt chút nữa bị lạc giọng.

Mấy người thấy hành vi dờ dơi của hấn khoe miệng cũng đều không nhịn được giơ lên, tiếng cười vui vẻ phiêu tán giữa không trung. Quả thật, lúc này Ma Vương như vậy hiển nhiên là bị tức giận quá mức, chỉ kém không có nhắm mắt lại đuổi thẳng hai chân mà thôi (*Chết)

“Ta chỉ hận chính mình không thể tức chết hấn,”

“Không chết cũng đã mất nửa cái mạng, bị ngũ trảo kim long đánh thành trọng thương lại bị nàng hung hăng tức giận một chút, cuối cùng nếu hấn lại tiêu hao nguyên khí dùng huyết tế chạy thoát mà nói, như vậy lần này hấn không chết cũng nhất định sẽ lệt đả!”

“Mị nhi, lần này Ma Vương thân chịu trọng thương, vì sao chúng ta không hợp lực lại với ngũ trảo kim long diệt hấn?” Tử Thần khó hiểu hỏi, theo hấn thấy, lần này là một cơ hội tốt ngàn năm có một, lúc này nếu có thể tiêu diệt hấn luôn đó là không thể tốt hơn được, chỉ là không biết đến cùng trong lòng nàng là nghĩ như thế nào, thế nhưng lại buông tha cho một cơ hội tốt như vậy.

“Tuy nói lần này là cơ hội tốt nhất tiêu diệt hắn, nhưng mà đừng quên dưới tay Ma Vương còn có phần đông Tu Ma giả, nếu hiện tại Ma Vương chết, đám Tu Ma giả kia liền quần long vô thủ, nếu bọn họ chạy trốn làm sao bây giờ? Bọn họ chạy trốn về hang ổ của bọn họ tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu bọn họ ẩn nấp trên đại lục mà nói kia quả thật là khó lòng phòng bị, cho nên hiện tại Ma Vương không thể chết được, chúng ta phải tìm một cơ hội tiêu diệt luôn cả Ma Vương và đám Tu Ma giả kia, vĩnh viễn hậu hoạn!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đại kết cục viên mãn

Lần này mấy người Dạ Mị cũng không lại đi vào vòng tay, phải biết rằng bên trong vòng tay một tháng tương đương với một năm bên ngoài*, vì thừa dịp lúc thương thế của Ma Vương chưa lành giết hắn, tự nhiên là thời gian phải càng ngắn càng tốt.

(*Cái này Tuyết cũng thật không hiểu, rõ ràng là bên ngoài 1 tháng bên trong 1 năm mới đúng. Thế nhưng bây giờ lại là bên ngoài một năm bên trong một tháng. Có lẽ tác giả đã bị lẫn lộn, Tuyết chỉ edit theo đúng nguyên tác thôi, *cúi chào*)

Hơn nữa Ma Vương lần này trọng thương, phỏng chừng cũng không còn dư sức lực truy tìm bọn họ khắp nơi, cho nên mấy người Dạ Mị quyết định trở về Tuyết sơn. Tục ngữ nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho dù Ma Vương muốn tìm kiếm bọn họ cũng chưa chắc dự đoán được bọn họ ẩn ẩn thân tại Tuyết sơn.

Sau khi trở lại Tuyết sơn, Dạ Mị tùy ý tìm một hang động thoáng chút ẩm ướt liền nuốt Tử Vân quả vào, năm người Phạm Trần liền ngày đêm không ngớt bảo vệ bên cạnh nàng.

Sau khi nuốt Tử Vân quả vào, Dạ Mị lập tức cảm giác được bên trong đan điền xuất hiện một cỗ chân khí mạnh mẽ bằng bạc, đang nhanh chóng chạy tán loạn chung quanh gân mạch của nàng. Dạ Mị cả kinh, thâm thâm Tử Vân quả này thật là thứ tốt, nhiều năng lượng như vậy nếu chân chính tu luyện cũng không phải là chuyện một sớm một chiều! Lúc này cũng không chậm trễ, nhanh chóng xếp bằng ngồi xuống, cẩn thận dẫn đường chân khí tán loạn trong cơ thể, kéo một tia mỏng như tơ nhện vào bên trong đan điền dung hợp với chân nguyên của mình. Lúc này viên kim đan trong cơ thể nàng cũng bắt đầu nhanh chóng xoay tròn lên, giống như một ốc xoáy sâu không thấy đáy vậy tham lam hấp thụ những chân khí đột nhiên xuất hiện này, dần dần dung hợp lại với nhau, lớn mạnh...

Lần trước Dạ Mị một phen lửa lớn thiêu Nhạc Nam phái thành tro tàn, rồi sau đó Ma Vương cũng không thay đổi hang ổ của hắn, hắn tự đại cho rằng cho dù thế nhân đều biết hắn sống ở chỗ kia cũng không có bản sự làm gì hắn, vì thế lại một lần nữa xây dựng toà cung điện trên khối đất này, cũng xưng là “hoàng cung”

Lúc này bên trong hoàng cung một mảnh lo lắng, khí tức âm trầm đáng sợ, mọi người đều rút cổ lo sợ làm việc của chính mình. Trong đại điện, một đám người chủ sự đang run run rẩy rẩy đứng bên dưới, cúi đầu xuống xem cũng không dám liếc mắt nhìn xem nam nhân vẻ mặt âm trầm bạo ngược ngồi trên đài cao kia.

“Hoa Thanh phái chết tiệt, Dạ Mị chết tiệt! Hai bọn vương tôn thất trăm tên tinh anh, càng gian trá đoạt đi Tử Vân quả trong tay bọn vương, thật sự đáng chết!” Đề cập đến chuyện hôm nay, Ma Vương liền cảm thấy uất ức đến cực điểm, nói chuyện lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, giống như hận không thể băm thây vạn đoạn Dạ Mị vậy.

Hắn vẫn chưa nói việc mình bị trọng thương cho đám thủ hạ, Ma Vương sợ dĩ có thể ngồi ổn vương vị Ma tộc cho đến hôm nay, trừ bỏ thực lực cường đại của chính hắn ra, tính tình đa nghi của hắn cũng có tác dụng không nhỏ. Cho tới nay mặc kệ là ai, cũng không quan đến tốt cùng người đó vì hắn vào sinh ra tử bao nhiêu năm, hắn đều sẽ không hoàn toàn tin tưởng một ai, có thể nói hành xử vô cùng thận trọng.

“Vương, không bằng thuộc hạ dẫn người tiến đến lòng bắt dư nghiệt Hoa Thanh phái, bắt Dạ Mị trở về ngũ mã phanh thây!” Một tên chân chó chạy lên nhìn Ma Vương lấy lòng nói, lại bị Ma Vương mắng cầu huyết lâm đầu.

“Ngu xuẩn! Người nghĩ người là cái gì vậy? Bằng một chút bản sự này của ngươi cũng muốn đi bắt nàng? Không biết tự lượng sức mình!”

“Dạ.. dạ... Vương nói đúng...” Nghe được Ma Vương nhục nhã không lưu tình chút nào, trong lòng người nọ thâm hận không thôi, lại sợ cho thực lực của Ma Vương mà không dám lộ ra một chút bất mãn, chỉ phải hèn mọn gật đầu phụ họa.

“Nay thực lực của Dạ Mị đã kém bọn vương không xa, hơn nữa lại dùng Tử Vân quả, chỉ sợ nàng sắp trở thành người duy nhất có thể chống lại bọn vương. Bọn Vương hiện tại liền bắt đầu bế quan, các ngươi mau tăng số người đi bắt Tu Chân giả về đây cho bọn vương, nếu không chiếm được Tử Vân quả, kia bọn vương liền hút khô tất cả Tu Chân giả!” Ma Vương oán hận nói, bên trong đôi mắt đỏ đậm toàn là một mảnh tàn nhẫn, giống như thị huyết ma quỷ vậy làm người nhìn thấy liền sợ hãi không thôi.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

“Lui ra!”

“Dạ!”

Chờ sau khi một đám thù hạ lui ra ngoài, cuối cùng Ma Vương cũng nhin không được lại mạnh phun ra một ngụm máu tươi, về tàn nhẫn bạo ngược trong mắt Ma Vương càng sâu, sống nhiều năm như vậy, hấn chưa bao giờ bị một lớn như vậy qua, càng đừng nói bị ai thương nặng như vậy! Mà lúc này đây lại là nhờ tiên nhân chết tiết kia ban tặng, mối thù giết con không đội trời chung, nay lại thêm phần sổ sách này, Dạ Mị dĩ nhiên đã bị hấn ghi tên vào trong danh sách tử vong.

Thu liễm hận ý của chính mình, thân hình Ma Vương chợt loé liền biến mất ngay tại chỗ. Nay việc hấn cần phải làm là mau chóng chữa thương, để tránh ngay lúc hấn bị thương lại bị người đánh trộm!

Vì Ma Vương hạ đặt một mệnh lệnh này, toàn bộ Tu Chân giới liền lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có, các đại môn phái tu vi cao một chút liền người thì chết kẻ thì trốn, nay thù hạ của Ma Vương lại càng đưa ma trào về hướng tán tu, cơ hồ mỗi ngày đều nghe tin tức tán tu mất tích, trong lúc nhất thời, toàn bộ đại lục rung chuyển, người người cảm thấy bất an.

Mà tất cả những việc này, mấy người Phàm Trần ngăn cách nên tất nhiên là không biết, Dạ Mị lại càng đã sớm che chắn ngũ quan nhập định, toàn tâm toàn ý hấp thu lực lượng Tử Văn quả mang đến.

Hôm nay, mấy tên nam nhân chờ đến sắp mọc meo rốt cục cảm giác được một tia động tĩnh, đều về mặt chờ mong nàng mở hai mắt ra.

Hồi lâu, Dạ Mị phun ra một ngụm trọc khí chậm rãi mở hai mắt, đến khi nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn của bọn họ, trong lòng Dạ Mị vừa cảm động vừa áy náy, mở miệng lại không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải mỉm cười.

“Mị nhi, nay tu vi của nàng...”

“Đã muốn là Độ Kiếp hậu kỳ cao nhất, nay cách phi thăng chân chính chỉ kém một bước chân.” Nói xong, trong lòng Dạ Mị bỗng nhiên có chút phiền muộn, nghĩ cho tới nay cũng chưa từng có thời gian hảo hảo ở bên cạnh bọn họ, mà nay khoảng cách phi thăng lại là lửa sém lông mày...

“Mị nhi, không cần nghĩ nhiều lắm, chúng ta cũng sẽ hảo hảo cố gắng, tranh thủ sớm ngày đi tìm nàng.” Nghe được phiền muộn cùng không tha trong giọng nói của Dạ Mị, Thượng Quan Sở Hàn lập tức an ủi, kỳ thật trong lòng bọn họ làm sao lại nỡ tách ra với nàng đâu?

“Kỳ thật chúng ta không nhất định phải tách ra.” Không khí phiền muộn bị một câu bất ngờ của Phàm Trần phá vỡ, mấy người đều về mặt khó hiểu nhìn hấn, không biết đến tột cùng hấn là có ý gì.

Nghênh đón lời kiếp phi thăng là không thể ngăn cản, vòng tay của Dạ Mị đến lúc đó cũng sẽ mất đi tác dụng, vì sinh vật sống là căn bản không thể mang đi thiên giới.

Trầm mặc một lát sau, Phàm Trần cười nhạt nói tiếp: “Ta cũng chỉ là suy đoán, kết quả cũng không phải xem ở chỗ ta...”

Nói xong, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía chân trời xa xôi. Kết quả... là phải xem vị kia quyết định như thế nào.

Nghe vậy, mấy người cũng không nói gì nữa, nhưng trong đáy lòng lại có chút chờ đợi nho nhỏ.

“Ta đã nhập định bao lâu?”

“Đến hôm nay vừa lúc nửa tháng.”

“Mị nhi là muốn khai chiến với Ma Vương sao?” Đông Phương Hi hơi chút ngưng trọng nói, hấn từng ném qua thiết thoi trong tay Ma Vương, tất nhiên là biết Ma Vương tàn nhẫn cỡ nào, hấn lo lắng...

“Ân, trận chiến này là không thể tránh được.” Dạ Mị mặt không biểu tình gật đầu, nàng cùng Ma Vương, luôn sẽ phải có một người chết, mà người kia tuyệt đối không phải là nàng!

Mặc kệ là vì mấy nam nhân bên người này hay vì cái gì lê dân thương sinh, cái mạng này của nàng cũng không thể mất!

“Nếu không thể tránh được, chúng ta đây liền cùng nhau đối mặt đi.” Từ Thần gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Mị ánh mắt thản nhiên nói.

Dạ Mị cười nhạt, nàng biết, hấn đây là đang nhắc nhở lời nàng đã đồng ý với bọn họ đồng sinh cộng tử.

“Tốt, cùng nhau đối mặt.”

Được đến Dạ Mị khẳng định, mấy người mới xem như yên lòng, Nam Cung Ly khôi phục bộ dáng cả lơ phất phơ kia của hấn, vui cười hỏi: “Tiểu mỹ nhân nàng đã có kế hoạch gì chưa?”

Dạ Mị liếc xéo nhìn hấn, lại vừa lúc đối diện đôi mắt hoa đào của hấn đang phóng điện, rơi vào đường cùng, Dạ Mị chỉ phải bất buộc chính mình không nhìn tới hấn, nếu không nàng thật sự sợ chính mình một cái không nhin được lại nhào lên đâm thủng đôi mắt đào hoa mê chết người không đền mạng kia của hấn

“Thù hạ của Ma Vương rất đông, cho nên ta nghĩ trước nên phân công nhau tiêu diệt thế lực bên ngoài của hấn. Theo ta đoán, Ma Vương trọng thương

đồng thời chỉ sợ vừa vội tăng thực lực lên đối phó ta, mà hấp thu Chân Nguyên lực của Tu Chân giả là phương pháp nhanh nhất hữu hiệu nhất, cho nên hẳn sẽ phải người đi bắt Tu Chân giả khắp nơi. Chúng ta có thể thông qua con đường này đến hấp dẫn Tu Ma giả, sau đó lại từng bước diệt sát bọn họ, đợi cho sau khi xử lý sạch sẽ những tên Tu Ma giả bên ngoài chúng ta lại trực tiếp giết đến hang ổ của hắn.”

“Cho dù trừ bỏ thể lực bên ngoài của hắn, nhưng bên trong trung tâm hang ổ của hắn còn có không ít Tu Ma giả, mấy người chúng ta thêm nữa mấy chục người lần trước cứu về tổng cộng còn chưa đến trăm người, làm sao có thể chống lại hắn?” Thượng Quan Sở Hàn do dự nói.

Phạm Trần tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái nói: “Người đã quên trên đời này còn có một loại người tự xưng là Tu chân giả tán tu sao?”

“Đúng, chúng ta có thể một bên tiêu diệt Tu Ma giả một bên thả ra tiếng gió, truyền ý đồ của Ma Vương ra ngoài, những tên tán tu này nhất định là không ngồi yên được, chỉ cần có thể hợp lực đoàn kết những người này lại, thì sẽ là một cổ lực lượng không nhỏ, chống lại Ma Vương cũng không phải là không thể được!” Dạ Mị nói tiếp lời của Phạm Trần, về điểm này nàng đã sớm nghĩ rõ ràng, lúc trước là vì thực lực của chính mình còn chưa đủ, cho nên kế hoạch này cũng không thể thực hành. Nay nàng đã có thể chống lại Ma Vương, cũng sẽ không lại lo cái khác, chỉ cần có đủ nhân lực nàng có tin tưởng sẽ thắng.

Nghe như thế, mọi người đều lộ ra biểu tình mừng mừng đại ngộ, cũng khó trách nàng lại có tin tưởng như vậy. Tuy nói nhân số của tán tu không nhiều bằng các đại môn phái Tu Chân, nhưng thực lực tổng thể lại mạnh hơn đám người đó nhiều, bọn họ phần lớn là một ít Tu chân giả không muốn bị gò bó, bình thường đều nhân vân dã hạc du ngoạn chung quanh, chỉ có tại lúc Tu Chân giới có nguy cơ trọng đại bọn họ mới sẽ xuất hiện.

Mà từ xưa đến nay, nguy cơ mà Ma Vương mang đến cũng là trước nay chưa từng có, lúc này đây bọn họ cũng phải nên ra sức rồi.

“Việc này không nên chậm trễ, nếu không còn không biết sẽ xuất hiện biến cố gì, ta đi Hoa Thanh cung mang bọn họ ra trước, sau đó phân công nhau hành động.” Nói xong, Dạ Mị liền lách mình vào bên trong vòng tay.

Một lát sau, Dạ Mị lại xuất hiện trong hang động, theo sau còn có mấy chục Tu Chân giả mà lần trước bọn họ cứu được từ trong tay Ma Vương, từ sau khi bọn họ bị cứu về cũng luôn luôn ở tại bên trong Hoa Thanh cung tu luyện, dựa theo thời gian bên trong vòng tay đến tính, quay đi quay lại cũng có hai ba năm, tất nhiên là thực lực tăng mạnh rất nhiều.

Mà còn có một người không tương tượng được đó là Thủy Y bế quan đã lâu, đoạn thời gian trước nàng cũng không có xuất quan, đã nghe được một ít chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, lúc này Dạ Mị đi vào cũng nói kế hoạch của mình cho nàng nghe xong, mà nàng lại sẵn lòng cùng nhau hành động với bọn họ, Dạ Mị rơi vào đường cùng chỉ phải dẫn nàng đi ra, nay Thủy Y dĩ nhiên đã có tu vi Phân Thần trung kỳ, coi như là cao thủ đứng đầu, cho nên Dạ Mị cũng không rất lo lắng an nguy của nàng.

Một đám người sau khi thương lượng tốt liền phân công nhau hành động, vì những người nơi này đều là cao thủ đứng đầu, cho nên cũng liền chưa có phân phối hai người một tổ, một mình hành động hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều. Sau khi đơn giản phân phó mọi việc, liền ước định một tháng sau hội họp ở nơi này, sau đó mọi người liền khẩn cấp chạy xuống núi.

Cũng vì chịu không ít mệt mỏi dưới tay Ma Vương, nên phần đông môn phái thậm chí từ nay về sau chưa gượng dậy nổi, bởi vậy những người này vừa nghe muốn đi tìm Ma Vương báo thù, người người kích động đến ánh mắt đỏ bừng, giống như hận không thể lột da ăn thịt hắn vậy.

“Các chàng đều tự cẩn thận một chút, một tháng sau ta ở chỗ này chờ các chàng.” Dạ Mị thâm sâu liếc mắt nhìn mấy người một cái trầm giọng nói, tuy nói tu vi của bọn họ đều đã muốn rất cao, đối phó những tên tiểu lâu la này không thành vấn đề, nhưng Dạ Mị vẫn không nhận được lo lắng, sợ trên đường sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hậu quả như vậy không phải nàng có thể thừa nhận.

“Nàng cũng cẩn thận, chúng ta chờ nàng.”

“Mị nhi, nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt.”

“Trân trọng!”

“Xin nàng vì chúng ta hãy bảo vệ chính mình thật tốt.”

“Mị nhi, đừng để cho mình bị thương, ta sẽ đau lòng.”

Nhìn hai trông mắt thâm tình của mấy nam nhân, hốc mắt Dạ Mị không khỏi nóng lên, suýt nữa rơi lệ, sợ chính mình vừa mở miệng sẽ không nhận được, Dạ Mị chỉ phải dùng sức gật gật đầu.

“Sư phụ, người phải cẩn thận, không được để trên đầu của mình thiếu một sợi tóc nào!” Thủy Y đầu tiên không nhận được rơi lệ, gắt gao ôm lấy Dạ Mị nhìn không được nhẹ nhàng nức nở, nhưng trong lòng nàng cũng vui mừng vô cùng. Cố gắng lâu như vậy, nên chịu những ngày cô đơn lâu như vậy, chỉ vì có một ngày có thể giúp ích cho sư phụ một chút, nay nguyện vọng này rốt cục cũng đã thành hiện thực, nàng có thể nào không vui?

“Tốt, ta nhất định sẽ bảo vệ chính mình thật tốt, ta lo lắng nhất chính là các người, tuy rằng tu vi của người đã rất cao, nhưng mà trong lòng lại quá mềm. Nhớ kỹ, nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình, nếu có người có thể uy hiếp đến người liền giết không tha!”

“Dạ, Thủy Y đã biết.” Thủy Y dùng sức gật đầu, đối với lời nói của Dạ Mị nàng cũng sẽ không nghi ngờ, hướng hồ sau khi xảy ra chuyện ở vực Đoạn Hồn kia, tâm tình của Thủy Y cũng đã xảy ra cái biến rất lớn, nay nàng đã sớm không phải tiểu nữ sinh ngây cả con gà cũng không dám giết ngày trước.

“Tốt lắm, đều tự xuất phát đi, một tháng sau ta chờ các người.” Nói xong, Dạ Mị liền dẫn đầu lách mình không thấy bóng người.

Sau khi ra Tuyết sơn, mọi người mới phát hiện tình huống hiện thực còn muốn nghiêm trọng hơn Dạ Mị suy đoán nhiều, Tu Ma giả bắt giữ Tu Chân giả khắp nơi cơ hồ đã muốn đạt đến giai đoạn điên cuồng, tuy nói như thế là tổn thất không ít cao thủ, nhưng mà lại phương tiện cho đám người Dạ Mị hành động, tùy tiện đi dạo một vòng trên đường, để cho mọi người biết thân phận Tu chân giả của mình, buổi tối liền nhất định sẽ nghênh đón mấy con chuột bự.

Mấy người Dạ Mị tính cả Thanh Phong, Tịch Không cầm đầu mấy chục Tu Chân giả đều phân bố bên trong tam quốc, một mặt thu thập Tu Ma giả, một mặt truyền bá tin tức có liên quan đến Ma Vương cho tán tu, mà hiệu quả tự nhiên là không cần nhiều lời.

Đạo lý môi hồ rằng lạnh này ai cũng biết, lúc này cho dù lại có ân oán lớn cỡ nào cũng đều phải buông xuống trước, đoàn kết một lòng mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Theo thời gian trôi qua, thể lực nhân mã bên Dạ Mị đang từng bước từng bước trở nên mạnh mẽ. Một ít tán tu chợt nghe đến tin tức cùng ý đồ có liên quan đến Ma Vương đều sợ hãi một trận, lại liên tưởng đến khoảng thời gian này không ngừng có tin tức Tu Chân giả mất tích, còn có ai sẽ lại hoài nghi tính chân thật của tin tức này đâu? Đây đây một truyền mười, mười truyền trăm, tốc độ truyền bá tin tức cực nhanh, bất quá chỉ mới mười ngày, toàn bộ Tu Chân giới cơ hồ đều biết tin tức quan trọng này, nhao nhao gom lại một chỗ thương lượng kế sách.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là không cần nhiều lời, chỉ cần không phải là ngốc đều biết, giờ phút này biện pháp hữu hiệu nhất là toàn bộ Tu Chân giới đều phải đoàn kết lại đối kháng Ma Vương, bọn họ cũng không dám lại chậm trễ, nhao nhao lấy tốc độ nhanh nhất hưởng ứng đám người Dạ Mị kêu gọi.

Tuy rằng động tĩnh của đám người Dạ Mị làm ra rất lớn, nhưng Ma Vương lại như cũ không biết, chỉ có đám thủ hạ của hắn lo lắng. Bởi vì lần này bị thương thật sự quá nghiêm trọng, cho nên hắn căn bản không dám thả lỏng một chút nào, đối với chuyện bên ngoài lại càng chẳng quan tâm, chỉ cần không đánh đến trên cửa hắn, hắn sẽ tiếp tục nhập định như lão tăng vậy.

Chỉ là Ma Vương lại không biết, ngày đánh lên đến hang ổ của hắn đã muốn cách không xa

Một tháng sau trên Tuyết sơn, mọi người đều an toàn trở lại không ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì đã chịu thiệt một lần, cho nên lần này hành động tự nhiên là sẽ phá lệ cẩn thận, mặc dù cũng có chút phiền toái, nhưng đều là tiểu đánh tiểu nháo tiểu thương, hành động lần này có thể xưng là đại thu hoạch toàn thắng.

Lúc này trên Tuyết sơn, tính cả một đám đệ tử Hoa Thanh phái cùng những tên tán tu nghe theo lệnh triệu tập đến, nhân số dĩ nhiên đã hơn ba ngàn, đối với con số này, Dạ Mị tất nhiên rất vừa lòng.

“Xin mọi người an tĩnh một chút.” Bên trong lời nói sấm tạt một ít uy áp cường hãn làm người ta không thể phản kháng, sở dĩ Dạ Mị làm như vậy, mục đích là muốn kinh sợ bọn họ, những người tán tu này đều là nhân tàn quen, muốn chân chính quản lý bọn họ khó khăn vẫn là tương đương lớn, mà biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất là kinh sợ, làm cho bọn họ kính sợ trong lòng!

Quả nhiên, một đám tán tu nghe nghe giọng nói như thế đều là một trận hoảng hốt, hơn ba ngàn người nhảy mất an tĩnh xuống dưới, ánh mắt nhìn Dạ Mị cũng tràn ngập kính sợ, kinh hãi giống như nòng dục liệu vậy.

Dạ Mị thấy vậy vừa lòng cười cười, nói tiếp: “Tin rằng mọi người cũng đã nghe nói chuyện xảy ra ở Tu Chân giới mấy ngày nay, mà người tạo nên chuyện này là đối thủ một mất một còn của Tu Chân giả chúng ta, Tu Ma giả! Nhưng đầu sỏ gây nên không phải bọn họ, mà là thủ lĩnh Ma Vương của Ma tộc trong truyền thuyết!”

Mặc dù đã sớm nghe nói một ít, nhưng giờ phút này nghe được lời khẳng định của Dạ Mị, mọi người vẫn là nhìn không được chấn kinh một lúc, dù sao sự tồn tại của Ma Tộc đối với bọn họ mà nói thật là quá xa xôi, ai có thể nghĩ đến bọn họ thế nhưng xâm nhập đại lục của nhân loại!

“Đối với ý đồ của Ma Vương, ta nghĩ mọi người cũng đã có nghe thấy, mục đích của bọn họ là muốn giết hết Tu Chân giả, chiếm lấy gia viên của chúng ta! Mọi người nói, chúng ta có phải nên bỏ tay chịu trời hay không đâu?”

“Ta khinh! Giết sạch Tu Ma giả!”

“Làm thịt bọn họ!”

“Nuông! Dám chạy đến trên địa bàn của chúng ta giương oai, lão tử cho ngươi có đến mà không có về!”

“Giết bọn họ quá uống, quãng bọn họ đến bên trong đàn heo mẹ đi, để heo mẹ luân phiên gian dâm bọn họ!”

“Ha ha ha ha... chủ ý này tốt! Đối với những tên xấu xa này phải dùng thủ đoạn đặc thù!”

... ..

Nghe được những tiếng rống giận, mắng chửi của đám người, Dạ Mị vừa lòng gọi lên khoe miệng, giọng nói thanh lãnh dễ nghe lại vang lên, “Mọi người đều là dũng sĩ bảo vệ gia viên của chúng ta, Ma Vương cùng đám Tu Ma giả kia thật sự là quá lòng tham, không cho bọn họ một chút nhan sắc nhìn bọn họ còn tưởng rằng Tu Chân giả chúng ta là quả hồng mềm mềm chịu người bóp nắn đâu!”

“Dựa vào! Xem lão tử là quả hồng mềm, lão tử diệt bọn hắn!”

“Đến một người giết một người, đến hai người giết một đôi!”

“Giết! Nương!”

.....

“Có Dạ chương môn dẫn dắt, ta tin tưởng chúng ta nhất định có thể chém giết Ma Vương cùng với một đám Tu Ma giả không còn một ai! Mọi người nói có đúng không?” Một lão giả đầu bạc đứng ở phía trước nhất cười nhạt nói với Dạ Mị, giọng nói vang dội rơi vào trong lỗ tai mọi người.

Nhờ hấn nhắc tới, mọi người đều là vẻ mặt đồng ý phụ họa.

“Đúng vậy, xin mời Dạ chương môn làm thủ lĩnh của chúng ta đi!”

“Dạ chương môn, chúng ta tin tưởng ngài!”

“Đúng vậy, Dạ chương môn tuổi còn trẻ tu vi lại sâu không lường được, làm thủ lĩnh của chúng ta chúng ta tâm phục khẩu phục!”

.....

Giây phút cảm nhận được Dạ Mị tan mát ra uy áp cường giả kia, mọi người liền rõ ràng cảm giác được nàng sâu không lường được, lúc này đây căn bản không có người phản đối.

Dạ Mị nghe vậy nhìn về phía lão giả kia mỉm cười, sau đó cũng không nhấn nhá làm ra vẻ, cất cao giọng nói: “Mọi người nhìn trộm là vinh hạnh của ta, ta cũng sẽ không nhấn nhá chối từ, dù sao lúc này đây sự việc liên quan trọng đại, mà ta đối với Ma Vương cũng xem như có chút hiểu biết, cho nên liền đứng đầu một lần. Thực lực của Ma Vương ngang bằng với ta, cho nên hấn từ ta đến đối phó là được, về phần một đám thủ hạ của hấn sẽ làm phiền các vị, có thể giết bao nhiêu liền giết bao nhiêu! Không biết mọi người đối với an bài của ta có gì không hài lòng?”

“Tốt, liền làm như Dạ chương môn nói vậy!”

“Lần này nhất định phải giết sạch hết những tên Tu Ma giả chết tiệt kia!”

“Bảo thù cho đồng bào của chúng ta!”

.....

“Như thế chúng ta liền xuất phát đi, nói vậy bọn họ cỡ lẽ cũng đã thu được tin tức, chúng ta nhất định phải trước khi bọn họ còn chưa có chuẩn bị tốt giết cho bọn họ một cái trở tay không kịp!”

Ngay sau đó, một phen phi kiếm bay bổng lên, nhao nhao theo sau Dạ Mị bay về phía hang ổ của Ma Vương, giờ phút này mọi người nhiệt huyết dâng trào, hận không thể tìm một chút Tu Ma giả đến diệt hoả, cho nên hành trình này đây trong lúc vô tình lại nhanh hơn không ít

“Vương! Vương không tốt!”

“Chuyện gì vội vàng hấp tấp như vậy?” Ma Vương sắc mặt không tốt nhìn tên thủ hạ kinh hoàng thất thố kia, thương thế của hấn đang khôi phục đến giai đoạn cuối cùng lại bị hấn đánh gãy, giờ phút này Ma Vương thật sự là hận không thể một chương đánh chết hấn quên đi.

“Vương... Tu Chân giả... thiệt nhiều Tu Chân giả đánh lên đây!”

“Cái gì?!” Ma Vương khiếp sợ hỏi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

“Bên ngoài có thật nhiều Tu Chân giả, đã muốn giết vào tới!”

Lời còn chưa dứt, người nọ chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt loé, bên trong phòng dĩ nhiên đã không còn bóng dáng của Ma Vương.

Chạy đến bên ngoài, nhìn mấy ngàn người đang chém giết, khuôn mặt Ma Vương nháy mắt đen xuống dưới, tầm mắt băng lãnh quét ngang qua, lại vừa lúc đối diện đôi mắt trào phúng của Dạ Mị.

Giây phút nhìn đến Dạ Mị, trong lòng Ma vương chợt rung động, kinh ngạc vạn phần, sắc mặt cũng càng thêm khó coi hơn. Hấn phát hiện, giờ phút này hấn không cảm giác được tu vi của nàng! Nay nói lên điều gì? Nói lên thực lực của nàng ít nhất đã ngang bằng với hấn! Sự thật này làm cho hấn có thể nào không sợ hãi?

Nay thương thế của hấn còn chưa khôi phục, nếu thật sự đánh lên quả thật có chút cố hết sức, nhưng mà xem tình trạng hiện tại, lần này chỉ sợ không phải do hấn nói không được.

“Đã lâu không gặp a Ma Vương, hôm nay chúng ta cũng nên hảo hảo tính toán ân oán giữa chúng ta đi?” Giọng nói thản nhiên lại mang theo một chút trào phúng, trực tiếp làm Ma Vương tức giận muốn chết.

Nàng giết con nói dòng duy nhất của hấn, nay lại đánh lên tới cửa công bố muốn tính sổ với hấn, trên đời làm sao có thể có người không biết xấu hổ như

vậy? Thật sự là thúc thúc có thể nhẫn nhưng thăm thăm không thể nhẫn!

“Người tiện nhân này, bốn vương còn muốn đi tìm người, không nghĩ tới người lại chính mình đưa lên cửa, hôm nay bốn vương liền báo thù rửa hận cho con của bốn vương!” Ma Vương oán hận nói, nhớ tới con hắc, hận ý trong lòng đối với Dạ Mị càng sâu hơn.

Hắn sống nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một đứa con nối dòng duy nhất, nhưng lại là cốt nhục của nữ nhân hắn yêu nhất sinh ra! Tại trước khi nàng lâm chung hắn còn đồng ý với nàng, nhất định sẽ bảo vệ hài tử của bọn họ thật tốt, không nghĩ đến hôm nay cũng đã là âm dương chia cách!

Nhìn thấy âm ngoan cùng hận ý thâm trầm bên trong ánh mắt hắn, Dạ Mị chỉ xem như không có nhìn thấy, tiếp tục trào phúng nói: “Nga? Ma Vương quả thật không giống bình thường, bị thương nặng vậy lại có thể khôi phục nhanh như thế. Vốn còn nghĩ hôm nay đối chiến nhường nhịn người một chút, miễn cho người khác nói ta thắng không vinh quang đâu, hiện tại xem ra quả thật là ta lo lắng nhiều, như vậy chúng ta liền bắt đầu đi!”

“Hừ! Nha đầu mờ mịt, bốn vương thật muốn nhìn người còn có thể kêu ngạo đến bao lâu!” Nói xong, liền gọi ra Cửu Lễ tiên của mình muốn đấu võ, ai ngờ bỗng nhiên Dạ Mị kêu lên:

“Ai, chờ một chút! Chúng ta giao trước đi, một lát nữa nếu ta không cẩn thận lỡ tay làm thịt người, vậy người ngàn vạn lần không thể oán trách ta, ta nhưng là nghe xong ý tứ của người mới toàn lực ứng phó.”

Nghe vậy, Ma Vương chán nản, miệng của nữ nhân này không khỏi cũng quá độc ác đi? giết chết hắn còn bảo hắn đừng oán nàng? Dựa vào! Mạng đều không có còn oán như thế nào? Nàng đây là ý định tức chết người sao!

“Đừng nói vô nghĩa! Hôm nay bốn vương phải cho người nhìn xem, đến cùng là ai làm thịt ai!” Nói xong, cũng không đợi Dạ Mị có phản ứng, Ma Vương liền nhanh chóng vung Cửu Lễ tiên, hắn xem như sợ cái miệng kia của nàng, nếu nàng lại nói cái gì đó ra, hắn thật đúng là sợ chính mình ngay cả chiến đấu cũng chưa chiến đấu đã bị nàng tức chết rồi.

Tuy rằng Ma Vương ra tay không hề dự báo, nhưng Dạ Mị lại giống như đã biết trước vậy, khoé miệng gọi lên một nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt lại âm lãnh đáng sợ, sát khí làm người ta kinh hãi nhảy mất không hề giữ tại tiết ra ngoài!

Lần này Dạ Mị cũng không có dùng Bích Hàn kiếm, mà là chọn một cây trường thương. Vì Ma Vương dùng là Cửu Lễ tiên, thuộc loại lợi khí viễn công, nếu nàng sử dụng Bích Hàn kiếm mà nói khó tránh khỏi sẽ chịu thiệt, hơn nữa cao thủ so chiêu bình thường rất ít dùng pháp bảo phụ trợ, tu vi đạt tới trình tự của bọn họ, pháp bảo bình thường đã sớm vô dụng, ném đi lên cũng chỉ là phế phẩm thôi.

Cửu Lễ tiên vốn là loại pháp bảo âm ngoan, lúc này tại trên tay Ma Vương, trình độ âm ngoan chỉ tăng chứ không có giảm. Cửu Lễ tiên tối tăm sáng lên ánh sáng âm trầm khủng bố, hung hăng đánh tới trên mặt Dạ Mị.

Dạ Mị thấy vậy ánh mắt nhất ngưng, sát khí càng sâu. Ma Vương này thật là tâm ngoan thủ lạt, vừa lên đã muốn đánh thẳng vào đầu nàng, nếu lần bị đánh trúng, cho dù đầu óc không bị vỡ toan cũng sẽ thay đổi hoàn toàn!

Trường thương màu bạc trong tay vung qua, cùng với Cửu Lễ tiên màu đen chạm vào nhau, cùng là thượng phẩm tiên khí, ai cũng không làm gì được ai. Nương lực đạo trường thương cùng Cửu Lễ tiên chạm vào nhau, Dạ Mị thuận thế lách mình qua bên cạnh, lập tức thay đổi đầu thương đâm thẳng đan điền của Ma Vương.

Mà Ma Vương hiển nhiên cũng có kinh nghiệm chiến đấu rất mạnh, Cửu Lễ tiên nhanh chóng trở lại phía trước mình, quấn một vòng lại một vòng quanh trường thương của Dạ Mị khiến cho không thể động đậy. Dạ Mị thấy vậy cũng không giận, một cái lưới lớn nhanh chóng bay về phía Ma Vương.

Lưới lớn vừa ra liền lập tức tập trung mục tiêu, khiến cho không thể động đậy. Chợt cảm thấy chính mình không thể nhúc nhích, Ma Vương thật là cả kinh, bất quá lại không có sợ hãi, ngược lại còn lộ ra nụ cười trào phúng với Dạ Mị, lập tức quý dị né tránh qua.

Thấy vậy, Dạ Mị hơi hơi nhíu mày, bất quá lại không có lộ ra biểu tình kinh ngạc hay tức giận. Ngay từ đầu nàng đã không hy vọng cái lưới này có thể bắt lấy Ma Vương, nếu Ma Vương bị nàng bắt đến dễ dàng như vậy mà nói, kia Ma Vương này tám chín phần mười là giả. Sỡ dĩ gọi ra cái lưới này, một là muốn thử ra thực lực của Ma Vương, hai là muốn đoạt lại trường thương của chính mình, Cửu Lễ tiên quấn quanh trường thương của nàng, hai người đều không thể động đậy, trận này còn như thế nào đánh tiếp được?

“Hừ, một tấm lưới nhỏ nhoi cũng muốn bắt bốn vương, thật người si nói mộng!” Ma Vương khinh thường hừ lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ trào phúng, đáy lòng lại chấn kinh rồi.

Pháp bảo có thể vây khốn người không ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên là tấm lưới này có thể tập trung đối phương! Nếu không phải trên người hắn trùng hợp có một cái pháp bảo có thể khắc chế pháp bảo đó mà nói, vậy hậu quả có thể nghĩ, chỉ sợ Đại La Kim Tiên đến đây cũng khó có thể chạy thoát tấm lưới kia!

“Nói vô nghĩa thật nhiều, xem chiêu!” Nhìn thấy sắc mặt kêu ngạo không ai bì nổi kia của Ma Vương, Dạ Mị liền hận không thể tát cho hắn vài cái, căn bản liền lưới lại vô nghĩa với hắn, vì thế vung trường thương trong tay lại nghênh đón.

Chân nguyên lực hùng hậu tập trung vào trường thương đâm thẳng đến Ma Vương, Ma Vương thấy vậy cũng không dám sơ xảy, nhanh chóng vận khởi Ma lực vung Cửu Lễ tiên trong tay, đến lúc một thương một tiên chạm vào nhau, dòng khí mạnh mẽ lấy Ma Vương cùng Dạ Mị làm trung tâm nhanh chóng lan ra ngoài, tất cả mọi vật cách bọn họ gần nhất đều hoá thành cặn bã!

Tính hủy diệt của lực lượng làm mọi người ở đây chấn kinh rồi, nhao nhao ngừng tay nhìn về phía trung tâm của dòng khí bùng nổ. Đến khi dòng khí màu

trắng tan hết, rốt cục mọi người cũng thấy rõ tình huống bên trong. Dạ Mị cùng Ma Vương đã rời ra, liền lẳng lẳng giằng co như vậy. Khác nhau là, khoe miệng Ma Vương tràn ra một tia đỏ tươi, mà Dạ Mị lại hoàn hảo vô khuyết như trước,

Thấy như vậy, đám người Phàm Trần cảm đầu một nhóm Tu Chân giả rốt cục cũng yên lòng, trong lòng nhin không được bắt đầu hoan hô nàng, xem ra, lần này tiêu diệt Ma Vương có hi vọng rồi!

Dạ Mị lạnh lùng nhìn chăm chú vào Ma Vương vẻ mặt âm trầm, lúc này va chạm kỳ thật là một lần giao phong chính diện giữa chân nguyên lực của nàng và Ma Lực của hắn, như vậy tạo thành lực phá hoại có thể nghĩ, hai người đều là cao thủ đứng đầu Độ Kiếp hậu kỳ, chân chính va chạm một chút kết cục chính là lưỡng bại câu thương. Nếu không phải biết Ma Vương trọng thương chưa lành, Dạ Mị cũng không dám làm việc lỗ mãng như thế, sự thật chứng minh, Ma Vương có thể kiêu ngạo đến hôm nay thật là có chút tư bản.

Lòng ngực của nàng đến bây giờ còn đau đớn, nếu nhìn kỹ mà nói liền có thể phát hiện cánh tay bị chấn thương kia run nhè nhẹ, chẳng qua so sánh với Ma Vương mà nói, tình trạng như nàng vậy đã là tốt hơn nhiều lắm, vì thân thể Ma Vương trọng thương chưa lành, va chạm một cái lại vết thương mới chồng lên vết thương cũ, muốn không học máu cũng khó a!

Giờ phút này Ma Vương đang oán hận nhìn chăm chăm Dạ Mị, khí tức bạo ngược trong ánh mắt càng sâu, không nghĩ tới chỉ là thời gian một tháng ngắn ngủi, nàng đã trưởng thành đến mức này, cỗ lực lượng kia hoàn toàn tương xứng với hắn lúc thời kỳ toàn thịnh! Sau một kích lúc này, nội thương của hắn lại nặng thêm, nay muốn thắng được quả thật không dễ, kể sách bây giờ chỉ có thể là tốc chiến tốc thắng, thời gian kéo dài càng lâu càng bất lợi với hắn!

Vừa định chủ động ra tay, trường thương của Dạ Mị liền vung lại đây, hiển nhiên là không tính cho hắn cơ hội chủ động tấn công.

Lại tại lúc này, Dạ Mị bỗng nhiên cảm thấy trong đầu đau đớn một trận, trước mặt bỗng nhiên tối sầm, đau đến nàng suýt chút nữa ngất đi, công kích cũng đã dừng lại, trong đầu chợt mạnh xuất hiện vô số đoạn ngắn, giống như không phải trí nhớ của nàng, lại giống như nguyên bản nên thuộc về nàng, mà làm nàng kinh ngạc nhất là trong những trí nhớ đó lại là tình cảnh lần trước nằm mơ kia. Nữ tử mặc áo giáp màu bạc ngạo nghễ cười trên người Kỳ Lân kia, tôn quý khí phách giống như nữ vương không thể xâm phạm vậy!

Giờ phút này, loại cảm giác quen thuộc khó hiểu này đối với nàng lại mãnh liệt vô cùng, đối với chuyện nàng trải qua cũng là quen thuộc vô cùng, giống như nàng với nàng vốn là nhất thể...

“A!” Dạ Mị thống khổ ôm lấy đầu hét lớn một tiếng, giọng nói thanh lãnh giống như bao hàm đau đớn rất lớn, tiếng hô hỗn loạn chân nguyên lực hùng hậu thẳng đến tận trời, làm tất cả mọi người ở đây không khỏi kinh ngạc đứng nhìn.

Ma Vương bỗng nhiên cũng ngây ngốc, đối với tình cảnh quái dị bất thành linh này, thậm chí hắn còn chưa phản ứng được, mà một tiếng rống to kia của Dạ Mị cũng gọi thần trí hắn quay về. Nhìn Dạ Mị thống khổ đến cực điểm, khoe miệng Ma Vương gọi lên một nụ cười ta nịnh, âm trầm khủng bố như quỷ mị, lập tức tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cửu Lễ tiên không chút lưu tình nào đánh về phía Dạ Mị.

“Mị nhi!”

“Sư phụ!”

“Dạ chương môn!”

.....

Thấy Ma Vương âm hiểm như thế, trái tim mọi người thoáng chốc đều chạy lên đến cổ họng, đám người Phàm Trần lại càng kinh hoảng không thôi, nhao nhao về trước người Dạ Mị, xem khí thế kia, giống như muốn dùng thân thể của chính mình đỡ công kích cho nàng vậy.

Ma Vương thấy vậy chỉ cảm thấy buồn cười, bọn họ làm sao có thể nhanh hơn so với tốc độ của hắn? Bất quá nếu có vài tên cũng muốn đi tìm chết hắn nhưng thật ra không ngại!

Mất thất Cửu Lễ tiên dĩ nhiên đánh tới trước đan điền của Dạ Mị, đám người Phàm Trần còn chưa tới cứu giúp kịp, trong lúc nhất thời, mọi người thậm chí đều tuyệt vọng, trong lòng đối với Dạ Mị lại càng tiếc hận không thôi, thật sự không rõ đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì. Vì sao vừa rồi còn tốt đẹp bỗng nhiên biến thành như vậy rồi? Chẳng lẽ có người trốn từ một nơi nào gần đó ra tay?

Ngay tại lúc Ma Vương đắc ý âm hiểm cười to, Dạ Mị nguyên bản thống khổ nhắm chặt hai mắt lại bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt băng lãnh vô tình kia giống như lợi kiếm bắn thẳng đến Ma Vương, làm cho hắn có loại cảm giác sợ hãi!

Vì sao chỉ mới một lát, hắn lại cảm giác người trước mắt có gì không giống rồi? Rõ ràng vẫn là nàng, lại giống như không phải nàng. Lúc này ánh mắt của nàng cũng là băng lãnh vô tình. Bây giờ ánh mắt nàng cũng là băng lãnh vô tình, nhưng giờ phút này nàng lại có thêm một cỗ khí thế làm cho người ta kính sợ, khí chất cao quý uy nghiêm lãnh khốc khí phách kia phụ họa làm cho cả người nàng giống như nữ thần cao cao tại thượng vậy thần thánh không thể xâm phạm!

Giờ phút này nhìn đến nàng, trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu, thì phải là quỷ bá! Thậm chí ngay cả đám người Phàm Trần cũng là như thế, giờ phút này bọn họ chỉ cảm thấy nàng là xa xôi như vậy, cho dù gần ngay trước mắt, lại giống như vĩnh viễn cũng không thể chạm đến.

Mà khác với những người kia là, giờ phút này trong mắt Phàm Trần trừ bỏ kính sợ ra ngoài còn có kích động không thể che giấu được.

Rốt cục nàng đã trở lại...

Chợt nhìn đến Dạ Mị mở hai mắt ra, Ma Vương đã hoảng thần, lại tiếp xúc với ánh mắt của nàng, cảm nhận được một cỗ khí thế bàng bạc trên người nàng, hấn lại càng kinh ngạc không thôi, tay cầm Cửu Lễ tiên cũng hung hăng run rẩy một chút.

Nhìn đến Cửu Lễ tiên kia đã gần ngay trước mắt, Dạ Mị nở nụ cười, nụ cười tuyệt mỹ lại lộ ra khí tức vô cùng âm lãnh, ánh mắt lộng lẫy như ngôi sao dần dần hiện ra một chút ánh sáng thị huyết, sát khí so với lúc này chỉ có hơn chứ không có kém, giống như Tu La từ bên trong ngàn vạn thi cốt đầm máu mà ra vậy, cao thấp toàn thân đều tản ra nồng đậm khí tức tử vong!

Rồi sau đó, tại trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chỉ thấy nàng tuy ý phát phát tay, cả người Ma Vương liền bay ra ngoài, sau khi phun ra một ngụm máu thật lớn giữa không trung liền hung hăng té ngã trên mặt đất, tạo nên tầng tầng bụi đất. Khiếp sợ nhất là, từ sau khi bay ra đến rơi xuống đất, Ma Vương đứng là ngay cả rên cũng chưa rên một tiếng, liền mềm nhũn nằm trên mặt đất như vậy, hai mắt nhắm nghiền, không còn sinh khí.

Ngay sau đó, mọi người còn chưa kịp hồi hồn, lại thấy thân thể hấn bắt đầu nổ tung, máu từ trong thân thể phun ra giống như suối vậy, nở rộ tại không trung, lại rực rỡ xinh đẹp giống như pháo hoa vậy, làm người ta không thể dời tầm mắt.

Thấy một màn như vậy, bất luận là Tu Ma giả hay Tu Chân giả, trong lòng lại là rung động mãnh liệt. Chỉ một chiêu, nhưng lại là một cái phát tay, giống như đang phát tro bụi vậy, nhưng lại diệt sát Ma Vương không ai bì nổi, thủ đoạn lại vẫn tàn nhẫn như vậy! Đến tột cùng là loại lực lượng nào mới tạo thành oanh động như vậy?

Giờ phút này trên người Dạ Mị không có một chút khí thế sắc bén, ngược lại có chút phiêu miêu, nhưng mà lại không ai dám coi khinh nàng, kính sợ trong lòng không giảm ngược lại còn tăng lên. Hiện tại nàng giống như một con lão hổ đang ngủ gà ngủ gật, thu lại móng vuốt cùng hàm răng sắc bén của nó, ôn hoà giống như mèo nhỏ vậy, nhưng nếu mà có người trêu chọc nó, như vậy nó nhất định sẽ bất ngờ cho người một kích trí mạng!

Sau khi giải quyết xong Ma Vương, Dạ Mị liền chuyển tầm mắt về phía mấy nam nhân, nhìn thấy bọn họ nghi hoặc, lo lắng, đôi mắt lạnh như huyền băng cũng xuất hiện nhiều điểm ý cười, còn có một tia cảm xúc không rõ. Rồi sau đó cũng không nói chuyện với bọn họ, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, ánh mắt u oán mà thâm thúy, tại trong ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của mọi người, Dạ Mị nhẹ thở dài, tay cầm Bích Hân kiếm bay bổng lên.

Yên lặng niệm khẩu quyết, trường kiếm nháy mắt phóng đại mấy chục lần, Dạ Mị nắm nó chẳng những không hiện có vẻ cổ hủ sức buồn cười, ngược lại làm cho người ta cảm thấy bóng dáng bé bỏng kia trở nên vĩ đại như một toà núi lớn vậy.

Nàng cứ như vậy ngao nghể đứng sừng sững giữa không trung, tay cầm cự kiếm to lớn quát: “Phá!”

Ánh sáng màu vàng chói mắt từ Bích Hân kiếm phát ra, chỉ thẳng bầu trời, cỗ lực lượng hùng hậu cường hấn kia, cho dù mọi người đứng dưới đất cũng có thể cảm giác được rõ ràng, nhất thời tâm hồn chấn động, thân thể không chủ động được bắt đầu run run, hai đầu gối lại cùng lúc quỵ xuống!

Lực lượng một kích lúc này đã bại Ma Vương đã là rất mạnh mẽ, nhưng mà so sánh với cỗ lực lượng giờ phút này vẫn là như gặp sư phụ, lực lượng cường hấn đến cực điểm như vậy, chỉ có thể dùng từ huỷ thiên diệt địa đến hình dung!

Giờ phút này, đáy lòng mọi người không khỏi dâng lên một nghi vấn, nàng đến tột cùng là ai? Hay là nàng vốn không phải là nhân loại? Nhân loại làm sao có thể sẽ có lực lượng huỷ thiên diệt địa như vậy?

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu vàng từ phía chân trời xa xa lại gần, cuối cùng dừng lại trước người Dạ Mị.

Người trước mắt một thân long bào vàng sáng, đầu đội vương miện Cửu long, ngũ quan thâm thúy tuấn lãng như tác phẩm nghệ thuật của trời vậy, bên trong ánh mắt toàn là khí tức nam tử thành thực mị hoặc, khí chất uy nghiêm cao quý kia lại làm cả người hấn như phát sáng lên, ánh mắt đậm mạc xa cách bao hàm uy nghiêm không thể xâm phạm, không giận mà uy, làm người không dám nhìn thẳng.

Giờ phút này hấn đang yên lặng nhìn Dạ Mị, bên trong mắt đen đậm mạc ảm ảm có chút ánh sáng vui mừng, “Ngươi thay đổi.” giọng nói hơi chút từ tính vang lên, lại lộ ra khí tức đậm mạc xa cách giống như người hấn vậy, trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

“Này không phải là mục đích của ngươi sao?” Giọng nói thanh lãnh từ trong miệng Dạ Mị phát ra, không vui không buồn, quả thật làm cho người ta không đoán được cảm xúc của nàng.

“Ngươi phải biết được, bản đề đều là vì tốt cho ngươi.” Nam tử bắt đầu dĩ thời dài, tuy rằng thân phận hấn cao quý, nhưng mà tại trước mặt nàng vẫn là không có một chút biện pháp.

“Là sợ ta huỷ đi thế giới của ngươi mới đúng.” Giọng nói vẫn đậm mạc thanh lãnh như trước, rõ ràng là lời nói trào phúng, nhưng cổ tình từ trong miệng nàng phát ra lại không nghe được một chút trào phúng.

“Ngươi... được rồi, ngươi cứ xem là như vậy đi.” Thấy vẻ lạnh lẽo như hàn sương trong mắt nàng, nam tử chỉ phải cười khổ một tiếng, nói tiếp: “Nay ngươi đã công đức viên mãn, là thời điểm nên trở về thiên giới, chiến thần vĩ đại của ta.”

Đúng vậy, Dạ Mị kiếp trước chính là chiến thần vĩ đại nhất thiên quốc, đồn đãi nàng lãnh khốc thị huyết, vô dục vô cầu, bách chiến bách thắng, vừa nghe đã cảm thấy rợn cả người đó chính là tu vi của nàng! Cho dù là thượng đế đứng đầu thiên giới cũng không phải đối thủ của nàng, tại bên trong thiên giới này căn bản là không có ai dám nói một chữ không với nàng cả, mà nàng thân là chiến thần liên thống lĩnh đại quân tinh nhuệ nhất thiên giới, địa vị thậm chí ngang bằng với thượng đế!

Chỉ là nàng trời sinh tính lãnh mạc vô tình lại vì sát khí quá nặng mà phạm vào đại sai, trong một trận chiến tranh cùng yêu giới ngàn năm trước, nhân yêu giới dung hợp lại thành một mảnh đại lục, sấm tạt ở giữa nhân loại, nàng cảm thấy thật là phiền toái, vì thế liền mới tiêu diệt mảnh đại lục kia, hoang tàn! Việc này vừa ra, tam giới đều vì thù đoạn thiết huyết của nàng mà chấn kinh rồi, cũng có phần đồng lòng đồn đãi nói nàng là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, thật sự là quá tàn nhẫn, đều nhao nhao góp lời yêu cầu thượng đế xử trí nàng.

Lúc ấy thượng đế cũng cực kỳ phẫn nộ, nhưng cuối cùng lại không đánh lòng xử trí nàng, liền ra lệnh nàng hạ phạm lịch kiếp mười thế thể nghiệm một chút bách thái nhân gian, thưởng thức một chút thất tình lục dục của nhân loại lại về thiên giới. Mà lúc ấy còn có năm nam tử yêu nàng cũng cam nguyện bỏ qua tiên cốt theo nàng cùng nhau nhập thế lịch kiếp, thượng đế niệm tình bọn họ si tình như thế, vì vậy liền đồng ý yêu cầu của họ, trong lòng cũng tồn tại chờ đợi, hy vọng tâm chân tình của bọn họ có thể đã động nàng, hoà tan trái tim thiết huyết vô tình kia của nàng.

Ngay lúc đó, năm nam tử phân biệt chính là quân sư cùng tứ đại tướng quân dưới tay nàng, chứng chính là Phàm Trần, Thượng Quan Sở Hàn, Từ Thần, Nam Cung Ly cùng Đông Phương Hi năm người, theo tình huống hiện tại xem ra, quyết định của thượng đế lúc đó thật là phi thường chính xác.

“Người bảo ta hạ phạm ta liền hạ phạm, người bảo ta trở về ta liền trở về, như vậy ta đây chẳng phải là quá mất mặt rồi? Đừng quên địa vị của ta và người vốn là ngang nhau, huống chi thực lực của ta bây giờ còn hơn lúc trước một bậc, người thật sự không sợ ta sẽ huỷ đi tam giới?” Dạ Mị nhíu mày lạnh lẽo liếc hắt một cái, ngữ khí thần nhiên làm cho người ta không đoán được nàng nói đến tột cùng là thật hay là giả.

Bất quá còn có một chút sự thật đó là, thực lực của Dạ Mị hiện tại. Lúc này khi nàng vừa muốn chủ động công kích Ma Vương, những dòng trí nhớ phủ đầy bụi đột nhiên bùng lên, theo trí nhớ trở về, tu vi của nàng lúc còn ở thiên giới cũng trở lại toàn bộ, cho nên nàng mới có thể trở nên cường đại như vậy, mà Ma Vương tại trong mắt nàng lại giống như con kiến vậy, tùy tiện vẩy tay liền tiêu diệt hẵn.

Nghe được lời nói của Dạ Mị, thượng đế mỉm cười, “Ta biết người sẽ không. Người nói đi, đến cùng phải như thế nào người mới bằng lòng trở về thiên giới?”

“Ta bảo vệ nhân giới giúp người, bảo vệ thiên giới thái bình, nhưng mà người không được phép can thiệp chuyện khác của ta, lại càng không cho phép người hạn chế tự do của ta, còn có địa vị quyền lợi của ta cũng phải ngang với người, nếu không ta liền kéo người xuống tự lập mình làm thượng đế!”

“Lúc trước ta khi nào can thiệp chuyện của người? Hơn nữa quyền lợi cùng địa vị của người vốn là ngang với bản đế.”

“Ta đều hạ phạm đã ngàn năm, khó trách sẽ có người là gan to, ta chỉ là báo với người một tiếng trước, nếu là người nào không có mặt dám trêu chọc ta, giết, không, tha!” Nói xong lời cuối cùng, sát khí nồng đậm xoay quanh người, bên trong ánh mắt cũng là một mảnh âm lãnh.

“Tốt, nếu ai thật sự không có ánh mắt, như vậy tùy người xử lý.”

“Vậy là tốt. Đúng rồi, khôi phục trí nhớ giúp vài người bọn họ, trở về thân vị.” Lúc liếc về phía mấy nam nhân dưới đất, đôi mắt băng lãnh của Dạ Mị cũng xuất hiện một chút ôn nhu, làm thượng đế đứng một bên chắc chắn lấy làm lạ, bất quá trong lòng cũng là vui mừng đến cực điểm.

Nàng có thể có cảm tình đó là không thể tốt hơn, như vậy hẵn cũng không cần suốt ngày lo lắng nàng sẽ lạm sát kẻ vô tội...

Thượng đế vẫn không lại nói chuyện với Dạ Mị, chỉ là phát tay đánh ra bốn đạo ánh sáng màu vàng về hướng Sở Hàn, Từ Thần, Nam Cung Ly và Đông Phương Hi.

Sau một trận choáng váng đầu hoa mắt, trí nhớ phủ đầy bụi dĩ nhiên mở ra, đối với đủ loại kiếp trước, mấy người cũng thần thức không thôi, bất quá có thể được đến tình yêu của nàng, đã là ân ân rất lớn đối với bọn họ. Lúc trước bọn họ cũng rất yêu nàng, chỉ là nàng lại giống như không có trái tim vậy, mặc cho bọn họ lại thâm tình đối đãi cùng chờ đợi đều là thần nhiên. Mà một đời này, bọn họ chân chân thực thực chiếm được nàng, lịch kiếp mười thế cũng đáng!

“Hiện tại có thể đi trở về sao?”

“Ta muốn mang đồ đệ về.” Nhìn biểu tình Thuý Y đã muốn là chửi chửi khóc, Dạ Mị thế này mới nhớ là chính mình xem nhẹ nàng.

“Ai... xem ra có cảm tình cũng không nhất định là chuyện tốt...” Thượng đế đã muốn không biết chính mình là lần thờ dài thứ mấy, nhìn thấy Dạ Mị trở nên “phiền toái” như bây giờ, thậm chí hẵn có chút hoài nghi làm nàng trở nên có cảm tình đến tột cùng có phải quyết định chính xác hay không.

“Hừ, tự tạo nghiệt không thể sống!”

Phía dưới, sau khi Thuý Y nghe được lời nói của Dạ Mị liền nín khóc mỉm cười, vui mừng suýt chút nữa nhảy cẫng lên, cuối cùng lại không dám làm cản trước mặt thượng đế.

Mà sắc mặt những người khác giờ phút này đã sớm trắng bệch, ngay cả đầu cũng không dám nâng một chút, nếu đến bây giờ bọn họ còn không biết đến tột cùng thân phận của Dạ Mị là gì, thì chính là heo rồi! Không đúng, nói là heo còn vũ nhục trí tuệ của heo đâu!

“Đi thôi.” Thượng đế ra lệnh một tiếng, bàn tay to vung lên, đám người Dạ Mị lập tức biến mất tại chỗ, lưu lại một đám Tu Chân giả cùng Tu Ma giả run rẩy quỳ gối tại chỗ, không phải bọn họ không muốn đứng lên, mà thật sự là chân đã mềm nhũn!

Sau khi trở lại thiên giới, Dạ Mị mang theo Thuý Y cùng năm nam nhân cùng nhau ở lại tiên cung của nàng, bởi vì thái độ của thượng đế lưu lại ấn tượng cho mọi người, nhưng thật ra không có ai dám tìm tới kiểm chuyện gây hấn, những ngày qua cũng thật thoải mái.

Hôm nay, toàn bộ thiên giới đều giăng đèn kết hoa, trên mặt mọi người đại thần tiểu thần đại tiên tiểu tiên đều tràn đầy nụ cười vui sướng, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì hôm nay chiến thần vĩ đại nhất của bọn họ sẽ thành thân, nhưng lại là một lần “lấy” năm nam tử tuyệt mỹ! Từ thượng đế tự mình chủ trì hôn lễ cực kì long trọng xa hoa, không biết ghen tị chết bao nhiêu người.

Đối với Dạ Mị, mọi người là các loại hâm một ghen ghét, nhưng lại không thể không đưa ra khuôn mặt tươi cười đón chào với nàng, khen tặng nịnh hót, đối trá đến cực điểm

Đêm động phòng hoa chúc, Dạ Mị một nữ ngự năm nam, tạo thành oanh động không nhỏ tại toàn bộ thiên giới, mọi người đều nói chiến thần không hổ là chiến thần, thể lực đều là tốt nhất!

Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, nàng này cũng là bị ép buộc mà ra a! Vừa nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc đó, năm nam nhân như sói như hổ lột nàng sạch sẽ, thật không biết thân thể gầy yếu này của nàng là làm sao chịu đựng được năm nam nhân huyết khí phương cương yêu thương gần như điên cuồng! Nhớ tới đêm đó điên cuồng phóng túng, mặt của nữ nhân nào đó kim lòng không được đỡ lên...

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta đến làm vận động...” Tên nam tử nào đó chớp chớp đôi mắt đào hoa không ngừng quăng mị nhãn cho Dạ Mị, lời kéo tay nàng đã muốn chạy vào phòng.

“Làm vận động gì a?” Dạ Mị nghi hoặc hỏi.

Tên nam tử kia nở nụ cười thần bí, cười đến vô cùng nhộn nhạo, “Đương nhiên là... vận động tạo người!”

“Người...” Dạ Mị chán nản, gương mặt tuyệt mỹ cũng không nhìn được đỡ lên.

“Làm vận động tạo người sao lại có thể không mang theo ta đâu?” giọng nói trêu tức của Phạm Trần từ ngoài cửa vang lên, không đợi Dạ Mị phản ứng lại, lại là mấy giọng nói liên tiếp truyền vào.

“Tính thêm ta một người!” Thượng Quan Sở Hàn tha thiết nói, đây là chính tông chưa thấy người đã nghe tiếng trước.

“Mị nhi, ta cũng muốn!” Nam nhân ngây thơ Từ Thần bỗng nhiên xông ra, mặt hơi đỏ lên nói.

“Mị nhi, sinh hài tử cho ta đi.”

Trời ạ! Ngay cả Từ Thần ngây thơ nhất cùng Hi ôn nhu nhất cũng đều đến vô giúp vui, những ngày này không còn cách nào qua được a!

Còn chưa chờ Dạ Mị lại có cơ hội kêu rên một tiếng, năm nam nhân rất ăn ý nâng nàng trở về bên trong tấm cung, lúc mới bắt đầu còn có thể nghe được tiếng kêu rên “bi thảm” của Dạ Mị, nhưng mà chưa được một lát sau, tiếng kêu “bi thảm” liên lập tức biến thành tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt tím da.

Đêm... còn dài....

[Kết thúc]

Lời Editor: Cuối cùng cũng hoàn thành một chặn đường dài gian nan, kéo dài suốt hơn một năm trời. Từ lúc mới bắt đầu bi bô học tập edit cũng đã chọn ngay bộ này, cho đến tận hôm nay, nhìn lại quãng hành trình xa xôi của mình cảm khái rất nhiều. Trong có có khoảng thời gian bỏ trống suốt 9 tháng trời chỉ vì quá chán nản, nhưng cũng may cuối cùng cũng cố gắng lê lét tới đích, cảm ơn mọi người đã quan tâm ủng hộ Tuyết suốt chặn đường qua, và mong mọi người có thể tiếp tục ủng hộ Tuyết những chặn đường tiếp theo ^^

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.